

Giới thiệu Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh

Truyện đô thị nói về ba mươi hai tuổi Văn Đình Tâm trùng sinh trở lại năm mười tám tuổi, ngày đầu tiên, liền gặp được trọng phước kiếp trước của cô -- Nam Thế Dương. Lúc ấy, anh mười tám tuổi, cô nhưng là lão bà ba mươi hai tuổi ẩn giấu trong thân thể mười tám tuổi. Nữ cường, tình anh, . . . Nữ nhân như vậy, không nghĩ tới vẫn phù hợp khẩu vị của anh như xưa. --- Nam Thế Dương lần đầu tiên gặp phải Văn Đình Tâm, đã cảm thấy cô có vấn đề. . . Cô đối với anh hiểu tận gốc rễ, chính mình lại ngay cả tên cũng không muốn nói, chỉ nói, "Anh sẽ biết tôi." Sau chờ anh tra ra, cô lại nói, "Anh nên nghe tôi." Quen nhau rất lâu, cô đều lấy giọng trưởng bối nói, "Tiểu tử, anh không nghe tôi, sẽ thua thiệt! Mãi cho đến kết hôn, cô mới nói ra, "Anh, còn trẻ như vậy, cưới tôi là một bác gái hơn ba mươi tuổi, sẽ không cảm thấy ủy khuất chứ?" Nhưng là, Nam Thế Dương cầm lấy thẻ căn cước của cô, nhìn chăm chăm được giấy hộ khẩu tâm tình đều muốn xuyên. . . Vì cái gì bản thân cô đã ba mươi hai? Rõ ràng, chỉ có mười tám tuổi nha? ! Mời bạn đọc cùng tiếp tục theo dõi truyện ngôn tình sắc mang tên Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh của tác giả Viên Hồ Tiểu Nhục Bao.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ba Mươi Hai Tuổi Trở Lại Mười Tám Tuổi!

Nam Thế Dương mắt tích, nghe nói là bị bắt cóc.

Lúc rạng sáng, mặt trời có chút nhô lên, nam gia liền nỗ oanh.

Chủ nhà ngồi trên chủ tọa, một tay chống quai trượng, một tay nắm lấy hai viên bi thép lẫn, quanh thân phát ra khí lạnh rùng mình, làm cho lòng người thêm sợ.

'Lộp bộp' một tiếng, bi thép từ khe hở bàn tay rơi xuống, đập ở trên mặt đá hoa, phát ra tiếng vang.

Lúc này bất an trong lòng có thể che giấu cũng rơi xuống đất, lão nhân tức ngực cũng hít thở không thông.

"Lão gia, nhị thiếu cuối cùng cũng được phát hiện, là ở nam khu một nhà ngầm xương." Bên cạnh bồi bàn tiếp điện thoại xong, nhặt lên bi thép đưa cho chủ nhà, "Khoảng cách giao tiền chuộc còn có hai giờ đồng hồ, chúng ta mà không tìm được vật kia như vậy, nhị thiếu liền. . ."

Bi thép, ở lòng bàn tay chủ nhà ma sát chuyển động, không khí yên tĩnh chỉ quanh quẩn tiếng vang yếu ớt.

Một hồi lâu, chỉ nghe tiếng chủ nhà ổn định, "Tiếp tục, tìm!"

...

Cũng vào lúc này, khu vực nam kinh đô căn cõi, trong rừng rậm, thiếu niên bước nhanh vào trong đó.

Thân hình yếu ớt, lão đạo, hô hấp nặng nhọc làm người ta sợ hãi.

Từ trong lồng giam dưới đất trốn ra được, thiếu niên đã chạy suốt cả đêm, toàn thân da thịt đau xót, tinh thần bị phần.

Nhưng, liền ở phía sau thiếu niên cách đó không xa. . .

"Đuổi theo cho ta!" Bốn năm nam tử áo đen tay cầm súng lục, sải bước truy đuổi, hoàn toàn hướng về phía thiếu niên đang chạy trốn chết đường trước.

Một đám người đuổi theo một người, khoảng cách ngày một chút rút ngắn. . .

Thiếu niên bị đuổi theo đúng là nam gia nhị thiếu. . .

Ở 48 tiếng đồng hồ trước, Nam Thế Dương bị người ta bắt đi, lúc mở mắt ra người đã đang ở trong lồng giam xa lạ.

Mười tám tuổi Nam Thế Dương là lần đầu tiên xảy ra sự cố - - bị bắt cóc, sau đó chạy trốn chết.

"Tiểu tử, mày đứng lại đó cho tao!" Sau lưng người đứng đầu nhóm áo đen lên tiếng hô cảnh cáo, "Nếu không tao sẽ nổ súng!"

Loại cảnh cáo này, Nam Thế Dương mất điếc tai ngơ, chỉ vui đầu chạy như điên, không hề có mục tiêu.

Bên tai là tiếng gió gào thét, dưới chân là đá và dây leo gập ghềnh, ý niệm trong đầu là, quyết không thỏa hiệp!

Một đường hướng phía trước chạy, tới bên cạnh vách núi, cuối cùng, vẫn bị nhóm nam nhân áo đen sau đuổi tới, chặn lại. . .

"Đáng chết!" Xoay người, người tạo thành quyền, Nam Thế Dương cắn răng thở, miệng hô hấp, để điều hòa hơi thở.

"Bất hân mang trở về!" Thủ lĩnh áo đen đưa tay vung lên, hai bên vài người anh em liền cùng nhau cất bước đi lên.

Thoáng cái, bốn năm người đem Nam Thế Dương bao quanh.

Vốn là cho rằng loại cậu ấm nhà giàu này đến lúc này sẽ giơ tay đầu hàng, hoặc là khóc cha gọi mẹ cầu xin tha thứ.

Không nghĩ tới, Nam Thế Dương lại đánh nhau cùng bọn họ. . .

Nam Thế Dương thân nhảy lên bỏ nhào vào một người gần nhất, giờ quyền đánh tới, người nọ không kịp chuẩn bị liền bị quật ngã!

Thiếu niên mười tám tuổi đã là người trưởng thành. Nam Thế Dương lại là con cháu của Lão đại hắc bang, bất kể là khí thế hay là phương diện can đảm đều sẽ kiên cường hơn so với đám bạn cùng lứa tuổi, cho nên lúc này, dù bị bắt trở về làm con tin cũng muốn liều mạng trước một phen.

Đánh nhau, hết sức căng thẳng!

Hai phe ẩu đả thành một đoàn, nhưng tình thế là lấy một địch nhiều, đến cùng là không thể chống đỡ, trong một lát Nam Thế Dương liền bị một cước đá văng.

Khi đó, chính trên núi cao, một cước cường lực đánh tới, làm Nam Thế Dương té ngã trên đất, bỏ nhào vài vòng, thuận thế, lăn xuống núi cao. . .

"Giữ chặt hân, thật ngu xuẩn!" Trên vách núi, thủ lĩnh áo đen kêu lên. . .

...

Bên dưới mấy chục mét của núi cao là một cái hồ sâu, Nam Thế Dương cũng coi như may mắn, một đường rơi xuống, lướt qua nhánh cây trên vách đá, cuối cùng ngã vào hồ sâu. . .

"Bịch" một tiếng, bọt nước văng lên khắp nơi, hân rơi xuống nước, làm hân không thể cảm nhận được thân thể đau đớn.

Nhưng, trước mắt hân gặp phải vẫn là một huyền quan sinh tử - - hân, rất sợ nước.

Nước trong rót vào tai mũi, ý thức bị dẫn tê liệt, sâu dưới nước, Nam Thế Dương tay chân hoảng loạn quẫy đạp. . .

Mặt nước vốn bình tĩnh liền gợn sóng, bên bờ, thiếu nữ quay đầu nhìn lại, đáng người tươi cười ẩn dấu hưng phấn.

"Là hân!"

Ngạc nhiên mừng rỡ lên tiếng, liền ngay sau một khắc sau, lại là "Bịch" một tiếng, thiếu nữ tung người nhảy vào hồ nước.

Hai tay hoạt động, gạt ra nước chảy, thiếu nữ uyển chuyển bơi hướng phía đáy đầm bơi xuống. . .

Tốc độ rất nhanh, nhìn qua rất thuần thực, dường như ngay một khắc sau, cô đã bắt được Nam Thế Dương. . .

Dưới đáy nước, dùng hết sức để gạt nước ra. Cánh tay nhỏ của cô ôm chặt thân thể hân, Nhanh chóng hướng phía bờ bơi tới.

Hai cái đầu nổi trên mặt nước, "Phốc - -" một tiếng, miệng thiếu nữ phun ra đầy nước, quay đầu nhìn Nam Thế Dương đang hôn mê, trái tim như dừng lại vài nhịp. . .

Đây là, Nam Thế Dương mười tám tuổi. . .

Lắc lư đầu hoàn hồn lại, cô hai tay dùng sức hướng trên bờ bơi đi.

Thời điểm lên trên bờ, cô thật sự là vô lực, đành phải đem hân tùy ý đặt trên bờ, tay vỗ vỗ hai gò má.

"Tỉnh, tỉnh, "

Kêu hai tiếng, Nam Thế Dương vẫn không có phản ứng, lập tức, cô liền cúi đầu xuống, cánh môi ẩm áp dán lên môi hân, đưa vào người hân hơi thở ấm áp. . .

Sau hai lần hô hấp nhân tạo và nhấn trước ngực, cuối cùng, nước trong dạ dày cũng nôn ra một ngụm.

"Phốc - -", ngừng đầu ho hai tiếng, Nam Thế Dương dần dần khôi phục ý thức.

"Không có chuyện gì chứ?" Hân tỉnh, nội tâm khẩn trương của cô cũng an ổn dễ xuống, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt lau trên khuôn mặt đọng nước của hân, có vài phần đau lòng, "Bị sặc sao? Có phải rất là khó chịu hay không?"

Thiếu nữ đối sự quan tâm của hắn vượt qua thường nhân, hoàn toàn không giống là người xa lạ như vậy. Thậm chí, có thể nói giống như là chung đụng nhiều năm thực hữu.

Nhưng, Nam Thế Dương là không nhận ra nàng. . .

Trước mắt còn mờ mịt một mảnh, thanh âm ấm áp của cô như gió xuân phất qua trái tim, hoảng hốt. . .

"Khụ khụ", ho khan hai tiếng, cô lại sốt ruột vỗ lên lồng ngực của hắn, động tác dịu dàng cẩn thận, đột nhiên làm hắn cảm thấy rất là thoải mái. . .

"Không việc gì, chỉ là đã uống vài ngụm nước, về sau liền không sao". Cẩn thận đỡ hắn đứng lên, cánh tay quàng ở sau lưng, cô quan tâm hắn tí mĩ từng chút, "Cẩn thận, chậm một chút"

"Tôi, không sao, không sao cả, " không lưu loát mở miệng, Nam Thế Dương lần đầu, căng thẳng đến mức nói chuyện đều nói lắp.

Thiếu nữ hí đôi mắt, tinh tế đánh giá Nam Thế Dương.

Nam Thế Dương mười tám tuổi cắt một đầu tóc ngắn, còn là một đứa trẻ mập mạp, ngũ quan rất tinh xảo, so với năm ba mươi tuổi thành thực lạnh lùng, mười tám tuổi hắn tăng thêm vài phần ngây thơ.

Rất tròn!

Đưa tay ngắt nhéo gương mặt của hắn, thiếu nữ cảm giác thích vô hạn, "Tiểu tử thôi, lúc còn trẻ tròn trĩnh như vậy, khó trách ông nội lại xem trọng anh "

Một tiếng cười thanh thúy chọt phát ra,...

Một câu nghi vấn trong đầu làm hắn tràn đầy cảnh giác, kéo căng áo khoác, che lấy mặt đã hồng vì bị cô nhéo, lui về phía sau một khoảng, "Cô là ai? ! Làm sao lại biết rõ ông nội của tôi? !"

"Tôi?" Đinh Tâm chỉ cười, ánh mắt rơi trên mặt hắn, cô cúi đầu đánh giá chính mình, một lát cứng họng, thế nhưng không biết nên giới thiệu chính mình như thế nào.

Cô, Văn Đinh Tâm, là vợ tương lai Nam Thế Dương, cũng là khắc tinh cả đời của Nam Thế Dương.

Văn Đinh Tâm ba mươi hai tuổi khác chết Nam Thế Dương, cũng trả thù đến hồngбет, chôn cất xong. Vốn cho rằng cả đời cứ như vậy là xong rồi, không nghĩ tới lại trùng sinh trở về năm mười tám tuổi.

Từ mười tám tuổi đến ba mươi hai tuổi, vượt qua mười bốn năm thời gian. Vì cái gì lại trùng sinh, vì cái gì lại trở lại cái tuổi này, Văn Đinh Tâm không thể nào hiểu.

Cô chỉ biết là, mình trong lúc hỏa hoạn thì ngất đi, lúc tỉnh lại thì đang ở bờ đầm, ba mươi hai nàng trở lại thành mười tám tuổi. . .

Nhân sinh, đảo ngược. . .

Toàn thân bị thương cùng với một thân quần áo rách nát nhắc nhở cô: Ngày này, hắn là năm mình mười tám tuổi.

Cô còn nhớ, lúc ấy, cô vừa mới ở bờ đầm rửa sạch miệng vết thương, gào khóc, sau đó liền ngủ thiếp đi. Là Nam Thế Dương từ trên trời giáng xuống bắn tung toé nước làm chấn kinh đến cô, mới làm cho cô tỉnh táo lại.

Ba mươi hai tuổi Văn Đinh Tâm trở lại mười tám tuổi, trước mắt là Nam Thế Dương năm mười tám tuổi. Hai người nhìn qua là bằng tuổi, nhưng là hoàn toàn không cùng tuổi.

Là hình ảnh tức cười cỡ nào, Văn Đinh Tâm không khỏi lắc đầu cười khẽ.

"Cô, cô cười cái gì", tự nhiên trấn định cô nhìn Nam Thế Dương có vài phần sợ hãi, ánh mắt hắn di chuyển vài phần, rơi vào nhìn cô một thân quần áo rách nát cùng với nhiều chỗ nhìn thấy vết máu mà giật mình.

Khi đó, Nam Thế Dương lại im lặng, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời, "Đau không?"

Sững sờ trong chốc lát, Văn Đinh Tâm đưa tay kéo xuống đầu vai áo, cười cười, "Không đau, dùng nước tắm."

Kỳ thật loại bị thương này, đối với cô mà nói tính không là cái gì. Từ nhỏ đến lớn đã trải qua không biết bao nhiêu lần bị đánh, sớm đã thành thói quen đau đớn chẳng có cảm giác gì.

Đưa tay muốn sờ sờ miệng vết thương của cô, nhưng lại cảm thấy không ổn, bởi vì cô quần áo đã rách nát đến chỉ có thể che kín trọng điểm bộ phận quan trọng.

Rút tay về, Nam Thế Dương lưu loát cởi áo khoác xuống, ra sức vắt khô, sau đó đưa lên cho cô, giọng nói cường ngạnh không được tự nhiên, "Cô hãy mặc vào."

"Cám ơn", không khách khí tiếp nhận áo khoác, cô liền trực tiếp mặc lên người.

Cô không biết là mặc quần áo động tác quá lớn, trên người cô quần áo hiện tại quá rách nát, Nam Thế Dương vừa nhìn liền thấy cảnh xuân trước ngực.

Sắc mặt chợt ửng hồng, quay đầu, ánh mắt dò xuống, vừa giống như che giấu, lại nói, "Hình, hình như có chút ướt, cô liền mặc đỡ một chút."

"Không có chuyện gì, so với chính tôi thì cái này được rồi, kéo căng áo khoác lên, Văn Đình Tâm hướng hân sáng khoái cười một tiếng, "Đi thôi, tôi dẫn anh ra ngoài. Nhà của anh nhất định đang tìm anh đến sắp điên rồi."

Nói xong, Văn Đình Tâm đã đứng lên, hai tay ôm theo tóc ướt chèm nhẹp.

"Làm sao cô biết nhà tôi? Cô biết tôi sao?" Theo cô cùng đứng dậy, Nam Thế Dương như xưa ánh mắt hướng nàng có chút cảnh giác, "Cô đến cùng là ai?"

Về điểm này, Văn Đình Tâm không biết nên trả lời hân thế nào, liền không trả lời.

Ánh mắt cô nhìn đến bản thân hân, bần đất, dính cả cỏ, toàn thân đều ướt, không nói hai lời, tiến lên vỗ vỗ sạch sẽ.

"Tốt lắm", ngửa đầu, lại nhón chân lên gỡ ra cỏ dại, cô cười nói, "Sạch sẽ rồi trở về xem ông nội anh nha?"

Về mặt cười, còn tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn, nhìn Nam Thế Dương ngu ngơ một lúc mới ngoác đáp lại, "Được"

"Đi thôi, tôi dẫn anh ra ngoài."

Hai người một trước một sau đi tới, Nam Thế Dương liên tục ở sau lưng cô đánh giá cô, đáy lòng nghi ngờ không dứt, cảm giác như tảng đá đè nặng.

"Chao ôi, Cô nói cô tên gì?" Nam Thế Dương đuổi kịp bước tiến của cô, dò xuống ánh mắt chạm đến đến ánh mắt của cô, "Đem địa chỉ của cô giao cho tôi, tôi sẽ cấp thù lao cho cô."

"Tiểu tử", quay đầu, Văn Đình Tâm che kín áo khoác, vỗ vai hân, cười nói, "Tôi không cần tiền."

"Tôi không thích thiếu nợ người khác, cô mau nói." Nhíu lông mày, nhìn cô lắc đầu xoay người, Nam Thế Dương lo lắng đuổi kịp, "Này, tôi thiếu nhất nói cho tôi biết tên của cô đi?"

Khoát khoát tay, Văn Đình Tâm khoe miệng tươi cười, không có quay đầu lại nói, "Anh sẽ biết tôi."

Bọn họ khúc mắc còn rất nhiều, từ mười tám tuổi liên tục dây dưa đến ba mươi hai tuổi, tôi thiếu còn những mười bốn năm. .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cô Là Một Cô Gái Cổ Quái

Nam Thế Dương không biết vì cái gì mình lại bị trói buộc đến như thế này. Chỉ biết là, nếu như không phải là cô cứu hân, cô dẫn hân ra ngoài, thì theo như tính tình của hân, nhất định sẽ lạc đường.

Hai người đi xuyên trong rừng, một trước một sau, tạo thành một bức tranh phong cảnh đẹp mắt.

Trong lòng lo lắng cô sẽ bỏ lại chính mình, cho nên Nam Thế Dương liên tục cùng cô dính chặt, không dám để cho cô rời đi khỏi tầm mắt của mình.

Nhưng là, bị nhốt hai ngày, lại chạy suốt cả đêm, lúc này thể lực đã hoàn toàn tiêu hao.

Bụng "ục ục, ục ục" kêu, bắp chân cũng đang phát run. Rất muốn gọi cô chậm lại một chút, nhưng lại ngại ngừng mở miệng. Dù sao, người ta cô gái mà tốc độ lại để hân đuổi theo khổ sở. .

"Ôi. . ." Thật vất vả thử kêu lên lên tiếng, đằng trước cô lại không có một chút phản ứng, Nam Thế Dương thực sự rất phiền muộn. .

Đi ở phía trước, Văn Đình Tâm không để ý đến Nam Thế Dương nhỏ mọn.

Dưới chân đá bay một cục đá, lúc này, cô đang nghĩ đến xuất thần.

Ngẫm lại, mười ngày trước, cô mới cùng Nam Thế Dương hơn ba mươi tuổi âm ỉ một trận cuối cùng. Tiếp đó tin tức hân mới chết không bao lâu, chính

mình lại ở trong hồi hận đến chết đi.

Vốn phải là không thoát khỏi cái chết, lại không biết vì sao cô lại trở về năm mười tám tuổi.

Trở lại năm này, đối mặt với Nam Thế Dương mười tám tuổi. Điều cô có thể nghĩ đến, chính là trả nợ. . .

Trả sạch kiếp trước cô thiếu hẳn khoản nợ. . .

Đối với chuyện trùng sinh này, Văn Đình Tâm biết rõ vấn đề duy nhất, đó là không cần lại hận hân, hay là để hận hận nàng. . .

Hết thấy bắt đầu lại từ đầu, việc cô làm điều ác, có phải hay đã được xóa đi rồi sao?

Thất thần một lúc, chợt , sau lưng truyền đến một trận "A a", quay đầu lại, mới phát hiện Nam Thế Dương vấp ngã, ngã ngổ trên mặt đất.

"Ồi trời ", vội vàng chạy tới, ở trước mặt hắn ngổ xổm xuống,

Văn Đình Tâm lo lắng vô cùng, "Sao lại ngã vậy? Dẫm lên đồ sao? Hay là đau chân ? Đau không?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên lo lắng, ngay cả giọng nói cũng rất quan tâm, đối với sự quan tâm này, hiển nhiên, không thềm che dấu. Nhưng Nam Thế Dương có vài phần khó chịu. Hắn thẹn thùng nói cho cô biết, vừa mới chỉ là thoáng vướng chân nên mới vấp ngã. . .

"Không có, không có chuyện gì, vướng chân nên ngã."

"Có thể đứng lên không?" Cúi đầu, Văn Đình Tâm đưa tay vung lên trên ống quần hắn, tỉ mỉ tra xét, "Nếu không được, anh liền ở chỗ này chờ tôi, tôi đi vào trong thôn tìm người hỗ trợ."

"Không cần!" Lập tức phản bác, nghe được cô muốn bỏ lại hắn, Nam Thế Dương cả trái tim đều khản trương, "Tôi có thể đi, nhưng, cô có thể theo giúp tôi, chậm một chút sẽ không sao?"

Nam Thế Dương chưa bao giờ ý lại vào con gái, nam tử hán kiên cường như hắn vì mình nói ra như vậy cảm thấy xấu hổ, nhưng, dân mù đường nghiêm trọng như hắn không thể không theo sát. . .

"Được, chúng ta chậm một chút, " gật gật đầu, Văn Đình Tâm cẩn thận dìu hắn đứng dậy, động tác dè dặt, nói chuyện giọng nói còn có mấy phần hương vị giống dụ dỗ trẻ con, "Chậm một chút nha, không vội , phía trước không xa là đền trong thôn ."

Chưa từng có người xa lạ đối với mình dễ chịu như vậy, được cô dứt khoát quan tâm, khó tránh khỏi để cho hắn trái tim thanh xuân đập nhanh thêm vài phần.

"Thôi, được rồi, tôi có thể tự mình đi. . ." Sắc mặt đỏ lên, ở trước mặt cô, Nam Thế Dương đã là lần thứ hai căng thẳng đến cảm giác như mình không thể nói chuyện.

Có vài nữ nhân chính là có một loại năng lực như vậy.

Làm cho nam nhân bối rối. . .

"Không có chuyện gì, tôi đỡ anh, đây là đường núi nên không dễ đi", thân thể nhỏ nhắn xinh xắn chống lên người hắn, Văn Đình Tâm ngược lại không phát hiện tiểu tử kia tâm tình ngưng ngưng

Khí lực của cô không nhỏ, cứ như vậy chống người Nam Thế Dương, thật đúng là làm hắn cảm thấy thân thể của mình nhẹ nửa bên.

Mệt mỏi được chia sẻ một nửa, tốc độ cất bước cũng mau một chút. Nhưng là, hai người dán thân cận quá, cũng là làm hắn có chút căng thẳng.

"Kia, cái kia, cô hiện tại không chịu nói cho tôi biết địa chỉ liên lạc, nếu không thì, cô liên với lạc tôi đi. Tôi cho phép cô liên lạc với tôi" tay vờn vào trong túi quần, muốn tìm đến thẻ "Xã hội cứu trợ" của ông nội hắn cho.

Dân mù đường nghiêm trọng làm hắn phải mang theo thẻ cứu trợ đặc thù, trên thẻ ghi chép phương thức liên lạc với ông nội, phàm là hắn lộ ra tấm thẻ này, ở thành phố vô cùng nhiều người, nơi nào cũng có thể đạt được trợ giúp.

Vốn là, hắn là muốn đem thẻ giao cho cô, làm cho cô có phương tiện thông qua cái này liên lạc với hắn. Nhưng, lục lọi nửa ngày, vẫn không tìm thấy...

"Không có chuyện gì, anh đừng tìm, tôi cũng biết, "chợt, dừng lại. . . Cô ý thức được giống như mình nói sai. . ."

Ngẩng đầu, Văn Đình Tâm hướng hắn ha ha cười một tiếng, "Tôi nói là, anh chăm sóc tốt mình là được. Đừng để cho ông nội phải quan tâm đến chuyện này."

"Cô có phải cùng gia đình tôi có quan hệ?" Lòng mày dựng lên, cô nhưng lại nói tên ông nội hắn, làm cho Nam Thế Dương nhin không được hoài nghi, "Cô đến cùng là ai vậy?"

"Tôi nói anh sẽ biết sao." Nhún nhún vai, đối với vấn đề này, Văn Đình Tâm không muốn trả lời.

Đọc theo đường đi ra ngoài, Nam Thế Dương dùng đủ phương pháp muốn moi chút tin tức từ cô, kết quả, toàn bộ thất bại. . .

Miệng của cô, chắc như dùng kim vá lại. . .

Đến thôn, Văn Đình Tâm mang Nam Thế Dương tới một nhà buôn bán nhỏ thì dừng lại, chuẩn bị gọi điện thoại tới cho người tới đón hắn.

Nam Thế Dương gia mã số máy riêng, cô còn thuộc lâu, nên biết, ở kiếp trước, cô là phiền nhất cái mã số đó. . .

"Tôi hiện tại gọi điện thoại tới nhà anh, đợi lát nữa liền sẽ có người tới đón anh."

"Cô còn biết mã số nhà tôi?" Đuối kịp bước chân cô, Nam Thế Dương nhận không được đủ loại nghi hoặc, "Tôi đều không nhớ được mã số nhà tôi, làm sao cô biết?"

Đối mặt với hắn đầy bụng nghi hoặc, cô không nói được một lời giải thích hợp lý. Dứt khoát, liền không giải thích.

Ở trước cửa hàng dừng lại, cô cầm lấy điện thoại công cộng gọi.

Bị xem nhẹ Nam Thế Dương, đứng ở cửa hàng nhìn quanh một cái liền nhìn trúng giá hàng đồ ăn vặt ăn vặt. . .

Bị bắt cóc vài ngày, Nam Thế Dương rất đói, không có nghĩ nhiều, liền ở giá hàng bên trong mang không ít đồ ăn vặt, mở ra. . .

Bên này, Văn Đình Tâm nhấn mã số, bên kia, Nam Thế Dương đã bắt đầu ăn.

Tại quầy bán đồ lật vặt ông chủ con mắt chăm chú nhìn thẳng cô, nhưng là, Văn Đình Tâm một chút cũng không có chú ý tới. . .

Đợi cô cùng người nhà nói điện thoại xong, ông chủ quầy bán đồ lật vặt nói: "Khụ khụ, cháu bé, hai mươi khối."

"Hai mươi?" Kinh hãi nửa phút, cô mới phản ứng. Mà sau khi phản ứng, hành vi của cô làm ông chủ kia mở rộng tầm mắt.

Đi vòng qua quầy hàng đầu tiên, Văn Đình Tâm mang chiếc ghế dài đi ra, gác qua trước mặt Nam Thế Dương, chụp hai cái, "Tiểu tử, đến ngồi từ từ ăn."

Hoàn toàn không có ý trách cứ hắn, ngược lại, còn khoan dung vô cùng.

Này da mặt dày, làm ông chủ cũng không biết nên nói như thế nào. . .

"Ông chủ, chúng tôi ở nơi này đợi, đợi lát nữa người nhà của hắn sẽ đến, đến lúc đó sẽ trả tiền cho ông nha."

Cô trước nói sẽ chưa trả tiền, sau còn đem người để tại chỗ này, cho nên nhìn hai người bọn họ ung dung ngồi ở trước quán, ông chủ một câu cũng là thẹn thùng nói.

Lúc này, hai người bọn họ đang chờ người tới nơi tới, ngồi chỗ này nói không ít chuyện.

"Đồ ăn vặt ăn ít một chút, đợi lát nữa về nhà ăn tốt hơn, " ở trước quầy cầm hộp trái cây đường, bỏ qua ông chủ sắc mặt khó coi, cô tiếp tục đưa hắn đồ ăn vặt, "Cái này ăn ngon, anh nếm thử, tôi đặc biệt thích ăn cái này."

"Phải không?" Thả bánh bao xuống, Nam Thế Dương nhìn cô một cái.

Kẹo là loại đồ ăn vặt thời gian qua hắn không ưa, nhưng là lần này lại đưa tay nhận lấy.

Sau, cô lại là hết sức tự nhiên nhắc nhở, "Đợi lát nữa trước khi đi, đem tiền cho tôi trả."

Bất kể là trả tiền, hay là không trả tiền. Tự hào cô nói không có gì ngượng ngùng...

Người hơn ba mươi tuổi, da mặt tương đối là dày. . .

"Được, tôi đưa."

Đương nhiên, Nam Thế Dương cũng không cho phép chính mình tiêu tiền của nữ nhân, ở điểm này, thiếu niên mười tám tuổi có được chính là phẩm chất tốt đẹp.

Ước chừng một tiếng đồng hồ sau, tài xế tới.

Đến đúng lúc, ông chủ quán sắp nổi đóa. . .

Trả hết tiền quầy bán đồ lật vặt sổ sách, lại trả cho Văn Đình Tâm một khoản tiền thù lao thay cảm tạ. Xử lý hoàn tất, cũng đã đến lúc quay về.

Không muốn đến liên lạc, cũng không muốn hỏi tên, Nam Thế Dương bị cưỡng chế nhét lên xe.

Mang theo đầy bụng nghi hoặc, hấn vồ vồ thành ghế lái xe, hỏi, "Người biết cô gái kia sao? Trước kia đối với cô ta có ấn tượng không?"

"Không có, không có đâu?"

"Được, vậy anh giúp tôi điều tra cô ấy." Quay đầu lại nhìn về phía sau xe phát tay với Văn Đình Tâm, hấn nhìn có vài phần xuất thần, "Cô gái kia, rất cổ quái . . ."

Hấn tắt phải, điều tra thêm về cô. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Duyên Phận Cùng Hấn, Không Thể Nào Bỏ Qua!

Trên xe, Nam Thế Dương liên tiếp quay nhìn về phía sau lưng, muốn nhớ kỹ con đường này, nhưng là sau khi qua hai khúc quẹo, liền quên mất một nửa. Làm hấn bắt đầu cảm tức. . .

"Thật sự là, cái địa phương quái quye gì thế này, đường lại khó nhớ như vậy". Quay người lại, Nam Thế Dương nói với người lái xe phía trước, "Dư Dương, thuận tiện giúp ta nhớ nơi này."

"Vâng, nhị thiếu."

Một hồi lâu, Nam Thế Dương lại nói, "Người nghĩ lại xem, thật là không gặp qua nha đầu kia? Trước kia cũng chưa từng gặp sao?"

"Chưa từng", sững sờ một lát, Dư Dương nhin không được hỏi, "Nhị thiếu, cô ấy là?"

"Tôi không biết". Nam Thế Dương trả lời có vài phần khó chịu, khó lắm hấn mới chịu chủ động đến gần một cô gái, lại ngay cả cái tên cũng đều không hỏi được. . .

Đối với nam mỹ thiếu niên mười tám tuổi cao ngạo mà nói, quả thực là một vũ nhục lớn...

Phía sau, nhìn xe của hấn đi xa, Văn Đình Tâm việc đầu tiên là tìm chỗ trốn đi, sau đó xem thử chồng tiền có bao nhiêu...

Bí mật một mình trong hẻm nhỏ, Văn Đình Tâm đếm lấy tiền, bên cạnh mắt nhìn quanh, bốn bề vắng lặng, lại càng thêm an tâm.

"11, 12, 13", đưa tay lên lưỡi chấm nước miếng để đếm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên hai chữ 'Tham tiền', "31, 32, 33. . ."

Đếm xong, cất vào trong áo khoác, kéo khóa cổ lên cao, từ hẻm nhỏ đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên rất rất không hài lòng, "Một cái nam gia lớn như vậy, làm sao lại keo kiệt như thế?! Chỉ có năm nghìn?!"

So với kiếp trước khi Nam Thế Dương cưới nàng vào cửa, khi đó đưa chiếc nhẫn kim cương, năm nghìn tệ, đúng là keo kiệt . . .

Đi ra hẻm nhỏ, Văn Đình Tâm lại lần nữa đi vào phố nhỏ. Trước quầy bán đồ lật vật, ông chủ giờ trăm đồng xem thử xem có phải tiền giả hay không. . .

"Không cần xem, tuyệt đối là tiền thật", một bước đi vào trong, Văn Đình Tâm ở trước quầy dừng lại, trước tiên chụp lấy mặt bàn, "Người ta là Nhị thiếu gia, của nam gia, một trong tứ đại gia tộc ở thành phố, sẽ thiếu người chút tiền như vậy sao?"

"Nhị, nhị thiếu?!" Không ngoài ý muốn, ông chủ sợ đến trăm đồng đều rớt xuống đất, vội vàng ngồi xổm nhặt lên, vồ vồ tiền bị dính bụi đất, giờ phút này, này trăm đồng nhìn vô cùng quý, "Cô nói đúng lắm, trong ti vi thường chiếu, nam gia tứ đại gia tộc?!"

"Đúng", gật đầu, Văn Đình Tâm nói.

"Ông chủ, tôi thương lượng với ông một việc", đầu ngẩng lên, Văn Đình Tâm hướng ông chủ nói, "Người ta vừa đưa tôi một khoản tiền, tôi cũng không có việc gì dùng, hiện tại tôi đưa cho ông, ông đem cửa hàng này cho tôi nướn ba tháng."

Tiền cho việc này, quả thật là rất đáng tiếc, nhưng là, Văn Đình Tâm biết rõ, nếu như cô mang về tiêu linh tinh trong nhà, chính là lãng phí càng lớn.

Bàn tay nhỏ bé nâng lên, năm ngón tay mở ra, "Tôi ở đây có năm nghìn, nói thật, thuê ông nửa năm cũng đủ nha?!"

Ông chủ kia gật gật đầu, bị cô mang 'năm nghìn' hù dọa.

Nhưng ông ta là nhìn tận mắt thấy cô lấy ra một xấp tiền mặt, không nghĩ tới, đúng là một xấp, thế nhưng có năm nghìn! Đây chính là tiền thu nhập một năm của ông đó!

"Như thế nào? Có cho thuê hay không?" Hồi thế Văn Đình Tâm hiện tại trong đầu là tính kế, "Tôi chỉ cần ba tháng, ông tiếp tục trông cửa hàng, thu nhập chia đôi, được không?"

Nhìn ra, cô tính toán đã vô cùng tinh thông.

Trong trí nhớ, chỉ cần sống hơn ba tháng, Nam Thế Dương sẽ lại tìm đến cô. Rồi mang cô về nhà hắn làm việc. Cho nên ba tháng này, cô phải ở chỗ này chờ hắn, muốn tiếp tục cuộc sống kiếp trước, tất cả phải bước lên quỹ đạo của kiếp trước. . .

Do dự rất lâu, ông chủ dù nghĩ ở phương diện nào, đây đều là mua bán có lời, cuối cùng, quyết, "Được, tôi đồng ý "

"Ghi giấy chứng nhận cho tôi, chúng ta cùng nhau ký tên "

Ông chủ tìm ra hai tờ giấy trắng đưa lên cho cô, chỉ thấy cô liên tục' viết viết. . .

Lập tức, một phần hợp đồng, có hiệu lực pháp luật được ghi ra. . .

Người thuê: Văn Đình Tâm

Người cho thuê: Vượng Đạt ông chủ cửa hàng tiện lợi —— Ngô Vượng Đạt

"Trong thời gian hợp tác, đôi phương phải tuân theo quy định của hợp đồng, nếu như không tuân theo, phải trả gấp đôi năm nghìn tệ. . ." Đeo mắt kính lên, ông chủ liền đọc tới.

Tờ hợp đồng, xem không hiểu, nhưng ông ta vẫn ký.

Hai người liền ký tên xuống phía dưới, ấn vào dấu vân tay, hợp đồng, như thế được thỏa thuận. . .

Năm nghìn đồng chuyển nhượng cho ông chủ, Văn Đình Tâm cảm giác cả người thoải mái, đem hợp đồng giấu trong hanger động, cuối cùng, cô chuẩn bị về nhà.

Trở lại gia đình đã từng là gánh nặng của mình. . .

Phỏng đoán sẽ không có một gia đình nào như gia đình của cô đâu? Mẹ kế cùng cha ghê. . .

Đại khái thời điểm năm Văn Đình Tâm sáu bảy tuổi, cha đẻ qua đời, để lại cô cho mẹ kế nuôi. Sau đó không quá nửa năm, mẹ kế mang theo cô gả cho cha ghê bây giờ, từ trong thành phố trở lại nông thôn, cuộc sống khác nhau một trời một vực.

Cô không chỉ phải bỏ học đi làm sớm, mà sau khi trưởng thành, còn mấy lần bị cha ghê đùa giỡn, làm cho cô ăn đòn không ít. . . Trên người cô bây giờ đầy vết thương, chính là đêm hôm trước cha ghê vào trong phòng cô, rồi sau đó bị mẹ kế phát hiện, hai người đánh đập cô mà tạo thành. . .

Cha ghê mê sắc khó khống chế, mẹ kế lại đánh đập dã man, Văn Đình Tâm là chịu đòn từ năm bảy tuổi đến năm mười tám tuổi.

Một lần nữa trở lại năm mười tám tuổi, cô một lần nữa phải đối mặt với gia đình này. Mặc dù cô biết rõ về sau sẽ phát sinh cái gì, nhưng vẫn còn có chút sợ. . .

Cũng như bây giờ đi về cái nhà kia, đúng theo trí nhớ của kiếp trước, chính là cô lại bị đòn tiếp. . .

Không để ý, Văn Đình Tâm đã đứng ở trước cửa nhà, kéo căng áo khoác, liền hô mở cửa...

Trong phòng lộn xộn vô cùng, chổi lông gà, nồi chén thau chậu rơi đầy đất, nhìn giống như vừa bị cướp bóc qua.

Chân không, Văn Đình Tâm cẩn thận tránh đi mảnh kính bể, ở phía sau cửa đôi giày cởi ra.

Vừa mới cởi ra, vừa vịn gặp ngay mẹ kế từ trong phòng đi ra, bầu không khí, trở nên lạnh lẽo.

"Mây, mây là đứa bi ối, còn mặt mũi trở về à!" Lập tức, mẹ kế tiện tay cầm một nửa cây chổi bị gãy, hướng về cô chạy tới, "Xem tao đánh chết mày!"

Cảm thấy căng thẳng, cô xoay người lại, ra cửa, vội vàng chạy.

"Ầm" một tiếng, cửa lớn đóng chặt, Văn Đình Tâm tay nắm chặt nắm cửa, cổ họng nuốt nước miếng một cái, chưa tỉnh hồn.

Dù cho cách mười bốn năm, phải nhìn mẹ kế lần nữa, vẫn có một loại tư vị không nói ra được. . .

Người đàn bà chanh chua, dọa người. . .

"Loảng xoảng loảng xoảng", cánh cửa bị mẹ kế đập vang lên, trong phòng, truyền ra tiếng mẹ kế chửi, "Con bi ổi, mau mở cửa ra cho bà! Mày hiện ăn gan cá mập đúng không? Còn dám cùng tao đấu đúng không? Mày xem tao có thể hay không đánh chết mày!"

Sau đó, lại là "Ba ba ba" tiếng gõ cửa, Văn Đình Tâm nghe lác đầu. Đến bây giờ, cô mới biết được, nguyên nhân tính cô hung bạo chính là do mẹ kế truyền nhiễm...

"Mẹ kè, hãy nghe con giải thích", mới vừa mở miệng chen vào nói, trong phòng, tiếng mắng chửi khó nghe của mẹ kế đã không ngừng truyền tới.

"Tao mà phải nghe lời của tiện chủng mày nói sao, tao nuôi mày nhiều năm như vậy, mẹ nó, thế nhưng mày lại để mất chồng của tao, mày chờ xem! Tao sẽ cắt đứt cái chân chó của mày!"

"Mẹ bình tĩnh một chút, suy nghĩ thật kỹ, con làm sao có thể cùng lão chó Cao Tài. . . Không phải, là, chú Tài, phát sinh quan hệ đây?!" Một tý không nhịn được, cô suýt nữa đem lời thô tục nói ra, vội vàng đổi giọng, "Mẹ kè à, chuyện ngày hôm qua, thật không phải là con làm, nếu không, con làm sao lại liên tục hô to, còn đem mẹ đánh thức dậy có đúng không?"

Ba mươi hai tuổi dù sao cũng không phải là già, trải qua xã hội mài dũa, Văn Đình Tâm ở phương diện lý sự cũng sẽ không để mình phải chịu ngen khuất.

Kiếp trước cô, vào lúc này, thực rất biết điều. Trốn ở trong phòng, bị mẹ kế đẩy phòng ra đuổi theo đánh, vừa chạy vừa khóc và cầu xin tha thứ. . .

"Mày câm miệng cho tao, đồ bi ổi! Mày cho rằng mày nói như vậy, tao sẽ tin tưởng mày sao?! Tao đã sớm nhìn mày không tốt!" Mẹ kế chống nạnh, trừng mắt nhìn, "Tao nói cho mày biết, tao hôm nay không đánh cho mày tàn phế, tao liền không gọi là Từ Kiến Bình!"

"Bà được đấy, vậy nếu bà nhất định muốn làm như vậy, tôi chỉ có rời nhà đi ra ngoài, " ứng phó với người đàn bà chanh chua, nói nhẹ không được, cũng chỉ có thể lấy cứng đối cứng.

Văn Đình Tâm còn nhớ, mẹ kế có cầm tiền của nàng.

"Tôi đã đầy mười tám tuổi, khoản tiền của ba tôi, bà nếu là không muốn, tôi sẽ tự mình lấy đi"

"Mày!"

Khoản tiền kia, là ba của Văn Đình Tâm để lại, cất giữ ở quỹ gây dựng sự nghiệp công thương.

Ba của Văn Đình Tâm khi còn sống có để lại một phần tài sản —— sẽ để lại cho Đình Tâm sau khi trưởng thành thừa kế. . .

Cũng là bởi vì số tiền kia, cho nên mẹ kế mới nhiều năm như vậy cam tâm tình nguyện mang theo con ghê là cô. . .

Nói thật, hiện tại, cô đại khái có thể không cần về đây, trực tiếp lĩnh khoản tiền kia lo cho cuộc sống của mình.

Nếu như không là nhớ tới ba tháng sau Nam Thế Dương sẽ đi qua tìm cô, cô cũng sẽ không nghĩ sẽ trở lại trong nhà này. . .

Cô an phận đợi ở chỗ này, chờ tiểu tử kia tìm đến. Cùng hắn nói duyên, cô hết sức dụng tâm, không nghĩ sẽ bỏ qua...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Kiếp Trước, Cô Tất Cả Đều Sai

"Tôi hỏi một lần nữa, bà có để cho tôi trở về cái nhà này không?! Nếu như không, tôi liền lập tức đi ngay, khoản tiền kia, bà cũng đừng mơ tưởng nữa."

Bên ngoài phòng, Văn Đình Tâm lớn tiếng uy hiếp một trận, giọng nói rất lớn.

Trong phòng, mẹ kế Từ Kiến Bình cắn chặt răng, nén giận dậm chân, "con nhỏ chết tiệt kia, ai cho mày dừng khí nói điều kiện cùng tao?! Tao nuôi mày nhiều năm như vậy, mày còn muốn độc chiếm khoản tiền kia, tao thách mày, không có cửa đâu!"

"Tôi cũng không có thách bà, đừng tưởng đâu được tôi nhiều năm, tôi sẽ không biết tồn tại số tiền kia". Một tay chống nạnh, Văn Đình Tâm không cam lòng yếu thế nói, "Tôi cũng không muốn có số tiền kia, nhưng nếu bà khiến tôi nóng giận, tôi đành phải đi lấy tiền. Một đồng cũng không cho bà!"

Khoản tiền kia, Từ Kiến Bình xác thực giấu giếm vô cùng tốt, ở kiếp trước, Văn Đình Tâm biết lúc biết đến số tiền kia, bọn họ đã tiêu sạch.

Nhưng mà, hiện tại đưa ra số tiền kia, cũng là cứu mạng cho mình một chút. Nếu không, cô mà muốn trở về nơi này ở, tối thiểu sẽ bị hai người đánh đập. . .

"Mày, mày con bé chết tiệt kia! Nhìn tao đi ra đánh chết mày!" Buồn bực nói một câu, Từ Kiến Bình mãnh liệt đẩy cửa.

Mà tại bên ngoài, Văn Đình Tâm cũng siết chặt nắm cửa, chống lại.

Cửa chính, rung lên mãnh liệt. . .

Một giờ sau, hai bên đã cãi rất lâu, cuối cùng, Từ Kiến Bình buông lỏng tức giận xuống trước.

"Hô ~" thờ phỉ phò, Văn Đình Tâm gõ cửa chính, biết rõ Từ Kiến Bình đã bị mình làm giảm bớt tức giận, đây chính là thời điểm thương lượng, "Mẹ kìa à, chúng ta không cãi nữa, chúng ta trò chuyện một chút. Được không?"

Tiền đều cho mẹ hết, con có thể đấu với mẹ sao?!

Rời nắm cửa chính một chút, Từ Kiến Bình khó chịu nói, "Mày trước tiên hãy mở cửa "

"Mẹ có bảo đảm, sau khi con mở cửa, sẽ không đánh con!"

"Chao ôi, Tao đánh mày thì sẽ phạm pháp nha!" Giơ cánh tay lên muốn tức giận, nhưng nghĩ đến khoản tiền kia, lại yếu ớt hạ xuống, "Được, không đánh, hãy mở cho tao vào."

Thương lượng xong, Văn Đình Tâm buông tay mở cửa.

Bước vào trong phòng đầu, Từ Kiến Bình hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, xoay người, "Còn không vào đi! Vẫn chờ tao mời vào sao!"

Hé miệng ra nói, sau đó đành buông tha cho cô. . .

Ở sau lưng cô giả làm gương mặt quý, sau đó cất bước đi vào.

"Đồ tiện chủng chạy ra ngoài một chuyến bao nhiêu năm tao nuôi tốn cơm, tất cả đều quên hết "

Mắng mắng thêm một lúc, Từ Kiến Bình cuối cùng vẫn là không động thủ. Hai người ở cạnh bàn ăn ngồi xuống ghế.

"Chuyện tối ngày hôm qua, con có lời muốn nói, "

"Chuyện tối ngày hôm qua, tao coi như mày không làm" chặn lại lời nói của Văn Đình Tâm, Từ Kiến Bình ngoài ý muốn không so đo.

Kỳ thật, chính Từ Kiến Bình cũng biết tối qua là do Cao Tài bày trò, bà chỉ là không thể tức giận với Cao Tài, nên mới ra sức đánh Văn Đình Tâm để hết giận.

Hiện tại không làm được gì, Văn Đình Tâm đã biết chuyện tiền bạc, làm cho bà không thể trút giận.

"Nhưng là, tiền không thể thương lượng! Tao nuôi mày nhiều năm như vậy, khoản tiền kia, đều phải là của tao!" Gõ bàn, Từ Kiến Bình nói, nghe vào tai cũng rất có lý. . .

Cái lý ngang ngược. . .

"Dừng " kêu một tiếng, Từ Kiến Bình ánh mắt sắc bén liếc cô một cái, "Được rồi, được rồi, chỉ cần mẹ không đánh tôi, không mắng tôi, cùng tôi ở vui vẻ, tiền kia liền cho mẹ ."

Cũng không phải là chưa biết tính cách bà, nói thật, cha cô lưu lại khoản tiền kia, thời kỳ ở kiếp trước, bị tiêu mất Văn Đình Tâm thật đúng là rất bực tức. Cô đã từng nghĩ là nếu đi kiện tại tòa cô cũng có thể lấy lại được hơn năm sáu con số.

"Tao không thể đánh mày, mắng mày đúng không?!" Từ Kiến Bình trừng mắt, "Con bé chết tiệt kia mày học được câu này từ đâu ~ còn dám cùng tao nói điều kiện phải không? Về sau có phải là không cần làm việc, để cho tao phải hầu hạ mày? !"

"Tôi chỉ có hai điều kiện, cũng không khó đúng không." Kéo kéo áo, Văn Đình Tâm thực sự lười cùng bà tính toán, cúi đầu kéo xem quần áo mình đã rách nát, "Trước tiên tôi đi thay quần áo, đợi lát nữa sẽ đi làm việc, được chưa!"

Lắc đầu, "Chắc chắn" hai tiếng đứng dậy, thời điểm đi qua người Từ Kiến Bình, còn vỗ vỗ bả vai của bà, "Nữ nhân không nên tức giận, nếu không sẽ nhanh già."

Ba mươi hai tuổi tính cách lão luyện đã lộ rõ.

"Chao ôi, mày còn có gan rửa tao, có phải không?!" Xoa bả vai, Từ Kiến Bình quay đầu lại nhìn chòng chọc bóng lưng cô trở về phòng, lòng mày dưng lên, "Cái con nhỏ chết tiệt kia, hôm nay sao dám cùng tao nói như vậy? !"

Văn Đình Tâm con nhỏ kia, thời gian qua hết sức nghe lời, nếu là trước kia, nói cái gì nghe cái đó. . .

Thế nào hôm nay vừa về liền thay đổi, dám cùng bà nói điều kiện? Còn dám chủ động chụp vai bà? Tình tình này, thật là con mẹ nó thay đổi nha!

Chẳng lẽ là, cô ở bên ngoài phát sinh chuyện gì, bị một tiểu tặc từ xúi bậy? !

"Bị sét đánh sao? Người này dường như thay đổi?!" Tròng mắt đảo quanh hai vòng. Từ Kiến Bình mở miệng nói, "Con nhỏ chết tiết kia, đợi lát nữa đi giao hàng đi, buổi sáng không giao xong thì cũng đừng ăn cơm!"

"Biết rồi" Tiếng vang trả lời, Văn Đình Tâm đi tới phòng cũng không quay đầu lại.

Cái nhà này không lớn, nhưng cô vẫn có một gian phòng riêng - - vài m² một ít đồ lặt vặt.

Tiến đến gian phòng này cô phải che mũi , gần đây thời tiết ẩm ướt, trong phòng toàn là mùi nấm mốc, vài chục năm chưa ở đây, cảm giác trong lòng chua xót lại. . .

Mới nghĩ đến, trước kia cô có một thời kỳ đã khổn khổ như vậy.

"Ai" thở dài một hơi, cởi áo khoác của Nam Thế Dương xuống, đang muốn treo lên, chợt, ở trong túi mò phải một tấm thẻ vàng.

Tấm thẻ kia, đúng là lúc trước Nam Thế Dương móc ở trong túi rất lâu nhưng không thấy. . .

"Thẻ đặc thù của xã hội, người được chiếu cố Nam Thế Dương, điện thoại liên lạc: xx" đặc điểm mặt cao, gầy. Thật khó hiểu, "Quái, hán thẻ nào lại cần phải chiếu cố đặc thù?"

Nhìn không ra, người kia tuổi trẻ đang sinh long hoạt hổ thì có chỗ nào đặc thù. . .

Cầu huyết? Điện cuồng? Bệnh tim? Hay là, bệnh tâm thần? !

"Chẳng lẽ, hán ở phương diện khác có gì thiếu sót?" Nhìn nghiêng qua đầu, cẩn thận cảm lấy thẻ chứng minh trong tay.

Xem không hiểu, cũng không thể giải đáp, muốn trách, chỉ có thể trách cô kiếp trước đối với hán quá lạnh nhạt, đều là nhìn cũng không muốn nhìn hán nhiều thêm một cái. . .

Cho nên, rất nhiều chuyện về hán, kể cả bệnh trên thân thể không tiện nói ra của hán, cô đều không biết gì cả.

Cho đến khi hán đã chết, cho đến thời điểm khi cô sắp xếp lại di vật của hán, mới biết được, thực ra tiểu tử kia, yêu cô mười bốn năm. . .

Mà trong cuốn nhật ký, cô lật lui, lật tới ba lần.

Ân hận cùng tự trách muốn sâu tận xương tủy, trận hỏa hoạn kia đột nhiên tới cô liền được giải thoát. Dù cho biết là có người cố ý phóng hỏa, cô cũng chỉ ngơ ngác ngồi ở trong lửa, ôm bản nhật ký kia, chờ chết. . .

Có thể là bởi vì cái loại áy náy đó khắc quá sâu. . .

Cảm giác mình giống như ác quỷ tàn nhẫn, giết chết thiếu niên ngây thơ, giày vò hán trong cuộc sống gia đình, dùng mười năm hôn nhân, miễn cưỡng đem hán ép chết. . .

Ngửa đầu, nhìn xung quanh không gian nhỏ hẹp, cảm xúc làm cho ngực cô đau đớn.

Văn Đình Tâm biết rõ, là Nam Thế Dương từ nơi này đem cô tới thành phố, an bài công việc cho cô, làm cho cô có cơ hội tiếp tục học tập. Cô trùng sinh lại sẽ mang tất cả đều thay đổi vì Nam Thế Dương. . .

Nếu như không phải là lần đó có hiểu lầm, có lẽ, cô ngày xưa sẽ cảm kích Nam Thế Dương như lúc mới gặp. . .

Đáng tiếc, lần đó hiểu lầm, làm phá hủy tất cả. . .

"Ai ——" nghĩ tới đây, thở dài liên tục, ngực giống như bị đè lên một tảng đá lớn.

Kiếp trước, là cô có lỗi với hán.

Hiện tại, cô trở lại năm mười tám tuổi, trở lại ngày mới quen hán. Đây không phải là một lần nữa cho cô cơ hội làm lại từ đầu sao. . .

"Cho nên, bây giờ bắt đầu một lần nữa, tôi sẽ cố gắng đối tốt với anh, sẽ đem hết toàn tâm toàn lực đền bù tổn thất cho anh. Đời này, nhất định sẽ không để cho anh hận tôi!" Siết chặt tấm thẻ, lòng bàn tay nắm chặt chứng minh quyết tâm kiên định của cô.

Một hồi lâu, buông tay ra, nhìn tấm thẻ của Nam Thế Dương, cô nhẹ nhàng chạm môi, "Tiểu tử, sớm một chút tới đón tôi!"

"Con nhỏ chết tiết kia, thay quần áo còn lấm bầm cái gì! Có muốn đi giao hàng hay không đây!"

"Vâng!" Hường ngoài cửa ném một ánh mắt khinh thường, Văn Đình Tâm oán hận đứng dậy.

Lập tức, một đôi tình anh phải đi chợ rau giao hàng . . .

Mặc dù không cam tâm, nhưng nghĩ tới tất cả cũng là vì Nam Thế Dương, cô nhin!

Mà ở một chỗ khác trong thành thị, cậu nhóc đang đi về nam gia, đúng là không làm cho cô thất vọng. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cô Bé Kia, Đối Với Hấn Mà Nói Rất Đặc Biệt.

Nam gia, nơi góc khuất nghèo nàn dưới chân núi cổng.

Nam gia, khu vực trung tâm thành phố phồn thịnh, giàu có, với những khu nhà xa hoa cao cấp giành cho những gia đình thượng lưu.

Từ nam gia trở lại nam gia, có thể nói là từ địa ngục trở lại thiên đường, nhưng là, Nam Thế Dương không thu tâm lại được. . .

Ít nhất, cảm giác của bọn Dư Dương là tâm hồn của nhị thiếu gia nhà bọn họ không ở trên người. . .

Xuyên qua đồ vật sau tấm kính, có thể chứng kiến Nam Thế Dương thần sắc không yên.

Mà suy nghĩ lại, nhị thiếu bị như vậy hoàn toàn liên quan đến cô gái kia.

Đối với lần này, Dư Dương vẫn rất nghi ngờ, nhưng lại ngại hỏi.

Nên biết, nhị thiếu phiền nhất người khác hỏi hắn vấn đề về nữ nhân.

Cho nên thời điểm hắn hỏi thử về cô gái kia, Dư Dương rất kinh ngạc. Nghẹn một miệng đầy nghi hoặc, muốn hỏi thêm, lại không dám hỏi. . .

Không khí trong xe ngưng trọng, Nam Thế Dương liên tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ, suy nghĩ vẫn vơ.

Nửa giờ sau, Dư Dương cuối cùng cũng không nhịn được liền mở miệng, đầu tiên liền nói, "Nhị thiếu, lần này tổ chức bắt cóc cậu, ông chủ đã tra ra được."

Hừ lạnh đáp lại, đối với đề tài này, Nam Thế Dương không có bao nhiêu hứng thú muốn nghe.

Ngược lại, mở miệng hỏi lại, "Anh nói, ông nội có thể hay không biết cô gái kia? Có thể nào có khả năng, cô ấy có quan hệ với nhà chúng ta?"

Vấn đề này, có thể nói là gắn liền với Nam Thế Dương. Một chút cũng không hiểu về cô gái ấy, đối với hắn rất tốt, thậm chí lại rất hiểu về gia đình của hắn.

Bản năng làm hắn đối với cô tràn đầy hoài nghi, mà mặt khác, lại không hoài nghi cô có ý đồ. Bởi vì cô đối với hắn rất tốt, nên hắn đương nhiên có thể tiếp nhận. . .

"Vấn đề này, nhị thiếu đợi lát nữa có thể hỏi ông chủ", không nghĩ tới, đề tài lại quay trở lại cô gái kia, tâm ý nhị thiếu như vậy, quá rõ ràng, "Nhưng, cô gái kia, ông chủ có thể sẽ không ưa thích. . ."

"Không cần ông nội thích. Đợi một lát ", quay đầu lại, Nam Thế Dương vỗ vỗ ghế lái, "Anh tại sao nói như vậy? Anh có phải hay không hiểu nhầm cái gì?"

"Không có, không có nha " cười ha ha, Dư Dương cũng không dám tranh luận cùng hắn.

"Tôi chẳng qua là cảm thấy cô ấy hết sức cổ quái mới định tra ra cô ấy, tuyệt đối không phải là bởi vì đối với cô ta có hứng thú, hiểu không? !"

"Vây, vậy... "

Nhưng, hắn không nói cũng biết nhị thiếu đối với cô gái kia có hứng thú nha. . .

Không khí trong xe, phi thường quái dị.

Nhị thiếu, cho dù đã trở lại nam gia, vẫn chấp nhất chuyện cô gái kia như cũ. . .

Dư Dương đi theo Nam Thế Dương vào nhà, liền dừng lại ở phòng khách. Thế Dương thấy ông nội liền mở miệng hỏi, "Ông nội, nhà chúng ta ở nam giao có họ hàng thân thích hay bạn bè không?"

"Không có đâu" ông nội cầm trên tay ly trà mím môi, cháu nội của hắn đã trở lại.

Mà thằng quý vừa đến nhà, ông nội hắn mới chuẩn bị mở miệng hỏi, không nghĩ tới, thằng cháu ngoan lại hỏi một vấn đề khác tới. . .

"Thật không có?" Nam Thế Dương ở bên cạnh ông nội ngồi xuống, đôi mắt nhìn chăm chăm ông nội sít sao, dường như không tin, "Hay là, người quen trên phương diện làm ăn? Hoặc là bằng hữu?"

Ông nội bị hắn nhìn chăm chăm có chút khó chịu, ánh mắt suy nghĩ một chút, cẩn thận suy nghĩ sau đó nói, "Nam giao thâm sơn cùng cốc, làm gì có cái gì cho chúng ta làm ăn. . ."

"Ông nội nghĩ lại đi" nheo mắt lại gần, Nam Thế Dương vô cùng chấp nhất, "Mặc dù chỗ đó nghèo, nhưng con lần này không phải bị bắt đến chỗ đó sao. Hay là, kẻ thù của ông nội?"

Cô gái kia nói chuyện nhắc tới nhiều nhất là ông nội của, cho nên Nam Thế Dương cảm thấy, cô là biết ông nội hắn. . .

Nhưng ông nội một chút ấn tượng cũng không có, mi giả nhíu lại, bỗng nghi kỵ, "Thằng nhóc, con có phải hay không đụng phải người nào? Là cô bé cứu con có vấn đề sao?"

Trực giác làm ông nghĩ tới cô, bởi vì lúc ấy, lúc cầm điện thoại nghe, ông đã nghĩ ngờ đây là một cái bẫy.

Cho đến khi nghe Dư Dương nói đã thuận lợi đưa được hắn về, ông mới bỏ đi nghi ngờ.

"Cô ấy không có vấn đề gì, chỉ là..." nghĩ lại tình hình lúc cùng ở với nàng, không khỏi ghen lại, dường như không dùng được từ nào để hình dung về cô, "Cô ấy chỉ là, rất kỳ quái. . ."

"Kỳ quái?" Ông nội liền ngồi dậy, ly trà đưa cho người làm bên cạnh, "Kỳ quái như thế nào? Chẳng lẽ cô ta có quan hệ cùng tổ chức bất cóc con?"

"Dư Dương, điều tra cô gái kia, nếu như có nguy hiểm, trực tiếp xử lý" phản ứng đầu tiên của ông nội hắn không tốt. Dù sao, địa phương nam giao kia, cho ông ấn tượng quá kém. . .

"Ôi trời, đợi chút, không được!" Giơ tay ngăn lại, lời ông nội nói, Nam Thế Dương sợ hãi, "Ông nội, ý con không phải như vậy "

"Ông cũng đừng động đến cô gái kia, con có tính toán của con, tự mình điều tra, biết không?!" Dứt lời, bàn tay còn bịt trên miệng ông nội, dường như làm theo bản năng, ngay cả chính hắn cũng không biết mình phản ứng như vậy. . .

Phản ứng quá khích, làm ông nội cùng Dư Dương sửng sốt. . .

Thằng nhóc Nam Thế Dương này, những thứ khác không nói, ở phương diện đối với con gái, luôn luôn là kiên định tránh né. . .

Chỉ xảy ra chuyện này, không biết sao hắn nháy mắt một cái. Hiện tại, lại làm thế vì một cô gái, làm ông thấy bối rối...

Ông nội dời tầm mắt, nhìn vào lòng bàn tay hắn, mày nhíu lên. . .

Lập tức, Nam Thế Dương rút tay trở về, còn ở trên quần áo mình xoa xoa, vẻ mặt lúng túng, "Kia, cái kia, dù sao, cô ấy không phải là nhân vật nguy hiểm gì, ông nội đừng động cô ấy."

Ông ở trên thương trường mặt mũi to lớn, muốn giải quyết một người, thực dễ giống như nói một câu chuyện.

Cho nên nghe được ông nói phải xử lý cô gái kia, Nam Thế Dương rất là khản trương.

Mà hắn khi căng thẳng, ngoài ý muốn, làm cho tất cả mọi người phải chú ý. . .

Rõ ràng là, nhị thiếu đối cô bé kia không đúng. Loại chuyện như vậy, phát sinh ở trên người nhị thiếu, thật đúng không phải là một chuyện nhỏ.

Thiếu niên mười tám tuổi, có thể chưa trải qua yêu đương, có thể chưa gặp được người mình thích, có thể không có bạn nữ giới, nhưng Nam Thế Dương... Là nổi tiếng, ghét nữ tính!

Cho dù là người nhà thân thích, chỉ cần là nữ tính, hắn vĩnh viễn cũng không bày ra được sắc mặt tốt.

Nhưng vừa rồi. . .

"Khụ khụ", hắng giọng một cái, ông nội lên tiếng, tất cả mọi người đều không nhìn nữa, tiếp tục chuyện.

"Nhóc con" liếc ngang hắt, ông nội mặt nghiêm túc, "Con, là đang yêu đương ? !"

Vấn đề ông nội nói thật không đứng đắn, thoáng cái, làm Nam Thế Dương đỏ mặt, không hiểu . . .

"Ông nội nói vậy, con làm sao có thể nghĩ đến chuyện đó " quay mặt qua chỗ khác, một khắc kia, tất cả mọi người nhìn ra Nam Thế Dương nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ông nội ánh mắt sắc bén làm người ta sợ hãi, lập tức liền làm hắt chột dạ.

"Lười cùng ông nội giải thích, con lên lầu đây". Vợ vả đứng dậy, lấy tốc độ nhanh nhất thoát ra khỏi phòng khách.

Trạng thái chạy trốn chết này làm mọi người càng thêm nghi hoặc. . .

Lần này, Làm cho ai ai cũng phải nghĩ lệch đi.

Chỉ có chính mình Nam Thế Dương cảm thấy, đối cô bé kia, hắt vền vền chỉ là không ghét, thích?, tuyệt đối không phải!

...

Lúc đó, trong chợ hải sản nam giao, Văn Đình Tâm cười một chiếc xe đẩy lượng hàng lớn.

Khoảng cách lần trước đến cái chỗ này, đã là mười bốn năm.

Người từng đột mùi cá nồng nặc, Văn Đình Tâm cảm giác mình không thích ứng được hoàn cảnh này .

Ôm lấy một băng hải sản trở lại xe, mùi vị tanh, làm cô chán ghét. . .

"Nôn ——" co đầu lại, quay qua một bên nôn ọe, chịu đựng mùi vị tanh tươi, cô vội vàng ngưng thở.

"Loảng xoảng" một tiếng, một ô hải sản nằm ở trên xe, cánh tay ê ẩm, lắc đầu, "Thật sự là không được, không được , "

Quá lâu không làm loại công việc dùng thể lực này, bê trên tay, cảm giác cả người đều không có lực. . .

"Cô gái, nơi này cũng cần giao, mau mang tới " trong quán hải sản ông chủ thúc giục liên tục.

Thúc giục làm cô ngay cả thời gian than thở cũng không có, "Đến đây, đến đây, "

Trở lại, trong xe toàn đá lạnh, thậm chí một tiếng, nhấc tay, bê băng cá lên. .

Đây là cô lúc mười tám tuổi. . .

Nếu trước không gặp được Nam Thế Dương, đưa cô về nhà, cô căn bản sẽ trở thành culi.

Trước kia, vào lúc này, mười tám tuổi cô chẳng suy nghĩ gì nhiều, ngoan ngoãn thành culi, thậm chí cảm thấy cô cả đời này cũng sẽ ở chợ hải sản. . .

Nhưng hiện tại, cô đã có ước mơ .

Bởi vì cô biết rõ, ba tháng sau, Nam Thế Dương sẽ tìm đến chỗ này.

Cản trọng làm theo quỹ đạo cuộc sống kiếp trước, chính là vì chờ hắt tìm đến...

Hy vọng hắt có thể sớm tìm đến một chút. . .

Nhưng mà, so sánh với kiếp trước, lần này, cô sau khi gặp lại hắt, bất kể là biểu hiện hay lời nói đều không có giống với kiếp trước. . .

Không biết rõ câu nhóc đó có thể giống như kiếp trước không, cố gắng điều tra ra cô, nghĩ biết cô, cho nên. . .

Một lần nữa tìm đến cô?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Đồ Ăn Vặt Sẽ Để Cho Tên Nhóc!

Ở chợ hải sản giao hết hàng, lúc cô vất vả đạp xe ba bánh đến đến khách sạn trong trấn đã là buổi trưa.

Vốn là đều đưa hàng sớm lúc tám giờ, hôm nay vì đưa Nam Thế Dương về nhà, đã muộn như vậy, Văn Đình Tâm ngoài ý muốn bị bếp trưởng của khách sạn phê bình.

Mặc dù cô rất muốn cãi lại, nhưng chuyện này, xác thực cũng là do cô không có tuân thủ thời gian. Ngẫm lại, liền không cãi, thu ít đi 50 đồng, xem như bồi thường.

Cô cứ như vậy hoàn thành chuyến giao hàng, vốn là giao hàng xong sẽ thu lợi nhuận ba bốn mươi đồng, nay bồi thường mất năm mươi đồng, ngày giao hàng hôm nay hoàn toàn là lỗ vốn.

Nhưng Văn Đình Tâm cũng không tức giận, ở quầy bán đồ lật vặt còn có thu nhập của cô, đợi lát nữa lấy tiền bổ sung vào là được .

Từ trong trấn trở về nhà quãng đường không ngắn, cô đạp xe ba bánh đã hơn nửa canh giờ. Xem chừng, bây giờ trở về nhà, khẳng định là ăn canh thừa com cặn. Dứt khoát, cô liền trực tiếp cưỡi xe ba bánh hướng về phía quán bán đồ lật vặt.

Một đường đi tới, ở chợ nhìn thấy ông chủ quầy là đang nhập hàng, xuống xe, hướng về phía ông chủ đi qua.

Ngô Vượng Đạt nhìn danh sách, cầm theo rổ, vừa đi vừa chọn hàng.

"Hắc, anh Vượng Đạt, " từ phía sau đi tới, Văn Đình Tâm chụp bờ vai của hắn, "Anh là đang nhập hàng"

"Ôi, nhóc con", Ngô Vượng Đạt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó, lại bị cô xưng hô là anh liền nói, "Nhóc con, ta đã bốn mươi, cháu nên gọi ta một tiếng chú nha."

"Cái gì mà chú chứ, tôi gọi là anh là thích hợp nhất, đừng nhìn tôi trẻ con vậy, Văn Đình Tâm vui mừng, quyết định, định đoạt cách gọi là như vậy.

Cô gái ba mươi hai tuổi gọi một nam nhân bốn mươi tuổi là anh, cực kỳ bình thường. Nhưng là hiện tại, cô chỉ mới là cô bé mười tám tuổi. . .

"Cháu nói như vậy là trêu chọc ta, nhìn cháu mới bao nhiêu tuổi đâu, đã đến mười tám tuổi chưa?"

"Tôi ba mươi..." dừng lại, Văn Đình Tâm cười cười, "Nhầm, tôi 18 tuổi, đúng là nên gọi bằng chú"

"Chao ôi, chú à, bây giờ nhập hàng sao?" Thuận tay lấy bánh quy trong rổ của hắn đưa lên miệng nếm thử, lại bỏ qua "Loại này ăn không ngon, không cần nhập loại này."

"Cháu là chiếm tiện nghi, không cần nếm thử đâu!" Nhặt về túi đồ ăn vặt, Ngô Vượng Đạt vẻ mặt là đau lòng.

"Đồ ăn nếu không ngon, sẽ có người mua sao?!" Thuận tay lại lấy đồ ăn vặt khác trong rổ của hắn, một mực nếm thử, Văn Đình Tâm lấy ra hơn phân nửa, "Cái thì không có hương vị, cái thì quá cay, vừa nhìn đã thấy không đủ dinh dưỡng. Đây, cháu là người trẻ nói, dễ dàng đúng, chú, cháu không cần những thứ này, đi chỗ khác xem một chút."

"Ôi trời, ta nói con bé kia, ta chọn hàng chứ không phải cháu chọn hàng đâu!" Lại đem từng món cô bỏ ra nhặt trở lại, mặt mũi đen đi vài phần, "Chúng ta ở thôn nhỏ bán đồ không tốt một chút, chỉ có một ít học sinh tiểu học mua, đều bán một xu một bao. Nếu là mua hàng đắt, chúng ta nơi này sẽ không bán được."

"Một xu một bao?" Giá cả này làm cô không khỏi phải trừng mắt.

Rất lâu, Văn Đình Tâm mới phản ứng được. Mười mấy năm trước, nhân dân tệ xác thực là rất đáng tiền. Nhất là nam giao nơi thâm sơn cùng cốc. . .

"Chú, sáng hôm nay, tên nhóc kia ăn có vài bao đồ ăn vặt chú liền tính hai mươi đồng chú là tính thế nào ? Chú là lừa cháu sao? !" Lòng mày dựng lên, Văn Đình Tâm giúp hắn nhặt một vài bao đồ ăn vặt bị cô ném ra ngoài.

Nói đến đây, Ngô Vượng Đạt thật đúng là đuối lý . Hắn chính là nhìn thấy Nam Thế Dương trắng tinh, lại ăn mặc quần áo nhãn hiệu nổi tiếng, giống như sinh ra trong nhà có tiền . Về sau từ Văn Đình Tâm gọi điện đến nhà Nam Thế Dương xác nhận, mới định lừa gạt một chút...

Không nghĩ tới, lại bị con nhóc kia nhìn ra. Nhìn cô nghiêm chỉnh nhìn mình, Ngô Vượng Đạt trong nháy mắt đỏ mặt.

"Ta nói, chú cũng quá là không thành thật đi? !" Nghe được câu trả lời từ hắn, Văn Đình Tâm vung lên ống tay áo, cánh tay vài vết thương hiện ra rõ ràng, nhưng cô cũng chẳng buồn phản ứng.

"Chú lừa gạt ai không lừa gạt, lại đi lừa gạt tên nhóc kia. Chú không biết người ta hết sức đơn thuần, dễ dàng tin tưởng người khác sao? Chú là nhìn trúng điểm này mới bắt nạt hắn đúng không? Chú không cảm thấy mình quá đáng sao? !"

Từng tiếng om sòm chất vấn, giống như là ở nhằm vào Ngô Vượng Đạt, nhưng cũng là đâm thẳng vào lòng cô. . .

Đời này cô là muốn đối tốt với hân, không lúc nào quên được điều đó, cô cũng không phải đã từng đối xử không tốt với tên nhóc kia sao. . .

Quở trách xong, cũng không để cho Ngô Vượng Đạt thời gian xin lỗi, lại phát tay nói, "Coi như quên đi, dù sao tên nhóc kia cũng không có để ý đến chuyện nhỏ như vậy. Nhưng là! Lần sau nhất định phải đền bù tổn thất cho người ta, hiểu không!"

Ngón tay chỉ về phía Ngô Vượng Đạt, người kia vội vàng gật đầu.

Kỳ thật Ngô Vượng Đạt rất ít làm chuyện đuối lý này, hôm nay là lần đầu gặp, ai biết sẽ trực tiếp bị cô chỉ ra, da mặt cũng không thể tiếp tục dày. . .

"Được rồi, tiếp tục chọn hàng" vỗ vỗ rỗ, Văn Đình Tâm tiếp nhận danh sách trong tay Ngô Vượng Đạt xem xét, mặt mày nhăn hết sức, nhưng lại không nói lời nào, chỉ là yên tĩnh cùng Ngô Vượng Đạt ở trong tiệm đi dạo bốn phía.

"Ta nói nhóc con, buổi sáng nay, tên kia cùng cháu có quan hệ gì không?" Ngô Vượng Đạt bên này đặt lên cân hạt dưa và các loại đồ ăn vặt, một bên lại ngo ngoé Văn Đình Tâm.

Thật lòng cảm thấy, con bé kia, nhìn qua tuổi còn trẻ, da mặt lại vô cùng dày. . .

Hân ở chỗ này đều ném qua thẹn thùng, cô thế nhưng cứ tự nhiên như vậy. . .

"Chú quản tụi cháu có quan hệ làm gì" ném vỏ hạt dưa, Văn Đình Tâm liếc hân một cái, lại tiện tay cầm lên một củ khoai lang cắn vào trong miệng, "Dù sao, chú không thể nhìn hân dễ rồi khi dễ, liền muốn lừa gạt hân. A, đúng rồi, buổi sáng cháu cùng tên nhóc kia đều cảm thấy loại trái cây kia ăn rất ngon, loại đó giờ ở chỗ nào?"

"Bên đó kia" giờ ngón tay cái chỉ, Ngô Vượng Đạt vỗ vỗ bả vai nàng, "Cháu nhìn rất khá, đó là đồ ăn vặt đắt tiền nhất, một hộp đường cũng ba đồng. Ta mỗi lần chỉ lấy năm hộp, bán không được thì cho con của ta ăn "

"Được, cháu đi lấy tới" phui tay, Văn Đình Tâm lại là lăm bầm lâu bầu cười ra, "Được lấy cho tên nhóc một chút, miễn cho hân đến lúc đến đây, cháu lại không lấy ra được vật gì tốt."

Vì vậy, đợi lúc cô trở lại là trên tay đã cầm một rổ, ánh sáng liền tỏa ra mùi hộp, các loại khẩu vị đều có, trừ lần đó ra, cô chọn đồ ăn vặt tất cả đều là đồ ăn vặt giá cao, khoai tây chiên, đủ các loại đồ tốt ...

Ngô Vượng Đạt là nhìn chăm chăm mắt liền tròn trắng, nhóc con ném vào rổ, sau đó chụp vỗ vai hân, liền nói, "Những thứ này bảo tồn lại cho cháu, không bán nha. Đợi ngày tên nhóc đó đến đây, cháu sẽ chiêu đãi hân thật tốt nha."

"Nhóc con, cháu trả tiền hay là ta trả tiền?"

Đương nhiên, cuối cùng trả tiền, là Ngô Vượng Đạt. . .

Thành thật mà nói, mang nhiều đồ như vậy trở về, Ngô Vượng Đạt đã thịt đau, Văn Đình Tâm lại như xưa không hài lòng. . .

Mười mấy năm trước đồ ăn vặt đều là những thứ này, không biết có hộp khẩu vị của hân không nữa.

Nàng nhớ mạng máng, đời trước, Nam Thế Dương thường xuyên ăn đồ ăn vặt là chocolate. Từ trong nhật ký của hân có ghi, Văn Đình Tâm cho hân phần lễ vật đầu tiên chính là một túi chocolate, lúc ấy hân cảm thấy, đó là món ngon nhất hân từng nếm.

Nhưng là chocolate, Văn Đình Tâm vừa rồi cũng ném thử một ít, khó ăn đến ói. . .

Trở về sau thôn, Văn Đình Tâm lại nói với Ngô Vượng Đạt muốn năm mươi đồng để đền bù tổn thất hôm nay bị đi trễ.

Năm nghìn tệ đặt ở chỗ Ngô Vượng Đạt, có thể nói giống như cái máy rút tiền, Văn Đình Tâm tùy tiện lấy dùng. Cầm một chút, Ngô Vượng Đạt cũng sẽ không nói gì cô, cho nên về điểm này, Văn Đình Tâm cũng cảm giác mình thông minh.

Thời gian buổi chiều, cha ghé mẹ kể đều ra ngoài làm việc.

Trước kia Văn Đình Tâm thường chạy đến trường học trong thôn, đứng ngoài phòng học nhìn lên người khác lên lớp, học tập kiến thức nhiều hơn, hy vọng có thể thay đổi vận mệnh của mình.

Nhưng là hiện tại, ba mươi tuổi cô cũng lười làm điều này. Cả buổi chiều, cô đều ở bên trong cửa hàng tiện lợi của Ngô Vượng Đạt, xem ti vi, giết thời gian.

Nằm ở trên ghế dựa, cô chuyển chuyển kênh. . .

"Ai, bây giờ tiết mục ti vi, như thế nào đều nhàm chán như vậy" bĩu môi, oán trách.

"Nhìn xem, phim kia, Hoàn Châu cách cách" một bên Ngô Vượng Đạt chỉ màn hình ti vi, "Gần đây lưu hành rộng rãi, tất cả những người trẻ tuổi đều thích."

"Ha ha, lời kịch cũng có thể ghi nhớ. . ." Không chút lựa chọn đổi kênh, Văn Đình Tâm không chút nào có tình cảm mãnh liệt với loại đó.

Ngô Vượng Đạt quái dị nhìn về phía cô, nhìn không được nói làm nhảm, "Con bé kia có phải là người trẻ tuổi không, như thế nào một chút cũng không theo kịp thời đại..."

Chợt, tiết mục ti vi dừng ở một kênh vẽ số lác thường, dừng lại. . .

"Thế nào, loại tiết mục này thích hả?" Ngô Vượng Đạt khinh thường nhìn cô, thực cảm thấy cô rất quái dị, "Chú cũng sẽ không xuất tiền giúp cháu mua thứ này đâu. Chú nói cho cháu biết, cháu chính là táng gia bại sản, cháu không thể chơi nổi cái này."

Ở niên đại này, vẽ số phỏng đoán cũng lưu hành chưa lâu. Rất nhiều người không dám chơi thử. . .

Cô cũng là quá nhảm chán mới chuyển tới cái kênh này, xem tiểu cầu lăn có thể thôi miên hiệu quả hay không, làm bản thân yên ổn ngủ một giấc. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Là Người May Mắn Nhất Trong Vạn Người

Đáng nói là, tiết mục vẽ số lác thường thực vô cùng thôi miên, trong chốc lát, Văn Đình Tâm đã buồn ngủ.

Ngô Vượng Đạt cẩn thận lấy điều khiển từ xa trong tay cô, đem chuyển đến kênh Hoàn Châu cách cách.

Vừa vặn, đang chiếu tình tiết đoạn dung ma ma ghim kim vào tay Từ Vi, bên trong truyền đến một tiếng hét thảm, thoáng cái làm cô đang ngủ liền bừng tỉnh.

Toàn thân ngẩn ra, nhìn con nhóc kia sắp tỉnh lại, Ngô Vượng Đạt vội vàng đem ti vi quay lại kênh vẽ số lác thường.

"Chú à" dụi mắt, Văn Đình Tâm xem xem tiết mục ti vi, lại ngẩng đầu nhìn Ngô Vượng Đạt, duỗi lưng một cái, "Vừa rồi ai mới kêu thảm như vậy"

"Không có nha" nhún nhún vai, Ngô Vượng Đạt quay người lại, chợt dạ xoa xoa hai tay, "Cháu tiếp tục ngủ đi, không có chuyện gì đâu."

"Điều khiển đâu?" Lòng bàn tay trống trơn, Văn Đình Tâm ngồi dậy, bốn phía tìm tòi, "Chú vừa mới đổi kênh sao?"

Vốn là hấn đổi lại kênh, Văn Đình Tâm cũng sẽ không nói hấn cái gì, nhưng Ngô Vượng Đạt là không dám thừa nhận.

Cũng đúng lúc lúc này, trong tiệm một người bước tới trước quầy thì dừng lại, "Vượng Đạt, lấy cho tôi bao thuốc, ngon ngon chút "

"Rất tốt, loại này rất ngon" mở ra ngăn kéo, Ngô Vượng Đạt vội vàng người đó, xem nhẹ Văn Đình Tâm, "Chao ôi, anh hôm nay không có làm việc à?"

"Không có đâu" đưa tiền lên, người đó lập tức bóc bao thuốc và đưa một điếu lên miệng, ánh mắt rơi ở trong TV, như rồng mây, "Đây vẽ số thực con mẹ nó khó ăn, hôm qua lại trật mắt hai cái vẽ."

"Ai bảo anh mua thứ này, có tiền, không bằng mua cho mình cân thịt ăn còn hơn, " Ngô Vượng Đạt liếc người nọ một cái, lời nói mang ý trào phúng.

Ngô Vượng Đạt là người đang hoàng, chưa bao giờ tin tưởng loại đầu cơ trục lợi này, đương nhiên, hấn cũng thích nhất chứng kiến người khác thua thiệt ở loại sự việc này.

Tuyệt đối là tâm lý tiểu thị dân. . .

"Không mua, trong khoảng thời gian này không mua" nhen nhóm thuốc lá, người nọ giống như là rất kiên quyết.

Trong quầy đầu, Văn Đình Tâm đi ra liếc nhìn, chỉ là một cái, liền làm cho cô nhận ra người nọ. . .

"Thật không mua?" Ngồi dậy, Văn Đình Tâm để mắt tới hấn, "Anh phải nghĩ kỹ, biết đâu trên bầu trời sẽ rớt xuống bánh nhân thịt."

Việc này, người này, Văn Đình Tâm phi thường ấn tượng.

Hấn gọi Trương Phóng Tung, là phú ông tương lai tại nam giao sở hữu trăm vạn tài sản.

Cùng cha ghé Văn Đình Tâm - Cao Tài đi làm một chỗ, cũng là nam tử chơi bởi lều lổng chưa lập gia đình trong thôn.

Thời gian qua Cao tài ở trong bóng tối đều xem thường Trương phóng túng, không nghĩ tới, hẳn bởi vì rút tiền của vào mua vé số, may mắn một đêm sở hữu tài phú trăm vạn. . .

Văn Đình Tâm sở dĩ nhớ kỹ người này, là vì kiếp trước, Cao Tài thấy Trương phóng túng phát tài liền dính với hắn, chuẩn bị đem Văn Đình Tâm gả làm vợ cho hắn.

Hôn sự cũng đã định, lúc ấy khi Văn Đình Tâm đã chết tâm, nhưng là, trước khi việc đó xảy ra, Nam Thế Dương đã đến đây. . .

Giờ khắc này, nhìn nam nhân trước mắt này, Văn Đình Tâm vẫn thấy có bóng ma trong lòng, chuyện này đã mười mấy năm, cái gì cũng không nên tính toán nữa.

Ngược lại, trong lòng lại sinh ra một kế, thâm nghĩ, có lẽ cô có thể lợi dụng vận may của người anh em này nha!

"Ồ, đây không phải là con nhóc nhà Tài sao. Thế nào, cháu cũng thích vé số à" nhủ con mắt nhìn về phía cô, Trương phóng túng hít một ngụm khói, phun ra nuốt vào, "Ta mặc dù không tin có thể trúng được giải thưởng lớn, nhưng nói chung ta thấy vận khí của ta vẫn rất tốt, thường xuyên có thể trúng năm mươi, mấy trăm đồng nha."

"Đừng để ý đến hắn" Ngô Vượng Đạt phát tay lên, quay đầu lại nhìn Văn Đình Tâm, "Nhóc con, cháu cũng đừng học theo, đây là biến hóa của đánh bạc, sẽ không trúng được."

Ngô Vượng Đạt coi như tốt tính, sợ con nhóc trẻ tuổi bị dụ dỗ, vội vàng ngăn lại.

Nhưng, tâm tư Văn Đình Tâm, Ngô Vượng Đạt không thể nào hiểu được. . .

"Ồi, cháu nói chú này, chú lúc nào đi mua vé số vậy, dẫn cháu đi mua một vài tờ". Nói với Trương phóng túng như vậy, cô đã tại trong lòng đánh khởi nổi tiếng đều tính toán...

"Nhóc con thật đúng là biết đầu tư, đi nào, chú dẫn cháu đi mua hai tờ." Bị cô nhảy lên xui khiến, Trương phóng túng đã rục rịch tâm tư không ngừng, "Phải chơi để đổi vận khí."

"Rất tốt" từ trên ghế nằm đứng lên, Văn Đình Tâm vỗ vỗ bả vai Ngô Vượng Đạt, "Chú, cho cháu mượn 50 đồng."

"Cái gì?", đứng trước quầy hàng, Ngô Vượng Đạt bị cô dọa sợ, mọi hành động đều ngừng lại, "Nhóc con, cháu điên rồi sao. Tiền đưa cho cháu chơi cái này, không bằng để tiền cho thằng nhóc kia mua đồ ăn vặt nhiều một chút!"

"Đừng lộn xộn, cháu nếu trúng số, có thể cho thằng nhóc nhiều tiền hơn." Bàn tay nhỏ bé giơ đến chỗ Ngô Vượng Đạt đang giữ chặt quầy hàng, lấy ra.

"Nhóc con, cháu nghĩ trúng dễ vậy sao! 50 đồng cũng không phải là tiền lẻ, dễ gì có được lợi nhuận!"

"Coi như cháu mượn đi. Chú ghi nợ vào cho cháu" nói xong, cô đã kéo ra ngăn kéo, lấy 50 đồng đi ra.

Nhìn Văn Đình Tâm đi theo Trương phóng túng, Ngô Vượng Đạt lắc đầu, lại bất đắc dĩ, giống như Văn Đình Tâm một chuyện sai rất lớn.

"Con nhóc kia thật sự là... Con nhóc phá sản!"

Nói đến từ này, về sau bị Văn Đình Tâm nghe được, còn cảm thấy rất hợp với chính mình!

Mua vé số chính là chuyện vận khí, cùng Trương Phóng Túng mua giống nhau, rất nhanh, Văn Đình Tâm đem năm mươi đồng tiêu hết.

Nhưng cầm tờ vé số trong tay, nhẹ nhàng, không có một chút cảm giác!

Đứng ở cửa tiệm, Trương phóng túng hút thuốc, sau đó chụp bả vai của cô, "Nhóc con, cháu đang nghĩ cái gì?"

"Chú Phóng Túng, chú là vài ngày mua một tờ vé số hả?" Nói ra lời này, Văn Đình Tâm đứng là không thể xác định hôm nay mua tờ vé số này có thể trúng không nữa.

Cô chỉ nhớ rõ, kiếp trước chính là ở lúc cô cứu Nam Thế Dương, sau đó trong vòng nửa tháng truyền ra tin Trương Phóng Túng trúng số.

Nói cách khác, trong nửa tháng này, Trương Phóng Túng mua mỗi tờ vé xổ số đều có khả năng là giải nhất, cô tất nhiên, toàn bộ đều phải mua theo!

"Ta bình thường một tháng mua hai lần" ngậm một điếu thuốc, Trương Phóng Túng suy tư một lát, lại bỏ sung, "Có đôi khi không có tiền, một tháng mua một lần."

"Được, Chú Phóng Túng, từ nay cháu liền cùng chú mua." Hẳn mua tần suất không nhiều, Văn Đình Tâm cảm thấy mình là có thể lấy được tiền, "Về sau mua vé số, liền dẫn cháu đi mua cùng, được không?"

"Không thành vấn đề" con nhóc nhà cháu rất chịu bỏ tiền, làm Trương Phóng Tung ta rất là khâm phục, cất giọng cười nói, "Chú còn đang lo không có người chơi thứ này với chú. Cháu yên tâm, về sau chú muốn mua vé số, nhất định đi tới tiệm Vượng Đạt tìm cháu, được không?"

"Được ạ!"

Giao ước hoàn thành, Trương Phóng Tung dẫn cô về tiệm của Ngô Vượng Đạt, trên đường liên tục khoe khoang lần đó chính mình kiếm nhiều tiền nhất...

Tám giờ tối, vé số mở thưởng, Văn Đình Tâm rất muốn xem ti vi, nhưng trong nhà cũng chỉ có một chiếc ti vi trắng đen, đặt ở phòng Từ Kiến Bình.

Lần đầu mua vé số, cô đứng là có chút khân trương.

Ngồi ở trong phòng, suốt cả một đêm, đều tính toán xem số tiền kia nên tiêu như thế nào...

Nhưng là, cô không nghĩ tới, thời điểm thật sự lấy được số tiền đó, cũng chỉ tốn một giây đồng hồ cho chuyện này...

...

Ngày tiếp, Văn Đình Tâm sớm tinh mơ đã giao xong hàng, đi tới cửa hàng tiện lợi của Ngô Vượng Đạt.

Bóc ra bao đồ ăn vặt, ngồi ở trên ghế dựa xem lại chương trình vé số lặc thưởng, kiên nhẫn nhìn số trúng.

Ngô Vượng Đạt ngồi ở một bên, liếc ngang nhìn cô nhóc kia, không tiếng động thờ dài.

Cảm giác cô nhóc kia rất cổ quái, bất kể là phương diện tính cách hay là hành vi.

Tuổi đang còn nhỏ, thế nhưng không thích xem Hoàn Châu cách cách, lại thích nhìn vé số!

Quá phá sản. . .

Ban đầu Ngô Vượng Đạt nhìn cô, cảm thấy về sau ai cưới được cô nhất định rất hạnh phúc, hiện tại, hẳn chỉ cảm thấy, tốt nhất cũng không để cho cô đi ra gieo họa thanh niên khác. . .

Vé số không trúng, toàn bộ năm mươi đồng, đều không trúng...

Nói không tiếc tiền, đều là giả. . .

Văn Đình Tâm than thở, Ngô Vượng Đạt ở một bên trào phúng.

Chuyện như vậy, cũng cứ như vậy qua.

Trong nửa tháng, ngày ngày qua vô cùng là yên lặng, mua năm mươi đồng cũng không trúng thưởng, cho nên Trương Phóng Tung cũng yên tĩnh.

Mỗi ngày sớm tinh mơ đi chợ hải sản lấy hàng đưa vào trong trấn, buổi chiều, cha ghè mẹ kể không có ở nhà, cô lại tới cửa hàng Ngô Vượng Đạt, xem xem ti vi, chú ý động thái mới nhất của thương trường. Đương nhiên, tin tức của nam gia, cô một chút cũng không bỏ qua. . .

Khi đêm đến, cô lại đếm lấy tiền, về nhà nấu cơm nấu ăn, giặt quần áo, tận lực làm tốt chuyện của mình, cũng làm Từ Kiến Bình không có lý do để mắng cô.

Ba tháng ngày, đếm từng ngày từng ngày, có thể nói là vô cùng khó khăn.

Nửa tháng cũng đến, cũng không truyền ra tin Trương Phóng Tung trúng số, làm cho Văn Đình Tâm thật sự lo lắng.

Sợ tình huống kiếp này, sẽ không giống như quỹ đạo kiếp trước. Nếu quả thật là như vậy, cô cũng đang lo lắng, Nam Thế Dương không biết có tới tìm cô hay không.

Loại lo lắng này, ở trong cuộc sống buồn tẻ càng phát ra mạnh mẽ.

Chính xác, ở nửa tháng sau, Trương Phóng Tung lại một lần nữa đi tới quầy bán đồ lặt vặt.

Lần này, cô vẫn như xưa đánh cuộc thêm một lần cùng trương phóng tung đi mua vé số.

Số tiền không nhỏ, tốn 150 đồng. Trương phóng tung mua 50 đồng, cô mua gấp ba Trương Phóng Tung...

Dường như là đang đánh cược vận mệnh kiếp này.

Nếu như, kiếp này không tuân theo quỹ đạo kiếp trước, chuyện phát sinh cũng không có phát sinh, Trương Phóng Tung không có trúng thưởng, cô không bị cưỡng chế gả cho Trương Phóng Tung, Nam Thế Dương cũng chưa có tới tìm cô.

Như vậy, cô cũng muốn làm xong cái dự định khác. Hoặc là, trực tiếp vào thành phố tìm hắn. . .

Nhưng, ý nghĩ vừa nghĩ ra không bao lâu, sự thật nói cho cô biết, kiếp này, cùng với kiếp trước đều giống nhau. . .

Bởi vì không đến ba tháng, có thể nói là trong nửa tháng này, theo phía sau cô đã nhiều thêm một đôi ánh mắt nóng bỏng. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đi Tìm Cô, Lại Bị Lạc Đường!

Buổi sáng, khi trời còn đang tờ mờ, Văn Đình Tâm đã cưỡi xe đi vào chợ hải sản.

Sinh hoạt của người lao động chính là như vậy, muốn thông qua việc làm culi, lao động kiếm ít tiền lương ít ỏi.

"Haiz ~" bàn tay để ở trên môi, ngáp không ngớt, chứng tỏ, đêm hôm trước, cô ngủ không ngon. . .

Đương nhiên, kể từ khi trở về, cô mỗi ngày đều ngủ không ngon.

Sắp vào mùa hạ, khí hậu càng nóng lên, nhưng cô còn chuẩn bị được chỗ ngủ, nếu không, nếu như ngày nào đó cha ghê Cao Tài lại mượn rượu phòng của cô, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Xe dừng lại ở chợ hải sản, sáng sớm, tiếng người đông, vô cùng náo nhiệt.

"Chao ôi, nhóc Đình Tâm, đến đây lấy hàng" trong quán bán hải sản ông chủ kêu Văn Đình Tâm, "Hôm nay tới thật sớm nha."

"Vâng" đẩy xe ba bánh tới cửa tiệm, Văn Đình Tâm mơ hồ đáp lời, "Lấy hàng sớm một chút, sẽ giao sớm được một chút." Cũng có thể sớm được nghỉ ngơi. . .

Từ trên xe đi xuống, một trận gió thổi qua, làm cho tinh thần của cô thêm phấn chấn. . .

"Chú Ngải" kéo căng áo khoác, đi vào trong, "Sáng sớm, còn rất lạnh nha. . ."

"Nhóc con, hàng đều ở đây, đợi lát nữa chuyển hết thì tìm chú" theo ngón tay chỉ chỗ băng cá cao cao, ông chủ nói dứt lời, bước vào trong phòng.

Một chồng băng cá, đại khái có chừng mười tảng, Văn Đình Tâm một lần chỉ có thể chuyển hai tảng hoặc là ba tảng, kỳ thật sức khỏe của cô không nhỏ, chủ yếu là vì mùi tanh quá nặng, làm cô chán ghét.

Đứng trước băng cá, cô hít một hơi thật sâu, dừng lại, sau đó bê lên hướng xe ba bánh mang đi.

Lúc này, ở bên ngoài chợ hải sản một chiếc màu đen xe có rèm che dừng lại, trên ghế lái, một ánh mắt sắc bén dừng lại ở trên người cô. . .

Bên trong xe, thanh âm trầm thấp của người đàn ông vang lên, dường như đang trò chuyện, "Ông chủ, đã theo dõi cô gái kia nửa tháng, không có gì khác thường."

"Hiểu, tiếp tục theo dõi." Âm thanh nam tử vang lên cắt đứt câu nói, lông mày nhíu lại, "Không nói cho nhị thiếu gia nghe chưa"

"Ông chủ, ý của ông là, không nói cho nhị thiếu gia biết sao?" Nam tử nói chuyện thăm dò, nhìn về phía trong tiệm hải sản, "Vâng, tôi đã rõ."

Dặn dò xong, vừa để điện thoại xuống, tiếng chuông điện thoại lại lần nữa reo lên.

Xem phía màn hình, nam tử lông mày một lần nữa chuyển động, thái độ thay đổi, trở nên vui vẻ, "Nhị thiếu gia, sao hôm nay dậy sớm vậy?"

"Dư Dương, chú đang ở đâu?" Bên kia điện thoại, Nam Thế Dương một tay nhấc túi sách, một tay cầm điện thoại di động, nhìn quanh, "Tôi hiện tại ở nam giao, đang bị lạc đường, chú tới đón tôi đi."

"Nhị thiếu ở nam giao?" Dư Dương kinh ngạc, lập tức định thần lại, khởi động mô-tô, "Nhị thiếu, tôi mở định vị của điện thoại di động, hiện tại sẽ đi tìm cháu."

Tra được vị trí Nam Thế Dương, lập tức cho xe chạy.

Xe ô tô màu đen vừa rời khỏi, Văn Đình Tâm cũng đạp xe ba bánh đi ra. Vừa vặn, nhìn thấy chiếc xe cùng với biển số xe mà cô đã quen thuộc.

"Ôi trời! Đây không phải là..." Giờ tay định chào hỏi, nhưng chiếc xe đã chạy nhanh thật nhanh, căn bản không giống như là tới để đón cô. . .

Số G3883. . .

Là biển số xe của Nam Thế Dương, chính xác là thế? Mới vừa trong nháy mắt, cô cho là chiếc xe tới đón cô...

"Thằng nhóc thối, có chuyện gì xảy ra vậy nhì" nhưn mày nghi vấn, dưới chân đạp chiếc xe ba bánh, dùng hết sức đi theo chiếc xe kia, "Đến cùng có phải là đến tìm mình hay không?"

Đương nhiên, chiếc xe ba bánh, cộng thêm số lượng hàng lớn không thể đuổi kịp chiếc xe ô tô kia. Cho nên, đuổi theo trong chốc lát, cô cũng lười đuổi tiếp, nắm vững giờ giấc giao hàng của mình đi . . .

...

Lúc này, ở chỗ trung tâm công viên của Nam Giao, Nam Thế Dương ngồi ở trên ghế dài, túi sách đặt ở một bên, co chân, nhú mày nhìn về suối phun nước phía đối diện.

Hắn sợ nước, cũng sợ lạc đường, kết quả là sáng sớm hôm nay, hai điều đó đều xảy đến với hắn.

Không thể nghi ngờ, hôm nay, hắn là đến tìm cô. Chỉ là chuyện xảy ra ngoài kế hoạch một chút. . .

Cô nhóc kia, hắn sẽ sớm điều tra rõ ràng, thân phận của cô, gia đình, cuộc sống bây giờ, còn có địa chỉ toàn bộ phải điều tra.

Tồn nửa tháng, nghiên cứu ra, đây chính là đường có thể đi đến chỗ cô. Vốn định mở khóa, gạt tất cả mọi người vụng trộm đến tìm cô, không nghĩ tới..

Thế nhưng lại lạc đường!

Tại trong trấn nhỏ, hắn đi vòng không biết bao nhiêu lần, cuối cùng vẫn trở lại suối phun nước của trung tâm công viên.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi giúp đỡ. . .

Cũng là, không có biện pháp nào mới gọi điện thoại cho Dư Dương tới đón, chỉ có Dư Dương là người của hắn, sẽ giúp hắn giữ bí mật. Nếu như dùng thẻ cứu trợ, đến lúc đó nhất định sẽ kinh động tới ông nội.

"Thật sự là..." ảo não cúi đầu, Nam Thế Dương thật sự là phục cái tật xấu của chính mình.

Lúc nào cũng đem chuyện tốt, biến thành một trò cười. . .

Cứ như vậy ở nơi này chờ đợi, xem đồng hồ đeo tay một chút, sờ sờ túi sách, đã không thể chờ đợi muốn đưa cho cô. . .

Tâm tình rất lo lắng, nhưng hắn không biết là, ở một chỗ không xa, Dư Dương sau khi xe dừng lại thật lâu không chạy tiếp.

Bên trong xe, Dư Dương liên tục nhìn đồng hồ, nhắm thời gian.

Dư Dương từ chợ hải sản đi tới, tốn mười phút. Nhưng nếu như đi tới quá nhanh, nhị thiếu sẽ hoài nghi. Dù sao, từ thành phố đến nam giao rất xa, ít nhất cần một giờ.

Một tiếng đồng hồ, có thể làm rất nhiều việc.

Giống như, Văn Đình Tâm đạp xe ba bánh từ nông thôn đến trên trấn, Văn Đình Tâm đem hàng hải sản giao cho khách sạn, thậm chí, cho đến khi Văn Đình Tâm phát hiện Dư Dương, vẫn chưa tới một tiếng đồng hồ, nhiều lắm là, 50 phút...

Khi đó, Văn Đình Tâm đã đưa xong hàng, đếm xong tiền, đạp xe ba bánh chuẩn bị về nhà.

Đường trở về, cô bình thường đều đi qua công viên, bởi vì đường lộ náo nhiệt, cô ngẫu nhiên xuống xe, tìm đường gần nhất đi, tiện đường mua bữa ăn sáng.

Cùng lúc đó, vô cùng trùng hợp, nhìn thấy xe Dư Dương.

"Ôi trời, xe kia" không dám tin, chứng kiến chiếc xe kia, cô thật sự là hai mắt muốn tỏa sáng, dưới chân tốc độ đạp xe cũng nhanh hơn.

'Cạch cạch' đạp đến bên cạnh ô tô, đang định gõ cửa xe, nhưng lại phát hiện trong xe Dư Dương đang nhìn sang phía bên kia hết sức chăm chú.

Theo tầm mắt của hắn nhìn qua, ngoài ý muốn, thế nhưng cô nhìn thấy Nam Thế Dương. . .

"Thật sự là hắn, "

Một phút kia, làm cho cô cảm thấy không thể tin được. . .

Bởi vì, còn chưa tới ba tháng, bởi vì, mới nửa tháng này cô luôn nghĩ tới hắn, bởi vì, cô luôn sợ hắn sẽ không tìm đến. . .

Vội vàng dừng xe ở một góc, Văn Đình Tâm ngắm mình trong gương, vội vàng sửa sang lại quần áo, sửa lại kiểu tóc sau đó cất bước đi. . .

Đi về phía Nam Thế Dương, đầu tiên là chạy chậm, sau là đi thong thả, cách hắn càng ngày càng gần, cô cảm thấy trong lòng càng ngày càng lo lắng. . .

Tại lúc Nam Thế Dương vô tình quay đầu lại, cô thể nhưng 'Trượt' một cái xoay người đưa lưng về phía hắn. . .

Trong lòng, dừng một nhịp. . .

Cái loại hoảng hốt căng thẳng đó, cô hoàn toàn không nghĩ tới. Không rõ tại sao, tự nhiên hoảng hốt.

"Dừng một chút. . ." Vỗ ngực, cảm thấy gấp gáp, hô hấp không ngừng tăng lên, "Không được, ta còn chưa có chuẩn bị tốt, còn chưa,..."

Thế nhưng thoáng cái không biết như thế nào cùng nhóc kia tương thông!

Mà lúc này, Nam Thế Dương ánh mắt nhìn về phía Văn Đình Tâm, trong lòng là lo lắng, trong khoảng thời gian ngắn cũng liền không để ý cho qua.

Lông mày nhăn sâu hơn, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cảm giác thời gian hắn tới không còn nhiều lắm. Tính ra, Dur Dương cũng phải tới đây rồi. . .

Thay đổi chân, nhìn quanh một chút, muốn nhớ đường. Mặc dù hắn biết rõ, chuyện ghi nhớ đường này, đối với hắn mà nói, không dễ dàng!

Cũng vào lúc này, khi nhìn qua, liền thấy một bóng dáng quen thuộc. Tấm lưng kia, hắn nhớ rất rõ ràng, cũng là nhiều lần mơ tới cảnh tượng ngày đó. . .

Dường như đúng là cô. . .

"Cô bé kia. . ." Nắm túi sách đứng dậy, Nam Thế Dương không từ đuổi kịp.

Tựa như ngày đó từ cánh rừng đi ra, hắn ở sau lưng cô, đi theo cô, vô cùng an tâm, bởi vì, cô sẽ không bỏ lại chính mình. . .

Văn Đình Tâm không có chú ý tới phía sau lưng nhóc con kia đã theo tới, bước chân vội vã, muốn tìm chỗ vắng vẻ trốn đi, hít sâu một cái.

Hai người một trước một sau đi tới, không biết, cảnh tượng lúc này, hai người sẽ gặp mặt nhau tại một điểm

Kiếp trước, năm mười tám tuổi Văn Đình Tâm sau khi cứu Nam Thế Dương thì bỏ chạy, chỉ nhìn cô được một cái Nam Thế Dương phải dùng ba tháng mới tìm ra cô.

Mà thời điểm, Nam Thế Dương tìm đến cô, cô đang trốn, hắn cũng đi theo phía sau. . .

Cảnh tượng mười bốn năm trước, cứ thế lồng ghép, dường như lộ ra một chút tin tức. . .

Mãi cho đến khúc quanh, Nam Thế Dương sợ đụng vào cô, nhìn không được, mở miệng gọi, "Văn Đình Tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cố Gắng, Làm Cho Hắn Vui Vẻ!

Đây là lần đầu Nam Thế Dương gọi tên của cô, chính xác mà nói, hắn lớn như vậy đây là lần đầu tiên gọi tên một cô gái.

Người thân trong nhà, dì, các cô, các thím, kể cả các chị em, hắn chưa bao giờ phí lời gọi tên của một người. Chỉ có mẹ của hắn, hắn luôn khắc sâu lại vĩnh viễn sẽ không nói. . .

Tên Văn Đình Tâm, hắn nhớ kỹ, hơn nữa đây lòng còn nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Nên gọi như thế nào, nên dùng giọng nói thế nào, nên đặt chữ trọng tâm là chữ nào, hắn đều đã tính kỹ.

Về phần, vì cái gì lại nhớ kỹ cái tên này, lý do cũng rất đơn giản.

Bởi vì cô không chịu nói gì cho hắn biết, nên hắn khó chịu. Bởi vì hắn khó chịu, nên sẽ phải điều tra. Bởi vì đã điều tra ra được, cho nên, tên của cô hắn liền nhớ kỹ. .

"Văn Đình Tâm!" Đứng trước bước chân cô đã ngừng lại, cầm lấy túi sách, hần bước lên, "Là cô sao!"

Nói chuyện giọng nói so với lần trước gặp mặt rất hiểu thẳng. Đương nhiên, đây cũng là một thái độ của Nam Thế Dương trước đến giờ. Lần trước yếu thế như vậy, là bởi vì cô đã cứu hắn, cô đối với hắn quá tốt, cho nên hắn... Không được tự nhiên.

Đúng vậy, cái loại cảm giác đó, hắn cảm thấy khó chịu.

Cảm giác được Nam Thế Dương càng ngày càng gần, Văn Đình Tâm căng thẳng siết chặt lòng bàn tay, hít sâu hai tiếng, buông ra.

"Anh, anh tới rồi!" xoay người, vẫy tay về phía hắn chào hỏi.

Gặp lại Nam Thế Dương, cảm giác của cô là tim đập rộn ràng.

Nam Thế Dương mười tám tuổi, vô cùng trẻ tuổi. . .

Đã không phải là hơn ba mươi tuổi thành thực, hắn mười tám tuổi, giống như cây cỏ đang còn xanh mướt, tươi mới ươm ắt.

"Ừ" Ở trước mặt cô dừng lại, chạm đến ánh mắt sáng của cô, Nam Thế Dương lại thấy xấu hổ, không biết nên mở miệng như thế nào, "Cái kia, cô... "

"Anh ăn sáng chưa?" Văn Đình Tâm mở miệng trước mời, "Tôi còn chưa ăn đâu. Có muốn cùng nhau đi ăn không?"

"A, được" Gật gật đầu, hắn liền nói.

Phản ứng đàn ông, Nam Thế Dương cũng cảm thấy, nhưng chính là không hiểu sao mình lại như thế. Ở trước mặt cô, hắn luôn cảm thấy yếu thế . . .

Điểm này, dù cho trải qua thật lâu, hắn vẫn không nghĩ ra như xưa.

"Tôi biết có một tiệm bánh bao rất ngon, tôi mời anh" vỗ vai hắn, nói hai câu, Văn Đình Tâm lại nói tiếp, "Đi theo tôi nào."

"Đi nào" bước đuổi kịp cô, Nam Thế Dương hoàn toàn đã quên Dư Dương tồn tại, "Tôi đi với cô"

"Được" đương nhiên, Văn Đình Tâm không chút khách khí.

Cửa hàng bánh bao ở gần, hai người đi chưa được mấy bước đã đến. Đi theo phía sau cô, Nam Thế Dương tinh tế đánh giá cô.

Cô hôm nay nhìn không chật vật như lần trước, dưới chân đi một đôi giày vải rách cũ, quần áo trên người đơn giản, tóc đuôi ngựa theo bước đi của cô đung đưa, làm cho cô nhìn rất có tinh thần.

Lần này, cô cuối cùng nhìn cũng giống một cô nhóc.

Trong trấn nhỏ so với trung tâm thành phố luôn kém một chút, đi theo cô vào tiệm, Nam Thế Dương liên tục đánh giá.

Cửa tiệm rất nhỏ, quang cảnh không được tốt lắm, bên trong, người cũng nhiều. . .

Cái bàn dài chật hẹp, hai người ngồi đối mặt nhau, không cần dựa vào trên bàn, khoảng cách gần vô cùng.

"Ba cái bánh bao, hai chén sữa đậu nành, cảm ơn" ngay cả chọn món ăn đều là hét lớn .

Cảnh tượng như vậy, đối với Nam Thế Dương mà nói, thế nhưng lại không thấy phản cảm. Nhìn xem cô ngồi đối diện gần với mình như vậy, cảm giác trong lòng rất an tâm.

"Tôi mua cho anh đồ ăn vặt, đợi lát nữa có muốn cùng tôi trở lại quầy bán đồ ăn vặt không?" Lấy tờ khăn giấy lau trên mặt bàn, một bên lại nói chuyện, như dường như giống kiếp trước, "Anh đưa tôi năm ngàn tệ, tôi đã dùng nó thuê lại tiệm bán đồ ăn vặt. Đợi lát nữa, anh muốn ăn gì cũng được!"

"Được" cô đối hắn vẫn là tốt tự nhiên, tốt quá đáng, dù cho đem cô điều tra hết, Nam Thế Dương vẫn như xưa không hiểu được cô, "Nhưng là, tại sao cô biết tôi sẽ tìm đến cô, còn chuẩn bị nhiều đồ như vậy, nếu như tôi không tới thì sao"

"Anh không tới, tôi liền tự mình ăn" ném khăn giấy đi, Văn Đình Tâm lần lượt căn đũa đưa cho hắn, "Bánh bao ăn ngon, đợi lát nữa anh hãy ăn hai cái."

"A," lập tức, liền bị cô dẫn sang đề tài khác.

Đây là lần đầu tiên Nam Thế Dương cùng một cô gái bình thường trao đổi, 'Đề tài ăn uống' tình huống khó mà có được.

Cô bỏ đôi đũa xuống, hắn nhìn cô, có vài phần căng thẳng, không biết nên nói gì.

Dứt khoát, ông chủ rất nhanh liền đưa lên hai đĩa bánh bao, đón lấy chậm chậm ăn, thời gian cứ vậy nhẹ nhàng trôi qua.

Dur Dương điện thoại tới, lập tức cắt đứt không khí im lặng, lên lút nhấn một cái tin nhắn qua, dứt khoát đem Dur Dương cự tuyệt.

Cùng cô ở một chỗ, hẳn không muốn bị bất luận kẻ nào quấy rầy.

Hai người ăn xong bữa sáng đi ra, Văn Đình Tâm dẫn hẳn tới cạnh chiếc xe ba bánh của cô, mua cái ghế nhỏ để ở phía sau, vỗ vỗ, "Anh ngồi đằng sau, tôi chờ anh."

Biết rõ tình huống của Văn Đình Tâm, chứng kiến chiếc xe này, Nam Thế Dương không cảm thấy quái dị, hoặc là thấy ghét bỏ.

Ngược lại, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Bởi vì, cô rất cố gắng, muốn cho hẳn cảm thấy thoải mái.

Văn Đình Tâm làm cho cảm giác của hẳn, ngoại trừ thần bí, chính là ấm áp.

Cô là cô nhóc thiện lương nhất, lời này, là cha hẳn truyền thụ tư tưởng cho hẳn từ nhỏ. Cho nên, cô bé trước mắt gầy nhỏ xinh xắn, trong mắt hẳn lại có nét đẹp rất đặc biệt. . .

Chỉ là, một cô bé nói muốn đạp xe chở hẳn, khó tránh khỏi làm hẳn một đại nam nhân cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Cô ngồi đằng sau, tôi sẽ chở." đưa túi sách cho cô, Nam Thế Dương cầm lấy đầu xe.

Đương nhiên, hẳn muốn làm như vậy, Văn Đình Tâm tuyệt đối sẽ không phản bác. Về phần hẳn, cô sớm đã ra quyết định, đời này sẽ luôn gắn cùng hẳn.

Ngoan ngoãn trèo lên xe, cô ngồi trên ghế nhỏ, ôm chặt bọc sách của hẳn, cười cười, "Anh không chở được, thì đến lượt tôi chở nha."

"Tôi có thể." Cô làm được, hẳn làm sao có thể không làm được.

Dưới chân đạp bàn đạp, Nam Thế Dương chở coi như ổn định, chỉ là vừa chở đi, liền ý thức được một vấn đề, "Đội lạt nữa chỉ đường cho tôi."

"Được" túi sách phía trên đùi cất kỹ, Văn Đình Tâm nhô ra đầu, "Trước đi thẳng, có rẽ ngoặt tôi sẽ nói cho anh biết."

"Được" Gật đầu, nắm chặt tay, hẳn đáp lời cô.

Giữa hai người vô cùng tự nhiên, hẳn không nói tại sao tới tìm cô, cô cũng không hỏi hẳn đến tìm cô làm gì. Coi nhẹ lý do, lần này gặp mặt, thế nhưng có vài phần cảm giác là đang hò hẹn.

Ít nhất, ở trong mắt Dur Dương, nhị thiếu chính là đến tìm cô hò hẹn.

Dur Dương không lái đuổi theo hai người, ngồi ở trong xe, điều hẳn có thể làm, chính là vội vàng đem chuyện này bẩm báo ông chủ. . .

Trở về trong thôn, Văn Đình Tâm do dự không biết nên nói thế nào để hẳn mang cô đi.

Dường như, nội dung vở kịch phát triển không đúng theo quy luật.

Vốn là, ba tháng sau, hẳn tìm được cô, sau đó nghe nói cô muốn gả cho Trương Phóng Tung, vì trợ giúp cô mới mang cô đi.

Nhưng là, hiện tại cô không có gả cho Trương Phóng, cũng còn chưa tới ba tháng, hẳn không biết có yêu cầu mang cô vào trong thành phố không?

Trên đường lắc lư, cô nâng lên túi sách, ôm chặt, "Ôi trời, anh trốn học tới sao?"

"Ừ." Loại chuyện như vậy, Nam Thế Dương nói trực tiếp, nhưng mà đối với lời của cô, trọng điểm không phải việc trốn học, "Thế Dương."

'Chao ôi' xưng hô thế này, hẳn nghe rất dễ chịu.

"Thế Dương, về sau không cần trốn học." Cái tên này cô nói rất thuận miệng, mặc dù cô đã từng gọi ba chữ, dù sao cũng gọi mười bốn năm, "Một sinh viên ngày ngày trốn học, mang theo túi sách như vậy, sẽ không học được kiến thức."

"Được" hẳn đáp ứng với cô không cần lý do. Lời này nếu để cho đàn em của hẳn nghe được, nhất định phải kinh ngạc đến ngây người.

"Văn Đình Tâm, "chợt, hẳn mở miệng, "Mở túi sách ra."

Làm cho cô gọi hẳn hai chữ, chính mình lại gọi cả tên họ cô, điều này cũng thật sự không đúng. . .

"Mở ra Đình Tâm" nhắc nhở, để cô kéo ra khóa của túi sách.

Từ bên trong móc ra một đôi giày thể thao, nghi ngờ nhìn hẳn, "Làm sao vậy? Anh phải đổi giày sao?"

Cô bé ngây ngốc làm khóe miệng của hẳn kéo ra, một hồi lâu, mới gian nan nói, "Giày, cho cô."

"Cho ta?" Sững sờ nửa khắc, Văn Đình Tâm mới phản ứng.

Hóa ra là thế, thẳng nhóc chuẩn bị lễ vật cho cô. . .

Hành động này, làm cho cô thật vui vẻ, cô thật đúng là đang thiếu một đôi giày.

Lập tức thay giày, vắn vẹo mắt cá chân, thử độ linh hoạt, trong lòng là ảm áp , "Hết sức thoải mái, Thế Dương."

Nghe được trả lời, đưa lưng về phía cô, Nam Thế Dương khước miệng nở hoa, nhưng giọng nói vẫn tận lực khắc chế như trước, "Ừ."

Hắn sẽ không nói cho cô, từ sau khi trở lại nam gia, hắn liên tục nhớ tới hình ảnh của cô.

Không để ý tới chân, còn có rất nhiều vết thương.

"Trong túi xách còn có đồ, cô nhìn xem một chút."

Nhìn bên trong một phen, Văn Đình Tâm phát hiện nhiều bình thuốc trị thương.

Hắn xác thực là rất thương cô, nhưng là, cô thế nào cảm giác, hắn không giống là tới đón cô đi. . .

Chỉ đến đưa thuốc, đưa giày cho cô, thế nhưng không nghĩ tới, mang cô đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tên Nhóc, Không Có Mang Cô Đi!

Ngắm lại, cô cùng Nam Thế Dương lúc này mới là lần thứ hai gặp mặt, ngay cả việc chân chính tự giới thiệu mình cũng chưa có. Nếu muốn hắn trực tiếp mang cô đi, điều đó là không thể nào.

Cho nên, mọi chuyện đều phải từ từ. . .

Không lẽ phải chờ ba tháng sao?

Mím miệng, Văn Đình Tâm nghiêng đầu nhìn bóng lưng của hắn, không biết cuối cùng sẽ phát sinh cái gì.

Bởi vì tình huống hiện tại, nằm ngoài dự đoán. . .

"Chỉ" một tiếng, xe ba bánh ở đầu đường ngưng lại, Nam Thế Dương hoài nghi quay đầu lại, hỏi "Bên kia?"

"Bên kia," ngón tay chỉ phương hướng, lập tức, hắn liền đạp tới.

"Anh mệt rồi sao? Hay là để tôi chở cho?" Hỏi thăm dò một tiếng, bàn tay cầm cây túi sách.

"Không nhờ cô." Nam Thế Dương lập tức nói, "Cô chó xem thường tôi, thể lực của tôi rất tốt. Lần trước chân mềm nhũn, là do chạy quá lâu thôi."

Hắn còn tưởng rằng, cô cảm thấy hắn quá yếu, cho nên ba phen bốn bận muốn đòi cho hắn.

Nhưng kỳ thật, Văn Đình Tâm chỉ là đơn thuần muốn cho hắn nghỉ ngơi. . .

Nhưng mà tâm tư Nam Thế Dương, cô cũng có thể hiểu được.

Tôn nghiêm của nam nhân, thật ghê gớm. . .

"Được, anh tiếp tục chở đi. . ." Vành môi khẽ cười, sau đó, lấy chiếc dù che mưa ra, che ở trên đầu của hắn, "Mặt trời rất gắt, tôi che cho anh."

Hành động này, hắn không có kháng nghị.

Cây dù che bóng mát trên đầu của hắn, phía sau lưng, Văn Đình Tâm đeo bọc sách sát hắn, "Đội lát nữa lại quẹo phải, sau đó tiếp tục đi thẳng, thì đến nhà."

"Đội lát nữa, đội lát nữa nhắc lại tôi, nếu không tôi sẽ quên mất."

Đương nhiên, Nam Thế Dương cũng sẽ không nói cho cô biết, hần khó có thể phân biệt được phương hướng.

"Được."

Tốc độ của hần không chậm, từ công viên đến đến tiệm bán đồ vặt thời gian đi so với Văn Đình Tâm không khác biệt lắm.

Đại khái chừng nửa canh giờ, hai người đã đến cửa tiệm bán đồ của Vượng Đạt.

Trong cửa tiệm, Ngô Vượng Đạt đang xem Hoàn Châu cách cách, đang lúc nhìn thấy Hoàn Châu cách cách đấu với dung ma ma, toét miệng, cười ha hả. . .

"Chú Đạt, chúng cháu tới rồi." Dẫn Nam Thế Dương tiến đến, Văn Đình Tâm một tay vỗ vào bả vai Ngô Vượng Đạt, "Chú à, những đồ ăn vặt cháu mua kia đâu?"

"Thế nào, cháu muốn ăn hả? Không phải nói giữ lại cho thằng nhóc kia sao?" Cẩn hạt đưa, Ngô Vượng Đạt quay đầu liếc mắt mắt, lập tức, liền chú ý tới Nam Thế Dương phía sau cô.

Ôi, nhị thiếu thế nhưng đã thật sự đến đây!

"Nhị, nhị thiếu" đặt nắm hạt dưa xuống, Ngô Vượng Đạt vội vàng lau tay đứng dậy nghênh đón.

Lần này nhìn thấy Nam Thế Dương, Ngô Vượng Đạt khá không thể nào đối đãi tùy ý, người ta là thiếu gia ủa đại gia tộc thành phố, không phải là người hần có thể chọc được, "Nhị thiếu, mau, mau vào ngồi."

"Vào đi, chúng ta ngồi bên trong xem ti vi." Tiếp tục dẫn hần đi vào trong, hai người mới tiến vào, Ngô Vượng Đạt đã lấy đến hai cái ghế.

"Cám ơn chú Đạt, đồ ăn vặt trước cháu mua đâu?"

Vội vàng, Ngô Vượng Đạt lập tức lấy từ ngăn kéo ra một túi đồ ăn vặt to, cười hi hi đưa lên, "Chú bảo quản chỗ này, rất tốt nha."

Biểu hiện của Ngô Vượng Đạt cùng với tiếng gọi này lại làm cho Nam Thế Dương cảm thấy hết sức không thích hợp.

Hần Nam Thế Dương sẽ không có nổi danh đến mức ông chủ quầy bán đồ ăn vặt cũng biết.

Nếu như hần đoán không lầm, hần là cô đã nói. . . Nhưng là, cô như thế nào lại biết rõ về hần như vậy. . .

"Đến đây, ăn thứ này." Túi ny lon mở ra, Văn Đình Tâm đưa lên kia hộp trái cây đường cho hần, đôi mắt cũng muốn cười, tôi mỗi loại đều mua cả, anh xem thích ăn loại nào."

Tiếp nhận kẹo, hần liếc cô một cái.

Trên mặt cô là nụ cười thuần phác, tựa như cả người đều như vậy.

Nhưng là, hần lại cảm thấy, sau lưng cô nhất định có rất nhiều bí mật, rất nhiều ẩn tình. Có thể là về hần, có thể là về nhà hần, dù sao, hần một chút cũng đoán không ra. . .

Rất muốn hỏi cô, nhưng là hần cũng biết, cô nhất định cái gì cũng không nói.

Mở ra trái cây đường, hần nhấp một viên ở trong miệng, mùi vị ô mai, ngọt phát ngán. . .

"Mùi vị này ăn không ngon," nói là nói như vậy, lại lại mở ra túi sách bỏ vào, không có đưa trả lại cho cô.

"Như vậy, hãy ăn cái khác. Cái này cho anh, anh thích khoai tây chiên không?" Lập tức mở ra một túi, đưa cho hần, "Mặc dù những thứ này đều là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhưng anh cũng là sinh viên hần cũng thích chứ?"

"Tốt lắm," đưa tay tiếp nhận, bỏ một miếng vào miệng, đương nhiên, hần cũng không nói cho cô biết, những thứ đồ ăn vặt này, trước kia cho tới bây giờ hần nhìn cũng không thích.

"Phim Hoàn Châu cách cách? Anh có thích xem không?" Ánh mắt nhìn ti vi, Văn Đình Tâm, đem hết những gì lỏp tré thích đều nói.

Mặc dù bản thân là cô gái ba mươi hai tuổi, thích ăn các loại đồ ăn vặt, thích xem trở về thôn mê hoặc các loại cầu huyết kịch. Nhưng mà, cô nguyện ý vì hần, tiếp nhận tất cả những thứ hiện đang lưu hành.

"Tùy tiện sẽ xem một chút,"

Nhưng cô lại không biết rằng, Nam Thế Dương chỉ nói đùa với mình, tiếp nhận mọi thứ cô sắp xếp, chỉ để cho hần có thể thuận tiện lui tới với cô.

Một ngày qua đi, hai người dường như ở cửa hàng tiêu tốn đồ ăn vặt.

Xem ti vi, ngồi ăn vặt, ngẫu nhiên tán gẫu hai ba câu, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đến tìm cô, Nam Thế Dương vốn là chỉ định đem giấy cùng thuốc đưa cho cô, thuận tiện có cơ hội, hần còn muốn thăm dò tin tức về cô một chút.

Giống như, muốn hiểu rõ cô vì cái gì hiểu hần như vậy. . .

Nhưng là một ngày qua đi, ngoại trừ đưa đồ, những nghi vấn đề trong lòng bấy lâu, một câu cũng không hỏi ra được. . .

Kỳ thật, hần muốn biết nhất chính là, cô vì cái gì đối hần tốt như vậy?

Chỉ là vấn đề này, hần rất rõ ràng, hần hỏi không được.

Cũng như vậy, thật vất vả chờ đến hần đến, Văn Đình Tâm rất muốn hỏi một câu, khi nào thì hần có thể mang cô đi.

Nhưng đều không phải lúc, cô tìm rất nhiều cơ hội, đều cảm thấy vấn đề này quá đột ngột, sợ dọa đến hần.

Vì vậy, kéo dài một ngày, cũng không hỏi thành công.

Ban đêm, cách thời gian hần tan học cũng sắp đến rồi, Dư Dương tới đón hần trở về. Giống như ngày đó, hai người vội vã từ biệt, ôm trong lòng mỗi người một tâm sự, tách ra. . .

Sau khi ngồi lên xe, Nam Thế Dương trạng thái giống y với lần trước, liền hỏi, "Dư Dương, tài liệu về cô ấy, chú lấy được đầy đủ hết không?"

"Đủ, nhị thiếu gia." Gật đầu, Dư Dương nói.

Không chỉ thu thập tư liệu về Văn Đình Tâm, hần còn theo dõi Văn Đình Tâm hơn nửa tháng, về cô bé này, Dư Dương nhìn không ra một chút vấn đề. Không biết rõ vì cái gì ông chủ cùng nhị thiếu lại để ý như vậy.

"Nhưng là, cháu vẫn cảm giác, còn chưa biết hết về cô ấy." Lòng mảy mảy lại, nghi hoặc tràn ngập cả khuôn mặt.

Dù cho cùng cô ấy ở cùng nhau cả ngày, hần như xưa vẫn cảm thấy cô rất thần bí.

Nếu như muốn biết bí mật ở trên người của cô, hần còn phải hao phí tâm tư nhiều lắm.

"Nhị thiếu, cháu thích cô gái kia sao?" Liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, Dư Dương nhin không được nhắc nhở, "Nhưng là, ông chủ sẽ không tiếp nhận thân phận của cô bé này."

"Cháu biết rõ," trả lời rất nhanh, nhưng mà sau khi phản ứng, Nam Thế Dương lại là đỏ mặt, cấp chụp ghế lái sau lưng, "Nghĩ gì thế, vì cái gì lại nhắc tới vấn đề này? ! Cháu lập lại lần nữa, cháu không có tâm tư đó, biết không!"

"Biết, biết rõ." Nhưng là, Dư Dương cảm thấy, chính mình cũng không nói gì nha. . .

Chỗ quầy bán đồ lật vặt kia, nhìn xe của hần nghênh ngang rời đi, Văn Đình Tâm lòng đầy phiền muộn.

Trở về ngồi trong nhà, cả người tinh thần yên ổn.

Lần này, cô thật không biết khi nào thì có thể rời đi. Nam Thế Dương đã tới tìm cô, nhưng lại không có nói muốn mang cô đi. . . Hần đã tới, nhưng cô hậm chí không đoán khi nào hần sẽ tới tiếp, có tới nữa hay không. . .

Buổi chiều sau khi xem xong Hoàn Châu cách, Ngô Vượng Đạt bật qua kênh vé số lặc thưởng cho cô, điều khiển để bên cánh tay của cô, nói, "Nhóc con, hôm nay là ngày lặc vé số nha. Cháu ngày hôm qua lại tốn một trăm đồng mua."

"Đúng nha, vé số," lấy lại tinh thần, mở bao lấy ra vé số.

Một trăm năm mươi vé số, một xấp thật dày, quay đầu lần lượt một nửa đưa Ngô Vượng Đạt, cô nói "Giúp cháu cùng nhau đối chiếu."

Ngô Vượng Đạt đưa tay tiếp nhận, xem xét cô một chút, "Cháu hôm qua đã nói qua nha, lần này nếu như không trúng,ausẽ không mua nữa."

"Được, không mua."

Đương nhiên, nếu như còn không trúng, chỉ có thể nói rõ đời này quỹ đạo đã thay đổi.

Nếu đã tính không được, cô đương nhiên không thể cứ theo loại đầu cơ trục lợi này.

"Quyết tâm rất lớn, chú nhìn thấy thời điểm Trương Phóng Tung lại đến, cháu khẳng định sẽ lại đi theo" Ngô Vượng Đạt nói lăm lăm, "Nhưng mà, chú sẽ không đưa thêm tiền cho cháu lãng phí nữa, cháu xem hiện tại tiền đều bị cháu lấy đi, nếu muốn lấy tiền thì tới chỗ nhị thiếu mà lấy".

"Ôi, đợi chút nữa, nhóc con" chột, Ngô Vượng Đạt chột dừng lại, nhìn truyền hình, nhìn lại một tờ vé số, "Nhóc con, xem này, đã trúng năm số đầu!"

"Thật sao? Cho cháu xem một chút, "

Thoáng cái, bầu không khí chột căng thẳng.

Loại vé số này, cô mua ba phần, cho nên không chỉ một tờ, ba tờ vé số cũng đã đối chiếu năm số, bất kể là phương diện nào. . .

Trong ti vi chuẩn bị quay số thứ sáu, Ngô Vượng Đạt vẻ mặt giống như bị táo bón, "Trời, trời ạ. . ."

"God. . ." Không chỉ là hần, Văn Đình Tâm cũng sững sờ. . .

Chỉ kém một quả cầu, tất cả sẽ hiện ra. . .

Một viên cầu cuối cùng, nhanh như chớp lặn xuống, rồi sau đó, trong quầy bán đồ lật vật phát ra một tiếng rống động trời, "Trúng!"

Nếu là như vậy, có phải đã giải thích rõ, tất cả vẫn phát triển theo quỹ đạo kiếp trước. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tin Tưởng Hần, Sáng Mai Gặp!

Vé số giải nhất khó gặp giống như là trời sập, chuyện này là việc nằm mơ giữa ban ngày. Nhưng là, chuyện hoang đường như vậy lại phát ở bên mình, Ngô Vượng Đạt cảm giác cả người đều điên cuồng. . .

Trên tay giấu ba vé xổ số, hần lập đi lập lại nhiều lần bảy số trong ti vi thông báo. . .

Mẹ nó, thật sự là toàn bộ trúng nha!

Lòng bàn tay bóp tờ vé số đến run rẩy, căng thẳng làm Ngô Vượng Đạt toàn thân đổ mồ hôi, nhìn quanh một phen, vội vàng đứng lên đem cửa tiệm đóng lại.

"Nhóc, nhóc con" ở trước mặt Văn Đình Tâm dừng lại, Ngô Vượng Đạt đem vé số từng tờ một vuốt lại, sau đó đưa cho cô, "Ba tờ giải nhất, nhất định phải giữ gìn kỹ đó! Sớm một chút đi lấy giải!"

"Vâng, giữ gìn kỹ." Tiếp nhận vé số, Văn Đình Tâm nhìn Ngô Vượng Đạt còn hưng phấn hơn cả cô, liền cảm thấy buồn cười, "Chú Đạt, chú cần gì khăn trương như vậy?"

"Nhóc con, chú đã nói với cháu" ở bên người cô ngồi xuống, Ngô Vượng Đạt lấy tờ khăn giấy lau mồ hôi, "Số tiền kia là món tiền khổng lồ, nhất định phải đi lấy về trước, bất luận là ai cũng không được nói ra, hiểu không?!"

Ba tờ vé số nhẹ nhàng như vậy tung bay, nếu như là bình thường, dù có ném đi cũng không ai thèm nhặt. Nhưng nếu người khác biết đây là mấy tờ giải nhất, có thể mang tới nguy hiểm, nói không chừng, còn mang tới họa sát thân.

"Ngày mai, chúng ta lựa lúc không có người, chú dẫn cháu vụng trộm đi lấy tiền, chú tìm cho cháu cái túi to, sau đó chú đạp xe đưa cháu về lại."

Ngô Vượng Đạt, tính keo kiệt lại chỉ nghĩ đến những món lợi nhỏ, thời điểm đối mặt với một khoản tiền lớn như vậy, hần lại rụt lại. Sau khi biết tin tức này, hần không nghĩ tới phân chia số tiền, mà là nghĩ làm sao để có thể giúp cô giải quyết.

Chỉ có mình mình lo lắng, hần cảm thấy rất uất ức .

"Chú, vé số này, cháu tự mình giải quyết, chú đừng lo lắng." Chụp vai hần, Văn Đình Tâm lại tương đối tùy ý, "Chuẩn bị sẵn sàng, về sau cùng cháu giữ."

Nói xong, cô cời xuống một chiếc giày, gấp tờ vé số thật ngay ngắn, sau đó nhét vào đế giày.

Đây là đôi giày mới Nam Thế Dương đưa cho nàng, là một đôi giày hàng hiệu. Nếu như mang trở về mà Từ Kiến Bình thấy được, bà nhất định sẽ lấy ra dùng, vì vậy sau khi giấu kỹ vé số, cô lại mang lại đôi giày vải cũ của mình.

"Nhóc con, cháu đã giấu kỹ như vậy tại sao lại không đi vào!" Ngô Vượng Đạt có chút thắc mắc.

Trước nhìn thấy cô đem tờ vé số giấu xuống đế giày, Ngô Vượng Đạt cảm thấy cô rất thông minh, ai biết, cô thế nhưng không đi vào. Vậy còn giấu làm gì!

"Giày mới dễ dàng bị mất đi" trở về cây ngay không sợ chết đứng, Văn Đình Tâm nhặt lên cặp đôi giày, "Chú, giúp cháu dùng túi đen to đóng gói lại, sau đó bỏ vào phía bên trong cùng của quầy hàng."

Đúng vậy, chủ ý của cô là không mang giày về, vé số cũng không mang về.

Nghe lời của cô đem giày bỏ vào trong quầy, Ngô Vượng Đạt thời điểm đứng lên, lại phát hiện cô đã đang gọi điện thoại.

Gọi tới số di động của Nam Thế Dương, hôm nay hẳn vừa mới ghi cho cô.

Đón lấy điện thoại vô cùng nhanh, dường như chỉ vang lên một tiếng.

"Uy, Thế Dương sao?"

Bên kia điện thoại, Nam Thế Dương vẫn còn trên đường trở về thành phố, nghe được thanh âm của cô, trong nháy mắt cả người chấn phấn không ít, "Là, là ta."

"Ngày mai có thể tới tìm tôi nữa không? Tôi có đồ cho anh."

Mở miệng thốt ra lời này, Ngô Vượng Đạt kinh hãi đến cái cảm đều rớt xuống. Ý của cô, chẳng lẽ là đem nhiều tiền như vậy đưa cho nhị thiếu sao?!

"Được, sáng mai tôi sẽ tới, sẽ ở bên kia công viên chờ cô." Đột nhiên xuất hiện lời mời làm cho trong lòng Nam Thế Dương dâng lên kích động khó nén, hẳn chính là đang nghĩ lần sau không biết nên dùng lý do gì để đi tìm cô, không nghĩ tới, cô lại hẹn trước!

"Vâng" khẽ gật đầu, nghe ra hưng phấn trong giọng nói của hắn, Văn Đình Tâm cũng cảm thấy ấm áp, "Đi đường cẩn thận, buổi sáng ngày mai gặp."

"Được." Dặn dò ngắn gọn xong, Nam Thế Dương cắt đi điện thoại di động, toàn bộ khuôn mặt toát lên vẻ vui sướng.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, Dư Dương bắt mắt dĩ nhiên mảy, chỉ là một cuộc điện thoại đã vui vẻ thành như vậy, đây là nhị thiếu lạnh lùng nhà hắn sao? !

"Nhìn cái gì vậy" từ sau kính nhìn thấy ánh mắt Dư Dương, Nam Thế Dương nhìn không được chụp ghé tài xế, "Chỉ là một điện thoại thôi! Chú đừng có nghĩ sai lệch đi nha! Đầu óc suốt ngày nghĩ linh tinh!"

". . ." Dư Dương hẳn cái gì cũng chưa nói nha. . .

Trong quầy hàng, Văn Đình Tâm để điện thoại xuống, Ngô Vượng Đạt lập tức liền kéo cô qua nói, "Nhóc con, cháu cũng đừng giả vờ ngớ ngẩn. Một số tiền lớn như vậy, cháu cho ai cũng tốt, lại muốn đưa cho nhị thiếu. Người ta cũng không có thiếu tiền đâu."

"Thích là thích, nhưng cũng không thể mù quáng nha " nhìn Văn Đình Tâm tránh ra, Ngô Vượng Đạt lo lắng đuổi kịp, "Nếu lỡ người ta không thích cháu thì sao? Cháu sẽ tiền mất tật mang đó "

Ngô Vượng Đạt biết rõ Văn Đình Tâm đối với Nam Thế Dương vô cùng tốt, nhưng đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Hai người không quen không biết, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng chưa tới, huống chi cô lại không phải là con nhà có tiền, lại muốn đem số tiền lớn như vậy đưa cho người khác. . .

Quả thực là điên khùng nha!

"Chú, chú giúp cháu cất kỹ đồ vật" đương nhiên, Văn Đình Tâm cùng hắn không cùng một suy nghĩ, chuyện này, cô đã có quyết định từ sớm, "Cháu ngày mai sẽ giải quyết ."

Mở ra cửa tiệm, Văn Đình Tâm quay đầu lại phía Ngô Vượng Đạt, sợ hắn đưa lại, "Cháu làm việc đều có tính toán của mình, chú không cần lo lắng quá."

"Không phải là... , nhóc con, chuyện tiền bạc này nhất định phải tính toán rõ ràng, không phải vậy..." Ngô Vượng Đạt như trước nhìn không được lại nhai khuyên bảo.

"Chú" ngắt lời hắn, chợt, Văn Đình Tâm bày ra sắc mặt, lấy giọng vô cùng nghiêm túc nói, "Trên thế giới này, không có ai có thể làm cháu tin tưởng hơn hắn, kể cả chính bản thân cháu."

Không hiểu tại sao cô tự tin như vậy, Ngô Vượng Đạt không còn lời nào để nói. Nhìn xem bóng lưng cô rời đi, Ngô Vượng Đạt đột nhiên cảm giác được, cô bé kia mặc dù cổ quái, nhưng cũng rất có chủ kiến.

18 tuổi, dường như tính tình đã giống một bà lão...

Trên nhiều phương diện, Ngô Vượng Đạt có thể cảm nhận được, phương pháp xử sự của cô đều lợi hại hơn so với hắn. . .

Đến cùng, Ngô Vượng Đạt lắc đầu trở về trong tiệm, liền đóng cửa tiệm, hôm nay không buôn bán. Trước khi khoản tiền kia được xử lý sạch, hẳn quyết định không mở cửa tiệm, nếu như mất mấy tờ vé số này, hẳn dù có bồi thường tất cả tài sản cũng không đủ đâu. . .

...

Văn Đình Tâm về đến nhà, thời gian tính đã muộn. Vội vàng lấy gạo nấu cơm, nấu nước nấu ăn, bận rộn , cuối cùng thời điểm trước khi cha ghé mẹ kể về nhà đã đem bữa tối chuẩn bị xong.

Ba người ngồi vây quanh trên bàn, Từ Kiến Bình liên tục cùng Cao Tài oán trách ngày này đi làm đụng phải bọn kiếm ăn. Thái độ Cao Tài lãnh lạnh nhạt đậm, không phản ứng lại Từ Kiến Bình. Từ Kiến Bình khó chịu liền quay đầu sang đối mặt Văn Đình Tâm.

"Nhóc con chết tiết kia, mày cũng nên đi ra ngoài làm việc cho tao!" Chọc chọc chiếc đũa xuống mặt bàn, Từ Kiến Bình nói, "Mỗi ngày đừng làm mấy chuyện vô nghĩa, về sau buổi chiều đừng có đi trường học nghe lén, tìm công việc giúp việc theo giờ ấy, kiếm chút tiền!"

"Biết rồi." Văn Đình Tâm lười phải cùng bà tranh cãi, bất kể bà nói cái gì, cứ đáp ứng trước.

"Hôm nay tiền giao hàng đâu" gõ cái bàn, Từ Kiến Bình giọng the thé nói, "Loại chuyện như vậy còn muốn ta thúc giục, chậm rì rì , có phải hay không lại muốn nuốt tiền này đi mua những thứ vô dụng kia"

Nói xong, Văn Đình Tâm đã đem tiền giao hàng lấy ra đặt ở trên bàn.

"Cắt kỹ, ăn cơm thật ngon!" Cầm lên chiếc đũa, tiếp tục ăn.

Bữa cơm này, cô ăn hết sức không thoải mái.

Ánh mắt Cao Tài vẫn nhìn chăm chăm vào cô, Từ Kiến Bình nhìn không được, lại liên tục la mắng cô, "Nhóc con chết tiết kia, ngày mai đem tóc cắt đi cho ta, để dài như vậy, nhìn giống như yêu quái."

"Cắt tóc đi làm gì, con gái tóc dài mới đẹp mắt," Cao Tài chen vào nói một tiếng.

Đương nhiên, lập tức bị Từ Kiến Bình lật lọng, không có nói lý với Cao Tài, ngược lại đối với Văn Đình Tâm ác hơn miệng, "Ngày mai đem cắt cho ta, nhìn vô cùng chướng mắt"

Ở trong thế giới của Từ Kiến Bình, Văn Đình Tâm đã không phải là con gái bà, là tham gia vào cuộc sống hôn nhân của bà giống tiểu tam. Cho nên đối với cô, Từ Kiến Bình vĩnh viễn cũng vui không nổi, mặc kệ cô có nhu thuận nghe lời bao nhiêu.

"Con ăn no." Chiếc đũa đặt xuống, Văn Đình Tâm đứng lên, "Đội lát nữa con ra dọn."

"Chao ôi, nhóc con chết tiết kia, mày tính tình bữa nay lớn nhì!" Nhìn cô tức giận, Từ Kiến Bình cũng cảm thấy trong lòng vui sướng lên một chút, "Ai dạy mày cùng người lớn nói chuyện như vậy! Bày khuôn mặt đó cho ai coi hả!"

Sau lưng lời nói thao thao bất tuyệt, Văn Đình Tâm thêm để ý, trở về phòng nằm xuống trên giường.

"Ai," mở mắt nhìn về phía trần nhà, ngẩn ngơ thất thần.

Làm theo ý nghĩ của mình, không biết sẽ phát sinh cái gì.

Nếu như không có sai, ngày mai sẽ truyền ra tin tức Trương Phóng Tung trúng số, làm nên một đoạn tiếng tăm. Chuyện gì phát sinh sẽ từ từ phát sinh ra.

Đúng vậy, nếu như mọi chuyện phát sinh theo quỹ đạo kiếp trước, thời gian cô được đón đi, còn có hơn hai tháng. . .

Nhưng nếu như không phát triển theo kiếp trước, vậy thì cũng không được. . .

Suy tính một phen, Văn Đình Tâm quyết định. . .

Dù sao đều tính không được, dứt khoát tới đâu tính tới đó!

Nếu như ngày mai có cơ hội, cô nhất định phải chọn đúng thời điểm, nói Nam Thế Dương mang cô đi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Toàn Bộ Cho Anh, Sau Đó Dẫn Tôi Đi!

Khoảng sáu giờ chiều, cửa lớn Nam gia một chiếc xe sang trọng dừng lại. Cửa xe mở ra, một bóng dáng vội vàng vàng chạy như bay ra, thẳng phía

trong phòng chạy đi.

Sau đó, Dur Dương ngồi trên ghế lái đi xuống, hai tay chống ở trong túi quần, ánh mắt nhìn về phía trước, đôi mày khẽ nhíu, có chút bất đắc dĩ.

Khi về trong nhà, không biết nhị thiếu lại định dùng lý do gì để ứng phó với ông chủ.

Bên trong phòng ăn của biệt thự, ông nội đang dùng bữa ăn, hai bên bàn dài ngồi đầy người của nam gia. . .

Nam Thế Dương tiến vào, quăng túi sách vào chỗ ngồi của mình, sau đó trực tiếp ngồi xuống, mười phần tùy ý.

Động đũa gấp thức ăn cho mình, tránh đi ánh mắt của ông nội và cả nhà đang nhìn hắn, nói thẳng lý do, "Trường học có việc, nên trở về chậm."

"Anh hai, anh hôm nay có đi học sao? Giờ thể dục điểm danh, bạn học của anh nói anh xin nghỉ nha?" Ngồi đối diện em gái nghiêng đầu hỏi qua.

Đôi mắt to của em gái nháy nháy, giống như là đang hỏi, nhưng trên thực tế là đang nhắc nhở ông nội, Nam Thế Dương nói dối. Nghĩ rằng, nếu như ông nội mà mắng hắn, mình nhất định sẽ sáng khoái hết sức.

"Lão tử không đi học thể dục làm phiền đến chuyện của người? !" Chiếc đũa ngừng lại, Nam Thế Dương mắt sắc lạnh quét qua em gái một cái.

Kỳ thật tính cách của hắn là thế, kiêu ngạo ương ngạnh, nói chuyện không nề mặt ai. Hiện tại hắn đang trốn tránh ông nội, không phải lúc cho người khác chen miệng vào, hoặc là nói điểm yếu của hắn, nghe khó chịu, lập tức, hắn nặng nề liền đáp ngay.

"Thế Dương, Tiểu Mạt chỉ là hỏi một chút, cũng không có ý nhắm vào con nha" nhị phu nhân nam gia vội vàng bảo vệ con gái mình, đồng thời lại đem chuyện nói với ông nội, "Thế Dương đứa nhỏ này, tính tình càng ngày càng kém, có đôi khi ai cũng không quản được."

Nói gần nói xa, hương vị nhắc nhở hết sức rõ ràng, nghe vậy Nam Thế Dương nhíu mi lại, trực tiếp nói, "Ai quản đều không tới phiên bà quản, bà coi bà là ai? !"

Nam Thế Dương phiền nhất là nữ nhân, là bởi vì, mỗi người đàn bà đều thích toan tính, nhiều chuyện. Có đôi khi còn khó xử lý hơn so với nam nhân.

Đặc biệt là, là nữ nhân trong nhà bọn họ. . .

"Cha, cha xem hắn, hắn có thể nói chuyện với con như vậy đó" lập tức, nhị phu nhân không nhịn được cãi lại, "Đây là thái độ cùng người lớn nói chuyện sao. Cha nên quản quản đứa nhỏ này, ngày ngày trốn học, không có người quản giáo, tính tình càng ngày càng khó ưa!"

"Lộp bộp" một tiếng, âm thanh bên cạnh nhị phu nhân rơi xuống, Nam Thế Dương cầm một chiếc đũa ném đi, ngẩng đầu, vẻ mặt khó chịu, "Còn ăn cơm hay không, không ăn rút đi!"

Thái độ ngang ngạnh, lạnh lùng, xác thực là do ông nội quá nuông chiều. Trong nhà không quản nam hay nữ, chỉ cần trêu chọc đến hắn, thái độ của hắn sẽ như thế. . .

Loại khắc khẩu không ý nghĩa này, trên bàn ăn nam gia, thường xuyên diễn ra.

Tại đây bên trong đại gia tộc, nếu như không có ông nội thay hắn nói chuyện, chỉ sợ cả người nhà cũng sẽ nhắm vào hắn chống đối. Nhưng mà, đa số ở thời điểm như vậy, ông nội sẽ thay hắn nói chuyện.

"Khụ khụ," tiếng đằng hắng của ông nội, lập tức thu hồi toàn bộ ánh mắt đang muốn bốc hỏa của mọi người, sau đó nói, "Ăn cơm đi cho ngon, đừng làm rộn."

Bàn ăn khôi phục bình tĩnh, đề tài này xem như được cho qua, lại có người mở miệng cũng nói một ít chuyện linh tinh khác.

Nhị phu nhân cùng em gái liên tục trừng mắt với hắn, Nam Thế Dương không chút nào để ý.

Vào lúc này, những nữ nhân khác mang đến cho hắn bao nhiêu phản cảm, Văn Đình Tâm lại mang đến cho hắn hảo cảm vô cùng nhiều.

So sánh với nhau, hắn có thể cảm nhận rõ ràng.

Cô bé kia, cảm giác cho hắn chính là ấm áp. Lại từng cứu hắn, lại là quan tâm hắn, ở cùng với cô, coi như là cô có lên lớp hắn, hắn cũng hết sức nguyện ý nghe.

Cho nên, lúc này mới về đến nhà không bao lâu, Nam Thế Dương chỉ cảm thấy, hắn lại muốn đi tìm cô. . .

...

Sớm tinh mơ hôm sau, Nam Thế Dương dậy thật sớm, trong túi xách để một tấm bản đồ, điện thoại, còn có một chồng nhân dân tệ thật dày.

Ở năm này điện thoại di động còn chưa có nhiều chức năng, phương pháp để chỉ đường cũng rất ít. Nam Thế Dương lại là thiếu niên có khả năng nhận biết đường cực kém, do đó có thể nói đi ra đường cũng giống như đi lạc vào mê cung.

Nhưng dù cho biết rõ tình huống của mình, Nam Thế Dương vẫn quyết định, muốn một mình vụng trộm đi tìm cô.

Dù sao cũng bị ông nội dùng qua hai lần, hấn cảm thấy không thể tin hết.

Như ngày hôm qua, lái xe đưa hấn đến cửa trường học, quay người, hấn liền bước lên một chiếc xe khác.

"Nam giao." Báo địa chỉ, từ trong túi xách lấy ra bản đồ, khoa tay múa chân, mày nhử lại, nói làm nhảm, "Nam giao đến trung tâm thành phố quá xa, nếu mang cô tới nơi này, còn phải đưa trở về, tốn thời gian quá dài, cần bản không có thời gian mua quần áo."

Đúng vậy, ngày hôm qua cho cô giày cùng thuốc, ngày hôm nay, hấn chuẩn bị mang cô đi mua bộ quần áo xinh đẹp.

Vấn đề này giống như là hò hẹn, mà Nam Thế Dương không phát hiện ra, chỉ đơn thuần cho rằng, cô cần quần áo mới, mà hấn sẽ không chọn quần áo cho con gái, cho nên hấn mang cô đi mua. . .

"Được, tìm nơi gần một chút" ngón tay dừng ở trên bản đồ thành phố một chút, "Bên cạnh Nam giao, không biết có siêu thị các loại không. . ."

"Người trẻ tuổi, chỗ nam giao kia nghèo lắm, không có siêu thị đâu." Đứng trước một người hảo tâm nhắc nhở, "Người muốn mua đồ, tốt nhất là mua ở chỗ này đi, sau đó hãy đi nam giao."

"Chỉ có thể như vậy?" Nghe được thông tin, Nam Thế Dương mặt mày đều căng thẳng lại.

"Chỗ Nam giao đó mọi người hay mang đồ ăn lên đây bán, dưới đó chỉ có ít hàng hóa, lại không có thứ tốt" lúc nói lời này, vẻ mặt của người đó là ghét bỏ, "Tôi là đề nghị cậu, ở chỗ này mua xong rồi đi."

Nói xong, Nam Thế Dương trầm tư rất lâu, giống như là đang suy nghĩ, có khi phải làm như vậy. Nhưng nếu như hấn mua rồi đi, thời gian muộn không nói, ngộ nhỡ hấn lạc đường ở trung tâm thành phố thì phải làm sao bây giờ?!

Suy tư thật lâu, hấn suy nghĩ một biện pháp, "Vậy tôi cho anh tiền, anh xuống xe mua giúp tôi hai bộ quần áo xinh đẹp, sau đó đưa tôi đi nam giao, tôi sẽ cho anh năm trăm tệ."

Người đàn ông kia muốn cự tuyệt yêu cầu này, nhưng nghe được số tiền phí kêch xù, ngấm lại, đáp ứng.

Nhưng là vì mua quần áo, hấn đã trì hoãn không ít thời gian. Đến lúc tới được trung tâm công viên thị trấn Nam Giao, Văn Đình Tâm đã ở vị trí cũ chờ hấn.

Ngồi ở trên ghế dài phía trước suối phun nước, lòng bàn tay Văn Đình Tâm giấu cái túi ny lon màu đen, bên trong là ba tờ vé xổ số.

Trong thời gian chờ Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm trong đầu liên tục tự hỏi làm sao để có thể yêu cầu hấn mang cô đi.

Loại lời này, để một cô gái nói ra khỏi miệng, thực không dễ dàng, cho dù là đã ba mươi hai tuổi da mặt dày cô cũng khó nói. . .

Nam Thế Dương vừa xuống xe liền nhắc theo túi sách hướng về phía cô vội vàng chạy tới, nhìn thấy cô, tâm tình đều thoải mái.

"Văn Đình Tâm!" Rất xa, liền bắt đầu đưa tay chào hỏi, sợ cô không biết rõ hấn đến đây.

Xung hô này làm Văn Đình Tâm có chút không thích ứng, hấn thế nhưng lại gọi thuận miệng như vậy, làm hấn đổi giọng lại đổi không được. . .

Ngấm lại kiếp trước, hấn là luôn hô một tiếng 'Đình Tâm', thậm chí rất lâu, cô cũng có thể nghe ra giọng nói của hấn không thể nhu hòa được. . .

"Văn Đình Tâm, chờ lâu sao?" Ở trước mặt cô dừng lại, hấn thở hắt hắt hai cái, vội vã giải thích, "Tôi mua đồ, nên hơi chậm chút."

Vội vội vàng vàng cời túi sách xuống, đưa cho cô, "Cô xem một chút"

"Anh đến ngồi xuống, tôi cũng có đồ đưa cho anh." Kêu gọi hấn ngồi xuống ở bên, Văn Đình Tâm mở ra túi ny lon màu đen, bên cạnh hỏi, "Anh trưởng thành rồi? Có thể căn cước chưa? Có mang theo không?"

"Có, mang theo," nhìn về phía dưới tay cô, Nam Thế Dương có vài phần mong đợi, nhưng mà vấn đề của cô lại làm cho hấn cảm thấy rất quái lạ, làm sao lại hỏi thẻ căn cước đâu?!

"Cái này cho anh" lấy ra ba tờ vé xổ, cô mãnh liệt nhét vào lòng bàn tay hấn, để đó, "Anh nhất định phải cất kỹ, đây là một khoản tiền lớn."

Nếu như không phải là thấy vẻ mặt thành thật của cô, Nam Thế Dương không thể tin được mình vừa rồi mình nhìn thấy chính là vé số. . .

"Tôi còn chưa trưởng thành, không thể đi lấy số tiền kia, đưa anh" vỗ vỗ bàn tay hấn, "Anh ngàn vạn lần phải nhớ, trong một tuần tới, không cần lộ ra tin tức."

Sở dĩ cẩn thận như vậy, là vì Văn Đình Tâm có suy tính đến tình huống nhà hấn.

Nếu để những người khác trong nhà hẳn biết rõ hẳn có được số tiền này, không biết có thể đặc biệt nhằm vào hẳn hay không. Hơn nữa, cô cũng biết, không được bao lâu sau, hẳn thật sự sẽ cần gấp một món tiền.

"Ồ đây, có bao nhiêu?" Thấy cô cẩn thận như vậy, Nam Thế Dương nhin không được hỏi một tiếng. Hẳn đoán chừng, có chừng năm trăm đồng. Bởi vì cô cũng không phải là người giàu, cho nên đối với khái niệm số tiền kèch xù, sẽ không tới...

Cô nhóc ngoắc ngoắc ngón tay, Nam Thế Dương nghiêng qua, hơi thờ của cô phun ra bên lỗ tai hẳn, làm hẳn ngửa ngửa.

Vốn đang phân tâm khi gần sát cô, nhưng nghe tới số tiền thường kèch xù kia, hẳn vô cùng kinh hãi. . .

"Nhiều, bao nhiêu?" Sững sốt, Nam Thế Dương theo bản năng đem vé số nhét trở về cho cô, "Cô điên khùng? Nhiều như vậy đưa tôi? Cô không sợ tôi. . ."

"Không sợ, tôi tin tưởng anh" hai tay cầm lấy tay hẳn nắm lấy vé số, Văn Đình Tâm trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn tin tưởng, làm cho cảm giác của hẳn rất tuyệt!

"Tôi có thể cho anh tất cả, sau đó, anh dẫn tôi đi."

Vốn là không chuẩn bị dưới tình huống hoang đường như vậy đề ra yêu cầu này, nhưng là, lời nói ra giống như một làn khói, ngăn đều không ngăn được. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đồng Ý, Mang Cô Đi!

Âm thanh rơi xuống một hồi lâu, Nam Thế Dương đơn giản là không kịp phản ứng.

"Cô là nói, đi theo tôi sao. . ." Ngón tay chỉ hướng mình, thái độ đầy hoài nghi, thậm chí cảm giác mình nghe lầm.

Ánh mắt nhìn về phía cô, dè dặt, trong con mắt kính ngạc, làm cho người ta không thể nào xem nhẹ.

Suy nghĩ chưa từng có cứ vậy toát ra. Dù ở phương diện khác tên nhóc chẳng bao giờ ngần ngại, bây giờ lại trì hoãn thành một lúc.

Sắc mặt đỏ lên vài phần, có xu hướng sẽ lan đến hai bên tai, hẳn đang suy nghĩ, hiện tại, cô không phải là đang tỏ tình đi?! Mới gặp vài lần liền tỏ tình, hình như là hơi quá nhanh nha. . .

Tất nhiên, loại ý nghĩ này là dư thừa.

Nhìn cái sắc mặt không thích hợp kia, Văn Đình Tâm dường như cũng cảm giác được, Nam Thế Dương hình như đang nghĩ đến mặt khác.

Vội vàng, đưa tay ở trước mắt hẳn quơ quơ, "Anh đang suy nghĩ gì? Có phải đang nghĩ đến vấn đề gì không đúng hả? !"

"Không có, không có." Đầu lắc mạnh, bởi vì bị cô nhìn thấu, Nam Thế Dương sắc mặt có thể nói là lại đỏ lên gấp đôi.

Rất rõ ràng, hẳn chính là nghĩ sai. . .

"Nhưng là, cô nghĩ kỹ chưa?" Phản bác không đầy một lát, hẳn như là đổi ý sốt ruột hướng về phía cô, "Nhất định phải đi theo tôi sao?"

Thời điểm hỏi câu này, Nam Thế Dương cũng không hỏi lý do, hẳn cảm thấy, mặc kệ cô là bởi vì nguyên nhân gì phải làm như vậy, hẳn cũng có thể tiếp nhận.

Mặc dù hai người tiếp xúc không sâu, nhưng sự thật nói cho hẳn biết, hẳn đối với cô một chút cũng không phản cảm, hơn nữa, còn thật thích cảm giác ở cùng với cô. . .

Cái loại cảm giác, được người coi trọng, được người quan tâm, được người sủng ái. . .

"Nghĩ kỹ, tôi nghĩ đi vào trong thành tìm một người thân, không muốn cả đời phải đợi ở chỗ này" tùy tiện lấy lý do, sợ hẳn không đồng ý, lại kéo ống tay áo của hẳn cô làm nũng, "Tôi là cảm thấy, nếu như anh thoải mái, hãy giúp tôi một chút. Không cần phải để ý đến ăn ở của tôi, chỉ cần tìm cho tôi một công việc là được."

Cùng với một tên nhóc làm cái động tác của tiểu nữ sinh thế này, Văn Đình Tâm cảm giác khuôn mặt già nua của mình cũng không biết để chỗ nào.

Nhưng là, cô biết rõ, hẳn hết sức thích loại này. . .

Bởi vì đời trước, ở trong nhật ký hẳn đã viết, hy vọng cô có thể giống như những cô gái khác, ngẫu nhiên có thể kéo tay áo của hẳn nững nịu chút. . .

Quả nhiên, động tác thân mật làm Nam Thế Dương cảm giác ngực muốn dừng lại, trong nháy mắt cảm giác cả trái tim đều tan chảy.

"Được" lập tức, đáp ứng, "Tôi giúp."

"Là anh nói đó!" Ngang đầu, ngón tay bóp nhẹ trên chóp mũi hẳn, lập tức đổi lấy cái gật đầu như gà mổ thóc của hẳn.

Sau khi đã đáp ứng, Nam Thế Dương nhìn không được nở một nụ cười khế. Hiếm khi thấy hẳn tươi cười, làm Văn Đình Tâm sững sờ trong chốc lát. . .

Mặc dù khóe miệng nụ cười rất nhẹ, nhưng là có thể nhìn ra.

Nam Thế Dương không thích cười, thân là thủ lĩnh hắc đạo, trên vẻ mặt hẳn ngoại trừ hung, ác, chính là lãnh tới cực điểm, hơn ba mươi tuổi hẳn càng như thế.

Kết hôn mười năm, cô cũng chỉ ở ngày hôn lễ là thấy hẳn cười một chút, lúc ấy, hẳn dẫn tay của cô đi về hướng Mục sư, vẻ mặt vui vẻ thoắt ngay hiện lên trước tất cả mọi người.

Lúc này, nhìn khóe miệng của hẳn hiện lên nụ cười nhẹ, Văn Đình Tâm có chút thất thần. Nghĩ tới kiếp trước, Nam Thế Dương từ mười tám tuổi đến ba mươi hai tuổi. . .

Ai sẽ biết, một người kiêu ngạo ương ngạnh lưu manh, một thủ lĩnh hắc bang giết người không chớp mắt, một nam nhân tính khí táo bạo lại bá đạo tùy hứng, trong lòng, lại cất giữ sự hồn nhiên và tình yêu say đắm hơn cả học sinh.

Mười bốn năm nay, liên tục lấy tình cảm chân thành nhất giành cho cô. Mà cái loại tình cảm đó, toàn bộ bị lưu giữ bên trong cuốn nhật ký. . . Nếu như không có bản nhật ký kia xuất hiện, cô sẽ không thấy được mặt khác của hẳn. . .

Khả năng một mặt kia, chính là hiện tại, cô đang nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn của hẳn. . .

"Cho tôi thời gian một ngày, tôi trở về sắp xếp một tý, ngày mai tới đón cô, được chứ?" Từ trong túi xách lấy ra di động, vừa mới đáp ứng cô, Nam Thế Dương đã bắt đầu chuẩn bị chuyện này.

"Đi đi đi" nhấn di động, tới thẳng em trong trường học qua tin nhắn, hẳn chuẩn bị bài thật tốt cho cô.

Vấn đề này, hành vi của hẳn giống y so với kiếp trước.

Kiếp trước, dường như cũng là như thế này, cô ngồi khóc ở trước mặt hẳn, giống như là trút giận, còn nói hy vọng có người có thể mang cô rời đi. Mà hẳn không nói một tiếng cúi đầu gọi tin nhắn, sau đó nói cho cô biết, tất cả đều sắp xếp xong xuôi. . .

Nhìn Nam Thế Dương trước mắt, trí nhớ của kiếp trước với hiện tại giống nhau, làm cô cảm xúc vô hạn. . .

"Thế Dương anh, " nhìn không được, giờ tay nhéo nhéo gương mặt của hẳn, trong lòng cảm động tràn đầy, "Đàn độn. . ."

Nói xong, thanh thúy cười ra tiếng.

Rồi sau đó, hẳn theo bản năng, hai tay che lên gò má thân thể lui thẳng về phía sau. Tâm phòng bị cực mạnh, điểm này, đối với người nào cũng không ngoại lệ.

Lần đầu gặp mặt, cô cũng là như thế này, chưa cho hẳn chuẩn bị liền đùa giỡn hẳn, còn cười vui vẻ. . .

Nhưng không biết rõ vì sao, động tác này, nụ cười này, làm hẳn cũng không ghét. Chỉ là, bây giờ còn chưa quá quen, nhưng hẳn biết rõ, nếu như cô lại làm thêm mấy lần, hẳn nhất định sẽ không còn phản ứng lớn như vậy nữa.

"Văn, Văn Đình Tâm, " sắc mặt trong nháy mắt hồng, đối với việc cô rất tự nhiên, Nam Thế Dương khó tránh khỏi khó xử, "Lần sau không nên như vậy."

"Vì cái gì?" Nghiêng đầu, cười đánh giá hẳn. Cô cảm thấy có chút buồn cười, hiểu rõ Nam Thế Dương, hiện tại còn quá ít.

Từ trước cô cũng không biết, thì ra hẳn là tên nhóc hay xấu hổ như vậy.

"Không cần chính là..." Quay đầu đi chỗ khác, Nam Thế Dương quay lưng về phía cô.

Còn có một vấn đề, rất nhiều người cũng biết vấn đề này, hẳn Nam Thế Dương kiêng kỵ nhất người khác động mặt của hẳn. . .

"Vì cái gì đưa lưng về phía ta?" Sau lưng, tay nhỏ bé của cô chỉ chỉ trên lưng hắn, từng cái , khiến hắn hoảng hốt, "Thẹn thùng sao?"

"Tên nhóc?"

Khóe miệng giật giật, Nam Thế Dương lập tức phản bác, "Không có."

Hai má đỏ bừng bừng , hắn cãi lại, vô cùng không có lực. . .

"Đi thôi, " cầm lên túi sách, thuận thế đứng lên, vẫn là đưa lưng về phía cô, "Tôi đói bụng, mời cô ăn cơm."

Giọng nói mạnh mẽ lại không được tự nhiên, nhưng nghe thật có ý tứ. Nói ra lời nói, Văn Đình Tâm chưa từng phát hiện Nam Thế Dương lại có một mặt đáng yêu như thế, có thể là trước kia cô căn bản không muốn chú ý, cho nên cô bỏ lỡ rất nhiều rất nhiều thú vị.

Đứng dậy, cô đi theo, hai người sóng vai đi.

"Văn Đình Tâm, giày đâu?" Cúi đầu, nhìn thấy trên chân cô vẫn là đôi giày cũ, lông mày hắn nhíu lại.

"Cất rồi" đón đầu, bắt gặp sắc mặt khó coi của hắn, Văn Đình Tâm cất nụ cười, "Không bỏ được đâu! Cao như vậy đi giao hàng không tiện, có phải hay không"

Nói ra, thật đúng là không bỏ được, làm Nam Thế Dương trong lòng cũng thẳng băng vài phần.

"Cái này cho cô," hất tay đem túi sách đưa cho cô, mặt không gợn sóng, tặng đồ cũng vững như cây ngay không sợ chết đứng, "Cất kỹ."

"Nam Thế Dương, " bước chân ngừng lại, có một vấn đề, cô nhất định phải nghiêm túc cảnh cáo, "Gọi tôi Đình Tâm!"

". . ."

...

Hai người thời gian ở cùng một chỗ, lúc nào cũng qua vô cùng nhanh, cảm giác mới ăn cơm, ở trong tiệm Ngô Vượng Đạt ngồi chơi trong chốc lát, đã tới thời gian phải tách ra

Ngày này, coi như là vụng trộm gặp mặt, lúc rời đi, Nam Thế Dương không có gọi Dur Dương tới đón, mà là điện thoại cho công ty taxi phái một chiếc xe taxi đến.

Tiền Nam Thế Dương về, Văn Đình Tâm trịnh trọng nói chuyện cùng Ngô Vượng Đạt, nói tin tức mình muốn cùng Nam Thế Dương vào thành phố.

Ngô Vượng Đạt tận tình khuyên bảo cô rất lâu, mong cho cô nghĩ lại, liền nghe cô nói đã đem vé số giao cho Nam Thế Dương, biểu hiện vô cùng là tiếc hận.

Dường như là đang nói cô ném tiền xuống nước.

Đương nhiên, điểm này, Văn Đình Tâm cũng lười giải thích cùng Ngô Vượng Đạt.

Trở lại nhà mình là vội vội vàng vàng làm việc nhà nấu cơm ăn, mang theo ý tưởng, bữa tiệc này, cô hơi dụng tâm một chút .

Buổi chiều, trên bàn cơm chỉ có cô cùng Từ Kiến Bình hai người đang ăn cơm, Cao Tài cùng bạn bè bên ngoài tụ tập, cũng chưa có trở về .

Trong bữa ăn, sắc mặt Từ Kiến Bình vô cùng kém, thường xuyên trừng cô, nói hai tiếng, cũng ba phen mấy bạn nhắc tới khoản tiền mà cha cô lưu lại kia. . .

"Nhóc con chết tiệt kia, sinh nhật nhanh đến đi? !" Chiếc đũa gỗ đối diện chén của cô, Từ Kiến Bình nói một tiếng, "Thời điểm đi lấy tiền, cũng đừng giờ trò, nói chuyện dễ nghe một chút, hỏi luật sư như thế nào, trả lời như thế nào, hiểu không? !"

"Biết rõ." Dời đi chiếc đũa, Văn Đình Tâm đưa tay gấp thức ăn, không nói chuyện nữa.

Buổi tối, Văn Đình Tâm có thể cảm giác, mọi chuyện sẽ không quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nữ Nhân Khắc Khẩu

Từ Kiến Bình càng nhìn Văn Đình Tâm càng cảm thấy chướng mắt, đó là một loại nhìn nhận giống như tình địch.

Con bé lúc nhỏ nhìn vô cùng đẹp mắt, khuôn mặt giống mẹ cô, tính cách lại giống cha cô, tuổi nhỏ dường như đã có thể thấy được nét đẹp trong nội tâm cô. Hiện tại mười tám tuổi, đã bắt đầu từ từ nảy nở. Bất kể là ngũ quan, khuôn mặt, hay là phương diện vóc dáng, đều lộ ra hương vị của một cô gái trẻ.

Vốn là, Từ Kiến Bình dự định nuôi cô vài năm sau đó lấy đi số tiền thừa kế lớn kia, rồi gả cô cho đám thanh niên làng, đổi lấy một khoản biểu xén phong phú.

Chủ ý này để ở trên người cô, thanh niên vừa ý cũng đã sắp xếp sẵn, chỉ chờ con nhóc kia tới tuổi trưởng thành.

Ai biết, trong thời gian gần nhất, Cao Tài lại bắt đầu rục rịch. Trước kia chỉ là núp ở cửa toilet nhìn lên, hiện tại, lại thường xuyên mượn rượu rồi chui vào trong phòng của con nhỏ chết tiệt đó.

Thành thật mà nói, ở trong chuyện này, Từ Kiến Bình là nghiêng về một bên cho rằng chính Văn Đình Tâm có lỗi. Dù sao, trong nhà có một cô nương trẻ tuổi lại xinh đẹp như vậy, không có liên hệ máu mủ, người nam nhân nào có thể cầm lòng cho được. Cho nên khi Cao Tài càng tìm ra cách, Từ Kiến Bình cũng càng phản cảm đối với cô.

Ngay cả ăn một bữa cơm, đều không muốn để cho cô nuốt trôi. . .

Một câu đánh lên lúc Văn Đình Tâm đang gấp món ăn, Từ Kiến Bình nói, "Ăn cái gì mà ăn, tao đã nói với mày, mày có nghe không? ! Đến lúc đi lấy tiền, thái độ tốt một chút cho ta, không để cho người ta biết ngươi ở chỗ của ta chịu khổ nghe rõ chưa."

Chiếc đũa ngừng lại, Văn Đình Tâm ngược mắt liếc bà ta một cái, "Được, thái độ của tôi sẽ tốt, bây giờ có thể ăn cơm chưa?"

Lại lần nữa đưa đũa hướng về phía món mướp xào, lại bị Từ Kiến Bình một câu chặn lại, giống như là cố tình chống đối với cô.

"Tao hỏi mày, nếu như luật sư hỏi mày, mấy năm nay đi theo tao sống như thế nào, tao đối xử như thế nào với mày, mày sẽ nói như thế nào?"

"Mẹ thật sự là suy nghĩ nhiều, luật sư sẽ không hỏi chúng ta việc này" yên lặng lắc đầu, Từ Kiến Bình ngu ngốc thờ ơ.

Văn Đình Tâm làm luật sư trong mười năm, mặc dù không làm chuyện xấu, nhưng là tuyệt không chõ mồm vào việc của người khác. Cũng không chỉ có cô, có thể nói nghề luật sư này, đều là không thể nhận tiền riêng của người.

Ở dưới tình huống không thu phí, thì không để ý chuyện của người ta, chỉ có ngu ngốc mới có thể tiếp tục làm. . .

"Tao hỏi mày nói thế nào, đừng đánh trống lảng sang chủ đề khác." Với chiếc đũa lên, gõ vào chén cơm của Văn Đình Tâm, "Nếu như người ta thật sự hỏi mày như vậy, mày sẽ trả lời thế nào."

"Mẹ đối với tôi rất tốt, vô cùng tốt, tôi sống vô cùng, vô cùng hạnh phúc, thế được chưa? !" Đặt chiếc đũa xuống, Văn Đình Tâm này lông mày nhíu chặt, "Có thể hỏi tất cả mọi vấn đề một lần không? Từng câu từng câu, có định ăn cơm hay không?"

Giọng điệu Văn Đình Tâm được tốt lắm, có thể nghe ra không có sự kiên nhẫn. Điều này khiến, Từ Kiến Bình trong lòng đã đầy tức giận, càu nhàu càu nhàu vài câu, nhóc con lại còn mạnh miệng.

Thoáng cái, làm Từ Kiến Bình con tức nhảy vọt lên cao.

"Con nhỏ chết tiệt kia, cái giọng này là như thế nào?!" Vứt chiếc đũa, trừng mắt, một bộ dáng muốn đánh nhau, "Tao nói mày cái gì? Tính tình như thế là biểu hiện cho ai xem?! Như thế nào? Hiện tại cảm thấy có số tiền kia, xương cốt đá cứng cáp, dám cùng tao nói chuyện theo kiểu cây ngay không sợ chết đứng đúng không?"

"Còn dám tạo phản à!" Hùng hùng hổ hổ, chụp bàn một cái.

"Két" một tiếng, mặt bàn chấn động một cái, vốn chính là bàn tròn đã sinh gỉ, bị bà cái vỗ này, vô cùng lay động, suýt nữa gãy xuống.

"Ôi trời" Văn Đình Tâm vội vàng vịn lấy cái bàn, bảo vệ món ăn đầy bàn. Động tác rất nhanh, không để cho cái bàn sụp xuống. "Bà làm sao vậy, có ăn cơm hay không?!"

Không biết rõ Từ Kiến Bình uống lộn thuốc gì, đáng lẽ đang ăn cơm ngon, đột nhiên lại xù lông. Tính tình kém như vậy, cũng là sao. . .

"Còn nữa, tao bảo mày hôm nay đi cắt tóc, tại sao không đi!" Đốt ngón tay thủ sẵn mặt bàn, sau khi phát điên một cái, oán niệm lại càng ngày càng nhiều, "Giữ lại đầu tóc dài muốn làm cái gì?! Còn muốn quyến rũ ai đó sao!"

Thời điểm nữ nhân âm ỉ chính là như vậy, rất nhiều chuyện, nhiều oán hận trong lòng từ lâu nhịn không được đều nói ra. Đương nhiên, đối với Từ Kiến Bình mà nói, đã không có cái gì bà không thể nói.

Nhìn Văn Đình Tâm chường mắt, cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, bộc phát ra, tự nhiên cũng không phải là hai ba câu liền có thể giải quyết.

"Đừng tưởng rằng chú Tài ngày hôm qua khen đầu tóc mày, có thể để tao giữ lại. Tao vốn nhìn khó chịu, mày nhất định phải cắt đi cho tao!" Vươn tay chỉ tới phía cô, Từ Kiến Bình nổi lên cơn tức cũng không nhỏ, "Ngày mai không cắt đi cho tao, cũng đừng về nhà ăn cơm nữa!"

Đừng bảo ngày mai, bữa cơm hôm nay đoán chừng cũng không thể ăn.

"Cắt đi" Bảo vệ cái bần, Văn Đình Tâm ngồi xuống, trong lòng biết Từ Kiến Bình có thể là bức mình thật, vội vàng nghiêm túc đối đãi, "Ngày mai sẽ cắt bỏ, được rồi chứ?"

Không có cảm dũa lại, cô khoanh chân ngồi thẳng, bày làm ra tư thế nói chuyện, "Còn có cái gì muốn nói, đối với tôi không hài lòng nói hết ra đi. Nghẹn nhiều khó chịu, đúng không?"

Nhóc con trấn định làm Từ Kiến Bình cảm giác trong lòng thoáng cái không biết nói sao.

Theo lý thuyết, ở thời điểm này mọi ngày, con nhóc nhất gan, hẳn là phải nói xin lỗi bà rồi trốn đi mới đúng. Không nghĩ tới, hiện tại ngồi ở trước mặt bà tỉnh táo như vậy, vô cùng bình tĩnh. . .

"Đầu tóc ngày mai sẽ cắt bỏ, khoản tiền kia tôi cũng lấy về cho bà, thời điểm nhìn thấy luật sư sẽ nói tốt. Như vậy được chưa?" Bảo đảm xong, nàng đưa tay ý bảo, "Trừ bằng đó ra, đối với tôi còn có ý kiến gì, bà cứ việc nói ra."

"Còn có thể có ý kiến gì, điều hiện tại tao hy vọng nhất chính là mày sinh ra có thể xấu một chút." Vô bần, Từ Kiến Bình thật thà nói, "Bộ dáng này, trời sinh chính là dùng để quyến rũ nam nhân sao? ! Chú Tài bị mày mê hoặc tới thần hồn điên đảo, hiểu không!"

Lời nói này, giống như là nói cho bồ nhí, Văn Đình Tâm nghe tóc gáy đều dựng lên. Đem cô cùng Cao Tài để cùng nhau, cũng thật sự là điên. . .

"Mẹ kế à, bà cảm thấy là tôi quyến rũ hẳn?" Chỉ hướng mình, cảm giác như nghe được trò cười trong thiên hạ.

Thái độ của Văn Đình Tâm, rất rõ ràng có thể thấy được cô đối với Cao Tài là không có nửa điểm để ý.

Từ Kiến Bình đương nhiên cũng biết ý tứ của nhóc con chết tiệt, nhưng dù cho biết rõ, cũng vẫn cảm thấy hơn nửa là lỗi của cô.

"Không phải là mày, còn có thể là ai hả, người đàn ông đó không có tâm tư này!"

"Sớm nên đem con nhóc ngơoi ném đi! Điều là tâm cơ của cha ngơoi lớn quá, trước khi chết lại để lại cho mày một đường như vậy, muốn cho tao nuôi dưỡng mày" tức giận ngồi xuống, liền tiếp khinh khỉnh hướng về phía cô, "Kết quả nuôi mày vài chục năm, con mẹ nó mày còn quyến rũ đàn ông của tao! Mày nói mày không bi ôi thì ai bi ôi!"

"Không phải chứ, bà cảm thấy tôi thật là quyến rũ nam nhân của bà sao?" Ngồi thẳng người, Văn Đình Tâm chỉ cảm thấy càng nghe càng khó chịu.

Dù sao, người ta ngay cả bi ôi đều mắng ra, này còn có thể đáp ứng lấy lệ hay sao? !

"Tôi quyến rũ như thế nào? Bà nhìn tôi quyến rũ ở chỗ nào?" Ngón tay chỉ phía phòng tắm, nhện không được nói "Bà biết tôi, hiện tại ngay cả đi nhà cầu cũng phải mang theo hai ổ khóa không?"

"Buổi tối ngủ xuyên ba cái áo, hai cái quần ngủ chuyện đó có phải tôi đã nói với bà hay không?" Lộ ra ống tay áo, đếm cho bà xem, "Bà vào phòng tôi mà xem, trời rất nóng, tôi mặc nhiều như vậy vì cái gì? ! Tôi bị hấn xé nát y phục còn ít sao? !"

Những chuyện này, Văn Đình Tâm liên tục nhắc tới, không có nghĩ ngược lại làm cho Từ Kiến Bình dùng để nói sửa lại.

Nói lý ngang ngược. . .

"Kỳ thật trong lòng của bà hẳn phải rõ ràng? chú Tài ngày ngày cùng bà ngủ chung, tâm tư của hẳn, bà có thể không hiểu không?" Thu tay lại ôm lấy, hiện tại ngay cả giải thích đều lười phải nói, "Nếu như bà cảm thấy là lỗi của tôi, vậy tôi không có biện pháp, tôi có thể làm cũng chỉ có như vậy. Hoặc là, tôi chuyển ra ngoài."

"Chuyển ra ngoài?! Nghĩ hay lắm! Khoản tiền kia tao cũng không có lấy được đâu!" Đang tức giận biết bao nhiêu, nghe được Văn Đình Tâm nhắc tới chuyển ra ngoài, Từ Kiến Bình lập tức rụt lại.

Đương nhiên, nguyên nhân có quan hệ cùng khoản tiền kia. . .

Tự biết trong chuyện này nói không lại con nhóc kia, Từ Kiến Bình đành phải lại để cho mình ghen hờn, "Tao cảnh cáo mày, tiền chưa tới tay tao, mày chỗ nào cũng không được đi!"

"Tao nuôi mày nhiều năm như vậy, không có lấy được khoản tiền kia, tao sẽ không để yên cho mày!" Cảnh cáo xong, đứng lên, hung hăng trừng cô một cái, hướng phòng mình đi vào.

Hiện tại miệng lưỡi con nhóc Văn Đình Tâm kia bén nhọn, còn có chỗ dựa là khoản tiền kia, Từ Kiến Bình là cảm giác mình càng ngày càng không dám nói cô, không dám động tới cô.

Chờ ngày nào đó bà lấy được khoản tiền kia, sau đó sẽ hung hăng đem con nhóc đó đánh một trận, rồi đuổi ra khỏi nhà!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Một Đêm, Không Yên Tĩnh!

Cứ như vậy kết thúc một bữa cơm, Từ Kiến Bình còn muốn ăm ỹ thêm vài câu, Văn Đình Tâm vô cùng bất đắc dĩ.

"Loảng xoảng" một âm thanh vang lên, Từ Kiến Bình hung hăng ném đồ trong phòng, giống như là đang trút giận.

Bên cạnh bàn ăn, Văn Đình Tâm liếc về phía cửa phòng, sau đó lại cảm dũa lên.

Bất kể như thế nào, cơm, thì vẫn phải ăn. Dù sao cũng là ăn ở chỗ này bữa ăn cuối cùng, không thể vì người khác xúc động mà quấy rối tâm tình của mình.

"Ăn cơm!" Nói xong, tay đã gấp một đũa mướp xào đặt ở trong chén, miệng to ăn cơm, miệng to dùng bữa.

Cơm chỉ có rau dưa, nhưng cô lại ăn vô cùng nhiệt tình.

Sau khi ăn xong, dọn dẹp xong hết, tắm gội xong, trở lại phòng của mình thì thời gian cũng không còn sớm nữa.

Ở trong phòng Từ Kiến Bình thanh âm không có vang lên nữa, đoán chừng là ngủ thiếp đi, Cao Tài cũng chưa về, Văn Đình Tâm vụng trộm sửa sang lại hành lý.

'A a' âm thanh bỏ đồ vào trong chiếc túi liên tục vang lên, ngược lại cô cũng không quá để ý.

Kỳ thật đồ cô cần mang cùng khá ít, quần áo, giày vừa cũ vừa rách, bỏ đi; đệm chăn vừa cứng lại ẩm ướt, không cần; một đồng đủ mọi loại sách vở linh tinh từ tiểu học đến trung học sách vở, hiện tại cô cũng lười nhìn, tính ném đi.

Cuối cùng, để vào trong túi, chỉ có hai cái áo ngực, vài cái quần lót, và một bộ quần áo hơi dày một chút.

Túi to cũng là túi nylon màu đen, nhẵn nhụi nhúm nhúm, cầm ở trong tay, một dạng vô cùng nghèo khổ. Ngẫm lại mình đã có thời kỳ huy hoàng đến mức chuyển nhà hành lý đều muốn đầy xe hơi, cảm giác chênh lệch vô cùng lớn, khó tránh khỏi làm lòng người đầy chua xót.

Có tiền, không có tiền sự chênh lệch vô cùng khủng bố. . .

Sắp xếp đồ xong, vỗ tay một cái, đứng dậy tắt đèn sau về trên giường nằm xuống.

"Ngủ!" Mím môi cười, nhắm mắt lại. Tại giờ phút này, Văn Đình Tâm cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Mặc dù buổi tối đã xảy ra chút chuyện không vui, nhưng vừa nghĩ tới ngày mai tên nhóc sẽ đến đón cô, cực khổ dường như không đáng nói.

Mang theo ngọt ngào, không đầy một lát, cô liền ngủ say sưa. . .

Nhưng mà, ban đêm, cũng không có tốt giống cô tưởng tượng. Không biết thật sự là cô quá mệt mỏi, hay là nguyên nhân gì, trải qua một đêm, vẫn như trước không làm cho cô thấy thư thả.

Ước chừng hơn mười một giờ tối, Cao Tài mang theo mùi rượu khắp người trở về. Mở cửa mở ra, Cao Tài thân hình lung lay, bàn tay để ở trên cửa, không có mở đèn, lục lọi đi tới.

Ba phần say, bảy phần thanh tỉnh, vừa vịn tường can đảm lên.

Bước chân mê loạn, tiến đến nhà sau, nhắm phương hướng một chút không có sai, nhắm ngay gian phòng Văn Đình Tâm đi tới!

Trong đêm tối, Cao Tài ẩn nấp vô cùng tốt, hần hết sức nhẹ nhàng không phát ra tiếng động, sợ làm Từ Kiến Bình tỉnh giấc.

Ở trước cửa Văn Đình Tâm dừng lại, đẩy cửa, không mở ra được. . .

"Con nhỏ chết tiệt kia" thế nhưng khóa cửa!

Nhíu mày, thuận tay cho vào túi quần, móc ra một cái móc sắt, dụi dụi mắt, đưa vào trong cửa.

Cũng là quá mệt mỏi, cô khóa cửa lại, hết lần này tới lần khác Cao Tài nghĩ ra phương pháp mở khóa...

Phẩm hạnh của Cao Tài không tốt, có được tay nghề mở khóa này cũng không quá kỳ lạ. Lúc còn trẻ ở trong thành phố lẩn lộn, ăn trộm mấy nhà giàu, trong khoảng thời gian ngắn lấy được không ít, thuận lợi thông đồng cùng Từ Kiến Bình.

Về sau đến ở Nam Giao này là vì bị lệnh truy nã của cục cảnh sát, kinh hoàng khiếp sợ nên trốn về đây. Cho tới bây giờ, hắn cũng không dám lộ diện.

Cao tài vốn cho rằng về sau sẽ không dùng đến kỹ thuật mở cửa này nữa, không nghĩ tới, đêm nay thế nhưng lại phải dùng.

Cánh tối lửa tắt đèn, cảm giác say mị mờ, mở một cái khóa như vậy, làm Cao Tài tốn khá nhiều thời gian. "Cách cách", âm thanh không quá lớn, không chỉ làm hắn mở được cửa ra, mà còn không làm Văn Đình Tâm thức giấc.

Dè dặt đẩy cửa phòng ra, xoay lại đóng kín cửa, bên trong phòng chứa đồ mùi vị ẩm ướt, lại không ảnh hưởng chút nào đến Cao Tài.

"Hắc hắc," xoa xoa hai tay, tầm mắt của hắn rơi trên người Văn Đình Tâm, lộ ra một tia dâm dục.

Trời mới biết, hắn muốn ăn con nhóc này, đã lâu rồi!

Mắt híp lại, vẻ mặt cười rộng đến tận mang tai, tay đã bắt đầu mở dây lưng quần, nếu như lúc này miêu tả về hắn, rõ ràng có thể thấy được, khoe miệng đầy nước miếng...

"Con nhóc con, hắc hắc ~" còn chưa bắt đầu ra tay, nội tâm nhện không được đắc ý, đủ để thấy được, thời gian hắn ngấp nghé Văn Đình Tâm không phải là ngắn.

Do hắn quá đắc ý, gây ra chút tiếng động, khiến Văn Đình Tâm mơ mơ màng màng trở mình, từ bên trong chuyển ra bên ngoài.

Bên giường xuất hiện một ánh mắt gian xảo, làm cô cả kinh mở mắt ra.

"Con nhóc, tao đến đây!" Đường như không có thời gian để phản ứng, Cao Tài đã cúi người xuống, nửa bàn tay ướt át nắm chặt đệm vên lên.

Đột nhiên cảm giác mát làm cho cô hoàn toàn tỉnh lại.

Không chút nghĩ ngợi nào cô liền biết mình đang gặp phải tình huống gì...

Lúc này, xuất hiện ở mép giường cô, có ý đồ bất chính, ngoại trừ Cao Tài, còn có thể là ai?

"Ông làm cái gì!" Ở trên giường dựng thẳng dậy, đang muốn ngồi lên, lại bị Cao Tài dễ dàng đẩy trở lại.

Kéo quần xuống, Cao Tài một bước quỳ lên giường, giọng đắc ý thấp khàn, "Tao hôm nay cuối cùng cũng có thể hưởng thụ rồi. Thật là không dễ dàng nha, nhóc con"

"Cút ngay, tên chó này!" Tiện tay cầm gối đầu đánh về phía Cao Tài, Văn Đình Tâm lắc lắc thân thể giãy giụa. Một đôi chân bị Cao Tài cầm lấy, không thể làm gì.

Giọng cô nhất thời hét lớn, Cao Tài sợ đưa tay lên miệng cô che đi, nhỏ giọng nhắc nhở, "Nói nhỏ một chút, nếu làm người phụ nữ kia thức giấc, chúng ta không có cách nào hành sự."

Nói xong, Cao Tài còn nhếch miệng cười một tiếng, mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng âm điệu tiếng cười kia vẫn làm người ta chán ghét, giống như đang đắc ý, lại giống đang hưởng thụ...

Trong lúc gối đầu chống đỡ ở giữa thân thể hai người, Văn Đình Tâm nhíu mày lại căng thẳng, một đôi tay dùng sức đẩy thân thể của hắn ra, hai mắt trợn trừng.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, lúc này cô thật hy vọng Cao Tài lập tức có thể chết bất đắc kỳ tử!

"Đừng động, nhóc con, ở dưới thân tao, cần phải ngoan ngoãn phục vụ" một tay che miệng của cô, một tay dòi xuống, cởi bỏ một cái nút áo khoác ngoài, Cao Tài càng thêm hưng phấn.

Đối mặt với loại biến thái này, Văn Đình Tâm rất khó giữ được sự tỉnh táo. Ngửi mùi rượu đầy người hắn, cô cũng biết, đến lúc đó, hắn nhất định sẽ lấy lý do uống rượu say để giải thích với Từ Kiến Bình.

Dùng sức đẩy hắn, không thoát khỏi chút nào, Văn Đình Tâm đành phải hai tay kéo căng áo khoác, không để cho hắn cời xuống.

"Nhóc con, ngoan một chút cho tao, mày nên biết, phản kháng không có tác dụng!" Bóp tay cô đẩy ra, ai biết con nhóc nắm hết sức, chống cự ương ngạnh.

Cuối cùng nói một tiếng cảnh cáo, cô vẫn không chịu buông tay, Cao Tài đành phải dùng hai tay, nắm áo khoác của cô, xé nát!

Vốn là áo khoác mỏng, sức lực hấn lại lớn, lập tức liền 'Xoẹt' một tiếng...

"Mẹ kè! Mẹ kè tỉnh dậy! chú Tài uống rượu say!" Thừa dịp hấn kéo quần áo, Văn Đình Tâm gõ vách tường, lớn tiếng la lên.

"Đồng đồng đồng" tiếng vang hòa với tiếng cô kêu cứu, cách âm lại không tốt, trong phòng âm thanh nhộn nhạo vang lên.

Lập tức, Từ Kiến Bình tỉnh.

"Con nhóc chết tiệt kia!" Tức giận tát cô hai cái, Cao Tài trừng đỏ mắt, "Đã nói đừng có ồn ào, con mẹ nó, lại gọi liên tục!"

"Ông cút ngay cho tôi, đồ chó má!" Không chút lưu tình phun nước miếng trên mặt hấn, Văn Đình Tâm lại lớn giọng kêu, "Mẹ kè! Chú Tài nói hấn ở bên ngoài có phụ nữa khác, không cần mẹ nữa! Mẹ mau tới xem một chút đi!"

Âm thanh vô cùng lớn, dường như từ trong cổ họng phát ra, tại ban đêm yên tĩnh, truyền vô cùng lớn. . . Đừng nói là Từ Kiến Bình, đoán chừng là nhà bên cạnh cũng có thể nghe được!

"Con nhóc chết tiệt kia! Mày im ngay cho tao!"

Giơ tay tát cô "Bành bạch" nhiều cái, đánh tới lúc cô không thể kêu, Cao Tài mới bằng lòng dừng lại.

Khi đó, Văn Đình Tâm cắn chặt răng, thở hổn hển trừng mắt với hấn, âm thầm quyết định, về sau nhất định phải đưa Cao Tài vào ngục giam!

Trong phòng cách vách đã nghe được từng tiếng vang va chạm, từng tiếng một, Cao Tài càng nghe con tức càng lớn.

Quay đầu lại nhìn Văn Đình Tâm, hận đến nghiến răng, trên tay lại xé rách quần áo, không để cho cô sống tốt.

"Ông làm cái gì, ông buông tay!" Siết chặt quần áo, Văn Đình Tâm ra sức giãy giụa, "Chó má, ông chờ đó cho tôi, tôi sau khi ra ngoài, nhất định sẽ không bỏ qua cho ông!"

"Tao hiện tại nhất định không buông tha mày!" Tức đỏ mắt, tay cũng vô ý bóp trên cổ cô.

Đúng lúc này, Từ Kiến Bình đã mạnh mẽ đẩy cửa bước vào.

"Con mẹ nó ông đang làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Một Đêm Này, Thật Không Dễ Chịu!

Từ Kiến Bình vừa bước vào, con tức liền dâng trào, cây chổi giương cao, cũng không bật đèn, trực tiếp nhào vào, hung hăng đập tới.

Vốn là bởi vì đề tài này bà cùng Văn Đình Tâm đã tranh cãi một thời gian, không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, cũng thật là trùng hợp quá mức!

Cây chổi không chỉ nhắm vào một mình Văn Đình Tâm, lần này, Từ Kiến Bình đập tới Cao Tài.

"Gậy nữa! Ông mẹ nó lại nháo một lần nữa!" Đập cây chổi hai lần trên người Cao Tài, "Lần trước còn chưa đủ, bữa nay còn gây ra chuyện như vậy, ông cho rằng mình còn chưa đủ đáng ghét sao!"

"Làm, tôi đã làm gì hã, người đàn bà này!" Giơ lên cánh đón lấy cây chổi, rất nhanh, Cao Tài bật dậy, hướng xuống phía dưới gầm giường trốn đi.

"Con nhóc chết tiệt kia, mày cũng thật bì ỏi!" cây chổi lại hướng về phía Văn Đình Tâm, liên tiếp nện xuống, hung dữ trừng mắt, lại nói phủ đầu, Từ Kiến Bình trực tiếp chặn họng nói, "Buổi tối ngủ không khóa cửa! Mày mẹ nó cũng là cố ý!"

Bị bà ta hung hăng đánh không biết bao nhiêu cái, Văn Đình Tâm khế cắn răng, cũng không hề nói nhảm, trực tiếp kéo chăn mền che ở trên người, cúi

đầu xuống, rồi lao nhanh xuống giường.

"Con nhỏ chết tiết kia! Mày xem tao hôm nay có đánh chết mày không! Tao sẽ đánh chết mày!" Nhắc chân đuổi theo, cây chổi giờ cao, toàn bộ hướng về phía Văn Đình Tâm, hoàn toàn không để ý đến Cao Tài.

Tình trạng như vậy, Văn Đình Tâm hoàn toàn đã lường trước, kinh nghiệm nhiều, nên cũng không có cái cảm giác đau khổ thất vọng gì. Cô chỉ biết là, ở thời điểm này, không chạy mới là ngu ngốc!

Cả người che kín trong chăn, cúi đầu đầu, dùng ý thức chạy ra khỏi phòng, không quan tâm tới Từ Kiến Bình ở phía sau đã nổi điên, xuyên qua phòng ăn, trực tiếp chạy ra ngoài. . .

"Con nhóc chết tiết kia! Mày trở lại cho tao!" Giờ cây chổi, Từ Kiến Bình không ngừng đuổi theo phía sau, "Đừng mơ tưởng tới việc chạy trốn! Khoản tiền kia tao cũng không cho phép mày nuốt riêng!"

Hai người phụ nữ một trước một sau chạy ra khỏi nhà, phía sau cửa, Cao Tài thò đầu ra, nuốt nước miếng một cái, "Này con mẹ nó. . ."

Cũng tốt cũng tốt, Từ Kiến Bình tốt nhất là cứ đuổi theo đi, hấn đỡ phải nghe cảm râm.

Lúc rạng sáng, đường trong thôn lầy lội, Văn Đình Tâm ném chăn mền đi, co chân chạy như điên.

Dưới chân không có giày, giẫm trên bùn đất ướt nhão, chán ghét sợ. Dọc theo đường chạy trốn, cô còn dẫm lên vật gì đó bén nhờn, đau đến mức cô phải xuyết xoa.

Mệt mỏi vô cùng, thở tới hần hển, nhưng cô biết rõ cô không thể ngừng. Bởi vì Từ Kiến Bình đang đuổi sát phía sau lưng cô.

"Con nhóc chết tiết kia, mày đứng lại đó cho tao!" Cây chổi còn nắm trên tay, Từ Kiến Bình một phút cũng không chịu dừng lại, đuổi theo bước chân của cô.

Nếu như là trước kia, Từ Kiến Bình dù có chạy theo, với tính tình nhát gan bà cũng chẳng chạy được bao xa. Nhưng bây giờ, có khoản tiền kia tồn tại, bà tuyệt đối không thể để cho con nhóc kia có cơ hội chạy trốn.

Con nhóc kia tính tình càng ngày càng mãnh liệt, vô cùng có khả năng một lần chạy đi sau đó vĩnh viễn không trở lại. Nói như vậy, khoản tiền kia, liền bốc hơi!

Mang theo ý nghĩ như vậy, Từ Kiến Bình dường như có thêm động lực, dưới chân càng thêm tăng tốc.

Khoảng cách giữa hai người không xa lắm, nhưng sau một góc quẹo, Văn Đình Tâm đã bỏ rơi bà.

Từ thùng rác bên cạnh thò đầu ra, nhìn hình ảnh Từ Kiến Bình dần chạy xa, Văn Đình Tâm vỗ vỗ ngực, thở một hơi.

Bàn chân dẫm lên đồ vật, cô nhìn thoáng qua, máu chảy đến đỏ tươi, thịt đau nhức, "A ~ má ơi ~ thật xui xẻo tận cùng. . ."

Oán trách, tay cũng không ngừng cời áo khoác xuống đem bàn chân bọc lại sau đó đứng lên, lại sợ một chân khác cũng dẫm lên đồ, liền cời luôn bộ quần áo ngoài bọc lại.

Cô trên người cái gì cũng không có, chỉ có ba cái áo, hai cái quần, dùng để đề phòng Cao Tài. . .

Dè dặt đứng dậy, hít vào một hơi khí lạnh, từng bước một hướng về phía nhà Ngô Vượng Đạt bước đi.

Hơn nửa đêm hô to nhà cháy, lập tức đem Ngô Vượng Đạt từ trong mộng đánh thức dậy.

Từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, Ngô Vượng Đạt cực kỳ bất đắc dĩ với con nhóc kia. . .

Lập tức, Ngô Vượng Đạt dẫn cô vào trong nhà.

Lầu hai, vợ con của hấn đều đang ngủ, cũng không có phòng trống, nhìn cả người Văn Đình Tâm chật vật, Ngô Vượng Đạt cũng không biết nên an bài như thế nào cho tốt.

"Không có chuyện gì, chú Đạt, cháu đi toilet một chút, buổi tối sẽ ngủ bên ngoài ghế một đêm. Chú hãy mau đi ngủ đi, không quấy rầy chú nữa", khập khiễng đi vào trong, Văn Đình Tâm lấy ở bên dưới quầy hàng quần áo và giấy mới mà Nam Thế Dương mua cho cô.

May là cô thông minh, đem những vật này cất ở đây, thật không nghĩ tới, mình sớm có thể dùng đến. . .

"Nhóc con, cửa hàng theo hướng đón gió, buổi tối gió mạnh, ghế nằm lại là chiếu, cháu sẽ bị lạnh." Ngô Vượng Đạt gãi gãi đầu, tinh thần có chút hao tổn "Gần đây ẩm ướt như vậy, chăn bông nhà chúng ta đều nấm mốc hai ngày nay, không thể đắp."

"Không có chuyện gì, chú Đạt, so với việc ngủ ở ngoài trời, điều kiện này coi như đã là khá tốt." Cầm lấy một bộ quần áo, Văn Đình Tâm nhìn hấn cười cười, "Cảm ơn chú nha, phần ân tình này, cháu về sau nhất định sẽ báo đáp gấp trăm lần."

Nhìn thấy con nhóc đi về phía nhà vệ sinh, Ngô Vượng Đạt vừa nhìn đã thấy nhiều miệng vết thương, cảm thấy trong lòng sợ sệt. . .

Nhóc con nếu ở trong nhà hẳn xảy ra chuyện thì phải làm sao?! Nhị thiếu gia ngộ nhờ truy cứu, hẳn có như thế nào cũng không thể giải thích nha. . .

Nghĩ sâu xa một chút, Ngô Vượng Đạt đi vòng qua bên quầy, gọi điện thoại cho Nam Thế Dương.

Lúc Văn Đình Tâm gọi cho nhị thiếu gia, Ngô Vượng Đạt có lưu ý một chút, còn vụng trộm ghi số điện thoại ra tờ giấy. Không nghĩ tới, hẳn thế nhưng lại có cơ hội gọi đến số này ~

Hơn nửa đêm, không nghĩ tới nhị thiếu lại tiếp điện thoại, hơn nửa cảm máy vô cùng nhanh. . .

"Alo, nhị, nhị thiếu sao?" Cùng nói chuyện điện thoại với thiếu gia, Ngô Vượng Đạt căng thẳng đến mức tay cũng phát run, "Thật ngại quá, muộn như vậy còn quấy nhiễu cậu, là do con bé Đình Tâm xảy ra chút chuyện, khả năng, khả năng vô cùng khó khăn. . ."

Lời nói vừa dứt, bên kia điện thoại, đã truyền tới tiếng hỏi dồn dập. . .

Trong phòng vệ sinh, Văn Đình Tâm âm thanh "hít hà" kêu đau vang lên, cảm giác trên người rất dơ, nhưng không dám dùng sức kỳ cọ. Toàn thân bị thương, lòng bàn chân còn có máu, toàn thân trên dưới đau đớn, làm cho cô cũng không biết đến cùng là đau nhức ở đâu. . .

Chỉ có thể dè dặt, một chút một, nhẹ nhàng lau sạch.

Từ tối hôm phát sinh ra chuyện đó, bất ngờ, cô không thể đoán được mọi chuyện lại phát sinh thêm một lần nữa, dường như trong khoảng thời gian này ở kiếp trước, chưa từng xảy ra chuyện như vậy. . .

Như vậy rốt cuộc hiện tại vì cái gì lại đưa tới chuyện này, không thể nào đoán được.

Giờ phút này, điều duy nhất cô biết rõ là, đêm nay, cô sẽ không thể sống tốt như trước. Ngủ qua đêm trong cái ghế của cửa tiệm, hoàn toàn là đang khiêu chiến sức chống cự của chính mình, nói không chừng sẽ bị bệnh thật.

Tắm rửa giặt quần áo mất cả tiếng, mặc quần áo cũng tốn mười mấy phút, động tác nhẹ nhàng, muốn tránh đi miệng vết thương, cho nên vô cùng không dễ dàng.

Nam Thế Dương mua cho cô là giày thể thao, lòng bàn chân của cô lại đang bị thương, nhìn nhìn, cảm thấy cũng không thể mang. đành phải để Ngô Vượng Đạt cho mượn một đôi dép.

Đại khái sau khoảng hơn một tiếng, Văn Đình Tâm mới từ trong phòng vệ sinh đi ra, khi đó, Ngô Vượng Đạt đã lên lầu tiếp tục ngủ.

Trên ghế lạnh buốt có để một tầng dày chăn mền, dường như bị nắm mốc, có chút thối. Nhưng Văn Đình Tâm cũng không thèm để ý, cứ vậy ngồi xuống.

Cảm thấy vô cùng tốt vì Ngô Vượng Đạt có thể giúp một chút, nếu không đêm nay, cô nhất định phải ngủ ở ngoài đường.

Từ dưới quầy hàng lấy ra thuốc trị thương mà Nam Thế Dương mua cho cô, vén tay áo lên, Văn Đình Tâm cắn răng, cẩn thận thoa.

Dưới ánh đèn mờ, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trên ghế dựa, co ro cúm rúm, nghĩ lại, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cánh tay trị thương tốt, cô suy nghĩ không biết làm sao mà bôi thuốc phía sau lưng, đang lúc này, lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đặt thuốc xuống, sau đó đứng dậy, từng bước một gian nan đi về phía cửa, Ngô Vượng Đạt trước khi lên lầu đã dặn dò cô lát nữa mà có người gõ cửa thì hãy mở, cô là nghe lời làm theo.

Cửa lớn vừa mở ra, nhìn thấy một thiếu niên đứng phía trước, cảm giác cảm động lại dâng lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nhất Định Phải Mang Cô Đi!

Một giờ trước, Nam Thế Dương đang ở trước bàn viết nhật ký, trong lòng vô cùng loạn, trên quyền sở viết nội dung cũng là rất quái.

Trong đầu luôn nghĩ tới, cô bé kia. . .

Nghĩ tới, ngày mai đến đón cô, làm như thế nào để cô đi theo hấn đến trường? Cũng không biết, đề nghị này cô có tiếp nhận hay không. . .

Hấn cảm thấy, bộ dạng cô cũng chỉ mới mười tám tuổi? Không được, bằng ấy tuổi thì cần phải đi học mới đúng?

Nếu để cho cô bé kia cùng hấn đi học, Nam Thế Dương cảm thấy bót việc rất nhiều, đầu tiên, hấn không cần trốn học tìm cô, hơn nữa cũng có thể cùng cô cùng học lên đại học, cảm giác rất tốt. . .

Kế hoạch không sai, hơn nữa cũng đã bắt đầu chuẩn bị, ngày này trên nhật ký, mặc dù rất loạn, nhưng có thể thấy được tâm tình hấn không tệ.

Ít nhất, trước khi nghe điện thoại của Ngô Vượng Đạt, hấn cảm thấy tâm tình mình rất tốt.

Điện thoại Ngô Vượng Đạt gọi tới, khi đó, hấn vừa mới gấp nhật ký lại, còn chưa kịp cởi quần áo.

Cúp điện thoại xong, hấn lập tức liền báo cho Dư Dương tới đón, hơn nửa đêm, một phút không ngừng từ thành phố chạy đến.

Đọc theo đường đi, trong lòng đều là không yên ổn.

Bởi vì lo lắng cho cô, sắc mặt đều trầm xuống đến khó coi, một thân sát khí làm Dư Dương ở phía trước không dám phát ra một tiếng.

Thời điểm, tới chỗ cửa hàng tiện lợi, hấn thấy cô rất ổn. . .

Trước cửa của cửa hàng, một trong một ngoài, hai người cùng đánh giá đôi phượng.

"Sao anh lại tới đây? chú Đạt báo cho anh sao?" Ngẩng đầu, vừa nói vừa đưa tay sửa sang lại cổ áo sơ mi của hấn, cô cũng không biết, hấn gấp đến độ ngay cả thời gian sửa sang lại quần áo cũng không có.

Gật gật đầu, Nam Thế Dương vô cùng nghiêm túc trả lời, "Chú nói cô bị người ta đánh, khả năng chịu được không quá đêm nay."

Lấy vẻ mặt ngây thơ nói ra câu này, lúc này nhìn Nam Thế Dương vô cùng đáng yêu, Văn Đình Tâm là "Phốc" một tiếng, cười lớn. . .

Khó trách Ngô Vượng Đạt lại dè dặt khi nhìn ánh mắt của cô, lúc cô tắm rửa còn thường xuyên đến gõ cửa hỏi cô có khỏe không?

Thì ra, là thấy cô toàn thân bị thương, trên chân vẫn còn nhỏ máu, sợ cô sẽ chết ở trong nhà hấn. . .

Như vậy mới dẫn đến tình trạng này, Nam Thế Dương vậy mà lại tin. . . Cũng thật sự là vô cùng hồn nhiên ~

"Tôi sẽ không chết, anh yên tâm," cười vỗ vai hấn, nhìn Nam Thế Dương vẻ mặt nghiêm trọng, cô lại trấn an hấn, "Thật là không có việc gì mà, anh xem tôi không phải đang rất tốt sao?"

Cô không để ý tới, ánh mắt Nam Thế Dương đang nhìn vào mấy vết hằn do Cao Tài bóp cổ cô. Đó chính là loại chứng cứ không cần phải nói. . .

Đưa tay chạm vào trên cổ của cô, Nam Thế Dương nhú mày. Đôi mắt lộ ra nét lạnh lùng, giống như là bất mãn, cũng giống như là đau lòng, "Đừng gạt tôi, có đau hay không?"

"Cái này sao?" Sờ sờ cổ, câu trả lời của cô lần này so với lần đầu gặp hấn cực kỳ giống nhau, "Không đau, cũng đã quen rồi".

Mấy chữ này, vô tình làm cho lòng người chua xót. . .

Đến cùng là hoàn cảnh như thế nào, làm cho một cô bé nhiều lần bị đánh, lại còn lừa mình dối người nói ra không đau. . .

Cũng khó trách, cô lại đề nghị hấn mang cô đi. Ở gia đình này, cô làm sao có thể sống sót được đây.

"Văn Đình Tâm, lấy đồ đi, hiện tại liền đi với tôi." Vừa nói xong, quay đầu lại nhìn về phía trong phòng, Ngô Vượng Đạt không có ở đây, có nghĩa là chỉ có một mình cô đợi ở chỗ này.

Hiện tại không mang cô đi, thì đợi đến khi nào chứ.

"Được, anh chờ tôi một chút," gật gật đầu, Văn Đình Tâm xoay người vào nhà.

Chân bước đi, làm cho Nam Thế Dương thấy được sự khác thường.

Dưới chân đi cà nhấc, cà nhấc, chân trái chỉ có thể đi bằng mũi chân, nhìn qua vô cùng vất vả.

"Chân làm sao vậy?" Đi theo cô vào nhà, Nam Thế Dương càng nhìn càng không yên tâm, "Còn chỗ nào bị thương nữa? Trên người cũng có sao?"

"Đều là vết thương nhỏ, tôi đã xử lý rồi" đi ở phía trước, Văn Đình Tâm không để ý đến, "Anh xem anh đã đưa thuốc, quần áo, giày, nhanh như vậy tôi đã phải dùng tới, như thế đã rất tiện cho tôi rồi."

Loại tiện lợi này, hẳn thấy một chút cũng không vui vẻ. . .

Hướng về phía trong phòng đi tới, Nam Thế Dương còn nhìn thấy đóng đồ bản của cô. Đó là áo khoác mà Văn Đình Tâm lúc trước dùng để bó chân, nhẵn nhụi nhúm nhúm, dính đầy bùn đất cùng vết máu. . .

Đúng vậy, màu đỏ tươi, chính là vết máu đã khô. . .

Nhìn thấy những thứ này, làm Nam Thế Dương lông mày đều nhíu chặt. Đã không nhìn được, thật là muốn nhìn xem cô rút cục đã bị thương ở những chỗ nào?

Ngô Vượng Đạt sợ cô không qua được đêm nay, cho nên, vết thương nhất định sẽ không nhẹ. . .

Nghĩ như vậy, suy nghĩ cũng chợt gấp hơn, tiến lên vài bước liền ôm ngang eo của cô.

Cho tới bây giờ hẳn cũng chưa bao giờ làm hành động này, trong lúc hành động lực tay cũng hơi mạnh, động tác cũng ngang ngược. Dương như còn chạm vào miệng vết thương trên cánh tay của cô, đau đớn làm cô không chịu được kêu to, "Ồi trời, nhẹ thôi, nhẹ thôi"

"Được" cô thế nhưng không có chán ghét hành động này của hắn, mà chỉ kêu hắn ôm nhẹ, điều này, làm cho trong lòng Nam Thế Dương vui vẻ vô cùng.

Đương nhiên, đối với hành động đột nhiên của hắn, Văn Đình Tâm hoàn toàn có thể tiếp nhận bình thường. Bởi vì ở kiếp trước, Nam Thế Dương chính là một người rất tùy hứng như vậy, rất lâu, trong lòng muốn thế nào, lập tức liền làm theo. Bị hắn cưỡng chế ôm chặt, cưỡng chế đẩy ngã, cưỡng chế hôn môi gì đó, cô cũng là thấy nhưng chẳng thể trách..

Cứ ôm cô như vậy, Nam Thế Dương trực tiếp bế cô đi tới phía xe, giờ khắc này, hắn cảm thấy bất cứ điều gì cũng không quan trọng bằng việc đi kiểm tra vết thương cho cô.

"Đợi một chút, còn chưa có cầm quần áo, và giày" mở miệng nhắc nhở, cô cầm quần áo trên người chỉ chỉ, "Nếu không tôi chỉ có một bộ quần áo này."

"Đã biết" Nhân nhật đáp lời, hắn vẫn không có ý sẽ trở lại.

Bước nhanh đến bên cạnh xe, Dư Dương vội vàng xuống xe kéo cửa ra, thuận miệng nhắc nhở, "Nhị thiếu, bên kia có người ẩn nấp."

Dời mắt nhìn qua, chỉ thấy một bóng người trốn đằng sau bức tường, bên tai truyền đến âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của cô, "Không cần để ý, bà ta là mẹ kế của tôi, đuổi theo tôi đến đây."

Trong lời nói không có nói Từ Kiến Bình đã đánh đập cô, nhưng Nam Thế Dương lại hiểu ra không ít.

Chắc hẳn, chính là mẹ kế đem cô đánh đập thành như vậy.

Xoay người để cô vào trong xe, đóng cửa xe, Nam Thế Dương nhìn chăm chăm thân hình đằng sau bức tường, nói một câu mệnh lệnh, "Điều tra người phụ nữ kia cho tôi, cẩn thận."

"Vâng" Gật đầu, Dư Dương lên tiếng, sau đó lại không thể không hỏi, "Nhị thiếu, xác định mang cô ấy về sao?"

Dư Dương hiện tại vô cùng lo lắng, nhị thiếu cùng cô gái này mà yêu nhau, ông chủ nhất định sẽ nổi điên.

Cô bé xuất thân từ nơi thâm sơn cùng cốc, đừng nói Nam Gia, chỉ sợ người bình thường ở thành phố cũng sẽ không tiếp nhận cô. Dẫn cô trở về, không khỏi sẽ mang tới một trận tranh cãi âm ỉ. . .

"Tôi đi lấy quần áo, chú trở về trong xe với cô ấy." Không trả lời câu hỏi, dường như đối với lo lắng của Dư Dương hắn không thèm để ý chút nào.

Đương nhiên, Nam Thế Dương cũng biết Dư Dương lo lắng điều gì. Trong ấn tượng của tất cả mọi người hắn nổi danh là vô cùng chán ghét phụ nữ, thoáng cái lại mang một cô gái về, không ngoài ý muốn, tất cả mọi người sẽ sinh nghi.

Nhưng là, hắn nhất định phải mang cô đi, chuyện này, hắn quyết định vô cùng chắc chắn!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Giúp Cô Thoa Thuốc!

Bên trong xe, Văn Đình Tâm liên tục nhìn ra bên ngoài xe, nhìn Nam Thế Dương đi vào trong tiệm, bóng lưng đơn thuần nhưng lại vô cùng ám áp.

Đi qua đầu xe, Dur Dương ngồi vào ghế lái, cài sẵn dây an toàn, ánh mắt tập trung nhìn Văn Đình Tâm qua kính chiếu hậu, mày nhăn lại, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Theo dõi cô bé kia hơn nửa tháng, hẳn như thế nào cũng đều nghĩ không ra, cô rút cục là có sức quyến rũ gì, có thể làm cho nhị thiếu thích. .

Như nhị thiếu nói, cô bé kia kỳ thật rất cổ quái.

Một cô bé mười tám tuổi, lại giống y như một người đã trưởng thành. Đi chợ mua thức ăn thì mặc cả, không ngại mặt dày mày dạn nhìn bên này một chút, bên kia một chút, sau đó không mua. Hơn nữa vô cùng thích lo chuyện bao đồng, vợ chồng nhà người ta gây gỗ, hoặc là đánh con cái, cũng thích xen chân vào, xía vào.

Tóm lại đi theo cô lâu như vậy, Dur Dương cảm thấy, cô căn bản chính là một bà cụ, không có chút nào giống cô gái trẻ tuổi đầy sức quyến rũ. Không biết vì cái gì, nhị thiếu lại coi trọng cô bé như vậy. .

Cũng như vậy, Văn Đình Tâm từ phía sau tấm kính cũng đánh giá Dur Dương, cô biết rõ, người đàn ông này là trợ thủ đắc lực bên cạnh Nam Thế Dương.

Hai tầm mắt của hai người va chạm trong kính, Dur Dương "Khụ" một tiếng, để bớt lúng túng, "Văn tiểu thư, cô hãy thắt dây an toàn vào."

"Đúng nha, vậy mà tôi đã quên", đưa tay kéo dây an toàn qua, vội vàng thắt vào.

Sau đó, Dur Dương cũng không nói nhiều. Dường như cũng có chút xem thường cô, một cô gái nghèo khó tại Nam Giao, có thể thuận lợi mê hoặc được nhị thiếu, đoán chừng tâm kế cũng không phải là ít.

Chuyện này, hẳn sẽ báo cáo cho ông chủ, xem ông chủ sẽ định đoạt như thế nào.

Nam Thế Dương vừa về tới, cũng đánh vỡ bầu không khí quái dị ở trong xe, ở bên người cô ngồi xuống, ném túi ny lon chứa chứa giày, quần áo lên ghế phụ đằng trước, "Đi thôi, đi bệnh viện."

Xe nhanh chóng chạy đi, theo hướng trở về thành phố.

Dọc theo đường đi, vô cùng yên lặng, đêm hôm khuya khoắt, con buồn ngủ ập tới, không ý thức, Văn Đình Tâm mắt nhắm lại. Cúi thấp đầu, từng chút từng chút, nửa tỉnh nửa mơ, nhìn vô cùng cực khổ.

Vào lúc đó, Nam Thế Dương ngồi sát lại phía cô, đưa tay kéo đầu của cô đem đặt lên vai của mình, động tác này, làm giọng nói không được tự nhiên, "Dựa vào tôi mà ngủ".

Nghe vô cùng quan tâm, nghe vô cùng mạnh mẽ, cũng nghe ra sự căng thẳng. Đối với việc làm ra động tác này, xác thực là vô cùng mới mẻ.

Nhưng mà, Văn Đình Tâm cũng không có để ý đến sự khản trương của hắn, nhắm mắt trực tiếp ngủ.

"Điều hòa mở cao một chút, cô ấy đã ngủ thiếp đi. À mà, trực tiếp về nhà đi, không đi bệnh viện nữa."

"Vâng, nhị thiếu", gạt đầu đáp ứng, điều chỉnh nhiệt độ lên cao một chút, Dur Dương trực tiếp nói, "Nhị thiếu, còn ông chủ thì sao?"

"Tôi sẽ tự mình ứng phó". Giờ phút này Nam Thế Dương, cực kỳ có trách nhiệm, đã chuẩn bị mười phần cho hành vi của mình khi về nhà.

Nhị thiếu niên mười tám tuổi lúc đó giống như một nam nhân thực thụ.

Ước chừng hơn 1h sáng, xe về tới cửa chính Nam Gia. Hơn nửa đêm, trong biệt thự vô cùng yên tĩnh, Nam Thế Dương ôm Văn Đình Tâm trở về cũng không có ai chú ý tới.

Trực tiếp lên lầu, vào phòng của mình, hắn nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên giường.

Bật đèn ngủ ở đầu giường, đứng ở bên, nhìn thấy khuôn mặt yên tĩnh ngủ của cô, tim bỗng nhiên đập mạnh vài nhịp.

Cô bé nhìn vô cùng thanh tú, mặt mày đoan trang, sống mũi tinh xảo, ngũ quan lộ ra tia thông minh, cơ trí.

Hắn còn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên khi thấy cô, tóc ướt nhẹp, quần áo tả tơi, hàm răng trắng tinh, nụ cười khiến hắn phải thất thần. Chân trần giẫm ở giữa rừng cây, quần áo theo gió bay phấp phới, cô giống như nàng tiên trong rừng, tuyệt vời đến cực điểm. .

Cảm giác khi đó cùng bây giờ vô cùng khác nhau. Giờ phút này, cứ nhìn cô như vậy, cảm thấy rất chân thật, hết sức thân thiết. .

Đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc nhìn một cô gái, tâm hồn thiếu niên trẻ tuổi không khỏi dâng lên rung động.

Một hồi lâu, cho đến khi cô trở mình quay về phía bên trong, Nam Thế Dương mới lấy lại tinh thần.

Trên gương mặt còn lưu lại hai mảnh hồng hồng, hắn dời bước tránh ra, ở cuối giường dừng lại, thừa dịp cô ngủ, hắn muốn xem miệng vết thương của cô.

Bàn chân trái một miếng vết thương lớn, cô dùng giấy khăn đắp lên, dán băng dính cố định. Nam Thế Dương đưa tay bóc khăn giấy, một xấp khăn giấy thật dày đã bị máu nhiễm đỏ một nửa, vết thương rất lớn, hiện tại vẫn còn thấm máu tươi.

Nhìn qua, vô cùng nghiêm trọng. . .

"Thật sự là", chân mày nhíu chặt lại, trong nhất thời tâm tình vô cùng không tốt.

Cái này còn nói không có việc gì? Như vậy còn không đau? Là cô ấy quá nhẫn nại, hay là cô cần bản không sợ đau?

Đứng dậy mang hộp thuốc tới, để xuống giường, vừa xử lý vừa nói lảm nhảm, "Tại sao có thể có loại phụ nữ như thế này, sao cứ phải ương ngạnh chứ? Đau nhức cũng không muốn nói sao? Cậy mạnh làm gì vậy?"

Nếu như lúc này Văn Đình Tâm còn tỉnh, nhất định sẽ vô cùng ngạc nhiên khi nghe hần cầu nhàu.

Không riêng chuyện tình yêu của hần, rất nhiều chuyện, rất nhiều lời khác hần sẽ chỉ giấu ở trong lòng hoặc là ghi trên nhật ký. Nếu như không phải là bởi vì cô ngủ thiếp đi, lúc này hần cũng sẽ không lên tiếng cãi nhai, chính vì cô đã ngủ quên, cho nên hần mới thao thao bất tuyệt, như bà già. . .

Xức thuốc lên miếng vết thương của cô, băng bó kỹ, trong lòng không yên tâm, hần chuẩn bị, vụng trộm xem xét trên người cô còn có vết thương khác hay không.

Đúng vậy, là vụng trộm..

Bàn tay giờ lên, giữ chặt áo khoác, nhẹ nhàng kéo xuống, thờ ơ, động tác vô cùng cẩn thận.

Nhưng dù có cẩn thận hơn, thì việc im hơi lặng tiếng cởi quần áo ra cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Cố gắng, nhưng đến tay áo cũng không thể cởi xuống..

Áo khoác kéo đến bả vai, hần cẩn thận nâng tay của cô lên, cởi tay áo. Động tác có chút ngốc, thử nhiều lần, chỉ có thể cởi được một nửa. Cởi không đầy một lát liền đem cô thức tỉnh.

"Ồi ~" lắc đầu một cái, Văn Đình Tâm lặng lẽ mở mắt. Đối diện chính là vẻ mặt khó xử của Nam Thế Dương.

Động tác của hần đang dừng lại giữa chừng, áo khoác cởi ra một nửa, cánh tay đã lộ ra, người không biết rõ tình huống, thực sự sẽ nghĩ linh tinh. . .

"Tôi, tôi cái kia," vội vàng buông lỏng tay, Nam Thế Dương chợt dạ lui lại, xa giường một chút, "Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn nhìn miếng vết thương của cô một chút, thoa thuốc cho cô."

Một lý do rất phù hợp, mà hần cũng xác thực là muốn làm như vậy, không hiểu tại sao mình lại hiểu khác. . .

Kéo áo khoác lại, Văn Đình Tâm từ từ ngồi dậy, vẫn còn bối rối, ngáp một cái thật dài, "Không có gì, tôi đã tự bôi thuốc cho mình".

"Vậy, rất tốt" tiến lên lấy lại hộp cấp cứu, Nam Thế Dương vô cùng khản trương, "Vậy cô tiếp tục ngủ."

"Đợi một chút", gọi hần lại, Văn Đình Tâm chỉ chỉ sau lưng, "Phía sau lưng tôi không bôi thuốc được, anh có muốn giúp tôi bôi không?"

"Hả? Được!"

Sau khi hần đáp ứng, Văn Đình Tâm quay lưng về phía hần, trực tiếp cởi áo khoác xuống, kéo áo lên cao. Thoáng cái, toàn bộ lưng trần lộ ra. . .

"Ừc" một tiếng, Nam Thế Dương nuốt ngụm nước miếng. Cảm giác trong lòng dấy lên một ngọn lửa.

Hần cũng không biết, cô một chút cũng không để đến phương diện kia. . .

Quả thật, Văn Đình Tâm đã là một người phụ nữ ba mươi hai tuổi, đối diện còn là chồng trước thì có gì phải thấy ngại ngùng. Hơn nữa, cô chỉ lộ phía sau lưng, hết sức bình thường, giống như mặc một bộ đầm dạ hội hở lưng mà thôi. . .

"Có chút lạnh, anh nhanh lên chút".

"A, được. . ."

Giờ phút này, Nam Thế Dương vô cùng quẫn bách, nhưng hần không nghĩ tới, không lâu về sau, da mặt của hần sẽ gầy hơn gấp mấy lần so với cô. Đặc biệt là, thường xuyên nhịn không được mà cởi quần áo của cô. . .

Chương 19: Nghe Tôi, Hiểu Không?

Đại khái là khoảng hai giờ đêm, hoàn toàn không có bão rồi, bầu không khí trong phòng ẩm áp có thêm vài phần áy náy. . .

Mười tám tuổi, Nam Thế Dương chưa bao giờ thấy khăn trương đến như vậy. Cả trái tim đều vang lên tiếng 'Bịch bịch' dồn dập, miệng lưỡi khô khốc, trong đầu tưởng tượng đủ thứ. . .

Trước mắt hắn là tấm lưng trần, với đường cong vô cùng hấp dẫn, cảm xúc mềm mại, ngoại trừ những vết thương nhìn vô cùng chói mắt, làm cho hắn luôn muốn nghĩ linh tinh.

"Anh có bơi sao?" ngập dài một cái, cô xoay nửa khuôn mặt qua, "Sao anh bơi chậm vậy?"

"À" vốn là tâm tư đang rối loạn, cô vừa quay đầu lại làm Nam Thế Dương hoảng đến mức tim cũng muốn ngừng đập.

Dùng tay áo lau mồ hôi, Nam Thế Dương hít thở sâu vài tiếng, "Mau, mau tốt lắm, cô đừng động."

Lấy hai tờ khăn giấy, lau khô tay, hắn vội vàng tiếp tục.

"Đợi lát nữa tôi ngủ ở đây sao?" Ngẩng đầu đánh giá căn phòng này, cảm giác quen thuộc cho cô đè nén một loại cảm xúc khó nói nên lời.

"Ừ, đây là phòng tôi" lòng bàn tay rót rượu thuốc, hướng về phía sau lưng cô xoa lên, Nam Thế Dương căng thẳng bỏ sung, "Nhưng mà cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cả. Cô ngủ trên giường, tôi sẽ ngủ trên ghế sofa."

Nam Thế Dương bảo đảm lại làm lòng cô gọn lên một trận sóng.

Hắn sẽ không biết, tại gian phòng này, câu hứa hẹn này, đã từng là gánh nặng của cô, là khởi đầu cho hận thù của cô với hắn.

Kiếp trước, chính là ở trong phòng này, đã xảy ra trận hiểu lầm kia. Trong một đêm, quan hệ hài hòa của hai người, biến mất hầu như không còn. . .

Lúc ấy cô không thể hiểu được điểm mấu chốt kia, cảm thấy dù đối lại là ai, cũng sẽ không thể nào tha thứ cho loại chuyện như vậy. Thật vất vả thoát được tay cha ghê để có thể bảo vệ tốt bản thân, nhưng hắn lại làm mất đi sự tôn nghiêm của cô. . .

Đáng ra cả đời đều phải cảm tạ người đã cứu giúp mình, nhưng trong một đêm lại biến thành sự sợ hãi. Không chỉ sợ hãi, mà còn hận. . .

Cho nên trong suốt nhiều năm như vậy, cô liên tục đối đầu cùng hắn, luôn muốn nghĩ đủ mọi cách làm cho hắn phải khổ sở. Làm cho cuộc hôn nhân của hắn bất hạnh, cuộc sống của hắn bất hạnh, là phương thức trả thù tốt nhất mà cô có thể nghĩ tới.

Liên như vậy, sai lầm, trả thù, hành hạ kéo dài vài chục năm, cho đến khi đọc được bản nhật ký kia, cô mới hiểu được. . .

"Ài", nhớ lại việc đã qua, Văn Đình Tâm cảm giác ngực nhói đau.

Giờ phút này, cô cảm thấy không thể đối đãi với hắn như kiếp trước, cô đã từng rất sai lầm để rồi trả thù hắn, cũng làm cho mình khổ sở. Nếu như cô có thể hiểu rõ hơn hắn hơn một chút có lẽ mọi chuyện đã không như thế. . .

"Làm sao vậy?" Phát giác được sự thay đổi của cô, Nam Thế Dương lập tức khăn trương, "Có phải tôi làm cho cô đau đúng không?"

Hắn cảm thấy đã rất không chế lực tay của mình, không hiểu vì cái gì cô lại thờ dài.

Tâm tư của con gái, hắn thật không dám đoán, hơn nữa hắn cũng sẽ không đoán.

"Không có, không đau", trong lòng là vô cùng xin lỗi hắn, giọng nói khi trả lời cũng cẩn thận thêm một chút.

Văn Đình Tâm biết rõ, kiếp này ở trước mặt hắn, cô vĩnh viễn cũng không thể nào ghê gớm một lần. Dù cho lớn tuổi đến thế này rồi, đối mặt với người ít tuổi hơn mình, cũng rất là đau lòng.

"Văn Đình Tâm, ngày mai ở trong phòng đừng đi ra ngoài." Không giải thích được, hắn tại sao lại nói câu này, làm cô hơi ngạc nhiên.

"Vì cái gì?"

"Trên người đều bị thương cô còn muốn đi đâu?" Trực tiếp đáp lại lời của cô, Nam Thế Dương thêm khăn trương một chút, bởi vì cuối cùng lời hắn muốn nói là, "Chờ cô khỏe hơn, tôi sẽ sắp xếp cho cô tới trường học."

Vốn là hấn cho rằng hấn sắp xếp như vậy, cô sẽ nghi vấn, sẽ ngạc nhiên, khả năng cũng sẽ phản đối. Không nghĩ tới, cô nhóc lại trả lời là. . .

"Trường nào vậy? là lớp nào?"

"Trường học của tôi, năm hai." Dừng một chút, sau khi chuẩn bị xong, Nam Thế Dương lại nói, "Chúng ta cùng một khóa".

Để cô học chung ban với hấn, đoán chừng ai cũng có thể nhìn ra tâm tư của hấn. Nhưng là, Nam Thế Dương lại không có can đảm thừa nhận.

"Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ cùng nhân viên của nhà trường chào hỏi qua, lớp học là sắp xếp ngẫu nhiên". Không đợi cô mở miệng, lập tức vội vã giải thích, "Có khả năng, nhân viên nhà trường cảm thấy cô là bạn của tôi, cho nên sắp xếp cùng lớp với tôi, cũng rất tốt nha".

Hấn là cảm thấy, để cho cô ở bên cạnh hấn là cách tốt nhất. Không nghĩ tới, Nam Thế Dương sắp xếp như vậy, cô lại không muốn tiếp nhận. . .

"Giúp tôi trực tiếp đăng ký lên cấp ba đi, tôi muốn tốt nghiệp sớm một chút".

"Cô điên hả?" Ngừng động tác trên tay lại, Nam Thế Dương lập tức hỏi dò, "Bây giờ đã là tháng Tư, kỳ thi tốt nghiệp trung học sắp tới rồi."

"Rất tốt nha" quay đầu lại, Văn Đình Tâm vẻ mặt không thèm để ý chút nào, "Thi xong sáu tháng cuối năm có thể lên đại học, tôi cần một cái bằng cao trung, nếu không thi không có cách nào vào đại học".

Tính toán của Văn Đình Tâm vô cùng tốt, đem trình tự học tập toàn bộ nói ra trước.

Thi tốt nghiệp trung học xong, cô liền làm hồ sơ thi đại học, có thể trực tiếp nhảy lớp, sau đó đi làm.

Đối với cái tuổi ba mươi hai mà nói, đọc sách chính là vì bằng cấp. Thời kỳ học sinh cô không có hứng thú, hơn nữa, cô sống tại Nam Giao cũng chẳng quen biết bạn bè nhiều.

Sớm một chút ra trường, sớm một chút có thành tích, về sau sẽ giúp được hấn. Nhảy lớp cũng không cần thiết phải học nhiều, mấy năm này, cô có thể làm rất nhiều chuyện.

Đương nhiên, ý tưởng này của Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương không cách nào có thể giải thích.

"Không phải là, cô chưa học qua cao trung sao? Lập tức thi tốt nghiệp trung học mà nói, cô cảm thấy mình có thể thi đậu?"

Thay vì phải học lại hai năm, thi cấp ba trước một năm đối với cô mà nói, một chút cũng không khó khăn.

Cô đến cùng là không biết, hay là vô cùng nắm vững?

"Tôi lấy cái bằng tốt nghiệp là được, những thứ này đối với tôi mà nói không quan trọng, anh mới là quan trọng. Anh phải học tập thật giỏi, về sau còn có thành tích". Nhéo khuôn mặt của hấn, nhin không được lại bắt đầu giảng dạy, "Nghe tôi, được không?"

Lại là bộ dáng này, lý do cũng không chịu nói, liền bắt hấn phải nghe lời cô.

Điểm chết người nhất chính là, chỉ bị cô nhéo hai cái, hấn lại sững sờ cũng không phản kháng, "Được".

"Còn có một việc" đầu ghé sát vào, Văn Đình Tâm thấp giọng nói, "Anh mau mang vé số đôi lấy tiền đi, tôi cần tiền".

"Tôi có thể cho cô tiền".

"Tôi biết rõ anh rất ngoan", nhin không được, Văn Đình Tâm lại giờ tay vuốt vuốt đầu hấn, tên nhóc mười tám tuổi lại vô cùng ngây thơ, thật đáng yêu, "Nhưng anh hãy tin lời của tôi, nghe lời tôi. Tôi sẽ rất tốt với anh, vô cùng tốt, so với bất cứ ai đều tốt hơn, biết không?"

Chỉ một câu nói như vậy, làm cho lòng hấn vô cùng rung động. Một thiếu niên vô cùng ngang ngược, ương bướng đang dần dần bị thuần hóa. . .

Cứ như vậy, hấn vẫn như trước nghĩ không ra, cô vì cái gì lại tốt với hấn như vậy, vì cái gì lại tin tưởng hấn như vậy, vì cái gì, hấn không thể giải thích được nguyên nhân trong đó. . .

"Cô, có phải là, yêu thích tôi?" Thời điểm hỏi ra câu này, hấn cảm thấy đầu lười đều co thắt. Không được tự nhiên lại ngại ngùng, còn vô cùng trông đợi!

Nhưng là, trừ lý do đó ra, hấn thực không có lý do gì để giải thích được vì sao cô lại như vậy, sùng hấn. . .

Đúng vậy, cái loại cảm giác này chính là sùng. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ông Nội Tới Đây!

Chuyện này, đúng là làm khó cô. Chuyện thích hần hay không, cô chưa từng nghĩ tới. Kiếp trước không có, hiện tại cũng không có. . .

Lý do đối xử với hần tốt như vậy, nguyên nhân là bởi vì cô thiếu hần. . .

Mà hỏi ra vấn đề này, trong lòng Nam Thế Dương cũng bất an vô cùng, vốn là chỉ muốn biết rõ lý do của cô, hiện tại lại vô cùng muốn biết câu trả lời. Thậm chí trong phút chốc hần cảm thấy lý do không quan trọng, mà câu trả lời mới là quan trọng, thích hoặc là không thích.

Bầu không khí đọng lại một chút, Văn Đình Tâm cuối cùng mở miệng, nhưng câu trả lời cũng không trực tiếp, "Đừng làm rộn, anh tốt như vậy, tôi không xứng với anh đâu".

"Mau chóng giúp tôi bôi thuốc, rồi đi ngủ sớm một chút". Vỗ vỗ cánh tay của hần, cô quay người lại.

Trong lòng có chút khó chịu, đột nhiên lại cảm thấy ngại ngùng.

Một cô gái đã ba mươi hai tuổi, bị một tên nhóc mười tám tuổi hỏi đến vấn đề này, thế nhưng cũng sẽ ngại ngùng. . .

"Văn Đình Tâm, cô có biết hay không cô thật không có chút sức lực nào", mặt mày tạo thành vài đường nhăn, bôi thuốc cho cô, hần nhìn không được oán trách một tiếng.

Mỗi lần hần cảm giác sắp biết được một chút tin tức, cô lúc nào cũng trả lời lấy lệ cho qua. Tiếp tục như vậy, hần cũng không biết về sau rốt cuộc sẽ ở chung với cô như thế nào. Vĩnh viễn sẽ ở trạng thái bị động, điều này làm cho tính tình cường thế cảm thấy hết sức khó chịu. . .

Mà đối với việc hần tức giận, Văn Đình Tâm lựa chọn là không trả lời. Trên thực tế, cô cũng không biết phải trả lời thế nào. . .

Nếu như nói cho hần biết, cô là bà vợ ba mươi hai tuổi của hần, bởi vì hại chết hần, nên bị đến báo ứng trở lại năm mười tám tuổi, không chừng hần sẽ cảm thấy cô bị điên.

Cho nên, chuyện này tốt nhất là không nên nói ra. Chuyên tâm đối tốt với hần, để hần yên tâm thoải mái tiếp nhận cô cho tốt, không phải hay hơn sao?

Bôi thuốc trên lưng xong, Nam Thế Dương liền đỡ cô nằm xuống giường. Chính mình lấy từ trong tủ ra một cái chăn hướng về phía ghế sa lon tắt đèn nằm ngủ.

Trong đêm tối, hai người một ý mở to đôi mắt nhìn chằm chằm về phía đối phương, đều có tâm sự riêng.

Một đêm như vậy, yên tĩnh trôi qua. . .

...

Sáng hôm sau, thời điểm đồng hồ báo thức vang lên, bị Nam Thế Dương trấn áp một phen, lại rúc đầu vào chăn, tiếp tục ngủ.

Một lát sau, mở điện thoại di động, nhìn thoáng qua một chút, Dư Dương bị hần qua loa cắt đứt, tiếp tục chui vào trong chăn.

Có thể là đêm hôm trước ngủ quá trễ, sáng sớm liền không dậy nổi. Vốn là, Nam Thế Dương thiếu gia trốn học hoặc là ngủ nướng không đi học là chuyện vô cùng bình thường. Chỉ cần ông nội không nói hần, thì chuyện này không có ai dám quản hần.

Nhưng hôm nay, trùng hợp là hần bị gọi dậy hết lần này tới lần khác. . .

Sau khi Dư Dương treo điện thoại xuống không đầy một lát, người làm liền đỡ ông chủ bước nhanh về phía phòng Nam Thế Dương.

"Cốc cốc cốc" quả chuông gõ từng tiếng từng tiếng, gõ trên sàn nhà bằng gỗ, phát ra thanh âm không nhỏ.

Ở trước cửa phòng Nam Thế Dương dừng lại, ông đưa tay mở cửa, không nghĩ tới, cửa phòng lại bị khóa.

"Gõ cửa," hoặc là không làm, nếu đã làm thì làm cho xong, ông trực tiếp để người làm tiếp tục gõ cửa.

"Cộc, cộc" tiếng đập cửa vang lên nhiều lần, cửa bằng gỗ, âm thanh mặc dù không lớn nhưng cũng làm người ta khó chịu.

Trong phòng, Nam Thế Dương tức giận chui đầu ra khỏi chăn, "Không đi học, đừng để cho ông nội tôi nói nhiều!"

"Ôi trời, tên nhóc thối này!" Ông không nghĩ tới chính mình lại phải chịu đựng sự khó chịu của hần như vậy, ồng tay áo vung lên hai phần chỉ cửa chính, "Lại dám cùng lão tử nói như vậy!"

Gõ quả chuông một cái, "Độc" âm thanh lớn vang lên, lập tức, làm Nam Thế Dương trực tiếp ngồi dậy. . .

"Đi lấy chìa khóa dự phòng cho ta", ngoài cửa, ông chủ lập tức hạ lệnh.

"Không thể nào" ánh mắt dừng lại trên cửa, nghe được động tĩnh bên ngoài, hần cảm giác vô cùng không tốt. Thế nhưng đêm ông nội kéo tới, thật sự là quá xui xẻo nha!

Vội vàng từ trên ghế salon vọt xuống, ôm tất cả chăn mền chui lên giường.

Tiếng động rất lớn, làm Văn Đình Tâm cũng thức dậy.

"Làm sao vậy?" Mở miệng mới vừa hỏi, liền bị một cái tay che kín.

"Xuyt", làm cái đầu tay yên lặng, rất nhanh, Nam Thế Dương đem chăn mền của mình cất đi, chính mình lại tiến vào bên trong chăn mền của cô, "Ông nội của tôi tới, cô nhất định phải trốn đi, không thể lên tiếng, biết không?"

Gật gật đầu, Văn Đình Tâm vội vàng tới bên cạnh hần trốn vào. Thoáng cái, hai người ở rất gần, cánh tay dán lên bắp đùi của hần, làm Nam Thế Dương không không chế được mà đỏ mặt.

Cùng một cô gái ở trên cùng một cái giường, đắp cùng một cái chăn, tình huống như thế, thật sự là lần đầu.

Thực mẹ nó hết sức lạ lẫm. . .

"Anh mau nằm xuống, nếu không bọn họ sẽ sinh nghi". Văn Đình Tâm kéo tay áo của hần nhắc nhở.

Tính cách của ông nội, Văn Đình Tâm không biết rõ, cho tới bây giờ cũng không có tiếp xúc qua. Sau khi kết hôn cùng Nam Thế Dương, hần liền mang theo cô ra bên ngoài ở, không có chuyện gì thì không trở về Nam Gia. Thời điểm ngẫu nhiên trở lại cũng là lúc Nam Gia nghiêng trời lệch đất, dù sao, ông nội cho tới bây giờ sắc mặt nhìn cô cũng chưa bao giờ tốt.

Trong ấn tượng, ông là ông cụ rất khó nói chuyện.

Nam Thế Dương co người nằm trong chăn, thoáng cái càng dựa vào cô gần hơn, giống như là quay người có thể trực tiếp chạm phải mặt của cô, căng thẳng ngay cả ngực cũng bắt đầu loạn nhịp.

"Xuyt" bên trong chăn, Văn Đình Tâm ngẩng đầu nói khề ở bên lỗ tai hần, "Đã mở cửa rồi."

Cô là nghiêm túc nhắc nhở, nhưng Nam Thế Dương tâm tư lại rơi cả vào trong hơi thở kia.

Cô nhóc không có cảm giác gì, nhưng hần đã cảm thấy được bản thân là nóng ran. . .

"Cạch cạch" một tiếng, khóa cửa bị mở ra, từ cửa chính, ông nội chống quai trượng bước vào phòng.

Ở trong phòng Nam Thế Dương, ông hết nhìn đông lại nhìn tây, ngó dáo dác, giống như là đang tìm cái gì đó.

Nhẹ nhàng lướt nhìn quanh phòng một lúc, cuối cùng ánh mắt ông dừng lại trên người Nam Thế Dương.

"Kéo chăn mền của hần ra, làm hần bị lạnh. Bị lạnh tỉnh, dĩ nhiên là sẽ không ngủ nướng nữa!" Nhíu mày, ông nhìn người làm bên cạnh nói.

"Vâng" Người làm thuận thế bước qua.

Ai ngờ, chăn mền chuẩn bị được kéo ra, Nam Thế Dương lặng lẽ mở mắt, vội vàng vàng vàng. "Ông nội, ông nội, con đã tỉnh."

"Đáng lẽ phải sớm tỉnh nha!" Hừ một tiếng, ông liếc ngang nhìn hần, "Ngày hôm qua hơn nửa đêm đi ra ngoài làm gì? Lại còn im lặng đi nữa".

"Ở bên ngoài có chút chuyện, con đi xử lý." Gãi gãi đầu, Nam Thế Dương tùy tiện lấy một cái lý do, "Trở về chậm trễ, cũng ngủ không ngon. Hôm nay buổi sáng, cho con nghỉ học một buổi nha?"

"Đã xảy ra chuyện gì mà cần con phải tự mình đi", phát phát tay, một bên người làm mang cái ghế đến, ông ngồi xuống, bày ra một tư thế, "Không phải là bởi vì một người phụ nữ chứ?!"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của ông liên tiếp nhìn tới chăn bên cạnh hần, mày nhíu lại, trực giác nói cho ông biết, bên trong này nhất định đang dấu cô gái kia.

Sáng sớm, nhận được tin tức nói cháu nội ngoan hơn nửa đêm dẫn theo một cô gái trở lại. Ông vốn đang không tin, nên thử đi qua xen, hy vọng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lại còn mang phụ nữ về nhà, tên nhóc thói gan cũng thật lớn quá đi. Nhưng là, ông cảm thấy, ông nhất thiết phải thay tên nhóc thói nhìn xem cô gái kia một chút. Nếu như gia đình dòng dõi nghèo hèn, ông cảm thấy tốt nhất là nên bóp chết từ trong trứng nước.

Hiển nhiên, Văn Đình Tâm nhất định sẽ không phù hợp với ý của ông. Cô gái xuất thân từ Nam giao, thân phận là vô cùng nghèo.

"Một chút chuyện nhỏ, nhưng là khẩn cấp, cho nên con phải đi". Ứng phó với ông nội, chỉ có thể tùy tiện lấy một cái lý do, "Ông nội hay là cho phép con nghỉ hai tiết buổi sáng, buổi chiều con sẽ đi học, được không?"

"Được, con ngủ đi". Ông đưa tay cầm quạt trượng, tư thế ngồi thẳng, vẫn không nhúc nhích, "Ông nội sẽ ở chỗ này nhìn con ngủ, con khi nào đi học, ông nội sẽ đi liền".

"Ông nội". Nam Thế Dương bất đắc dĩ nói thẳng, "Ông nội nhìn chăm chăm con như vậy, con làm sao ngủ đây".

"Làm như thế nào ngủ thì ngủ, đừng để ý đến ông nội".

Ông đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn liên tục đã kích đến hần, để hần thành thật giao ra cô gái kia mới dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ông Nội Lúng Túng!

Hình ảnh có chút quái đản. . .

Ông nội ngồi ở cuối giường, cầm tờ báo, đôi môi hơi mím lại, ánh mắt sắc bén liên tiếp trùng mắt nhìn hần ở trên giường, đôi mi già như rồng cao, mang theo vài ý cười đùa.

Nâng tờ báo lên, che kín khuôn mặt, cứ như vậy chuẩn bị cùng cháu nội đối đầu.

Nam Thế Dương ngồi ở đầu giường, một tay chống cằm, gần như bất đắc dĩ, "Ông nội, Người đủ rồi nha? Sáng sớm, chơi trò này có cái gì vui".

"Ông lão ta không có thời gian nhàn rỗi cùng con chơi đùa" ánh mắt nhìn về tờ báo, che đi khuôn mặt cười đến tà ác. Tên nhóc nên biết là ông lão ta ở đây trên chộc hần, còn nói này nói kia, thật đúng là không có lễ phép gì hết.

"Vậy ông nội tới canh con ngủ làm chi" lời nói ra giận đến méo miệng, Nam Thế Dương quả thực muốn cho ông nội hần một cái liếc mắt, "Không phải là trốn học nửa ngày sao, trước kia cũng không phải là chưa từng có. Ông nội, trước người không phải đã từng nói, con không cần chăm chỉ học, chỉ cần đem tài sản hắc đạo của chúng ta quản tốt là được sao."

"Đúng vậy, lời này ông nội đã nói" lật ra một trang của tờ báo, trước tiên đáp lại lời nói của tên nhóc thối, sau đó lại nói, "Nhưng mà, con không phải là cũng đáp ứng ông nội, chỉ cần ông nội đề ra yêu cầu, con nhất định làm theo sao?"

Nói đến đây, Nam Thế Dương quả thực trách cứ chính mình trước kia qua nhu thuận. Đối với hần chuyện trốn học là chuyện thường ngày, nhưng lúc trước chỉ cần ông nội nói, hần nhất định ngoan ngoãn đeo cặp sách lên lưng đi học.

Loại phản kháng như hôm nay, lại không được tự nhiên, là lần đầu tiên xảy ra. Nói cho cùng, hay là bởi vì trong chăn đang giấu cô bé kia.

"Ông nội, con hôm nay thực mệt nhọc! Đặc biệt đặc biệt mệt!" Lời vừa nói xong, còn ngáp một cái thật là dài, liều mạng diễn trò, "Ông cho con ngủ tiếp hai tiết, được không? Là hai tiết học thôi?"

"Không có việc gì, con ngủ đi." Bưng lên ly trà thiết quan âm nhấp miệng, ông không chút hoang mang, "Ông nội ở phòng con ngồi một lát, không quấy rầy con nha".

"Ông nội. . ." Ông nội cố chấp như vậy, Nam Thế Dương cũng là không còn cách nào.

Buồn rầu lại bất đắc dĩ nhìn chăm chăm tờ báo đối diện rất lâu, nhìn không thấy sắc mặt ông nội, Nam Thế Dương cũng không cách nào phân biệt được ông nội đến cùng là có đang thử dò xét hần không. Trong lòng cũng hoài nghi, không phải là ông nội đã biết trong chăn của hần giấu cô nhóc kia chứ. . .

"Được rồi được rồi, mình ông nội tôi ở nơi này thôi, các người đều đi ra ngoài cho tôi" phát tay đuổi người làm bên cạnh ông, mặt mũi của hần đã là nhịn không được, "Nhiều người như vậy nhìn tôi ngủ, người không biết còn tưởng rằng đang đưa tang. Đều đi ra hết đi. . ."

Trong lúc hần xua đuổi, người làm cũng được ông cho phép, một nhóm người lúc này mới lần lượt đi ra khỏi phòng, đem cử chính đóng lại.

"Ông nội, con ngủ thật á. Người nếu không đợi được thì cứ đi trước nha". Đặt mình nằm xuống, Nam Thế Dương nhìn chăm chăm người phía sau tờ báo.

Ông nội không có lộ mặt, chỉ truyền ra tiếng hừ khê đáp lại, giống như là không có vấn đề gì.

Lập tức, Nam Thế Dương như một làn khói trốn vào trong chăn, cả người đều trùm kín mít trong đó.

Ban ngày ánh sáng chiếu vào làm chăn mền cũng lộ ra chút ánh sáng, cánh tay chống lên một chút, lộ ra chút ánh sáng, xem như có thể thấy rõ mặt của người đối diện. Nhưng hình ảnh gần gũi như thế, Nam Thế Dương nhìn không được mặt lại đỏ lên.

Khoảng cách này không phải gần ở mức bình thường, mà nó gần đến mức hẳn có thể cảm nhận được hô hấp của cô đang trực tiếp phả vào trên mặt mình, tê tê dại dại, vừa giống thật lại có điểm giống nằm mơ.

Cùng một cô gái nằm trên giường, cùng đắp một cái chăn, còn duy trì khoảng cách gần như vậy. Loại kinh nghiệm này, vẫn là lần đầu tiên. . .

"Xuyết -" ra dấu im lặng, Văn Đình Tâm ngón trỏ đặt lên miệng của hắn, ý bảo hắn không cần mở miệng nói chuyện. Sau đó, cảm bàn tay to của hắn mở ra, ở lòng bàn tay viết ra chủ ý của mình.

Cúi đầu xuống, Nam Thế Dương nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang nghiêm túc của cô, tâm ý đông đầy, không có để ý chữ viết gì, ngược lại 'Uc ực' một tiếng, căng thẳng đến mức nuốt một ngụm nước miếng. . .

Cô ngẩng đầu lên, chú ý tới thần sắc không thích hợp của hắn, Văn Đình Tâm giờ tay gõ xuống ót của hắn. Chỉ thấy Nam Thế Dương bị đau "Gào" một tiếng, lông mày nhíu lại.

"Xuyết -" miệng bị Văn Đình Tâm bịt lại, cô hết sức nhắc nhở. Không cách nào, lúc này mọi việc lại căng thẳng, Nam Thế Dương cũng chỉ còn cách đỏ mặt, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Bên ngoài, ông kéo xuống tờ báo, nhướn mày nhìn về phía ổ chăn đang nhô lên ở trên giường, chăn mền nhúc nhích, dường như bên trong đang hết sức thần mặt.

Không đầy một lát, ông cảm thấy tình huống phát triển không bình thường.

Ông vốn cảm thấy, sự tình sẽ phát triển là - - tên nhóc thối chủ động công khai, sau đó sẽ cùng với cô gái kia nhận sai.

Ai có thể nghĩ tới - - tên nhóc thối thế nhưng lại đem người làm bên ông đều đuổi đi, sau đó ngay trước mặt ông lại cùng với phụ nữ làm cái chuyện đòi phong bại tục đó? !

Hết lần này tới lần khác, ông không biết nên nhắc nhở như thế nào cho thích hợp. Trực tiếp lên tiếng, tên nhóc thối ở trước mặt phụ nữ nhất định không xuống nước được. Nhẹ nhàng dùng dấu hiệu nhắc nhở, tên nhóc thối lại không một chút coi trọng, ngược lại ở dưới mắt hắn phát dục.

Thoáng cái, tình cảnh trở nên vô cùng lúng túng, đây là kết quả mà ông thật lòng không nghĩ tới.

Dời tờ báo lên trên, che kín khuôn mặt của mình, ông điều chỉnh sắc mặt, "Khụ khụ" nhắc nhở.

Âm thanh nhắc nhở này không có đưa đến chút tác dụng nào. Bên trong chăn hai người trẻ tuổi còn tưởng rằng ông chỉ là ho khan, dùng động tác lại một chút, hai người nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, lại bắt đầu.

Ở trong lòng bàn tay Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm cùng hắn viết chữ trao đổi, động tác rất nhỏ, cũng không có âm thanh gì, nhưng nhìn từ bên ngoài chăn, vẫn thoáng thấy động tĩnh.

"Khụ khụ" không đầy một lát, ông nhìn không được lại mở miệng nhắc nhở, hy vọng tên nhóc thối có thể tự giác nhận sai.

Lần này, cuối cùng là cũng được đáp lại.

Đầu chui ra khỏi chăn, Nam Thế Dương bóp chăn nhìn về phía ông nội, yếu ớt mở miệng, "Con muốn rời giường. Ông nội à, ông đi ra ngoài một chút đi."

Lật tờ báo, ông nhìn hắn một cái sâu xa.

"Ông nội, ông đi ra ngoài một chút đi, con không có,..." dừng một chút, Nam Thế Dương ngập ngừng mặt lại đỏ lên, "Không có mặc, quần lót đâu. . ."

Thời điểm nói ra lý do này 'rất tuyệt', Nam Thế Dương là ghen đỏ mặt.

"Lâu dưới chờ con". Sắc mặt bình tĩnh, ông từ từ xoay quai trượng, từng bước một dậm mạnh về phía cửa.

Trong lòng đặc biệt không thể tiếp nhận hành vi của tên nhóc thối, thế nhưng chỉ trong chốc lát như vậy, đến quần lót cũng đều thoát !

Thật sự là quá hồ nháo, quá không tôn trọng người lớn!

Đi tới bên cạnh cửa, ông nắm đồ vận cửa, quay đầu lại trừng mắt nhìn Nam Thế Dương một cái, "cho con thời gian 5 phút!"

Sau đó mở cửa, liền ra sức đóng kín.

"Àm" một tiếng, cửa chính đóng lại, cái chăn "Oanh" vén lên, Nam Thế Dương rời giường mặc quần áo.

Buổi tối trực tiếp mặc quần dài áo sơ mi ngủ, sau khi thức dậy cũng chỉ cần mặc một cái áo khoác đồng phục là được. Động tác rất nhanh cũng hết sức sợ, giống như đang đuổi theo thời gian 5 phút.

Trên giường, Văn Đình Tâm vẫn còn che miệng cười trộm, trong đầu đều là vui mừng.

Tên nhóc thật biết điều, hết sức nghe lời, cô chỉ là nhất thời trêu chọc hấn nên mới nói hấn nói như thế với ông nội, không nghĩ tới hấn thế nhưng nói ra thật. Không biết rõ thời điểm hấn nói ra, thái độ của ông nội là như thế nào. Nhất định là lúng túng đến không nhìn được đi?

"Cô còn cười" soi gương bối rối thất cả vạt, Nam Thế Dương mặt đỏ đều đỏ, "Lại muốn tôi dùng lý do hạ lưu như vậy, cô cũng thật sự là..."

Dường như nhận ra mình bị cô trêu chọc, Nam Thế Dương cảm giác mình bị thua thiệt.

"Tôi biết rõ a" từ trên giường bò xuống, Văn Đình Tâm nhắc chân trái đi đến trước mặt hấn, nhận cả vạt trong tay hấn thất lại, cô không nhanh không chậm buộc lên, "Nhưng là, vừa rồi nếu như không nói như vậy, anh xem ông nội anh có nguyện ý đi hay không".

"Đến lúc đó nếu như bị phát hiện tôi ở trên giường, truyền đi sẽ là bao nhiêu trò cười, anh ở trong nhà của anh, một chút uy nghiêm cũng không còn".

"Tôi không quan tâm những thứ đó" hạ ánh mắt, Nam Thế Dương chột nghiêm chỉnh lại, "Tôi là sợ, sẽ làm thanh danh của cô".

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Trẻ Dấu Già!

"Thanh danh của tôi không cần để ý nhiều, điều quan trọng là phải thoát khỏi hoàn cảnh đó", buộc lên cả vạt, tâm tình Văn Đình Tâm vì câu nói kia của hấn mà trở nên vô cùng tốt, "Ngược lại là anh, trong nhà của anh loạn như vậy. Mỗi người đều chờ để nhìn anh phạm sai lầm, anh phải bảo vệ tốt chính mình."

Đại gia tộc Nam gia nội bộ loạn vô cùng, kiếp trước Văn Đình Tâm đã được trải nghiệm qua.

Đã từng, bị người Nam Gia xúi giục, làm cô cho rằng Nam Thế Dương là người đàn ông tâm cơ rất sâu, thủ đoạn cũng vô cùng ác liệt. Sau, cũng là do người Nam Gia thiết kế, làm cho cô cùng Nam Thế Dương phát sinh hiểu lầm như vậy, cuối cùng, lại là kế hoạch của mấy người trong Nam Gia, vợ chồng bọn họ song song phải bỏ mạng.

Liên tục mười năm đều trách lầm Nam Thế Dương, hành hạ Nam Thế Dương. Thậm chí đến bây giờ, cô còn nhớ rõ Nam Thế Dương hơn ba mươi tuổi ở trước mặt cô thất vọng đến mức phát điên. . .

Tình cảm bên trong đôi mắt kia, chỉ sợ nhật ký cũng không thể nào miêu tả được.

Chưa bao giờ chân chính hiểu Nam Thế Dương, một mặt dùng thành kiến đối đãi hấn, nói chung đó cũng là mấu chốt khó khăn nhất của cô trong kiếp này.

"Đi học cho giỏi, không cần trốn học, dù về muộn hay về sớm, cũng không nên để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến chuyện học. Ông nội cũng đã nói, một học sinh nên ngoan ngoãn đi học, như vậy mới có thể đọc nhiều sách, kiến thức rộng. "Thất cả vạt xong lại bắt đầu sửa sang lại tà áo sơ mi của hấn, giờ phút này, cô cười hết sức dịu dàng, xinh đẹp làm say lòng người.

"Ông nội nói, tôi không cần học để kiếm cơm" nghe cô cầu nhàu giảng dạy, Nam Thế Dương trong đầu không được tự nhiên, cũng không thấy vui vẻ, "Cô quản tôi như vậy làm gì, tôi hôm nay sẽ không đi học, ở nhà xử lý chuyện của cô".

Đây là lần đầu tiên Nam Thế Dương đề ra nghi vấn với cô.

Thế nhưng không để cho cô quản lý hấn?!

"Đồng" một tiếng, cô gõ lên ót Nam Thế Dương, làm hấn bị đau phải kêu lên, "Á, cô làm gì vậy".

"Anh nghĩ như vậy là không đúng biết không hả, học sinh làm sao có thể không đi học chứ. Coi như anh có bối cảnh tốt, kiến thức vẫn phải học. Còn trẻ như vậy, không đi học chẳng lẽ thích đi đánh nhau hả". Chụp bả vai hấn, Văn Đình Tâm trực tiếp nói, "Nghe tôi, hiểu không?"

Lại là bộ dạng này, không có nói lý do cho hấn, liền bắt hấn nghe lời. . .

Vuốt ót, giờ phút này, nhìn cô nhóc kia, Nam Thế Dương cảm thấy rất quái. Hắn hoàn toàn không hiểu rõ cô nhóc, nhưng cô nhóc ấy lại luôn quyết định thay hắn. Nói như thế nào hắn cũng là đàn ông phải nghe lời một cô gái quyết định, nói như thế nào cũng cảm thấy mất mặt.

"Không nói nữa, tôi đi". Không có cho cô đáp lại, Nam Thế Dương tức đến phòng má bước đi.

Bước ra thật nhanh, sau đó dừng lại trước cửa, Nam Thế Dương quay đầu lại, ánh mắt chuyển qua chân trái bị thương của cô, thoáng cái mềm lòng, "Tôi khi tan học sẽ trở lại, cô hôm nay ở trong phòng đợi tôi không cần đi ra ngoài. Cửa phòng tôi sẽ khóa, trong tủ có đồ ăn, chờ tôi một ngày, buổi tối tôi dẫn cô đi tìm phòng ở."

Vốn là dự định hôm nay sau khi rời giường liền vụng trộm mang cô ra ngoài, không nghĩ tới sáng sớm liền bị ông nội gọi. Như Dur Dương nói, ông nội nhất định không chịu tiếp nhận cô, cho nên, về chuyện của cô, hắn định giữ bí mật.

"Được, vậy anh sớm trở lại một chút". Gật đầu, Văn Đình Tâm ngoan ngoãn đáp ứng. Giờ phút này nhìn hai người rất có bộ dáng chia lìa của vợ chồng son.

Mở cửa phòng, Nam Thế Dương vừa đi ra ngoài liền lập tức đem cửa phòng khóa lại. Trước tiên xuống dưới lầu, thuận tiện đi vòng qua chỗ kho hàng lấy luôn cái chìa khóa dự phòng, dặn dò người làm hôm nay không cần quét dọn phòng của hắn. Sắp xếp tất cả xong, lúc này mới chậm rãi đi tìm ông nội.

Ở trong phòng khách, ông nội sắc mặt trầm xuống vô cùng khó coi, đôi tay mạnh mẽ bóp quai trượng, sít sao . . .

Ông nội hắn hoàn toàn không nghĩ ra tại sao cháu ngoan của mình lại biến thành như vậy. Đã không ghét phụ nữ như thường ngày, lại mang về nhà, đã thế lại cùng ngủ trên một cái giường, trong suốt quá trình, không để lại một chút dấu vết...

Trên cái giường kia tuyệt đối có một cô gái! Ông ở ngoài mền có thể thấy được một bộ tóc dài, trông chói mắt!

Cảm giác làm gương mặt già nua của ông cũng không có chỗ mà đặt.

Tên nhóc thối, tên nhóc thối này, nói 5 phút xuống, kết quả 10 phút cũng không thấy bóng dáng. Thật sự là muốn làm phản!

"Dur Dương" trừng mắt nhìn đám người Dur Dương ở đối diện, giọng ông mang theo vài phần trách móc, "Đêm qua dẫn hắn ra ngoài hắn là chủ đi? Con nhóc kia là ai?"

"Ông chủ" lui lại một bước nhỏ, Dur Dương cả người đều gấp gáp, áp lực của cả hai ông cháu đều vô cùng cường đại, "Nhị thiếu hắn mang về cô gái, là . . ."

"Ông nội, con đã tới" không đợi hắn mở miệng, Nam Thế Dương chạy chậm đến, trong lúc dùng sức nháy mắt với Dur Dương, giơ tay vội la lên "Đi học thôi. Dur Dương, chúng ta đi."

Hắn đi ngược lại rất vội vàng, rõ ràng là đang trốn ông nội. Tên nhóc thối, tuyệt đối có mờ ám!

"Ông chủ, tôi, tôi đi trước đây". Giơ chân lên, Dur Dương nhanh chóng đuổi kịp Nam Thế Dương.

Ông không có gọi Nam Thế Dương lại, cũng không có tiếp tục tra hỏi Dur Dương, cứ như vậy để hai người bọn họ đi ra khỏi nhà. Nhưng mà hắn biết rõ, dù cho tên nhóc thối không nói, hắn cũng có thể tra ra cô gái kia là ai.

"Hôm nay có quét dọn gian phòng của tên nhóc thối không?" Nghiêng đầu, nhìn người làm bên cạnh, mặt mày ông đều nhướng lên, "Đợi lát nữa để mấy người quét dọn cẩn thận."

"Vâng, ông chủ" Người làm lên tiếng.

Đáng tiếc ông không biết rõ, toàn bộ chìa khóa của căn phòng kia đều đã được cất vào trong túi quần của Nam Thế Dương. Nếu như nói ông chính là cáo già, thì thiếu niên mười tám tuổi là hắn đã hoàn toàn kế thừa sự giáo hoạt của ông...

...

Từ trước mặt ông nội chạy ra, Nam Thế Dương nhanh chóng hướng về phía bên trong xe chui vào, cảm giác trái tim trong ngực còn nhảy 'Bang bang' lên. Dù để thấy được, ở trước mặt ông nội, tiểu thiếu niên thật sự là thật biết điều, ngoan ngoãn, đến lời nói dối cũng không thể thuận miệng phát ra.

Chiếc xe khởi động, Nam Thế Dương bóp tay một cái, chột ngừng lại, "Túi sách không mang!"

"Nhị thiếu, chắc để quên ở nhà" Mắt nhìn kính chiếu hậu, Dur Dương thuận miệng nói tiếp, "Nhưng mà cậu đi tới trường cũng không lên lớp, không mang theo cũng không sao hết".

"Ai nói tôi không lên lớp học" ngẩng đầu lên, vỗ phía sau lưng ghế lái, Nam Thế Dương lên tiếng phản bác, "Làm sao có thể như thế, một học sinh tới trường học, không lên lớp không lẽ là đi chơi?"

"Đợi một chút tôi về nhà lấy cặp sách" xoay người lại Nam Thế Dương méo miệng lầm bầm, "Mặc dù, tôi không phải nhất định sẽ nghe giảng bài."

Đúng vậy, hần xác thực không định nghe giảng bài. Nhưng là, hần cũng không giải thích được vì sao bản thân mình không tự giác lại nghe theo lời của cô như vậy...

...

Lúc này, nam gia trong phòng Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm khập khiễng từng bước trong phòng, lật lật bên này một chút, lại ngó bên kia một chút. Đói bụng, nên tìm một chút thức ăn.

Mở ngăn kéo bàn học ra, ở vị trí khuất nhất trong góc, có một quyển sổ tinh xảo được khóa bằng mật mã.

"Chao ôi, thứ này. . ." Là nhật ký của hần. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nhật Ký, Cát Giấu Tình Cảm Của Tên Nhóc!

Bên ngoài nhật ký màu xanh đậm, bên cạnh khung khảm kim tuyến, trang giấy đã có sắc ố màu vàng, nhìn qua có vẻ rất lâu rồi.

Phát hiện ra bản nhật ký này, tâm tình của cô cũng giống như lúc trước, vừa sợ, vừa do dự lại vừa mong đợi. . .

Kiếp trước, sau khi đi tới cục cảnh sát nhận thi thể của hần trở về, toàn bộ nhà bị dọn đi sạch, quyển nhật ký bị công ty chuyển đồ ném ở trước mặt cô, sáng ngời, chói mắt vô cùng. . .

Hiện tại, kéo cái ghế ngồi ở trước bàn, cô cầm lấy nhật ký của hần, dịu dàng vuốt ve, giống như là đang cảm trần bảo.

Mật mã của nhật ký cô tốn không đến nửa giờ đã mở được, kiếp trước, ngồi ở một góc gian phòng, mang theo tâm tư phức tạp, cô lật ra nhật ký.

Hiện tại, thời điểm mở ra nhật ký, bàn tay của cô vẫn run rẩy như xưa.

Đây là một quyển nhật ký bắt đầu được ghi chép từ năm thứ ba tiểu học, độ dày có thể so với quyển từ điển Trung Hoa. Nhìn ra hần hết sức quý trọng bản nhật ký này, tờ giấy dùng hết sức tiết kiệm, nét chữ nhỏ mà thanh tú. Một ngày viết xong, chỉ cách ra một chút ngày hôm sau liền tiếp.

Thời kỳ Nam Thế Dương còn nhỏ nội dung trong nhật ký hết sức có ý tứ, một ngày một câu, viết đều là hôm nay nhìn ai thấy khó chịu, đánh nhau với ai.

Thời kỳ sơ trung nội dung trong nhật ký Nam Thế Dương viết rất đơn giản, một ngày một đoạn, viết đều là giúp ông nội quản lý thuộc hạ như thế nào, quản lý khu vực như thế nào.

Bắt đầu thời kỳ cao trung, nghiêm túc mà nói, là bắt đầu gặp được Văn Đình Tâm, nhật ký của hần bắt đầu dài. . .

Văn Đình Tâm nhớ rất rõ ràng, kiếp trước, trong nhật ký của hần, luôn luôn xuất hiện tên của cô.

Từ lần đầu gặp nhau, hần đã viết về cô trong nhật ký:

"Bị một nhóm bắt cóc, suýt nữa liền không sống được, may mắn gặp được một cô bé, Dường như cô ấy đã cứu mình. Nhưng là, lúc mình tỉnh lại thì cô ấy lại chạy đi. Bởi vì không thấy cô ấy, làm hại một mình lạc đường trong rừng, đi bộ rất lâu, rất lâu. Thật khó chịu. . . Hoàn hảo mình nhớ kỹ trên người cô bé có rất nhiều vết thương, nói không chừng có thể tìm được cô ấy, nếu như tìm được rồi, mình nhất định phải mắng bắt cô phải ngừng lại!"

Nhưng, thực sự đã tìm được rồi, nhưng lại không biết phải nói như thế nào...

"Phí thời gian ba tháng, cuối cùng cũng tìm được cô bé ấy. Không nghĩ tới cô nhóc nhìn thấy mình liền bỏ chạy, thật sự là đủ rồi! Mình có kinh khủng như vậy sao?!"

Dù cho phát điên như vậy, hần vẫn điều tra cô như xưa, chú ý cô như xưa. . .

"Cô tên là Văn Đình Tâm, kỳ thật rất đáng thương. Ngày ngày bị đánh, bị chửi, còn bị buộc gả cho một ông già. Mình cảm thấy nên giúp cô ấy một tay, cô ấy đã cứu mạng mình một lần, mình cũng nên báo ân, có phải hay không?!"

Xác thực, hần đã làm như vậy. . .

"Đem cô bé kia mang đến bên cạnh mình, cảm thấy rất kì quái, bên cạnh Nam Thế Dương thể nhưng sẽ có thêm một nữ nhân. Ai, vô tình bị bọn đàn em cười nhạo nửa ngày..."

"Cô bé kia gần đây thật biết điều, nhưng cùng mình lại không quá thân cận, giống như có chút sợ mình. Có phải mình quá hung dữ hay không, đã hù đến cô ấy? Không nên nha, mình chưa từng lớn tiếng với cô ấy một lần nào mà".

"Ôi! Nguyên nhân cô ấy không thân cận cùng với mình hóa ra là bởi vì thấy Nam Dư Kiều tốt hơn! Tên nhóc Nam Dư Kiều kia không biết chú ý tới cô ấy làm cái gì, cảm giác không thích hợp lắm. Không được, mình phải làm cho tên nhóc thối kia cách xa cô ấy một chút. . ."

Tại trong nhật ký, liền viết sự việc Nam Thế Dương đánh nhau với Nam Dư Kiều.

Giờ phút này, giờ từng trang nhật ký, nhưng trong đầu Văn Đình Tâm lại nghĩ đến nội dung viết trong quyển nhật ký kiếp trước của hắn.

Biết cô mười bốn năm, từ năm mười tám tuổi đến ba mươi hai tuổi. Năm tháng dài như vậy, hắn liên tục nhớ kỹ tất cả kỷ ức của hắn với cô dù tốt hay xấu, hắn đều viết lại tâm tình lúc ấy của mình.

Ngày hôm sau khi phát sinh chuyện hiểu lầm, trong nội dung nhật ký hắn viết đầy lời sám hối, tự trách, trách chính mình đã làm thương tổn đến cô.

Ngày kết hôn, hắn trong nhật ký viết lời thề vô cùng nghiêm túc, lấy tính mạng mà thề, đời này sẽ đối với cô thật tốt, làm cho cô hạnh phúc, mặc kệ cô là ghét hắn hay hận hắn.

Sau kết hôn mỗi ngày, hắn trong nhật ký viết những sự kiện đã làm cô và hắn xảy ra cãi vã, mà phía dưới mỗi sự kiện, hắn đều viết sai lầm của mình và cách sửa chữa sai lầm ấy. Vì vậy, những ngày tiếp theo, hắn thực không tái phạm sai lầm.

Cho đến một lần cãi vã cuối cùng, hắn nói hắn mệt mỏi. . .

Hắn nói, hôn nhân này hắn đã kiên trì mười bốn năm làm hắn thống khổ, làm hắn cảm thấy cuộc sống quá mệt mỏi. Cho nên hắn quyết định, ly hôn. . .

Từ thiếu niên đến một người đàn ông thực thụ, hắn dùng nửa đời mình để yêu cô, nhưng chỉ là làm cho cô càng ngày càng hận hắn.

Mà tên ngốc ấy, cuối cùng ở trên đường đi sân bay lại đổi ý, quay trở lại, chuẩn bị trở về tìm cô.

Tai nạn xe cộ, rơi xuống nước, chuyện như vậy đột nhiên phát sinh. . .

Chuyện cũ từng chuyện một tái hiện, nghĩ lại mà kinh.

Giờ phút này, lật quyển nhật ký ra, Văn Đình Tâm hốc mắt róm rã, trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh Nam Thế Dương mười tám tuổi, Nam Thế Dương hai mươi tuổi, Nam Thế Dương hai mươi tám tuổi và Nam Thế Dương ba mươi hai tuổi. . .

"Thực xin lỗi, Nam Thế Dương" kiếp trước, ôm bản nhật ký bản núp ở góc, Văn Đình Tâm bị ai nói lời xin lỗi cũng chỉ có thể nói với không khí.

Ông trời cho cô trở lại. Cô đã thiếu hắn cả đời, kiếp này cô quay trở lại năm 18 tuổi nhất định sẽ hoàn hảo bù đắp cho hắn.

Hiện tại, lật ra nhật ký của hắn, ngoại trừ tiểu học sơ trung nội dung là giống nhau, từ sau khi gặp phải cô, nội dung nhật ký đã thay đổi..

"Bị một nhóm bắt cóc, suýt nữa liền không sống được, may mắn gặp được một cô bé, cô ấy đã cứu mình, còn mang theo mình ra khỏi cánh rừng. Cô bé kia hết sức cổ quái, dường như biết mình hoặc là người nhà mình, nhưng cô ấy cái gì cũng không chịu nói. Mặc dù cực kỳ khó chịu bộ dáng thần bí bí của cô, nhưng thời điểm đi theo cô ra ngoài, cảm thấy rất an tâm. Cô ấy đối với mình rất tốt, tốt có chút kỳ lạ. Cảm giác, cảm thấy, cô ấy biết mình, khả năng do mình không nhớ rõ cô ấy. . ."

"Cô ấy tên Văn Đình Tâm, điều kiện gia đình không tốt, cuộc sống cũng hết sức vất vả, nghe nói bị đánh bị chửi là chuyện thường. Hỏi qua ông nội, cũng hỏi qua nhiều người, dường như không có ai biết cô. Nhưng là, vẫn cảm thấy cô ấy rất kỳ quái. Hôm nào phải đi tìm cô, nếu không, trong lòng sẽ luôn luôn tồn tại cái vương mắc như vậy."

"Đáng chết! Cô bé kia thực rất kỳ lạ! Vì cái gì lại đối tốt với mình như vậy, vì cái gì còn biết nhiều như vậy, vì cái gì mình muốn hỏi lại không dám hỏi! Rõ ràng chuẩn bị đưa giấy cho cô liền để cô trả lời mấy vấn đề, kết quả cô ấy lại chỉ nói một lời cảm ơn. Về sau nhất định sẽ nghiêm chỉnh hỏi lại. Hoàn hảo ngày mai gặp lại, đưa cô mấy bộ y phục, nhất định phải moi ra một ít thông tin!"

Thời điểm nhìn đến đây, Văn Đình Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ môi cười thâm, "Người này. . ." Lại muốn lấy việc tặng đồ để thu mua cô.

Tâm tư lại nghĩ đến hắn, sao hắn có thể dễ thương như vậy chứ?!

Nhật ký lại lật, một trang cuối cùng, cũng chính là nội dung tối ngày hôm qua vừa mới viết.

Nhìn đến đây, Văn Đình Tâm dừng lại, cảm giác không đúng. . .

"Vé số là thật, một khoản tiền rất nhiều. Thời điểm cô ấy giao cho mình, mình cảm thấy được, cô ấy đem thế giới của cô ấy đều cho mình. Trong lòng loạn loạn, cảm thấy cô điên khùng, khả năng, mình cũng có chút điên khùng. . ."

Chương 24: Đối Với Cô, Hấn Chịu Trách Nhiệm Toàn Bộ!

Đã là thời gian nghỉ giữa giờ tiết thứ hai, trong phòng học, Nam Thế Dương cầm điện thoại di động 'Rầu rĩ' ấn phím, ở bên cạnh hấn, một nhóm tiểu đệ vây quanh.

"Nhị thiếu, anh vài ngày nay mới đến trường học, các anh em đều đặc biệt lo lắng cho anh. Anh xem lần trước anh bị bắt cóc cũng mới không lâu, ra ngoài phải cẩn thận một chút đó" ở gần hấn nhất một tiểu đệ ôm cây bút ghi ghi chép chép, rất vội vàng, "Nhưng mà nhị thiếu, anh muốn chép bài làm cái gì? Trước kia anh không phải là không cần học bài sao?"

"Ôi trời, mày hãy đổi thành ma ma tổng quản đi, nhị thiếu phân phó chuyện này chính là muốn mày phục tùng vô điều kiện, không nên hỏi nhiều biết không?" Một tiểu đệ khác nhấn vào ót của hấn, sau đó khuôn mặt tươi cười quay lại nhìn về phía Nam Thế Dương, vài phần nịnh nọt, "Nhị thiếu, việc anh phân phó, em đã làm xong. Chủ của em sẽ giúp việc chuyển từ lớp cao trung lên cuối cấp ba và cả đăng ký thi tốt nghiệp, sáng mai anh mang theo chứng minh, hộ khẩu và thủ tục nhập học tới, cô bé kia lập tức có thể đi học!"

"Ừ" Hừ lạnh đáp lời, Nam Thế Dương đổi tư thế ngồi lại, xoay xoay chiếc điện thoại di động đặt trên mặt bàn.

Mặc dù cảm hết chìa khóa phòng theo, hấn vẫn là thật lo lắng. Không biết rõ tại sao ông nội mới sáng sớm đã tìm hấn nháo như vậy?. Nếu như là ông nội biết rõ sự tồn tại của cô, nói không chừng sẽ thực tìm cách tiến vào phòng cô.

Theo tính tình của ông nội, hoàn toàn có khả năng trực tiếp phá cửa bước vào. . .

Trừ việc đó ra, hấn cũng rất lo lắng, cô ở trong phòng hấn không biết có an phận hay không, không biết có tìm tới đồ ăn vặt trong tủ hay không, không biết có đổi thuốc trị thương trên chân hay không..

Nói tóm lại, cô đang ở nhà, hấn hoàn toàn không thể nào bỏ xuống lo lắng được.

"Nhị thiếu, tại sao anh phải sắp xếp cho cô ấy học ở cấp ba? Chỗ kia cách xa, mỗi ngày anh sẽ phải gấp gáp, vất vả để ý tới cô ấy, anh an bài đến lớp chúng ta không phải là tốt hơn sao?" Xung quanh một nhóm tiểu đệ nhướn mày, "Nếu không để cô ấy học tại lớp chúng ta, anh sẽ tiện việc quan tâm hơn?"

Nhìn tiểu đệ nói những lý do hợp lý ra khỏi miệng, Nam Thế Dương nhìn nhưng không tiếp thu được.

"Đừng nói nữa, là chủ ý của cô ấy, tao không có cách thay đổi" một tay chống đầu, Nam Thế Dương tỏ ra có vài phần uể oải.

Tên nhóc ngang ngược giờ phút này dường như không còn như vậy, trong lúc nhất thời tràn đầy phiền não.

Ở trước mắt hấn có rất nhiều vấn đề cần đối mặt, vấn đề của cô. . .

Dẫn theo cô nhóc ở bên người, Nam Thế Dương rõ ràng cảm giác trên người mình có thêm nhiều trách nhiệm.

Tan học về nhà muốn dẫn cô ra ngoài tìm phòng ở, mua đồ dùng học tập cho cô, về sau ở trong trường học, hấn cũng phải chiều cô cô thật tốt, trái tốt đường cho cô đi..

Những thứ này đều là vấn đề hấn cần phải nghĩ đến, phải sắp xếp thật tốt, và còn rất nhiều vấn đề nữa mà hấn còn chưa nghĩ ra.

Cô bé kia nhất định không chịu sự khống chế, hấn biết rõ. Nói không chừng khi hấn sắp xếp xong, cô còn cái này không chịu, cái kia không đồng ý, ngay cả khả năng hối hận đều có ấy chứ.

Nam Thế Dương thật không cho phép giao cô trở về cái nhà ở Nam Giao kia, cái gia đình đã hành hạ cô thành như vậy, hấn không yên lòng. Vì phòng ngừa ngày nào đó cô đầu óc rút gân lại nhớ nhà, Nam Thế Dương còn quyết định muốn hoãn thời gian đi Nam Giao gặp lại vợ chồng kia.

Tại lần đó, khi cô xảy ra chuyện, hấn đúng là xử lý còn thiếu sót.

"Đúng rồi, mày đợi lát nữa nghĩ biện pháp, giúp tao đem cái này đổi thành tiền." Lấy ra mấy tờ vé xổ số đưa lên trước mặt tiểu đệ gần nhất, "Tao muốn trong hai giờ số tiền nhận được phải nằm trong thẻ của tao".

Vé số được đổi ra ngay đêm hôm đó hấn phải đối diện với một vấn đề. Thật đúng là giải nhất, một con số cũng không kém.

Nhận được một khoản tiền như vậy, Nam Thế Dương áp lực cực lớn.

Chính mình nghèo rách mùng tơi đến quần áo cũng rách nát, lại có thể không chút lựa chọn đem số tiền kia giao cho hắn, đủ để thấy được cô đối với hắn tín nhiệm đến cỡ nào, đã đạt tới một loại cảnh giới mà hắn không cách nào lý giải được.

Cho nên hắn cảm thấy, cô điên khùng .

Khả năng hắn cũng điên khùng, chỉ là nhận số tiền kia, liền chuẩn bị chịu toàn bộ trách nhiệm đối với cô. Rõ ràng, hắn căn bản không thiếu tiền.

"Vé số?" Nhẹ nhàng cầm lấy kia ba tờ vé số, tiểu đệ nhoẻn miệng cười, tinh tế quan sát, "Nhị thiếu, anh khi nào thì bắt đầu chơi loại này vậy?"

"Tao mới lấy được!" Chộp lấy ót của tên đó nói, mấy tờ vé số đặt ở trong tay người khác, hắn thế nào lại cảm giác dễ dàng ném đi? !

"Đây không phải là một số tiền nhỏ, đối xong lập tức chuyển vào tài khoản cho tao, nếu không, chắc mày biết kết cục của mày là cái gì." Liếc ngang tên kia một cái, Nam Thế Dương ác độc cảnh cáo một câu.

"Ôi trời ôi trời, đã biết rõ biết rõ" vân vân cái đầu, tiểu đệ siết chặt vé số, trước mặt mọi người nhét vào trong ví tiền của mình.

"Buổi tối tao muốn dùng tiền, đợi lát nữa buổi trưa đi đổi đi". Nói xong, Nam Thế Dương nhấc theo túi sách đứng lên, suy nghĩ một chút, lại ném túi sách đi, nhìn về phía tiểu đệ đang ghi chép bên kia, "Chép xong bài thì bỏ vào túi sách của tao, tan học tao đến lấy".

Nhìn thấy hắn bước ra một bước, một đám tiểu đệ xung quanh đều đứng dậy, "Nhị thiếu, anh muốn đi đâu vậy?"

"Tao đi Nam Giao, đúng rồi..." bước chân ngừng lại, xoay người lại chào hỏi, "Một đứa đi theo tao, dẫn tao ra khỏi trường học."

Trường cao trung đệ nhất thành phố không phải là nhỏ, đáng nói là, hắn thật có thể lạc đường ở bên trong!

"Em, em dẫn" Lập tức, mấy tiểu đệ ân cần đuổi kịp.

Lúc trước hắn nhận tin nói Dư Dương đến trước cửa trường học đợi hắn, chắc cũng đến rồi.

Vé số, giao cho người khác đi lấy.

Lớp học, cũng đã sắp xếp xong xuôi.

Việc tiếp theo, cần phải đi tới chỗ cha mẹ đẻ của cô lấy hộ khẩu. Quá trình đăng ký nhập học cần phải nhanh một chút, nếu không, việc cô muốn tham gia thi tốt nghiệp trung học là không thể thực hiện được.

Từ giờ phút này trở đi, vận mệnh cùng kiếp trước đã bước lên quỹ đạo tương tự.

Về việc của Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương hết sức để tâm, hết sức để ý, hết sức có trách nhiệm.

Hắn thật không nghĩ ra tại sao mình phải làm như vậy, có khả năng, chính là do trong nhật ký hắn viết như vậy đi...

Hắn có chút, điên khùng..

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lòng Tham Không Đáy Của Hai Vợ Chồng!

Dư Dương ngừng xe trước cửa trường học, trong lúc đợi nhị thiếu đi ra, hắn đã tranh thủ nói chuyện cùng ông nội của Nam Thế Dương. Kể thêm về chuyện đêm qua.

Mặc dù đi theo nhị thiếu chừng mười năm, nhưng công việc của hắn ngoại trừ giúp nhị thiếu quản lý chuyện trong bang, chính là đem mọi việc của nhị thiếu báo cáo với ông chủ.

Nhị thiếu vẫn là cậu bé ngoan, trải qua mười năm, thời điểm Dư Dương báo cáo với ông chủ luôn là cây ngay không sợ chết đứng tuyệt không chột dạ. Nhưng bắt đầu từ những lần gần đây, Dư Dương cảm giác hắn không còn là cây ngay nữa.

Giống như chuyện đi theo nhị thiếu tới Nam Giao, nếu như bị ông chủ biết rõ, không biết sẽ đem tới hậu quả gì nữa. Nên biết, ông chủ là vô cùng xem thường những người đi ra từ cái nơi nghèo túng kia. . .

Tắt điện thoại không bao lâu, Nam Thế Dương đã từ cổng trường bước tới, đầu vừa chui vào trong xe, đã trực tiếp phân phó, "Đi thôi, đi Nam Giao."

"Vâng, nhị thiếu" xe chậm rãi lái đi, Dư Dương chợt dạ không lên tiếng. Thành thật mà nói, giờ phút này, hắn chính đang suy nghĩ không biết có nên đem chuyện đi tới Nam Giao hôm nay nói cho ông chủ biết hay không. . .

"Sáng giờ chú ở nhà sao? Ông nội có hỏi chú vấn đề gì không?" Bàn tay để sát vào ghế lái thăm dò, Nam Thế Dương sốt ruột hỏi, "Cô gái kia còn đang ở trong phòng tôi, ông nội có sinh nghi không?"

"Ông nội cậu, hình như, vẫn chưa biết" trả lời là do dự, dù sao vừa giờ hắn đã bán đứng nhị thiếu bằng một cú điện thoại.

"Nhị thiếu, tôi cảm thấy, cậu đem cô gái kia để trong phòng, quả thật là quá mạo hiểm. Vạn nhất, tôi là nói vạn nhất, có người muốn tới gian phòng. . ."

"Này, sẽ không, tôi buổi sáng lúc đi học đã đem chìa khóa dự bị theo. Ngoại trừ ông nội, không ai có thể vào phòng tôi". Dựa về thành ghế, Nam Thế Dương bực bội nói, "Thảo nào sớm tỉnh mơ ông nội lại có hành vi kỳ quái như vậy, nói không chừng có khả năng sẽ vào phòng".

Chuyện như vậy không khẳng định được, Dư Dương chợt dạ dời ánh mắt về, nuốt nước miếng một cái. Chuyện cô gái kia, ông chủ đã biết, có thể hay không sẽ vào phòng tìm cô, không biết tâm tình của ông sẽ thế nào. . .

"Dừng, không nghĩ nữa. Hôm nay nhất định phải làm thủ tục nhập học cho cô ấy thật tốt, buổi tối sẽ mang cô ấy đi tìm phòng ở. Về sau cô cũng sẽ ở bên ngoài, sẽ không có vấn đề gì." Tĩnh lại, Nam Thế Dương bắt bản thân mình nghĩ về hướng tốt, "Hy vọng hết thấy thuận lợi."

Nhưng, tất cả thật không có dễ dàng như hắn nghĩ. Chỉ việc làm thế nào để lấy hộ khẩu, đã làm hắn mất nhiều tinh lực.

Đáng nói là, cha ghê mẹ kẻ Văn Đình Tâm, thực là người không thể nói lý lẽ. . .

...

Lúc xe tới Nam Giao, thời gian đã là đầu giờ trưa. Gia đình Văn Đình Tâm ở tận trong cùng của thôn, gần khu vực đỉnh núi.

Sau khi xuống xe, Nam Thế Dương dặn dò Dư Dương mang theo ví tiền, hắn cảm thấy sự tình hẳn là dễ giải quyết. Người nông thôn, cho ít tiền là có thể cái gì cũng nghe theo rồi.

Ai biết, đôi vợ chồng kia da mặt lại vô cùng dày.

Trước khi Nam Thế Dương đến, Từ Kiến Bình và Cao Tài cũng đang thương lượng về chuyện Văn Đình Tâm đi cùng với người giàu có.

Đêm hôm qua chứng kiến con nhóc chết tiết Văn Đình Tâm kia được một chiếc sang trọng đón đi, ban đầu, Từ Kiến Bình tức không chịu được. Nghĩ thăm con nhỏ kia vừa đi, khoản tiền kia liền coi như bát nước đổ đi.

Dọc theo đường trở lại, Từ Kiến Bình than thở, suýt nữa bật khóc. Nào biết, đem chuyện này nói với Cao Tài, lập tức bà lại có cách nhìn khác 360 độ.

Văn Đình Tâm khi nào thì gần bên người giàu có hai người bọn họ không biết rõ, nếu hai người bọn họ biết rõ, thì đã có thể lợi dụng chuyện này sớm một chút.

Dù cho hai vợ chồng họ không tốt, nhưng cũng đã nuôi con nhóc kia vài chục năm. Nuôi con vài chục năm cũng không thể phui tay nói là không được!

Hai vợ chồng ngồi cạnh bàn ăn, Từ Kiến Bình viết tờ giấy giờ lên, "Ông xã, ông xem một chút, đây là biển số của chiếc xe kia. Ông ra ngoài nhiều, nên hỏi thăm các gia đình trên trấn một chút xem có biết không".

Cầm lấy tờ giấy kia, Cao Tài hí mắt xem xét thật kỹ, cảm thấy có chút không đúng, "Biển số này, dường như là ở nội thành thành phố. Biển số xe của Nam Giao chúng ta bắt đầu không phải là chữ cái này".

Dù sao cũng là người ăn trộm, dù cho đã bỏ nghề lãnh nạn thì vẫn có bạn bè ở chỗ này. Ở thời đại này, xe rất ít, đều là nhà có tiền mới mua được. Nếu ở Nam Giao có người muốn mua xe, thì đoán chừng chỉ có trường trấn mới có thể mua được.

"Tôi đợi lát nữa đi ra ngoài hỏi một chút". Cầm lấy tờ giấy, Cao Tài vui mừng nhìn trộm một cái, Từ Kiến Bình, ghét bỏ mở miệng nói, "Nhìn xem ông trở thành cái dạng gì, đạt được một chút lợi nhỏ đã vui mừng. Này nếu như thực là đại gia ở thành phố, chúng ta có thể một lần nữa trở về thành phố."

"Nếu tình cảm tốt! Hãy đem con nhóc kia gả cho hắn, trở lại thành phố, cuối cùng cũng không phải sống tại nơi rừng núi này nữa". Từ Kiến Bình việc đầu tiên nghĩ đến chính là đem Văn Đình Tâm gả ra ngoài.

Con nhóc kia nếu gả đi, Cao Tài liền an phận. Không còn kẻ có thể cướp chồng bà, còn có được một khoản tiền, loại mua bán này hết sức có lời! (Tà: Bà thật bi ối nha!)

Cùng thời điểm hai vợ chồng đang lên kế hoạch thì Nam Thế Dương đã đứng ở trước cửa.

"Cạch cạch cạch" vài cái, gõ vang cửa chính, Dư Dương có lẽ mở miệng, "Xin hỏi có người ở nhà không?"

Lời này vừa nghe có chút khách sáo, nói không chừng, người này đến đây vì con nhóc chết tiết kia, làm hai người thoáng cái thần kinh đều chấn phần.

"Đến đây, đến đây" xoa xoa hai tay, Từ Kiến Bình đứng lên, một bên hướng Cao Tài thúc giục, "Thu đồ lại, nói không chừng người ta đã tìm tới cửa."

Vừa nói xong, đến bên phía sau cửa, Từ Kiến Bình sửa soạn chính mình một chút, vội vàng mở cửa.

Trong phòng có mùi bốc lên làm lông mày Dư Dương nhíu lại thật chặt, dưới chân không tự giác lui nửa bước, nhưng vẫn hết sức lịch sự "Xin hỏi, bà là Từ Kiến Bình mẹ kế của Văn Đình Tâm sao?"

Trời đánh nha, thật đúng là đến vì con nhóc kia!

"Dạ dạ dạ, là tôi, hai cậu mau vào phòng ngồi một chút," cửa gỗ mở lớn, Từ Kiến Bình hiện lên vẻ mặt cười lấy lòng nói, "Con bé nhà ta tối hôm qua giật dỗi chạy ra ngoài, tôi nhìn thấy hai cậu mang con bé đi, nó vẫn ổn cả chứ? Con bé hẳn là không có gây chuyện với hai cậu chứ".

Trong lúc nói chuyện, Từ Kiến Bình vô cùng niềm nở với bọn họ, lại liếc nhìn nhãn hiệu trang phục của hai người từ trên xuống dưới, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Đều là nhãn hiệu nổi tiếng trong ti vi nhắc tới, đúng thật là người có tiền!

Bên cạnh bàn ăn, hai vợ chồng cùng hai người bọn họ ngồi xuống, mỗi người một tiếng, hỏi thăm hết sức thân tình.

"Hai cậu là người trong thành phố đúng không?"

"Cùng con bé nhà chúng tôi có qan hệ gì vậy?"

"Hôm qua nghe nói còn lái xe đón con bé nhà tôi, có khi con bé lại làm bản xe của hai cậu cũng nên!"

"Cô Từ Kiến Bình, chú Cao Tài, làm ơn hãy nghe tôi nói một tiếng" ngăn lại lời của bọn họ, Dư Dương cũng thật là vất vả.

Sau lưng hắn, Nam Thế Dương ngẩng đầu đánh giá căn phòng bừa bộn một lượt, không nói tiếng nào, lông mày hết sức nhíu lại.

"Nhị thiếu nhà chúng tôi cùng tiểu thư Đình Tâm là bạn bè, hiện tại tiểu thư Đình Tâm chuẩn bị nhập học nên tôi đến thông báo với hai vị trưởng bối một tiếng, " đưa lên danh thiếp của mình, Dư Dương tiếp tục nói, "Nhị thiếu hy vọng tiểu thư Đình Tâm có thể cùng cậu ấy sống ở thành phố, cậu ấy nguyện ý sẽ lo lắng tiền sinh hoạt, học phí và các khoản tiền khác. Không biết rõ ý kiến của hai vị trưởng bối như thế nào."

"Chuyện này đương nhiên là tốt! Nhị thiếu muốn quản chuyện của con bé nhà chúng tôi, đây chính là phúc khí của con bé!" Võ bàn, Từ Kiến Bình vẻ mặt là hết sức vui mừng.

Ở bên cạnh Từ Kiến Bình, Cao Tài nắm chặt tấm danh thiếp kia, lòng bàn tay không ngừng run rẩy.

Này con mẹ nó, lại là Nam Gia. . . Nam Gia gia tộc của thù địch!

"Hai vị trưởng bối đồng ý, nhị thiếu chúng tôi hôm nay sẽ giúp tiểu thư Đình Tâm làm thủ tục nhập học, hy vọng hai vị trưởng bối có thể cung cấp hộ khẩu và giấy tờ liên quan của tiểu thư Đình Tâm".

"Được, tôi sẽ đi lấy hộ khẩu ngay" vui vẻ, Từ Kiến Bình đứng lên.

"Đợi một chút, không cần vội." Một phen kéo Từ Kiến Bình xuống, Cao Tài thăm dò, "Hai vị thiếu gia, vậy toàn bộ chúng ta đi thành phố, cuộc sống thế nào, các người sẽ giúp đỡ chứ?"

"Toàn bộ gia đình chúng tôi là người nông thôn, đi tới thành thị cuộc sống sẽ có nhiều điều không hiểu. Nam Gia các người nguyện ý sẽ giúp đỡ chứ?" Ngay sau đó, Cao Tài hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không Dẫn Chúng Tôi Đi, Con Nhóc Cũng Không Được Đi!

"Đúng vậy, hai vị thiếu gia, toàn bộ gia đình chúng tôi cùng chuyển đi nội thành, chưa quen cuộc sống nơi đó, cũng không có công việc, đến lúc đó, cậu nhất định phải giúp đỡ nha". Từ Kiến Bình lần nữa ngồi xuống, nghe được Cao Tài nhắc nhở, đột nhiên cảm giác chính mình quá xúc động. Người ta còn chưa nói cho mình chỗ tốt gì, bà cứ như vậy gấp, thật sự là. . .

"Không dối gạt hai vị thiếu gia, cả nhà chúng tôi vốn là từ nội thành về nông thôn sống, bao nhiêu năm không có trở lại, cũng không biết cuộc sống thay đổi thế nào", một bên Cao Tài liền mở miệng nói, "Nếu như thuận tiện, hy vọng các vị có thể bố trí cho chúng tôi một công việc".

Hai vợ chồng cho rằng hai người trước mắt thực sẽ mang cả gia đình bọn họ vào thành phố. Nghe nói gia tộc Nam Gia là gia tộc phát triển cường thế nhất trong tứ đại của thủ đô, hắc đạo bạch đạo đều có gia sản cực lớn. Cao Tài tin tưởng, mình ở nội thành còn lưu bản án ăn cắp, nếu như có thể để người Nam Gia giúp hắn giải quyết thì không gì tốt bằng.

Trên thực tế, nghe được yêu cầu của hai người bọn họ, Nam Thế Dương khịt mũi coi thường, "Nếu đã không quen liền ở nơi này đi, không ai muốn mang hai người đi".

Nam Thế Dương tính tình lớn lối không thể so với Dư Dương mềm dẻo, nghe thấy yêu cầu vô lý, cảm thấy buồn cười, muốn nói liền nói ra.

Ngay sau câu nói của Nam Thế Dương, sắc mặt của hai vợ chồng trong nháy mắt thay đổi, trong lúc nhất thời bầu không khí lạnh xuống vài độ.

"Hai vị thiếu gia nói câu này là có ý gì?" Nheo đôi mắt lại, giọng điệu Từ Kiến Bình mang theo hương vị chanh chua, "Chẳng lẽ chỉ chuẩn bị mang con nhóc đi, còn để lại hai vợ chồng chúng tôi ở đây?"

"Không được sao?" Liếc một cái, nhìn thấy sắc mặt biến hóa cực nhanh của bà, Nam Thế Dương cảm thấy có vài phần buồn cười, "Văn Đình Tâm là bạn của tôi, tôi sẽ giúp cô ấy. Các người không phải dựa vào cái gì muốn tôi giúp các n

gười?"

"Ý của nhị thiếu chính là, hán nguyên ý gánh vác trách nhiệm chu cấp chi phí học tập, sinh hoạt phí cùng với các loại phí tổn khác trong lúc tiểu thư Đình Tâm học tại trường. Trừ các khoản đó ra, chúng tôi cũng nguyên ý đưa cho hai vị một khoản tiền, làm cho cuộc sống của hai vị dư dả một chút." Một bên Dư Dương vội vàng nói đỡ, thuận thế từ trong ví lấy ra một phong bì tiền đã chuẩn bị tốt từ trước, đưa lên, "Về phần chủ ý mang hai vị vào trong thành phố, chúng tôi cũng chưa tính toán tới".

Một túi phong kia nhìn qua độ dày cũng vài cm, đặt ở trên bàn, hai vợ chồng nhìn chằm chằm đôi mắt muốn trợn trắng.

Từ Kiến Bình đưa tay định cầm, lập tức bị Cao Tài bắt lấy ném trở lại, "Hai vị thiếu gia, tiền này, chúng tôi không thể nhận."

"Ôi trời, ông bị dân hã, tiền này như thế nào lại không thể nhận hã" nói còn chưa dứt lời, Từ Kiến Bình vội vàng định bắt lấy, sợ Cao Tài ngó ngăn cản lại, miếng thịt béo đưa đến tận miệng lại không chịu ăn, "Hắn nói là muốn chúng ta cải thiện cuộc sống, ông như thế nào liền. . ."

Nhưng mà, không đợi bà nói nửa câu sau, Cao Tài đưa tay ngăn ở trước mặt bà, tiếp tục mở miệng nói, "Hai vị thiếu gia, nếu để con bé một mình ở thành phố gia đình chúng tôi sẽ không yên tâm, nên hai vị để cho chúng tôi theo cùng đi. Chúng tôi không chấp nhận sắp xếp bây giờ của hai vị, cũng không cần khoản tiền này mà đem bán con gái chúng tôi".

So sánh với Từ Kiến Bình, Cao Tài muốn có được chính là lợi ích lâu dài.

Nếu thu lấy món tiền này rồi đem Văn Đình Tâm đưa cho bọn họ, một con nhóc như vậy chỉ đổi được một khoản tiền, quả thật là không có lời!

Nhưng, nếu như có thể khiến bọn họ dẫn đi nội thành, về sau có thể lợi dụng danh tiếng của Nam Gia, cả nhà bọn họ có thể hãnh diện rồi. Theo như danh tiếng của Nam Gia, ở chỗ thành phố kia, nếu muốn làm ăn giàu có cũng hoàn toàn không là vấn đề!

"Đúng, chúng tôi giống như con bé phải cùng đi tới thành phố. Một nhà ba người làm sao có thể tách ra được", nghe hiểu ý tứ của Cao Tài, Từ Kiến Bình lập tức phối hợp với hắn, đem tiền đẩy trở về, hai người bọn họ không cảm, thậm chí trực tiếp nhét vào trong tay Dư Dương. "Chúng tôi về vấn đề này chỉ nói một lời duy nhất, con bé phải đi theo chúng tôi không thể tách ra. Nếu muốn mang con bé đi, hai chúng tôi, cũng nhất định phải cùng đi theo."

Lúc này, Từ Kiến Bình cũng đang nghĩ tới, nếu là thu lấy số tiền kia, để con nhóc thối kia đi cùng bọn họ, khoản tiền mà cha cô để lại cũng không lấy được. Một khoản tiền đổi một khoản tiền khác, còn mất không cô, mua bán tuyệt không thể thực hiện!

Phong thư trở lại trong tay, Dư Dương sắc mặt tốt cũng không duy trì được nữa. Còn tưởng rằng người nông thôn dễ nói chuyện, lúc này vừa gặp, thật là không cảm thấy như vậy.

Ngay từ đầu có thể là hiểu lầm, bây giờ nhìn lại, rõ ràng chính là lừa gạt. Hai vợ chồng lòng tham thật đúng là lớn, nghĩ muốn theo chân bọn họ trở về thành phố, chỉ sợ cũng là muốn lợi ích nhiều hơn đi. . .

"Hai vị trưởng bối xác định không chịu đáp ứng yêu cầu của chúng tôi?"

"Chúng tôi sẽ không dùng một khoản tiền như vậy để đổi con gái, hai vị thiếu gia hãy bỏ đi ý nghĩ này ở trong đầu, mau đem con gái tôi trả lại đi." Nói chuyện giọng nói vô cùng kiên quyết, Cao Tài dường như đang đợi hai người thỏa hiệp.

Nhưng trên thực tế, bất kể là Nam Thế Dương hay là Dư Dương đều vô cùng ghét bị người khác uy hiếp. . .

"Không muốn thì thôi vậy" nhử mày, Nam Thế Dương trực tiếp đem phong bì nhét vào trong túi của Dư Dương, động tác kia nhanh đến mức, Từ Kiến Bình nhìn mà thật đều đau, "Hộ khẩu có đưa chúng tôi hay không?"

"Đương nhiên sẽ không đưa, con nhóc nhà chúng tôi không được đi học, cũng là quyết định của nhà chúng tôi". So sánh với Từ Kiến Bình, Cao Tài thật sự là tinh táo hơn nhiều.

"Chúng tôi mặc dù không phải cha mẹ ruột của con bé, nhưng cũng đã nuôi nó mười mấy năm, cứ như vậy giao cho các người, bậc làm cha mẹ như chúng tôi không an tâm được". Đôi tay vụng trộm lồi lồi kéo kéo Từ Kiến Bình, giọng Cao Tài dường như là đang đánh đòn tình cảm, "Con bé là báu vật đối với chúng tôi, dù cho chúng tôi không có tiền cung cấp cho nó đi học, cũng sẽ không tùy tiện giao cho bất luận kẻ nào."

"Đúng, đúng vậy" ánh mắt rơi trên người hai người bọn họ, Từ Kiến Bình tiếp tục phụ họa diễn trò, "Nếu không thì hãy dẫn chúng tôi đi cùng đi, chúng tôi sẽ để con bé đi học như lời các cậu".

Hai vợ chồng này nói chuyện vô cùng thống nhất, nhìn qua sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tên Nhóc Lớn Lỗi, Động Thủ!

"Tôi hỏi các người lần cuối cùng, các người xác định là không cần tiền? Cũng không giao ra hộ khẩu?" Chân mày nhú chặt, đôi mắt với đôi vợ chồng này, Nam Thế Dương đã đặc biệt không nhìn được.

Lấy cái hộ khẩu là chuyện cỡ nào đơn giản, hướng chỉ còn tặng không một khoản tiền, nếu là đổi lại gia đình khác, sớm đã thiên ân vạn tạ cúi đầu nhận lấy. Mà đôi vợ chồng này xác thực lại tìm mọi cách tính toán như vậy, tham lam luôn đòi hỏi.

Bởi vậy có thể thấy được, Văn Đình Tâm sống ở tại nhà này, ngày ngày đôi mắt hai trưởng bối giống quỷ hút máu này, cuộc sống nhất định hết sức vất vả...

Còn nói cô là trần châu? Thật sự là buồn cười. Nếu là người sùng ái cô dù chỉ một chút cũng sẽ không bức cô ra khỏi nhà lúc nửa đêm với toàn thân bị thương, thiếu chút nữa một chân cũng bị phế...

"Chúng tôi cũng chỉ có một ý tứ này, con bé nhất định phải ở cùng với chúng tôi, nếu không, cậu cũng đừng nghĩ có thể mang đi được!" Đẹp bỏ khuôn mặt tái nhợt, Từ Kiến Bình cũng to gan bày ra sắc mặt, "Vốn đang nghĩ đám người các cậu xuất thân từ thành phố cư xử sẽ có chừng mực, bây giờ nhìn lại cũng rất ngang ngược. Thế nhưng lại nghĩ đem một khoản tiền này tới liền có thể mang con gái chúng tôi đi, coi chúng tôi như tên ăn mày mà xua đuổi".

"Ôi trời, chúng tôi cũng không đến mức là tên ăn mày" hòa theo Từ Kiến Bình một câu, Cao Tài lại tiếp tục nói, hai người vào lúc này tỏ ra ăn ý mười phần, "Tôi nói hai anh em các cậu, cũng không nên ở chỗ này mà nói những lời không phúc hậu như vậy có được hay không? Con bé ở cùng chúng tôi cũng mười mấy năm, các cậu muốn giúp con bé, chúng tôi không phản đối, nhưng các cậu muốn gia đình chúng tôi tách ra, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nghe theo".

"Hai vị trưởng bối kia, các người cảm thấy làm như thế nào mới thích hợp?" Đề lại Nam Thế Dương, Dư Dương thay cậu mở miệng nói, "Nếu như yêu cầu của các người hợp lý, chúng tôi sẽ suy xét." Nhưng nếu như muốn quá nhiều, cũng đừng trách bọn họ không khách khí.

"Theo chúng tôi nghĩ thế này, các cậu xuất phát điểm là có ý tốt. Con bé đang ở cái tuổi này xác định là cần phải học hành, chúng tôi không có ý kiến", giả mù sa mưa nói xong câu này, Cao Tài liếc mắt nhìn sắc mặt hai người đối diện, sau đó tiếp tục nói, "Nhưng toàn bộ gia đình chúng tôi không thể tách ra. Nếu như con bé vào trong thành phố, chúng tôi cũng phải đi."

"Đúng, chúng tôi cũng phải đi", ở một bên Từ Kiến Bình cũng lên tiếng ủng hộ, dựng thẳng ngón tay chỉ hăng say, không thể để cho một mình con nhóc hưởng phúc, "Vì để tốt cho con bé, các cậu cũng có thể sắp xếp cho hai vợ chồng chúng tôi hai công việc thích hợp. Cậu xem, con bé là bạn bè của cậu, dù sao cậu ra ngoài cũng cần danh tiếng, mặt mũi có phải không, nếu chúng tôi có tiền đến lúc đó chúng tôi cũng có thể dạy dỗ thật tốt con bé".

Hai vợ chồng xem như biết rõ, nam nhân lớn tuổi hơn một chút này có vẻ dễ nói chuyện, còn cậu thanh niên trẻ tuổi bên cạnh thì khó nói chuyện vô cùng. Hai người này đều hướng về phía Dư Dương nói.

Ai biết, trên thực tế Dư Dương cũng không phải là dễ nói chuyện như vậy, đôi mắt với người có lòng tham không đáy, hấn cũng có ranh giới cuối cùng.

"Hai vị trưởng bối yêu cầu chúng tôi không thể đáp ứng. Tiểu thư Đình Tâm nhị thiếu chúng tôi sẽ phụ trách, về phần hai vị trưởng bối chúng tôi không có cách nào chịu hoàn toàn trách nhiệm, nội thành không thể so với nông thôn, chúng tôi cũng không có thời gian sắp xếp cho hai vị trưởng bối." Thu hồi ánh mắt, Dư Dương quay đầu nhìn Nam Thế Dương một cái, dường như là đang đợi hấn mở miệng nói chuyện.

Dù sao Dư Dương cũng không thích cảm giác bị người khác lừa gạt vợ vét tài sản, tin tưởng nhị thiếu cũng vậy.

"Nói ít ít thôi, thật lắm điều cần gì phải nói tới nói lui như vậy" đứng lên, sửa sang tà áo, vỗ vỗ lên bả vai Dư Dương, ánh mắt nhìn về phía hai vợ chồng, Nam Thế Dương nói, "Văn Đình Tâm sẽ không trở về. Bắt đầu từ hôm qua cho tới về sau này, cô ấy không còn quan hệ gì với các người. Cô ấy, từ nay về sau một mình tôi chịu trách nhiệm."

Giọng nói rất mạnh mẽ, trực tiếp lộ ra sự bá đạo, lời này nếu để cho Văn Đình Tâm nghe được, có lẽ sẽ không tránh được một trận cảm động. Nhưng là, lời này hết lần này tới lần khác là nói cho cặp vợ chồng kia nghe.

Quá quyết đoán làm hai vợ chồng kia sắc mặt kém đến cùng cực, cả người cũng không tốt.

"Mày nói cái gì đó, tên nhóc thối!" Một tiếng nhin không được, Từ Kiến Bình vỗ bàn đứng dậy, ầm ầm quát, "Tao nói mày là tìm đến gây chuyện đúng không? Mày có rắp tâm! Có đúng không? Nhìn tròng con nhóc nhà tao liền muốn cướp hả! Mày nghĩ mày là ai!"

"Ý tứ của nhị thiếu chính là như vậy" đứng dậy theo, Dư Dương khoát túi xách của mình đưa tay ngăn ở trước mặt Nam Thế Dương, cất đi về khách sáo, giọng nói cũng thêm phần cứng nhắc, "Nếu như các người không chịu, chúng tôi sẽ có biện pháp của mình. Chuyện hôm nay kết thúc."

"Đi thôi, nhị thiếu." Hai người nhất trí xoay người chuẩn bị rời đi, bước chân bước vững vàng, nhìn qua dường như không còn hứng thú gì với cặp vợ chồng kia, cũng không để ý đến hộ khẩu kia.

Cổ khí thế giống như là thắng lợi làm hai vợ chồng nhìn mà khó chịu.

"Ầm" một tiếng, mặt bàn rung lên, Từ Kiến Bình là dặm chân, tay áo cũng xắn ngược lên cao, "Tên nhóc thối, đứng lại cho tao!"

Hai người phía trước không chút nào để ý tới Từ Kiến Bình, bước chân vẫn như cũ bước đều, Từ Kiến Bình tức đến mức khuôn mặt cũng đỏ rần.

"Lão nương nói các người đứng lại!" Tiện tay cầm cây chổi ở gần lên, đầu óc phát hỏa Từ Kiến Bình lập tức hướng về phía hai người phóng qua.

Dường như không có suy nghĩ nhiều, Từ Kiến Bình chính là cảm thấy vô cùng khó chịu. Chuyện này rút cục là sao! Quang minh chính đại cướp người sao!

"Con mẹ nó, dám đoạt con gái nhà tao!" Trợn tròn mắt, cây chổi hung hăng đập về phía hai người bọn họ.

Trước kia đánh Văn Đình Tâm thành thói quen, Từ Kiến Bình cảm thấy nên đối đãi với những đứa nhóc không nghe lời như vậy. Bà cũng không biết rõ, không phải là thiếu niên nào cũng đều dễ bị ức hiếp như Văn Đình Tâm.

Đem cây chổi vứt xuống, người cũng chưa kịp chạm tới, Bà đã bị Nam Thế Dương một cước đạp bay ra.

Người trẻ tuổi trong giới hắc đạo bất kể là khí lực hay là tính cảnh giác cũng sẽ không nhỏ, một cước này ra ngoài, Từ Kiến Bình cả người bay xa hơn nửa thước, từ bàn bên này lăn đến bên kia, rơi xuống đất. . .

"Thằng nhóc thối! Mày làm cái gì đấy! Mày lại còn dám đánh phụ nữ, mày. . .!" Cao Tài sốt ruột nhanh chóng tới đỡ Từ Kiến Bình, hướng về phía Nam Thế Dương mắng chửi, tay lại tiếp tục cầm cây chổi đưa cho Từ Kiến Bình, "Có giáo dục hay không, có phải là nam nhân hay không, mày, tại sao phụ nữ cũng có thể đánh!"

Đáng nói, Nam Thế Dương ở phương diện này thật đúng là không phân biệt nam nữ. Hắn không phải là quân tử gì, nguyên tắc của hắn chính là người đáng ghét thì nên đánh!

"Trời đánh mày, ôi xương sống của lão nương", nghe rằng nhếch miệng xoa eo, Từ Kiến Bình thoáng cái định thần lại, con tức liền dâng lên, cây chổi còn ở trong tay, giống như là không chút suy nghĩ liền đứng dậy xông về phía trước, "Người mẹ nó, thế nhưng vẫn còn ở nơi này giương oai! Nhìn xem tao có đánh chết mày không".

Bước chân bước nhanh, dường như là vọt tới chỗ Nam Thế Dương.

"Muốn chết!" Mày nhếch lên, ngay sau một giây, hắn liền đoạt lấy cây chổi, một tay trực tiếp bóp trên cổ Từ Kiến Bình.

Lực đạo cũng không nhỏ, tay đã ở không khách khí buộc chặt, không đầy một lát, Từ Kiến Bình đã hít thở không thông nghẹn đỏ mặt.

"Dừng, ông xã. . ." Hai tay đặt lên tay Nam Thế Dương, Từ Kiến Bình biết sợ một chút, vội vàng hướng về phía Cao Tài cầu cứu.

Nhưng nhìn một chút, Cao Tài cũng bị dọa cho sợ, co người lại, ngoài miệng kêu la, thân thể lại lui từng bước về phía, "Các người, các người là bọn lưu manh! Các người bại hoại! Thả vợ của tao ra! Nếu không tao nhất định sẽ đi kiện các người!"

"Vợ của tao nuôi Văn Đình Tâm lâu như vậy, thế nhưng nó lại cho người tới giết mẹ nó! Thật sự là không có thiên lý mà!" Ở một bên kêu la, Cao Tài thuận tay cầm lên vô số lon bia đập tới, thế nhưng bàn tay siết trên cổ cũng không dừng dù chỉ một chút. . .

"Nhị thiếu, lão ta nói, bà ta nuôi tiểu thư Đình Tâm mười mấy năm, như vậy nên xử lý thế nào, chúng ta cũng nên để tiểu thư Đình Tâm quyết định" ở bên cạnh Dư Dương lên tiếng nhắc nhở.

Sau khi nghe xong, bàn tay Nam Thế Dương mới buông lỏng một chút, một tay vứt cây chổi ra, Dư Dương từ bên hông rút ra một khẩu súng nhắm vào Cao Tài, làm hắn sợ đến mức toát cả mồ hôi.

"Đưa hộ khẩu đây!" Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Cao Tài, Nam Thế Dương không chút do dự bóp cò súng, "Nếu không tôi phé đi đôi chân của ông!"

Lời này dù ai nói, Cao Tài cũng sẽ không tin, nhưng nhìn người trẻ tuổi kia nói ra thật hù dọa đến hắn.

Người trẻ tuổi cho hắn ấn tượng đầu tiên chính là không coi ai ra gì, kiêu ngạo ương ngạnh, còn có bối cảnh hùng hậu như vậy, nói thật ra mà nói, thật sự hắn có giết lão đi cũng chẳng có vấn đề gì.

"Tôi, đi, đi lấy. . ." Nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng cũng là thỏa hiệp. . .

"Dư Dương, đi theo hắn."

Súng lục cầm theo, Dư Dương đuổi kịp, vợ chồng Cao Tài cho dù không muốn, nhưng vì mạng nhỏ của mình vẫn phải đưa ra.

Sự thực chứng minh, đối mặt với kẻ tiểu nhân, cứng rắn vẫn tốt hơn so với nhỏ nhẹ.

Sau khi từ Nam giao đi ra, Nam Thế Dương vội vàng rửa tay thật nhiều lần, trở lại trên xe, tâm tình vô cùng tốt!

Nghĩ tới, đợi lát nữa trở về đem thủ tục nhập học làm tốt, sau đó có thể về nhà đón cô. Buổi chiều hắn không muốn đi học, dù sao trong lòng cũng không an tâm được, dứt khoát trốn học đưa cô đi tìm phòng ở là tốt nhất.

Sự sắp xếp này làm hắn thật hài lòng, thậm chí, còn có mấy phần mong đợi...

Lúc này, hắn đang vui vẻ vì sự sắp xếp của mình, lại không biết rằng ở Nam gia Đình Tâm đã bị ông nội đuổi ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đáng Thương, Bị Đuổi Ra Ngoài!

Văn Đình Tâm chưa bao giờ biết ông cụ lại có ấn tượng kém với mình như vậy.

Trong khoảng thời gian chờ Nam Thế Dương ở trong phòng, cô xem hết nhật ký, sau đó mới đi đánh răng rửa mặt, thời điểm ra khỏi buồng vệ sinh, đã thấy ông ngồi trên ghế sa lon đợi cô.

Thành thật mà nói, lúc chứng kiến ông và tên nhóc tranh cãi, cô đã có dự cảm không tốt. Bây giờ nhìn thấy sự tức giận của ông đúng là không nhỏ, trong phòng, mỗi bên trái phải là một hàng khoảng năm sáu người làm đứng, cửa chính cũng bị phá hủy, khuôn mặt ông nội thì cực kỳ khó chịu. . .

Khi hai người chính thức giáp mặt nhau, ông liền chặn họng cô bằng một trận mắng chửi.

Nói cô chỉ là một con nhóc nghèo khổ xuất phát từ Nam Giao, nói cô bụng dạ khó lường, nói cô là loại lòng tham không đáy, nói cô làm hư Nam Thế Dương... Văn văn các loại. . .

Lời nói cực kỳ khó nghe. . .

Chắc chắn, nếu như không phải năng lực chịu đựng của cô mạnh mẽ, nói không chừng nghe xong sẽ có khả năng tìm đến cái chết.

Lúc ấy tình thế vô cùng tệ, Văn Đình Tâm biết mình không có kẻ hở để nói chen vào, nên để tùy cho ông tùy ý hạ nhục mình, sau đó sẽ cho cô một kết quả.

Vì vậy, nửa giờ sau, cô chính thức bị cưỡng chế đưa ra khỏi nhà.

Đứng ở trước cửa Nam gia, Văn Đình Tâm đưa tay kéo lại áo khoác của mình. Kết quả đổi được một ánh mắt khinh bỉ của bảo vệ, thậm chí ông ta còn khua tay đuổi cô, "Còn không mau đi đi!"

Thật sự là ý vào thế lực của gia đình chủ mà làm cản. . .

"Cát" liếc mắt về phía bảo vệ, sau đó cô xoay người đi khỏi.

Trên người mặc một bộ quần áo chẳng phù hợp với đôi dép lê trên chân, chân trái đau nhức nên bước đi của cô trở nên khập khiễng, nhìn bóng lưng của cô thời điểm này vô cùng đáng thương.

Đương nhiên, chính cô cũng không cảm thấy mình đáng thương. Có thời gian để nghĩ linh tinh như vậy, không bằng suy nghĩ xem ngày hôm nay nên đi nơi nào, ở chỗ nào để chờ tên nhóc trở lại.

Bụng kêu lên hai tiếng "ục ục", làm cho Văn Đình Tâm có chút lực bất tòng tâm, vốn là ngày hôm qua đã náo loạn cả đêm không ngủ, lúc này tinh thần và thể lực lại không tốt, bụng cũng đã đói, nhìn bốn phía xung quanh, dường như cũng không có chỗ nào tốt để đi. Nếu đi xa quá, đến khi hân trở lại, tìm không được, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tốt hơn là cứ đến công viên ở gần Nam gia ngồi đợi Nam Thế Dương một ngày, khi hân trở về cũng dễ tìm kiếm cô.

Nghĩ như vậy, Văn Đình Tâm gian nan kéo cái chân bị thương hướng về phía công viên đi tới.

Ở trong đình tìm một chỗ ngồi xuống, dựa lưng vào cây cột, hai tay ôm lấy chân, tìm tư thế thoải mái.

"Ồi" mở to đôi mắt, nhìn cảnh vật xung quanh, để giết thời gian cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nằm bên cạnh chỗ cô ngồi là một người vô gia cư, tờ báo che kín khuôn mặt, tiếng ngáy đều đều vang lên, nghe thật có ý tứ.

Trong lúc khó khăn như thế này, có một người ở bên như vậy, tối thiểu cũng làm cho cô bớt đi chút cô đơn.

Thời điểm sáng sớm cũng dần trôi qua, công viên vốn vắng vẻ giờ cũng trở nên náo nhiệt hẳn.

Lúc ấy, Văn Đình Tâm mới phát hiện ra được một niềm vui mới, trong nhà hai ông bác lớn tuổi bùng bàn cờ tướng đi ra, tới chỗ gần cô thì ngồi xuống.

Hai người đánh cờ, người vây xem có không ít, Văn Đình Tâm kiếm được chuyện tốt này, cũng tham gia nhìn để giết thời gian.

Ở năm này cờ tướng mới được chú trọng cũng chưa lâu, nhìn hai người đánh xem ra kỹ thuật còn chưa có tốt lắm, tối thiểu ở trong mắt Văn Đình Tâm trình độ đánh cờ của họ thực quá kém cỏi.

Nhưng mà, thời điểm nhìn hai người đánh cờ với nhau, kỹ thuật vẫn có sự chênh lệch tương đối rõ ràng, Văn Đình Tâm nhìn ông bác áo hoa chuẩn bị thua, liên tục vang lên tiếng thở dài.

Sau đó, Văn Đình Tâm không nhận được, đưa tay thay ông ta đi một nước cờ, mặc dù bị rất nhiều người xung quanh coi thường, nhưng ông bác áo hoa lại có vẻ rất xem trọng.

"Cô bé, cháu tới đây ngồi nè". Ông bác áo hoa chuẩn bị đứng dậy đem vị trí của mình nhường cho cô ngồi, làm cho Văn Đình Tâm cảm thấy rất ngại ngùng.

"Không cần, không cần, bác à cháu chỉ xem một chút thôi." Lắc lắc đầu, Văn Đình Tâm lùi về sau hai bước.

Không nghĩ tới, ông bác áo hoa lại trực tiếp kéo cô xuống chỗ ông ngồi, vỗ vỗ bả vai của cô, sau đó nói cùng với ông bác áo trắng, "Ông Lý, tôi bàn chuyện này nhé, tôi để cho con bé đánh thay tôi, ai thua sẽ phải mời người còn lại ăn cơm!"

"Được" ông bác áo trắng sáng khoái đáp lại, đối diện với người trẻ tuổi như Văn Đình Tâm cũng vẫn giữ lễ độ, "Nhóc con, cháu cần phải cố gắng nha. Ông áo hoa thế nhưng chưa thắng bác trận nào đâu đấy!"

"Được, không có vấn đề gì" vung ống tay áo lên, Văn Đình Tâm lập tức liền tiếp nhận. Đánh cờ cũng không phải thật khó, chỉ cần đánh theo một quy luật, kết quả không thắng cũng sẽ không thua.

Quả nhiên, không quá mười mấy phút, một ván đánh xong, Văn Đình Tâm thắng. Ông bác áo trắng lại không phục, tiếp tục muốn cùng cô đánh thêm ván nữa, kết quả vẫn y như vậy.

Thoáng cái, nhiệt độ trong đình bỗng tăng cao. Hai ông bác lập tức liền ngó lơ mong muốn Văn Đình Tâm dạy cho bọn họ.

Một buổi sáng cứ như vậy trôi qua, sau khi chỉ cho bọn họ, cô cũng đành mặt dày lừa gạt vài cái bánh bao, thuận tay đưa một cái cho kẻ lang thang đang ngủ kia.

Thời điểm người đó lấy tờ báo che mặt ra, làm cho Văn Đình Tâm không khỏi hết hồn.

"Cám ơn" một tay xoa tờ báo, một tay đem bánh bao nhét vào trong miệng, tướng ăn của người đó có chút khó coi.

Ăn hết nửa cái bánh bao, ông ta đưa tay phui phui bụi đất trên quần áo của mình, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Văn Đình Tâm cũng sững sờ một chút, "Nhìn cái gì, nhóc con?"

"Việc này..." ngồi xuống bên cạnh ông ta, Văn Đình Tâm cầm hai cái bánh bao lên, gờ trước mặt ông ta rồi nói, "Tôi sẽ cho chú thêm một cái, nhưng chú có thể trả lời tôi một vài vấn đề không?"

Nếu như trí nhớ của cô không có sai, người đàn ông lôi thôi lếch thếch trước mắt này là người mà kiếp trước Nam Thế Dương luôn tìm kiếm nhiều năm.

Mặc dù chỉ thấy ảnh ông ta trong nhật ký của Nam Thế Dương, nhưng cô có thể xác định, người đàn ông này chính là người mà Nam Thế Dương muốn tìm.

Trên nhật ký có viết, ở trong Nam Gia, người đàn ông này là người mà Nam Thế Dương cực kỳ y lại, cũng là người mà hắn thấy áy náy nhất...

Năm hơn ba mươi tuổi, trước ngày cuối cùng rời đi, trong nhật ký hắn đã viết rằng, ngoại trừ cô ra thì một việc nữa mà hắn tiếc nuối nhất trong cuộc đời mình là không tìm được người đàn ông này...

...

Giờ phút này, ở bên kia, sau khi lấy được hộ khẩu, Nam Thế Dương dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Nam gia.

Thời điểm đi tới trường học đã là thời gian nghỉ trưa, Nam Thế Dương cũng không có tâm tình nghỉ ngơi, trực tiếp đem sách vở giao cho tiểu đệ, sau đó vội vàng trở về nhà.

Hắn tính toán tình hình một chút, bây giờ là giữa trưa, giờ này ông nội chắc đã ăn cơm xong trở về phòng ngủ. Lúc này nếu đem cô lên lút từ trong nhà đi ra chắc chắn là không có vấn đề gì.

Tính toán cảm thấy rất tốt, về nhà cũng đặc biệt để Dư Dương vào nhà thăm dò trước, biết được ông nội đã trở về phòng, hắn mới yên tâm to gan đi vào.

Nào biết, thời điểm khi hắn đi tới lầu hai, cửa phòng của hắn đã mở rộng, thím quyết rác đang chuẩn bị đóng cửa lại, trong phòng không một bóng người...

"Này!" Niu lấy thím quyết dọn, cảm giác kích động làm cho hắn khó có thể không chế được, "Ai tiến vào?! Tôi không phải đã nói là không cần quét dọn phòng tôi sao! Cô ấy đâu?!"

Con tức rất lớn, làm cho thím quyết dọn quên cả đóng cửa, thân thể run rẩy cầu xin tha thứ, "Nhị, nhị thiếu, không phải là tôi. Là ông, ông chủ đem cô gái kia, đuổi, bức bách đuổi đi..."

"Àm", hắn không do dự chút nào xông về phía gian phòng của ông nội.

Ở Nam gia, thời gian qua Nam Thế Dương luôn cực kỳ nghe lời, ở trước mặt ông nội, hắn thậm chí ngay cả lên lút cũng không dám làm, nếu như ông nội quyết định điều gì, hắn trước cho tới bây giờ đều là tuyệt đối nghe theo...

Nhưng hiện tại, hắn vô cùng tức giận!

"Ông nội! Mở cửa!" Ở trước cửa phòng ông nội, hắn bị hai hộ vệ chặn lại.

Đó là hộ vệ thân cận của ông nội hắn, là cao thủ toàn năng, chỉ cần một tay ngăn cản liền có thể làm hắn một bước cũng không thể bước được.

Nhưng Nam Thế Dương cũng không lùi bước, chặn đầu xông lên, dùng sức phản kháng, "Mở cửa! Ông nội! Ông tại sao lại đối với cô ấy như vậy! Ông dựa vào cái gì! Ông mau đi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Trẻ Đấu Già!

Đây là lần đầu tiên Nam Thế Dương cùng ông nội cãi lộn, còn ngay lúc ông đang nghỉ trưa.

Ông nội hắn mặc dù tuổi đã lớn, nhưng rất chú ý đến thời gian nghỉ ngơi, nếu như không được ngủ sáng khoái, sau khi dậy tính tình sẽ kém đến mức nổi giận. Nam Thế Dương nhao nhao âm ỉ như vậy, dù cho cánh cửa có cách âm tốt thế nào, cũng không ngăn cản được bao nhiêu âm thanh.

Hai người vệ sĩ ông chủ tính giác sẽ nổi giận, nên một người lắc lắc Nam Thế Dương, một người cường chế bịt miệng của hắn, dùng giọng nói cực nhỏ cảnh cáo, "Nhị thiếu, thật thất lễ. Nhưng ông chủ đang nghỉ ngơi, kính xin nhị thiếu lúc khác lại đến."

"Đừng, đừng..." ra sức lắc đầu, lúc này hai vệ sĩ giữ càng chặt, hắn lại càng phản kháng mạnh, miệng vừa rảnh một chút liền la hét, "Ông nội! Đừng..."

"Nhị thiếu, cậu còn như vậy chúng tôi sẽ không khách khí đâu!" Vệ sỹ bỗng tăng thêm lực, làm cho trên cánh tay Nam Thế Dương nổi lên một vết màu đỏ rõ ràng. Ai kêu người thiếu niên này quá cố chấp không nghe lời.

"Có muốn khiêng nhị thiếu đi chỗ khác không? Người vệ sỹ ở bên phía đối diện nháy mắt hỏi.

"Được!" Trợn tròn mắt nhìn về phía vệ sỹ kia, Nam Thế Dương quả thực tức phát điên. Lấy sức lực toàn thân phản kháng lại bọn họ.

Đáng nói, vệ sỹ của ông nội quả thật có loại quyền lực này, đối với bất kỳ ai đều có thể động thủ!

"Khiêng đi." Một người vệ sỹ khác gật đầu đồng ý, "Tóm lại không thể âm ỉ đến ông chủ."

Chủ ý đã định trước, hai người vệ sỹ đồng loạt giơ tay, thoảng cái liền trực tiếp đem Nam Thế Dương khiêng lên. Nhưng, thừa dịp miệng được giải phóng khỏi bàn tay kia, Nam Thế Dương lại hắng giọng rống to, "Mở cửa! Ông nội, mở cửa! Ông mau đi ra!"

Giọng hét quả thực vô cùng lớn, tại trong hành lang cũng có thể nghe được. Hai người vệ sỹ bị hù dọa đến mức cứng người, lập tức khiêng hấn lên sau đó chạy như điên, lấy tốc độ nhanh nhất vượt qua ngã rẽ của hành lang.

Sau khi bóng dáng của bọn họ biến mất khoảng một phút, cửa phòng của ông cụ liền mở rộng ra, 'Vèo' một tiếng, một cây quai trượng bay ra, đập vào khoảng không...

"Ông, ông chủ, bên ngoài không có ai." Bên giường người giúp việc nhặt cây quai trượng trở lại, cúi đầu bẩm báo, thân thể bị hù dọa đến mức phát run, trên trán mồ hôi đều chảy ra.

Trên giường, sắc mặt của ông cụ khó coi đến cực điểm, nhưng không tiếp tục nổi điên, chỉ kéo chăn lại tiếp tục nằm xuống.

Chăn trùm kín cả người, Đôi mi nhú chặt, nhớ tới tên nhóc thối kia vừa xông tới định chát vắn ông, bên trong trái tim cảm thấy khó chịu vô cùng. Tên nhóc thối đó lại vì một người phụ nữ mà làm phiền tới giấc ngủ của ông! Người phụ nữ đó lại còn xuất phát từ Nam gia nữa! Thật đúng là to gan vô cùng!

Nếu như không phải hiện tại tên nhóc thối đó đã được mang đi, ông nhất định sẽ ra ngoài dạy dỗ hấn một trận!

"Hừ!" Từ bên trong chăn truyền ra một tiếng kêu đau, làm cho mấy người giúp việc bên giường trong lòng đều hoảng sợ. Ông chủ mà tức giận, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Bên ngoài phòng, hai vệ sỹ khiêng Nam Thế Dương chạy thẳng một đường, vô cùng khẩn trương, một hồi lâu, khi xác định là ở khoảng cách này ông chủ sẽ không nghe được mới dừng lại. Ai ngờ, lúc vừa mới để Nam Thế Dương xuống đất, hấn đã nhanh chóng co chân muốn chạy.

Một trước một sau, hai vệ sỹ cật lực đuổi theo, cuối cùng cũng bắt được hấn. Giằng co qua lại, làm hai vệ sỹ võ nghệ cao cường cũng phải mệt mỏi.

"Nhị thiếu à, cậu không cần đi gây chuyện âm ỉ với ông chủ." Vệ sỹ kia ấn chặt Nam Thế Dương đang cố giãy dụa, mệt mỏi thở, "Ông chủ đem cô gái kia đuổi đi, cô ta đi đâu ông chủ làm sao mà biết được".

Nhắc tới cô gái kia, Nam Thế Dương mới dừng phản kháng lại, trừng mắt về phía người đó, "Tại sao lại đuổi đi? Đuổi đi khi nào, các người đều thấy sao?"

"Đừng, nhị thiếu." Vệ sỹ kia gật đầu, thấy hấn đã tỉnh táo lại, cũng buông lỏng tay ra, "Sáng sớm, ông chủ nghe nói không có chìa khóa phòng nhị thiếu, liền kêu chúng tôi phá khóa đi vào. Sau khi phát hiện ra cô gái kia, ông chủ đã rất tức giận. Cô gái kia bị ông chủ mắng một trận, rồi bị đuổi ra khỏi nhà. Sau đó, ông chủ cũng không quan tâm tới chuyện này nữa".

"Ông nội mắng cô ấy thế nào? Cô ấy đi đâu các người có chú ý hay không?" Tiến lên giữ chặt hai vai một vệ sỹ, nghe được chuyện xảy ra lúc sáng, Nam Thế Dương tâm tình đều trở nên vô cùng căng thẳng.

Cô là bị ông nội đuổi ra ngoài . . .

Ông nội hấn nói chuyện vốn khó nghe, cũng không biết đã nói với cô ấy những thứ gì . .

Không biết, cô có để ý đến những lời đó không. . .

Nghĩ như vậy, Nam Thế Dương thực rất muốn đi tìm ông nội hỏi thử, nhưng có hai vệ sỹ đứng trước mặt, hấn nếu muốn đi tới, thật đúng không phải là chuyện dễ dàng gì.

"Nhị thiếu, cậu có thể đi hỏi bảo vệ, có lẽ hấn sẽ biết cô gái kia đi hướng nào ." Đưa ngón tay chỉ về phía cửa chính, lập tức, Nam Thế Dương liền co giò chạy đi.

Nhìn bóng dáng hấn chạy xa, hai vệ sỹ thở phào nhẹ nhõm.

Từ trong nhà chạy thẳng tấp đến cửa chính, Nam Thế Dương không hề chạy lệch dù chỉ một chút, thời điểm chạy qua đại sảnh, Dư Dương còn không phản ứng kịp.

"Nhị thiếu?" Đưa tay nín áo khoác của Nam Thế Dương, 'Xoẹt' một tiếng, áo khoác đồng phục bị xé rách, lộ cả áo trong ra ngoài.

"Cút ngay!" Nam Thế Dương trước tiên lão đảo một cái, sau đó xoay người tiếp tục chạy, thoảng cái không thấy đâu cả. . .

"Nhị thiếu, đi đâu vậy hả?" Rống lên một tiếng, cũng không nghe đáp lại, bóng dáng rất nhanh biến khỏi tầm mắt của hấn.

"Không phải nói đi tìm cô gái kia sao? Chẳng lẽ cô ta bị đuổi đi?" Cúi đầu hoài nghi, chợt, trông thấy một tấm thẻ cứu trợ rơi trên mặt đất, Dư Dương ngơ ngẩn, "Nguy rồi!"

Lập tức, một bóng dáng lao ra khỏi phòng, chạy vô cùng vội vàng. Nghĩ đến nhị thiếu là người mù đường, Dư Dương cảm thấy đầu mình càng đau...

Một mạch đuổi tới cửa chính, đâu còn hình bóng của người thiếu niên đó nữa...

Chết tiệt! Thẻ cứu trợ đều ở trong tay hắn! Nhị thiếu nếu như bị lạc đường, làm sao có thể tìm được đây!

"Ông Trương, điều người làm, chia ra đi tìm nhị thiếu mau!"

Một tiếng ra lệnh này, lập tức huy động ra rất nhiều người của Nam gia. . .

...

Lúc đó, trong mái đình nhỏ của công viên, Văn Đình Tâm cùng người kia đang nói chuyện rôm rả đến mức cười ha hả.

Thời điểm này, nhóm người làm của Nam gia đang khẩn trương tìm kiếm Nam Thế Dương, hắn lại đang kiếm cô hoàng đến mức điên cuồng, thế nhưng cô lại hồn nhiên không phát hiện ra. . .

Ông chú lang thang này là một người đàn ông vô cùng dễ nói chuyện, cùng với Văn Đình Tâm hơn ba mươi tuổi đầu, đề tài nói chuyện chung về gia đình xã hội rất nhiều.

Có thể là để giết thời gian, cũng có thể là để kéo dài thời gian, trong lòng cô nghĩ, nếu như ông ta chịu nghe cô nói, hy vọng có thể dẫn ông ta đi gặp Nam Thế Dương..

Ông chú lang thang đó nói cho cô biết, ông ta đã lưu lạc vài chục năm ở bên ngoài, chỉ vì một mục đích đó chính là tìm kiếm con trai.

Đưa cho cô một tờ quảng cáo, trên đầu chính là hình của một cậu bé khoảng chừng bốn tuổi, nhóc con cười tươi, nhìn vô cùng hoạt bát dễ thương.

"Cô bé, cái này cũng cho cô có thể giúp chú đề ý một chút." Ông ta lại móc ra một tấm ảnh thiếu niên khoảng chừng mười mấy tuổi, đưa lên cho cô, "Đây là ảnh của thằng bé. Tôi đã mời chuyên gia phân tích ảnh của tôi và vợ mà ra, nói không chừng thằng bé lớn lên sẽ có bộ dạng như thế này".

"Được" Văn Đình Tâm đưa tay tiếp nhận. Nhìn hình ảnh của bé con bốn tuổi, và hình ảnh lúc thiếu niên, thành thật mà nói, có vài phần giống ông chú lang thang kia. Cũng có vài phần giống Nam Thế Dương. "Cháu nhất định sẽ giúp chú đề ý, nhưng là, chú tới bây giờ vẫn đang tìm sao? Kế tiếp sẽ đi đâu tìm vậy?"

"Đương nhiên phải tìm, tôi đã tìm vài chục năm, nhà cũng không cần, vợ cũng mất, làm sao có thể không tìm chứ." Nói xong, ông ta đứng dậy vỗ vỗ bụi đất khắp người, đeo ba lô lên.

Quay đầu lại hướng về phía cô nhếch miệng cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy tang thương, "Cô bé, cháu nên biết rằng có người để đi tìm cũng là một loại hạnh phúc. Ít nhất cũng chứng minh được rằng trên đời này còn có người không vứt bỏ cháu".

Nghiêm túc chú ý lời nói của ông chú lang thang, cô cảm thấy rằng lời nói ấy rất có đạo lý.

Mà sau khi câu nói đó vang lên không đầy một lát, lại vô cùng trùng hợp, cô nghe được có người đang tìm mình, ở rất gần, còn lớn tiếng kêu tên cô - - "Văn Đình Tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Xem Như Tìm Được Rồi!

Nam Thế Dương biết năng lực nhớ đường của mình rất kém, cho nên hắn không dám chạy quá xa, lại không dám đi vào mấy ngã rẽ, Nam Thế Dương có một chút thông minh, hướng về nơi có nhiều người chạy tới, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi.

Hắn tin rằng, Văn Đình Tâm không phải là cô bé ngốc, có bị đuổi ra ngoài cũng nhất định sẽ không chạy quá xa, nói không chừng, cô đang trốn ở chỗ nào vắng vẻ chờ hắn tới. . .

Đúng vậy, trong thành phố không có người thân quen cô nhất định là núp ở chỗ hẻo lánh đợi hắn. . .

"Văn Đình Tâm!" Mang theo ý nghĩ như vậy, Nam Thế Dương cất tiếng gọi càng thêm lớn, "Văn Đình Tâm! Cô ở gần đây sao! Hãy trả lời đi!"

Bước chân không dám bước quá nhanh, bởi vì chính mình là dân mù đường, sợ nếu không để ý sẽ bỏ qua cô mất. Cho nên, mỗi một bước, mỗi một cái góc nhỏ hẳn đều để ý vô cùng cẩn thận. Nói không khoa trương chứ, hẳn càng tìm về sau, ngay cả thùng rác cũng muốn mở ra nhìn một chút.

Hắn tìm cuống cuống không có phương hướng đã hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc tìm được công viên này. Khoảng cách từ công viên đến Nam gia cũng không xa, diện tích rất lớn, thời điểm Nam Thế Dương đi vào, có thể nói hẳn nhanh chóng biết một chuyện đó là hẳn không biết đường. Cầm đầu bước vào bên trong đó, lục soát từng chút, liên tục gọi tên cô, trong lòng rất gấp, nhưng lại kiên nhẫn tìm kiếm..

Tuy nhiên, dù loanh quanh mãi hẳn vẫn chưa tìm được, nhưng kiên nhẫn chính là, dù cho không tìm được, hẳn cũng quyết không dừng lại.

Trong lòng suy nghĩ là lỗi của hẳn, hẳn đã đem cô từ nông thôn lên đây, hẳn nhất định phải chịu trách nhiệm với cô!

"Văn Đình Tâm! Cô có ở đây không! Văn Đình Tâm!" Gọi lớn một câu dài như thế, Nam Thế Dương bắt chập ánh nhìn của mọi người trong công viên, thậm chí nhiều lần còn muốn bắt lấy một bác gái để hỏi một tiếng.

Vô cùng trùng hợp, Nam Thế Dương đi bậy bạ lại tìm được đình nghỉ mát ở gần đó, lớn giọng gọi một tiếng làm Văn Đình Tâm ngạc nhiên mừng rỡ đến ngỡ ngàng, "Nam Thế Dương!"

Nhón mũi chân đứng lên, khắp khiêng, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản đôi chân bước về phía hẳn. Ngẩng đầu, nhìn về phía giọng nói đang phát ra, rất nhanh, hình ảnh cao gầy của Nam Thế Dương xuất hiện trước mắt, "Nam Thế Dương, tôi ở chỗ này nè!"

Cô gọi vô cùng thuận miệng, vui vẻ quá lớn làm cho cô cũng không chú ý tới vẻ biến đổi trên mặt của ông chú lang thang ở sau lưng. Nếu như cô chú ý tới, sẽ không khó để nhìn ra, ông chú lang thang kia về mặt từ ngạc nhiên đến lúng túng, cuối cùng trên khuôn mặt hiện ra một đường cong, cười vài tiếng miễn cưỡng, cũng có vài phần bất đắc dĩ..

Không nghĩ tới sẽ nghe được câu trả lời của cô, Nam Thế Dương cả người đều chấn phấn, quay đầu nhìn quanh, càng lớn tiếng gọi, "Ồ nơi nào! Văn Đình Tâm!"

"Ồ đây a! Bên trái, bên trái!" Đưa tay chào hỏi, nhìn Nam Thế Dương vẫn chưa tìm được mình, Văn Đình Tâm vội vã bước chân lên phía trước, "Thế Dương, ở đây nè!"

"Ồ đâu?!" Lại quay đầu một cái, thật vất vả nhìn về phía Văn Đình Tâm, nhưng hết lần này tới lần khác vóc dáng nhỏ bé kia bị bao phủ sau đồng cỏ.

"Ai, chuyện gì xảy ra, tôi nói là bên trái mà", lớn tiếng nói, Văn Đình Tâm hai chân nhón lên cao, hai tay vung lên, "Tên nhóc thối! Tôi ở chỗ này nè! Mau nhìn sang!"

Sau một câu trách mắng của cô, thời điểm hẳn quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cô.

Trong thoáng chốc ánh mắt chạm nhau, cả trái tim Nam Thế Dương đều buông xuống, trong lòng là cảm giác thoải mái, không, phải nói là như trút được gánh nặng..

"Cô đứng tại chỗ đi, đừng động, tôi sẽ đi qua." Nhìn cô di chuyển hai bước, Nam Thế Dương cả người đều khẩn trương, bước chân khắp khiêng kia nhìn vô cùng chói mắt.

Bước chân ngừng lại, Văn Đình Tâm cũng lười đi, quay đầu lại nhìn về phía đình nghỉ mát, lại ảo não phát hiện, ông chú lang thang kia đã yên lặng biến mất. Chuyện như vậy, một khoảng thời gian sau mỗi khi nhớ tới cô đều rất hối hận..

"Văn Đình Tâm", Nam Thế Dương sốt ruột chạy tới, thời điểm đến trước mặt cô, cảm thấy rất khẩn trương. Nhưng lúc đối diện với cô, lại không chỉ căng thẳng như vậy, "Cô, có tốt không? Không có, chịu đã kích chứ?"

Hỏi xong lời này, Nam Thế Dương rất muốn dùng một nắm đấm đánh chính mình. Đại khái hẳn là người không biết ăn nói, cho nên hỏi đến vấn đề này dễ khơi lại vết sẹo của người ta.

Ngẫm lại, người ta đã bị ông nội nói lời hung ác đuổi ra ngoài, làm sao có thể không bị đã kích chứ!

"Đồng" một tiếng, Văn Đình Tâm gõ trên trán hẳn một cái, làm hẳn đau đến mức phải kêu ra tiếng, "Gào, cô sao vậy".

"Tên nhóc thối, nói cái gì hả, tôi đã ngồi trong gió lạnh từ sớm tinh mơ tới giờ còn hỏi tôi có bị đã kích hay không" một bên oán trách, nhưng lại không tự chủ đưa tay sửa lại tà áo sơ mi xộc xệch của hẳn, lập tức, ánh mắt liền chú ý đến vết đỏ trên cổ tay của hẳn, "Ai, đây là cái gì? Anh đánh nhau sao?"

Đó là trong lúc hẳn cùng tên vệ sỹ kia giằng co đã bị, cũng không đau lắm, nhưng nhìn rất nghiêm trọng, làm Văn Đình Tâm thấy vô cùng đau lòng.

"Chuyện gì xảy ra vậy, trên tay cũng bị". Sửa sang lại quần áo cho hẳn, đôi mày cô càng ngày càng nhíu chặt, nhìn thấy áo khoác cũng bị xé rách, lập tức có kết luận, "Thật là quá đáng, áo khoác cũng bị xé rách như vậy. Anh không có chuyện gì chứ? Trên người còn có chỗ nào khác bị thương không hả?"

Vội vội vàng vàng, Văn Đình Tâm đem hẳn kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, trong đôi mắt hiện lên vẻ vô cùng lo lắng, "Không được, chúng ta phải tìm một chỗ cởi quần áo ra kiểm tra mới được."

"Không cần đâu, tôi thật không sao mà", kéo chặt áo khoác lại, khuôn mặt Nam Thế Dương lập tức đỏ lên, cô cũng không có thẹn thùng, hấn thế nhưng lại ngại ngùng đến vậy, "Không có theo ai đánh nhau cả, tôi chính là gây sự cùng vệ sỹ trong nhà một chút." Kết quả còn bị khiêng ra bên ngoài...

"Vây là tốt rồi, tôi còn tưởng rằng anh đánh nhau với bạn học. Anh nên biết, anh là đi học, không phải là đi đánh nhau. Có kiến thức mới có thể thay đổi vận mệnh, biết không?" Giọng nói giống như là mẹ nói với con trai vậy, trên tay cũng tiếp tục sửa sang lại quần áo của hấn, cài lại nút trên cùng của áo sơ mi, sửa sang lại cả vạt cho ngay ngắn, mỗi thứ một chút, trông mới ra dáng một học sinh.

Cái kiểu quản lý này làm Nam Thế Dương cảm thấy rất kì quái, gãi gãi đầu, lập tức đổi chủ đề, "Văn Đình Tâm, đói bụng không. Tôi mời cô ăn cơm."

"Đói bụng. Buổi sáng mới ăn một cái bánh bao thôi." Nói đến đây, Văn Đình Tâm lại nhớ ra cái gì đó, "Chờ tôi một chút, tôi có đồ để ở trong đình".

Xoay người, bàn chân đau đớn đang định bước đi, lập tức bị hấn giữ lại, "Cô đứng đây đi, tôi đi lấy."

Từ bên cạnh cô bước qua, Nam Thế Dương rất nhanh liền chạy vào đình nghỉ mát, đình trống rỗng không có gì cả. Vốn là ông chú lang thang kia để lại tờ quảng cáo cùng một bức ảnh cho Văn Đình Tâm, nhưng thời điểm cô mới rời đi, lại tiện tay mang đi, dường như là có dụng ý...

"Cô để vật gì trong này?" Quay đầu lại, Nam Thế Dương nhìn về phía cô, "Ở chỗ ngồi và trên mặt bàn đều không có gì cả."

"Không có sao? Là tờ quảng cáo vĩa một tấm hình." Nói xong, cô nhắc chân hướng về phía Nam Thế Dương bước đi. Nhưng mới đi được vài bước, chỉ thấy Nam Thế Dương vội vội vàng vàng chạy tới, cô kinh ngạc "Làm sao vậy? Sao lại vội vàng thế?"

"Không phải là bảo cô đứng yên đừng nhúc nhích sao", nhíu mày, lập tức Nam Thế Dương ngồi xổm xuống công cô trên lưng, rồi sau đó mới không tự nhiên mà bỏ sung, "Thực không chịu nổi cô, cứ không nghe lời như vậy".

Hành động như vậy, hóa ra là lo lắng cho cái chân đau của cô...

"Ừ, cô xem này" cõng cô vào trong đình nghỉ mát, Nam Thế Dương đi xung quanh một vòng, "Hay là cô làm mất từ trước?"

"Làm sao có thể, cũng chưa đi đâu sao mà mất được. . ." Lần này, Văn Đình Tâm cũng không thể giải thích được, "Chẳng lẽ bị gió thổi đi?"

"Cái quảng cáo gì mà lại quan trọng như vậy, đừng để ý nữa, đi ăn cơm trước đã." Nhanh chóng bước đi, Nam Thế Dương tùy tiện chọn một hướng, "Com nước xong, còn có một việc lớn muốn bàn bạc với cô".

"Việc lớn gì vậy?"

"..."

Lúc này, Nam Thế Dương mới nhớ tới một chuyện - - thẻ cứu trợ của hấn không có ở đây, hấn hình như bị lạc đường...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Không Biết Đường, Là Một Loại Bệnh.

Thời gian qua nỗ lực nhớ đường đã làm Nam Thế Dương cảm thấy vô cùng xấu hổ. Đây cũng không phải là do hấn bị từ bẩm sinh, mà là sau này xảy ra sự cố mới tạo thành bóng ma trong lòng.

Đó là một chuyện xưa, ẩn giấu sâu trong ký ức của hấn. Một đoạn ký ức ấy, sau lần tự tử, hấn chưa bao giờ dám nhớ tới, ngay cả trong nhật ký cũng không muốn nói tới.

Hấn vẫn còn nhớ rõ người phụ nữ đó, đã từng làm hấn khủng hoảng đến cùng cực, hấn đã phải vứt bỏ em trai mình, chuyện đó làm hấn cả đời đều cảm thấy có lỗi.

Khi đó hấn còn nhỏ, tâm lý cũng không mạnh mẽ hấn đã vô cùng khủng hoảng, cho nên cũng mất đi khả năng nhớ đường, hấn vô cùng căm ghét phụ nữ, tất cả tình tình ngày hôm nay cũng vì nguyên nhân đó mà ra...

Cổng Văn Đình Tâm trên lưng hấn tùy ý chọn một phương hướng bước đi, mỗi bước đều không lớn, hết nhìn đông tới nhìn tây, ngắm chính xác mục tiêu. Có lẽ không nói quá chứ, ở trong mắt hấn, trước mặt cho dù có thể nào cũng chỉ là một loại phong cảnh...

Đây là giác quan của một người vốn bị mù đường, một loại trạng thái không bình thường của thị giác, người khác sẽ không hiểu được. . .

"A, đợi một chút, vì sao anh lại đi phía này, chúng ta vừa mới ở bên kia qua, đi như vậy không phải sẽ trở về chỗ cũ sao?" Vỗ vỗ trên vai hấn, ở trên lưng Văn Đình Tâm có cảm giác rất kỳ lạ, "Không phải là nên đi về phía bên kia sao?"

"Á, được rồi."

Cô tiện tay chỉ về một phía, ở trong mắt Nam Thế Dương giống như một ngọn đèn soi đường. Đây cũng là người bình thường vĩnh viễn không cách nào cảm giác được, sự sợ hãi thuộc về hắn.

Chính cô đã mang đến cho hắn cảm giác vô cùng an toàn.

Ngày đó ở giữa rừng, nếu như không có cô, hắn cũng không có khả năng đi ra ngoài. Trong mắt hắn mọi con đường đều giống nhau như đúc, không thể nhận thức được cảnh vật, là do thị giác của hắn, cho dù có cho hắn bao nhiêu thời gian đi nữa thì hắn cũng không chắc có thể đi ra bên ngoài được.

Cô đã dẫn hắn ra ngoài mà không bỏ lại, thậm chí còn diu hắn, không chê hắn là làm cô liên lụy... Cô gái như thế, làm hắn hết sức an tâm, làm hắn không có biện pháp để ghét...

Trên thực tế, ở kiếp trước Văn Đình Tâm vô cùng xấu hổ, mặc dù khi tỉnh dậy hắn liền nhờ cậy vào cô, nhưng cô cũng chỉ vụng trộm dùng các loại dấu hiệu dẫn hắn ra ngoài. Cho đến khi đưa hắn trở về thôn...

Chuyện này, dường như là định mệnh đã sắp đặt từ trước, cô đối tốt một lần, đối lấy một tấm chân tình từ hắn, chỉ là tiện tay giúp đỡ hắn lại nghiêm túc một đời quan tâm đến cô...

"Sau đó đi về phía bên này", ngón tay chỉ về phía trước, nghe được lời chỉ dẫn từ cô, hắn vô cùng nghe lời bước qua.

Bóng lưng của hai người làm cho phong cảnh của công viên thêm phần đẹp mắt, thiếu niên trẻ tuổi, toàn thân tràn đầy một loại hơi thở tốt đẹp của tuổi thanh xuân.

Tại phía sau hai người, một mũi giày lem luốc bước ra, có thể thấy được chính là ông chú lang thang khi nãy, đôi mắt nhìn về phía họ thoáng nét tươi cười và ý vị sâu xa, mặc dù khuôn mặt dính đầy bụi đất, râu ria mọc tốt, nhưng vẫn không thể che đi được ngũ quan anh tuấn.

Đúng là khoe miệng của hắn đang cười vô cùng ôn hòa.

"Nhóc con, đã lớn như vậy. . ." Tờ quảng cáo trong lòng bàn tay bị siết chặt, sức lực không nhỏ, dường như đang cùng cố quyết tâm của hắn.

Nếu như con của hắn đang ở đây, không khác biệt lắm có lẽ cũng đã lớn như vậy. . .

...

Nam Thế Dương mặc dù không biết đường, Văn Đình Tâm lại nhận ra đường vô cùng tốt, ở kiếp trước, công viên này cô đã đi vô số lần.

Kỳ thật phong cảnh của công viên rất đẹp, những hàng cây xanh, những bụi hoa hồng nở rộ, đôi khi lại có thể chứng kiến được một vài chuyện thú vị.

Nếu như không phải là cô đang đói bụng, nhất định sẽ đi dạo cùng hắn một lát.

Được cô chỉ dẫn, hai người rất nhanh liền đi ra khỏi công viên, tìm được một quán ăn ở gần đó, thời gian lúc ngồi xuống đã là một giờ chiều.

"Anh buổi chiều có đi học không? Nếu có, tôi có thể ở lại chỗ này chờ anh. Hoặc là ở bên trong đình nghỉ mát kia, tuyệt đối không đi linh tinh đâu" lấy đôi đũa cho hắn, Văn Đình Tâm lại cầm khăn giấy lau cái bàn trước mặt, trong lòng suy nghĩ nếu như buổi chiều có thể gặp được ông chú lang thang kia thì vô cùng tốt.

"Không được."

Trả lời chắc nịch, Nam Thế Dương lông mày đều nhíu lại.

Trời mới biết, thời điểm cô ở công viên này giết thời gian, hắn đã lo lắng đến phát điên, loại chuyện như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới có thể để nó phát sinh một lần nữa.

"Buổi chiều tôi không có tiết học, sẽ dẫn cô đi tìm phòng ở." Nói một câu này, cũng không để cho cô có cơ hội phải kháng, dù sao không tới lớp cũng chỉ có một mình hắn biết, "Sau đó đi mua sách vở, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày tôi sẽ đưa đón cô đi học, sau đó cùng nhau trở về".

Đây chính là lời hứa hẹn lớn nhất của Nam Thế Dương. Hắn sắp xếp rất hợp lý, dường như không để ý đến loại hứa hẹn này có một ý vị khác...

Cùng đến trường, cùng tan học, cùng nhau ăn cơm, cuối tuần ở cùng nhau, những chuyện như thế này, không phải là tình yêu thuần khiết của tuổi học sinh sao?

Ngước mắt nhìn hắn một cái, Nam Thế Dương nói chuyện vô cùng nghiêm túc làm cô cảm thấy buồn cười, Văn Đình Tâm khẽ lắc đầu, không làm đáp lại.

Phản ứng này, làm Nam Thế Dương rất sốt ruột, dò xét một lát, sau đó nghiêm túc lặp lại:

"Này, tôi không có nói cho cô cười. Tôi sẽ đưa đón cô mỗi ngày! Hộ khẩu của cô cũng đang ở chỗ tôi, về sau người giám hộ cô chính là tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô!"

Nghiêm túc nói lời này, ai nghĩ Văn Đình Tâm nhin không được, "Xi" một tiếng bật cười lớn.

"Ha ha, anh như thế nào lại dễ thương đến vậy?" đưa tay vuốt vuốt đầu của hắn, trong ánh mắt là niềm vui cùng với sự cưng chiều vô hạn.

Thì ra năm mười tám tuổi hắn lại dễ thương hồn nhiên đến vậy.

Lấy được hộ khẩu chính thì chính là người giám hộ, chuyện này nếu như hắn đã hơn ba mươi tuổi nói còn có thể nghe được, không mà dù ở tuổi đó mà nói câu này cũng bị cho là ngốc đi.

"Văn Đình Tâm", ý thức được cô đang đùa giỡn mình, làm khuôn mặt Nam Thế Dương đỏ rần, "Tôi nói thật, buổi sáng tôi đi tìm cha mẹ kế của cô."

"Sau đó thì sao?" Chê cười, Văn Đình Tâm cảm thấy không quan tâm lắm.

"Cầm hộ khẩu", dùng một chút, nhìn thấy cô bày ra vẻ mặt khinh bỉ ở phía đối diện, đành phải cúi đầu thừa nhận, "Hoi động tay một chút..."

Đối hắn mà nói, lần ra tay này đã xem như là vô cùng nhẹ. Nhưng, Nam Thế Dương cũng không biết, cái thủ đoạn như vậy, giờ phút này ở trong thôn Nam giao đã sớm bị truyền đi vô cùng kinh khủng. Đến lúc trở về thôn, hai người trẻ tuổi đã thành đối tượng công kích của cả thôn.

Liếc hắn một cái, Văn Đình Tâm lại cười bất đắc dĩ mờ, "Anh thật là..."

Giọng nói là dịu dàng, giống như mặc kệ hắn làm cái gì, cô cũng không trách mắng...

"Văn Đình Tâm, tôi đánh cha mẹ kế của cô, cô không trách tôi sao?"

Nở một nụ cười, thái độ ôn hòa của cô để cho hắn yên tâm, "Không trách, anh làm cái gì tôi cũng không trách. Hơn nữa, chuyện đại đột như vậy, cũng chỉ có anh mới làm ra."

Nửa câu đầu làm hắn thầm sướng khoái không thôi, nửa câu lại làm cảm giác về vang đang trên cao của hắn biến mất không còn tăm tích...

Chống cảm nhìn về phía cô, Nam Thế Dương lộ vẻ mặt không biết làm thế nào.

Bầu không khí trở nên im lặng, cho đến khi Dư Dương dẫn người tới.

"Nhị thiếu!"

Đứng ở cửa tiệm, Dư Dương nhìn một cái liền nhận ra nhị thiếu nhà hắn.

Lúc đó, nỗi bất an trong lòng cũng được hạ xuống. Thời điểm ánh mắt nhìn về phía Văn Đình Tâm, lông mày nhíu lại vô cùng chặt. Rõ ràng có thể thấy được, hắn rất chán ghét cô.

Một cô gái xuất phát từ Nam giao, không biết đã dùng thủ đoạn gì đối với nhị thiếu. Vốn là trước đây cũng không có chán ghét cô, nhưng hiện tại cô đã gây ra nhiều chuyện như vậy, làm cho hắn cũng đủ thấy phiền chán.

Dùng tốc độ nhanh nhất đi vào, ở trước mặt nhị thiếu dừng lại, Dư Dương khom người, đưa một tấm thẻ qua, "Nhị thiếu, đồ của cậu này."

"Nhị thiếu, ông chủ đã dậy, đang tìm cậu". Khóe mắt ra hiệu với Văn Đình Tâm, Dư Dương mở miệng lại nói, "Ông chủ còn nói, không thể mang tiểu thư Đình Tâm về".

Rõ ràng nhằm vào cô, điều này làm Nam Thế Dương vô cùng tức giận. . .

Như vậy cũng rất tốt.

Lúc trước không gặp được ông nội, hiện tại, hắn nhất định phải nói chuyện này cho rõ ràng mới được!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cái Tật Xấu Này, Cần Phải Điều Trị Sớm!

Kiếp trước ông nội Thế Dương cũng không thích Văn Đình Tâm, kiếp này, Văn Đình Tâm cũng không trông mong ông sẽ coi trọng mình. . .

Một cô gái xuất thân từ Nam giao, trong mắt của người thành phố thân phận là trời sinh thấp kém, điểm này dù không nói cũng có thể nhìn ra được.

Ví dụ như kiếp trước lúc cô đi học, chẳng có người bạn nào chịu cùng cô thân thiết; Thời điểm cô đã đi làm, đồng nghiệp tụ tập cũng chẳng bao giờ kêu cô đi cùng; Thậm chí ngay cả giới truyền thông lúc cô đám cưới cũng rầm rầm đưa tin rằng, một cô gái nghèo hèn như cô lấy được Nam Thế Dương giống như là chim sẻ muốn nghich thiên. . .

Thế nhưng về chuyện này, cho dù là kiếp trước hay là hiện tại, Văn Đình Tâm một chút cũng không thấy lo lắng.

Xuất thân thấp hèn chẳng tính là gì cả, bản chất cô đã là một người phụ nữ ba mươi hai tuổi, một ngày nào đó như cũ cô vẫn có thể đứng trên đỉnh của xã hội.

"Ông nội đã tìm anh về, anh hãy đi về trước đi. Tôi sẽ ở trong đình này chờ anh, tuyệt đối không đi lung tung." Trùng mắt nhìn hần, Văn Đình Tâm lập tức quyết định thay hần.

Hiển nhiên, cái quyết định này Nam Thế Dương rất không muốn.

Đình nghỉ mát trong công viên không phải là nơi an toàn, đây là nơi công chúng cái gì cũng có thể làm ra, hần sẽ không để cho cô phải rời khỏi hần một lần nữa.

"Nhị thiếu, ông chủ lần này vô cùng tức giận, hy vọng cậu về sớm một chút." Ở bên cạnh, Dư Dương mở miệng nhắc nhở lần nữa.

"Vậy anh hãy đi về trước đi" vỗ vỗ cánh tay của hần, cô liền khuyên, "Không nên để cho ông nội anh tức giận, ông ấy mặc dù tính tình hay nóng giận câu gắt, nhưng đối với anh thực sự rất tốt."

"Khụ" Ho khan một tiếng, Dư Dương mặt lạnh ngăn chặn, "Tiểu thư Đình Tâm, xin chú ý lời nói của cô."

Dư Dương đối Văn Đình Tâm là càng ngày càng ghét, cho dù cô có đang giúp hần khuyên nhị thiếu ...

"Dư Dương" Thái độ của Nam Thế Dương không tốt lên tiếng nhắc nhở.

Hần có thể cảm giác được sự chán ghét và thái độ thù địch của Dư Dương và ông nội giành cho Văn Đình Tâm. . .

Giờ phút này, bất kỳ ánh mắt nào, hay một chút thái độ không thích hợp nào của bọn họ đều làm cho Nam Thế Dương thấy khó chịu.

Văn Đình Tâm là người hần quan tâm, không phải là người kẻ nào cũng có thể xem thường!

"Thưa quý khách, chúng tôi có thể dọn thức ăn lên rồi chứ?"

Lúc này, âm thanh của nhân viên phục vụ vô cùng thích hợp. Vừa vặn cho Nam Thế Dương có lý do để đuổi người.

"Đợi lát nữa tôi sẽ tự trở về, chuyện ông nội tôi cũng tự mình giải quyết". Sắc mặt trầm xuống, Nam Thế Dương nhận lấy tấm thẻ cứu trợ, sau đó đẩy Dư Dương ra, động tác cùng với vẻ mặt kia vô cùng bài xích, "Tôi ăn cơm đã, chú về trước đi."

Nhị thiếu đã nói như vậy, Dư Dương cũng không có lý do để ở lại.

Nhìn nhìn nhị thiếu, lại nhìn về phía Văn Đình Tâm, trong ánh mắt đều là sự khinh thường.

"Vậy tôi đi về trước, nhị thiếu nếu cần có thể gọi cho tôi." Rốt cuộc cũng không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Dư Dương rời đi, Văn Đình Tâm có một chút buồn ngủ, xã hội này quả thật phân biệt đẳng cấp cũng rất lớn. Địa vị thân phận càng cao thì càng quyết định được nhiều thứ.

"Đừng để ý đến hần ta, ăn cơm đi." Nhân viên phục vụ mới đưa món ăn lên, Nam Thế Dương liền gấp đồ ăn cho cô, hy vọng có thể làm cho cô không nghĩ đến chuyện linh tinh nữa.

Đối với thân phận của cô, hần cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng hần biết rõ, cô là một cô bé xuất phát từ nông thôn nghèo, trong lòng nhất định sẽ rất nhạy cảm, yếu đuối.

Những ánh mắt dò xét, những sự khinh thường, đối xử không công bằng với cô, tất cả những thứ đó hần đều không muốn để cô phải tiếp xúc.

Đáng tiếc hần bây giờ quá yếu đuối, đang còn trong tuổi học sinh, điều hần có thể làm được quả thực rất ít. . .

Nhìn hần mãi miết gấp thức ăn cho mình, Văn Đình Tâm cũng không nói gì thêm.

Trong lúc bất chợt hiểu ra tâm lý của hần. . .

Kiếp trước trong nhật ký hần đã từng viết, hần không muốn để cho người khác coi thường cô, khi hần vô tình nghe được người nhà của mình mắng chửi hạ nhục cô, hần đã âm thầm thề, nhất định phải bảo vệ tốt cho cô. Mà từ sau lần đó, hần thực vô cùng liều mạng, vô cùng nghiêm túc, cuối cùng còn gây ra áp lực lớn đối với gia đình để có thể cưới được cô.

"Chờ tìm được phòng ở đã, tôi muốn thu xếp ổn thỏa cho cô, sau đó sẽ trở về" gấp một ít thịt vào trong bát của cô, hần bình tĩnh nhìn về phía cô, "Không nên nói gì nữa, cái chỗ đó chỉ giành cho những người lang thang tạm trú thôi, tôi sẽ không để cô ở đó."

"Tôi vừa mới gặp phải một ông chú lang thang thực sự", nhặt chiếc đũa lên, cô gật đầu nói tiếp, "Ông ta rất tốt, còn nói chuyện với tôi từ sáng sớm tới giờ! À, còn có hai ông chú tốt bụng mua cho tôi mấy cái bánh bao nữa."

Nghe mấy lời này, toàn bộ lông mày Nam Thế Dương nhú chặt.

Cô nói tự nhiên như thế, nhưng nghe vào trong tai của hần giống như câu chuyện của một người phải đói đến mức đi ăn xin...

Nói không chừng, trong lúc hần nói sẽ cung cấp cho cô một cuộc sống sinh hoạt đầy đủ, thì cô lại đang ngồi ở tại đình này nói chuyện cùng với một kẻ lang thang...

Chuyện này thực con mẹ nó, làm hần muốn trách chết bản thân mình!

"Cho nên không cần lại tới đó chờ. Tôi sẽ không để cho cô lang thang khắp nơi, để phải ăn đồ bỏ thí của người khác". Hần vô cùng tức giận gấp một đũa thịt lớn cho cô, "Ăn nhanh đi!"

"Không phải là đồ bỏ thí, là tôi dùng trí tuệ của mình đổi lấy" ăn một miếng thịt, cô vỗ ngực bảo đảm, "Anh yên tâm, tôi không có yếu đuối như anh nghĩ, bằng kiến thức trong đầu của mình, cho dù anh có ném tôi tới tận chân núi, thông minh như tôi cũng không thể chết đói được".

"Câm miệng" ngừng chiếc đũa lại, sắc mặt Nam Thế Dương trầm xuống, "Tôi sẽ không vứt cô xuống bất kỳ chỗ nào, tuyệt đối sẽ không! Ăn cơm cho ngon đi!"

"Được" Bẹp bẹp, cảm giác được con tức của Nam Thế Dương, cô mới dừng nói chuyện, tắt nhẹ vào miệng mình.

Cô không biết rằng, chữ 'Ném' này, đã từng là một chữ mà trong từ điển của bản thân hần tuyệt đối không thể nhắc tới.

Chữ này sẽ làm hần nhớ tới trước kia, hần đã từng bị ném đi...

Còn có, hần đã phải đánh mất một người vô cùng quan trọng mà hần yêu thương...

...

Hai người sau khi ăn cơm trưa xong, ra cửa gọi một chiếc xe xích lô, cùng nhau đi tới trường học.

Từ cổng trường đi ra một tên đàn em, lén lút lút lút đem một tấm thẻ đưa vào tay Nam Thế Dương, thời điểm nhìn thấy Văn Đình Tâm, ánh mắt thoáng qua một tia khác lạ.

"Nhị thiếu, tiền tôi đã rút ra, đều ở trong thẻ này, một chút cũng không thiếu" nói xong lại bước tới gần, kéo Nam Thế Dương ra vụng trộm hỏi, "Nhị thiếu, đây là chị dâu sao?"

Lúc hỏi câu này, ánh mắt liên tục nhìn về phía Văn Đình Tâm, trong giọng nói hiện lên một chút hứng thú.

"Thái độ này là gì?" đẩy tên đàn em của mình một chút, trên môi Nam Thế Dương ngoài ý muốn nở một nụ cười, bộ dáng tươi cười hiếm có đó làm cho tên đàn em này phải sưng sờ mắt một lúc.

"Nhanh trở về, học thật tốt." giữ bả vai của hần, Nam Thế Dương quay đầu lại vẫy vẫy Văn Đình Tâm rồi đi.

Thật không tin được, tiểu đệ cảm thấy thực sự kinh hãi!

Nhị thiếu lại lộ ra nụ cười trăm năm khó gặp, lại, lại... còn dặn hần học hành thật tốt, hành vi này, con mẹ nó thật là kỳ lạ!

Lập tức, ánh mắt tiểu đệ dính thật chặt vào bóng dáng của Văn Đình Tâm.

Không cần suy nghĩ, nhị thiếu thay đổi, tám phần cũng là bởi vì người chị dâu này!

Ở phía trước, Văn Đình Tâm trên tay cầm một tấm bản đồ thành phố, Nam Thế Dương từ phía sau đi lên, vui mừng giơ tấm thẻ lên.

"Cho nè, tiền ở bên trong ấy."

"Anh giữ lấy đi, đây là tôi đưa cho anh." Không nhận lấy tấm thẻ, cô quay sang chỉ vào tấm bản đồ, "Tấm bản đồ này của anh rất tốt, tôi đã chọn được chỗ mua nhà rồi".

Trên tay cầm tấm bản đồ mà Nam Thế Dương luôn mang theo bên mình mỗi khi ra ngoài, thật ra hắn cũng xem không hiểu, nhét trong túi quần chẳng qua là chuẩn bị thêm cho an toàn thôi.

"Mua nhà?" Nam Thế Dương nhướn mày lên, "Mua nhà làm cái gì, cũng không phải là ở lâu lắm".

"Không có tiền mới phải đi thuê phòng, có tiền đương nhiên là muốn mua nhà rồi", xoay lại vỗ vỗ trên vai của Nam Thế Dương, cô dựng thẳng ngón tay giải thích, "Giá phòng càng ngày càng tăng lên, tiền thì càng ngày càng mất giá, nhân lúc đang có tiền, phòng ở lại tiện nghi, đương nhiên là muốn mua rồi".

Cần phải biết rằng, trong tương lai, giá phòng đất như leo thang vậy. Hiện tại nếu có thể mua nhiều nhà, đất một chút, về sau nhất định là kiếm được không ít tiền.

Không chỉ có nhà ở, còn cổ phiếu, chứng khoán, vé số các loại . . . Những gì có thể kiếm tiền, cô đều muốn nắm bắt.

Dường như chỉ khi mình thật cường đại rồi thì tên nhóc mới có thể giảm đi một chút áp lực.

Cái loại bệnh, hay còn gọi là tật xấu của hắn, không những phải được điều trị, mà còn phải điều trị thật tốt ngay từ đầu!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ôi Trời, Giá Phòng Của Mười Năm Trước!

"Văn Đình Tâm, ý của cô cũng tốt, nhưng mua nhà không phải là một chuyện nhỏ" đi theo bên người cô, Nam Thế Dương khó tránh khỏi lo lắng.

Sinh ở Nam gia đại gia tộc, hắn cũng không phải là chưa gặp qua một đồng tiền lớn. Nhưng muốn đi mua nhà, đối với học sinh mà nói, thực sự là một chuyện rất lớn. . .

Nói ít cũng phải bỏ ra hơn một vạn, cứ chi ra như vậy, thật sự là rất phô trương...

"Tôi nghĩ rằng, đem tiền đổi thành nhà cửa, dù thế nào cũng sẽ tốt hơn gửi vô ngân hàng để cho đồng tiền mất giá." Quay đầu lại, ngón tay vuốt trên chóp mũi hắn, hỏi, "Vé số đổi được bao nhiêu tiền vậy?"

"Tôi, tôi còn chưa nhìn".

Tầm thẻ ngân hàng còn nắm ở trong tay, suy nghĩ một chút, Nam Thế Dương đưa lên cho cô, "Cô cầm lấy đi. Cô dùng để chi cho tính toán của mình."

"Không, đây là tôi đưa cho anh", đẩy trở lại cho hắn, lại tiện thể kéo cánh tay của hắn, vì tránh cho Nam Thế Dương lại tiếp tục hỏi, cô trực tiếp kéo hắn đi, "Nhưng là tôi sẽ chịu trách nhiệm giúp anh tiêu hết, chúng ta đi thôi!"

"..."

Cô bé này tư duy logic cũng thật là khó hiểu. . .

Cô nói đưa tiền cho hắn, nhìn qua hắn chính là vô tình chiếm được lợi thế, nhưng trên thực tế, số tiền đó tất cả lại đều là của cô. . .

"Mua một căn nhà lớn, tối thiểu cũng phải có hai phòng, sau đó tôi còn muốn mua đồ đạc, ghế sofa, giường...Ừm, tất cả đều phải mua!" Nói xong, Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn hắn tươi cười, "Anh trả tiền!"

Nói thật, cô đã tiêu tiền của hắn thành thói quen.

Kiếp trước cô chính là tiêu tiền như vậy, tức giận hắn nên muốn đem thẻ của hắn dùng hết, muốn cho hắn trở nên nghèo, nhưng hắn lại chưa bao giờ ngăn cản cô, luôn luôn ủng hộ cô...

Cho tới bây giờ, cô mới phát hiện ra bản tính của người đàn ông này, hết sức MAN!

Cho nên cô quyết định, về sau toàn bộ tiền của cô sẽ giao cho Thế Dương, sau đó chính mình sẽ vui vẻ tiêu hết!

"Được, tốt lắm". Gật đầu lên tiếng, cảm giác được cô đang nhìn hắn cười, Nam Thế Dương trong nháy mắt mặt đỏ lên.

Thành thật mà nói, bị một cô bé như vậy dẫn đi, cảm thấy là lạ . . . Có chút khản trương, có chút hoảng hốt, cũng có chút thẹn thùng...

Trong lúc nhất thời, cả khuôn mặt giống như tôm luộc, ngay cả hai tai cũng vậy...

Nam Thế Dương dù sao ở phương diện tình cảm cũng còn rất ngây thơ, hay thẹn thùng, nhưng hẳn biết chính mình đôi lúc cũng sẽ nghĩ linh tinh.

Cùng cô quen biết không lâu, nhưng trong lòng rõ ràng lại rất muốn, rất muốn...

Đáng chết! Hắn cũng không biết hắn muốn làm cái gì!

"Xích lô", đưa tay ngoắc một chiếc xe xích lô, Văn Đình Tâm kéo hắn ngồi lên, tinh thần rất phấn chấn, "Đi trung tâm thành phố."

Xích lô chuyển hướng, chạy về phía trung tâm thành phố.

Dọc theo đường đi, Văn Đình Tâm liên tục bấm ngón tay tính toán giá đất.

Nhà cửa là của cải cố định, và sẽ liên tục tăng giá, nhưng cái thời kỳ ba bốn vạn một m² đất, vẫn còn phải đợi tới năm sáu năm sau.

Đúng vậy, hẳn là phải năm sáu năm sau, giá đất đai nhà cửa mới tăng lên đỉnh điểm được. Ở thủ đô, trung tâm thành phố, vùng lân cận, vùng nông thôn, giá cả hơn kém nhau thực không phải là nhỏ.

Văn Đình Tâm lập kế hoạch như vậy, thừa dịp giá cả hiện tại đang còn ổn định, nhất định phải mua vài căn nhà ở trung tâm thành phố. Cho dù là nhà cũ đi nữa, sau này bán đi lợi nhuận thu được cũng không phải cao ở mức bình thường.

"Cô đang suy nghĩ gì?" Đưa tay quơ quơ trước mắt cô, Nam Thế Dương khó tránh khỏi phiền muộn.

Bị hắn kéo về hiện tại, Văn Đình Tâm rút tay lại cười cười, "Có nghĩ gì đâu".

"Tối rồi", cho xe dừng lại, lái xe liền mở miệng nói, "Hai đồng".

Trả tiền, sau khi hai người xuống, trực tiếp đi vào trong ngõ hẻm.

Ở những năm này, thành phố và thủ đô phần lớn đều là nhà cho thuê. Sở dĩ như vậy bởi vì số người có thể mua nhà thực sự rất ít, toàn là Trưông trấn phải dựa theo số người trong mỗi gia đình mà phân cho nhà ở. Có rất nhiều gia đình ba bốn người đều ở chung trong một phòng.

Bởi vì phần lớn người không mua nổi nhà, cho nên chỉ có thể dùng để cho thuê.

Vốn là, Nam Thế Dương cũng chuẩn bị thuê cho cô một căn phòng, phòng cho thuê không đắt lại có chủ nhà giúp đỡ việc chuẩn bị, thật ra mà nói, đối với một học sinh, như vậy sẽ tiện lợi rất nhiều.

Nhưng cô hết lần này tới lần lại chỉ muốn mua nhà. . .

Ý muốn này, Nam Thế Dương tuyệt nhiên không thể hiểu được.

Một số nhà dán tờ thông báo cho thuê lên cổng, đi một đoạn vào trong hẻm, số nhà cho thuê thật cũng không phải là ít!

Tùy ý đi vào một nhà, khi gặp gỡ chủ nhà hai người liền lập tức được đưa đi xem phòng.

"Nhà này trước mắt là không dùng, tạm thời chưa có ai ở". Mở ra tám cửa gỗ, chủ nhà dẫn bọn họ vào trong, "Căn nhà hơi nhỏ, tổng cộng có bốn phòng, trong đó có phòng bếp và nhà vệ sinh, còn có sân phía trước".

"Giường, tủ quần áo những thứ này đều có, còn những đồ đạc vật dụng khác thì chưa có. Trước tiên tôi sẽ dẫn cô cậu đi xem phòng ngủ một chút".

Tùy ý đi tới trước một gian phòng, đẩy cửa gỗ ra, nhìn đồ đạc trong phòng liền thấy được.

Thật đúng là chỉ có giường cùng tủ quần áo. . .

Có thể là quá lâu không có người ở, cho nên giường tủ đã bám không ít bụi bặm.

Cả căn phòng bốc lên mùi nấm mốc khiến hai người bọn họ phải bịt chặt mũi.

"Đi nào, tôi mang cô cậu đi xem phòng khác".

Vung tay lên, hai người lập tức đi theo chủ nhà rời khỏi căn phòng này. Rất nhanh, chủ nhà đã dẫn bọn họ đi xem tất cả các phòng, thử bóng đèn, vòi nước, cuối cùng mới dừng chân lại ở ngoài sân.

"Một tháng 90 đồng không bao điện nước". Lấy ra chìa khóa đang đeo ở bên hông, chủ nhà thông báo giá cả cho họ, "Như thế nào, hai cô cậu, nếu muốn thuê thì trước tiên hãy giao tiền nửa năm".

Ở niên đại này, phần lớn mọi người tiền lương mỗi tháng cũng chỉ được 500 đồng đến 800 đồng, thuê nhà một tháng 90 đồng cũng không tính là rẻ.

"Phòng ở rất nhỏ, giá cả lại cao quá, chúng tôi không thuê đâu". Đánh giá các phòng, trong đầu Văn Đình Tâm đã liên tục tính toán.

"Giá này đã rất rẻ rồi, đây chính là căn nhà có bốn phòng đó. Tìm vài người mướn chung, chia đều ra mỗi người cũng đâu có bao nhiêu chứ" liếc một cái, trong đôi mắt chủ nhà lộ ra vài phần khó chịu.

"Chúng tôi không muốn tìm người mướn chung mà muốn mua nhà. Bà cho thuê phòng đã đắt như vậy, nếu như muốn mua luôn mà nói, chẳng phải là giá leo lên trời sao?"

"Mua nhà?" Nghe được câu này, sắc mặt của bà chủ nhà lập tức biến đổi, không rõ là tốt hay không tốt, "Nếu như muốn mua nhà, chúng ta hãy vô trong cùng thương lượng một chút. Đây là tài sản chung của một nhà ba người chúng tôi, nếu muốn bán còn phải hỏi qua ý kiến của cả nhà nữa."

Cho thuê phòng đã lâu như vậy, chủ nhà vẫn là lần đầu tiên nghe nói có người muốn mua nhà.

Nói thật ra mà nói, mua nhà nhất định sẽ có lời hơn so với cho thuê. Bởi vì Chính phủ đã quy định về giá trị của bất động sản, căn nhà có bốn phòng như thế này tối thiểu cũng có thể bán được chừng mười vạn. Nhưng nếu cho mướn, một tháng 90 đồng, một năm thu lời hơn một ngàn, ít ra cũng phải vài chục năm mới có thể thu được bằng số tiền đó.

Hơn nữa lúc ấy phòng này cũng đã lâu, đã cũ, đến lúc đó cũng phải sửa chữa lại.

Cho nên, tính toán thế nào cũng là bán đi có lời hơn.

"Là như vậy, chúng tôi đang cần mua nhà gấp, nếu như giá cả thích hợp mà nói, có thể mua trong hôm nay". Nhìn đồ đạc xung quanh một lát, Văn Đình Tâm nói đại một cái giá, giá thị trường cô không biết rõ, cho nên đành nói theo hướng có lợi cho mình, "Chúng tôi nghĩ là khoảng sáu vạn gì đó. Dù sao đây cũng chỉ là một căn nhà trống, bên trong cũng chẳng có đồ đạc gì mới".

"Sáu vạn không được, cũng đâu có bán được rẻ như vậy". Lập tức, bà chủ nhà vung tay nói lại, "Tôi và cả nhà cũng đã tính toán qua căn nhà này tối thiểu cũng mười vạn."

"Mười vạn à. . ." Gật gật đầu, Văn Đình Tâm làm ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Trên thực tế, trong đầu cô đang vô cùng phấn khích...

Thế nhưng lại có thể lấy được lợi thế như vậy!

Một căn nhà chỉ có mười vạn, để vài năm sau bán một mét ba bốn vạn, tổng cộng cũng có thể thu được hai ba trăm vạn...

Mặc dù phải cần thời gian dài giá cả mới tăng lên, nhưng đến lúc đó, số tài sản kiếm được cũng không phải ít!

Hiện tại không mua, thì phải chờ đến lúc nào chứ!

"Vậy gia đình bà có thể thương lượng lại, tôi có thể chờ thêm một chút. Nhưng mà, tôi cần mua nhà rất gấp, nếu như mọi người không thương lượng được, tôi sẽ đi tìm nơi khác để mua".

Nói xong câu này, bà chủ nhà dường như bị thúc giục đến luống cuống tay chân, "Cô gái đợi một chút, tôi sẽ gọi điện thoại đây".

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mua Được Nhà!

Làm trò trước mặt hai người bọn họ, chủ nhà lập tức gọi điện thoại báo cho người nhà biết. Giọng nói vội vàng, giống như chuyện này không thể để chậm một phút được.

Quả thực, chuyện này đáng để cho ông ta khẩn trương như thế, bởi vì nếu giao dịch ngày hôm nay mà thành, khoản tiền mà gia đình ông thu được cũng không phải là nhỏ.

Văn Đình Tâm cùng Nam Thế Dương ở phía sau đợi tin tức từ chủ nhà, trong thời gian đó ánh mắt hai người va chạm nhau vô số lần. Cô muốn nhận được sự ủng hộ từ hần, còn hần lại đồ mặt trước cái nhìn của cô.

Sau khi gọi điện thoại, chủ nhà quay đầu lại, nhét điện di động vào trong túi quần, nói, "Chúng ta bây giờ đi tới văn phòng bất động sản, gặp người nhà của tôi, họ sẽ thông báo cho cô cậu giá cả cụ thể".

"Được, nhưng hy vọng có thể nhanh một chút, trong hôm nay tôi phải dọn đến ở". Gật đầu lên tiếng.

Lập tức, ba người bước ra khỏi nhà, ở bên ngoài gọi một chiếc xe, sau đó đi về phía văn phòng bất động sản.

Thời đại này số người mua nhà tương đối ít, cho nên các công ty, văn phòng bất động sản cũng không nhiều. Sau khi mấy người họ đi vào, Văn Đình Tâm phát hiện, chỗ này cũng chỉ có một phòng làm việc...

Chủ nhà đưa bọn họ đi tới phòng làm việc, để người nhà giúp đỡ ông định giá căn nhà.

Dựa theo giá cả của sổ mét đất, trừ đi diện tích của đại viện* (*Đại viện: Trụ sở, cơ quan lớn) toàn bộ đất đai nhà cửa, tổng giá trị là 11 vạn 3 ngàn nhân dân tệ. Sổ đất đai của đại viện là đất chung, không được bán đi, cũng không thể sở hữu.

Đương nhiên, đây chỉ là tính toán sơ lược, còn nhà ở cũng đã qua sử dụng nhiều, giá tiền sẽ phải giảm bớt đi.

Vừa nói ra giá tiền này, Văn Đình Tâm liền đi lên phía trước nói, "Cái giá này so với tính toán của tôi thì hơi cao đấy. Dù sao căn nhà này cũng đã qua sử dụng rồi, cao nhất cũng chỉ 9 vạn thôi".

"Ồi, vậy không được đâu, tối thiểu cũng phải mười vạn mới được!" Nghe lời cô nói, chủ nhà lập tức xua tay, "Chỉ tính mười vạn, đã bớt cho cô một vạn ba nghìn nhân dân tệ rồi đây! Dù sao cô cũng là đi mua nhà, không phải đi thuê phòng, không cần mặc cả nhiều như vậy đâu!"

Ông ta vừa nói xong, người trong nhà cũng đồng loạt phụ họa theo, "Nhà của chúng tôi tuy cũ, nhưng từ sau khi chính phủ ra lệnh chia, cấp phòng ở cũng chưa từng sử dụng tới, so với nhà mới cũng không khác biệt gì lắm!"

"Giá tiền của căn nhà này tối thiểu cũng phải mười vạn, còn nếu dưới mười vạn, chúng tôi không bán đâu".

Đây là câu kết luận của gia đình chủ nhà.

Không nghĩ tới cái giá mà họ đưa ra thật hợp ý với giá cả mà Văn Đình Tâm đã tính toán trong lòng.

Mười vạn có thể mua được căn nhà này, chắc chắn, nếu như ở vài chục năm sau không biết sẽ có bao nhiêu người phải đổ mắt mơ ước.

"Thế Dương, anh thấy thế nào?" Theo thói quen kéo tay áo của hắn, Văn Đình Tâm cố ý hỏi lại, "Anh xem căn nhà này mười vạn, chúng ta có nên mua không?"

Đương nhiên, câu hỏi này là cô cố ý hỏi cho gia đình chủ nhà nghe. Để tránh việc khi cô đồng ý với bọn họ, gia đình họ lại cảm thấy thiệt thòi, đòi nâng giá lên nữa.

Có đôi khi mua đồ là phải như vậy, nhất định hai bên phải mặc cả thì mới có cảm giác mình được lợi, nếu như đối phương đáp ứng quá nhanh, thì phía bên kia sẽ nghi ngờ là mình chịu thiệt, không chiếm được ưu thế.

Văn Đình Tâm ba mươi hai tuổi, ở phương diện mua bán này tương đối tự tin.

"Mười vạn tôi thấy cũng được".

"Sẽ không bị hố chứ anh?"

Nam Thế Dương chuẩn bị nói 'Hoàn toàn không thành vấn đề', nhưng bị cô chặn qua một cái, cũng không biết trong đầu cô muốn làm cái gì, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu phụ họa theo, "Đất". (Tà: Anh Dương ngốc...)

"Nếu không thì như thế này, chúng ta trả chín vạn rưỡi, còn năm ngàn sẽ để sắm đồ đạc trong nhà, sửa chữa điện nước, và mua chút đồ ăn ngon".

Bên này cô mới đòi một chút quyền lợi, bên kia chủ nhà lại muốn nổ tung.

Bên hắn chỉ có hai người đồng ý với giá này, nhưng căn nhà kia lại là tài sản chung của ba người, thỏa thuận bán nhà, phải được sự đồng ý của cả ba người mới được.

"Các chú thấy thế nào?" chủ nhà hỏi ý kiến của hai người khác.

"Cô bé, nếu như bây giờ cháu mua nhà, có thể trả tiền hết một lần luôn sao? Chúng tôi bán nhà sẽ không cho nợ đâu". Bỏ qua câu hỏi của người kia, một người lên tiếng hỏi cô.

"Ta có thể đem tiền trả hết trong vòng ba ngày, nhưng mà trong ba ngày đó nhất định phải làm xong thủ tục sang tên, làm lại sổ đỏ, còn nữa, hợp đồng mua bán nhà đất cũng phải làm thật tốt, nếu như các chú đồng ý, chúng tôi cũng không có vấn đề gì".

Nhận được câu trả lời, ba anh em trong đầu không khỏi buồn bực bắt đầu thương lượng. Bên này Văn Đình Tâm đi tới chỗ nhân viên trong văn phòng lấy một bộ hồ sơ.

Cầm bút lên, "Roẹt roẹt" thêm bớt trên hợp đồng nhiều vấn đề, ngoài ra cô cũng bổ sung những điểm thiếu sót ở trên tờ hợp đồng đó.

Ở bên cạnh, Nam Thế Dương liên tục đánh giá hành vi kỳ quái của cô.

Cầm thấy không thể tưởng tượng được, cũng vô cùng kỳ lạ.

Cô thật sự là một cô gái xuất phát từ nông thôn sao? Cô thật sự là mới chỉ có 18 tuổi sao?

Vì sao khi xử lý bất cứ việc gì, đặc biệt là trong việc buôn bán luôn rất cẩn thận, nhuần nhuyễn.

Quá kỳ lạ. . .

Cô thật sự là...

Sau khi thương lượng một hồi lâu, mấy người cho thuê nhà liền trở lại, cùng Văn Đình Tâm đưa ra quyết định cuối cùng, "Cô bé, ý của chúng tôi là như thế này, nếu không được mười vạn, thì chúng tôi không bán nhà đâu. Nếu như cháu cần đồ đạc gì trong nhà, chúng tôi có thể đưa cho cháu một ít. Về sau ở gần nhau rồi, chúng ta cũng sẽ thành hàng xóm, nếu cháu có cần giúp đỡ điều gì, chúng tôi sẽ giúp một chút. Nhưng giá tiền thì phải mười vạn, một đồng cũng không bớt được".

Nói xong, Văn Đình Tâm lộ ra nét mặt tiếc rẻ, thở dài một hơi, xong mới khó khăn ra quyết định, "Được rồi, mười vạn thì mười vạn. Coi như để tôi có thêm những người bạn vậy, về sau tôi sẽ ở đây, còn mong được mọi người giúp đỡ nữa".

"Không thành vấn đề, cô bé. Cháu nếu muốn có thêm một cái giường, một cái bàn, hay thêm đồ vật gì đó hãy nói với chúng ta. Chúng ta sẽ giúp đỡ cháu miễn phí, nghề mộc của chú hai nhà tôi rất tốt đó".

"Được, vậy chúng ta ký hợp đồng nhanh thôi, tôi mới nhìn tờ hợp đồng, thêm một vài nội dung, tôi sẽ giải thích với các chú. . ."

Sau khi giá cả được quyết định, tất cả mọi chuyện trải qua đều tốt đẹp.

Văn Đình Tâm giải thích một số điều khoản trong hợp đồng rất kỹ càng, nên chủ nhà tiếp nhận cũng khá nhanh chóng.

Chỉ là bọn họ tuyệt đối sẽ không biết rằng, chỉ sáu năm sau, giá phòng bắt đầu tăng vọt, cho dù bọn họ muốn dùng gấp ba, gấp năm lần so với giá bây giờ, thậm chí muốn lách luật để mua lại căn nhà này, cũng đều là vọng tưởng. Bởi vì hợp đồng của Văn Đình Tâm đề ra quá mức tinh vi!

Mọi chuyện kế tiếp xảy ra rất nhanh, hợp đồng trong vòng nửa canh giờ đã hoàn tất, ba anh em chủ nhà theo hai người họ đi lấy tiền ở ngân hàng, sau đó đôi bên trao đổi tiền và giấy tờ nhà đất.

Cầm chìa khóa, chủ nhà cũ đi thuê người quét dọn nhà cửa cho bọn họ, còn Nam Thế Dương và Văn Đình Tâm lại cùng nhau đi mua đồ dùng trong nhà.

Cho dù đã đến chợ mua đồ, nhưng trong đầu Nam Thế Dương vẫn còn giống như trong mộng...

Không thể tin được ba tờ vé số đổi lấy được hơn một ngàn ba trăm vạn, không thể tin được cô lại đem giấy tờ nhà cho hắn đứng tên, đặc biệt càng không thể tin được cô lại tính toán sửa sửa một gian phòng để giành cho hắn học tập. . .

Cô bé ấy đối với hắn quá tốt. . .

Tốt đến mức hắn cảm thấy không thích hợp được. . .

Không phải chỉ có cha mẹ mới có thể đối xử với con cái mà không hề tính toán sao? Chẳng lẽ, cô coi hắn giống như con trai của mình?

Nếu là như vậy, hắn cảm thấy, hắn tình nguyện không cần kiểu đối tốt này. . .

"Thế Dương, anh xem, cái bàn học này như thế nào?" Kéo hắn dừng lại tại một cửa hàng bán bàn ghế, cô chỉ đến cái bàn vuông được thiết kế rất đẹp, "Anh nhìn có thích không? Hay là chúng ta mua cho mỗi người một cái để trong phòng, khi nào có bài tập sẽ lấy ra dùng".

Nhìn theo hướng chỉ của cô vào trong tiệm, thấy một cái bàn gỗ sáng bóng, sắc mặt Nam Thế Dương nhìn thật không tốt.

Hắn vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề kia. . .

Vấn đề là, tại sao cô lại đối tốt với hắn đến như vậy. . .

"Đi thôi, chúng ta vào xem một chút đi". Kéo tay của hắn chuẩn bị đi vào trong, không nghĩ tới, Nam Thế Dương vẫn đứng im tại chỗ.

Văn Đình Tâm nghi ngờ quay đầu lại, lúc này mới phát hiện sắc mặt Nam Thế Dương không vui.

"Làm sao vậy?" Nhón chân lên, cô kéo ống tay áo của hắn, "Có phải là tôi tiêu tiền nhiều quá, làm anh đau lòng đúng không?"

"Không phải vậy". Dừng một chút, Nam Thế Dương cẩn thận ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Văn Đình Tâm, "

"Hà?"

"Cô, cô không biết là cô đối xử với tôi quá tốt sao? Tôi đang suy nghĩ, cô vì sao lại đối xử tốt với tôi như vậy. Là vì thích, hay là cô coi tôi giống...con trai..."

Mặc dù vô cùng không muốn dùng từ 'Con trai' để nói về chính mình, nhưng cô làm hấn có cảm giác như vậy. . .

Hắn đang suy nghĩ, nếu như cô đã ba bốn mươi tuổi, như thế nhất định trong mắt của cô, sẽ thực coi hấn là con trai của mình..

Nhưng mà, cô mới 18 tuổi thôi, không đúng sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tên Nhóc Không Hiểu Rõ Tình Cảm. (P1)

Thật ra, vấn đề này đối với Văn Đình Tâm mà nói, là 1 vấn đề không nhỏ. Loại khó khăn này giống như việc chọn lựa khi cha mình và chồng mình rơi vào nước, phải cứu người nào trước...

Ở kiếp trước, cô đối với Nam Thế Dương là hận... mà khi cô không hận, thay vào đó là cảm giác áy náy.

Thích, hay là yêu, ngay cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ tới.

Trong đầu của cô đang suy nghĩ, mình làm việc xấu cũng đã mười năm, làm sao có thể lại mặt dày khấn cầu hấn thích mình nữa chứ.

Cho nên đối mặt với người thanh niên trẻ tuổi này, cô không phủ nhận, nhưng lại cố gắng đối tốt với hấn giống như đối với con trai mình... .

Không dám có ý nghĩ linh tinh, lấy toàn tâm toàn ý cung chiều hấn, cẩn thận từng ly từng tý che chở cho hấn. . .

"Tên nhóc thôi, tôi không thể đối tốt với anh sao?" Đưa tay nhẹ vuốt đầu của hấn, vốn định tùy tiện dùng câu này để tránh đi câu hỏi của hấn, nhưng không ngờ, Nam Thế Dương lại hết sức nghiêm túc.

Nhìn cô không chớp mắt, trong lòng Nam Thế Dương căng thẳng đến mức tim cũng đập loạn, nhưng vẫn ngoan cố tiếp tục, "Tôi so với cô cũng không nhỏ hơn, cô cũng chẳng thiếu tôi cái gì cả, cô không cần phải đối xử tốt với tôi như vậy. Nào là vé số, nào là nhà cửa, còn định giúp tôi chuẩn bị phòng học, cô cứ như vậy, làm cho tôi cảm thấy rất khó hiểu..."

"Khó hiểu sao?"

Gật đầu, trong lòng Nam Thế Dương hạ quyết tâm, nhất định phải hỏi bằng được vấn đề này, "Tôi cảm thấy cô biết tôi từ trước, cũng hiểu rõ gia đình của tôi, nhưng tôi lại không điều tra ra được. Cô đối với tôi quá tốt, giống như là có mưu đồ gì vậy, có đôi khi tôi nhắc nhở bản thân mình không nên tiếp nhận, thế nhưng, tôi..."

Muốn nói rằng 'không nhận được mà vẫn chấp nhận', nhưng lời nói ngọt như vậy cứ ngăn ở cổ họng không thoát ra được, làm hấn nghẹn đến đỏ cả khuôn mặt...

"Anh làm sao?"

Văn Đình Tâm mở to đôi mắt, nghiêng nghiêng đầu nhìn, làm cho hấn càng trở nên căng thẳng

Nhìn thấy ánh mắt của cô, làm cho Nam Thế Dương luống cuống đến cực điểm, 'ực' một tiếng, nuốt ngụm nước bọt, bước chân cũng vô ý lùi lại phía sau.

Trong suốt thời gian qua Nam Thế Dương không phải là người nhất gan, nhưng không biết tại sao đứng trước mặt cô, hấn lại nhiều lần sợ sốt như vậy, thậm chí nói năng cũng trở nên lung tung...

"Tôi muốn nói, tôi biết rằng cô đối xử với tôi rất tốt, tôi đối với cô cũng không chán ghét. Nhưng tôi rất muốn biết, cô vì sao lại đối tốt với tôi như vậy?"

"Là vì coi tôi giống như con trai, hay là, vì, yêu thích tôi?"

Cho dù là 'con trai' hay là 'thích' Nam Thế Dương cũng hoàn toàn không muốn đặt ở trên người mình. Nhưng ngày hôm nay, hấn lại hỏi cô tới hai lần.

Có một số việc, cho dù hấn có gốc đi chăng nữa, cũng không thể quên được.

Hấn cho rằng, hấn nhất định phải biết rõ ý nghĩ của cô, nếu không, hấn không có cách nào đối diện với cô một cách bình thường được.

Luôn luôn hồi hộp, luôn luôn đỏ mặt khi đứng trước cô, hấn thật không thể chịu được bản thân mình như vậy...

Nghe hấn hỏi xong, Văn Đình Tâm cũng sững sờ rất lâu.

Cẩn thận quan sát khuôn mặt Nam Thế Dương, cô bỗng nhiên hiểu được vì sao hấn lại hỏi như vậy.

Hấn đang lo lắng, có lẽ là, hấn không an tâm khi thấy việc cô làm quá đường đột, mạo hiểm.

Cho nên, cô cần phải, nói cho hấn lý do vì sao mà cô lại hành động như vậy...

Nếu như nhất định phải lựa chọn giữa việc coi hấn là con trai hay là yêu thích, cô cảm thấy rằng, tốt nhất mình nên chọn đại một lý do cho qua chuyện này...

"Tôi vì sao lại không thể đối tốt với anh" vỗ bả vai của hấn, Văn Đình Tâm cười cười nói, "Anh rất cao, rất trắng, lại dễ thương tôi thấy rất thích, hơn nữa anh còn là người tôi tin tưởng nhất, đương nhiên tôi phải đối tốt với anh rồi, không đúng sao?"

Cô nhanh chóng hỏi lại câu này, lời nói nhẹ nhàng giống như đang đùa giỡn.

Cho dù là như vậy, Nam Thế Dương vẫn nghe được.

Cô là thích hấn... Bởi vì thích hấn, cho nên mới đối xử tốt với hấn...

Trời ạ, không thể tin lại có một nữ sinh thích hấn...

"Nhưng, nhưng, cô cũng không gặp may rồi" Đây là lần đầu đối diện với việc được một cô gái tỏ tình, Nam Thế Dương cảm thấy vô cùng hoài nghi, "Cô không biết, trước khi gặp cô, tôi vô cùng chán ghét phụ nữ. Đối với cô tôi không chán ghét, nhưng cũng không có yêu thích đâu, không có".

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tên Nhóc Không Hiểu Rõ Tình Cảm. (P2)

Rõ ràng hấn từ chối người khác, nhưng hấn lại có vẻ kích động hơn nhiều.

Bàn tay liên tục nắm quần áo, không phải siết chặt, nhưng cũng không phải buông ra, rối loạn giống như trong đáy lòng của hấn bây giờ...

Đối với Văn Đình Tâm, hấn luôn để ý đến cô, cho nên sau khi nói lời cự tuyệt, hấn lại cẩn thận nhìn ánh mắt của cô.

"Không sao cả, tôi cũng không mong đợi rằng anh sẽ thích tôi", đưa tay nắm lấy ống tay áo của hấn, Văn Đình Tâm nhanh chóng chuyển qua chủ đề khác, "Đi thôi chúng ta đi mua bàn học. Nhanh đi mua đồ về, còn dọn dẹp nhà cửa nữa".

"Được", đuổi kịp bước chân cô, Nam Thế Dương cúi đầu nhìn cô đang nắm ống tay áo của hấn, đôi mày nhíu lại, trong ngực nổi lên trăm loại cảm xúc hỗn độn khác nhau.

"Văn Đình Tâm, cô không cần phải đối tốt với tôi như vậy đâu".

"Biết rồi, tên nhóc thôi". Sau ba chữ đó, Văn Đình Tâm lập tức cho qua chủ đề này.

Mặc dù cô tùy tiện tìm một cái lý do, thế nhưng nghe được lời cự tuyệt từ trong miệng hấn nói ra cảm giác vẫn thấy không thoải mái.

Dù sao hấn cũng từng yêu cô đến tận xương tận tủy, vậy mà bây giờ lại nói không hề yêu thích...

Nếu nói không cảm thấy gì, thì cũng chỉ là giả thôi.

Thế nhưng, như vậy cũng tốt, cô sẽ tự ổn định được tình cảm của mình.

Kiếp trước hấn vô cùng yêu cô, chiều chuộng cô, cho dù cô có yêu hấn hay không hấn vẫn sẽ yêu cô...

Bây giờ, cô cũng sẽ cưng chiều hấn như vậy, bất kể hấn có yêu cô hay không...

"Văn Đình Tâm, để tôi dẫn cô đi thay thuốc ở trên chân".

Ánh mắt nhìn xuống chân trái của cô, Nam Thế Dương không nhìn được quan tâm, "Đợi một chút, hay là cô về đi, muốn mua gì tôi sẽ mua cho cô, chân của cô không thể đi tiếp đâu, nếu như bị thương nặng hơn thì phải làm sao?".

Nam Thế Dương thực sự không thích cô sao?

Điều đó, chỉ sợ ngay cả hấn cũng không biết được.

Thiếu niên mười tám tuổi đôi khi không hiểu rõ tình cảm của mình, hấn chỉ nghĩ ngờ cô thích hấn, nhưng lại không nghĩ tới việc bản thân sẽ thích cô.

Bởi vì hấn vốn rất ghét phụ nữ.

Hấn không chán ghét một cô gái đã đã là chuyện tốt rồi, chứ mong tình cảm được như nam nữ chính trong Hoàn Châu cách cách là chuyện không có khả năng.

Mua sắm đến quá trưa, đồ cũng đầy đủ được bảy tám phần rồi, bọn họ gọi một chiếc xe gác chở về. Sau khi về tới nhà, Nam Thế Dương không để cho cô đi lui đi tới nữa, ngồi trên giường nhìn Nam Thế Dương bận rộn sắp xếp chuẩn bị mọi việc, trong lòng cô vô cùng ảm áp.

Mở tivi ra, cô liền mở kênh Hoàn Châu cách cách ngồi xem.

Đây là một bộ phim đang hot trên tivi thời bấy giờ, bất kể gia đình nào có tivi đều cũng sẽ xem bộ phim này.

Sắp xếp qua loa đồ đạc một chút, hấn cầm đồ ăn vặt và thuốc trị thương đến ngồi cạnh bên cô.

Cầm đồ ăn lên, thái độ của hấn rất đau khổ, "'Buổi tối nay cũng chỉ có thể ăn tạm cái này, đợi ngày mai dọn dẹp sửa chữa được nhà bếp, sẽ đi mua đồ nấu ăn".

"Ừ". Gật đầu, lấy ra bánh mì và sữa định đưa cho hấn, nhưng nghĩ đến việc lát nữa hấn quay về nhà có thể ăn đồ ăn ngon hơn, cô lại cho vào trong miệng của mình.

"Giơ chân trái của cô lên", hấn mở gói thuốc trị thương ra, cầm chân của cô, Nam Thế Dương nhanh chóng bắt đầu sát trùng, thay thuốc.

Âm thanh của bộ phim trên tivi rất lớn, hình ảnh ở bên trong đúng lúc chiếu đến đoạn Yến Tử ngã từ trên sườn núi xuống, sau đó Ngũ a ca tỏ tình.

Nghe được lời nói ngọt ngào đó, làm cho toàn bộ khuôn mặt của vị thiếu niên trẻ tuổi đỏ đến tận mang tai.

Nhìn lên một lần nữa, lại nhìn thấy hình ảnh Ngũ a ca mạnh mẽ hôn Tiểu Yến Tử, Nam Thế Dương liền quay mặt đi chỗ khác, cảm giác cả người cũng nóng lên.

"Ha ha, anh làm sao vậy?" cấn cấn ổng hút, nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của hấn, Văn Đình Tâm cảm thấy buồn cười.

"Anh nhìn họ hôn môi, cảm thấy xấu hổ sao?"

"Đầu có chứ", cúi đầu xuống, Nam Thế Dương nhanh chóng thay thuốc trên chân của cô, muốn dời đi sự chú ý của cô.

Thế nhưng, khuôn mặt đỏ hồng đến tận mang tai của hấn lại không thể đối mặt người khác được...

"Tên nhóc, tại sao anh lại dễ thương như vậy nhỉ?" Giơ tay vuốt đầu của hấn, Văn Đình Tâm cười, "Ha ha, anh lại xấu hổ nữa rồi".

"Đã nói là không có mà".

"Anh không biết khuôn mặt của anh đang đỏ thế nào sao? Tôi kiểm cái gương cho anh soi nhé!".

"Không cần, cô ngồi đó đi". Đứng dậy giữ chặt bả vai của cô, Nam Thế Dương thực sự là xấu hổ đến mức khuôn mặt không ngừng đỏ lên.

Lúc này, khi hấn quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy được, trên tivi, bởi vì Tiểu Yến Tử bị thương ở chân, cho nên Ngũ a ca ôm cô ấy lên.

Lập tức Nam Thế Dương cảm thấy trái tim cũng tăng nhịp đập đến mức dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36, Chiến Tranh Của Hai Ông Cháu.

"Không xem tivi nữa", Nam Thế Dương xoay người lại tắt ti vi, nhỏ giọng nói, "Phim truyền hình bây giờ thật linh tinh".

"Thế loại phim truyền hình này đang hot trong những năm gần đây đấy, nhà nào cũng xem mà". Ngẩng đầu lên phản bác lại lời của hấn, Văn Đình Tâm nghi ngờ nói, "Nhưng mà lần trước không phải anh nói là cũng thích xem sao?"

"Lần trước không phải là cái thể loại này". Ngồi xuống ở bên cạnh giường, Nam Thế Dương tiếp tục bôi thuốc cho cô.

Cẩn thận nghĩ lại, lần trước nội dung của phim hình như là Hoàng hậu và Dung ma ma quây nháo. Hấn nhìn thấy Tiểu Yến Tử đá văng dung ma ma còn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hả? Cô ấy biết rồi.

Thì ra lúc đầu tên nhóc đó thích xem phim này là bởi vì trong nội dung phim có tình tiết bạo lực...

"Đợi lát nữa, tôi đi giúp cô soạn sách vở sau đó sẽ về nhà. Buổi tối cô nhớ đi ngủ sớm một chút, đúng 7h sáng mai tôi sẽ qua đón cô".

Nam thế Dương quán lại băng gạc trong tay mình, sau đó tự động quyết định lịch sinh hoạt cho cô.

"Buổi tối anh về nhà, không được cãi lộn cùng với ông nội, nhất định phải nghe theo lời ông nghe chưa".

Giống như hấn, Văn Đình Tâm cũng dạn đi dạn lại hấn, "Nếu như ông nội anh nghi ngờ mối quan hệ của hai chúng ta, anh hãy nói là do tôi cầu xin anh giúp đỡ, mà anh lại không tiện từ chối nên mới phải giúp, Biết chưa hả?"

Nam Thế Dương nhìn cô một cái, sau đó mới gật đầu đáp ứng.

"Còn nữa, nhất định phải làm bài tập, phải đọc thuộc bài trong sách, biết không hả?"

"Ừ". gật đầu trả lời, sau đó hấn liền hỏi, "Vì sao cô nhất định phải bắt tôi học tập thật tốt?"

"Bởi vì anh cần kiến thức". Vỗ vai hấn, cô nói thẳng, "Kiến thức có thể làm thay đổi vận mệnh, làm cho mình mạnh mẽ, về sau cũng không cần phải dựa vào người trong nhà nữa, mà chỉ cần dựa vào chính mình".

"Khụ" một tiếng, Nam Thế Dương lắc đầu cười khẽ.

"Tên nhóc, tôi đã nói với anh, nếu anh không nghe lời tôi, nhất định sẽ chịu thiệt!". Đôi tay tiếp tục vỗ trên vai hấn, cô nói những lời chân thành nhất.

Đối với điều này Nam Thế Dương đã viết trong nhật ký của mình kiếp trước. Hấn muốn làm cho mình trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ cô thật tốt.

Tuy nhiên, cho dù hấn có không mạnh mẽ như kiếp trước, thì Văn Đình Tâm cũng không đòi hỏi nhiều. Dù sao cô cũng đã dự định sẽ giúp đỡ hấn hết sức, cho hấn có được thứ tốt đẹp nhất.

"..."

... ..

Lúc về tới Nam gia, cũng đã hơn 8 giờ tối..

Nam gia nằm ở trung tâm thành phố, mà căn nhà cô mua cũng ở trung tâm thành phố, khoảng cách rất gần, tùy tiện đi xích lô một chút là đã về tới.

Khi Nam Thế Dương vào nhà, mọi người cũng đã ăn cơm tối xong, ông nội đang ngồi trên ghế sa lon chờ hấn.

Trong lòng bàn tay hai quả cầu di chuyển, lông mày ông nhíu chặt, không khí lúc này vô cùng trầm lắng.

"Ông nội" Nam Thế Dương di chuyển thân thể bước vào, dùng thái độ cây ngay không sợ chết đứng hỏi, "Ông nội tìm con?"

Một lời cũng chưa nói ra, ông nội chỉ "Hừ" một tiếng, thái độ vô cùng tức giận.

"Con cũng có chuyện tìm người" Nam Thế Dương cũng không hề sợ hãi mà bày ra vẻ mặt của mình, sau đó đến bên cạnh ông ngồi xuống "Chuyện ngày hôm qua, ông nội cũng phải nhận lỗi".

Nam Thế Dương nhìn chằm chằm ông nội của mình, có thể thấy rằng đối với chuyện này hấn cũng hết sức nghiêm túc.

"Con muốn ông nội nói xin lỗi con?!" Ngước mắt lên nhìn hần, ông cụ cảm thấy vô cùng kinh ngạc với đứa cháu này, dùng quả cầu trên tay đập lên đầu của hần, "Tên nhóc thối này, con biết con đang nói cái gì không? !"

Dùng tay che khuôn mặt của mình, Nam Thế Dương hơi lùi người lại phía sau, nhưng cuối cùng vẫn không dừng vấn đề này lại, "Ông muốn đuổi bạn của con, làm cho con vô cùng mất mặt, làm cho con rất tức giận, ông nội phải xin lỗi đi".

"Ôi trời! Tên nhóc thối này, mày nói ông nội nghe thử một lần nữa xem!" Trong lúc nghe hần nói, ông cụ vô cùng tức giận, xắn tay áo lên, cầm viên bi thép ném về phía hần.

Nam Thế Dương nhanh nhẹn tránh thoát viên bi thép, khiến nó rơi xuống nền đá hoa, sau đó lại được người làm nhanh chóng nhặt lên mang tới cho ông cụ.

"Ông nội còn chưa kịp trách mày ở ngay trước mặt ông nội cùng với phụ nữ làm ra cái chuyện đó, mày ngược lại dám trách ông nội đuổi người đi!"

Ông cụ vừa hét lớn, vừa dùng viên bi thép mà người làm vừa đưa tiếp tục ném về phía hần.

Không nghĩ rằng, chỉ là nói chuyện không hòa hợp được với nhau, vậy mà hai ông cháu lại động thủ.

Nam Thế Dương dùng sức né tránh những viên bi liên tục ném tới, ngoài miệng cũng không quên đáp lại.

"Cô ấy không phải là cô gái hư hỏng tùy tiện, mà là ân nhân cứu mạng của con, nếu như không phải do cô ấy cứu bây giờ ông nội có thể nhìn thấy con mà nói chuyện như bây giờ sao?"

"Hoàn cảnh của cô ấy vốn không tốt, trong nhà không có tiền cha ghê và mẹ kế lại liên tục đánh mắng cô ấy, con thật khó khăn mới có thể dẫn được cô ấy đi... "Nhanh nhẹn né được viên bi thép của ông nội, Nam Thế Dương thở cũng nặng nề, "Kết quả là bị ông nội đuổi ra ngoài, con vốn định sẽ làm người tốt, bây giờ bị ông nội biến thành kẻ xấu rồi, ông nội có nể mặt của con hay không chứ!"

Tình thế bây giờ tương đối buồn cười, một người ra sức ném, người còn lại thì ra sức tránh đi, nếu để Văn Đình Tâm nhìn thấy chắc chắn sẽ cười đến mức đau bụng.

Tất cả đều do ông cụ chủ động ném, thế nhưng tên nhóc ngay thơ nhìn cũng rất buồn cười. ...

"Mau lấy bi đến đây!" thúc giục người làm tiếp tục nhặt bi thép, ông cụ bị Nam Thế Dương làm cho tức giận đến mức khuôn mặt cũng tái lại.

"Tên nhóc thối, sang nay ông nội không kéo chân mền ra khỏi người mày đã là nể mặt lắm rồi! Còn muốn ông nội giữ lại đứa con gái kia, nằm mơ đi! Loại con gái đó mà muốn vào trong Nam gia của chúng ta, trừ khi ông nội chết đi!"

Người làm bên kia liên tục nhặt bi thép đưa lên cho ông cụ, ở bên này tâm tình của ông càng nói càng kích động, gờ tay muốn ném.

"Đợi một chút!" Giơ tay ngăn động tác của ông lại, Nam Thế Dương nhủ mày nói, "Nếu buổi sáng ông nội đã nể mặt con, sao không nể mặt luôn một ngày? Con vốn dự định sau khi tan học sẽ đưa cô ấy đi kiểm phòng ở, con cũng không định để cô ấy ở nhà chúng ta đâu!"

"Không có ý định?" Đôi mi già nhướng lên, sau khi hiểu ra, sắc mặt của ông cụ cũng cứng đờ...

"Đúng vậy!"

Hai tay chống nạnh, Nam Thế Dương bước nhanh đến bên cạnh ông ngồi xuống.

Hành động đầu tiên là lấy viên bi trên tay của ông cất đi, "Ông nội, bây giờ con sẽ cùng ông nói cho rõ ràng, cô ấy cứu con một mạng, là ân nhân của Nam Thế Dương con, con muốn đáp lại cái ân tình đó thật tốt. Bắt đầu từ hôm nay, con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt, nếu như ông nội cảm thấy không đồng ý hoặc không chịu được, sau này chúng ta cũng không có biện pháp để trao đổi".

Nghe hần nói muốn chăm sóc cô gái kia thật tốt, ông cụ định nổi giận, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại lời của tên nhóc thối này, thấy cũng không phải là không đúng.

Bọn họ nói người trên thường sẽ phải để ý tới bạn bè của người dưới, ông là ông nội, cô gái kia đã cứu cháu trai của ông một mạng, ơn huệ này cũng không phải là ít.

Lúc trước đưa năm nghìn đồng cho Dư Dương để trả cho cô, hình như cũng hơi nhỏ mọn một chút...

Sau khi cân nhắc nhiều chuyện, khuôn mặt của ông mới đen lại, thấp giọng nói, "Ông nội cảnh cáo trước với con, con đối với cô ta tốt một chút cũng được, ông sẽ xem như con đang trả ơn người ta, nhưng nếu muốn mang cô ta vào làm dâu của Nam gia, ông tuyệt đối không cho phép!"

Quay đầu nhìn chằm chằm Nam Thế Dương, con mắt của ông toát ra vẻ nghiêm khắc và cảnh cáo, "Cô ta là một cô gái xuất thân từ Nam giao, không xứng với con, biết chứ!"

"Ông nội, người là đang nghĩ cái gì vậy?" Đem viên bi nhét lại vào lòng bàn tay của ông, Nam Thế Dương liếc mắt một cái, "Ông cũng không phải không

biết là con vô cùng ghét phụ nữ".

"Ông nội biết rõ con ghét phụ nữ, nhưng đối với con bé nghèo kia một chút cũng không chống cự, ngược lại, còn vì cô ta mà quấy rầy giấc ngủ trưa của ông nội, chặc chặc". Nói xong một tay vỗ lên gáy của hấn, lực tay cũng không nhỏ, phát ra tiếng hết sức rõ ràng.

"Á" Che đầu mình vì bị đau, Nam Thế Dương quay lại chốc ông nói, "Sao chứ, không phải chỉ là một giấc ngủ trưa thôi à".

"Tên nhóc thôi này, có phải con lại muốn ăn đòn đúng không!" Xấn tay áo lên, ông đưa tay lên dọa.

"Ồi...ôi trời..." Rút đầu lại, ngay lập tức Nam Thế Dương kiểm chỗ trớn, "Ông nội, con, là con sai rồi".

"Hừ!" một tiếng, ông cụ sửa sang lại tay áo của mình, liếc mắt về phía hấn, "Con cũng bắt đầu không chán ghét con gái nữa, ông định sẽ giới thiệu cho con vài đứa con gái nhà quý tộc".

"Không cần."

"Nếu không con cũng đừng mong qua lại với con bé nghèo hèn kia!" Nâng cao giọng nói lên, ông cụ dùng thái độ nghiêm khắc nói với hấn, "Con cho rằng ông không biết con đang suy nghĩ cái gì sao? Ông nói để con biết, cái chuyện mà ở cùng lâu ngày rồi nảy sinh tình cảm, không có cửa đâu nghe chưa?".

"Ông nội!"

Lại là một câu không hợp ý, cả hai ông cháu đề cao giọng nói của mình, trận chiến này có thể nói là không phân biệt được cao thấp.

"Tên nhóc thôi, con không có lựa chọn khác, nếu muốn cùng cô ta lui tới, nhất định phải gặp gỡ những cô gái khác".

Thật ra mà nói, ông cụ vốn đã nhìn trúng nhiều cô gái gia đình gianh giá rất môn đăng hộ đối với cháu trai mình.

Nếu như không phải là nghĩ đến chuyện hấn chán ghét phụ nữ, ông đã sớm ra tay rồi.

Cơ hội hiếm có này! Ông sẽ không bao giờ bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37, Hai Người Kia, Thật Là Không Có Tình Cảm Sao?

"Con không nghe đâu". Ông cụ nghe hấn nói cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, thế nhưng Nam Thế Dương bây giờ một câu cũng nghe không nổi nữa. Hấn xoay người bước lên lầu, "Nếu không có chuyện gì nữa con đi ngủ đây!"

"Tên nhóc thôi! Ông nội muốn giới thiệu vài cô gái cho con, con có nghe chưa hả?" Ở phía sau hấn, ông cụ cất cao giọng gọi với theo.

"Không muốn!"

Ngoài ý muốn chính là ông cụ khẳng khái như vậy cũng chỉ đòi được lời từ chối của Nam Thế Dương.

Nhìn thấy tên nhóc thôi cứ vậy bước lên lầu, ông cụ tức giận ném quả bi thép trong tay mình.

'Cạch' quả cầu rơi xuống nền đá hoa tạo thành âm thanh khá lớn, làm cho nhóm người làm trong nhà sợ đến mức lông tơ cũng dựng ngược lên.

"Dư Dương đâu, nhất định phải để ý tên nhóc cho tôi...!"

Một câu ra lệnh này, khiến Dư Dương lập nhận mệnh sau đó bước ra ngoài....

Sau khi trở về phòng Nam Thế Dương nằm rạp ở trên chiếc giường lớn. Cả khuôn mặt vui ở trong chăn, chỉ có âm thanh buồn bực và tiếng thở dài truyền ra.

"Ai ~ "

Ngày hôm nay đối với Nam Thế Dương quả thật là vô cùng mệt mỏi.

Buổi sáng đối phó với cha ghê và mẹ kế của cô, buổi trưa lại chạy khắp nơi tìm cô sau đó đi mua nhà, sắp xếp nhà, buổi tối lại cùng với ông nội tranh cãi một trận nữa.

Một ngày vất vả như vậy khiến toàn thân mệt mỏi, tinh thần cũng mệt mỏi...

Nhưng mà ngày hôm nay giải quyết được rõ ràng nhiều chuyện, sau này cũng đỡ phải lo lắng.

Nằm ở trên giường một lúc, Nam Thế Dương ngồi dậy bước tới cạnh bàn học ngồi xuống, lấy nhật ký từ trong ngăn kéo ra.

"Ai," hần lại thở dài, ánh mắt nhìn vào bìa của cuốn nhật ký, trong con người cũng lộ ra vẻ yên tĩnh.

Bản nhật ký này là người đàn ông kia cho hần, được hần xem như châu báu mà cất giữ.

Lấy cây bút máy trên ông đựng bút, hần mở nhật ký bắt đầu ghi chép.

Ngón tay thon nhẹ cầm cây bút, viết xuống từng chữ từng chữ nhỏ nhắn mà đẹp mắt. Đây chính là mặt khác của Nam Thế Dương, ẩn sâu trong con người lạnh lùng bên ngoài là tình cảm đang đầy ở trong lòng.

Lông mày hơi nhíu lại, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, trên nhật ký của ngày hôm nay, hần đã viết một câu làm cho Văn Đình Tâm cảm thấy vô cùng cảm động.

"Thật ra rất sợ hãi cô ấy cứ như vậy mà biến mất, trên đường đi tìm cô ấy tôi đã nghĩ rằng, nếu như ông nội đã đuổi đi, vậy tôi sẽ bỏ nhà đi tìm cô ấy, dù cho có phải tìm mười năm cũng không sao cả. Văn Đình Tâm là tôi mang tới, là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ không bao giờ như vậy nữa, sao lại vô ý để người quan trọng nhất của mình bị như vậy chứ...".

Không ai có thể nghĩ được, chỉ trong một thời gian ngắn, tên thiếu niên trẻ tuổi như hần lại nghiêm túc đối với tình cảm của mình như vậy.

Tình thân, tình hữu nghị, thậm chí không lâu về sau phát hiện ra đó là tình yêu, hần đều tình nguyện dùng sinh mạng của mình để bảo vệ...

Giờ phút này, ở trong ngôi nhà mới của mình Văn Đình Tâm cũng khoác áo khoác ngồi ở trên giường.

Mở đèn ra, đặt một cuốn nhật ký ở trên đùi, bắt đầu ghi chép một số chuyện linh tinh.

Ở kiếp trước danh nhân là những ai, những người nào may mắn, những người nào thành công trong cuộc sống...

Cô đang nghĩ rằng, quay lại mười bốn năm, đối với cô mà nói cũng có chỗ tốt đó là cô biết trước rất nhiều thứ.

Ở thời đại này, internet còn chưa phổ biến, việc mua hàng trên mạng cũng chưa thuận lợi, các tiết mục chiếu trên tivi không có gì đặc sắc, giao thông vẫn còn khá khó khăn...

Cô có thể lợi dụng rất nhiều cơ hội để làm ăn, internet, siêu thị, giới giải trí...

Có thể chỉ cần dựa vào vốn hiểu biết của cô bây giờ cũng có thể trở thành luật sư nổi tiếng, tiền bạc thu vào cũng không phải là ít.

"Tốt lắm" ghi rõ từng việc một, Văn Đình Tâm cầm cuốn sổ lên đặt xuống dưới gối của mình.

Cô tắt đèn nằm ngủ, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vách tường.

Nói thật, trong lòng cô rất để ý thái độ của Dur Dương và ông nội. Bọn họ đề là người bên cạnh của Nam Thế Dương, là người quan trọng nhất đối với hần, nếu như bọn họ xem thường cô, mà cô vẫn tiếp tục qua lại với Nam Thế Dương thì hần sẽ phải nhận áp lực không nhỏ.

Cho nên cô phải trở nên mạnh mẽ, phải làm cho mình ở vị trí cao mới có thể khiến hần tránh đi được ít phiền não.

Vốn là trong gia tộc của Nam Thế Dương đã có quá nhiều chuyện, nếu như cô còn làm làm cho hần phải chịu thêm phiền phức ngọt ngào, thì việc cô ở bên hần sẽ là một sự sai lầm.

Huống hồ, chỉ khi cô mạnh mẽ rồi mới có thể bảo vệ được hần, làm chỗ dựa giúp hần đối chọi lại với những kẻ tiểu nhân trong gia tộc.

Cô sẽ vĩnh viễn không quên được cái người đã cứu giục cô cắt đứt với Nam Thế Dương, dùng kế hại hần, cuối cùng lại thiêu chết cả cô...

Đợi cô có khả năng rồi, người đầu tiên cô muốn diệt trừ chính là hần ta - Nam Dur Kiều!

...

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, khoảng năm giờ Văn Đình Tâm tỉnh dậy.

Gấp gọn chần mền lại, cô cầm khăn lông bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Nhà vệ sinh không tốt cũng là chuyện rất chán nản, trong lúc đánh răng cô suy nghĩ rằng, có lẽ nên tu sửa lại nhà vệ sinh và nhà bếp một chút, lắp thêm vòi sen và mấy thứ linh tinh nữa. . .

Sau khi xong, trở lại phòng cô lấy đồ ăn sáng mà Nam Thế Dương đã mua cho mình bắt đầu công việc ăn sáng.

Cắn một miếng bánh mì, uống một ngụm sữa, sau đó mở tivi xem tin tức buổi sáng một chút.

Lúc Nam Thế Dương tới đón cô cũng rất sớm, nói 7 giờ mới tới, cuối cùng 6h30 đã đến nơi.

Hắn định dẫn cô đi ăn sáng, không nghĩ rằng cô đã ăn xong rồi, Nam Thế Dương cảm thấy không vui chút nào.

Hai người ngồi trên xe, Nam Thế Dương cầm túi xách của cô sửa lại hết lần này đến lần khác, trong lúc này, nhìn hắn vô cùng thành thực trong việc quan tâm chăm sóc người khác.

"Máy tính, bút bi, bút máy, thời khóa biểu..."

Nhìn từng thứ hắn kiểm tra, chuẩn bị, Văn Đình Tâm mở miệng vô cùng vui vẻ, "À, túi xách của anh đâu? Tôi cũng muốn kiểm tra giống anh!"

"Tôi?" Sững sờ lại, Nam Thế Dương giật mình một cái, "Túi xách của tôi ở đâu nhỉ? Hình như là bị rơi ở trong nhà sao á?"

Sắp xếp cả buổi, kiểm tra túi xách của cô không thiếu thứ gì, thế nhưng túi xách của bản thân mình cũng quên mang. . .

"Nhị thiếu, ngày hôm qua tan học cậu không mang túi xách về nhà". Ngồi ở phía trước Dư Dương mở miệng nói.

Vừa nghe câu này xong, Nam Thế Dương vỗ đầu hồi tưởng lại, hôm qua để cho mấy tên tiểu đệ giúp hắn chép bài, nói tan học sẽ tới lấy, kết quả quên mất!

"Tên nhóc, anh đi học như thế nào mà lại quên mang túi xách về chứ!" Nheo mắt nhìn hắn, ánh mắt của Văn Đình Tâm làm cho Nam Thế Dương vô cùng lúng túng.

"Roi ở trường" Cúi đầu xuống, Nam Thế Dương liếc cô sau đó nói nhỏ nhỏ.

Nhìn sắc mặt hắn như vậy làm cho Văn Đình Tâm cảm thấy vô cùng thú vị và vui vẻ.

Từ sau lần nhìn thấy khuôn mặt không bao giờ biết cười của hắn, sau này để ý tiếp xúc nhiều hơn cô phát hiện ra rất nhiều vẻ mặt đáng yêu của hắn.

Xấu hổ, căng thẳng, lúng túng, phát điên. . .

Những thứ này ở kiếp trước cô chẳng bao giờ thêm để ý tới, cho nên mỗi khi phát hiện ra một vẻ mặt, đều làm cho cô vui vẻ giống như tìm ra được một châu lục mới.

Đặc biệt hào hứng. . .

Tính tình của cô như vậy cũng quá khác biệt!

Kiếp trước, cho dù nhìn cô cũng không muốn liếc mắt với hắn nhiều hơn một cái, bây giờ cô lại vì một sắc thái khuôn mặt khác của hắn mà vui vẻ không thôi!.

"Anh thật là..." Giơ tay nheo nheo trên má của hắn, trong nụ cười của cô càng lộ ra vẻ yêu chiều, "Khi nào mới có thể ngoan ngoãn hơn được chứ?"

Bây giờ trong đầu Đình Tâm chỉ có một cảm nhận duy nhất đó là tên nhóc Nam Thế Dương vô cùng đáng yêu!

"Ôi không, Văn Đình Tâm" ôm má lùi về phía sau một chút, Nam thế Dương mặt cũng đỏ bừng, "Tôi nói rồi, không được chạm vào mặt tôi, có biết không."

"Quên rồi". Le lưỡi, cô buông tay cười một tiếng.

Dư Dương nhìn trong kính chiếu hậu, thấy hành động của hai người trong lòng cảm thấy vô cùng không ổn.

Trong tối hôm qua, ông chủ dặn dò hắn nhất định phải chú ý đến hành động của hai người này từng chút từng chút một, tuyệt đối không để cho bọn họ phát sinh tình cảm nam nữ.

Nhưng nhìn tình huống bây giờ, nếu muốn không phát sinh tình cảm là chuyện không có khả năng.

Xe chạy đến cổng trường, Nam Thế Dương dẫn đầu xuống xe, vội đi vòng qua bên kia mở cửa xe ra, chủ động cầm lấy túi xách của cô.

"Cám ơn nha" Nói câu này, Văn Đình Tâm hơi ngẩng đầu thì thấy hấn đã ngồi xổm xuống trước mặt mình, chỉ chừa ra cái lưng quay về phía hấn, "Anh làm sao vậy?"

"Lên đi tôi cõng cô". Lo lắng tới cái chân bị thương của mình, nếu cô muốn đi đi lại lại Nam Thế Dương sẽ giúp cô.

Hành động của hấn như vậy làm cho người khác nhìn vào cảm nhận rất nhiều cảm xúc khác nhau!

"Nhị thiếu, cậu không thể làm như vậy" Dư Dương từ bên kia đầu xe bước đến, vội vàng ngăn cản.

"Đúng vậy, anh mau đứng lên đi, tôi có thể tự mình đi".

"Ít nói nhảm, đi lên." Nhũu mảy giục cô, hấn hạ quyết tâm rất lớn, dường như ai cũng không thể chống lại.

"Nhị thiếu, cậu không thể như vậy, hay là để tôi cõng tiểu thư Đình Tâm vào trong". Không nhịn được, Dư Dương đành nhận đứng ra làm.

Không nghĩ tới, Nam Thế Dương lập tức đồng ý, "Được, anh tới cõng đi".

Kết quả, mọi chuyện được đổi lại.

Dư Dương cõng Văn Đình Tâm vào trường, Nam Thế Dương đi ở một bên Văn Đình Tâm trò chuyện.

Lúc này, trong lòng Dư Dương vô cùng khó chịu...

Thế nhưng, một cô gái ở Nam giao cũng có thể ngồi trên đầu hấn...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38, Âu Yếm Trong Trường Học.

Việc làm học sinh ngoan ngoãn nghe giảng bài, đã mười năm rồi Văn Đình Tâm không làm.

Từ lúc Nam Thế Dương giúp cô đến phòng học, cô đã không có phương pháp để học yên ổn được.

Khi giáo viên chủ nhiệm cầm sách tới cho cô, Nam Thế Dương phải cầu nhàu, dận dò đủ thứ sau đó mới rời đi. Thái độ của hấn như vậy, làm cho toàn bộ học sinh trong lớp sợ hãi cúi đầu xuống không dám ngẩng mặt lên nhìn.

Dù sao, Nam Thế Dương cũng nổi tiếng là chán ghét phụ nữ. Dù cho có là em gái học cùng trường thì cũng từng bị hấn trách mắng rồi.

Khi hấn vừa đi khỏi, trong lớp đã có không ít các đề tài thảo luận từ do các cô gái nói ra. Ánh mắt họ nhìn Văn Đình Tâm cũng có rất nhiều hàm nghĩa khác nhau.

Bọn họ đều len lén nhìn Văn Đình Tâm, cô cũng không ngại ngừng đánh giá lớp học này.

Nam Thế Dương nói sẽ sắp xếp cho cô học ở lớp chuyên, khối cấp ba, điều này không phải là giả. Văn Đình Tâm đảo mắt nhìn quanh, cô thấy rất nhiều gương mặt sau này sẽ nổi danh trong xã hội.

Cô bắt đầu đánh giá một tên con trai ở bàn đầu tiên trong lớp, trong tương lai vài năm tới hấn sẽ là luật sư nổi tiếng. Cũng từng là học trưởng của cô, cũng từng theo hấn đi thực tập. Không nghĩ rằng trong năm học cấp ba này cô lại học chung lớp với hấn.

Từ khi cô bước vào trong phòng học đã bắt đầu chú ý tới một cô gái, trong tương lai, cô ấy sẽ là một ngôi sao nổi tiếng trong giới showbiz. Nghe nói sau khi thi tốt nghiệp trung học phổ thông, trong kỳ nghỉ hè cô ấy đã dự thi vào Học viện Sân khấu điện ảnh.

Chờ một chút...

Lấy ra máy tính xách tay, cô nhanh chóng ghi lại những người có thể hỗ trợ mình sau này.

Ở trong lớp cao trung tốt nhất thành phố này, trong mắt Văn Đình Tâm cũng giống như một thị trường nhân tài.

Người nào sau này sẽ thành đạt cô đều nắm rõ. Những người này về sau cũng sẽ là mục tiêu giao lưu tiếp xúc của cô.

Trong mộ buổi sáng này, cô hoàn toàn nhìn vào mấy người này mà hồi tưởng lại chuyện của kiếp trước.

Kết thúc chương trình học của buổi sáng, tới tận lúc tan học, khi phòng học đã không còn mấy người, Văn Đình Tâm mới sắp xếp ổn thông tin vào trong máy tính của mình.

Chân đang còn bị thương, nên Nam Thế Dương có dặn sau khi tan học cô hãy ở phòng học chờ hấn, vậy nên cô cũng không sót ruột cho lắm.

Sắp gọn gàng túi xách, duỗi cái lưng hơi mỏi, ngáp vài cái, cuối cùng cô đặt tay lên bàn thờ dài nói, "Nhàm chán..."

Quả thật rất nhàm chán...

Không có chuyện gì chán hơn so với chuyện phải làm học sinh...

Nếu như không phải muốn có một cái bằng luật sư hợp pháp, cô cũng sẽ không đem thời gian quý báu của mình giành cho cái chuyện học này...

"Văn Đình Tâm!" Đang mơ mơ màng màng, chợt nghe được tiếng gọi của Nam Thế Dương từ bên ngoài truyền tới, cô lập tức tỉnh táo lại.

"Tôi ở đây!" Vịn tay lên bàn đứng dậy, Văn Đình Tâm nhìn ra phía bên ngoài phòng học, khi Nam Thế Dương xuất hiện trước mắt cô, khuôn mặt lộ ra rất nhiều lo lắng.

"Văn Đình Tâm!" Nam Thế Dương vội vàng bước tới, trên trán đầy mồ hôi, quả thật hấn rất sốt ruột, "Tôi đến trễ, cô đợi có lâu không".

Hấn đặc biệt ra khỏi lớp học trước mười phút, kết quả lại lạc đường ở trong trường học...

Đi qua đi lại rất lâu, hấn giống như tên ốc đi quanh trường cả một vòng, thậm chí còn chạy cả đến ký túc xá của nữ.

Về sau tiện đường hỏi một học sinh, cuối cùng bắt hấn dẫn tới đây luôn.

Đối với tật xấu mù đường của mình, trong lòng Nam Thế Dương cũng hết cách...

"Đợi không lâu". Bước một vài bước, khắp khiêng đến bên cạnh hấn, di chuyển có hơi chậm. Nam Thế Dương không đợi cô bước được vài bước đã chạy đến trước mặt cô.

"Ồi! không đợi lâu là tốt rồi, tôi có chút chuyện, nên đến chậm". Hơi thở gấp gáp, Nam Thế Dương dùng một tay quạt cho mình, nhìn cô không có chuyện gì, lúc này lo lắng trong lòng mới giảm xuống.

"Anh gặp chuyện gì sao? Nhìn này, trên trán cũng đầy mồ hôi rồi". Cảm ống tay áo lau mồ hôi trên trán của hấn, khóe miệng Văn Đình Tâm hơi mỉm cười, tâm tình cũng cảm thấy thật tốt.

Thật ra mà nói, mới nửa ngày không nhìn thấy Nam Thế Dương, cô cũng rất nhớ hấn.

Không hề sai người làm đi đón, tên nhóc nhà cô quả thật kiên nhẫn vô cùng.

"Tôi việc đó,..." Đối mặt với ánh mắt cười cười của Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương cảm thấy không được tự nhiên, khuôn mặt cũng đỏ bừng, bàn tay liên tục chà xát vào cạnh quần, chứng tỏ bây giờ trong lòng hấn rất rối rắm, "Do học thể dục, nên tới chậm..."

"Giờ thể dục hả? Bên ngoài nóng như vậy tại sao không cởi áo khoác ra chứ". Cởi áo khoác của hấn xuống, sau đó tiếp tục cởi cả vạt. Không để ý tới sắc mặt ửng hồng của hấn, Văn Đình Tâm rất tự nhiên, giống như một người mẹ quan tâm chăm sóc cho con trai, "Chạy bộ còn mặc áo khoác, đeo cả vạt, anh thật không sợ nóng à".

Biết được trong phòng học lúc này không có ai, cử chỉ của hai người cũng không có kiêng kỵ gì, thân mật thăm thiết, giống như đôi tình nhân nhỏ.

Không nghĩ tới, hai người đang "tình chàng ý thiếp" như vậy lại để cho người không nên thấy chứng kiến hết.

Nói chung là làm cho người đó vô cùng giật mình.

Nhìn thấy cảnh Nam Thế Dương đối xử khác thường với một cô gái, người đó kinh hãi đến mức miệng cũng há hốc không khép lại được, ngã "bịch" xuống dưới chân, ở trước cửa lớp học.

"Ồi trời ơi! Trời đất ơi!" Ở tư thế ngã xuống dưới đất này, người đó bị ngã đau đến nhe răng trợn mắt, nước mắt cũng chuẩn bị chảy ra.

Bầu không khí tốt đẹp bỗng chốc bị phá hư, Nam Thế Dương cảm thấy rất tức giận, ngoảnh đầu hung dữ nhìn ra phía cửa.

Theo ánh mắt của hấn, Văn Đình Tâm cũng nhìn ra ngoài cửa.

Ở ngoài đó là một cô gái!

Cô gái nhỏ xảo quyệt, gian manh của nhà Nam Thế Dương, người này đều lại ẩn tượng với Văn Đình Tâm cũng không phải là ít...

Xoa cánh tay đứng dậy, trong miệng cô gái đó vẫn còn "Hít hà" một chút lạnh. Nhìn thấy ánh mắt tức tối của người trong phòng, bỗng chốc bị hù dọa

đến quên cả bản thân mình đang đau.

"Đáng chết, thế mà lại bị đồ bỏ đi đó nhìn thấy. Phải đi nhanh thôi, lẹ lẹ đi...." Cần nhân nói nhỏ, cúi thấp đầu, cơ người lại, rất nhanh cô gái đó tránh thoát được ánh mắt của hai người họ.

"Đi thôi" Cẩm áo khoác và cà vạt đưa cho cô, Nam Thế Dương nhanh chóng rút lại ánh mắt hung ác, lúc quay về phía Văn Đình Tâm, hắn không còn sự bức tức mà chỉ có sự đơn giản, "Tôi dẫn cô đi ăn cơm".

"Được". Cẩm áo khoác và cà vạt, Văn Đình Tâm cẩn thận gấp cà vạt lại sau đó nhét vào túi áo khoác của hắn.

Sau khi sắp xếp xong, ngẩng mặt lên đã thấy tên nhóc quay người ngồi xổm xuống.

"Lên đi, tôi công cô".

Giống như lúc sáng khi bước xuống xe vậy, Nam Thế Dương bây giờ rất kiên quyết. Để cho cô trị thương ở chân tốt, hắn cũng đã chuẩn bị cho tình huống này.

"Nhưng anh vừa học thể dục xong, không mệt sao?" Hỏi như vậy, nhưng Văn Đình Tâm vẫn chủ động trèo lên lưng hắn, cười hi hi, giòn như người ta ăn đậu phộng vậy, "Nhưng mà, tôi cũng rất nhẹ, chắc anh có thể công được".

Coi như da mặt của mình dày vậy. Người ta cũng muốn chứng tỏ như vậy, cô không muốn bị quá căng thẳng nên trong lời nói mới làm ra vẻ như vậy.

Dù sao cô cũng không phải là cô bé mới lớn hay xấu hổ, Văn Đình Tâm cô đã là người phụ nữ hơn ba mươi tuổi rồi đấy nha.

Cồng Văn Đình Tâm trên người, sức nặng làm Nam Thế Dương mím mím môi, nhưng dường như vẫn khinh thường nói, "Văn Đình Tâm một lát nữa ăn nhiều một chút".

"Hắc hắc, vậy anh ăn ít một chút..."

Cười cười nói nói, hai người đi ra khỏi phòng học, kiếp trước cũng đã học tại nơi này, nên Văn Đình Tâm biết rõ đường đi tới căn tin.

Nếu như hắn hơi đi nhầm một chút, cô liền vỗ vỗ vai hắn chỉ đường, "Bên này bên này, chúng ta tới căn tin ăn cơm".

Cô cho rằng hắn muốn đưa cô đi chỗ khác ăn cơm, cũng không có nghĩ tới nguyên nhân sâu xa khác. Dù sao cô cũng rất nhớ tới thời học sinh ăn cơm ở căn tin, cho nên tiếp tục chỉ đường đi cho hắn.

Như vậy, rất thuận tiện cho Nam Thế Dương..

Quả thật mà nói, hắn không muốn để cô phát hiện ra bệnh của hắn..

Hai người bên này thân mật, làm nên một trận sóng ở trong sân trường.

Tin tức rất nhanh đã truyền đến tai của ông nội Thế Dương..

Ông cụ lần này quả thật đứng ngồi cũng không yên!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ông Nội Tức Giận!

Buổi chiều ngày hôm đó, toàn bộ Nam gia rơi vào cảnh im lặng như tờ....

Bữa cơm tối cũng chậm chạp đến cả tiếng đồng hồ, ông nội Thế Dương chưa ăn xong, cũng không có người nào dám rời đi trước.

Sắc mặt ông cụ hầm hầm nhìn sang chỗ trống bên

cạnh mình.

Mi già nhăn lại, tức giận liên tục nảy sinh, sơn hào hải vị nhai trong miệng cũng chỉ giống như đang nhai giấy sếp....

"Khụ" Ngồi gần ông cụ nhất người con trai đầu hắng giọng lên tiếng, "Không biết Thế Dương hôm nay bận việc gì, giờ này cũng chưa thấy về ăn cơm nữa".

Không chỉ ngày hôm nay, ngày hôm qua tên nhóc đó cũng không ăn cơm tối ở nhà. Nhưng mà ngày hôm qua ông cụ nhìn cũng không có giận giữ như thế...

"Còn bận việc yêu đương". Ngồi ở cuối bàn ăn, Nam Tiểu Mạt nhanh chóng lên tiếng, giống như đổ thêm dầu vào lửa không ngừng nói to hơn, "Nhìn con làm gì, con không nói dối, anh hai có nói yêu đương mà".

Lúc nghe thấy ba chữ "nói yêu đương", đôi đũa đang cầm ở trên tay của ông cụ rơi xuống dưới bàn ăn. Ánh mắt ngược lên nhìn về phía Tiểu Mạt, câu nói dở của cô ta ngay lập tức bị mẹ mình chặn lại.

"Đừng có nói linh tinh, anh hai của con ghét nhất là phụ nữ con không biết sao, hãy tập trung ăn cơm của con đi". Liếc Nam Tiểu Mạt một cái, bà thật sự bị ánh mắt của ông cụ dọa cho sợ hãi.

Vốn là chuyện này, bà ta định hỏi han thêm con gái vài câu, nhân tiện thăm dò xem cô gái Nam Thế Dương nhìn trúng là loại nào. Nhưng nhìn ánh mắt của ông cụ liếc tới, giống như một loại cảnh cáo không tiếng động làm cho bà đành phải im lặng.

"Con không có nói mò, anh hai thực sự là nói chuyện yêu đương mà. Con nghe nói anh ấy dẫn một cô gái tới trường học. Hôm nay con còn cố tình đi xem thử, vốn là con chỉ muốn nhìn một chút xem cô gái kia là tiểu thư con nhà ai, ai mà biết được lại nhìn thấy anh hai cùng cô ta thân mật thăm thiết, không hề kiêng kỵ gì hết".

Vung tay lên, Nam Tiểu Mạt càng nói càng nhiệt tình. Cô cảm thấy rằng chuyện kỳ lạ này của Nam Thế Dương trong nhà chắc chắn có nhiều người muốn

Dương trong nhà chắc chắn có nhiều người muốn nghe. Lại không hề biết rằng cái chuyện gièm pha này ông cụ cực kỳ không muốn bị truyền ra ngoài.

"Ôi, ngày hôm qua lúc con tới công viên còn nhìn thấy anh hai công một cô gái. Về sau hỏi thăm một chút, nghe nói cô ấy ngồi chung với một kẻ lang thang, lại còn lừa gạt mấy ông cụ lấy bánh bao để ăn". Nối tiếp lời của Nam Tiểu Mạt chính là em trai cô "Tam thiếu". Nhắc tới chuyện xấu hổ của Nam Thế Dương, tên nhóc này cũng vô cùng hào hứng, "Chẳng lẽ anh hai lại vừa ý với đứa con gái nhà nghèo đó nhỉ!"

"Có thể như vậy cũng không biết chừng!" Đặt đôi đũa xuống, Nam Tiểu Mạt lập tức cùng với tên nhóc kia mở ra cuộc tám, "Hôm nay chị cũng hỏi rất nhiều người ở trong trường, họ đều nói không biết rõ lai lịch của cô gái kia. Khả năng là anh hai nhất được cô ta ở trong công viên".

Hai người trẻ tuổi trí tưởng tượng rất phong phú, tha hồ thêu dệt nên sự kiện của nhân vật chính Nam Thế Dương.

Nói đến chuyện xấu của Nam Thế Dương, bọn họ cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ thoải mái.

Đây chính là điệu bộ của người trong Nam gia...

"Đừng nói liễu, anh hai con nếu có thật sự vừa ý một cô gái, cũng tuyệt đối không lựa chọn một cô gái nhất ở công viên". Nhị phu nhân của Nam gia vừa nghe được những lời nói từ con mình, chốt lại một câu này, bà rất sợ ông cụ sẽ trách mắng nên phải đổi thái độ nói chuyện, "Nếu như thật sự vừa ý một cô gái nghèo, thì chắc chắn hẳn cũng chỉ là vui đùa một chút, nếu muốn dẫn cô gái đó về nhà, nhà chúng ta nhất định cũng không đồng ý".

Nói xong, nhị phu nhân còn che miệng cười trộm một cái, ở bên người bà Tiểu Mạt cũng mở miệng hòa theo.

"Nhưng mẹ à, mẹ không thấy đâu. Anh hai quả thật đối xử với cô gái kia rất tốt, không chỉ con mà dường như là cả trường đều thấy được. Anh hai hôm nay ở trường công cô gái đó đi tới đi lui nha".

Mỗi người một tiến. người tuna kẻ hứa kích

thích làm cho ông cụ vốn đã đa tâm lại càng suy nghĩ sai lệch.

Vốn là ông ăn cũng chưa được nhiều, nghe bọn họ nói như vậy, khẩu vị ăn cơm cũng không còn.

"Cạch" một tiếng, ném chiếc đĩa lên bàn, âm thanh đó làm cho nhóm người đang lăm nhăm kia dừng lại.

Nhìn hình ảnh tức giận chuẩn bị rời đi của ông cụ, bọn họ ngoài việc sợ hãi một chút, đa số là cảm thấy hae hê, chờ ông cụ lên tiếng.

"Ta no rồi, các người tiếp tục ăn đi". Từ trong tay người làm nhận lấy quả trượng, ông cụ đứng lên, trước khi đi còn quay sang dặn dò họ, "Lập tức gọi tên nhóc thối kia trở về, nếu hần dám không về ta sẽ chặt đứt chân hần".

Giọng nói chuyện rất nặng, làm cho những người Nam gia ngồi ở đây cũng hiểu ra khá nhanh.

Chờ ông cụ rời khỏi, trên bàn ăn lập tức xảy ra một trận náo nhiệt, bất kể là người lớn hay người bé đều kéo Nam Tiểu Mạt hỏi mọi việc.

Hỏi cô gái Nam Thế Dương vừa ý là ai,, cười cười nói nói, bàn về chuyện xấu của hần.

Chỉ có lúc này, Nam gia mới có được sự đoàn kết một chút.

Ông cụ nhanh chóng trở về phòng mình, tức giận ném quả trượng trong tay rơi xuống đất một tiếng "Cạch", cây gậy gãy ra làm hai mảnh, ngay lập tức dọa cho người làm bên cạnh sợ không ít.

"Ông, ông chủ, nhị thiếu nói cậu ấy sẽ về trễ một chút, cậu ấy ăn cơm ở ngoài xong mới về".

Sau khi nói chuyện với Nam Thế Dương xong, người hầu nhanh chóng bấm báo lại, trong lòng không tránh được lo sợ, tim cũng đập nhanh hơn vài nhịp.

"Tên nhóc thối" siết chặt quả đấm, lòng mày ông cụ nhú chặt, "Gọi điện thoại cho hần, để cho ta nói

chuyện".

"Vâng, ông chủ".

Trả lời một tiếng, người hầu lập tức gọi điện tới cho Nam Thế Dương.

Lúc đó, Nam Thế Dương đang đi cùng với Văn Đình Tâm đến sân giao dịch bất động sản, sau khi tan học mới vài tiếng đồng hồ đã nhanh chóng mua thêm ba toà nhà.

Hai người sau khi mua nhà xong đang vô cùng vui vẻ, nên khi tiếp nhận điện thoại, Nam Thế Dương cũng khá thoải mái.

"Này, có chuyện gì?"

"Nhị thiếu, ông chủ muốn nói chuyện với cậu". Nghe đầu giây bên kia âm thanh vui vẻ, nhìn lại bên này sắc mặt của ông chủ hầm hầm tức giận, người làm cảm thấy thật không biết làm sao.

Cầm điện thoại đến bên tai, sự tức giận của ông cụ phát ra mạnh mẽ, "Tên nhóc thối, còn không mau cút về cho ông nội".

"Còn muốn ở bên ngoài chơi bởi đến lúc nào! Mà còn nói dối một lần nữa, ông nội sẽ lập tức đánh gãy chân mày!"

"Ông nội..." Lập tức, Nam Thế Dương cũng kinh ngạc.

"Lập tức về nhà! Nếu không tao cũng không bỏ qua cho con nhóc kia đâu!"

Mặc dù không biết rõ xảy ra chuyện gì, nhưng câu này vừa nói ra, ngay lập tức Nam Thế Dương cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Vừa cúp điện thoại, đã vội vàng kêu một chiếc xe kéo cô lên ngồi.

"Tôi phải về nhà, sáng mai sẽ tới đón cô. Cô mau về nhà đi, đừng đi linh tinh ở bên ngoài".

Một cau dạn đo gap gap, nhìn đang ve của nan, Văn Đình Tâm cũng không hỏi nhiều, gật đầu đồng ý, "Được! vậy anh về cẩn thận một chút. Không được tranh cãi với ông nội, có biết không?".

"Được! Cái này cô cất kỹ, cho cô giữ đó". Đưa cô giấy tờ nhà của mấy căn nhà vừa mua, Nam Thế Dương lại đưa thêm cho cô năm trăm đồng, sau đó nhanh chóng xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng càng xa của hắn, Văn Đình Tâm nhìn có phần mê mẩn.

Chắc chắn là ông nội hắn lại nổi giận...

Kiếp trước, cô không hề biết rằng ông cụ lại ghét mình đến như vậy....

Hóa ra hắn ở sau lưng cô liên tục phải chịu đựng nhiều áp lực đến như vậy...

Xem chừng, cô phải nhanh chóng làm cho mình cường đại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 40, Đấu Trí Cùng Ông Nội!

Ngồi lên chiếc xe xích lô, Nam Thế Dương nói địa chỉ nhà mình.

Sau khi lên xe, đi được một nửa đường, hắn kêu dừng lại, quay đầu bước tới tiệm bán trái cây, mua một quả dưa hấu mang đi.

Nam Thế Dương có một chút tâm ý nhỏ.

Người già dễ dụ là chuyện đương nhiên. Biện pháp này trước đây đã từng có người dùng để dụ dỗ ông nội, mặc dù hắn chưa thử qua nhưng trước kia dùng tốt bây giờ khẳng định cũng dùng được.

"Đi thôi", ngồi lại lên xe, ôm quả dưa vào người, Nam Thế Dương gãi gãi đầu, thở dài một cái, "Haiz..."

Trong lòng cảm thấy rất sầu muộn, chán nản hết cả người...

Hắn cơ bản là ông biết rút cuộc ông nội giận cái gì, nên muốn tìm cách dụ dỗ ông. Chán nản nhất là hắn vẫn không thể đối nghịch với ông nội, nếu không với lòng dạ độc ác của ông nội, nhất định sẽ đem Văn Đình Tâm giải quyết lạnh lẽ.

Mang trong lòng sự lo lắng, một đoạn đường ngắn ngủi cuối cùng cũng hết. Khi chiếc xe dừng lại trước cửa chính, Dư Dương đang cúi đầu đi qua đi lại, hình như cũng đang phiền não điều gì đó.

"Dư Dương" nhanh chóng đi tới, Nam Thế Dương đến trước mặt Dư Dương, "Buổi tối có chuyện gì xảy ra vậy? Ông nội làm sao thế?"

"Nhị thiếu" Nhìn thấy nhị thiếu xuất hiện trước mắt. Cả người Dư Dương cũng trở nên căng thẳng hết nhìn trái nhìn phải, vội vàng dặn dò nhỏ, "Nhị thiếu, tuyệt đối không được nói cho ông chủ biết cậu đi cùng tiểu thư Đình Tâm, ông chủ đã vì chuyện này mà tức giận nguyên một buổi tối.

"Nhớ kỹ, nhất định không được thừa nhận chuyện cậu có tình cảm với tiểu thư Đình Tâm có biết chưa? Tốt nhất nên nịnh nọt ông chủ một chút. Nếu

không, ông chủ làm những gì nhị thiếu chắc cũng đoán được". Nháy mắt ra hiệu rằng đây là chuyện bí mật, Dur Dương nói chuyện cũng trở nên lộn xộn, "Người đầu tiên bị liên lụy, có thể là tiểu thư Đình Tâm".

Mới khi nãy ông cụ cảnh cáo Dur Dương cũng không phải là nhẹ, tên nhóc không thuận theo tâm ý của ông, nên hẳn bị trách phạt không phải là ít. Tồn hại về tiền bạc thì không nói làm gì, nhưng thủ đoạn cay độc của ông chủ trong thời gian qua, nếu thật sự bị chọc tức, tổn hại có thể sẽ là bộ phận thân thể hoặc là cả tính mạng cũng không biết chừng...

"Tôi biết rồi", nét mặt cũng trở nên căng thẳng, vỗ vỗ bả vai Dur Dương. Nam Thế Dương cố gắng thả lỏng chính mình, "Hãy trả tiền xe giúp tôi, tôi vào trong đã".

"Được" gật đầu, Dur Dương đưa tay lấy tiền ra.

Bước vào trong nhà, Nam Thế Dương chuẩn bị tâm lý rất kỹ.

Nhìn thấy ông nội không có ở phòng khách, hẳn vội đi vào phòng bếp cắt một nửa quả dưa hấu, cầm theo hai chiếc muỗng lớn. Chuẩn bị thật tốt mới chuẩn bị đi tìm ông nội.

Khi đó, ông cụ đang ngồi trên ghế sa lon ở trong phòng, trên tay vẫn cầm hai viên bi thép như cũ. "Lộp cộp" một tiếng vang lên, trên khuôn mặt cứng nhắc nổi lên sự khùng bố.

Con tức vừa dâng lên trong đầu, đã muốn tên nhóc vài phút sau phải xuất hiện ngay trước mắt mình, mặc kệ phải dùng biện pháp gì. Bấy giờ sau khi tỉnh táo lại, ông cụ cũng không muốn tha thứ cho tên nhóc đó, nhưng cái suy nghĩ phải đánh đòn hẳn cũng dừng lại.

Vì vậy, khi người làm báo rằng Nam Thế Dương đã tới, ông cụ cũng chỉ nắm viên bi thép chặt thêm một chút.

"Hà hơi một cái" mũi chân nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, chỉ là chưa thấy bóng người, hẳn đã phải nghênh đón hai viên bi thép bay tới, có lẽ ánh mắt ông nội không chuẩn lắm, ném lệch...

Hai viên bi, một viên từ chỗ kín bay tới, một viên từ bên đầu bên cạnh bay tới, tới lúc Nam Thế Dương kịp phản ứng lại, chỉ nghe thấy tiếng của ông nội nói với người làm "Đi nhặt hai viên bi tới đây!"

"Ông nội, người sao vậy?". Ôm một nửa quả dưa hấu bước tới, Nam Thế Dương trực tiếp khóa cửa phòng lại, hai quả cầu cũng bị chặn ở bên ngoài cửa, "Đêm hôm rồi tức giận như vậy làm gì, không sợ tăng huyết áp sao hả?"

"Thằng nhóc, mày còn dám về gặp ông nội sao!" Ngón tay chỉ thẳng về phía Nam Thế Dương, một cái chi này, sự tức giận của ông cụ cũng không phải là bình thường. "Mày dám coi ông nội giống như một đứa trẻ ngoan, đi ra ngoài buông thả, lại còn cùng với cái loại con gái nghèo đó gây ra tiếng đồn. Thằng nhóc mày muốn làm ông nội tức chết sao!"

Ở trong Nam gia này, cho dù là ai gây ra chuyện tình cảm âm thầm ông cụ cũng không để ý, chỉ riêng Nam Thế Dương là trường hợp ngoại lệ.

Nam Thế Dương vẫn nổi tiếng là chán ghét phụ nữ, có thể nói là ở mấy tháng trước, ông cụ vẫn đang còn lo lắng là tên nhóc thối có thể vì nguyên nhân này mà độc thân cả đời. Vội vội vàng vàng muốn sắp xếp một cô gái ở bên cạnh hẳn, để cho hẳn dần quen thuộc.

Ai biết chuyện này, tin tức này lại tự nhiên xảy ra như vậy.

Còn hết lần này tới lần khác cùng với đứa con gái nghèo đi ra từ Nam gia!

Ông cụ để Dur Dương điều tra nửa tháng, bắt kẻ là hoàn cảnh gia đình hay bản thân đứa con gái đó, không có đặc điểm nào ông thấy được cả.

Quá kém cỏi, quá thấp kém, quá nghèo!

"Ông nội, người xem kia, người không để ý đến sức khỏe gì hết". Đi vòng qua tay, Nam Thế Dương nhanh chóng ngồi xuống cạnh ông cụ, nói mấy lời thăm thía, "Vốn là huyết áp cao, còn tức giận như vậy, có còn quan tâm đến thân thể hay không, có còn cần tới cái nhà này hay không?"

Dùng biện pháp dụ dỗ con nít đối với ông cụ, vô cùng có tác dụng.

Trong lúc hẳn còn nhỏ, đã thường xuyên nhìn thấy người đàn ông kia làm như vậy...Mà ở trong gia tộc này, người duy nhất dám làm như vậy cũng chỉ có người đàn ông đó....

Cho tới bây giờ, người tiếp theo là hẳn...

"Dưa hấu mới vừa mua, ông chủ đã ướp lạnh rồi, ăn vào vô cùng dễ chịu". Xúc một muỗng lớn, đưa tới bên miệng ông nội, nhìn ông cụ nghiêm mặt, lại không được tự nhiên. Hẳn liền trực tiếp đưa vào trong miệng ông.

"Ông nội, ăn ngon không?"

Nhuốt một miếng dưa hấu xuống bụng, ở bên cạnh cháu nội ngoan còn tí mắt cười với ông, như vậy ông cụ còn có thể tức giận được nữa sao?

"Khụ" sự tức giận trong mắt dần tan bớt, lúc này ông cụ cũng đã vui đi một nửa bức tức, "Ăn không ngon".

"Không phải chứ, ngọt mà, lại ăn một miếng nữa nào" Xúc một miếng nữa gắp lên, khoe miệng Nam Thế Dương cong lên, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngây thơ ngoan ngoãn, "Rất mát mà, ăn ngon đúng không".

"Bình thường thôi" Trầm mặt suy nghĩ, sau khi con tức tan đi vài phần, ông cụ vẫn không quên chuyện đó, "Thằng nhóc thôi đừng ngắt lời ông! Chuyện cô gái đó hôm nay nhất định phải giải quyết".

"Cô ấy làm sao ạ?" Ngược mắt nhìn ông, Nam Thế Dương cầm miếng xúc dưa hấu nói, "Cô ấy không mắng ông, cũng không gây trở ngại cho ông, ông cũng không tốn tiền, vậy thì ông định giải quyết người ta cái gì?"

"Ôi, thằng nhóc thôi, mày tính giấu diếm cái gì! Mày cho rằng ông nội không biết chuyện mày ở trường học công con bé đó rêu rao khắp nơi sao?" Gắp tay gắp vào đầu Nam Thế Dương một cái, ông cụ lần này dùng sức cũng không ít.

"Đầu" xoa xoa đầu, Nam Thế Dương không nhìn được cũng cãi lại, "Ông nội đủ rồi nha, cô ấy bị thương ở chân con công cô ấy thì có làm sao hả? Không lẽ bạn bè bị thương con cũng không thể không quan tâm à!"

"Nhưng cô ta là con gái"

"Con gái thì sao chứ!" Lấy giọng ngang ngang nói lại ông cụ, sợ ông tức giận, Nam Thế Dương vội vàng đưa một miếng dưa hấu lên, mạnh mẽ nhét vào miệng ông.

Chiều nay đúng là rất thông minh! Chặn miệng người khác, để mình có thời gian nói chuyện.

"Cô ấy đã cứu con một mạng, còn thật sự bị thương vì con!" Rút lại miếng, tiếp tục xúc dưa hấu, hẩn cúi đầu xuống, "Con thật không hiểu rốt cuộc ông nội đang tức giận điều gì?" Từ nhỏ chính ông nội dạy con, làm người phải có nghĩa khí, nhưng bây giờ cái ơn cứu mạng cũng không để cho con được trả".

"Ông nội nói con phải báo ơn như vậy sao" Bị câu nói của hẩn làm cho ghen, trong lúc nhất thời, ông cụ cũng không biết nên nói thế nào.

"Chẳng lẽ chỉ cần cho một khoản tiền là được sao? Ông nội cảm thấy làm như vậy thích hợp sao?" Liếc xéo ông cụ một cái, Nam Thế Dương nói thì thầm, "Nếu như là chú ba, nhất định sẽ ủng hộ con làm như vậy. Con nhớ chú đã nói qua, nếu thật lòng muốn báo đáp một người, tuyệt đối không thể dùng tiền".

"Chú ba con nói đều là..." Vốn định phản bác, nhưng lời nói đến bên miệng, ông cụ đã dừng lại, "Nhưng chú ba cũng không có nói rằng con phải yêu đương với người đó".

"Con không có"

"Vậy thì đi gặp cô gái ông sắp xếp" Từ tay Nam Thế Dương cầm lên nửa quả dưa hấu, ông cụ xúc một miếng, "Các cô gái ông nội sắp xếp, con nhất định phải chọn một người!"

"Hả?"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Chương 41, Dùng Biện Pháp Của Chú Ba Để Đối Đầu Với Ông Nội.

"Ông nội nói chắc chắn một điều. Nếu con muốn cùng cô gái đó tiếp tục qua lại, thì nhất định phải tiếp nhận cô gái mà ông nội sắp xếp! Nếu không..." Xúc một miếng dưa hấu cho vào trong miệng, nửa câu còn lại cũng nói không rõ ràng, "Ông lão ta sẽ khiến hai đứa không thể ở cùng nhau!"

"Ông nội, người đang nói cái gì chứ?"

"Ít già bộ đi nghe chưa. Ông nội nói cái gì chẳng lẽ con còn không nghe rõ?" Liếc hẩn một cái, ông cụ gắp cái miếng lên chỉ hẩn, "Con nhất định phải tiếp nhận cô gái ông nội sắp xếp, kể cả việc gắp mặt, hẹn hò, chung đụng!"

"Cho đến khi con thật sự cùng người bạn gái kia xác định quan hệ, ông nội sẽ không ép buộc nữa!" Nói xong ông cụ tiếp tục ăn dưa hấu.

Mà Nam Thế Dương nghe được hai chữ "bạn gái" cảm thấy trong người vô cùng bức bối.

Còn nhớ năm đó ông nội cũng dùng thái độ và giọng nói như vậy đối đầu với chú ba, buộc chú phải từ bỏ việc đi tìm con, tiếp quản thật tốt gia tộc này, nếu không thì đuổi ra cửa.

Kết quả, chú ấy thật sự bỏ qua cả toàn gia tộc, mang theo người một chút hành lý đơn giản mà rời đi...

Giờ phút này, Nam Thế Dương đối diện với yêu cầu của ông nội ngay trước mắt, thái độ của hắn cũng không rõ ràng giống như chú đã làm. "Ông nội, người biết rõ cho dù có đưa nhiều người phụ nữ tới bên cạnh con, cũng vĩnh viễn không thể xuất hiện hai chữ gọi là bạn gái."

Nhưng trong ngày hôm nay, con đã có thể dùng từ "bạn gái" để gọi cô ta, đặt cái miệng xuống, đưa về phía người làm, "Lấy khăn giấy".

"Tin đó đều là tin vịt", Nam Thế Dương gãi đầu không biết làm thế nào, đành xoay người lại dựa lưng vào ghế, anh mắt nhìn ông nội, đầy vẻ khó chịu, "Con đưa cô ấy từ quê ra đây, con phải chịu trách nhiệm với cô ấy. Bất kể là cuộc sống hay là phương diện nào, con có nghĩa vụ giúp đỡ cô ấy một cách tốt nhất. Chú ba trước kia không phải cũng giúp rất nhiều sinh viên nghèo hay sao? Chú thậm chí còn mang họ tới nhà ở, tại sao con lại không được phép?"

"Thằng nhóc thôi, không thể nào đem chuyện của chú ba con so với..." Liếc hắn một cái, nhận lấy khăn giấy từ người làm, trong nhất thời không rảnh nói chuyện, làm Nam Thế Dương đánh giá vô ích.

"Nhưng chuyện con làm cùng với chú ba làm trước đây là giống nhau, con không hiểu vì sao chú ấy được ủng hộ, còn con bắt buộc phải lựa chọn một phương án khác". Hai tay mở ra, nhìn ông nội không biết làm thế nào, "Ông nội con nói thật, nếu như con nghe lời đi gặp cô gái mà ông nội sắp xếp, cùng các cô ấy sống thử, cũng vĩnh viễn không nảy sinh ra một chút tình cảm."

"Ông nội kìa con, nhưng dù sao con cũng bắt buộc phải tiếp nhận sự sắp xếp của ông nội".

Quảng khăn giấy đi, ông cụ đặt đưa hầu trở về tay hắn, lập tức cảm thấy chẳng có khẩu vị gì hết.

"Chú ba con là có vợ rồi mới làm ra loại chuyện đó. Hơn nửa năm đó hội hỗ trợ sinh viên luôn lôi kéo hắn, tên nhóc như con làm sao biết rõ! Hiện tại con chưa có vợ, cho nên nhất định phải tìm bạn gái".

"Ông nội, đây là cái lý gì vậy?"

"Tuyệt đối không thể so sánh với sinh viên nghèo được giúp đỡ kia được, như vậy không có lý". Ngón tay chỉ chỉ lên lồng ngực Nam Thế Dương, ông cụ nói thẳng, "Cô gái nghèo đó, nếu như để cho ta biết được có tâm tư khác, chỉ vài phút ta có thể phế đi cô ta".

"Không được!" Vội vã bắt lấy ngón tay của ông, trong giây phút đó, Nam Thế Dương thấy vô cùng khâm trọng.

Ở trước mặt ông cụ, tên nhóc sẽ không nói dối được. Nghĩ đến chuyện Văn Đình Tâm thừa nhận thích hắn, lại nghe thấy câu này của ông nội, giọng hắn căng thẳng đến mức cất lên cao.

"Ông nội, con đảm bảo sẽ không thích cô ấy, ông cũng không được đụng đến cô ấy" Vừa nói câu này xong, bàn tay cũng che kín lên miệng ông nội, động tác phản kháng này vô cùng chân thật.

Lông mày ông cụ nhăn lại, đôi mắt trừng lớn, lộ ra vài phần đe dọa, còn có sự khiêu khích...

"Không phải là, ông nội, con kính nhờ người, thật không nên nghĩ nhiều quá được không?" Tức giận rút bàn tay về, lau trên áo hai cái, khoe miệng của ông nội còn dính chút dưa hấu, làm cho hắn thất ghét bỏ...

"Tên nhóc thôi" ông cụ cũng ghét bỏ chùi miệng, tròn tròn mắt nhìn Nam Thế Dương, "Con mau thành thật nói cho ta, có phải con bé nghèo hèn kia có tâm tư khác với con không hả?"

"Chuyện này, ông nội cũng đừng đoán mò" quay người lại, mặt hắn sụ xuống.

Hắn biết rõ cô thích hắn, nhưng cũng không thể để cho ông nội biết được.

Không thể nói láo thì hắn sẽ dùng những biện pháp khác để đối phó với ông, "Cùng lắm thì con đi gặp cô gái ông nội sắp xếp. Người cứ tùy ý sắp đi, chỉ cần thời gian cho phép con sẽ đi".

"Ồ tên nhóc thôi này".

"Nhưng mà" Quay đầu lại chỉ lên chóp mũi ông cụ, lúc này khuôn mặt của Nam Thế Dương rất quyết tâm, "Nhất định không được đụng đến một sợi lông của cô ấy, nếu không con không dám đảm bảo là mình sẽ không xúc động giống chú ba đâu!"

Uy hiếp mạnh mẽ như vậy làm cho sắc mặt ông cụ cũng trầm xuống, con tức dâng lên đến đỉnh đầu, nếu muốn bỏ đi chỉ là chuyện trong chớp lát.

Chú ba, chú ba, hiện tại thằng nhóc thôi này làm bất cứ chuyện gì cũng dùng chú Ba để đối phó với ông.

Cái loại không có trách nhiệm coi người lớn có gì tốt, bỏ đi vài chục năm rồi mà vẫn còn coi lời của hắn giống như thánh chỉ.

"Vâng, thật không dễ dàng gì" Đợi với chuyện này, Văn Đình Tâm cũng vô cùng xúc động.

Nhìn về những quan hệ chòng chéo thì không nói nhưng mà nếu chỉ tính ở góc độ cha con thì kẻ lang thang này chính là một người cha vô cùng tốt.

Vì con trai, xa vợ xa nhà, đi lang thang tìm cũng vài chục năm.

Đúng là vài chục năm...

Một người đàn ông trẻ tuổi, lẽ ra phải đang cố gắng phấn đấu cho sự nghiệp, thì hẳn lại ở trên đường đi tìm con.

Lắc đầu xúc động một lát, cuối cùng cô cầm tờ quảng cáo gấp lại sau đó nhét vào trong túi quần.

Lấy ra đôi đũa, thổi thổi cho nguội bớt, bắt đầu sự nghiệp ăn uống.

Ăn xong bữa tối, sau khi về nhà chuyện đầu tiên Văn Đình Tâm làm chính là đem giấy tờ bất động sản cất kỹ.

Hôm nay sau khi tan học mua được ba tòa nhà, lấy được ba bộ giấy tờ nhà. Mặc dù tốn không ít tiền, nhưng trong lòng Văn Đình Tâm vẫn rất vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này đúng là thật tốt đẹp, nghe nói trong trấn cũng đang bắt đầu xây dựng nhà chung cư, kế hoạch đo đạc thiết kế đã hoàn chỉnh.

Vì thế, trong trấn chuẩn bị cho mỗi hộ gia đình một cuộc trao đổi nhà cửa.

Nhà cô là một căn nhà "tứ hợp viện" có thể đổi lấy hai căn hộ chung cư và hai cửa hàng mặt tiền.

Trong thôn có rất nhiều người muốn chuyển tới, nên cũng không ít người muốn bán lại.

Điều này làm cho Văn Đình Tâm có cơ hội mua nhà tốt nhất.

Ngày hôm nay chỉ tùy tiện hỏi vài hộ gia đình xem có ai muốn bán nhà hay không, kết quả không ít người muốn bán cho cô. Cho nên cô hạ quyết tâm, mua một lúc ba căn nhà.

Đối với lần này, trong lòng Văn Đình Tâm thậm chí vui vẻ. Bởi vì chỉ có cô mới hiểu rõ, ở nơi này về sau sẽ vô cùng phát triển, trở thành thành phố thương mại nổi tiếng.

Đến lúc đó đừng nói tới chuyện bán nhà, chỉ cần cho thuê một cái cửa hàng mặt tiền phía trước một năm cũng có hơn mười mấy vạn tiền thuê.

Tuy nhiên những chuyện này vẫn còn tương đối xa. Cô bây giờ cũng không suy nghĩ đến chuyện của mãi sau này làm gì.

Ở trong tủ quần áo lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, Văn Đình Tâm cầm giấy tờ nhà đất nhét vào bên trong sau đó lại tìm một cái vỏ rượu đem hộp gỗ nhét vào trong, rồi đóng lại. Bình rượu được cô đặt ở trong phòng bếp, giấu ở giữa mấy bình rượu thật. Để tiện cho việc nhận biết, Văn Đình Tâm có làm một cái dấu ký hiệu ở bên trên.

Làm xong mọi việc, Văn Đình Tâm cũng thoáng yên lòng.

Gội đầu tắm rửa, trở lại trong phòng, lập tức bò lên trên giường.

Mở ti vi, đắp kín mền, xem một vài tiết mục cảm thấy không có ý nghĩa gì. Cuối cùng lại lật ra tấm bản đồ quy hoạch đất để tính toán.

Cầm bút ghi chép vài căn nhà sau đó lại vòng ra một mảnh đất khu vực khác, cẩn thận suy xét.

Tiền trong tay cô còn rất nhiều, không biết có nên trực tiếp mua hết tất cả các khu vực đất đai này, sau đó chờ thời cơ bán lại hay không?

Ý tưởng mạnh dạn này làm cho cô cũng cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại, đây quả thật cũng là một ý kiến hay. Nếu như có thể mua được khu vực đất này sau này nhất định thu được không ít tiền.

Đúng vậy, cô có thể suy tính...

Nghĩ tới, tiện tay cầm cây bút đánh dấu lại khu vực đất đó.

Để có thêm tiền, thật đúng là có thể xuất phát từ mục tiêu này. Nên biết rằng tại đây, nhà ở chính là công trình cách biệt nhau.

Cô muốn dùng thời gian nhanh nhất thu mua về trong tay sau đó biến cả con đường đồi thành phố buôn bán.

Nhà ở cũng phải xây dựng thành năm sáu tầng, ở mỗi tầng sẽ xây dựng các căn hộ chung cư, có thể trực tiếp bán đi.

Đây là ý tưởng sơ bộ lớn nhất của cô. Tuy nhiên, cô cũng biết rằng để làm được điều đó thật không dễ dàng gì...

Lúc thu lại bản đồ, Văn Đình Tâm dừng lại dòng tưởng tượng tốt đẹp đó, suy nghĩ đến vấn đề gần nhất....

Liên quan tới việc cuộc sống kế tiếp sẽ phát triển như thế nào...

Có lẽ không còn lâu nữa, ông cụ sẽ tới tìm cô. Sau khi tìm được sẽ yêu cầu cô tới nhà bọn họ làm người giúp việc.

Sau đó sẽ sắp xếp cho cô đến bên cạnh Nam Dư Kiêu.

Ấn tượng của cô đối với Nam Dư Kiêu đó chính là người con trai cả trong nhà tính tình thâm độc nhất.

Ở bên cạnh làm giúp việc cho hắn vài năm, hắn luôn nói với cô Nam Thế Dương là loại đàn ông ác liệt. Thế cho nên sau sự kiện của Nam Thế Dương cô hoàn toàn tin lời của Nam Dư Kiêu đã nói về hắn.

Tại kiếp trước cô mới từ nông thôn đi lên, đối với gia đình nhà giàu một chút cũng không hiểu được, còn một mực coi Nam Dư Kiêu là người đàn ông tốt nhất trong gia đình.

Nếu như bây giờ mà nghe thấy những lời đó của hắn, có lẽ cô sẽ cảm thấy khá buồn cười chẳng?

Một người đàn ông xảo trá nhà giàu đi lên, đương nhiên công việc cô gái quê ngu ngốc, cuối cùng phá hủy toàn bộ gia đình.

Kết quả ông nội tự tử, gia sản thuộc về hắn, đại nghiệp nông công cũng bị hắn ném cả xe lẫn người vào trong lòng sông...

Còn cái người phụ nữ ngu ngốc tự cho là hết sức thông minh (Chỉ đang nói chị ấy đó) cũng bị thiêu trong một ngọn lửa...

Quả thật đứng dưới góc độ của Nam Dư Kiêu, Văn Đình Tâm đúng là một người phụ nữ có sức mạnh kinh khủng, hắn sợ sự chiến đấu của cô cho nên mới quyết định đẩy cô vào con đường chết.

Những việc này đều là chuyện phát sinh ở kiếp trước, bây giờ bắt đầu một lần nữa, sẽ có một quỹ đạo mới...

Nếu như cô còn có thể tiến xúc với Nam Dư Kiêu. Văn Đình Tâm tin rằng cô chắc chắn sẽ tiêu diệt hắn thật

sớm.

.....

Đây là ban đêm, nhưng không phải là một đêm nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong lòng cất giấu một chút chuyện, không ai có thể ngủ bình yên được.

Viết xong nhật ký, lúc Nam Thế Dương lên giường thời gian cũng không còn sớm nữa. Nhưng quan trọng là hần lần qua lần lại cũng không tài nào ngủ được.

Lăn lộn rất lâu, hần mở ti vi, bấm đến chương trình ban đêm để xem.

Trùng hợp đúng lúc đó, trên ti vi lại đang chiếu bộ phim Hoàn châu cách cách.

Nội dung phim phát ra đúng là không đúng tiến độ, cái kênh này dường như mới chiếu được có vài tập, hần mở truyền hình ra đã thấy cảnh Tiểu Yến Tử bị Ngũ a ca bắn một mũi tên.

"Chắc chắc" không nói gì chỉ lắc đầu, Nam Thế Dương chợt nhăn mặt lại.

Rõ ràng về sau yêu thương như vậy, nhưng ban đầu lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế.

Nam Thế Dương không hiểu được, Tiểu Yến Tử làm sao lại có thể tha thứ được cho Ngũ a ca. Người ta rõ ràng đã bắn cô ấy một mũi tên mà.

Nữ chính thật ngu ngốc!

"Rất vớ vẩn, đúng là..."

Đối với loại tình cảm này, thanh niên mười tám tuổi như hần thật không hiểu được.

Nhìn thấy mũi tên kia bắn thật sâu, nếu như ai động đến hần như vậy, chớ hần khỏe mạnh, đảm bảo người nọ bị hành hạ cũng không ít.

Thế thì làm sao có thể phát triển ra tình cảm cơ chứ?

"Chắc chắc" than thở vài tiếng, Nam Thế Dương thật ghét bỏ không biết bao nhiêu lần.

Hần bây giờ tuyệt đối sẽ không hiểu được, bản thân mình luôn miệt ghét bỏ tình tiết của bộ phim, sau này xem lại phim này, lại muốn học tập một chút, làm thế nào để có được tư tưởng độc lập để yêu một cô gái như vậy.

Chính xác là, tình cảm là thứ không thể nào giải thích được như vậy!.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: 43, Thủ Đoạn Liên Tiếp Của Ông Cụ!

Hành động của ông cụ không phải là nhanh chóng ở mức độ bình thường..

Ngày hôm qua Nam thế Dương mới vừa đồng ý sẽ gặp gỡ cô gái mà ông sắp xếp, sáng sớm tinh mơ ngày hôm nay, ở trên bàn ăn, ông cụ đã thông báo cho hần tới đi gặp mặt.

Vừa sáng sớm đã nhận được loại tin tức này, Nam Thế Dương một chút khẩu vị cũng không có, khóa lại túi xách mở cửa bước ra ngoài.

Mang một bụng khó chịu, sáng sớm, cả tinh thần của Nam Thế Dương vô cùng gấp gáp, nhất là lúc nhìn thấy Văn Đình Tâm.

Loại chuyện như vậy, hắn không dám nói cho cô biết, cũng không thể nào không nói cho cô.

"Hôm nay tan học đi đâu dạo một lát đi?" Ngồi xuống xe, Văn Đình Tâm tràn đầy hứng thú mở miệng nói.

Ý của cô là hôm nay tan học sẽ đi tản bộ, sau đó xem có cái nhà nào muốn bán thì sẽ mua.

Một việc bình thường như vậy, vốn là Nam Thế Dương sẽ đồng ý, thế nhưng hôm nay lại chỉ có thể từ chối.

"Buổi tối tôi còn mắc một số việc, ngày mai sẽ đi cùng cô nhé" Cầm lấy túi xách của cô bắt đầu sắp xếp lại, lúc từ chối, Nam Thế Dương quay mặt đi chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt của cô.

Hắn có chút sợ hãi sẽ nhìn thấy sự mất mát trong ánh mắt cô...

Nhìn thấy Nam Thế Dương tránh đi ánh mắt của mình, Văn Đình Tâm dường như cũng hiểu được điều gì, "Được, vậy ngày mai đi".

Hắn sẽ không nói láo, cũng sẽ không che giấu, cho nên chút tâm sự đó cô có thể nhìn ra được.

Ánh mắt tránh đi, chứng tỏ rằng hắn chột dạ, mà nguyên nhân, không nói cũng đoán được là do ông nội.

"Buổi tối cô đừng ra ngoài, nếu mà một mình đi dạo trở về sẽ không an toàn" Thu dọn túi xách của cô, Nam Thế Dương mở miệng dặn dò.

"Vậy anh cũng đừng đi ra ngoài" Nhìn qua phía hắn, Văn Đình Tâm buột miệng đáp lại một câu, "Buổi tối anh ở nhà với ông nội, đừng đi ra ngoài".

Trực giác của phụ nữ khiến cho cô phát hiện ra một chút hương vị lạ, không biết là do cô suy nghĩ nhiều hay là nguyên nhân gì khác, cô có cảm giác rằng, cảm thấy, ông cụ giống như là ép hắn phải làm điều gì đó.

Quả thật, điều cô đoán rất nhanh đã được chứng minh...

"Tôi..." chần chừ một chút, bàn tay đang cầm túi xách của hắn cũng trở nên luống cuống.

Ngoài miệng sẽ không nói dối, hắn đành phải gật đầu lung tung coi như là đồng ý.

Nhưng hắn đáp ứng lần này, làm cho Dư Dương ngồi phía trước cũng cảm thấy sốt ruột.

Nhìn vào thái độ của nhị thiếu qua kính chiếu hậu, Dư Dương cảm thấy thất vọng không biết làm thế nào, rõ ràng đây là một cơ hội tốt để từ chối cô gái kia chỉ cần nói một tiếng là ông chủ đã sắp xếp gặp mặt một cô gái khác, có lẽ cô ta sẽ hết hy vọng. Nhưng nhị thiếu nhà hắn, lại không thể nào mở được miệng.

Đã như vậy, lần này hắn sẽ giúp nhị thiếu mở miệng.

"Nhị thiếu, buổi tối cậu không phải là muốn đi gặp tiểu thư Cao gia sao? Ông chủ đã chuẩn bị cho hai người một vị trí rất tốt nha". Giả bộ như trong lúc vô tình xen vào một câu, Dư Dương cố ý nói đến vấn đề này.

Đại loại là hắn muốn cho cô gái kia hiểu được địa vị của chính mình, nào biết, lời này vừa nói ra nhị thiếu nhà hắn lại vô cùng sốt ruột.

"Anh lảm lời cái gì, chuyện của tôi cần anh lo sao?" Đưa tay vỗ lên ghế lái, đang nói dối bị Dư Dương phá đám, Nam Thế Dương lúng túng đến mức mặt cũng ngẹn đỏ.

Sau đó nhìn sang Văn Đình Tâm, hắn gấp gáp đến mức tay chân cũng vung lên, "Văn Đình Tâm, cô đừng nghĩ linh tinh, chỉ là ăn một bữa cơm bình thường, rất nhanh về, tuyệt đối là không ở lại lâu đâu".

Nói thật ra, làm sao có thể không nghĩ lệch đi chứ...

Nghe được tin tức này, trong phút chốc Văn Đình Tâm biết rõ được thủ đoạn của ông cụ. Đồng thời, cũng không nói ra điều gì...

Tên nhóc mới có mười tám tuổi, thế mà để hắn đi xem mắt...

Đây là đề phòng cô, hay muốn cảnh cáo cô?

"Văn Đình Tâm, cô thật sự đừng có nghĩ nhiều, không có gì cả". Đưa tay ra trước mặt cô quơ quơ hai cái, Nam Thế Dương cố gắng dùng chính mình để giải thích, "Tôi không thích phụ nữ, cô cũng biết. Ngay cả cô tôi cũng không thích, thì đừng nói đến người khác, thật!"

Nói quá nhanh, quá mau, chờ lúc hắn hồi phục lại tinh thần, mới ý thức được mình vừa nói gì.

"Về mặt Văn Đình Tâm bỗng chốc cứng đờ, thoáng qua có vài phần khó coi.

Ngay cả cô tôi cũng không thích...

Mấy chữ này nói ra chắc chắn như vậy, rõ ràng như vậy, thậm chí còn có vài phần ghét bỏ.

"Văn, Văn Đình Tâm, tôi không có ý tứ đó" sắc mặt của cô làm cho Nam Thế Dương cuống đến mức trên trán cũng đổ mồ hôi.

Hắn biết cô thích hắn mà lại nói ra những lời như vậy, cô sẽ thương tâm, sẽ khó chịu không đúng sao?

"Ý của tôi là, tôi vẫn luôn không thích qua lại với phụ nữ, cô là cô gái duy nhất ở bên cạnh tôi. Bởi vì chúng ta khá giống nhau, hơn nữa tôi cũng muốn trợ giúp cho cô, cho nên đối với cô tốt như vậy. Nhưng mà, nếu nói thích, đối với tôi mà nói là không, không phải là, chuyện đó tôi..."

Gấp đến mức đưa tay lau trán, càng nói nhiều càng lộ ra sai sót, hắn nói năng cũng trở nên lộn xộn...

"Đừng nói nữa" Bất lấy cánh tay hoảng loạn của hắn, Văn Đình Tâm rất là bất đắc dĩ, rõ ràng người từ chối là hắn, kết quả so với cô hắn còn căng thẳng hơn...

"Tôi không có nghĩ nhiều, cũng không cảm thấy khó chịu. Mặc kệ là do muốn thân cận hay là vì nguyên nhân gì mà đi gặp cô gái khác, tôi cũng không để ý".

"Sẽ không sao?" Dừng lại một hồi lâu, Nam Thế Dương không nhịn được hỏi ngược lại, "Nhưng không phải là cô thích tôi sao? Tại sao lại không để ý?"

"Tại sao tôi phải để ý, tôi với anh cũng không phải đang là quan hệ yêu đương, tôi cũng chỉ thích anh giống như thích một người em trai mà thôi". Mím môi cười nhạt, cô đưa tay vuốt vuốt đầu của hắn.

Vốn là động tác này vô cùng tình cảm, nhưng sau câu nói đó hương vị cũng biến đổi hoàn toàn.

Đây là lần đối thoại đầu tiên của hai người làm cho Dư Dương cảm thấy thoải mái.

Một người nói không thích, một người nói chỉ thích giống như thích một người em trai, hai người từ chối ă ý như vậy, dường như đó là sự thật - bọn họ không có thích nhau!

"Nếu buổi tối đã muốn đi xem mắt, cũng không nên quá tùy tiện, lúc gặp gỡ cũng phải để cho người đó có được ấn tượng tốt". Thuận tay chỉnh lại cà vạt của hắn, Văn Đình Tâm cẩn thận dặn dò.

Mà vào lúc này, Nam Thế Dương không biết phải đáp lại cô như thế nào.

Trong đầu hắn vẫn còn đang suy nghĩ về những lời nói của cô...

Nghe hiểu, chỉ là không biết nên thích ứng như thế nào...

"Văn Đình Tâm..."

"Tốt lắm, đừng suy nghĩ quá nhiều. Buổi tối biểu hiện cho thật tốt, sớm thành đôi một chút, ông nội của anh cũng yên tâm đúng không" Vô vớ bả vai hắn, Văn Đình Tâm hé ra một nụ cười.

Nhìn thoáng qua cô thật sự là không có một chút khổ sở thương tâm, hình như là thực sự không thích hắn.

Bộ dạng thoải mái này, làm cho ngực của Nam Thế Dương cảm thấy khó chịu.

Hắn không trả lời, chỉ là gật đầu có lệ rồi sau đó dựa vào thành ghế.

Ở bên cạnh Văn Đình Tâm thấy hắn hình như là nghe lời của mình, cũng không nói nhiều nữa, dựa người vào thành ghế nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây là một đoạn đối thoại hoàn toàn không vui, cô biết rõ...

Dù sao sau khi nói xong, cô cũng không thấy vui.

Kiếp này, Nam Thế Dương không thích Văn Đình Tâm.

Mặc dù đã nghĩ đến chuyện này trước, nhưng sau khi nghe thấy, trong lòng vẫn cảm thấy mát mát, rất nhiều, rất rõ ràng...

Cũng như thế, lần nói chuyện này làm cho tâm tình Nam Thế Dương cảm thấy kém đi rất nhiều.

Chỉ là hắn cũng không hiểu được, vì sao tâm tình mình lại kém...

Ở bên trong chiếc xe này, đại khái chỉ có trong lòng Dư Dương là cảm thấy thoải mái. Cuối cùng cũng có thể báo cáo tin tốt với ông chủ, cả người hắn cảm thấy cũng giảm bớt áp lực đi rất nhiều.

... ..

Trong lúc đó, trong nội thành thành phố ở trên xe bus có một cặp vợ chồng, hai người vác trên tay bao lớn bao nhỏ gì đó, chen chúc đi xuống.

"Ai da, thật sự là việc dọn nhà này, mệt chết tôi!" Lắc lư cơ thể hai vòng, người phụ nữ trung niên đó nói toàn lời oán hận, "Ông nói đại gia đình bọn họ ra đón chúng ta vào thành phố, như vậy mới có lòng thành có đúng không? Tôi thiếu cũng phải mang một chiếc xe tới đón chúng ta vào chứ".

"Người trong đại gia đình vốn thích sĩ diện, chúng ta cũng không nên cảm rơm. Tôi nói cho bà biết Nam gia không phải là chỗ đơn giản, chúng ta cứ cẩn thận là hơn. Lần trước thằng nhóc kia thiếu chút nữa là giết chúng ta đó, bà có biết không hả?" Lấy một bao đồ vác lên vai, cúi đầu nhìn tờ giấy có ghi địa chỉ, sau đó cất cẩn thận.

Đúng vậy, cặp vợ chồng này đúng là Từ Kiến Bình và Cao Tài.

Bắt được tin tức của nam gia, hai vợ chồng lập tức vào thành.

Hào hứng tràn đầy, nhìn qua vô cùng đắc ý.

Tại tối ngày hôm qua, thôn trưởng tới nhà bọn họ, còn nói ông chủ của Nam gia chuyển lời qua __ Ông cụ thật rất coi trọng con gái của nhà các người!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: 44, Hai Vợ Chồng Bị Cảnh Cáo!

Thật ra mà nói, từ mấy ngày hôm trước khi Nam Thế Dương rời khỏi nhà bọn họ, hai vợ chồng này trong lòng đã cảm thấy khó chịu, lời đồn ở trong thôn về việc Văn Đình Tâm đi cùng với thiếu gia Nam gia lại càng làm họ đã khó chịu lại càng khó chịu hơn.

Vốn là chỉ muốn xả giận một chút, không nghĩ lại thực sự đưa người của Nam gia đến.

Vào buổi tối hôm qua thôn trưởng vô cùng kích động nói với họ. Nói nam gia ở thành phố thật khí phách, ngay cả truyền tin qua điện thoại thôi cũng đã oai hùng như vậy. Một trận khen ngợi của thôn trưởng cứ vậy nói xong, một chút trọng điểm cũng không hề đề cập tới.

Trước khi đi, mới chính thức truyền lại lời của ông cụ cho hai vợ chồng nghe...hai vợ chồng nhà các người tại sao lại đem con gái mình ném cho người khác! Để cho ông cụ phải để ý trông chừng cô ta.

Nhưng mà, hai vợ chồng cũng không hiểu được trong giọng nói của ông cụ tràn đầy tức giận, qua sự truyền lời của người làm, lại qua vẻ mặt và cái miệng nịnh nọt của trưởng thôn, khi đến lỗ tai bọn họ đã không còn là mùi vị tức giận nữa.

Bọn họ cho rằng nhất định là thiếu gia của Nam gia mang theo cô đi chơi hơi thái quá, cho nên ông cụ nhà mới muốn mời vợ chồng bọn họ đến quản lý. Như vậy là tốt nhất, có thể dựa vào nam gia, nói không chừng con gái nhà mình còn có thể leo lên chức nhị phu nhân..

A~ chỉ nghĩ đến đây hai vợ chồng đã thấy tương lai của mình huy hoàng.

Mang theo ý nghĩ như vậy, vậy một chiếc taxi lại, hai người đi thẳng về phía Nam gia. Về tiền thuê xe, Từ Kiến Bình còn xin một tờ hóa đơn, dự định nếu có cơ hội sẽ đòi lại tiền từ Nam gia.

Chỉ là, suy nghĩ trong đầu này của hai vợ chồng sau khi gặp ông cụ thì phải bỏ đi hoàn toàn..

Đừng nói đến ông cụ, ngay cả người giữ cửa cũng chỉ khinh thường nhìn bọn họ...

"Các người muốn tìm ông chủ nhà tôi?" Một tiếng hỏi ngược lại, sau đó nghĩ đến chỉ cười nhạt một tiếng, rồi vung tay đi, "Đừng có nằm mơ, chỉ là mấy người mà cũng muốn gặp ông chủ. Đi nhanh đi, ở đây không có phát com từ thiện".

"Ôi trời, ông đang nói cái lời gì vậy, cậu đây là..." Trả lời một câu, trong lòng Từ Kiến Bình bưng bưng lửa giận, ném hai túi đồ trên tay, xắn tay áo chuẩn bị ra tay với người bảo vệ, "Quá xem thường người khác. Ông có biết tôi là ai không hả?"

"Ai nhĩ?" Sự khinh thường vẫn như trước nhìn hai người bọn họ, ánh mắt lão An cực kỳ sắc bén.

"Tôi nói cho ông biết, con gái nhà chúng tôi chính là người nhị thiếu xem trọng! Hai chúng tôi đến đây là do ông chủ mời!" Bước tới gần, Từ Kiến Bình dùng tay đập lên cửa, "Ông đừng dùng mắt chó mà đánh giá người khác, về sau tôi cũng sẽ chuyển đến đây ở đó!"

"Hừ!" Lời nói mạnh mẽ đó lão An cũng chẳng buồn nghe, "Chi bằng bà, bà cũng không thèm soi gương xem".

"Ôi trời, ôi trời, hai chúng tôi thì sao chứ" Đứng ngoài cửa Cao Tài đợi cả buổi cũng không thấy mở cửa, lúc quay trở lại đã nghe được câu nói của người kia, con tức cũng xông lên không ít, "Tôi nói ông tức cái gì chứ, không phải là muốn có tiền boia sao. Đến đây, tôi cho..."

Lục trong túi quần một hồi lâu, mò ra tờ năm trăm đồng nhét vào tay ông ta, không nghĩ tới, lập tức bị lão ném ra ngoài.

"Đi đi, đừng ở chỗ này mà mất mặt. Coi như tôi có cho các người vào, thì ở bên trong các người cũng không thể ở lâu. Mấy ngày hôm trước cô gái kia cũng lừa dối đi vào, sáng sớm hôm sau cũng bị mấy vệ sỹ ném ra ngoài". Lão An nói chuyện hết sức chắc chắn, "Đây là Nam gia không phải nơi các người muốn vào là vào, ở bên trong cũng đều là vệ sỹ cấp cao, chỉ dùng một bàn tay đã có thể cho các người ném đi".

"Ông hù dọa ai vậy, hai chúng tôi được ông chủ mời tới, nếu như ông không mở cửa đợi lát nữa ông chủ mà biết, đảm bảo ông sẽ nếm mùi". Trùng mắt lên, Từ Kiến Bình ngoài miệng chanh chua không ít.

"Không nên tán gẫu cùng ông già này nữa" Nhật tiền trở lại, Cao Tài đã không còn kiên nhẫn đợi co cùng ông ta nữa, lời Từ Kiến Bình đến chỗ cửa sắt chỉ vào trong nói, "Bà đứng ở đây kêu lên, ta không tin người không ra".

"Được chúng ta sẽ kêu ông chủ ra để ông ấy trừng trị ông Trương" Nhìn về phía lão An một cái, Từ Kiến Bình đưa tay chọt chọt Cao Tài, "Phải gọi ông chủ thế nào?"

"Gọi là ông nội Thế Dương, chúng tôi đã tới rồi" Đây Từ Kiến Bình ra phía trước, Cao Tài mới dặn dò bà ta, "Bà là phụ nữ, bà gọi to lên".

"Được! Ông nội Thế Dương, chúng tôi tới rồi đây!"

Giọng hét to lớn như vậy truyền đi, khiến lão An giật mình lăn từ trên ghế xuống đất, ngay cả ống quần cũng không kịp phui, nhắc ngay điện thoại báo cho vệ sỹ, "Cửa chính có người tới gây chuyện, mau tới đây, mau tới đây đi".

Thời cơ không thích hợp lắm, sau khi báo vệ sỹ, ở bên trong lập tức lái ra một chiếc xe có rem che, ông ta tập trung nhìn lại.

Emma, ông chủ!

"Đúng là người tự gây họa, sao lại có thể đứng lúc như vậy chứ!" Lau cái trán đầy mồ hôi vì bị hù dọa, ông An kim chế mở cửa ra, một chiếc xe màu đen sang trọng đi ra.

"Ở bên trong ghế ngồi phía sau, ông cụ mặt mày nhăn lại, ánh mắt nhìn về phía vợ chồng Từ Kiến Bình đang la hét, trầm giọng nói, "Dừng xe"

Sau khi chiếc xe dừng lại bên cạnh hai vợ chồng Từ Kiến Bình, hai vợ chồng bà ta chào đón ông bằng ánh nhìn bợ, nào biết sau khi cửa xe từ từ quay xuống, đối diện với bọn họ là sắc mặt tối sầm khó coi của ông cụ...

"Cha mẹ Văn Đình Tâm?" Trầm giọng mở miệng, hai vợ chồng lập tức gật đầu liên tục, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ông cụ, tới khi chuẩn bị nói chuyện thì ông cụ đưa tay chặn lại, "Nếu đã đến đây hãy quần áo con gái mình thật chặt, để nó cách xa cháu trai tôi một chút"

"Ông chủ..." Xoa xoa hai tay định chen vào nói, ai ngờ vừa gọi câu này, đã bị chặn lại.

Hai vợ chồng vừa tới gần, lông mày của ông cụ đã nhíu chặt, nhìn Từ Kiến Bình giơ tay ôm lấy cửa xe, thì ông đóng chặt cửa lại, thiếu chút nữa kẹp cả ngón tay bà ta.

Emma đóng lại..." Ôm hai tay lui về phía sau, vẻ lạnh lùng đáng sợ này làm cho Từ Kiến Bình kinh hãi, cuối cùng bà ta ngoan ngoãn rúc ra phía sau Cao Tài. Mà Cao Tài thì không cần phải nói, dưới chân lùi lại hai bước lớn, cách chiếc xe xa một chút.

Quay cửa kính xe xuống, ông cụ trừng mắt nhìn về phía bọn họ, một tay che mũi nói bằng giọng tràn đầy ghét bỏ, "Cách xa tôi một chút, cả người đầy mùi".

Lời này dù trong miệng ai nói ra, Từ Kiến Bình cũng sẽ bất chấp gây chuyện trở lại, nhưng từ miệng của ông cụ đi ra làm Từ Kiến Bình một tiếng thờ ơ cũng không dám...

Vì cái gì... là bởi vì người ta có tiền.

Trong mắt người giàu mà nói, người nghèo chính là cả người đầy mùi hôi.

"Đưa địa chỉ con nhóc kia cho ta" Đưa tay tới bên cạnh trợ lý, ngay lập tức trợ lý đã đưa trở lại cho ông một tờ giấy. Tờ giấy đó ở trong tay của ông không quá ba giây, trong phút chốc ném ra ngoài xe, bị Cao Tài tiến lên lấy được.

"Ta cảnh cáo các người, tìm được nhà con nhỏ đó, hãy giám sát nó cho chặt vào. Nếu lại dám dựa dẫm vào cháu ta, ta sẽ cho mấy người ăn com tù!"

Để lại một lời đe dọa, sau đó hai vợ chồng họ thấy cửa kính bắt đầu quay lên, chiếc xe nhanh chóng rời đi...

Đây là tình huống hai vợ chồng họ chưa hề nghĩ tới, có thể nói là trở tay không kịp...

"Ôi, ông ta, tại sao có thể như vậy?" Kéo ống tay áo Cao Tài, trong đầu Từ Kiến Bình đã bị hù dọa không ít, "Nếu không chúng ta về thôn lại đi? Ông ta nói muốn cho chúng ta vào tù, ông lại cũng đang có án tù".

Cao Tài cũng sững sờ một chút, nhưng sau khi suy nghĩ lại, chỉ khiêng hành lý lên, quay mặt lạnh lùng nói, "Trở về thôn cũng không kịp nữa. Tội thiếu cũng phải lấy khoản tiền kia từ tay con nhóc đó trước".

"Được" Khiêng hành lý lên, Từ Kiến bình theo sát với Cao Tài, "Con nhỏ còn chưa trưởng thành, không lấy được khoản tiền kia đâu".

"Vậy hãy ở lại đây đợi đến khi nó trưởng thành".

Không chỉ có khoản tài sản kia, mà trong mấy tối trước, từ miệng của Trương Phóng Tung nói ra cho hấn biết Văn Đình Tâm trúng ba tờ vé số giải nhất.

Bản thân Trương Phóng Tung cũng may mắn trúng giải nhất, nhưng mà Văn Đình Tâm trúng nhiều hơn hấn, sự vui vẻ của Trương Phóng Tung cũng biến mất, chỉ lo bầu vịu quan hệ với Cao Tài.

Số tiền kia tồn tại như vậy, Cao Tài đã ghen một bụng tức, lần này tìm Văn Đình Tâm hấn nhất định phải lấy cho được hai khoản tiền đó.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: 45, Hai Người Tâm Ý U Mê!

Trường cấp ba chương trình học mỗi ngày lại càng nặng nề hơn, trong một đồng học sinh giỏi, Văn Đình Tâm quả thật là người ngoại lệ.

Một tay chống cằm, một tay cầm bút, ở trên bàn không ngừng ghi chép, chưa từng dừng lại phút nào, chỉ là ánh mắt cũng không có chú ý tới tờ giấy.

Nếu như bây giờ có người đi qua nhìn thấy chắc chắn sẽ phát hiện ra rằng Văn Đình Tâm liên tục chỉ ghi một câu - hấn không thích mình.

Kiếp này, Nam Thế Dương không thích Văn Đình Tâm...

Văn Đình Tâm chưa từng hoang mang giống như bây giờ, đột nhiên cô cảm thấy cả người mình không có ý chí chiến đấu. Sau khi trùng sinh trở lại, cô cả ngày lên kế hoạch, muốn kiếm tiền, muốn có địa vị xã hội sau đó dùng năng lực của mình hỗ trợ cho hấn, để cho hấn ngày càng hạnh phúc hơn.

Lúc mới bắt đầu quả thật rất khó, cho tới bây giờ cô cũng không ngừng cố gắng dù cho chưa đạt được kết quả như ý muốn.

Bởi vì hấn liên tục ở bên, liên tục giúp đỡ, nên cô cảm thấy sự cố gắng rất đáng giá, cũng rất nhiệt tình.

Nhưng ngay tại sáng ngày hôm nay, lần thứ hai cô bị hấn từ chối...

Đúng vậy, kể cả lần trước ở cửa trường, hấn nói không nên thích hấn, cộng thêm lần sáng hôm nay, chính xác đã là hai lần.

Cô quen Nam Thế Dương suốt mười bốn năm trời, cũng chỉ bị từ chối có hai lần này.

Nói không thất vọng, không có chịu, không thương tâm đều là lừa gạt!

Cô còn nhớ hấn yêu nàng vài chục năm, yêu tới hồ đồ, yêu mãnh liệt.

Lại không nghĩ tới, khi trở lại, hấn sẽ nói là không thích cô...

"Ai..." thờ dài một hơi, hai tay dựa xuống mặt bàn, cây bút trên tay vẫn còn hí hoáy viết, một chút cũng không dừng lại.

Đầu óc cô rối rắm, hỗn loạn, khó chịu.

Có một ý nghĩ nói cho cô rằng, như vậy cũng rất tốt, hấn yêu cô cả một đời, kiếp này đổi lại cô sẽ yêu hấn. Cô có thể không cần hấn đáp lại lặng yên bảo vệ, trợ giúp cho hấn, cuối cùng có thể nhìn thấy hấn hạnh phúc là tốt rồi.

Có một ý nghĩ khác lại nói, tại sao hấn lại từ chối cô, cô có thể buông tha không? Chẳng lẽ không thể thử, không lẽ lại để chuyện phát triển như quỹ đạo kiếp trước sao, lại làm cho hấn yêu cô à? Chẳng lẽ kiếp này cô không thể tự tay đem hạnh phúc trả lại cho cô hay sao chứ?

Cái loại ý tưởng to gan đó sau khi tồn tại trong đầu, làm cho cô cũng giật mình.

Mạnh mẽ ngồi thẳng lên, trong phút chốc như vậy cô cảm giác rằng tim mình cũng đập nhanh hơn...

"Điên khùng, điên khùng, điên khùng..." Tay vỗ vỗ hai má, cố gắng xua đi khiếp sợ trong lòng, không suy nghĩ đến những việc này nữa.

Nào biết khi suy nghĩ mới dừng lại một chút, ánh mắt cô lại bị thu hút bởi một câu cuối cùng trên tờ giấy.

Một phút kia, trong ngực Văn Đình Tâm "bịch" một tiếng, sắc mặt tái nhợt.

Không nghĩ tới mình liên tục viết rằng "hắn không thích mình" nhưng càng về sau, không lý giải được tại sao lại thành "nhưng mình thích hắn".

Phụ nữ ba mươi hai tuổi, thế nhưng lại viết ra những lời đáng xấu hổ như vậy, Văn Đình Tâm quả thật xấu hổ với chính mình!

Cầm lấy trang giấy, mạnh mẽ vò lại trong lòng bàn tay, như vậy không được, âm thanh "xoẹt" xé nát cùng với động tác nổi khùng của cô làm gây sự chú ý cho cả lớp.

Thầy giáo đang dạy trên bục nhú mảy, "khụ" một tiếng, xoay người ném viên phấn xuống cạnh bảng, trầm giọng nói, "Bạn học mới, lên bảng làm bài".

"Vâng" yên lặng cầm miếng giấy nhét vào ngăn bàn, Văn Đình Tâm đứng dậy đi lên bục giảng.

Mạnh mẽ, kèp trước khi còn đi học, cô cũng chưa bao giờ sợ những bài tập như vậy.

Cùng lúc đó, ở một căn phòng học trong trường khác, tên nhóc mà cô luôn nhắc đi nhắc lại đó cũng đang không hề thấy thoải mái.

Ngồi ở vị trí cuối cùng của phòng học, Nam Thế Dương cúi đầu nhìn vào ngăn kéo, "tít tít tít" nhấn điện thoại di động.

"Nhị thiếu, những tiết học trọng quan trọng đều phải chép sao?" Tiểu đệ bên cạnh liên tục chép bài giúp hắn những tiết học quan trọng, tiểu đệ này biết rõ, thứ này giao cho nhị thiếu, hắn cũng chẳng thêm xem.

"Viết" Trả lời một câu, hết sức gọn gàng.

"Được" Ủ rũ đáp lại, tiểu đệ liếc Nam Thế Dương một cái, chột, ánh mắt bị thu hút bởi màn hình điện thoại.

Oh~ My god!

Nếu như hắn không nhìn lầm, nhị thiếu bây giờ đang lên mạng xin giúp đỡ vấn đề tình cảm sao?

Trang bìa "Cái gì cũng biết" nhìn quen như vậy!

Yên lặng nhẹ nhàng, hắn khẽ ghé đầu vào gần điện thoại hơn!

Không ngờ! Vấn đề lại là - nếu cô gái chỉ coi mình như em trai, điều đó có nghĩa gì?

Sau khi nhấn đồng ý trên màn hình điện thoại di động, nhìn thấy dòng chữ trả lời - - người anh em, có lẽ là do bạn chủ động thôi! Cô ấy không thích bạn!

"Bịch" Nam Thế Dương đặt di động xuống, mặt mày nhẵn lại, nhìn vô cùng bức bối.

Trong một buổi sáng, Nam Thế Dương không có tâm tình để học bài, trong đầu liên tục lặp lại câu nói kia của Văn Đình Tâm - tôi chỉ thích anh như thích một người em trai!

Đối với một cô gái mà nói, tình cảm giành cho em trai là cái dạng tình cảm gì, Nam Thế Dương nghĩ mãi cũng không ra.

Khó chịu nửa ngày, tiểu đệ ở bên cạnh hỏi, một chữ hắn cũng không nói. Đương nhiên đối với Nam Thế Dương mà nói, muốn hắn ở trước mặt đàn em mình xin giúp đỡ chuyện tình cảm với một cô gái, vô cùng mất mặt! Những chuyện thế này, hắn nguyên ý ghi trong nhật ký chứ không muốn đem ra nói với người khác.

Cuối cùng, một số tiểu đệ khuyên hắn lên web "Cái gì cũng biết" xin giúp đỡ.

Ở thời đại này internet cũng chưa phát triển lắm, nên việc bảo vệ thông tin bảo mật riêng tư của trang web cũng khá tốt.

Vì vậy, hắn làm theo.

Trong lòng hắn nghĩ, dù sao cũng chỉ là nặc danh nên cũng không có người nhận ra hắn.

Mà thứ này quả thật là rất nhanh, không đầy một lát hắn đã nhận được không ít trả lời...chỉ là đọc được những câu trả lời...làm hắn càng ngày càng giận

dữ...

"Nhị thiếu anh phát bệnh rồi hả?" Nương lòng mảy lên, nhìn vẻ mặt u buồn của hắn, tiểu đệ không nhịn được buồn cười!

Thế nhưng nhị thiếu tàn bạo của nhà họ ai biết sẽ có một ngày như thế này! Thật sự là mặt trời mọc từ phía tây!

"Muốn chết sao?" Trùng mắt một cái, Nam Thế Dương đưa tay nhấn đầu của tên tiểu đệ, "Mau chếp bài cho ta".

Mặc dù chưa từng nói yêu đương một lần nào nhưng ít nhất Nam Thế Dương cũng biết khái niệm của nó là như thế nào.

"Anh rất tốt, nhưng tôi không thích anh!"

F*ck, cái câu ngu ngốc đó, quả thực là sự sỉ nhục của đàn ông!

"Nhị thiếu, em đã nói với anh, cô gái là không thể chiều thành quen, anh chiều nàng quá đáng, người ta sẽ chỉ coi anh giống như một người tốt thôi". Ở đằng trước tên tiểu đệ nghe được một số câu nói, quay đầu lại nói chắc chắn một câu đầy lý lẽ như vậy.

"Không có chuyện của mày, mau ngủ đi" Đẩy lưng tiểu đệ phía trước một chút, Nam Thế Dương bị bọn họ nói mặt mũi đều cảm thấy xấu hổ.

"Nhị thiếu, nếu chị dâu coi anh giống em trai, anh hãy coi cô ấy giống em gái, mạnh mẽ nuông chiều, em nói cho anh biết, anh là người mạnh mẽ, không có bệnh cũng không có lỗi lầm gì, ở bên cạnh thời gian lâu, chẳng phải cô gái đó có chuyện gì cũng sẽ nghĩ đến anh hay sao". Tiểu đệ bên cạnh nói một câu trọng điểm, sau đó nhìn không được lại quay đầu tiếp tục nói.

Thật ra mà nói, nhị thiếu nhà bọn họ trong thời gian qua ghét con gái là có vấn đề về tình cảm, tất cả tiểu đệ đều trông mong chuyện tình yêu này. Quả thật không thể chờ đợi được muốn nhìn mặt khác của nhị thiếu.

Không phải người suốt ngày đánh, giết, nhị thiếu nhất định có một mặt ôn nhu!

"A? Chị dâu coi anh giống như em trai sao?" Tiểu đệ phía trước nghe thấy, trực tiếp xoay đầu lại, "Nhị thiếu, như vậy anh cũng có thể nhìn sao? Thân là đàn ông, cần phải khống chế cô gái từ đầu, tại sao lại để cô ấy coi như em trai chứ".

"Qua đây" Đưa tay tóm lấy tiểu đệ, Nam Thế Dương đề thấp giọng, nhẹ nhàng hỏi, "Mày nói, coi như em trai là có ý tứ gì?"

"Chính là" Chính là bị đánh quá....

Tiểu đệ cũng không dám nói như vậy, vội lảng sang chuyện khác, đổi câu khác, "Nhị thiếu có phải anh làm cho chị dâu có cảm giác không an toàn? Nếu một người đàn ông không cho cô gái cảm giác an toàn cô gái ấy nhất định sẽ không muốn dựa dẫm vào. Nếu như vậy, sẽ đem người đàn ông đó thành em trai thôi".

"Là như vậy phải không?" Nheo mắt lại, Nam Thế Dương nửa tin nửa ngờ.

"Còn có thể không phải sao! Cô gái nào cũng thích người đàn ông mạnh mẽ, em trai chúng tôi người đàn ông đó chưa đủ mạnh, còn quá non!"

"Nói hươu nói vượn!" Chụp bàn đứng lên, trong phút chốc hắn bị lời này làm cho tức giận....

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: 46, Hình Thức Chung Đụng Khẽ Thay Đổi!

Nếu như cô là vì cảm thấy hắn yếu đuối mới coi hắn như em trai, vậy thì làm cho hắn thấy quá là khó chịu.

Lớn như vậy cũng chưa từng có người nào dám nói hắn yếu đuối!

Ở hắc bang lẫn lộn lâu như vậy, cũng chưa từng có người nào dám xem thường năng lực của hắn.

Nếu như Văn Đình Tâm cảm thấy hắn yếu đuối không thể cho cô cảm giác an toàn nên mới coi hắn như em trai, vậy lẽ làm hắn vô cùng khó chịu.

Một bụng tức làm cho Nam Thế Dương quên mất mình đang trong lớp học, toàn bộ học sinh kể cả ngồi bàn phía trước hắn đều bị dọa cho sợ hãi.

"Khụ!" Trên bâng, thầy giáo đang giảng bài sắc mặt cứng lại một hồi lâu, nhìn Nam Thế Dương đang nổi điên, cuối cùng yên tĩnh xoay người lại, làm bộ như không thấy.

"Nhị thiếu" Ngồi phía trước tiểu đệ lôi kéo ống tay áo của hắn "Vẫn còn học mà".

Nếu là trước kia, Nam Thế Dương đã đứng dậy rời đi, đảm bảo muốn ra khỏi trường học. Nhưng bây giờ hắn ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn lại.

Nhớ tới Văn Đình Tâm nói không muốn hắn trốn học, hắn lại mạnh mẽ ngăn lại ý định đi tìm cô để tranh luận vấn đề trong lòng.

"Nhị thiếu, anh nghe em nói" Nhìn thấy hắn ngồi xuống, tiểu đệ phía trước tiếp tục nói, "Anh nếu không muốn bị người ta coi là em trai, có đôi khi cần phải mạnh mẽ với người ta một chút. Là đàn ông đôi khi cũng nên vượt giới hạn một chút".

"Nên mạnh mẽ như thế nào?" Ngoài ý muốn, lý luận của tiểu đệ, Nam Thế Dương lại nghe lọt.

"Không có xem qua Thủy Hử truyện, lời này chính là kinh điển, lúc cần ra tay nhất định phải ra tay!" Nhìn hắn nhú nhú mày, vẻ mặt của tiểu đệ cười bí hiểm, "Đàn ông mà, nhị thiếu anh hiểu chứ?"

"Hiểu cái đầu của mày" Đem đầu của tiểu đệ đẩy ra, hai má của Nam Thế Dương đỏ ửng.

Đương nhiên hắn hiểu ý của tiểu đệ.

Hắn chưa đọc Thủy Hử truyện, nhưng trong lúc tiểu đệ nói, trong đầu của hắn hiện lên hình ảnh Ngưu a ca mạnh mẽ hôn Tiểu Yến Tử...

Vẫn còn nhớ đến nội dung vở kịch là Tiểu Yến Tử giận dữ, gây gỗ nói không lại ngưu a ca liền cưỡng hôn.

Chắc chắc chắc...

Bây giờ nhớ đến hình ảnh đó, Nam Thế Dương thấy run run...

Có cảm giác không được tự nhiên!

"Nhị thiếu, nói thật, em cũng cảm thấy anh không hề chủ động. Mỗi sáng nhìn anh đưa chị dâu đi học, đều là chị dâu chủ động gần gũi anh, xoa đầu bóp mặt gì đó, cũng không thấy anh nắm lấy bàn tay nhỏ đó" Đặt bút xuống tên tiểu đệ bên cạnh cũng chen vào nói, "Anh dù sao cũng phải mạnh mẽ một chút, thay đổi hình tượng đi".

"Tại sao tao phải nắm tay cô ấy, mày nói những cuộc cái gì".

"Nhị thiếu anh đừng phủ nhận. Anh coi lần gần đây nhất cũng bị chị dâu lấn qua lấn lại, nếu anh nói hoàn toàn không thích con gái, vậy vài huynh đệ chúng em có thể lần lượt theo đuổi chị dâu chứ".

"Mày dám!"

"Hắc hắc" Phản ứng ngoài dự đoán, làm cho Chương tiểu đệ cười trộm một lúc...

Nam Thế Dương bị mỗi người một tiếng trêu chọc làm cho mặt đỏ tới tận mang tai, nhưng lại chưa hề nổi giận với đám tiểu đệ.

Hơn nữa, trong lúc vô tình bị bọn họ trêu đùa hắn lại nghe lọt được...

....

Thật vất vả mới đến giờ tan học, cuối cùng khi tiếng chuông kêu lên, Nam Thế Dương vội vàng mang theo một ít tiểu đệ dẫn hắn đi tìm cô.

Có người dẫn đường, thời gian đi tới lớp học Văn Đình Tâm cũng chưa tốn đến mười phút.

Mười phút, trong phòng học không khác biệt lắm. Chỉ còn sót lại một mình Văn Đình Tâm đang chống cằm ngồi ngẩn người.

Cô biết rõ buổi tối hắn muốn đi xem mắt, cô cũng không thể đi dạo chơi, mua nhà các loại. Có thể nói một buổi tối vô cùng rảnh rỗi, cho nên, tốt nhất ngồi ở phòng học thất thần suy nghĩ một chút sự tình...

Ai biết, Nam Thế Dương lại tới tìm cô trước.

"Văn Đình Tâm" Đứng ở bệ cửa sổ, Nam Thế Dương giơ tay vẫy vẫy cô.

Đúng là gần tới, ánh chiều tà từ bệ cửa sổ chiếu đến, chiếu vào dáng người cao gầy của Nam Thế Dương, trong mắt Văn Đình Tâm nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn đẹp như ánh mặt trời.

Nam Thế Dương mười tám tuổi đẹp như một giấc mộng...

Văn Đình Tâm hơi xuất thần, tại phút giây này cô nhớ tới mười tám tuổi của kiếp trước...

Khi đó, Nam Thế Dương sau khi tan học cũng tới cửa phòng đợi cô. Mà khi đó bị bạn học cùng lớp cảnh cáo nhiều lần, cô chẳng dám nhìn thẳng vào

Nam Thế Dương, ngay cả những lúc đi cùng với hắn, giữa hai người cũng tồn tại một khoảng xa cách.

Ai, cho nên mới nói, vì cái gì sau khi trở lại hắn lại không thích cô?

Suy nghĩ một ngày, cuối cùng Văn Đình Tâm kết luận -- Chính là do cô.

"Cô đang suy nghĩ cái gì? Còn không đi?" Vòng qua bệ cửa sổ, Nam Thế Dương bước vào trong phòng học, đi tới chỗ Văn Đình Tâm bước chân chậm rãi chắc chắn, lại cho nàng một loại ảo giác hoảng hốt.

"Đã có thể về nhà, đồ cũng không cần" Đưa tay giúp cô sửa soạn lại sách vở ở trên mặt bàn, cuốn sách ở trên chột lộ ra một chút tờ giấy được ghi chẳng chịt phía dưới.

Đó chính là tờ giấy hôm nay Văn Đình Tâm dùng để phát tiết, phía trên viết đi viết lại câu - "Hắn không thích mình", "Nhưng mình thích hắn", "Anh nói làm hay không làm?", "Đừng có hại nhà người ta!"....

"Xoẹt" một tiếng tờ giấy bị Văn Đình Tâm rút ra, thật nguy hiểm, cả trái tim Văn Đình Tâm giống như bị treo lên.

"Tôi tự dọn" thu hồi ánh mắt, hoảng loạn lấy túi xách nhét sách vở vào, trong lúc nhất thời thấy thật muốn chết.

Không biết nội dung của tờ giấy có bị hắn nhìn thấy hay không nữa.

Nếu là bị nhìn thấy, gương mặt già của cô còn biết đặt chỗ nào.

"Văn Đình Tâm, cô viết linh tính cũng hơi nhiều rồi" Hiển nhiên, Nam Thế Dương không hề thấy được nội dung tờ giấy...

"Học tập mà, đương nhiên phải nghiêm túc" Văn Đình Tâm thuận miệng đáp lại một câu, "Buổi tối không phải anh còn đi gặp mặt sao, tại sao chưa đi?"

"Đưa cô về nhà trước, cái khác tính sau".

Dùng tay một chút, Văn Đình Tâm cúi đầu nhìn túi xách, thỉnh thoảng nói ra một câu, "Nếu không anh đi trước đi, tôi cũng không có việc gì, đợi lát nữa về nhà ăn cơm rồi tắm rửa ngủ, cũng không muốn làm chậm trễ thời gian của anh!".

Thật ra mà nói, đây là lần đầu tiên cô khách sáo với hắn như vậy.

Có thể là nghĩ có lẽ hắn sẽ không còn là chồng của cô giống trước nữa, cho nên cô cảm thấy cần phải duy trì khoảng cách với hắn.

"Tôi không có vội vàng, cô cứ từ từ". Ngồi xuống ghế bên cạnh, Nam thế Dương bày ra bộ dạng chờ đợi, không để cô phải nói nhiều.

Thấy bộ dáng đó, Văn Đình Tâm cũng không thúc giục hắn đi, nghĩ lại liền nghe theo hắn.

Giờ phút này, bầu không khí chung đụng giữa hai người đã thoáng có sự thay đổi.

Cô thẹn thùng, hắn lại quyết định dày mặt một chút, sự thay đổi này công lao đều thuộc về mấy lời nói qua lại vui lúc sáng của đám tiểu đệ.

Bây giờ vẫn chưa thấy rõ ràng, nhưng sự thay đổi nhẹ nhẹ lúc này, trong tương lai lại có rất nhiều chuyện thay đổi theo.

Nói ví dụ như, thời gian vận động mỗi đêm...

Đợi Văn Đình Tâm thu dọn hết đồ, hai người cùng đi ra khỏi sân trường, hôm nay Văn Đình Tâm không để hắn công, nói là miệng vết thương đã rất tốt, muốn tự mình đi.

Nhìn Văn Đình Tâm bước khập khiễng, trong một phút không nhận được, Nam Thế Dương bước lên nâng cánh tay đỡ lấy cô.

Tư thế này không thể so với được công ở trên lưng, nhìn qua cũng yên ổn rất nhiều, Văn Đình Tâm không có phản đối.

Khác thường, dọc theo đường đi hai người nói chuyện cũng ít hẳn. Nhìn thấy điều này trong lòng Dư Dương cảm thấy hết sức vui vẻ.

Lần này xem ra Văn Đình Tâm không còn hi vọng, bởi vì cô nghe qua cũng biết chuyện của Lý tiểu thư, biết mình thân phận không xứng với nhị thiếu nên bắt đầu giữ khoảng cách.

Khoảng cách từ trường về đến nhà Văn Đình Tâm không xa, khoảng chừng mười mấy tiếng đồng hồ. Xuống xe ở đầu ngõ, Nam Thế Dương lại kiên trì muốn đưa cô vào nhà, không lay chuyển được hắn, Văn Đình Tâm cũng mặc kệ hắn đi theo.

Nhưng mà vô cùng may mắn là Nam Thế Dương cùng cô tiến vào. Nếu không, nếu một mình cô vào nhà gặp đôi vợ chồng kia, sợ là gặp phải không ít tai ương...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: 47, Hai Vợ Chồng Chiếm Núi Làm Vua!

"Con nhỏ chết tiết thể mà một mình ở một căn nhà lớn như vậy!"

"Chắc chắc chắc, nhìn khuôn viên này, phong lớn này, ông xã chúng ta nhất định không nên trở về thôn nữa"

"Mấy năm nay thật sự là chúng ta đã nuôi một con sói, nó lại dám một mình sống thoải mái ở bên ngoài không biết nghĩ đến chúng ta, con nhỏ chết tiết này lòng dạ quá hiểm độc!"

Từ sau khi bước vào nhà Văn Đình Tâm, Từ Kiến Bình đều nói không ngừng nghỉ những chuyện linh tinh.

Nhìn toàn bộ căn nhà, có bốn phòng, Từ Kiến Bình đóng gói hết đồ của Văn Đình Tâm sau đó ném đến gian phòng nhỏ nhất, rồi dọn đồ của mình và Cao tài đến phòng lớn.

Ở trong tủ quần áo của cô nhìn toàn hàng hiệu, Từ Kiến bình vô cùng có cảm hứng, vội vàng lấy tất cả cho là của mình.

Nhân dịp Từ Kiến Bình đang động tay động chân vào quần áo thì Cao Tài cũng chui đầu vào tủ riêng tư của Văn Đình Tâm tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được tấm thẻ ngân hàng hoặc là mấy tờ vé số giống trương Phổng Tung.

Nam Thế Dương đỡ Văn Đình Tâm tiến vào, nhìn cửa chính bị mở rộng, cô cảm thấy vô cùng lo lắng, "Tại sao cửa lại bị mở ra như vậy nhỉ?"

"Không lẽ là ăn trộm". Đầu tiên nghĩ đến chính là mấy tờ giấy tờ nhà cô giấu trong cái vò rượu nếu bị người ta trộm đi, thì đúng là dễ bị hại. Hiện nay trụ sở quản lý đất đai cũng không được chú ý lắm, nếu ai có ý giả mạo một chút, mang nhà của cô bán đi, đến lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn.

"Cô ở chỗ này đợi, tôi vào xem một chút!" Để Văn Đình Tâm ở ngoài cửa, Nam Thế Dương tiến vào bên trong.

"Đợi một chút" Một tay cầm chặt tay áo hần, Văn Đình Tâm cầm cây chổi ở góc tường giờ lên, "Cẩn thận một chút".

Nhìn chằm chằm cây chổi lơ lửng, Nam Thế Dương ghét bỏ nhíu mày, đẩy về cho cô, "Cô cầm lấy mà phòng thân, tôi không cần".

Thật ra mà nói, hần chính là người đứng đầu một khu của hắc bang, làm sao có thể sợ vài tên trộm chứ, nếu quả thật là ăn trộm, hần còn muốn động tay động chân một chút, để bày ra sức quyền rũ nam nhân cho cô thấy, như vậy cũng tốt để cho Văn Đình Tâm biết hần không phải là một người đàn ông non nớt yếu đuối.

Quay người lại, Nam Thế Dương bước thẳng về phía sân, nào biết người còn chưa đi được một nửa, đã thấy phòng của Văn Đình Tâm mở ra. Từ Kiến Bình mặc quần áo thể thao của cô ngao nghể đi ra, "Ông xã, ông xã ông xem bộ đồ này thế nào?"

Từ Kiến Bình vui sướng cúi đầu kéo kéo quần áo, liếc đối mặt với Văn Đình Tâm và Nam Thế Dương, cũng vào lúc này giọng nói của Cao Tài từ trong phòng nhỏ cũng truyền ra, "Bà xã, bà còn đang làm gì vậy, trời tối rồi phải đi nấu cơm có biết không hả!"

Nghe được âm thanh của Từ Kiến Bình, Cao Tài dừng việc tìm kiếm lại, tùy tiện từ trong phòng nhỏ chui ra.

Trong lúc ngẩn ngui như vậy, bốn người chạm mặt ở trong phòng lớn.

"Con nhỏ chết tiết, tam học đã về rồi" Kéo kéo vài bộ quần áo thể thao, Từ Kiến Bình nhìn Văn Đình Tâm trêu chọc mở ra hai cái, không chút ngưng ngừng, "Nhanh đi làm cơm tối đi, nhìn một chút mấy giờ rồi".

"Ồ Nam thiếu gia cũng tới cơ à" Ánh mắt Cao Tài không ngừng dò xét trên người Nam Thế Dương một chút cũng không rời, "Cậu tự mình đưa con gái tôi trở về sao? Thật sự là vất vả rồi!"

"Các người..!?" Nhíu lông mày lại, nhìn hai người phía trước trong mắt Nam Thế Dương lộ ra sự ghét bỏ.

Bày ra vẻ mặt nịnh nọt cười cười, Cả người Cao Tài tới sát bên Nam Thế Dương, "Nam thiếu gia, ông nội cậu sợ cậu vất vả cực khổ nên kêu vợ chồng chúng tôi đến chăm sóc con gái!"

"Ông nội của tôi?"

"Nam lão gia?"

Nghe thấy câu này, Nam Thế Dương và Văn Đình Tâm cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Hần không nghĩ tới ông nội sẽ làm ra chuyện như vậy, cô không nghĩ tới ông cụ lại ghét mình như thế. Trong phút chốc cô cảm giác như mình bị lừa bòn.

Liên tục phải chịu đựng ông nội hằn, lại còn khuyên hằn cư xử khéo léo với ông nội, không nên giận đối ông, kết quả ông cụ vẫn luôn kiếm cô gây chuyện...

Không thể nhẫn nhịn nữa, cô bây giờ cũng không thấy vui vẻ gì!

Nếu như đã vậy cô cần thiết phải thiết lập cái mối quan hệ này sao?

"Con nhỏ chết tiết kia đứng ngoài cửa làm cái gì, mau đi nấu cơm, có còn muốn ăn cơm tối hay không đây?" Từ Kiến bình hét Văn Đình Tâm, giọng nói chẳng cải thiện chút nào, vẫn sắc bén khó nghe như vậy, giống nhau với những ngày vừa rồi.

"Đây là nhà của cô ấy, các người mau rút ra ngoài cho tôi". Tay cầm lên mép cửa, Nam Thế Dương nói bằng giọng vô cùng trầm thấp. Ánh mắt nhìn vào bộ quần áo thể thao Từ Kiến bình đang mặc trên người, trong con người lộ ra vẻ u oán, con tức giống như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Bộ quần áo thể thao này là hằn mua cho cô, một lần cũng chưa thấy cô mặc, thế nhưng lại bị mụ đàn bà này mặc trước.

Chán ghét, vô cùng chán ghét!

Nhận thấy ánh mắt của Nam Thế Dương, Từ Kiến Bình rút rút người theo bản năng, di chuyển gần hơn về phía Cao Tài.

Núp phía sau lưng Cao Tài, Từ Kiến Bình giống như là có thêm sức mạnh. Bỏ qua Nam Thế Dương bà ta thò đầu ra hét lớn với Văn Đình Tâm, "Con nhỏ chết tiết, còn không mau lại đây cho tao, mày là muốn nhìn người khác bắt nạt mẹ mày đúng không!"

"Quần áo này tôi mua, mau cởi ra!" Chỉ về phía bà ta, Nam Thế Dương không hề khách sáo!.

Nếu như không sợ bà ta bần, hằn đã muốn xông tới xé bộ quần áo đó ra.

"Cậu, cậu không phải là đã cho con nhỏ nhà tôi sao" Co người lại, kéo kéo bộ quần áo, giọng nói của Nam Thế Dương làm cho Từ Kiến Bình sợ hãi không dám nói linh tinh.

Thật ra nhìn thấy sắc mặt Nam Thế Dương, trog đầu Từ Kiến Bình cảm thấy sợ hãi. Lần trước bị hằn bóp cổ, cái cổ của bà ta đau nhức cũng mất mấy ngày, bắt đắ đi làm đi chăm cứu một chút mới thấy thoải mái...

"Đây là nhà tôi, không phải là trong Nam gia, là Nam lão gia gọi các người tới, không phải là tôi gọi". Lặng lẽ bước lên phía trước, chìn hai vợ chồng kia, Văn Đình Tâm rất tức giận. Mà con tức này không phải là do vợ chồng Từ Kiến bình mang tới mà do ông cụ Nam gia mang lại.

"Tôi không chứa các người, mau cầm đồ đạc đi". Dừng lại bên cạnh Nam Thế Dương, cô thuận tay chỉ ra phía cửa, hạ lệnh đuổi khách, trong phút chốc làm hai vợ chồng kia tức đỏ mặt.

"Con nhỏ chết tiết kia, bây giờ mày ở một phe với tên nhóc này đúng không? Mày cho rằng bây giờ cánh đã cứng cáp, tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, đúng không? Từ phía sau lưng Cao Tài thò đầu ra, Từ Kiến Bình cao giọng nói, "Tao nói cho mày biết, ông cụ Nam gia chính là coi thường mày, nên mới gọi chúng tao tới, chính là muốn chúng tao quản lý mày, để mày tránh xa cháu nội của ông ta một chút".

"Con nhỏ chết tiết mày còn vọng tưởng gả vào nhà giầy làm phượng hoàng, bây giờ ngay cả nuôi cha mẹ mày cũng không làm, về sau mày sẽ phải hối hận". Hùng hùng hổ hổ, giọng nói chanh chua, làm cho người ta không nhịn được nổi giận.

"Mụ đàn bà này, mau cầm miệng cho tôi, ông nội tôi không phải là người như vậy!" Tiến lên một bước, bây giờ nghe không lọt nữa, Nam Thế Dương tiến lên định bắt lấy Từ Kiến Bình.

Như vậy không ổn, Cao Tài bị dọa cho sợ, lùi lại vài bước, bỏ qua cả Từ Kiến Bình, ngoài miệng lại lớn giọng nói, "Ồi ời, bình tĩnh một chút đi, Nam thiếu gia, chúng tôi chỉ nói thật".

"A~" Từ Kiến Bình bị Nam Thế Dương túm chặt cổ áo, nhân lúc người còn chưa ra tay đã hét vô cùng lớn.

Giọng nói của người đàn bà này vô cùng lớn, một tiếng hét chói tai làm cho mấy người phải bịt tai lại.

"Đủ rồi!" Nghe không lọt, Nam Thế Dương hất tay vứt bà ta ra ngoài.

Cơ thể bà ta lăn một vòng, quần áo màu trắng cũng dính đầy bụi đất, làm Văn Đình Tâm vô cùng xót ruột.

"Bà xã à" Cao Tài vội vàng tiến lên trước đỡ Từ Kiến Bình dậy, phui phui quần áo bà ta, nhìn Nam Thế Dương đầy sợ hãi.

Lúc này khoảng cách của bọn họ cũng khá xa, Cao Tài định nói mấy câu tức giận, ông ta biết rõ khó mà nói với Nam Thế Dương nên nhìn về phía Văn Đình Tâm định nói.

"Con gái, con đừng đi theo người này. Con xem ông nội hằn đã nhằm vào con như vậy, hằn lại bạo lực như thế, con đi theo hằn nhất định không có kết quả tốt. So với Từ Kiến Bình, Cao Tài là nhẹ nhàng khuyên, "Nhà chúng ta mặc dù nghèo một chút, nhưng cũng không hề coi thường con, con thấy đấy ông nội hằn ghét bỏ con như thế nào? Con nghĩ hằn sẽ luôn luôn che chở cho con hay sao?"

"Con theo chúng ta về thôn lại đi, những người này con không thể bầu vùi đâu!"

Lời Cao Tài nói, nghe rất có lý, làm cho cả trái tim Nam Thế Dương đều căng lên.

"Văn Đình Tâm, cô đừng nghe ông ta". Sốt ruột đến bên cạnh Văn Đình Tâm, trong lúc căng thẳng, Nam Thế Dương nhanh chóng cầm lấy tay của cô. "Mặc kệ ông nội của tôi như thế nào, tôi sẽ không ghét bỏ, không vứt bỏ cô, sẽ luôn luôn che chở cô! Cả đời này cũng không có vấn đề gì!"

Lời nói vô cùng mạnh mẽ, giống như là hứa hẹn vậy...

Nhìn xem hắn nói những lời này, Văn Đình Tâm ngăn ra....

Giờ phút này hắn, giống như kiếp trước....

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: 48, Còn Tin Tưởng Tôi Không?

Giọng nói của Nam Thế Dương không nhỏ, làm cho tất cả mọi người có mặt đều nghe thấy rõ ràng, kể cả Dư Dương vừa mới chạy tới.

Dư dương nghe toàn bộ lời nói của nhị thiếu nhà hắn - mặc kệ ông chủ như thế nào, thiếu gia tuyệt đối sẽ không ghét bỏ, không vứt bỏ, sẽ luôn ở bên che chở cho cô gái kia! Cả đời cũng không có vấn đề gì!

Trong phút chốc như vậy, Dư Dương muốn cắt đứt lỗ tai của hắn, để hy vọng rằng hắn không nghe được. Nhưng mà, hắn chính là nghe được, hơn nữa không chỉ hắn mà tất cả mọi người cũng nghe được....

Ánh mắt Nam Thế Dương một mực nhìn về phía Văn Đình Tâm, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào cô mà không hề tránh né.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng mà hắn lo lắng...

Hắn đang lo lắng, Văn Đình Tâm sẽ nghe theo lời dôi vợ chồng kia, sẽ cách xa hắn, hoặc là đề phòng, hoặc có thể bất hòa với hắn.

Đây là người con gái hắn tin tưởng đầu tiên, cũng là người con gái đầu tiên tin tưởng tin nhiệm hắn, loại tình cảm này hắn thật không muốn vứt bỏ...

"Con gái, con đừng nghe lời hắn, hắn chỉ nói để nghe thế thôi. Có phải con cứ bị hắn lừa gạt như vậy hay không?" Cao Tài ở bên một chút cũng không yên tĩnh được, thấy người thanh niên trẻ tuổi kia đối với Văn Đình Tâm như vậy, hắn cũng có phần luống cuống.

Dù sao Văn Đình Tâm cũng là con gái hắn nuôi bao nhiêu năm, chính bản thân hắn còn chưa hưởng thụ được gì làm sao có thể đến lượt tên nhóc này chứ. Nếu như không phải tên nhóc đó là đại thiếu gia Cao Tài nhất định sẽ cho hắn vài cán chổi.

Nhưng bây giờ, việc Cao Tài có thể làm cũng chỉ là mở miệng nói chuyện, nói chết bọn họ!

"Nam thiếu gia, cậu hãy bỏ qua nha đầu nhà tôi đi. Không lẽ cậu còn không rõ ông nội cậu hay sao? Ông ta chính là người đã gọi hai người chúng tôi từ nông thôn lên đây là để quản lý con gái. Cầu xin cậu thương xót, cách xa con gái chúng tôi một chút". Giả vờ giả vịt chấp tay hai ba lần, Cao Tài lấy cùi chỏ thúc vào Từ Kiến Bình, tiếp tục nói, "Nếu không, ông nội cậu còn nói muốn đưa con gái chúng tôi đến đồn cảnh sát".

"Con nhỏ chết tiết, con nhỏ chết tiết kia mày cũng mau tỉnh lại đi!" Nhận được ám hiệu, Từ Kiến Bình chống người đứng lên, vội vàng tiếp lời Cao Tài, "Đã tâm không cần phải lớn như vậy, chúng ta cũng không cần loại gia đình giống như Nam gia, chúng ta sống trong trấn cũng tốt, con trai của trưởng trấn mấy năm nay cũng đã vừa ý mày. Theo chúng tao trở về thôn, không cần có quan hệ với loại người này được không!"

Một lời này, nếu như người ngoài nghe được nhất định sẽ cho rằng hai người bọn họ chính là những người cha mẹ tốt nhất.

Nhưng khổ nỗi, họ có thể lừa gạt bất luận kẻ nào những không lừa được Văn Đình Tâm.

"Văn Đình Tâm, tôi thề với cô, tôi sẽ bảo vệ cô, sử dụng hết sức để bảo vệ cô. Là tôi mang cô từ nông thôn lên đây, cô sẽ là trách nhiệm của tôi. Tôi Nam Thế Dương, nguyện sẽ chịu trách nhiệm cả đời với cô". Nắm tay Văn Đình Tâm thật chặt chưa bao giờ Nam Thế Dương cảm thấy hết sức căng thẳng, chưa bao giờ hắn cảm thấy bản thân mình lo lắng như bây giờ.

Một trực giác mãnh liệt nói cho hắn biết, hắn sắp mất đi sự tin tưởng của cô.

Lúc trước cô mạnh mẽ mang về số giao cho hắn, loại cảm giác tin tưởng đó làm cho hắn cảm thấy vô cùng ý nghĩa.

Mà bây giờ, nếu như cô cứ như vậy mà rút lui, hẳn sẽ có nhiều mất mát điều đó có thể đoán trước được.

"Văn Đình Tâm, cô tin tưởng tôi không?"

Trong lúc hỏi ra câu hỏi này, trong ánh mắt hẳn Văn Đình Tâm nhận ra được sự quen thuộc...

Hắn thật không thích cô sao?

Nhưng mà, trong đôi mắt thuần khiết của cô thấy được sự cố chấp.

"Thế Dương, tôi..."

"Nhị thiếu thời gian hẹn với Cao tiểu thư đã tới". Trong lúc mấu chốt, Dư Dương không nhìn được lách người bước tới, cung kính nhìn Nam Thế Dương nhắc nhở, "Ông chủ giao phó, nên đi dự tiệc".

"Con xem, con gái! Ông nội cậu ta cũng sắp xếp cô gái khác giành cho cậu ta rồi!" Thấy một trận gió đến, Cao Tài thuận miệng đổi chiều, "Bọn họ là người có tiền, bọn họ có quy tắc của bọn họ, không phải là oi thích hợp cho chúng ta!"

"Tôi nói với tên nhóc thối nhà cậu, ông nội cậu cũng sắp xếp cho cậu rồi, cậu còn trêu đùa con gái nhà chúng tôi làm gì. Đưa họ khẩu trả lại chúng tôi, chúng tôi lập tức trở về thôn". Từ Kiến Bình lần này nói lớn lên.

Bà ta muốn cho Nam Thế Dương ăn quả đắng, ai bảo tên nhóc thối đó nhiều lần động tay với bà ta như vậy.

Mặc dù từ đầu đến đuôi bà ta cũng không có ý định trở về thôn. Căn nhà này vô cùng hợp ý bà ta.

"Câm miệng hết cho tôi!" Hung hăng liếc vợ chồng nhà kia một cái, ánh mắt nhìn về phía Dư Dương, giọng nói của hắn cực kỳ lạnh lẽo, "Muộn thì không cần đi!"

"Thế Dương"

"Nhị thiếu..."

"Chúng ta đi" Trong hoàn cảnh hỗn loạn đó làm Nam Thế Dương hết sức phiền lòng, trong giây phút này hắn lười phải nghe bất cứ ai nói chuyện. Kéo tay Văn Đình Tâm bước thẳng về phía cửa cổng.

Văn Đình Tâm không lên tiếng, khắp khiêng đuổi theo hắn.

Nhớ tới chân cô đang bị thương, Nam Thế Dương không nói hai lời xoay người ôm cô lên theo kiểu ô công chúa quen thuộc làm tim Văn Đình Tâm muốn ngừng một nhịp.

Loại cảm giác tùy hứng bá đạo này, thật vô cùng hoài niệm.

Cô cũng quên mất bắt đầu từ khi nào, Nam Thế Dương lại trực tiếp ngang ngược như vậy, cường hôn, áp sát tường hôn, cưỡng chế ôm...

Đủ chuyện lãng mạn mà người trẻ tuổi hay làm hẳn đều đã làm qua...

Chỉ là ở kiếp trước cô thấy hắn phiền chán, cũng phiền chán một loạt hành vi của hắn...

"Nhị thiếu, cậu không được đi, ông chủ dặn dò..." Bước lên trước chặn Nam Thế Dương lại, lông mày nhíu chặt nhìn về phía bọn họ, Dư Dương muốn nói lại thôi.

"Anh ở lại, ném bọn họ ra ngoài cho tôi" Để lại một tiếng như vậy, Nam Thế Dương bế Văn Đình Tâm đi cũng không hề quay đầu lại.

Bóng lưng cuồng vọng, tùy hứng đó trong mắt Dư Dương cũng không hề đẹp trai, hắn chỉ biết là đêm hôm nay ông chủ nhất định sẽ tìm hắn this sỏ.

"Tên nhóc thối ai cho cậu mang con gái tôi đi" Đường như là nhìn thấy Nam Thế Dương đi xa Cao Tài mới cố làm ra vẻ đứng dậy chạy tới, vừa chạy lại vừa kêu to, "Con gái chúng tôi không thể đi theo cậu".

Chạy đến bên cạnh cửa sổ, Cao Tài thò đầu ra ngoài cũng không xón nhìn thấy bóng lưng của Nam Thế Dương, hắn giận dữ đập xuống tường, "Lần này xong rồi, không quản được con nhỏ, chúng ta cũng sẽ bị ông chủ trách phạt thôi".

Liếc Cao Tài một cái, Dư Dương "Dừng" một chút, sau đó xoay người muốn đi gấp.

"Ôi trời, cậu thanh niên" Vội vàng giữ chặt Dư Dương, Cao Tài cười cười, "Có thể làm trễ thời gian của cậu một chút không? Chúng ta hãy nói một chút về chuyện của con gái tôi và nhị thiếu Nam gia".

"Voi các người?"

"Đứng với chúng ta nha" Vẻ mặt tươi cười đến level max, Cao Tài kéo Dư Dương vào nhà, "Lại đây, vào nhà ngồi một chút".

...

Sáu giờ chiều, sắc trời hiện lên một màu xanh đậm, Nam Thế Dương ôm Văn Đình Tâm đi vô cùng nhanh, hần cũng không có để ý đường, chỉ cuống cuồng đi.

Núp ở trong lòng Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm yên lặng nhớ kỹ đường hần đi, liên tục ngẩng đầu nhìn sắc mặt tên nhóc, vẻ mặt tức giận đó làm hần già hơn tuổi rất nhiều, nhìn qua vô cùng thành thực.

Không biết đi qua bao lâu, Nam Thế Dương cảm thấy mình đã bình tĩnh được khá nhiều, cần phải chính thức đối mặt với cô, hần chọn ngõ nhỏ chui vào đó.

Dè dặt để Văn Đình Tâm xuống, trong phút đối diện với cô, trong ánh mắt lại hết sức khẩn trương, "Văn Đình Tâm, tôi hỏi cô một chuyện".

Hít thở sâu hai cái, trong lúc hỏi vấn đề này, trong lòng Nam Thế Dương đều treo cao, "Cô có còn tin tôi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 49: Tin Tưởng, Lại Gần Một Bước!

Sự tin tưởng của cô là điều quan trọng nhất đối với hần, bởi vì hần trông đợi ở cô cũng chỉ là sự tin tưởng mà thôi...

Từ lần gặp mặt ngày đó, ngoan ngoãn ở sau lưng cô để cô mang hần ra khỏi rừng.

Hơn nữa cô cũng chưa từng phụ sự tin tưởng của hần, thuận lợi đưa hần trở về nhà.

Sau đó, trước sự ngạc nhiên, cô giành cho hần sự yêu chiều, nhất là khi cô lựa chọn tin tưởng hần hoàn toàn, đó là điểm quan trọng nhất.

Văn Đình Tâm là cô gái mà cuộc đời này hần tin tưởng nhất, ở bên ngoài trừ cô ra, không còn người thứ hai.

Hần nghĩ tới việc cô không nên thích hần, cũng nghĩ rằng mình sẽ không thích cô. Nhưng không nghĩ tới, nếu như cô không tin tưởng mình, cái vị trí duy nhất kia cũng không còn ý nghĩa...

"Tôi đảm bảo với em, bây giờ em đang lo lắng, đang sợ, nhưng tôi xin cam đoan đó". Giơ một tay cao lên, trong giờ phút này nhìn Nam Thế Dương hết sức chân thành, "Tôi chỉ muốn biết, Văn Đình Tâm, em còn tin tưởng tôi không?" (Tà: Bắt đầu từ đây Tà sẽ đổi thành Tôi - Em, Em - Anh nhé)

"Còn" Nhẹ nhàng gật đầu, Văn Đình Tâm khẽ cười.

Nụ cười đó dịu dàng như nước, vô cùng cuốn hút, nhẹ nhàng nói ra nhưng lại làm cho trái tim hần không ngừng loạn nhịp.

"Thật sao? Em xác định?" Điều này làm cho Nam Thế Dương thật không dám tin tưởng.

Cha ghê, mẹ ké nói vô cùng chân thật, thật đến mức Nam Thế Dương cũng tin, sợ hãi. Nhưng cô lại vẫn hoàn toàn tin tưởng hần, điều này làm cho hần khó tránh khỏi hoài nghi, đây là sự tin tưởng, hay là lừa gạt, hay là thật?

Văn Đình Tâm chỉ lắc đầu cười khẽ, khẽ nghiêng người đưa tay ôm lấy eo hần, lần ôm này, không hề báo trước.

Đầu chôn sâu trong ngực hần, Văn Đình Tâm thậm chí còn có thể cảm giác được sự run rẩy trong cơ thể hần.

Nếu như cô đoán không nhầm, hần đang căng thẳng..

"Anh không biết rằng, thật ra trên thế giới này, người em tin tưởng cũng chỉ có anh!"

Lời này, chính là lời thật lòng cô lấy từ trong tim ra!

Cô đã từng hoài nghi rằng trên thế giới này cô chính là người cô đơn nhất, không chỗ dựa, không có ai thật lòng làm bạn, cũng không có người nào tự nguyện tiếp nhận sự chân thành của cô...

May mắn ở phút cuối cùng của cuộc sống cô đọc được nhật ký của hần, cũng may mắn là cô được sống lại một lần nữa...

Theo như lời của cô mà nói, cả đời này cô không tin hần thì có thể tin ai được chứ?

"Văn Đình Tâm..." Mập mẩy đôi môi khô khốc, trong ngực Nam Thế Dương vô cùng hoang mang, cúi đầu nhìn cô đang tựa vào ngực mình, mặc dù chỉ có thể nhìn đỉnh đầu, cũng đủ làm cho hắn căng thẳng đổ mồ hôi tột tận mang tai.

"Nhưng..." lùi người lại một chút, Văn Đình Tâm nghiêng đầu, chìa tay ra, "Đưa thẻ cho em".

"Tại sao thế?" Theo bản năng Nam Thế Dương giữ lấy túi mình, người hơi lùi ra sau một chút, "Em vẫn không chịu tin tưởng tôi sao?"

Bây giờ đòi lại số tiền kia, hoàn toàn sẽ phá hủy những lời trước của cô.

Mới nói tin tưởng hắn, ngay sau đó lại muốn lấy thẻ ngân hàng về.

Cô gái này, chỉ cần nói nhỏ với hắn hắn cũng có thể trả tám thẻ về cho cô mà.

"Em tin tưởng anh, nhưng không tin tưởng ông nội anh". Câu nói gọn gàng dứt khoát, không hề để cho hắn một chút mặt mũi, "Số tiền đó chính là số tiền duy nhất có thể sử dụng bây giờ, kể cả em mua toàn bộ nhà ở cũng dùng danh nghĩa của anh, nếu một ngày nào đó ông nội anh thu lại, vậy không phải em sẽ thảm sao?"

"Thật như vậy sao?" Nhìn cô nghi ngờ một chút, Nam Thế Dương cũng dần hiểu ra.

"Chẳng thế thì sao? Bây giờ em còn chưa có trường thành, không thể làm chứng minh nhân dân và chi phiếu, những tài sản này đều phải mang tên của anh, cho nên anh đưa thẻ cho em giữ đi!" Tiến lên hai bước, Văn Đình Tâm giờ tay về phía hắn.

Nghe xong lời giải thích của cô, Nam Thế Dương mới ngoan ngoãn móc bóp từ trong túi ra, lấy tám thẻ đưa cho cô, "Tôi biết em không tin ông nội của tôi, nói thật chính tôi cũng không tin".

"Ừ" Gật đầu với hắn, cô lấy bóp tiền của mình sau đó nhét tám thẻ vào trong.

"Văn Đình Tâm, tôi dẫn em trở về gặp ông nội tôi. Chúng ta cùng nhau nói với ông, thẳng thắn với ông, để ông nội không làm khó dễ em nữa!" Cất bóp tiền, trong lúc nói chuyện hắn luôn nhìn cô, trong đôi mắt đó hiện lên sự chắc chắn và đáng tin.

"Thôi đi, ông nội anh..." Trong lúc này, nói đến ông nội hắn, Văn Đình Tâm khịt mũi coi thường, nhanh chóng bước sang phía bên cạnh Nam Thế Dương.

Thật ra mà nói, nếu như không phải bây giờ năng lực trên tay cô quá nhỏ, nhất định cô sẽ không chịu đựng như vậy!

Nhất định sẽ nhằm về ông cụ và đôi vợ chồng kia, cô hạ quyết tâm, trong tương lai nhất định sẽ dùng tiền để chứng minh cho ông ta thấy.

Chứng minh cho ông ta rằng ông ta đã nhìn lầm, để ông ta phải cầu xin cô ở bên cháu nội ông, để ông ta biết rằng hai chữ "ân hận" được viết ra như thế nào!

Mà chuyện này trong tương lai, cô cảm thấy rằng, cũng không còn xa...

"Văn Đình Tâm, ông nội cũng không phải là người đáng sợ như vậy. Chúng ta đi nói chuyện thẳng thắn với ông, ông nhất định sẽ nghe chúng ta". Đuổi kịp bước chân cô, Nam Thế Dương mở miệng thanh minh vì gia đình hắn.

Quả thực, đứng ở vị trí của Nam Thế Dương mà xem xét, thì đúng là ông cụ luôn cưng chiều cháu nội, coi như ông có tức giận đi chăng nữa cũng sẽ không quản thúc Nam Thế Dương, nhưng đối với người khác thì sẽ tiến hành áp bách.

"Đúng vậy, ông nội anh nói chuyện rất dễ. Anh chân trước vừa đi, chân sau ông đã ném em ra khỏi nhà, làm hại sáng sớm em đã phải lang thang ngoài công viên, bây giờ thì..." Nghe hắn nói ông nội tốt, Văn Đình Tâm nhin không được sự tức giận, vỗ hai tay, "Anh nhìn một chút đi, bây giờ ông ấy gọi ai tới. Em vừa mua nhà, vừa trang trí tốt, bây giờ nhà cũng bị chiếm, quần áo cũng bị mất, bây giờ em cũng muốn ngủ ngoài kho hàng đây!"

"Văn Đình Tâm . . ."

"Còn nữa, anh có nghe lời bọn họ không". Xoay người, ngón tay chỉ về chớp mũi của hắn, nếu đã nói, bây giờ cô sẽ nói cho hắn hiểu luôn, "Đưa em đến cục cảnh sát, lời nói này chắc không phải là nói giả? Em có thể tưởng tượng được khuôn mặt của ông ấy lúc đó. Ông ấy là người hắc bạch đạo gì cũng có cơ sở, nếu không phải là cục cảnh sát, thì ám sát hay gì đó cũng không phải là chuyện đơn giản sao?"

"Văn Đình Tâm" Bắt được ngón tay của cô, lông mày nhăn nhu lại, "Em có phải, không muốn làm bạn bè với tôi nữa?"

Trong một phút như vậy, ngực hắn vừa buông lỏng lại bị kéo căng trở lại.

Trong một phút như vậy, trong ánh mắt của hắn cô lại nhìn thấy sự bối rối.

"Không có" Rút ngón tay về, muốn tránh theo bản năng, không nghĩ tới hắn lại nắm chặt hơn, không cho cô nhúc nhích.

"Em là một người bạn rất quan trọng của tôi, nếu như em lo lắng, tôi Nam Thế Dương bây giờ sẽ thế". Giơ ba ngón tay lên trời, nhìn anh mắt cô sâu thẳm,

hắn nói, "Cuộc đời này dài bao nhiêu, tôi sẽ bảo vệ em bấy nhiêu, cho đến khi tôi chết, cho đến khi em chết".

"Hừ hừ hừ!" Một lời thề độc, một chữ chết kia làm cho Văn Đình Tâm dựng cả tóc gáy, cô bối rối vỗ hắn, "Mau nhỏ một bãi nước miếng, câu vừa rồi không tính, mau đi"

Không ai cảm thấy sợ hơn cô khi nghe những lời nói này.

Cô đã là người từng chết qua một lần, ở trước mắt hắn cũng là...

Văn Đình Tâm thề, kiếp này cô cũng không quên được cảnh tượng thi thể hắn lạnh như băng ở trong cục cảnh sát, cô đi theo cảnh sát nhận diện thi thể. Cứ nằm như vậy trước mắt cô, an lặng, yên tĩnh, không âm ỉ, không âm ỹ, bởi vì vót từ đáy sống lên nên thân thể trương phình rất khó coi, nhưng cô nhìn một cái cũng có thể nhận ra...

"Nhanh chóng lên, lười vừa rồi không tính, mau nhỏ nước miếng đi" Ở một bên Văn Đình Tâm không không chế được sự sốt ruột của mình.

"Tôi Nam Thế Dương nói lời luôn giữ lời, nhất ngôn cửu đỉnh!" Nhưng Nam Thế Dương cũng hết sức cố chấp.

"Đình cái đầu anh!" Đẩy hắn một chút, Văn Đình Tâm bị chọc tức hoàn toàn, "Em nói cho anh biết, lời vừa rồi của anh, một chút em cũng không nghe thấy, một chút cũng không!"

"Hả, vậy tôi sẽ thề lại một lần nữa!"

"Chát" một tiếng, đó là âm thanh liên tiếp khi Văn Đình Tâm vỗ lên cánh tay của hắn.

"Aiz" Xoa cánh tay, Nam Thế Dương nhướn mày vì bị đau, "Em làm sao vậy?"

Đáp lại lời của hắn chính là bóng lưng của Văn Đình Tâm rời đi, lúc này, Nam Thế Dương hoàn toàn không hiểu được vì sao Văn Đình Tâm tức giận....

Trong một lúc như vậy, Nam Thế Dương cảm thấy rất ảm ức....

Nhưng sợ bị cô bỏ lại, vội vàng đuổi theo, "Văn Đình Tâm, em làm sao vậy?"

Hắn đương nhiên không thể hiểu được tâm trạng của cô...

Một người trùng sinh trở về, một lời thề phải bảo vệ hắn cả đời, một người vì hắn tự tử mà phụ trách bồi thường hắn...

Sống trong mạng mới, cuộc sống chỉ tràn đầy ý chí chiến đấu, lại nghe được từ "chết" nói ra dễ dàng từ miệng hắn...

Thực mẹ nó điềm xấu!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 50

Chương 50, Giấy tờ nhà đất bên trong vỏ rượu!

Editor: Hoàng Lão Tà

"Văn Đình Tâm em giận tôi thật sao?" Đứng bên cạnh Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương không ngừng hỏi, mặc dù cô đã trả lời rất nhiều lần là cô không tức giận...

Khập khiễng bước đi, Văn Đình Tâm nhất quyết không để hắn công mình nữa, có lẽ cũng vì điều này mà hắn cho rằng cô vẫn còn đang tức giận.

"Không có!" Thật ra đúng là cô không còn tức giận nữa!

Hay giận dỗi gì đó chỉ giành cho các cô gái trẻ hay gây chuyện, cô đã là một người phụ nữ ba mươi hai tuổi còn có thể làm ra chuyện này sao.

Trong phút chốc nghe được những lời hắn nói, cô cảm thấy hơi bức bối. Nhưng sau khi nghĩ lại cô liền an ủi bản thân, không nên tức giận, không nên để ý lời của trẻ nhỏ...

"Thật không tức giận?" Hết lần này tới lần khác chỉ nhận được một đáp án, Nam Thế Dương cũng hơi yên tâm một chút.

Có thể là lúc trước bị dọa, nên cảm giác an toàn trong lòng hắn cũng bị giảm xuống. Cho nên một chút cảm xúc của cô cũng làm cho hắn cảm thấy bất an.

"Không tức giận" bước chân dừng lại, Văn Đình Tâm xoay người về phía hắn, muốn đưa tay xoa đầu hắn, nhưng nghĩ tới chuyện hắn không thích cô, nên nhịn xuống ý muốn này, "Nhưng mà đói bụng, muốn mời anh ăn cơm có được không?"

"Tôi mời, tôi mời em". Đưa tay móc túi tiền, động tác sốt ruột đó làm cho Văn Đình Tâm bật cười.

Hắn rút từ trong túi ra tờ một trăm kẹp trên đầu ngón tay, đứng đưa vài cái, "Bây giờ tôi mời em".

"Không! Để em mời, tiền anh thu lại".

Về đáng yêu của hắn, làm cho cô không nhịn được đưa tay nheo nheo trên má hắn, vui vẻ, "Tên nhóc thôi, sao anh lại đáng yêu như thế nhỉ".

"Văn Đình Tâm, không được phép nheo mắt" Lúc hắn nói câu này, cũng không có đưa tay che mắt, chỉ đỏ mặt, bàn tay trong túi cũng siết chặt.

Nam Thế Dương quả thật lớn lên rất đẹp trai, khôi ngô tuấn tú, khí phách hơn người, cho nên hắn vô cùng để ý tới khuôn mặt mình.

Mặc dù bình thường ngang ngược tàn bạo, lại thường xuyên đánh nhau, nhưng khuôn mặt hắn cũng không để cho bất luận kẻ nào chạm vào, cho dù hắn bị cắt một vết nhỏ, hắn cũng sẽ ở trong nhà điều trị, khi nào vết thương không còn thấy nữa mới dám đi ra ngoài gặp người khác.

Cũng chỉ có Văn Đình Tâm tùy ý thích xoa bóp mặt hắn, thỉnh thoảng còn dí trán hắn một chút.

Dĩ nhiên, là cô nên hắn không thể làm gì.

"Thế nào? Xoa mặt một chút, làm anh ngại gì?" Nheo mắt cười cười, ánh mắt đùa giỡn đó làm tim hắn đập nhanh hơn một nhịp.

Văn Đình Tâm cũng không biết tính hắn thích làm đẹp, cô chỉ biết là, ở trong nhật ký của Nam Thế Dương, hắn hy vọng cô có thể thân cận với hắn thêm một chút...

Đưa tay ôm lấy cánh tay hắn, xoay người, Văn Đình Tâm nói, "Đi thôi, đói bụng quá đi".

Bước nhanh đuổi kịp cô, Nam Thế Dương gãi gãi đầu, không được tự nhiên nhú má...

Thế nào vẫn có cảm giác không đúng lắm nhỉ...

Chẳng lẽ là, cô gái này coi hắn giống như là em trai?

"Nguy rồi!" Bước chân chợt dừng lại, cô thẳng thốt giật mình, "Về nhà trước đã, giấy tờ nhà đất vẫn còn ở nhà".

"Thế Dương" Giữ chặt tay áo hắn, Văn Đình Tâm cảm thấy vô cùng căng thẳng, giấy tờ nhà đất cô đang còn giấu bên trong vỏ rượu, Cao Tài thích uống rượu như vậy, nói không chừng sẽ mở vỏ rượu ra xem.

"Nhanh về nhà thôi, giấy tờ nhà đất, bốn tờ đang còn ở nhà!"

"A, đúng!" Không cần suy nghĩ, Nam Thế Dương lập tức ôm cô lên, nhanh chóng bước đi, "Mau chỉ đường cho tôi, tôi không biết đi hướng nào".

"Chỗ kia!" Theo ngón tay cô chỉ, hần liền tăng tốc nhanh hơn.

Xung quanh hai người tạo ra một không khí hết sức khẩn trương, trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không chú ý tới hai người lúc này thân mật biết bao nhiêu...

Nói chung, căn nhà bên kia cũng không cần phải rẽ nhiều đường, bình rượu cũng vẫn còn, giấy tờ bất nhà đất vẫn ở đó, mấy người cũng đang an ổn ngồi trong phòng.

Cao Tài muốn lôi kéo làm quen với Dư Dương, nhưng giữa Dư Dương và vợ chồng Cao Tài cũng chẳng có chuyện gì để nói...

Dư Dương vô cùng xem thường người xuất thân từ Nam Giao, Văn Đình Tâm hần còn ghét, thì vợ chồng Cao Tài lại càng không cần phải nói!

Nhưng mà, nhiều khi, hần vẫn phải ứng phó với những loại người này.

Cũng giống như bây giờ...

Vốn định bỏ đi cho xong, nhưng nghĩ tới chuyện nhị thiếu trước khi đi muốn hần đem cặp vợ chồng này đuổi ra ngoài, cho nên mới ngồi lại.

Vốn là hần đã ném đồ đạc ra được một nửa thì nhận được điện thoại của ông chủ hỏi hần tại sao Nam Thế Dương không đi gặp mặt. Sau khi trả lời, ông chủ thể nhưng muốn hần lưu lại cặp vợ chồng kia để quản lý Văn Đình Tâm.

Đã làm được một nửa, Dư Dương lại phải mang đồ đạc hành lý của vợ chồng kia trở lại phòng.

Những chuyện này, làm cho hần nổi giận trong lòng.

"Như thế nào, cậu thanh niên trẻ, tôi đã nói chúng ta ở trên cùng một chiến tuyến không phải sao?" Cao Tài cảm hành lý ném xuống đất, chuẩn bị bắt tay với Dư Dương.

Nhiu mày lắc mình tránh thoát đôi tay bẩn thỉu của Cao Tài, Dư Dương lui lại một khoảng thật xa, "Cách xa tôi một chút, bẩn quá".

"Ơ, cậu xem thường chúng tôi à" Cao Tài nở nụ cười châm chọc, liếc ngang về phía Dư Dương, giọng điệu này ước chừng chỉ kém ông cụ hoặc Nam Thế Dương một chút, "Cậu chẳng qua cũng chỉ là người làm cho nhà người ta, có gì mà lên mặt ngạo mạn chứ".

"Ông xã, đừng có âm ỉ cùng loại người này" Đem hai túi hành lý lớn vào trong nhà, Từ Kiến Bình vừa mới nghe Cao Tài nói câu này, liền vội vàng phụ họa, "hần cho rằng bản thân mình là cái gì chứ, nhiều nhất cũng chỉ là người giúp việc cho nhà giàu, không có gì đáng nói".

Hai vợ chồng này trình độ mắng chửi tuyệt đối không kém so với người khác, một người một tiếng, làm cho Dư Dương càng tức giận hơn.

"Các người không có tư cách nói tôi". Mạnh mẽ trừng mắt với cặp vợ chồng đó, Dư Dương sải chân bước ra khỏi phòng.

Đứng ở trong sân, Dư Dương nhìn đồng hồ đeo tay một chút, mặt mày nhú lại, quả thực không kiên nhẫn mà.

Còn phải đợi nhị thiếu trở lại mới có thể cùng nhau về, nếu không một mình hần về nhất định không được. Bởi vì nhị thiếu không đi gặp mặt Cao tiểu thư, ông chủ đang ghen một bụng tức khẳng định sẽ tìm người trút giận.

"Ông xã ông xem xem hành lý của chúng ta có bị tên nhóc thối kia làm vỡ không, nếu bị

rời vợ chung ta nay tìm nạn đói đói thương đi". Mơ tui nann íy ra, Tư Kiên Bình vừa kiểm tra vừa thì thầm, "Đúng rồi, hóa đơn taxi buổi sáng đầu, mau tìm tên nhóc kia bắt hần trả".

Ông cụ không trả những khoản tiền đó thì không biết phải đòi những người khác sao?

Vốn là Tư Kiên Bình chuẩn bị hóa đơn để đưa cho Văn Đình Tâm, bắt cô đòi tiền từ chỗ Nam Thế Dương, 80 đồng, không đòi về chính là ngu ngốc.

"Ai mà biết được nó nằm ở đâu, không phải là bà cát sao". Liếc xéo bà ta một cái, Cao Tài hí hóp đòi mất suy nghĩ.

Cả buổi hôm nay hần ở trong phòng tìm vé số và tiền, nhưng mà ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Khoản tiền lớn như vậy, không thể nào tiêu hết!

Mấy ngày hôm trước trên truyền hình liên tục đưa tin, ở thành phố có một người may mắn trúng ba tờ vé số giải nhất, con bé kia nhất định là đã tới lấy tiền.

Nhưng mà nó cũng chưa trưởng thành, không thể nhận thưởng, cũng không lấy chi phiếu được, cho nên số tiền kia không biết đã giấu chỗ nào.

Vấn đề này làm cho Cao Tài suy nghĩ cả buổi trưa, bây giờ hần cũng như trước cảm thấy vô cùng bức mình. Trong lúc phiền não như vậy, hần nghĩ rằng cần phải uống một chút rượu giải sầu.

"Bà xã, bà ở đây thu dọn đồ, tôi xuống phòng bếp xem có rượu uống không". Tùy tiện nói một tiếng, Cao Tài bước ra cửa nhanh chóng đi về phía nhà bếp.

Nhìn thấy Dư Dương đứng ngoài sân, Cao Tài lại thử bầu víu quan hệ với hần một chút, "Cậu thanh niên, uống rượu không?"

Liếc mắt nhìn hần một cái, Dư Dương cũng mặc kệ.

"Chát" Đưa tay gạt đi, Cao Tài cũng không cho phép mình bị "Mặt nóng dán mông lạnh", "Làm bộ làm tịch thanh cao, không phải cũng chỉ là hạ nhân thôi sao".

Căn nhà "tứ hợp viện" đi từ phòng lớn xuống phòng bếp cũng chỉ mất vài phút.

"Mình nhớ có thấy ở đây mấy bình rượu, không biết bên trong có rượu uống hay không"

Đẩy cửa ra, bước vào bên trong, trong trí nhớ rõ ràng, mục tiêu cũng rõ ràng, nên ông ta nhanh chóng bước về phía bày biện mấy bình rượu...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: 51, Lấy Đi Giấy Tờ Bất Động Sản!

Đại khái là mất khoảng mười mấy phút, Nam Thế Dương ôm Văn Đình Tâm bước tới, con đường này Văn Đình Tâm rất quen thuộc cho nên chỉ đường vô cùng chuẩn xác.

Lúc này trời đã tối, bên trong ngôi nhà ánh đèn cũng được bật lên, một vùng im ắng.

Dư Dương mang cái ghế dài ra ngồi ở trong sân, đưa tay đập muỗi, vô cùng tập trung. Nhìn đồng hồ một chút, về mặt đã dần mất đi sự kiên nhẫn.

Nhị thiếu và cô gái kia ra ngoài đã khá lâu, khoảng thời gian như vậy không biết đã phát sinh những chuyện gì rồi.

Phiên nhất chính là, ngộ nhờ bọn họ thực sự nảy sinh tình cảm ông chủ nhất định sẽ tính sổ với hần.

"Ôi trời, ông xã đâu rồi?" Trong phòng, Từ Kiến Bình để hành lý xuống bước ra ngoài, nhìn Dư Dương ngồi ở ngoài giống như đại gia, Từ Kiến Bình đặt mông ngồi xuống bên cạnh, "Dịch qua một chút, không tôi rót xuống đất giò".

Vốn là thân thể Từ Kiến Bình dạo này hơi mập ra, cho nên khi bà chen đến, băng ghế dài bỗng thành ngắn, trong phút chốc Dư Dương bị đẩy xuống đất.

"Bà..." chỉ vào Từ Kiến Bình một lúc, Dư Dương lười tranh cãi với bà ra, nên không cần ngồi ghế nữa, nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa chính đợi.

Nhìn hẩn như vậy, trong đầu Từ Kiến Bình vừa vui vừa sợ, giống như là một loại cảm giác khác hẳn.

"Ông xã, ông ở chỗ nào? Buổi tối uống ít rượu một chút, mẹ nó, ông nếu còn dám uống rượu làm cản tôi cũng không khách khí đâu".

"Đàn bà, không uống thì đừng có âm ỉ!" Ở trong phòng bếp truyền ra giọng của Cao Tài, lớn tiếng trả lời, trong giọng nói còn lộ ra sự hăng hái.

Di chuyển vài tờ giấy tờ nhà, Cao Tài vô cùng vui vẻ, kinh ngạc, khó nói thành lời.

Trời ạ, thế mà bên trong vỏ rượu lại xuất hiện giấy tờ nhà đất, con mẹ nó, lại còn những bốn bản nữa.

"Ha ha" Ông ta nhếch môi cười, bàn tay nắm chặt giấy tờ nhà bỏ vào trong túi quần, "Bố mày phát tài rồi, phát tài rồi".

Chợt nhớ tới điều gì đó, bàn tay đang nhét giấy tờ vào túi quần chợt dừng lại..

"Không đúng, cái tên này..." Vội vàng rút giấy tờ nhà ra, nhìn kỹ một chút, ông ta sững người lại..

Má ơi, vậy mà lại mang tên Nam Thế Dương.

Đây không phải là giấy tờ nhà của con nhóc kia, hẩn có cầm thì cũng có làm được gì đâu.

Giấy tờ nhà là của người khác còn dễ xoay xở, hẩn có thể lên lút bán cho bọn cho vay nặng lãi, đến lúc đó để cho bọn chúng đến lấy nhà. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Nam Thế Dương, với gia cảnh nhà bọn họ, đoán chừng bọn cho vay nặng lãi cũng chẳng dám tìm đến. Nói không chừng lúc đó lại rước họa vào thân cũng nên.

Nghĩ đến đây, Cao Tài tức giận quăng mấy tờ giấy tờ nhà, "Thật là, làm cho hẩn cụt hứng".

"Aiz, cũng có chút không thích hợp" Nhặt giấy tờ nhà lại, Cao Tài nhú nhú lông mày liên tưởng.

Giấy tờ này đều của Nam Thế Dương, vì cái gì lại giấu bên trong vỏ rượu ở đây?

Chẳng lẽ Nam Thế Dương mang bốn căn nhà của hẩn cho con nhỏ kia?

"Này nói không chừng, đàn ông một khi đã cuồng si thì có vật gì mà không cho chứ. Xem ra tên nhóc đã bị con nhỏ Văn Đình Tâm bí ối hút hồn rồi, vài căn nhà thì tính là gì chứ". Lầm bầm nhỏ nhỏ, Cao Tài lại định bỏ giấy tờ vào trong túi mình, "Nhất định là bởi vì con nhỏ bí ối chưa trưởng thành, không thể thừa kế nhà này nên mới chưa sang tên, nên vẫn còn dùng tên của thằng nhóc thối kia".

Nhưng nhét vào một nửa, bàn tay lại dừng lại một lần nữa.

"Cái giấy tờ này còn chưa sang tên, mình lấy thì cũng có ích lợi gì.

Nhưng này tay nhét vào một nửa, lần nữa dừng lại. Đây cũng không còn là của thằng nhóc thối đó nữa, về sau thiếu gì cơ hội lấy đi".

Suy nghĩ thật lâu, Cao Tài còn đang nghĩ xem có nên cầm hay không.

Đang lúc này, hẩn nghe giọng nói của Nam Thế Dương từ bên ngoài truyền vào,

"Hai người kia còn ở đây không? Có mang vật gì đi chưa?"

Trong lúc vội vàng, Cao Tài vội vàng cầm giấy tờ nhà nhét lại vào trong vỏ rượu.

Một loạt hành động làm không thông qua não bộ chỉ huy, vốn dĩ hẩn rất muốn nhưng nghĩ tới là của Nam Thế Dươn, trong suy nghĩ vẫn không dám..

Mạnh mẽ đứng dậy, đi ra khỏi phòng bếp, đang lúc đóng cửa thì nghe Dư Dương trả lời, "Còn ở đây, nhị thiếu ông chủ không cho phép tôi đuổi họ đi".

Chuẩn bị một ít lý do từ chối đều ứng phó với nhị thiếu, không nghĩ rằng hẩn còn chưa nói dứt câu, người ta đã bỏ qua hẩn mà bước vào trong.

Lúc Nam Thế Dương ôm Văn Đình Tâm đi vào, vừa lúc thấy Cao Tài đang bước tới chỗ Từ Kiến Bình.

Không đợi Từ Kiến Bình mở miệng, Cao Tài đã nói trước, giống như là che dấu sự chột dạ, "Bà xã, còn chưa ăn cơm tối đâu, mau đi nấu đi".

"Com tới à" Từ Kiến bình liếc về phía Văn Đình Tâm, "Nói con nhỏ kia đi làm đi".

"Con nhỏ chết tiết kia, mày có làm com tới hay không, chú Tài của mày dối bụng mày không biết hay sao" Duỗi thẳng người, Từ Kiến bình đối với Văn Đình Tâm vẫn cay nghiệt như trước, cho dù là có Nam Thế Dương ngay trước mặt, bà ta cũng chẳng quan tâm.

Đương nhiên trong ý nghĩ của Từ Kiến Bình, ông cụ sẽ để cho bọn họ ở lại đây, nên bà ta cũng chẳng sợ gì Nam Thế Dương, đồng thời, cũng thêm quyền để la hét Văn Đình Tâm.

"Nói cho con nghe, con mà ở cùng với thằng nhóc thối này, nhất định sẽ hối hận" Cao Tài từ chỗ của Từ Kiến Bình đi tới, quay đầu nói với hai người bọn họ, cố ý che giấu chuyện vừa rồi, "Ông nội hẳn mới gọi điện cảnh cáo chúng ta, cách xa hẳn một chút".

Hai người đó vẫn vô liêm sỉ như vậy, nói chuyện thì vô cùng tự nhiên, Văn Đình Tâm tiếp tục đánh giá, có lẽ giấy tờ nhà còn chưa bị phát hiện.

"Không cần để ý bọn họ, chúng ta đi tới phòng bếp" Nghiêng đầu tới bên tai Nam Thế Dương cô nói nhỏ.

"Được" buồn bực cất tiếng, như vậy không ổn, Văn Đình Tâm nghiêng đầu quá gần hẳn, khoảng cách giữa hai người bị rút ngắn, hẳn chỉ cần xoay người một chút là sẽ chạm lên môi cô.

Nam Thế Dương không giám tùy tiện động đây, thật ra mà nói, chỉ mới cảm nhận được hơi thở của cô ở bên tai, hẳn đã thấy cả người choáng váng.

Bước chân ra ngoài, hai người cũng không để ý đến vợ chồng Cao Tài, nhanh chóng đi về phía nhà bếp.

Phản ứng như vậy làm cho Từ Kiến Bình từ trên ghế đứng lên, vội vàng nói với Cao Tài, "Ông xã, bọn họ thật muốn đi nấu com cho chúng ta?"

"Suy nghĩ linh tinh" Đưa tay dí lên đầu Từ Kiến Bình, Cao Tài cực kỳ ghét bỏ, "Ra ngoài mua đồ ăn đi, tôi ở trong nhà chờ bà".

Nói xong, đẩy Từ Kiến Bình một cái, nhanh chóng lướt qua, đi về phía gian phòng.

Từ Kiến Bình bị hất đẩy cơ thể lắc lư vài cái, say khi đứng vững mới nhanh chóng nói lại, "Ông xã, đợi một chút để con nhỏ chết tiết kia đi mua, chúng ta đã mệt mỏi một ngày rồi, không phải là nên nằm trên giường xem ti vi thoải mái sao?"

Cao Tài không nói lại, trong đầu đang suy nghĩ nhiều chuyện khó chịu nhanh chóng bước về phía phòng.

Hắn đoán rằng, Văn Đình Tâm và Nam Thế Dương vừa về tới đã chạy xuống phòng bếp nhất định là vì giấy tờ nhà.

Cũng may, lúc này nếu di chuyển vị trí của xấp giấy tờ nhà ấy, bây giờ sẽ phiền toái!...Nếu như vừa rồi hắn trộm đi thì...

Aiz. Nhưng mà trộm cũng không làm gì được! Hơn nữa nếu bị phát hiện nhất định sẽ phải vào tù.

Trong lòng Cao Tài ảo não đau xót, miếng mồi ngon như vậy cũng không thể ăn, nghĩ tới là muốn đau cả thịt.

Chính xác là như vậy, Văn Đình Tâm vừa vào bếp, nhanh chóng lấy giấy tờ nhà đất ra khỏi cái vò rượu, cẩn thận xem xét.

"Đã bị người khác xem qua" ngón tay gát gát trên hộp gỗ nhỏ, không có một chút bụi, điều đó chứng minh mới có người mở ra xem.

Nghĩ lại chắc chắn là tên Cao Tài, nếu như là Từ Kiến Bình chắc chắn đã lấy đi, nhưng là Cao Tài, ông ta sẽ suy nghĩ, dù sao trên giấy tờ cũng đứng tên Nam Thế Dương!

"Thế Dương, để ở chỗ anh đi" gấp bốn bản ngay ngắn lại, nhét vào tay Nam Thế Dương. Sau đó cô mới nghiêm túc căn dặn, "Nhất định phải giữ cho kỹ, về sau đều cho anh dùng để gây dựng sự nghiệp, không thể bỏ đi, có biết không?"

"Được" Gật đầu đồng ý, Nam Thế Dương nhanh chóng đem giấy tờ nhét vào trong túi quần mình, như cất giấu báu vật vào trong lòng.

Mặc dù nghe không hiểu ý của cô, nhưng hẳn vẫn đồng ý.

Quả thật, nhà này đều của cô. Cho dù là do hắn đứng tên, hẳn cũng không bao giờ nghĩ rằng đó là của mình.

Tiền của phụ nữ không cần, đồ của phụ nữ không cần, nhất định không để phụ nữ chi tiền cho mình, Nam Thế Dương mang đầy đủ bản tính của đàn ông!

"Nhị thiếu, cậu ở bên trong à?" Ở bên ngoài phòng bếp, Du Dương thừ gờ cửa, cẩn thận mở miệng, "Nhị thiếu, cậu nên về nhà rồi. Ông chủ gọi điện thoại giục cũng đã lâu".

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: 52, Giam Lông Cha Mẹ Cặn Bã!

Nhìn hai người bọn họ vừa về đã đi thẳng vào bên trong, Dư Dương cũng nhanh chóng đi theo.

Đứng ở bên ngoài phòng bếp, hắn nhìn qua khe cửa có thể thấy bọn họ đứng ở trong góc đang lén lút làm gì đó.

Bộ dạng này làm cho Dư Dương nhớ tới chuyện Cao Tài cũng mới vào trong nhà bếp.

Một trước một sau đi vào trong đây, chẳng lẽ có điều gì bí ẩn?

Trong lòng hắn thầm nghi ngờ, cũng đã nhanh chóng lén lút điện về báo tin với ông chủ. Sau đó mới mở miệng nhắc nhở, "Nhị thiếu chúng ta nên về nhà thôi".

Ở bên trong bếp, Nam Thế Dương và Văn Đình Tâm nhìn nhau, Văn Đình Tâm cất vò rượu đi nhắc nhở, "Đúng là không còn sớm nữa, anh mau về nhà đi".

"Không cần vội, còn có một việc chưa xử lý". Xắn tay áo đứng dậy, hắn bày ra tư thế giống như chuẩn bị đánh nhau, "Giải quyết hai người kia xong, tôi sẽ về".

"Haiz" Đứng dậy giữ chặt cánh tay của hắn, Văn Đình Tâm mở miệng nhắc nhở, "Đêm hôm thế này giải quyết thế nào? Anh cho là bỏ đồ đạc và họ ở ngoài là ổn sao? Anh có chắc là hơn nửa đêm cảnh sát sẽ không đưa họ trở lại chứ?"

"Còn nữa, với tính tình của bọn họ, còn có ông nội hay cháu kính của anh nữa, làm sao dễ dàng để cho bọn họ bị đuổi ra ngoài đây. Anh xem Dư Dương bây giờ cũng đang ở ngoài chờ anh về, nếu không có ông nội anh hạ lệnh, tại sao hắn lại không dám động tới hai người kia chứ".

Nghe cô phân tích mọi chuyện lý lẽ đâu ra đấy, Nam Thế Dương nhú chặt lông mày, "Thế bây giờ nên làm sao nhỉ? Hay là tôi không về nữa, ở lại với em".

"Đừng, anh cứ về đi. Anh xem, quan hệ của anh và em vừa mới khá lên một chút ông nội anh đã nhắm vào em như vậy. Nếu anh đi cả đêm không về, không biết chừng ông nội anh sẽ tới đây đốt nhà em luôn đó". Ngón tay chỉ lên nóc nhà, ý định của hắn bị Văn Đình Tâm gạt bỏ.

Tình huống không thể tiến không thể lùi, bên trái vấp, bên phải gặp chướng ngại làm cho hắn hết sức bực bội.

"Tôi mang em về nhà, chúng ta đi gặp ông nội, nói rõ ràng mọi chuyện với ông".

"Chát" một tiếng, trên ót của Nam Thế Dương bị cô đánh trúng.

"Á" Xoa ót, Nam Thế Dương bực bội nhìn cô, "Em làm gì vậy?"

"Anh giỏi nhì, tại sao em phải đi gặp ông nội của anh, tại sao lại phải đi để chịu nhục. Anh có biết lần trước ông ấy nói gì em không hả?" Ngắc đầu trả lời hắn, nghĩ lại lần đầu gặp ông, nghĩ đến ánh mắt lạnh như băng của ông kiếp trước, Văn Đình Tâm vô cùng tức giận.

Ông cụ nói những lời vô cùng khó nghe, thật là cậy có tiền, nên không cho cô một chút danh dự.

Văn Đình Tâm bây giờ tuy rất nghèo, nhưng vẫn không chịu được sự khinh bỉ này. Lòng tự trọng sẽ sinh ra tức giận, sinh ra thù hận, cùng với nhiều cảm xúc khác.

Ít nhất bây giờ cô cũng không muốn ở cùng một chỗ với lão đại của bang xã hội đen.

"Anh nghe em, đợi lát nữa anh về cùng Dư Dương đi, em ở lại không sao đâu". Định không lại ông cụ, nhưng những người này Văn Đình Tâm tự tin là mình vẫn đối phó được, "Nếu như có vấn đề, em sẽ báo cảnh sát".

"Không được, tôi lo lắng. Nếu như chờ đến lúc có vấn đề, báo cảnh sát cũng không kịp" Mặt mày nhăn lại, vấn đề này đúng là phải cẩn thận suy nghĩ, "Nếu không tôi để bọn đàn em tới bảo vệ em".

Nhìn vẻ mặt rối rắm lại ngốc ngốc của hắn, Văn Đình Tâm không nhịn được giờ tay vuốt đầu hắn, cười nói, "Anh, đừng nghĩ nữa. Em có cách".

"Cách gì?"

....

Khoảng nửa giờ sau, Nam Thế Dương ngoan ngoãn trở về cùng Dư Dương.

Trong sân nhà, Văn Đình Tâm nhanh chóng trở lại phòng ngủ lấy quần áo, chuẩn bị xuống bếp nấu nước tắm.

Bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn lướt qua phòng Cao Tài, bỗng nhiên nghe được một tiếng "Két..." nhưng cửa cũng không mở ra..

Cửa phòng bị khóa lại bởi hai chiếc khóa lớn, ở trên chiếc khóa lớn, áng chừng còn có mười chiếc khóa nhỏ, mỗi chiếc khóa nhỏ lại được kết hợp bởi vô số khóa nhỏ khác.

Đây là một bộ khóa đầu rồng, khóa chắc chắn cửa phòng lại, Cao Tài cố gắng mở đến thế nào cũng không ra.

"Con nhỏ chết tiết kia! Mày có phải đang ở bên ngoài hay không! Mày đã làm gì hả". Cửa phòng bị kéo vang lên những tiếng "ken két", từ trong phòng Từ Kiến Bình không ngừng hò hét ra.

Liếc về phía phòng đó, Văn Đình Tâm nhún vai vô cùng đắc ý.

Cô đã nghĩ thông suốt, nếu ông cụ nhất định phải đưa bọn họ đến để giám sát cô, vậy cô cũng sẽ để họ ở đây.

Ở bên trong phòng lớn đó, ti vi cũng có, còn có đồ ăn vặt mà Nam Thế Dương mua cho, cô đoán rằng dù có nhốt họ hai ba ngày cũng không thành vấn đề.

"Con nhỏ chết tiết kia, mẹ nó mày có nghe bà đây nói không. Mày già bộ đấy à! Mày để bà đây ở trong này, coi chừng bị trời phạt".

"Thật là âm ỉ" Văn Đình Tâm bịt tai lại, lắc đầu không biết làm sao.

Cứ việc âm ỉ đi, dù sao ngày mai cô tạm thời cũng không có ở đây, cũng không ảnh hưởng đến cô lâu được.

Đi vào nhà bếp, bật bóng điện lên, nhóm bếp củi lên, sau đó nấu một nồi nước nóng.

Đầu năm nay, bếp ga cũng đã xuất hiện, nhưng bếp củi nhà cô vẫn dùng khá tốt, cũng không đến mức bất tiện.

Ngày mai cũng là cuối tuần, Văn Đình Tâm quyết định dời đến căn nhà mới mua khác, cái nhà kia mới hơn so với ở đây một chút, phòng bếp kiểu mới, có phòng tắm nổi liền, mặc dù hơi xa trường một chút, nhưng cuộc sống lại thuận tiện hơn.

Quan trọng nhất là, lúc cô mua nhà cũng đã chú ý ở bên cạnh có xưởng đang tạm đóng cửa, trước mắt đang trong giai đoạn sang nhượng, cô chuẩn bị mua lại, sau đó cải biến.

Cho nên vừa rồi lấy thẻ từ Nam Thế Dương cô đã muốn qua đó. Ngày mai, nếu Nam Thế Dương không thể đi cùng, cô cũng có thể tự mình tới được.

Tính toán xong xuôi, Văn Đình Tâm cảm thấy trong lòng vô cùng hưng phấn.

Nếu không để ý đến những thành phần không vui vẻ như cặp vợ chồng mẹ kế và ông cụ, thì cuộc sống bây giờ đối với cô mà nói, thực sự rất tốt.

Có thể đi học giống học sinh, cũng có thể phấn đấu làm việc giống người lớn, còn có thể thấy tên thiếu niên kia lớn lên từng ngày dưới mắt cô....

Cuộc sống như bây giờ đối với cô không hề khó chịu cho lắm.

Lòng người không cần quá tham, đối với chuyện được mất cũng không cần quá tính toán, cuộc sống sẽ rất tốt đẹp, đây là kết luận của cô, một người phụ nữ đã hơn ba mươi.

Ngồi cạnh bếp chờ nước sôi, Văn Đình Tâm lấy cây củi khều khều trong bếp.

Trong đầu vẫn tiếp tục tính toán kế hoạch tiếp theo.

Phải biết rằng có nhà vẫn là chưa đủ, thị trường bất động sản cũng phải năm năm nữa mới bắt đầu phát triển, trước đó, cô phải nghĩ biện pháp khác để làm cho tiền đẻ ra tiền, tiền sinh sôi tiền...

Ở trên thương trường, muốn cho chuyện buôn bán phát triển thuận lợi, nhất định phải có trợ thủ.

Giờ phút này, cô lại bắt đầu nhớ đến những doanh nhân giàu có nổi tiếng của kiếp trước...

Nếu như có thể hợp tác được với một vài người...

Đúng rồi, kiếp trước cô còn nhớ, một thương nhân vô cùng giàu có xuất thân từ Nam Giao nghèo. Lúc đó người dân trong thôn đã vô cùng cảm tạ người này vì mang đến lợi ích lớn hơn trước đây từng có.

Đến tận chỗ hán xin việc, người đó từng là mục tiêu mà trong thời gian dài Văn Đình Tâm muốn nhờ vả.

Nhưng mà người kia tính tình vẫn luôn kiêu ngạo, kiếp trước không chịu để ý cô, bây giờ không biết có để cho cô kiếm được chút lợi nào không nữa.

Dĩ nhiên, những tiềm năng này vẫn phải khai thác trước, trước mắt cô cần chính là

"Đúng nha, mình có thể tìm chú Vương Đạt đến hỗ trợ". Búng tay một cái, cô nhanh chóng quyết định.

Nhìn nước vẫn còn chưa sôi, cô vội vàng quay về phòng cầm cái laptop ra.

Từ Kiến Bình ở bên trong căn phòng kia, vẫn hét giống như tiếng heo bị chọc tiết, "Ông xã, ông mau nói vài câu, con nhỏ chết tiết kia dám khóa chúng ta ở bên trong".

"Đừng làm ồn nữa, xem tivi đi". Ở trong phòng Cao Tài xoay người, tiếp tục nằm, cũng không đề ý đến Từ Kiến Bình.

Tiết mục phim truyền hình vẫn phổ biến như cũ, Hoàn Châu Cách Cách.

Tiếng ồn ào của Từ Kiến Bình phối hợp với âm thanh Từ Vi đang bị Dung ma ma đâm kim, nghe vào tai đúng là một loại âm thanh ảo diệu.

"Chặc chặc chặc" lắc đầu, Văn Đình Tâm không thêm đề ý, bước thẳng vào nhà bếp...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: 53, Yên Lặng Phản Kháng!

Một chiếc xe màu đen nhanh chóng dừng lại trước cửa lớn của Nam gia, chủ bảo vệ từ sáng sớm đã mở cổng lớn, thò đầu ra ngoài mong chờ chiếc xe này.

"A" Trên ghế lái, Dư Dương ngẩng đầu nhìn ánh mắt Nam Thế Dương ở trong kính, lập tức bị giật mình, "Nhị thiếu, cậu đề tôi đến ở nhà của tiểu thư Đình Tâm sao?"

"Đúng! Tôi nay phải đi, căn nhà kia có bốn phòng, anh hãy ở một phòng đi" Nói lại một lần nữa, quyết định này không hề thay đổi.

Nam Thế Dương cầm túi xách lên, vỗ vỗ ghế lái, "Anh hãy mau chóng đi mua giường, chăn mền cùng với bàn chải đánh răng, và đồ dùng hàng ngày, tới nhà Văn Đình Tâm ngủ lại một đêm. Đi nhanh đi!"

Mặc Dù đã khóa Cao Tài và Từ Kiến Bình ở trong phòng nhưng Nam Thế Dương vẫn không yên tâm.

Phải biết rằng, ngày đó hấn đón Văn Đình Tâm về, cả người cô đều là vết thương, nhất là bàn chân, đến giờ vẫn chưa khỏi.

Trải qua lần đó, hấn tuyệt đối sẽ không cho phép Văn Đình Tâm lại ở cùng với hai người nguy hiểm kia một chỗ nữa, tuyệt đối không cho phép!

"Nhị thiếu, nhưng trách nhiệm của tôi là bảo vệ cậu" Quay đầu lại, Dư Dương cảm thấy không tình nguyện, "Nếu tôi đi rồi, buổi sáng và tối ai sẽ đưa cậu đi học chứ?"

"Từ giờ trở đi, nhiệm vụ của anh là bảo vệ Văn Đình Tâm, ở nhà, nhất định phải đi cùng cô ấy, bảo vệ cô ấy". Chuyện tới trường tôi có thể lo liệu, về sau anh đưa Văn Đình Tâm là được. Quan trọng nhất là nếu xảy ra chuyện gì không may phải nhanh chóng gọi cho tôi biết không?"

Lải nhải, lải nhải, Nam Thế Dương nghiêm túc dặn dò rất nhiều. Xem ra lần này đã quyết định xong xuôi.

Giao Văn Đình Tâm cho Dư Dương nhất định không phải là phương án tốt nhất trong lòng hấn, nhưng không còn cách nào khác, tạm thời cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Nhị thiếu, như vậy không tốt lắm đâu. Ông chủ đã đề tôi bảo vệ cậu..."

"Tôi đề anh bảo vệ cô ấy! Anh nghe tôi hay nghe ông nội? Tôi nói cho anh biết, nếu như anh không phải người của tôi, về sau tôi cũng sẽ không cần dùng anh hiểu chưa?"

Sau câu nói này, Dư Dương không dám phản bác dù chỉ một câu, chỉ có thể gật đầu đồng ý. Nếu như hấn lại phản bác một câu, về sau cũng đừng mong đến việc theo bên cạnh nhị thiếu.

"Được, tôi xuống xe, anh hãy mau đi đi. Tôi nói cho anh biết, nếu Văn Đình Tâm mà xảy ra chuyện gì, tôi sẽ tính lên đầu anh đó hiểu chưa?" Vô cảnh cáo trên ghế, sau đó Nam Thế Dương mới hài lòng xuống xe.

Đi tới gần cửa, nhìn thấy phòng khách Nam gia vẫn còn thấp đèn. Đứng ở ngoài cửa biệt thự Nam Thế Dương cũng có thể đoán được ông nội đang ngồi chờ hấn ở phòng khách.

Tâm trạng không tốt, con tức ở trong đầu, làm cho Nam Thế Dương hôm nay chẳng muốn đi nịnh nọt ông nội.

Hít sâu hai tiếng, giờ tay kéo ống quần lên một chút, sau đó giờ chân đạp cửa nhanh chóng bước vào trong...

Ở trong phòng, ông cụ đang ngồi trên ghế sofa, trên tay bưng ly trà an thần, khoe môi hơi mím lại, hai chân bắt chéo chờ thằng cháu không ngoan trở về.

Nào biết, ly trà vừa mới đưa lên miệng, đôi mắt đã trông thấy một bóng người, vừa nhìn thấy đã "Phụt" một tiếng, ngụm trà bị phun ra ngoài.

"Thằng nhóc thôi!" Không kịp lau miệng, ông cụ đã chạy đến bên cầu thang tức giận hét lớn, "Mau đứng lại cho ông nội".

Động tác của kẻ xấu kia quá nhanh, trả lời ông chỉ là cái bóng không ngừng biến mất trên cầu thang.

"Ông chủ" ở một bên người giúp việc đưa chiếc khăn lông lên. Ông cụ hung dữ với lấy sau đó trừng mắt một cái, "Làm ăn kiểu gì vậy! Cũng không biết đường bắt lấy thằng nhóc thôi kia!"

Bị ông chủ trừng một cái, người giúp việc căng thẳng lui về phía sau, "Ông chủ, nhưng ông không ra lệnh bắt nạt thiếu lại".

"Đúng vậy, tôi không nói!" Lau khô miệng, trả khăn lông lại.

Người giúp việc nhanh chóng nhận lấy khăn lông, không nghĩ tới, ông chủ đưa tay gõ trên trán "Chát chát chát" từng cái, cùng với tiếng thở phì phì.

"Tôi không ra lệnh, cậu sẽ không biết à! Này muốn cậu làm gì cậu mới làm à? Nhảm chán ở chỗ này đợi cả buổi tối, để nhìn thằng nhóc kia chạy Marathon trước mắt tôi hay sao?"

Đánh ngày càng nhiều, người giúp việc kia muốn trốn cũng không dám trốn, cố gắng chịu đựng ông chủ xả giận!

Một lát sau, ông cụ mới thu tay lại, hừ lạnh, "Đúng là đồ bỏ đi, giống với thằng nhóc thôi kia".

Bị ông chủ đánh một trận, người giúp việc nửa câu cũng không dám nói, chỉ lui về phía sau hai bước, đứng yên.

"Lên lầu, tôi muốn tìm thằng nhóc thôi kia nói chuyện một chút". Giờ tay lên, cầm lấy quả trứng người giúp việc đưa qua, sau đó đứng dậy.

Bước chân mạnh mẽ bước lên lầu, sau lưng ông không dưới tám người làm đi theo. Còn có hai vệ sỹ cao cấp, mười phần trận thế này lại không thể trợ giúp cho ông cái gì cả.

Ở trên lầu, Nam Thế Dương về đến phòng đã nhanh chóng khóa cửa lại, chui đầu vào trong chăn, quấn mấy vòng, buồn bực ngủ say.

Hắn biết rõ ông nội chắc chắn sẽ tìm tới cho nên lúc này hắn nhất định phải bày ra thái độ của mình.

Quả nhiên, khi hắn mới nằm không được một lát, ngoài cửa đã truyền vào tiếng của ông nội, "Gõ cửa đi".

"Cạch cạch" vài cái, bên trong không hề đáp lại tiếng gõ cửa đó.

"Gõ lại, nhất định là giả bộ ngủ!" Một tiếng ra lệnh, âm thanh "cộc cộc" lại vang lên, lần này kéo dài một lúc, vẫn không có dấu hiệu mở cửa.

"Thằng nhóc thôi!" Bực bội nói một câu, ông cụ vung tay lên, "Đi tìm chìa khóa mở cửa".

"Vâng ông chủ"

Sau khi lên tiếng, không đầy một lát người giúp việc đã mang chìa khóa tới, "cạch cạch" âm thanh mở khóa vang lên, ở trong phòng Nam Thế Dương quần chặt chần mền vào người.

"Aiz, thằng nhóc thôi, đây là chiêu gì vậy. Mày cho rằng mày trốn ở bên trong ông nội sẽ không trách chuyện buổi tối mày không đi xem mặt sao? Mày nghĩ cũng thật tốt nhì!" Nói lảm nhảm vài câu, ông cụ đi tới cuối giường dừng lại.

Trên giường lớn, Nam Thế Dương co thành một cục, cũng không động dậy, hoàn toàn không để ý đến lời của ông cụ.

"Thằng nhóc thôi!" Đạp đạp lên chỗ nhô lên của chăn mền, lông mày ông cụ nhíu chặt, "Mày đứng lên cho ông nội nói chuyện".

Không biết làm thế nào, Nam Thế Dương vẫn không có chút phản ứng.

"Thằng nhóc thôi, mày biết hôm nay mày không đi gặp Cao tiểu thư làm ông nội mất mặt biết bao nhiêu không? Người ta gọi tới nói cô bé ấy đợi cả buổi tối, đến cả cái bóng của mày cũng không gặp".

Giờ quả trứng lên, đập lên chăn một cái, ông cụ không nhịn được nói, "Mày đừng có giả chết, tối mai ông nội cho mày hẹn một người khác, thời gian cũng như vậy, mày nhất định phải đi biết chưa?"

Không trả lời ông, Nam Thế Dương vẫn ngủ như người chết...

"Đừng giả bộ, không phải là tức giận ông nội sao. Có trách ta gọi cha mẹ con bé nghèo hèn kia đến không?" Thấy hắn không hề có động tĩnh gì, ông cụ tiếp tục nói, "Mày nên biết, ông nội là giúp mày. Mày nói mày phải có trách nhiệm với con nhỏ đó, nhưng ý nghĩ đó là sai biết không".

"Cha mẹ con nhỏ đó còn ở đây, bất kể là về mặt pháp luật hay tình thân đều không tới lượt mày chịu trách nhiệm. Ông nội nói cho mày biết, mày không cần thiết phải đối tốt với nó. Trong lòng nó đầy rẫy âm mưu, ông nội đã nhìn ra". Lúc nói câu này, ông cụ đánh vào hắn hai cái, vô cùng tức giận.

"Thằng nhóc thôi" Bực bội kêu một tiếng, ông cụ cảm thấy lời đó quá nặng, lại nhanh chóng đổi thành nhẹ nhàng khuyên giải, "Con xem con lớn như vậy cũng chưa từng thân thiết với cô gái nào, con bé Nam giao kia cứu con, con sẽ thấy cô ta rất tốt, thậm chí là thích cô ta. Nhưng tất cả là tại vì con quá nhí, cũng không hiểu nhiều".

"Ông nội sắp xếp cho con mấy cô gái cũng không phải là vì thân cận, mà chỉ là hy vọng con có thể tiếp xúc nhiều một chút trên phương diện này, ít nhất trong lòng cũng hiểu một chút về phụ nữ. Đến lúc đó, con sẽ biết, cô gái nam giao nghèo hèn kia thực chất là một đũa chĩa ra sao".

Nói không ngừng nghỉ một hồi lâu, đêm nay nhìn ông cụ vô cùng kiên nhẫn, chỉ tiếc người trên giường chẳng phản ứng lấy một chút.

Không đầy một lát, ông cụ tức giận lên tới tận óc...

"Xem ra trái tim con là sắt, được, vậy ông nội cũng nói cho con biết trước một tin xấu".

"Con muốn cùng con nhỏ đó ở một chỗ, hai người muốn yêu đương, ông nội có thể mặc kệ, nhưng con không thể mang một phần tiền của ông nội đi! Không thể mang một đồ vật đi! Hiểu chưa?"

Mỗi một người đàn ông sẽ có một thời phản nghịch tuổi thanh xuân, nhìn Nam Thế Dương trong bộ dạng này, ông cụ cũng biết giai đoạn này đã tới.

Vậy hãy nhìn hắn nghèo một thời gian, xem còn có thể kiên trì hay không!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: 54, Xem Phim Học Chuyện Tình Cảm!

Thật ra mà nói, ông cụ vốn định cùng với Nam Thế Dương cãi cọ một trận. Ai biết được thằng nhóc đó một chút phản ứng cũng không có.

Ở trước mặt một đứa nhỏ, nếu nó chống lại, hay nghe lời, hay là biểu hiện ngang bướng, thì cũng chứng minh được là nó có nghe lọt vào tai. Nhưng nếu nó không thèm để ý, không thèm nghe, thì chứng tỏ lời mình nói nó không hề để ý chút nào.

Loại người này, là loại khó dạy dỗ nhất.

Nói rồi khuyên, đến mức phát giận, cũng không được, ông cụ không nói nữa. Để lại một câu cuối cùng cay nghiệt sau đó phất tay áo rời đi.

Một đoàn người làm cũng nhanh chóng theo sau, "Lạch cạch" một tiếng, khóa cửa phòng lại, Nam Thế Dương lúc đó mới chui đầu ra khỏi chăn.

Ở bên trong chăn nóng bức, bí hơi, lúc hắn thò đầu ra ngoài, mặt mày đã đỏ bừng, thở hổn hển.

Nghe xong lời ông cụ nói, trong đầu Nam Thế Dương tê dại.

Gãi đầu, mày nhú lại, hắn đứng dậy thay đồ ngủ, uể oải ngồi vào bàn đọc sách.

Mở đèn học, lôi từ trong học tủ ra một cuốn nhật ký, đặt trên bàn, trước khi đặt bút viết hắn nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay...

Chỉ cảm thấy, nội dung hôm nay có thể sẽ rất dài. Bởi vì trong vài phút ngắn ngủi này tâm tình của hắn đã lên xuống nhiều lần, không có một chút yên tĩnh nào.

Nhưng lúc cầm bút lên tay, lại chần chừ dừng lại.

Trong lúc này, hắn lại không biết nên viết từ đâu...

Suy nghĩ thật lâu, lúc này mới "soạt soạt" viết vài chữ mở đầu - "Hôm nay, cô ấy..."

"Cô ấy..." Nhẹ nhàng mở miệng, chần chừ một chút. Hắn giống như không biết nên miêu tả cô thế nào.

Ngồi bút ở trên nhật ký giằng co một lúc, mới mạnh mẽ viết, "Cô ấy nói, cô ấy đối với mình giống như em trai, vậy..."

Viết xong, lại "soạt soạt" gạch đi câu đó.

"Thật đúng là..." Gãi đầu, hần có chút bực bội.

Thật ra mà nói, đây là lần đầu tiên hần không viết nhật ký được. Cảm thấy nội dung rất nhiều, ý nghĩ trong lòng cũng rất nhiều, nhưng không làm sao viết được...

Tâm tình hỗn loạn, đầu óc cũng nhiều ý nghĩ kỳ quái, nghĩ không xuôi cũng không viết xuống.

Rối rắm rất lâu, cuối cùng Nam Thế Dương gấp nhật ký lại, quay về giường nằm xuống.

Hai tay chống lên đầu giường, ngược mắt nhìn lên trần nhà, giờ phút này trong đôi mắt hần hiện lên sự hoang mang.

Trong phút chốc như vậy hần nghĩ tới chuyện không biết có phải hần thích Văn Đình Tâm hay không? Cho nên mới vì cô mà tâm tình không yên.

Suy nghĩ này vừa hiện lên ở trong đầu, đã bị câu nói lúc nãy của ông nội xóa bỏ.

Ông nội nói cũng đúng một chút.

Hần cho tới bây giờ cũng chưa tiếp xúc với cô gái nào, Văn Đình Tâm cứu hần, rồi đối với hần tốt như vậy cho nên hần mới coi Văn Đình Tâm đặc biệt.

"Aiz, phiền chết". Hần ngồi dậy trên trường, mọi chuyện ở trước mắt quá nhiều, lại rối linh tinh làm hần vô cùng khó chịu.

Trong lúc này, cũng chỉ biết mở tivi xem cho đỡ buồn. Bây giờ hần cảm thấy chỉ có thể xem phim hoàn châu cách cách chán ngắt đó mới đi chuyển sự chú ý được.

Kỳ lạ là, cầm chiếc điều khiển từ xa ấn mấy kênh cũng không thấy chiếu phim Hoàn Châu cách cách.

Trong lúc này hần cố tình muốn xem, rồi giường mở máy tính lên, đăng ký một tài khoản truy cập sau đó tìm kiếm phim.

Thời đại này lên mạng xem phim truyền hình phải mất phí, máy tính cũng chỉ nhà giàu mới có thể dùng, cho nên không phải lúc quan trọng, hần cũng không muốn dùng tới thứ này.

Tùy tiện chọn một tập phim, quay lại giường đắp chăn, nhìn chằm chằm màn hình hần cảm thấy vô cùng tê nhạt...

Không biết hần chọn chuẩn xác hay không mà mở ra ngay lúc mấy người tuổi trẻ đang phát sinh tình cảm.

Nhìn Ngũ a ca, Nhĩ Khang, Nhĩ Thái ba người bạn tốt ở cùng nhau bàn bạc về vấn đề tình cảm. Nam Thế Dương cũng tập trung tinh thần nghiêm túc lắng nghe....

Nội dung tập phim đã phát triển đến tình huống nào hần không biết rõ, hần chỉ nghe được Nhĩ Thái nói với Ngũ a ca, "Tôi chỉ biết là lúc Tiểu Yến Tử nhìn huynh, cô ấy thường xuyên đỏ mặt. Aiz, nếu như cô ấy đỏ mặt với tôi, tôi nhất định sẽ theo đuổi cô ấy".

Sau câu nói đó, chỉ thấy trong máy vi tính là hình ảnh Ngũ a ca vô cùng mừng rỡ, ngồi trước máy tính, Nam Thế Dương đỏ mặt, lông mày nhíu chặt.

Lúc này, hần hoảng hốt nghĩ tới, không biết Văn Đình Tâm có đỏ mặt với hần hay không thì không rõ, nhưng hần lại thường xuyên đỏ mặt trước cô ấy....

Hần thường xuyên nghĩ đến việc muốn đào một cái lỗ mà chui xuống...

Gặp phải tình huống tương tự như vậy, nhìn không được Nam Thế Dương tiếp tục theo dõi...

Suốt cả đêm xem Hoàn Châu cách cách, một tập lại một tập, liên tục cho đến tận sáng.

Xem phim cũng đáng sợ như vậy.

....

Sáng sớm, Văn Đình Tâm sau khi thức dậy rửa mặt, nhìn thời gian vẫn còn nhiều, bắt đầu sửa soạn thay đồ tới trường.

Đồ đạc của cô cũng không có nhiều lắm quần áo, giày dép tốt đều để chỗ Từ Kiến Bình, chỉ còn một chút đồ linh tinh cất ở trong túi xách. Nếu không có gì thay đổi lúc tan học trở về cô sẽ chuyển qua một căn nhà khác.

Đeo túi xách trên lưng, lúc đi qua phòng khách, quay đầu lại nhìn phòng Từ Kiến Bình, bên trong im lặng đoán chừng là đã ngủ.

Không để ý nữa, Văn Đình Tâm không quay đầu lại nhanh chóng bước ra ngoài cửa.

Cửa vừa mở ra, xe Dur Dương đã đứng trước cửa, khiến cô thấy hoảng hốt.

"A, sớm vậy sao?" Nhanh chóng bước lên, Văn Đình Tâm cúi đầu ngó vào bên trong kính xe, xem xét nhiều lần, chỉ thấy Dur Dương chứ không thấy tên nhóc nhà cô đâu.

Đi vòng qua ghế lái, Văn Đình Tâm gõ gõ cửa xe, "Cộc cộc" hai tiếng làm Dur Dương đang ngủ cũng bừng tỉnh.

Xoa xoa mắt, Dur Dương nhìn Văn Đình Tâm bên ngoài cửa xe, hai hàng lông mày nhíu lại, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng vẫn quy kính xe xuống, kìm chế giọng nói, "Tiểu thư Đình Tâm, đã dậy rồi".

"Ừm, sao lại chỉ có anh vậy? Thế Dương đâu?" Liếc mắt vào trong xe, không thấy Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm cảm thấy không yên tâm, "Có phải ông cụ giận hấn, nhốt hấn ở trong phòng không?"

"Không có, lên xe đi". Một tay chỉ về phía ghế sau, thuận tiện xoa hai thái dương. Đối với Văn Đình Tâm hấn cũng chẳng để ý lắm.

Nam Thế Dương kêu hấn vào ở trong nhà Văn Đình Tâm, nhất định hấn không nghe theo.

Chiếc giường cứng đó cũng không thoải mái bằng trong xe hấn. Tối hôm qua Dur Dương rửa mặt sạch sẽ, sau đó mới đi qua cửa chờ. Tồn mất một đêm, Dur Dương cảm thấy thời gian bị lãng phí, nhưng không còn cách nào khác, hấn chỉ có thể nghe mệnh lệnh.

Không chỉ riêng nhị thiếu, ông chủ cũng muốn hấn ở bên cạnh Văn Đình Tâm, theo dõi mọi hành động của cô ta.

Hai ông cháu đồng loạt hạ lệnh, Dur Dương phải ngoan ngoãn nghe theo.

Thấy Dur Dương không muốn nói nhiều với mình, Văn Đình Tâm cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng đi qua ghế sau, cúi đầu chui vào xe.

Vừa ngồi vào vị trí, chiếc xe đã nhanh chóng khởi hành.

Trên đường đi, Văn Đình Tâm hỏi vài vấn đề về Nam Thế Dương, Dur Dương cũng chỉ trả lời qua loa lấy lệ. Nhìn qua kính chiếu hậu, cô có thể thấy ánh mắt Dur Dương nhìn cô về khinh thường.

Đoán chừng lúc cô hỏi tới Nam Thế Dương, Dur Dương trong lòng đã nghĩ rằng, cô có tư cách gì mà hỏi?

Lần này cô đã hiểu rõ, trong Nam gia ngoại trừ tên nhóc, còn lại ai cũng có tính cách như vậy.

Cô cũng không nói chuyện cùng Dur Dương, yên lặng ngồi trong xe.

Ai biết, sau khi chiếc xe dừng lại ở cổng trường, cô vừa xuống xe, Dur Dương cũng bước đến bên cạnh cô, đuổi theo một chút cũng không rời.

"Tôi bây giờ muốn vào trường học, anh có thể đi về" Vẫy vẫy tay, Văn Đình Tâm mở miệng nhắc nhở.

Nhưng cũng không có tác dụng..

"Nhị thiếu nói rằng, tôi có trách nhiệm đưa tiểu thư Đình Tâm đi học. Bây giờ đưa cô tới lớp học, sau khi tan học tôi cũng sẽ ở trước cửa lớp chờ cô". Trả lời bằng giọng nói lạnh lùng, khách sáo, nghe thấy mặt mày Văn Đình Tâm nhíu lại.

Hóa ra là theo dõi cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 55: Ăn Dấm Chưa Không Nói Ra Được!

Hôm nay Dur Dương đưa Văn Đình Tâm đến trường, gây sự âm ý hơn nhiều so với mấy ngày hôm trước Nam Thế Dương đưa cô đến.

Trong số học sinh đa số là thích tám chuyện, Văn Đình Tâm ngồi trong phòng học, ghi ghi chép chép, cực kỳ nghiêm túc. Không biết rằng ngay khi cô đang nghiêm túc viết thì ở bên ngoài đã lan truyền tin tức cô bắt cá hai tay.

Dĩ nhiên, chuyện này ảnh hưởng đến cô không nhiều, cô đến đây đi học chỉ mong học cho tốt cũng không có tâm trạng đi bàn những chuyện không dính dáng này.

Nhưng mà, ở trong lớp của Nam Thế Dương tin tức lan truyền khá mạnh mẽ.

Hôm qua xem phim cả đêm, cả đôi mắt của Nam Thế Dương đã giống gấu mèo, cả người nhìn tiêu tụy vô cùng, trong phút chốc mọi người đều đoán rằng...

"Nhị thiếu, giống như là thất tình, bây giờ phải làm sao?" Ở phía trước tiểu đệ đưa tay khều khều bạn ngồi cùng bàn, giọng nhỏ nhỏ, "Chúng ta có cần hỏi hay không?"

"Tao cũng cảm giác nhị thiếu thất tình, bị một cô gái coi là em trai, có thể không thất tình sao? Mày xem đi hôm nay người thanh niên kia đưa nhị tẩu đi học, người đó so với nhị thiếu lớn tuổi hơn nhiều, nhìn như là tầng lớp thượng lưu ấy". Bạn cùng bàn không có mở miệng mà ở phía sau một thằng bạn khác lại thấp giọng nói.

"Mày đừng nói linh tinh" Ở phía trước, thằng bạn đập vào ót một cái, về mặt căng thẳng nhìn về phía Nam Thế Dương đang ngủ, "Nhị thiếu đang ngủ, đợi lát nữa anh ấy dậy, mày ăn đủ đó".

"Đúng là, thất tình cần phải ngủ một giấc cho ngon. Mày nhìn đi về mặt nhị thiếu hôm nay lúc tối, mày đừng nên đụng vào huyệt súng". Ở bên một người nói.

Một đám tím tùm nói chuyện quả thật làm cho Nam Thế Dương ngủ cũng không yên.

Vốn là khuôn mặt còn vui trong cánh tay, trở mình một cái. Sóng mũi thẳng tắp để lên trên lộ ra nửa khuôn mặt. Mặc dù không mở mắt, nhưng cũng làm cho mấy anh em sợ hãi.

"Xuyt!" Vài người dựng ngón trỏ lên môi, ý bảo im lặng.

Không nghĩ tới, cuối cùng vẫn làm cho Nam Thế Dương tỉnh giấc.

Mày nhú chặt, nháy mắt hai cái nhẹ nhàng mở ra. Thấy cả đám người nhìn mình chằm chằm, Nam Thế Dương lười nhác nói, "Làm sao vậy? Tan học à?"

"Không có, không có đâu, nhị thiếu, chỉ là ra chơi thôi. Không có chuyện gì, anh tiếp tục ngủ đi. Đợi lát nữa em sẽ không để thầy giáo quấy rầy anh". Ở phía trước một tiểu đệ phụ họa.

"Đúng vậy, tâm trạng không tốt sẽ muốn ngủ nhiều, như vậy sẽ không nghĩ tới chuyện thất tình". Ngồi bên cạnh một tiểu đệ cũng chen vào nói.

Đâu biết khi hán nói ra chuyện này, lập tức bị một số tiểu đệ đẩy, "Nói linh tinh cái gì, chuyện này không thể nói".

"Thất tình cái gì?" Ai biết, hai chữ này Nam Thế Dương lại nghe được.

Chống đầu dậy, chớp mắt cho tỉnh, Nam Thế Dương nhìn không được hỏi, "Các người ai thất tình? Sao lại thất tình? Nguyên nhân là gì?"

Cả đêm xem Hoàn châu cách cách, hán đối với chuyện tình yêu nam nữ cũng hiểu được một chút. Bây giờ lại nghe bọn đàn em bàn luận chuyện này, trong phút chốc lấy lại tinh thần, còn cảm giác hứng thú.

"Không, nhị thiếu, tui em không thất tình, là anh". Bên cạnh một tiểu đệ đang chép bài nói, lời này vừa thốt ra đã bị Nam Thế Dương đập một cái.

"Đừng nói giỡn với tao, nói nghiêm túc, ai thất tình?"

Lời này vừa thốt ra, vài anh em liếc nhau một cái, trong ánh mắt đó chứa các ý nghĩ khác nhau, một người mở miệng.

"Nhị thiếu, tui em không nói láo, người xảy ra chuyện đúng là anh. Nhị tẩu bắt cả hai tay đó".

Anh em bị cho đội nón xanh, hán không thể ngây ngốc giống như không biết gì, đây là phương thức xử sự của đàn ông. Cho nên, sau khi cân nhắc trong lòng một chút, một tiểu đệ mở miệng nhắc nhở".

Nghe những lời này, Nam Thế Dương tuyệt đối tỉnh ngủ, nín áo tên tiểu đệ đang trước, "Mày nói cái gì? Văn Đình Tâm với ai?"

Bắt cả hai tay là gì, đó không phải là bị tên tiểu bạch kiểm nào đó qua mặt sao! Loại chuyện như vậy tuyệt đối là sỉ nhục của đàn ông, không thể chịu đựng được!

Lần phản ứng này, ngay cả hán cũng không biết trước được. Có lẽ ở trong đầu hán, bọn tiểu đệ kêu hai tiếng "nhị tẩu" đã giống như vị trí không thể chuyển dời..

"Sáng sớm hôm nay, một người đàn ông đã đưa nhị tẩu đi học. Đưa từ ngoài cổng vào đến tận trong lớp, chuyện đó đã truyền khắp trường! Mấy người tui em cũng thấy". Ở phía trước tiểu đệ nhắc nhở, "Nhị thiếu, lúc trước nhị tẩu coi anh giống như em trai, chê anh trẻ con. Nhìn người đàn ông kia, đoán chừng hợp với khẩu vị nhị tẩu đó".

Nghe tiểu đệ nói xong, Nam Thế Dương thờ phào nhẹ nhõm. Bàn tay đang túm cổ áo cũng dần buông lỏng.

"Nói linh tinh cái gì" Thuận tay đẩy hán một cái, Nam Thế Dương nhú mày, "Mẹ nó, đừng có truyền tin bậy bạ. Đó là vệ sỹ của tao, là tao sắp xếp bảo

vệ cô ấy".

Phản ứng trong đầu chính là Dư Dương. Sáng sớm hôm nay lúc đến cổng trường hắn còn đụng phải Dư Dương, còn hỏi anh ta về tin tức của Văn Đình Tâm, lúc đó hắn mới an tâm vào học.

Ngược lại, không nghĩ tới chút chuyện như vậy lại gây ra hiểu lầm!

"Ôi trời, hèn chi người đó có thể gần với nhị tẩu như vậy". Ngay lập tức tiểu đệ phía trước gãi đầu ngây ngô, "Đúng là hiểu lầm, hiểu lầm".

Nhưng mà nhị thiếu, anh xác định là không có vấn đề gì với nhị tẩu chứ? Vì sao hôm nay lại để người khác đưa tẩu ấy đi học? Hai người cãi nhau sao?" Ở bên cạnh một tiểu đệ không nhận được hỏi, "Em nhìn nhị tẩu thân thiết với vệ sỹ của anh như vậy, anh nên chú ý một chút".

"Đúng rồi, nhị thiếu, nhị tẩu không phải chê anh trẻ con sao? Anh nhìn xem người vệ sỹ đó đúng hợp với khẩu vị của nhị tẩu, nếu lỡ như tẩu ấy để cho hắn có cơ hội thì sao, vậy anh đừng là làm trò cười rồi". Ngồi phía trước tiểu đệ tiếp tục nói.

Thật ra mà nói, bọn tiểu đệ cảm giác chuyện này đúng là cần phải cảnh giác.

Đầu năm nay chủ bị người làm qua mặt không phải là ít, nói không chừng một ngày nào đó, nhị tẩu nhà hắn sẽ bị cướp đi...

"Mẹ nó, mày đang nói linh tinh cái gì" Vỗ đầu vài tiểu đệ, trong lòng Nam Thế Dương xuất hiện một con tức, "Cái gì cũng không đúng, đừng có truyền tin bậy cho tao".

Mặc dù nói như thế nhưng nghe lời nói của tiểu đệ, trong lòng hắn lại xuất hiện một tư vị không rõ.

Giống như là hắn thực sự bị cấm sừng..

Cùng lúc đó, hắn cảm nhận các bạn cùng lớp lén lút nhìn hắn bằng ánh mắt khác, thậm chí có người còn cúi đầu nói chuyện với nhau. Liếc trộm hắn một chút, nhóm bạn lại tiếp tục nói nhỏ, đây không phải là nói về hắn thì nói về ai?

Đại khái từ góc độ người xem, nhóm bạn này đang mỗi người một lời đang an ủi hắn, giống như là an ủi một kẻ đáng thương...

Loại ánh mắt đó, Nam Thế Dương không thể nào chịu được.

"Ai truyền tin linh tinh khắp nơi, mẹ nó, để ta biết nhất định sẽ cho hắn như đòn!" Siết chặt quả đấm tức giận, bởi vì không biết ai truyền tin, cho nên trong mắt hắn, tất cả mọi người đều là người có lỗi, kể cả tiểu đệ của hắn.

Thật không tốt, nhìn thấy ánh mắt sát thủ của nhị thiếu, cả nhóm tiểu đệ cả trong lòng lẫn ngoài miệng đều bị siết chặt.

Một ngày hôm nay, Nam Thế Dương chịu đựng cảnh bị người khác nhìn ngó và bàn luận, hắn vô cùng khó chịu. Thật sự khó chịu, nhưng hắn lại không tìm được người tung tin đồn, cho nên con tức này hắn đã kìm nén suốt một ngày.

Mãi cho đến lúc tan học, hắn ghen một bụng tức đi tìm Văn Đình Tâm.

Tin tưởng rằng chỉ cần hắn ở một chỗ với Văn Đình Tâm, những tin đồn này, sẽ từ từ biến mất.

Nhưng mà, Nam Thế Dương không nghĩ tới, hắn chỉ tới muộn mười phút, đập vào mắt hắn đã là bóng lưng Văn Đình Tâm rời đi cùng Dư Dương.

Bên ngoài trường học, Nam Thế Dương đứng ở phía sau, nhìn về bóng dáng hai người.

Trong một phút đó, dù cho hắn không muốn thừa nhận nhưng vẫn phải thừa nhận rằng bọn họ ở một chỗ vô cùng hài hòa.

Đây là lần đầu tiên Nam Thế Dương nhìn thẳng vào chuyện tình cảm nam nữ, không sai, ở trong mắt hắn, bóng lưng hai người nhìn vô cùng giống một cặp đang yêu.

Vô cùng chướng mắt!

Mặc dù biết rõ hai người không có quan hệ linh tinh gì, nhưng mà, trong lòng hắn vẫn có một tiếng nói khác nhắc nhở -- Mày đúng là phải chú ý!

Không phải là nhắm vào Dư Dương, mà có thể nhắm vào nhiều người đàn ông khác. Nếu như hôm nay đứng ở bên người cô không phải là Dư Dương mà là một người đàn ông khác, Nam Thế Dương đang nghĩ, không biết hắn có khả năng xông lên cho tên đó một đấm hay không!

Nhưng vì đây là Dư Dương, cho nên hắn không đi lên, mà yên lặng đi theo phía sau bọn họ.....

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: 56, Mua Nhà Xưởng!

Liên tục đi theo phía sau hai người bọn họ, Nam Thế Dương không dám tiến lên, trong đầu là bao suy nghĩ quái dị.

Trong phút chốc như vậy, hắn nghĩ hay là mình cứ đi về nhà. Bởi vì hắn cảm giác mình dư thừa.

Nhưng bước chân dừng lại chưa được hai giây, không nhịn được lại đuổi theo.

Không hiểu tại sao thái độ của mình lại không được tự nhiên, quả thật hắn có thể tiến lên rồi đuổi Dur Dương về nhà, thế nhưng tiểu quý nhất gan lại rụt rè.

"Đi chỗ nào đây không biết" Đi theo chẳng biết đã bao lâu. Đến lúc hắn hoàn toàn không biết con đường này, Nam Thế Dương vẫn chưa dám tiến lên chào hỏi như trước.

Có lẽ thực sự là ảo giác, giống như các tiểu đệ của hắn nói, liệu Dur Dương có ý gì với Văn Đình Tâm hay không?

Vừa nghĩ như vậy, hắn đã sợ hết hồn.

Hắn tại sao phải đoạt lại Văn Đình Tâm? Nếu đoạt lại không phải thể hiện việc hắn muốn lui tới cùng cô hay sao? Lui tới không phải là thể hiện hắn thích cô hay sao?

"Không không không" Mạnh mẽ lắc đầu, Nam Thế Dương cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình tiếp tục đuổi theo bọn họ.

Cách một khoảng khá xa nên hắn không nghe rõ hai người nói gì, thậm chí còn không biết bọn họ có nói chuyện hay không, nhưng đầu óc lại tưởng tượng khá nhiều...

Mà giờ phút này, Văn Đình Tâm và Dur Dương lại không tình cảm giống như hắn tưởng tượng, mà thậm chí còn vô cùng khó ưa.

Dur Dương nhìn Văn Đình Tâm không vừa mắt, Văn Đình Tâm cũng cảm thấy không dung hòa được với Dur Dương.

Đã nói với hắn nhiều lần là không muốn hắn đi theo, nhưng mà tên kia không nghe. Cứ như con sâu bám móng vậy, quả thực đáng ghét.

Trong lòng Dur Dương luôn lăm lăm nhiệm vụ mà ông chủ đã giao -- nhất định một phút cũng không rời cô. Cho nên dù thế nào hắn cũng không thể buông tha Văn Đình Tâm.

Đoạn đường này vô cùng ngắn, làm người khác khó tránh việc suy nghĩ sai lệch.

Dứt không được hắn, Văn Đình Tâm dứt khoát không quan tâm, coi như hắn là người vô hình.

Không ngồi trên xe mà đi bộ thẳng đến nhà xưởng. Lúc đứng trước cửa xưởng, Văn Đình Tâm để Dur Dương đứng bên ngoài, bởi vì cô muốn đi vào nói chuyện làm ăn với ông chủ.

Nhà xưởng bỏ hoang kia có diện tích rất lớn, lại ở vị trí trung tâm thành phố, một khi đã mua được vào tay, chỉ thay đổi một chút thôi, tin rằng sẽ nhanh chóng làm cho việc buôn bán phát triển.

Lần trước lúc đến đây, Văn Đình Tâm chỉ nhìn thoáng qua, cũng chưa trực tiếp đoán giá trị của nó, cũng chưa nghĩ thông suốt xem nếu mình mua lại mảnh đất này sẽ làm việc gì.

Lúc ấy trong lòng cô chỉ cho rằng, đây là một chỗ tốt, một khi đã mua lại được có thể phát triển trên khá nhiều phương diện.

Nhưng, bây giờ nhìn lại, trong đầu cô đã có vô số ý tưởng. Nếu như không xảy ra điều bất ngờ gì, cái bãi đất này qua đến mùa sau, cô sẽ mở một cái siêu thị.

Cô muốn mở một siêu thị lớn lộng lẫy, về sau có thể nhờ Ngô Vượng Đạt đến giúp cô xử lý.

Hôm nay là ngày cuối cùng nhà xưởng vận hành, lúc cô tới ông chủ và công nhân cũng mới thanh toán tiền xong, máy móc cũng đã chuyển đi. Ở trên đất một đám người vây quanh đang nói lời từ biệt.

Văn Đình Tâm gõ cửa "Cốc cốc" vang lên hai tiếng, trong phút chốc hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Nhìn qua xưởng trưởng cũng nhận ra cô.

"Xin hỏi tôi có thể vào hay không?" Hỏi cho có một câu, cô bước vào phòng, "Ông khỏe chứ, hôm qua tôi đã tới tìm ông. Ngày hôm qua nhìn thấy biển quảng cáo bên ngoài xưởng, tôi đã hỏi qua ông, cho nên bây giờ muốn bàn lại một chút".

Không nghĩ tới vừa thanh toán xong đã có người tới mua xưởng, phải bán xưởng này trong lòng ông không biết là mùi vị gì.

Nhưng nghĩ lại đây cũng là chuyện tốt, có thể giải quyết sự việc nhanh chóng, chính mình cũng thấy thoải mái.

Vì vậy ông cũng không có thái độ chán ghét với Văn Đình Tâm, "Lại đây đi, cô bé, tôi dẫn cô đi dạo quanh xưởng. Nếu như cô hài lòng hôm nay chúng ta sẽ thống nhất chuyện mua bán".

Văn Đình Tâm đi đến trước mặt ông chủ rất nhanh, một đám công nhân trong nhà xưởng nhìn chăm chăm cô, không biết trong ánh mắt đang nghĩ điều gì.

Cô nhìn về phía đám công nhân mỉm cười, làm cho cả đám lúng túng ngượng ngùng.

Sau đó ông chủ mở miệng nói, "Cô bé, đi theo tôi".

Ông chủ kia nhanh chóng dẫn Văn Đình Tâm đi, vừa đi vừa giải thích, "Nhà xưởng của chúng tôi có 500 m², nhà vệ sinh hay vôi hoa sen gì đó cũng có, nếu như cô muốn tiếp tục mở xưởng cũng được".

"Tôi đã tìm người đánh giá xưởng này, tiền bây giờ mất giá lắm, cho nên tôi có muốn giá cao cũng không được. 1000 m², tổng là năm trăm vạn, bên cạnh đó phòng nhỏ sau hậu viện này tôi cũng không cần, 20 m² tôi tặng cho cô. Vừa nói xong, ông nghiêng đầu nhìn Văn Đình Tâm, giống như là hỏi ướm chừng, "Cô bé, cháu muốn giá bao nhiêu".

Trong niên đại này, giá cả này đúng thật là hơi cao. Trung bình số tiền thu được một tháng cũng chỉ 800 đồng, mua một cái nhà xưởng được 50 vạn cũng không tính là lời lắm.

Nhưng 50 vạn mua được một mảnh đất lớn như vậy, nhìn từ phương diện khác mà nói, cũng không thiệt thòi.

Phải biết rằng đây chính là 500 m², nghĩ lại giá phòng mười năm sau, hai ba vạn một m², 500 m² sẽ thu được hơn 1000 vạn, thậm chí là 1500 vạn!

Đương nhiên giá cả bây giờ cũng không thể so với mười năm sau, dù sao nhân dân tệ cũng liên tục mất giá trong mười năm.

Phía sau căn phòng nhỏ, cùng với một đoạn hành lang, nếu như hợp nhất sửa sang lại, tổng thể sẽ có 550 m². Phía sau căn phòng nó, có thể lợi dụng làm phòng trọ cho công nhân hay kho hàng gì đó cũng được.

Suy nghĩ cân nhắc một hồi lâu, tính toán các khả năng xong, Văn Đình Tâm quyết định sẽ mua. Đương nhiên giá cũng phải trả một chút, nếu không cô sẽ trở thành tiểu bạch ngân ngay thơ mất.

"Không thể rẻ thêm một chút sao? Thật ra mà nói trong lòng tôi định giá 45 vạn, đây vốn đã là giá cao nhất rồi. Không nghĩ tới còn kém giá ông đưa ra một chút. Ông xem, tôi sẽ đưa ra cao hơn một chút, ông thấp xuống một chút, chúng ta thương lượng tốt hơn". Nhẹ nhàng nói, bởi vì đang trả giá nên khuôn mặt cô cũng mang theo chiều bãi tươi cười.

Mua nhà đất cũng không thể so với mua quần áo, có thể tùy ý mà trả xuống một nửa. Nhà đất trong tương lai chính là vô cùng phát triển. Cùng lắm là đất hơn hai vạn, nhưng đồ tặng kèm lại không ít.

Cho nên cô cũng không cần tham lam, suy nghĩ giá cả thích hợp. Hy vọng mỗi người có thể nhường một chút, thuận lợi cho cả hai bên.

"Cô bé, chuyện này cũng không thể tính như vậy. Cô cho rằng đang ở chợ mua đồ ăn sau, lại còn nhường nhịn một chút".

Dù gì đây cũng là vài vạn, làm sao có thể trả xuống như vậy.

"Thật ra tôi không nói dối ông. Sau khi mua nhà xưởng tôi định cải biến thành siêu thị. Ông xem nơi này cũng đã cũ, tôi phải mời công nhân sửa sang lại, còn phải nhập hàng, ký hợp đồng với công nhân, sau đó còn phải chi tiêu. Ông nói xem tôi sửa phòng cũng phải đến 50 vạn, sau đó muốn hoạt động phải tính toán kỹ hơn nữa". Nói hết lời như vậy, Văn Đình Tâm cũng muốn nhận được một chút lợi ích, nếu không cô sẽ thấy mình bị thiệt thòi.

"Vậy không được, cô bé, chuyện sau này đều là chuyện của cháu, tôi cũng không xen vào. Cô thấy nơi này hơi cũ kỹ, tôi có thể thuê công nhân giúp cô sửa sang lại một chút, dù sao công nhân cũng chưa đi. Số tiền sửa sang đó tôi sẽ trả cho cô, nhưng 50 vạn kia một chút cũng không thể thiếu".

Ông chủ kia cũng không phải là người khó nói chuyện, vừa nghe cô nói như vậy hắn nhanh chóng thỏa hiệp, đây cũng là ranh giới cuối cùng. Nếu muốn có thêm lợi ích nữa, ông ta cũng không chịu.

"Như vậy..." Gật đầu, Văn Đình Tâm tính toán trong đầu.

Nói chung việc sửa sang này cũng khá tốn kém, nhất là khi cô yêu cầu phải trang trí theo kiểu tây. Nếu muốn sửa lại hoàn chỉnh nhất định cũng tốn mấy ngàn.

"Tôi yêu cầu sửa sang thế nào ông cũng làm được sao?" Ôn tồn hỏi, cô cảm thấy nếu như ông chỉ đồng ý yêu cầu này thì cũng không cần khuyến tiếc gì nữa, "Tôi đối với việc sửa sang trang trí rất cao, nếu như ông có thể làm được 50 vạn tôi nhất định sẽ đưa đủ".

"Được! Không thành vấn đề. cô bé quả thật rất thoải mái". Không nghĩ tới chuyện này lại được thống nhất đơn giản như vậy, trong lòng ông chủ rất vui, nhưng ông ta cũng không ngờ được sau khi sửa sang xong ông cũng tốn mất hơn 1 vạn đồng...

"Vậy chúng ta ký hợp đồng đi, đợi lát nữa tôi đi lấy tiền. Bây giờ giao tiền đặt cọc cho ông, ngày mai tôi văn phòng bắt động sản làm thủ tục chuyển đổi

tên và số đó tôi sẽ thanh toán hết. Được không?"

"Được!" Gật đầu, ông chủ nhanh chóng đáp ứng, "Cô bé cháu đúng là hiểu biết rất nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: 57, Cùng Nhau Sinh Sống!

Đi dạo quanh nhà xưởng xong, Văn Đình Tâm cùng ông chủ đi đến bên cửa, liếc mắt một cái đã thấy Dư Dương đang ngồi nói chuyện với đám công nhân.

Rõ ràng đã bảo tên kia ở ngoài cửa, thế nhưng hắn không nghe lại tiến vào, thật sự là hết nói nổi..

"Cắt" một tiếng, Văn Đình Tâm mặc kệ hắn, chỉ đi theo ông chủ vào phòng trong.

Không đến nửa tiếng đồng hồ, một phần hợp đồng hoàn mĩ đã được ký xuống. Kiếp trước đã rất quen thuộc, cho nên Văn Đình Tâm chẳng để lộ ra chút sơ hở nào trong phần hợp đồng này.

Nhìn cô nhanh chóng cầm bút viết ra bản hợp đồng khiến ông chủ kinh hãi đến mức tim cũng phải đập nhanh hơn vài nhịp.

Cuối cùng nhìn cô tỉ mỉ giải thích từng điều khoản trên đó làm ông không thể nào phản bác được.

Cho nên kết quả là bản hợp đồng đó không phải sửa đổi chỗ nào cả, hai bên nhất trí ký xuống.

Ông chủ cũng đồng ý sẽ đi cùng cô tới ngân hàng lấy tiền. Ngày hôm nay sẽ nhận trước mười vạn số còn lại sẽ nhận sau. Hai người thống nhất xong nhanh chóng đi ngân hàng.

Văn Đình Tâm và ông chủ đi phía trước, Dư Dương nhanh chóng đuổi kịp ở phía sau. Mà ở đằng sau hai người họ, Nam Thế Dương cũng vụng trộm đi theo.

Lúc này nếu nhìn từ trên cao xuống, nhất định sẽ chứng kiến được một hình ảnh hết sức buồn cười. Cảnh tượng một trước một sau giống như bộ ngựa bất ve, chim sẽ rình sâu vậy!

Nam Thế Dương vốn dĩ không trốn không được, lúc đầu không dám xuất hiện là do không được tự nhiên, về sau là do thể diện.

Nếu bây giờ mà đi ra trước mặt bọn họ, rõ ràng bọn họ sẽ biết là hắn theo dõi. Thân phận đường đường là thiếu gia lại lén lút như vậy, không biết có làm cho người ta cười nhạo hay không.

Tuổi mười tám dù sao cũng chưa phải là lứa tuổi trưởng thành, phải đề ý đến chuyện mặt mũi ở rất nhiều phương diện.

Giống như hắn chứng kiến cảnh thân mật trên phim truyền hình vậy, hắn phải ráng kiên trì ở một số phương diện, ví dụ mặt mũi..

Cách xưởng không xa có một cái Ngân hàng Công thương, cũng chuẩn bị đến giờ tan sở, ở sảnh lớn cũng chẳng còn người nào, cho nên rất nhanh tới lượt Văn Đình Tâm.

Dư Dương chờ ở phía sau cô, mắt tròn tròn nhìn cô cầm một bó tiền mặt lớn giao cho ông chủ. Trong đầu hắn đang tự hỏi không biết số tiền kia từ đâu ra.

Vừa mới nghe công nhân nói Văn Đình Tâm muốn mua lại nhà xưởng này, Dư Dương tưởng rằng đó chỉ là nói giỡn thôi. Nghĩ lại cô chỉ là một cô gái xuất thân từ Nam gia, làm sao có thể có được số tiền lớn như vậy chứ.

Nhưng mà, không nghĩ tới hắn đúng là được tận mắt chứng kiến cô giao số tiền lớn cho ông chủ.

Chuyện này chứng minh, cô thực sự đã mua nhà xưởng, tốn một số tiền lớn...mà số tiền kia chắc là do ông chủ..

Giao dịch ở ngân hàng xong, Văn Đình Tâm nhanh chóng tiễn ông chủ về.

Khi đó Dư Dương không nhìn được mà nhanh chóng đi lên trước mặt cô, lạnh giọng hỏi, "Có phải cô mua nhà xưởng kia không? Cô lấy tiền ở đâu?"

Thái độ vô cùng không tốt, mới nghe đã có cảm giác chán ghét. Giống như trình độ "lợi hại" của cô gái nghèo này đã vượt qua sự nhận thức của hắn.

Có thể cảm khoản tiền lớn như vậy của nhị thiếu tiêu xài, mà nhị thiếu lại không hề hay biết, có thể nói lòng dạ cô ta cũng quá sâu rồi!

Thái độ của hắn kém như vậy, làm Văn Đình Tâm cũng lười nói nhiều, nhắc chân muốn đi.

"Cô tiêu tiền của người khác như vậy mà không thấy áy náy sao?" Tiến lên cầm cánh tay của cô, thái độ của Dur Dương rất khó chịu: "Nói thật, cô tiếp cận nhị thiếu nhà chúng tôi cũng vì tiền đúng không? Một cô gái xuất thân từ nông thôn nhưng tâm cơ cũng quá nặng".

"Nói cái đầu anh" Về kinh thường này làm cho Văn Đình Tâm thấy bức mình, hất tay hắn ra, trừng mắt, "Miệng sạch sẽ một chút đi, nông thôn thì làm sao? Nông thôn thì không thể tiêu tiền à?"

"Nông thôn đến thì có thể tùy tiện đúng không? Tiêu tiền của người khác cũng không thấy ngại ngùng?" Châm biếm một câu, Dur Dương bước tới gần cô, "Ông chủ đã sớm biết cô lợi dụng nhị thiếu, cho nên liên tục đề phòng cô. Tôi nói cho cô biết, cô hôm nay tiêu một khoản tiền lớn như vậy, tôi sẽ nói cho ông chủ và nhị thiếu, để bọn họ nhận ra bộ mặt cô..."

"Nhận ra cái gì?" Cắt đứt câu nói, Văn Đình Tâm ngừng đầu phủ nhận: "Nhận rõ tôi sao? Nhận ra tôi là loại người mưu đồ sao? Nhận rõ tôi quyến rũ nhị thiếu nhà anh sao?"

Dù sao cũng không phải là người hèn nhát, nghe những lời chê bai chế giễu đó Văn Đình Tâm thật sự không nhịn được.

Lòng tự trọng nổi dậy!

"Anh đi đi! Tốt nhất là đi ngay lập tức cho tôi!" Giơ tay đẩy Dur Dương ra, Văn Đình Tâm tức giận, "Đi nói cho ông chủ của anh đi, nói tôi lấy tiền của nhị thiếu nhà anh mua xường, tôi nhận được nhiều lợi ích rồi! Đi mách lẻo đi, đi ngay cho tôi!"

Nhìn thấy cô nói nhảm, còn dùng những từ này, Dur Dương cũng vô cùng tức giận, tiến tới gần: "Thủ đoạn bịp bợm tiền của nhị thiếu thế mà miệng còn nói với cậu ấy? Cô có thấy bản thân mình ghê tởm không?"

"Anh" Con tức trào lên ngực, Văn Đình Tâm thật muốn tát cho hắn một cái.

Chính xác là cô đã làm như vậy, chỉ là cánh tay mới giơ lên được một nửa đã bị hắn bắt lại.

"Thế nào? Còn muốn tát?" Cầm cánh tay cô, Dur Dương tiến gần lại vài bước, dọa cô lùi lại: "Tôi sẽ không nhân nhượng cô giống như nhị thiếu, tâm kế của cô một chút cũng không dùng được với tôi đâu".

Dur Dương vốn rất hung dữ, ai biết câu này vừa nói ra, "chát" một tiếng, một quả đấm đã dừng lại trên mặt hắn.

Đứng phía sau Dur Dương, cũng là phía trước của Văn Đình Tâm. Lúc Nam Thế Dương xuất hiện đã vô cùng tức giận, siết chặt nắm đấm.

Cái đấm kia dùng sức không ít, Dur Dương lại không hề phòng bị, nên dường như cả người đều bay ra xa, ngã lăn hai vòng mới dừng lại.

Chưa đợi hắn hoàn hồn, đã nghe âm thanh tức giận của Nam Thế Dương ở phía sau, "Mẹ nó, ai dạy anh những lời này! Ai cho phép anh nói như vậy với cô ấy! Ai, mẹ nó cho phép anh đụng tới cô ấy? Anh coi tôi là thằng ngốc sao?"

Mặt mày nhàu皱, xem chừng lần này hắn vô cùng tức giận vì nghe được đoạn nói chuyện vừa rồi.

Sự xuất hiện của hắn làm Dur Dương sợ hãi, làm Văn Đình Tâm cảm thấy không có mặt mũi nào đối mặt. Những câu nói của Dur Dương làm cho cô có cảm giác không biết nên đối diện như thế nào.

Bước chân lùi lại dần phía sau, nhìn thấy hắn đặt sự chú ý lên người Dur Dương, Văn Đình Tâm nhanh chóng chạy đi..

Giờ phút này, nhìn vệ sĩ mà mình tín nhiệm ức hiếp Văn Đình Tâm như vậy. Nghe những lời chửi bới đó, Nam Thế Dương vô cùng khó chịu. Cái loại cảm giác này so với ghen còn muốn khó chịu hơn.

"Tên khốn kiếp này!" Một quả đấm đó làm cho Nam Thế Dương vẫn chưa hết giận, tiến lên vài bước nắm lấy cổ áo của hắn, "Tôi để anh bảo vệ cô ấy, kết quả là anh lại bắt nạt cô ấy! Anh có biết anh như vậy là đang đánh lên mặt tôi! Anh không còn là vệ sĩ của tôi nữa!"

Trừng mắt lên, lực trên tay ngày càng mạnh, "Tôi hỏi anh, nếu như tôi không đi theo các người tới, anh còn định đối xử với Văn Đình Tâm như thế nào? Vừa rồi có phải anh còn muốn đánh cô ấy?"

"Nhị...nhị thiếu, là do lòng dạ cô ta không tốt, cô ta chỉ nhìn vào tiền của cậu, cô ta dùng tiền của cậu..."

"Hừ!" Phun một ngụm nước miếng ra, hắn cắt lời Dur Dương: "Tôi nói cho anh biết, cô ấy không lấy của tôi một phân tiền, thậm chí tiền của cô ấy đều đưa tôi! Văn Đình Tâm cô ấy..."

Quay đầu lại chỉ, lúc này Nam Thế Dương mới phát hiện, không thấy Văn Đình Tâm...

Trong khoảnh khắc đó, con tức, lý trí hoàn toàn biến mất, bỏ Dur Dương ra hắn nhanh chóng xoay người chạy đi.

"Văn Đình Tâm!" Chạy lên đường lớn, nhìn xung quanh.

Không biết do nguyên nhân gì, Văn Đình Tâm lại thừa dịp chạy đi, vui đầu mà chạy, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Có thể là do lòng tự trọng chăng...

Không nghĩ tới mình sẽ bị gọi thành kẻ tiểu nhân ham giàu sang, tâm lý khó thừa nhận...

"Văn Đình Tâm!" Một lúc lâu, cuối cùng Nam Thế Dương cũng nhìn thấy bóng lưng cô trên đầu đường nhỏ.

Không chân chừ giây nào, hấn nhanh chóng đuổi theo.

Khi đó, trong đầu Văn Đình Tâm vẫn đang tức giận, bất chấp vết thương ở chân, thở mạnh bước nhanh.

Ở phía sau cô, Nam Thế Dương tìm đường, cố gắng hết sức đuổi theo cô.

Mà khoảng cách này, giống như mãi mãi cách xa nhau một góc đường.

Hắn đi qua một lối nhỏ, nhanh chóng thấy bóng lưng cô biến mất tại một khúc quanh.

"Văn Đình Tâm!" Gấp đến mức trên trán cũng đổ đầy mồ hôi: "Văn Đình Tâm chờ tôi".

Cuối cùng ở góc đường sau khi hấn thấy cô bước vào một căn nhà, căn nhà này hấn còn nhớ là bọn họ đã cùng nhau mua.

Lúc Nam Thế Dương đến trước cửa, cánh cửa đã khóa lại.

"Văn Đình Tâm! Em có thể ra ngoài không?" Thử gõ cửa kêu cô, nhưng mà trong nhà không có chút phản ứng nào.

Nam Thế Dương biết lúc này cô đang tức giận...

Đúng là cũng nên tức giận, những lời Dur Dương nói cho dù là ai nghe cũng sẽ tức giận thôi!

Áo nào ngồi xuống trước cửa, xoa đầu, hấn thở dài...

Chưa từng lấy lòng cô gái nào, giờ phút này Nam Thế Dương không biết nên làm thế nào, cũng chỉ có thể đợi ở ngoài cửa.

Nào biết trong hai giờ này, hấn phải đối cả tư thế ngồi xồm

Trong phòng, Văn Đình Tâm ngồi trên giường buồn bực, nhưng không phải là tức giận với Nam Thế Dương mà là tức giận những người khác. Ví dụ như ông cụ, ví dụ như Dur Dương.

Lúc đó không dám đối mặt với Nam Thế Dương là vì trong lòng cô cũng có một chút sợ hãi.

Cô suy đang suy nghĩ, không biết có lúc nào hấn cho rằng cô đang tính kế với hấn hay không.

Cứ như vậy, Văn Đình Tâm ngồi ở trong phòng hai tiếng, điều chỉnh lại tinh thần, tự an ủi chính mình.

Một trong một ngoài, trong mấy tiếng đồng hồ trải qua biết bao câu hỏi, đấu tranh...

Nhận thức tình cảm giành cho đối phương dường như cũng khác.

Mãi cho đến khi bụng "ục ục" vài tiếng cô mới nhịn không được chuẩn bị ra ngoài kiếm đồ ăn.

Đi tới bên cạnh cửa mở khóa, khi cửa chính vừa mở ra, đập vào mắt chính là bóng lưng cô đơn của hấn...

"Anh đang làm gì? Tại sao lại ngồi trên đất?" Nhanh chóng bước ra ngoài cửa, dịu hấn đứng lên, đừng nói là hấn cứ ngồi chịu tội như vậy? Văn Đình Tâm vô cùng đau lòng: "Em tưởng anh đi rồi, vậy mà lại chờ ngoài cửa. Không phải là anh có chìa khóa sao? Sao không mở cửa vào trong?"

"Không mang chìa khóa" Phúi đất cát trên quần, Nam thế Dương nhìn chăm chăm cô. Thấy cô dường như không tức giận, làm cho hấn yên tâm không ít.

"Không mang chìa khóa thì không thể về nhà trước sao? Anh cứ đi theo em như vậy, chắc chắn ông nội anh sẽ lại nói gì đó".

Giọng hơi chua xót, giống như chưa có người giận...

"Văn Đình Tâm, tôi không về nhà, về sau sẽ ở cùng với em".

"Hà?"

Xoay người lại, Nam Thế Dương nghiêm túc nhìn Văn Đình Tâm, về chuyện này trong hai tiếng trước hấn đã suy nghĩ rất nhiều...

Ngay cả người bên cạnh mà hấn tín nhiệm nhất cũng ghét cô, cho nên Nam Thế Dương cảm thấy, hấn sẽ không giao cô cho bất cứ ai.

Như vậy, hấn sẽ tự mình bảo vệ cô, chịu trách nhiệm với cô: "Tôi không yên tâm, về sau muốn ở cùng em, dù sao phòng trống cũng rất nhiều. Bây giờ tôi sẽ hết sức bảo vệ em, hiểu chưa?"

Câu này có vẻ hơi ái muội...

Văn Đình Tâm nghe thấy lại có chút không giống như thế...

Cho nên, bây giờ hấn còn dám nói không thích cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: 58, Cùng Nhau Chung Sống (1)

Về chuyện ở chung một chỗ này, thanh niên thuần khiết như Nam Thế Dương cũng không nghĩ nhiều. Chỉ nghĩ đơn giản là ở cùng một mái nhà, có thể chăm sóc tốt hơn cho cô, như vậy hấn cũng yên tâm.

Nhưng Văn Đình Tâm ba mươi hai tuổi lại nghĩ khác, đây là tơ trên chưa cưới đã ở chung!

Nhìn vẻ mặt tên nhóc thành thật, Văn Đình Tâm cũng không thấy xấu hổ, mà trong tư tưởng còn suy nghĩ xấu.

Ở chung, ở chung!

Trong lúc nhất thời trong đầu cô nhớ lại rất nhiều hình ảnh kiếp trước của bọn họ. Mặc dù không lãng mạn nhưng cũng vô cùng chân thật.

Buổi sáng rời khỏi giường cho dù có không muốn đối diện với người kia nhưng vẫn phải ngồi chung một bàn ăn cơm. Đêm về nhà, cho dù có ý dây dưa đến nửa đêm cũng chỉ có thể nhìn hấn ngồi trong phòng khách xem tivi đợi cô. Lúc đi tham dự lễ hội, cho dù không muốn cũng vẫn phải khoác tay hấn lên thăm dò.

Cô nhớ rất rõ có một buổi tối mất điện, bởi vì là tết nên người giúp việc nghỉ. Đêm đó cô ở nhà sờ sờ quanh tìm nến nhưng cũng không ra ngọn nến nào. Đúng lúc định phải hấn mới tắm xong trùm khăn tắm đi ra...

Nhớ tới đêm đó, Văn Đình Tâm cảm thấy rất ngượng ngùng...

Thấp ngọn nến lên, hai người bọn họ ngồi ở hai đầu bàn, khoảng cách rất xa, chỉ yên lặng uống rượu đỏ. Cô còn nhớ rõ, bọn họ cũng chẳng nói với nhau bao nhiêu, vì mở miệng ra cũng chỉ là chỉ trích đối phương thôi.

Nhưng ai biết, đêm đó u mê thế nào bọn họ lại tiến hành vận động trên giường. Một lần duy nhất trong cuộc hôn nhân mười năm.

Mười năm kết hôn đó thật sự rất tệ sao? Kỳ thật là cũng không hoàn toàn như vậy.

Ít nhất, trong một đoạn của câu chuyện như vậy vẫn có thể cảm nhận được hương vị khác nhau.

Dù sao bây giờ trong suy nghĩ của cô, chính là ý tứ như vậy.

"Văn Đình Tâm, em đang nghĩ gì?" Nghi ngờ nhìn về phía Văn Đình Tâm đang xuất thần, Nam Thế Dương giơ ngón tay chỉ chỉ cô: "Không được phép nghĩ lý do cự tuyệt tôi! Tôi nói cho em biết, tôi muốn ở cùng một chỗ với em! Chuyện này, đã quyết!"

Đương nhiên sẽ không cự tuyệt! Cô muốn ở cùng một chỗ, nghĩ cách để sủng hấn còn không kịp sao có thể từ chối.

"Chuyện đó, vậy ở cùng một chỗ đi" Che dấu đáy lòng đang tung tăng như chim sẻ. Văn Đình Tâm cố gắng giữ bình tĩnh lại: "Nếu ông nội anh đã không quản anh, em nhất định phải chịu trách nhiệm quản anh".

"Không phải là em quản tôi, là tôi chăm sóc em" Bày ra vẻ mặt thật đẹp trai lời cuốn, làm cho suy nghĩ của Văn Đình Tâm cũng mềm nhũn: "Tôi đã nghĩ qua, tôi không yên tâm để em một mình, bên cạnh tôi lại không tin tưởng ai. cho nên tôi muốn ở cùng với em".

"Về sau cùng em đến trường, cùng em tan học, cùng em ăn cơm. Nếu như em cảm thấy ràng buộc, những chuyện khác tôi có thể mặc kệ, tiền của em, em muốn mua gì, hay làm gì tôi cũng không quản, nhưng xảy ra chuyện gì, em nhất định phải tìm tôi.

Lời này của Nam Thế Dương giống y hệt kiếp trước lúc hắn nói với Văn Đình Tâm trong đám cưới.

Nghe được câu này, Văn Đình Tâm cũng sờ một lúc, cảm thấy suy nghĩ cũng lệch đi...

Kiếp trước khi kết hôn, hắn cũng nói câu đó với cô, chỉ cần cùng nhau đi làm về, cùng nhau ăn cơm, còn những chuyện khác hắn mặc kệ, nhưng nếu xảy ra chuyện nhất định phải nói cho hắn biết.

Kiếp trước đối với câu nói này của hắn, Văn Đình Tâm cũng chẳng thèm ngó tới.

"Được, em đồng ý". Sáng khoái đáp ứng, trong đầu cô cũng thâm vui vẻ.

"Nhưng nếu ở chung em có một yêu cầu, cũng chỉ có một yêu cầu này thôi" Văn Đình Tâm vờ vờ ngón tay nói ra yêu cầu duy nhất, "Tuy rằng anh chưa bắt đầu kiếm tiền, nhưng em hy vọng anh sẽ không tiêu tiền của ông nội. Nhất định không được lấy tiền ở ông, biết không?"

Nếu để cho ông cụ nghe được câu này của Văn Đình Tâm, chắc chắn ông sẽ kinh ngạc rớt cằm.

Ông cố gắng trăm ngàn lần đề phòng Văn Đình Tâm móc tiền từ hắn, mà bây giờ cô lại chủ động nói ra không cần một phân tiền từ hắn.

Trên tay chúng ta bây giờ có nhiều tiền như vậy. Anh hoàn toàn có thể tiêu như nước. Cho nên nhất định không thể lấy tiền ở nhà, nhất định không thể để người nhà anh nói rằng em làm hư anh". Vỗ vai hắn, cô đặc ý giống như một phú bà, "Tóm lại sau này cần tiền, thì nói em, biết không?"

Nếu như ông cụ mà nghe được câu này, sợ là sẽ kính trọng cô thêm vài phần.

Ngay sau khi ông cắt đứt tất cả tiền bạc của Nam Thế Dương, thì Văn Đình Tâm lại nuôi hắn.

Chính xác là nuôi hắn!

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác những câu đó ông cụ không nghe thấy.

Mà Nam Thế Dương sau khi nghe cô nói những lời này, hắn cảm thấy bất lực!

"Văn Đình Tâm, tôi không tiêu tiền của em, bản thân tôi tự có tiền. Số đó em hãy giữ lấy, so với tôi em sẽ cần tiền hơn". Đáp lại một tiếng, không nghĩ tới cô căn bản cũng không nghe.

"Tốt lắm, tốt lắm, không nói chuyện này nữa. Em sắp đói chết rồi, mời anh ăn cơm".

"Không, tôi mời em".

Đưa tay lục ví tiền, nhìn bộ dạng nhiệt tình đó, Văn Đình Tâm cảm thấy hắn cực kỳ đáng yêu.

"Đi thôi, đi thôi" Kéo cánh tay hắn, cô cười híp mắt, "Mặc kệ ai mời, phải ăn cơm trước! Ăn xong còn đi mua chăn mền, bàn chải đánh răng, kem đánh răng".

"Ừ!" Bị cô kéo đi, nam Thế Dương nhét ví tiền lại túi quần, kinh ngạc cúi đầu, "Văn Đình Tâm, vết thương ở chân em khỏi chưa?"

"Đã đóng vảy, gãi xuống cũng không đau nữa, nhưng mà không thể chạy, cũng không thể gãi mạnh, nếu không miệng vết thương sẽ nứt ra".

"Tôi công em!" Nói xong hắn ngồi xổm trước mặt cô, nhưng lần này đã bị cô ngăn lại.

"Haiz, không cần. Em có thể đi, không cần anh cõng đâu. Gần đây tin đồn xấu trong trường chẳng lẽ anh chưa nghe được hay sao?"

"Đã nghe" Nam Thế Dương trả lời như muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô đâu biết rằng, tin đồn hắn nghe được đó chính là việc cô bắt cá hai tay!

Nhớ tới những người kia dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn, Nam Thế Dương cảm thấy rất tức giận.

"Nhưng mà, thật ra Văn Đình Tâm em không nghĩ rằng người nên thu lại chính là em sao?"

Ấn ý, Nam Thế Dương hi vọng cô phải chú ý đến hành vi của mình, không nên thân cận quá với các nam sinh khác.

"Hả? Em?" Văn Đình Tâm nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt nhìn xuống, yên lặng rút bàn tay đang kéo tay hắn về...

Cô cho rằng ý của hắn là cô quá chủ động.

Lúc này, Văn Đình Tâm lại thấy hắn hệt hời.

So với việc hấn công cô, cô kéo cánh tay hấn một chút có là gì đâu chứ?

Dù sao hai bên cũng không hiểu ý nhau, cho nên rất lâu, mỗi câu nói hai người lại hiểu theo ý khác nhau.

Nhìn Văn Đình Tâm thu lại cánh tay kéo tay hấn, Nam Thế Dương mới nhận ra cô hiểu lầm ý hấn.

Hấn đang ám chỉ cô cách xa những học sinh nam khác, cô lại hiểu lầm rằng hấn muốn cô giữ khoảng cách với hấn, như vậy mới có thể ngăn cản tin đồn.

Giống như vậy, việc thường xuyên hiểu lầm đó, trở thành vướng mắc trong lòng của hai người.

Bọn họ cũng không biết, quyết định ở chung này, trong lòng không hiểu nhau tương lai sẽ xảy ra một lần xung đột...

....

Đã là thời gian buổi chiều, sau khi hai người ăn tối xong thì phần lớn cửa hàng cũng đã đóng cửa.

Hơn nữa trên con đường này từ đầu đến giờ hai người cũng không thấy cửa hàng lớn nào quanh đây, căn bản chỉ là nhà dân mà thôi.

Lần trước mua các loại đồ dùng như nệm chăn gối bọn họ phải đi nội thành hai vòng mới mua được.

Từ đây đến đó xe xích lô mà chạy cũng phải mất hai mươi phút, bây giờ đã tối đoán chừng khi tới đó người ta cũng đã đóng cửa.

Nghĩ đến mua chăn mền cũng phiền phức như vậy, Văn Đình Tâm quyết định bỏ qua.

Hai người mua bàn chải đánh răng kem đánh răng, khăn lông các loại đồ dùng hàng ngày trong cửa hàng sau đó nhanh chóng về nhà.

Bọn họ bây giờ ở trong nhà của nội thành, trường học nằm phía tây thành phố, khoảng cách đi xe xích lô cũng ít hơn hai mươi phút.

Nhưng mà căn nhà này gọn gàng sạch sẽ, vừa sửa chữa xong, nhà vệ sinh phòng tắm đều là mới sửa lại, tất cả những chỗ khác đều là mới. Mặc dù so với nhà cũ là đắt gấp đôi, nhưng Văn Đình Tâm cảm thấy xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: 58: Cùng Nhau Chung Sống (2)

Để Nam Thế Dương khuôn đồ vào nhà, Văn Đình Tâm cầm theo ví tiền, một chút quà bánh chuẩn bị qua bên hàng xóm mua chăn mền, đó là nhu cầu khẩn cấp lúc này cho nên cô cũng không có ý định suy tính thiệt hơn gì hết.

Gõ cửa nhà hàng xóm, trên mặt Văn Đình Tâm hiện lên nụ cười, đưa túi quà bánh lên: "Xin chào, em là hàng xóm bên cạnh mới chuyển nhà tới, em qua chào hỏi".

"Xin chào, xin chào". Mở cửa cho Văn Đình Tâm chính là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, trên người đang mặc tạp dề, hai tay ướt nhẹp, giống như là chị ta đang rửa chén: "Hàng xóm mới chuyển đến sao? Em có muốn vô nhà ngồi một lát không?"

"Có tiện không ạ?" Ngó vào bên trong nhà, nhìn cách trang trí một chút, trong lòng cô cũng phỏng đoán một chút về gia đình này, "Nhà chị có trẻ con sao? Buổi tối cũng quá vội vàng, em chỉ kịp mua một chút bánh kẹo thôi, đáng lẽ mua trái cây thì sẽ thích hợp hơn".

"Không cần, không cần mua quà ra mắt đâu mà". Người phụ nữ đó vội vàng lau hai tay ướt nhẹp, đẩy phần quà bánh về phía cô, sau đó đón cô vào nhà, "Vào trong ngồi đi em, nhà chị hơi bẽ bộn, em đừng ngại".

Bước qua cửa chính là phòng bếp, người phụ nữ đó dẫn Văn Đình Tâm vào nhà, bên cạnh bàn cơm còn có một đứa bé khoảng chừng hai, ba tuổi đang xúc cơm ăn. Bên cạnh là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi đang ngồi đọc báo.

Lúc Văn Đình Tâm bước vào hai cha con đều ngẩng lên nhìn cô, vẻ mặt nghi ngờ.

"Đây là hàng xóm mới vừa chuyển tới, đến nhà chúng ta chào hỏi" Người phụ nữ giới thiệu, sau đó lấy một cái ghế cho Văn Đình Tâm ngồi, "Em gái ngồi đi. Tối thế này chuyển nhà khăng định rất mệt đúng không?"

"Mới chuyển đến sao?" Nghe vậy người đàn ông đặt tờ báo xuống, cười cười nói, "Nhà bên sửa sang lâu như vậy, còn sửa đẹp như thế, chắc là tiền thuê sẽ rất đắt, chắc rằng cũng không có người nào vui về chuyển đến. Em gái, toàn bộ gia đình em chuyển đến sao? Một tháng bao nhiêu tiền thuê vậy?"

Nhìn cách ăn ở của gia đình này, chủ nhà lại rất tốt, làm Văn Đình Tâm rất hài lòng.

"Không nhiều lắm, tiền thuê cũng không đắt. Em cùng bạn chuyển tới, tại em đều đang là học sinh, cũng không cam lòng bỏ ra số tiền lớn đâu". Che giấu chuyện mua nhà, Văn Đình Tâm không thích thú với việc khoe của, nói chung làm người thì nên biết đến hai từ "kiêm nhường".

"Tại em là học sinh?" Cảm chén nước lên, người phụ nữ hơi kinh ngạc, "Là sinh viên sao? Bây giờ sinh viên ra ngoài thuê phòng cũng rất nhiều".

"Vâng, đến tháng sáu cuối năm em sẽ thi đại học nên ra ngoài thuê phòng sớm một chút. Em tên là Văn Đình Tâm, chị có thể gọi em là Đình Tâm". Vừa giới thiệu, Văn Đình Tâm cầm lên một gói bánh đưa cho đứa bé, "Chị cho em gói bánh này, em có thích hay không?"

Bé con vội vàng buông bát cơm ra, với lấy túi đồ ăn vặt to, trên mặt tươi cười "Thích".

Vốn là người phụ nữ không có ý định nhận túi bánh này, nhưng bé con nhận nhanh quá, lại thấy Văn Đình Tâm xé một bao đưa lên, nên cũng không biết nói gì.

"Đình Tâm đứng không? Hãy gọi chị là chị Trần, chúng ta là hàng xóm, về sau qua lại cũng không phải ít, nên em cũng đừng ngại". Kéo một cái ghế ngồi xuống, chị Trần nhìn Văn Đình Tâm bằng vẻ mặt hiền hòa, "Một sinh viên sống bên ngoài như em cũng không phải dễ dàng, về sau có điều gì cần giúp đỡ, nhất định phải tới tìm chị đó".

"Đúng là trẻ tuổi sống bên ngoài thật không dễ dàng. Về sau điện đóm có hư hỏng gì cứ tìm anh Hoa". Vỗ vỗ ngực mình, người đàn ông nói.

Nói chuyện một chút cũng quen, Văn Đình Tâm cũng không ngượng ngừng mở miệng, "Em rất cảm ơn anh và chị Trần, hôm nay mới chuyển tới đây em đúng là có một rắc rối nhỏ, cũng không biết nên làm thế nào bây giờ nữa".

"Có rắc rối gì, em nói đi".

"Chính là em dọn nhà gấp, chăn mền cũng chưa kịp mua. Quanh đây lại không có cửa hàng nào bán chăn mền, cho nên đêm nay chắc cũng không dễ chịu". Cô nâng bóp tiền lên, đưa về phía hai vợ chồng mỉm cười, "Chị xem, em có thể tạm thời mua lại chăn mền ở bên nhà anh chị được không?"

"Nói mua bán gì chứ, bên anh chị cũng không phải đồ mới, làm sao có thể không biết xấu hổ mà bán chứ". Em cần dùng thì cứ lấy, bữa nào mua được đồ mới, hoặc là không cần dùng nữa thì trả lại anh chị, không sao đâu". Chị Trần đứng dậy nói, "Đợi một chút, em muốn lấy mấy cái chăn?".

"Hai cái là được, cảm ơn chị Trần, ngày mai em sẽ giặt sạch rồi gửi lại chị".

Thật ra mà nói, đối với chuyện mượn đồ này, Văn Đình Tâm cũng không thấy khó khăn. Ngược lại cô thấy khá tự tin. Dựa vào năng lực giao tiếp của mình, kể cả cô có không có đồng nào cũng không chết đói được.

Ngồi trong nhà họ, Văn Đình Tâm nói chuyện với hai vợ chồng khá lâu mới trở về. Vốn định khoe khoang chiến công với Nam Thế Dương một chút. Không nghĩ tới Nam Thế Dương mới thực sự là năng lực tiêu chuẩn.

Văn Đình Tâm qua hàng xóm tặng đồ, còn bầu vú quan hệ bao lâu mới mượn được hai cái chăn. Trong khi đó Nam Thế Dương một cú điện thoại đã mang tới mười tiểu đệ giúp hắn sửa sang phòng ở. Mang tới chăn đệm, ti vi, tủ lạnh và vô số đồ gia dụng.

Cô dừng lại ở sân, nhìn mấy người phía trước đang bê thùng nước lau lau nhà cửa, trợn tròn mắt ngạc nhiên muốn rớt cằm.

"Văn Đình Tâm em đi đâu lâu vậy? Là qua nhà họ mượn chăn mền sao?" Từ trong nhà đi ra, Nam Thế Dương vội vàng bê chăn mền từ trên tay cô, mang theo vẻ mặt đắc ý nói, "Tôi đã nói với em, những thứ này tôi có thể lo được. Em xem tôi còn kêu đàn em đến quét dọn nhà cửa, sẽ nhanh sạch sẽ thôi".

"Ừ" Đơn giản gật đầu, Văn Đình Tâm hoàn toàn bị đám tiểu đệ đang dọn dẹp kia hù cho sợ. Lúc này cô mới nghĩ tới, hắn còn một thân phận khác -- Lão đại của bang Long Đăng trong thành phố.

Đúng là xã hội đen nhưng tiểu đệ nào nhìn cũng vô cùng khôi ngô, da thịt vạm vỡ. Có thể dễ thuận tiện cho làm việc nên đã số phải cời áo, lộ ra hình xăm trên người. Nhìn họ, Văn Đình Tâm nhớ tới Nam Thế Dương của kiếp trước.

Trên người hắn da thịt khỏe mạnh, khối cơ bụng cũng săn chắc. Nhưng nhìn cũng không giống mấy tiểu đệ này cho lắm. Nam Thế Dương khi mặc quần áo vào nhìn cơ thể vô cùng cân đối, thon dài...

Chỉ nghĩ tới một chút, cả tâm trí Văn Đình Tâm đều muốn bay lên.

"Văn Đình Tâm, em nghĩ gì vậy?" Đứng cúi chỏ vào người cô, Nam Thế Dương mở miệng nhắc nhở, "Vào nhà đi, trong phòng khách đã quét dọn xong rồi, em ngồi đợi một chút tôi bồi thuốc cho em".

Vừa nói xong, Nam Thế Dương nhanh chóng bước vào nhà. Một lúc sau hồi phục lại tinh thần, cô vui vẻ kêu: "Đợi em một chút"

Đuổi sát theo hắn, đi qua phòng nhỏ vào nhà, dọc trên đường đi tâm tình Văn Đình Tâm đều hết sức vui vẻ, nhìn đám huynh đệ trước mắt, lại nhìn bóng lưng Nam Thế Dương. Không biết là do tâm trí rối loạn hay gì, cô có cảm giác trước mắt mình đang lặp lại.

Kiếp trước lúc hắn dẫn cô đi vào phòng tân hôn, người giúp việc trong nhà cũng vô cùng vội vàng, cô đi phía sau hắn, nhìn bóng lưng hắn kéo rương

hành lý...

Không biết giữa hai người bây giờ là trạng thái gì. Nhưng Văn Đình Tâm biết rằng, tình huống bây giờ so với trước kia không giống nhau lắm, nhưng cô lại thích trường tượng. Mặc dù cũng không tốt lắm, nhưng cô cảm thấy vui về!

Ở phòng khách đặt một chiếc ghế sofa vừa dài vừa rộng, Văn Đình Tâm ngồi lên, sau đó nhanh chóng mở ti vi coi. Cô thật không thể tin được những đồ vật này đám tiểu đệ của Nam Thế Dương àm sao mà chuyển tới được.

Nam Thế Dương ôm chân mền tới phòng của cô, lúc đi ra thấy trên mặt cô rất háo hức, hiện ra cả nụ cười. Đây là lần đầu tiên hắn ở cùng với một cô gái dưới một mái nhà, vốn là lúc quyết định vấn đề này cảm thấy rất phù hợp. Nhưng khi thực sự bắt tay vào làm lại cảm thấy có điều gì đó là lạ...

Một căn nhà có hai người, những đồ vật này kia lại mang đến cảm giác....Không biết có phải ảo giác hay không, trong phút chốc Nam Thế Dương có cảm giác như đang cùng cô xây dựng một gia đình nhỏ...

Hơn nữa hắn lại không cảm thấy ghét cái ý nghĩ này...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 58 (3)

Từ trong phòng cầm hộp thuốc đi ra, Nam Thế Dương nhanh chóng đi về phía cô, cuối cùng ngồi xuống trước mặt cô, "Nâng chân lên, tôi nhìn bàn chân em một chút".

"Ừ" Nghe lời nhắc chân, Văn Đình Tâm vui vẻ nhìn hắn, "Anh không đề ý chân thối sao?"

Vốn là cũng chỉ nói đùa cho vui, không nghĩ tới, Nam Thế Dương lại trả lời vô cùng thẳng thắn, "Đề ý"

Văn Đình Tâm trơ mặt, rụt chân lại, "Ha ha, vậy anh ngửi một chút"

"Này" Giữ chặt mắt cá chân cô, Nam Thế Dương lắc đầu bật cười, nói chuyện vô cùng ngay thẳng: "Chân em không thối, tôi biết mà".

Thật là, một câu nói như vậy thôi lại khiến trong lòng Văn Đình Tâm vui đến nở hoa.

Có đôi khi cô thật sự cảm thấy, một phụ nữ hơn ba mươi như cô thật không biết xấu hổ. Được người ta khen ngợi lại cảm thấy đắc ý như vậy.

Cởi giày ra, Nam Thế Dương đặt chân cô gác lên đầu gối của mình, chăm chú nhìn vết thương.

Đúng là đã kết vảy, nhìn qua cũng không tệ lắm.

"Tôi chỉ sát trùng qua một chút, kết vảy rồi cũng không cần bôi thuốc" Nói xong câu này, lấy thuốc sát trùng và bông gòn bôi lên chân cô.

Văn Đình Tâm nhân rồi chuyên chú nhìn Nam Thế Dương, thật sâu, đến mức lạc vào đó lúc nào cũng không biết. Kể từ khi cô bực tức viết trên cuốn vở là "thích hắn", thì cô thường xuyên nhìn hắn đến mức xuất thần.

Kiếp trước sống đến ba mươi hai tuổi cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nói tiếng yêu, đây đưa cùng hắn mười bốn năm, cô cho là mình không thể nào có lại được cái tình cảm giống như thiếu nữ.

Không nghĩ tới trùng sinh chưa được bao lâu, cô lại có biểu hiện này...

Không ngờ mười bốn năm đều không thích qua người nào vậy mà...

Nam Thế Dương thật sự rất tốt, bất kể là khi hắn ba mươi hai tuổi hay là mười tám tuổi. Khuôn mặt đẹp trai vẫn như vậy, mười bốn năm trôi qua, cũng chỉ coi ra nét trẻ con mà không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của hắn.

Khó trách bao nhiêu người đã từng mắng cô không có tự trọng, không cần một ông xã tốt như vậy, thiên vị cái tên Nam Dư Kiêu kia đoạt gia tài của hắn...

Chuyện cũ thật không nên nghĩ nhiều, càng nghĩ nhiều cô càng cảm thấy mình xấu xa, rất xấu xa. "Thế Dương" Yếu ớt mở miệng, che giấu nội tâm mình, trong phút chốc như vậy, Văn Đình Tâm lòng vòng hỏi, "Anh là một thanh niên tốt như vậy, về sau sẽ muốn có bà xã như thế nào?"

Hỏi chuyện này thật sự cô không biết xấu hổ hy vọng rằng câu trả lời của hắn sẽ có liên quan đến mình...

Hết lần này tới lần khác, Nam Thế Dương trả lời so với lúc trước không chênh lệch lắm, "Tôi chưa có bà xã, tạm thời cũng chưa muốn có".

Giống như lúc trước hắn nói rằng, "Hắn sẽ không thích phụ nữ, đương nhiên cũng sẽ không thích cô". Những lời này đối với Văn Đình Tâm mà nói là lời từ chối thẳng thừng...

Lần thứ ba từ chối...

Văn Đình Tâm ảo não vỗ lên tay mình. Như vậy liên tiếp thất bại, sao cô còn không biết xấu hổ mà hỏi ra chứ?

"Chuyện đó, anh sẽ sống độc thân cả đời đúng không?" Chưa từ bỏ ý định lại hỏi một tiếng nữa, Văn Đình Tâm nhìn hắn chằm chằm.

Nam Thế Dương dừng tay lại, nhíu mày suy nghĩ thật lâu, sau đó do dự nói, "Không rõ nữa".

So với câu trả lời trước, câu trả lời thứ hai lại làm cho Văn Đình Tâm có một chút hy vọng.

"Nói cách khác là, hắn có khả năng sẽ không sống độc thân?" Vươn người ra phía trước Văn Đình Tâm đầy hào hứng, "Chuyện đó, anh cảm thấy mình sẽ lấy người phụ nữ như thế nào?"

Kết quả, lại vòng trở lại vấn đề cũ...

Lần thứ hai cô hỏi vấn đề này, Nam Thế Dương cho dù có ngốc cũng hiểu ra điều gì.

Ngẩng đầu nhìn cô một cái, đối diện với ánh mắt của cô, không ngoài ý muốn Nam Thế Dương lại cảm thấy thẹn thùng.

Lúc này ma xui quỷ khiến trong đầu hắn lại xuất hiện câu nói của Nhĩ Thái trong Hoàn Châu Cách Cách, "Cô ấy có thích huynh hay không tôi không rõ, tôi chỉ biết là cô ấy nhìn huynh sẽ đỏ mặt, nếu như cô ấy nhìn tôi mà cũng đỏ mặt như vậy nhất định tôi sẽ không nhường cô ấy cho huynh".

Chết tiệt đỏ mặt!

Tại sao nhìn cô một cái mặt hắn lại đỏ chứ!

"Văn Đình Tâm, tôi, không biết về phụ nữ nhiều lắm..."

Hắn thẹn thùng nói cho cô biết, lớn như vậy, người phụ nữ hắn hiểu nhất cũng chỉ là cô!

"Vậy anh có muốn..."

"Nhị thiếu" Lúc này, một đám đàn em xuất hiện, chính xác đã cắt đứt đoạn nói chuyện này, "Tội em đã dọn dẹp xong".

Đứng phía ngoài cửa, đám đàn em mang theo thùng nước lau bước tới nhìn thấy hai người bọn họ thân mật, không chớp mắt, trong phút chốc hoàn cảnh đó làm mọi người đều lúng túng...

"Được rồi, quét dọn xong thì trở về đi, tao ở nơi này không sao đâu". Vội vàng buông bàn tay đang cầm cổ chân của Văn Đình Tâm ra. Bị bọn họ nhìn chằm chằm như vậy, mặt Nam Thế Dương đỏ hơn vài phần. "Chuyện đó, trong bang có chuyện gì có thể gọi điện thông báo, không có việc gì thì đừng đến tìm tao".

"Vâng nhị thiếu" Cung kính gật đầu, đám người to con đó đối với Nam Thế Dương vô cùng tôn kính.

Nhìn thấy mấy người đó xoay chân đi vội vàng, Văn Đình Tâm nhanh chóng mở miệng, "Này, những cây chổi và cây lau đó có thể để lại cho tôi không?"

"Vâng, nhị tẩu". Đặt dụng cụ trên tay xuống, sau đó bọn họ mới rời đi.

Quay đầu, Văn Đình Tâm nhíu mày nhìn về phía Nam Thế Dương rất có ý tứ nói, "Nhị tẩu là cái gì?"

Tên nhóc không an phận!

Khi nào thì xưng hô với cô như vậy, mà chính cô cũng không biết. Tà tâm rõ ràng như vậy, còn tránh né?

"Không có gì" Quay đầu đi, đặt chân cô xuống, Nam Thế Dương nhanh chóng đứng dậy, tránh đi, "Em ngồi dậy đi, tôi lấy dép cho em".

"Cái gì vậy, không phải là anh nên giải thích một chút câu nhị tẩu sao?" Nhìn hắn cố ý muốn tránh, Văn Đình Tâm không có ý định để hắn thoát, "Tên nhóc thối, nhị tẩu là ai? không phải là em chứ?"

"Dép ở đâu nhỉ? Có mua đúng lúc mà? Bị tôi để chỗ nào rồi sao?" Lăm nhăm lăm nhăm, Nam Thế Dương đi tới đi lui trong phòng cô, tự cho rằng mình che dấu rất tốt...

"Tên nhóc thôi, mau trả lời cho em, đừng tìm dép nữa" Chồng hai tay lên ghế, Văn Đình Tâm nhìn hấn, ánh mắt dõi theo bóng dáng tới lui, "Ồi trời, cứ diễn như vậy thật sự tốt sao?"

"Văn Đình Tâm" Chợt Nam Thế Dương gọi cô.

Một tiếng to như vậy khiến tim Văn Đình Tâm muốn vọt lên tới cổ họng, "A? Thế nào nói?"

"Mới nãy em có mua dép không?"

Lái nhai cái...!

"Tha cái đầu anh, anh già bộ đi, anh có tin bây giờ em sẽ đánh anh không hả?" Giờ nắm đấm lên, Văn Đình Tâm không nhịn được cười.

Tên nhóc già vờ ngốc thật đáng yêu.

Đáng yêu làm cho cô không có biện pháp tức giận.

"Văn Đình Tâm, chúng ta không nói về chuyện này nữa được không?" Nhìn cô không có ý tức giận, lá gan Nam Thế Dương cũng lớn hơn tiến đến gần, mới bước về phía mặt cô đã bị cô kéo ngồi xuống.

"Vì sao? Anh lại không được tự nhiên? Lại thẹn thùng?" Đương nhiên, Văn Đình Tâm không có ý buông tha,

Dù sao hơn ba mươi tuổi da mặt cũng đã đầy, không có gì là cô không nói được, "Anh xem những huynh đệ kia còn dũng cảm hơn anh, thái độ anh không được tự nhiên là sao chứ?"

"Chúng ta xem ti vi đi" Liếc mắt qua, Nam Thế Dương cầm chiếc điều khiển trên bàn uống nước, chuyển kênh, "Bây giờ chắc là đang chiếu Hoàn Châu cách cách".

Nói sang chuyện khác cứng nhắc như vậy, Văn Đình Tâm thật sự là phục.

Nhìn chăm chăm hấn thật lâu, đối diện là gương mặt già vờ bình tĩnh kia, Văn Đình Tâm cảm thấy mệt mỏi.

Trong lòng cũng phỏng đoán, rút cục là hấn không thích cô? Hay là do hấn nhát gan không biết.

Vấn đề này đương nhiên không nhận được câu trả lời...

"Được, xem ti vi, Hoàn Châu Cách Cách" Bực tức quay đầu lại, Văn Đình Tâm gật đầu ứng phó, trong lòng không cam lòng miễn cưỡng nhìn xuống.

Được một lúc, bầu không khí dần yên tĩnh. Hai người cũng không mở miệng nói chuyện, toàn bộ phòng khách chỉ còn âm thanh của phim truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chương 58 (4)

Nội dung tập phim làm cho Văn Đình Tâm không mấy hứng thú, quả thật mỗi lời thoại trong phim cô đã thuộc - Hoàng a Mã, con không phải con gái người, muội ấy mới đúng, muội ấy mới là con gái của Hạ Vũ Hà.

"Chặc chặc chặc" Văn Đình Tâm lắc lắc đầu, nhú mày lại một cái.

Cũng thật là không có tinh thần. Thật không bằng xem Tây Du Ký!

Ở bên cạnh cô, Nam Thế Dương cũng không có tâm tư xem tivi, đêm ngày hôm qua hấn đã xem xong bộ phim này rồi, tập phim này không hấp dẫn được hấn nữa.

Trong đầu ngổn ngang, trong ngực tim cũng đập nhanh vài nhịp.

Về xưng hô "nhị tẩu" này, vừa mới bắt đầu hấn cũng có từ chối, nhưng tiểu đệ kêu vài tiếng, hấn cũng hoàn toàn nghe theo, nghe nhiều cũng thật êm tai.

Thế tại sao Văn Đình Tâm vừa hỏi hấn đã thấy chột dạ?

Thực ra hấn có thể thẳng thắn trả lời vấn đề này là do đám tiểu đệ kêu linh tinh mà!

Không nghĩ tới lần này cô lại hỏi về cách xưng hô...

Thời gian buổi chiều cứ vạy trôi qua, bộ phim đã chiếu qua ba tập. Tuy rằng nội dung phim không hấp dẫn cô nhưng hai người vẫn đợi hết phim mới đứng dậy đi rửa mặt.

Trong nhà này cũng chỉ có một phòng vệ sinh, Văn Đình Tâm bước vào trước.

Sau khi cô đi vào không lâu, Nam Thế Dương cũng cúi đầu bước tới, cảm thấy bản thân mình hơi sợ một chút, bây giờ phải nói, nếu không trước mặt cô hẳn mãi chẳng nói nên lời.

Về nhị tẩu, về bà xã vấn đề này hẳn quyết định phải đối mặt trả lời.

"Cạch cạch" Gõ cửa hai lần, Nam Thế Dương vừa mới háng giọng chuẩn bị mở miệng, nào biết cửa nhà vệ sinh lại nhanh chóng mở ra...

"Sao vậy?" Thò đầu ra cảnh giác, Văn Đình Tâm cầm lấy khăn tắm quấn quanh người, trực tiếp nhìn hấn.

Đoạn thời gian trước, vì đề phòng Cao Tài, mỗi lần tắm Văn Đình Tâm đều khóa cửa rất cẩn thận. Chỉ cần bên ngoài có động tĩnh một chút cô sẽ ngừng mọi việc lại, mặc quần áo vào sau đó nép vào cửa nghe âm thanh bên ngoài.

Cho nên khi Nam Thế Dương vừa gõ cửa, cả người cô đều cảnh giác, dừng tắm rửa sau đó mở cửa ra.

Khi Nam Thế Dương nhìn thấy cô lập tức "tinh" một tiếng cả người đều ngưng ngẩn, những lời đã chuẩn bị sẵn ở cửa miệng nhanh chóng bay đi đâu mất.

Ánh mắt không an phận nhìn vào chiếc gương trong phòng tắm, cảnh xuân phía sau lưng cô làm hấn nuốt nước miếng một cái thật sâu, "Không có, không có, chỉ muốn hỏi em một chút là có nước nóng hay không thôi".

"Có mà, nhiều hơn như vậy nước nóng đương nhiên không thiếu" Gật đầu nói, Văn Đình Tâm từ từ đóng cửa nhà tắm lại, "Anh yên tâm đi, em tắm cũng không mất nhiều nước, đợi chút nữa anh tắm cũng sẽ vẫn có".

"Ừ" Ngơ ngác gật đầu, ánh mắt Nam Thế Dương vẫn không có cách nào thu lại tầm mắt đang nhìn về phía gương. Mặc dù chỉ có thể nhìn đường cong phía sau lưng cô, nhưng cũng đủ cho hấn tưởng tượng...

Cho đến khi "cạch cạch" một tiếng cửa đóng kín lại, lúc này Nam Thế Dương mới hoàn hồn, suy nghĩ so với lúc trước còn to gan hơn.

Dù không thích phụ nữ, nhưng hấn cũng là đàn ông bình thường nên khó kiềm chế phản ứng của mình.

Suy nghĩ trog đầu đã không còn trong sáng, bắt đầu tưởng tượng một chút...

Khóa cửa phòng, Văn Đình Tâm xoay người lại bất đắc dĩ thở dài: "Haiz.."

Trong lúc hấn gõ cửa kia, cô còn nghĩ tới việc không chừng hấn đã nghĩ thông suốt, chuẩn bị nói với cô về việc xưng hô "nhị tẩu". Không ngờ, vẫn là do cô suy nghĩ nhiều.

Lấy khăn tắm xuống treo trên móc, Văn Đình Tâm đi về phía gương. Ánh mắt nhìn lên cơ thể mình ở bên trong, không khỏi than thở. Nhìn cô gái mười tám tuổi trong gương, trong đầu bỗng hiện lên một chút suy nghĩ đen tối.

Bản chất là người phụ nữ ba mươi hai tuổi, nên da mặt dù dày cũng có cái tốt. Kể từ lần viết lung tung là thích hấn, bên trong suy nghĩ cô một phút cũng không yên phận.

Thậm chí còn suy nghĩ, nếu như một ngày nào đó tên nhóc thật sự thích cô, nói không chừng cô có thể tóm lấy hấn ăn sạch sẽ một chút cũng không thừa.

"Trời ạ! Mình đang suy nghĩ cái gì!" Vội vàng vỗ vỗ lên mặt mình, mạnh mẽ bắt tỉnh lại. Văn Đình Tâm vì ý tưởng này mà bị dọa cho sợ hết hồn.

"Mau tỉnh lại! Văn Đình Tâm! Đây là phụ nữ mà. Mặc dù đã lớn tuổi nhưng cũng nên cẩn thận một chút".

Vừa nói vừa "chát chát" tát lên mặt mình, không hề nhẹ nhàng chút nào.

"Không được, không được mau tỉnh lại, mau tỉnh".

Cũng giống như vậy, lúc này ở bên ngoài, Nam Thế Dương cũng ngồi xổm bên cạnh vòi nước, mạnh mẽ té nước lên mặt mình, cố gắng làm cho mình tỉnh lại.

"Ào ào" Mở vòi nước tới đa, Nam Thế Dương dùng tay vuốt nước tràn trên mặt mũi, thờ phỉ phò.

Vừa mới bình tĩnh được mấy giây trong đầu lại hiện lên hình ảnh nửa lưng phía sau của cô ở trong gương, làm cho toàn thân hấn nóng ran, cảm thấy cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

"A, mình thật là..." Một phút không nhìn được, lại điên cuồng vỗ nước lên mặt.

Trong phút chốc như vậy, hai người không hẹn mà cùng có tâm trạng giống nhau.

Trong lúc tình cảm còn chưa được làm rõ, cả hai trái tim đều nôn nóng bất an, nhạy cảm đa nghi, cho nên trong thời gian này hai người đều bị giày vò vô cùng nhiều. Thế cho nên không lâu sau khi đã nói thẳng ra suy nghĩ, tất cả đều là nước chảy thành sông, nhanh chóng kết hôn!

...

Lúc đó, trong biệt thự của đại gia đình ở trung tâm thành phố. Trong thư phòng của ông cụ bầu không khí lại đang bị đè nén.

Ông cụ ngồi trên chiếc ghế xoay, một tay cầm chiếc tẩu, tay khác nắm hai viên bi sắt, sắc mặt bình thường lại khiến người ta phát run.

Ở trước mặt ông cụ, Dư Dương cúi đầu xuống, âm thanh cực nhỏ, "Ông chủ, lỗi của Dư Dương không ngăn thiếu gia lại được, Dư Dương cam tâm tình nguyện chịu phạt".

Lúc nói ra những lời này, trong lòng Dư Dương đã hạ quyết tâm rất lớn, thậm chí cả quyết tâm phải chết.

Tính tình ông chủ rất tệ, thậm chí tệ đến mức nếu không vừa ý người nào có thể trực tiếp làm cho người đó biến mất khỏi thế gian.

Cho nên khi Dư Dương tìm đến ông chủ cũng đã hạ quyết tâm. Nếu như có thể hấn hy vọng có thể giảm bớt tổn thất xuống mức thấp nhất ví dụ như một ngón tay hoặc một cánh tay.

Bên cạnh ông cụ, người hầu đứng cách hai bước khá xa, ý tứ né tránh vô cùng rõ ràng. Thật lâu sau, trên mặt ông cũng không có chút thay đổi, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng chuyển động của bi sắt.

"Thằng nhóc kia trở về có tới không?" Gật đầu lên tiếng, người hầu cung kính trả lời: "Ông chủ muốn gọi nhị thiếu sao?"

"Không cần" Xoay người lại, ông cụ nhìn tất cả mọi người, "Ta đã nói qua với thằng nhóc đó, sau này mặc kệ nó. Nếu nó đã muốn chuyển đi, vậy cho nó chuyển".

"Khóa thẻ của nó lại, cắt đứt vùng thu nhập của nó, phí điện thoại cũng không cần thanh toán. Cho đến trước khi nó trở về, không được nhắc tên nó trước mặt ta".

Thật ngoài ý nghĩ lần này ông cụ lại không tìm người để trút giận!

"Ông chủ vậy về sau con sẽ theo bên cạnh ông chủ hay đi bên cạnh nhị thiếu?" Ngắc đầu, Dư Dương thoáng mừng rỡ.

"Cậu?" Ánh mắt lui lại, khóe miệng thấp xuống, đối với người không hoàn thành nhiệm vụ ông cụ không bao giờ cho thêm nửa cơ hội: "Dọn dẹp đồ đạc đi tìm việc khác đi. Thằng nhóc đó không cần cậu, ông cụ ta cũng không cần".

Ông chủ, nhưng con..." Mở miệng muốn nói điều gì, đến cùng vẫn nín lại, "Vâng, ông chủ".

Không có gãy tay, không mất đi tính mạng trong lòng Dư Dương vẫn thoáng thở phào nhẹ nhõm. Đoán chừng tâm trạng ông chủ hôm nay tốt nên mới không có hứng thú nặng tay với hắn.

Như vậy là tốt rồi...

Khom người, cúi đầu xuống, Dư Dương rút ra khỏi thư phòng không tiếng động.

Nhưng ngay sau khi hắn đi ra không đầy một lát, ông cụ hít một hơi thuốc, phun ra một dòng khói, sau đó hỏi: "Thằng nhãi Dư Dương, năm đó ta thu vào như thế nào?"

"Ông chủ, Dư Dương là trẻ lang thang, mấy năm trước nhị thiếu nhặt được ở vùng khác, hắn vẫn đi theo bên cạnh nhị thiếu. Ông chủ thấy Dư Dương đi bên cạnh nhị thiếu mới thu lấy hắn, để hắn đồng thời làm việc cho ông chủ".

"Như vậy à" Híp mắt lại, ông cụ suy nghĩ một hồi, "Vậy hắn không làm việc cho chúng ta thì để hắn tiếp tục làm kẻ lang thang thôi. Để xem hắn có vận khí tốt lại được người khác nhặt nữa hay không".

Nhẹ nhàng nói ra một câu làm cho sự nghiệp của Dư Dương trong vòng mấy ngày lập tức bị phá hủy, đây là năng lực của người có quyền...

Người hầu gật đầu đáp ứng: "Vâng ông chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 58 (5)

"Về phần thằng nhóc thối đó, ông đi nhìn một chút, xem bên cạnh nó có ai có thể mua chuộc không". Bì sắt trong tay đảo hai vòng, ông cụ nhìn chăm chăm về phía người hầu: "Ông nói, có nên thu con nhỏ Văn Đình Tâm đó lại không?"

"Ông chủ, ý kiến hay đó!" Rút thân thể lại, người hầu gật đầu khen, "Nếu thu con nhỏ đó lại, nhị thiếu cũng an phận. Con nhỏ đó nếu sớm tỉnh ngộ, chắc chắn sẽ bám víu vào ông chủ".

"Nếu thật sự thu con nhỏ đó lại, sau đó để nó từ chối thiếu gia thì cũng đơn giản. Chờ lúc nhị thiếu đau khổ, ông chủ hãy ở bên cạnh ai uì, sau đó tìm một vị tiểu thư ngoan hiền không chừng nhị thiếu sẽ nghe theo". Đưa ra chủ ý có thứ tự, người hầu hướng về phía ông chủ về mặt nịnh nọt nói, nhìn qua tâm kế vô cùng nhiều.

"Ông chủ, chiều này của ông quả thực rất tốt".

"Nếu thật sự thu vào con nhỏ đó, sau đó để nó từ chối cũng rất đơn giản. Đến lúc nhị thiếu vô cùng đau khổ, ông chủ hãy sắp xếp cho cậu ấy một cô gái ngoan hiền, không chừng nhị thiếu sẽ động lòng!" Đưa ra chủ ý có thứ tự, người hầu cười nịnh nọt nhìn ông chủ, có vẻ đầy tâm kế.

"Ông chủ chiều này của ông quả thật tốt" Cong cong mày nhìn về phía ông chủ, người hầu tiếp tục nói, "Đến lúc nhị thiếu cùng thiên kim tiểu thư đó kết hôn, nhất định cậu ấy sẽ cảm ơn ông chủ vì đã sắp xếp chuyện lớn như vậy".

"Phải không?" Biện pháp vô cùng rõ ràng, tâm tình của ông chủ cũng tươi tỉnh hơn, "Ông nói rằng thằng nhóc đó sẽ cảm ơn tôi?"

"Đó là lẽ tự nhiên mà. Nhị thiếu nên biết ông chủ đã quan tâm cậu ấy nhiều như vậy, trừ bỏ con nhỏ đến từ nông thôn đó, còn tìm cho cậu ấy cô dâu tốt khác. Nhị thiếu còn có thể không cảm ơn ông sao?"

"Ông nói rất đúng, quả thật tôi vì chuyện này đã rất phiền lòng, thằng nhóc đó sau này quả thật nên cảm ơn tôi". Hít một hơi thuốc lá, ông cụ vô cùng xúc động.

Thằng nhóc đó so với chú Ba nó tật xấu quả thật còn nhiều hơn.

Ít nhất chú Ba đối với phụ nữ vẫn còn có hứng thú, ông cụ sắp xếp thân cận cho dù không muốn cũng vẫn đi nhiều lần, nhưng thằng nhóc thối kia ngoan cố vô cùng.

Một người không dễ dạy, người kia càng không dễ dạy. Đến lúc thằng nhóc hiểu ra, có thể không cảm ơn ông sao!

"Ồi. đó là khẳng định! Ông chủ tốt với cậu ấy như vậy mà..."

Đưa tay ngăn lại sự nịnh hót của người hầu, đặt cái tẩu xuống, ông nhả ra vòng khói thật dài. Trong phút chốc khắp người ông bao quanh là khói.

"Được! Ông tiếp tục phân phó. Hãy thăm dò ý của con nhỏ kia xem".

"Vâng! Được ạ!"

Rút đầu lại, người hầu cẩn thận lui ra.

Ông cụ coi đây là bàn đánh quyết định, giống như chỉ cần ông mở miệng một tiếng, Văn Đình Tâm sẽ ngoan ngoan theo đuôi ông, vây quanh ông.

Nhưng mà, ông tuyệt đối không nghĩ tới, khi nghe thấy lời này, phản ứng của Văn Đình Tâm là chẳng thèm ngó tới, thậm chí từ nay về sau còn thể muốn đối chọi cùng ông. Khoa trương nhất là ngay cả Dư Dương cô cũng thu lại...

Muốn để cho ông cụ phải biết được năng lực của cô...

....

Sáng sớm hôm sau, Văn Đình Tâm mò nằm rời giường. Hôm nay mới tờ mờ sáng, cô đã ngồi dậy, mặc quần áo sau đó chuẩn bị tinh thần để phân đấu!

Hung phấn đối với việc về ở chung, đối với cô mà nói chỉ có một ngày. Ngày sau cứ theo lẽ thường, sinh hoạt vẫn tiếp tục, định ra mục tiêu sau đó hoàn thành từng bước!

Rửa mặt qua loa một chút, thừa dịp Nam Thế Dương chưa rời khỏi giường Văn Đình Tâm đã chạy ra ngoài mua hai phần ăn sáng quay lại.

Lúc quay lại, đúng lúc gặp chị Trần cũng mới rời giường chuẩn bị làm bữa sáng. Hai người chào hỏi một chút, không nghĩ tới chỉ nói vài câu ai ngờ nhanh chóng hợp chuyện.

Vốn là Văn Đình Tâm định chuẩn bị bữa sáng thật tốt cho Nam Thế Dương, nhưng nói chuyện với chị Trần một lúc quên cả thời gian.

Chủ đề của hai người đều liên quan đến trẻ con. Chị Trần nói cho Văn Đình Tâm rằng sáng sớm nay chị đã nhận được tờ giấy tìm người thân của một người lang thang mang đến.

Người lang thang đó vào nhà xin một chén nước uống, tiện tay đưa tờ giấy này, chị cũng nhiều chuyện hỏi thăm vài câu.

"Đình Tâm em nhìn một chút, chị đã đọc tờ giấy này một lúc, trong lòng vô cùng cảm động". Đưa tờ giấy lên cho Văn Đình Tâm, chị Trần tiếp tục lấy gạo, "Em nói con nhà chị cũng mới lớn một chút như vậy, nếu rơi vào tình huống này quả thật cũng muốn sụp nhà luôn nha".

Văn Đình Tâm nhận lấy tờ giấy, xem một chút đã nhận ra tờ giấy này.

Lại là tờ giấy tìm con mà ngày đó chú lang thang đưa!

Nói như vậy, sáng nay người xin một chén nước từ chị Trần chính là chú lang thang đó.

Cô cảm thấy có chút thần kỳ, ngẫm lại mình ở công viên có thể gặp chú lang thang, ở nhà kia có thể cầm tờ giấy tìm người thân đó. Bây giờ chuyển đến đây vẫn có thể cầm tờ giấy này.

Trong thời gian ngắn như vậy ba lần chạm với chú lang thang, đó không phải là duyên phận hay sao?

"Chị Trần, chị xem trên giấy tìm người thân đứa nhỏ đã mất tích mười mấy năm, chuyện này chứng tỏ mười mấy năm trước bọn buôn lậu người vô cùng ngang ngược. Bây giờ không biết thế nào". An ủi hai câu, Văn Đình Tâm hỏi lại, "Nhưng mà chị biết chú lang thang đó đi đâu không? Em đang nghĩ chú ấy luôn đi loanh quanh vùng này phát giấy tìm người, không biết có phải do có tin tức gì hay không"

"Chị cũng không để ý, không chừng ông ta chỉ ngẫu nhiên đến chỗ này thì sao" Đổ sạch nước gạo đầu tiên, chị Trần lại lấy một lượt nước nữa tình nghịch nói: "Chị thấy ông ta cầm một bộ bàn đồ, trên đó vẽ đầy vòng tròn màu hồng, giống như là làm dấu hiệu. Em nghĩ coi, ông ta đã tìm mười mấy năm, thật không dễ dàng. Có lẽ ông ta đã đi khắp cả nước".

"Vâng, đúng là không dễ". Gật đầu, Văn Đình Tâm cầm tờ giấy trong tay, "Chị Trần, em cầm tờ giấy này. Ngày mai đi học sẽ phát, để các bạn học giúp đỡ tìm kiếm".

"Haiz. Không biết nên làm sao. Vậy em cũng photo nhiều thêm, chị sẽ nhờ ông xã đến đơn vị phát xem sao". Vừa nhận lời, vừa tiếp tục vo gạo, cuối cùng ở lần lấy nước cuối, chị Trần hỏi, "Nếu chưa có bữa sang, hãy mang bạn của em qua nhà chị ăn đi. Chị nấu nhiều thêm một chút"

"Không cần đâu, em đã mua rồi" Quơ quơ tay một chút, Văn Đình Tâm khách sáo cười nói: "Vậy em về trước, hôm nào có tin tức của chú lang thang, chị để ý giúp em".

"Ừ, được rồi".

Nói chuyện xong, Văn Đình Tâm cầm lấy tờ giấy đi về nhà mình. Nhìn ảnh chụp một chút, trong lòng suy nghĩ không biết có nên cho Nam Thế Dương xem một chút không. Dù sao người đàn ông này cũng là người kiếp trước hắn đã tìm kiếm rất lâu...

Bị kích động về tận đến nhà, khi đó Nam Thế Dương cũng đã dậy.

Lúc đi qua sân, vừa lúc trông thấy hắn, buồng vệ sinh không bật đèn cô cũng không cần để ý, nhanh chóng hô lên: "Thế Dương, em đã mua bữa sáng. Nhanh đến ăn!"

Nói xong cô bước thẳng vào phòng.

Khi đó, Nam Thế Dương đang để người trần, đứng đi tiểu, đúng lúc đứng bên bồn cầu đưa lưng về phía cửa, đưa lưng về phía Văn Đình Tâm. Sau khi nghe tiếng Văn Đình Tâm, hắn giật mình, cơ thể cứng đờ...

Cho đến khi nghe được tiếng cô xa dần, hắn mới vội vàng kéo quần lên, xoay người đóng kín cửa.

"Ầm" một tiếng, khóa cửa lại, Nam Thế Dương dựa lưng vào cửa im lặng...

Đáng chết, không biết vừa giờ cô có nhìn thấy gì hay không?

Bất kể là nhìn hắn cởi trần, hay là nhìn hắn đi tiểu, đều rất mất mặt nha!

Hình tượng ơi hình tượng!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 58 (6)

"A, thật sự là.." cúi đầu ảo não, hai hàng lông mày Nam Thế Dương nhíu chặt lại.

"Cạch" một tiếng, với tay mở đèn, nhìn chính mình ở trong gương, Nam Thế Dương mới phát hiện ra vẻ mặt đỏ hồng của mình rất buồn cười.

Thật là, bị cô nhìn một cái thế mà hắn đã cảm thấy giống như bị đùa giỡn, không được tự nhiên.

Sau khi Văn Đình Tâm trở về phòng, nhanh chóng đem bữa sáng bày ra. Lấy bát đĩa từ phòng bếp đi ra, chuẩn bị chu đáo. Mua bánh quẩy, bánh bao, hai chén cháo cùng với một chút thức ăn.

Mặc dù lần trước mời hắn ăn bánh bao, nhưng cũng không thể xác định được bữa sáng thế này không biết hắn có thể ăn hay là theo thói quen nữa. Nghĩ lại khi ở chung với hắn kiếp trước, bữa sáng của hai người lúc nào cũng là sandwich và trứng chiên.

Nhưng thức ăn theo kiểu phương tây kia, ở đây cũng không có bán...

"Được rồi, trước tiên tạm như vậy đã" Vỗ tay một cái, Văn Đình Tâm ngồi xuống ghế sofa.

Căn nhà này so với tư hợp viện trước kia thì nhỏ hơn, phòng bếp ở bên ngoài, bên trong đặt một chiếc bàn nhỏ để ăn cơm. Nhưng mà Văn Đình Tâm không thích ngồi cạnh phòng bếp ăn cơm, cho nên gian phòng khách này trở thành chỗ cho họ ăn uống.

Trong lúc đợi Nam Thế Dương, cô mở ti vi xem, không đầy một lát lại chạy về phòng mình cầm giấy bút ra, tiếp tục ngồi xuống.

Tiết mục ti vi này chính là tin tức buổi sáng. Tin tức vừa rồi làm cô vô cùng hứng thú -- ở vùng ngoại ô phía tây thành phố, chuồng ngựa đã xây dựng xong. Loại hình giải trí đua ngựa đã bắt đầu gia nhập tới mọi người, mọi người đều mong lấy được tiền từ cuộc chơi này.

Vào mấy năm trước, cá cược ngựa chính là giành cho mấy người có tiền điên cuồng chơi. Nhưng những chuồng ngựa mới xây dựng xong làm cho trò chơi này cũng trở nên phổ biến, những người nghèo cũng bắt đầu mong chờ lấy được tiền từ đây.

Ti vi bắt đầu quảng cáo, Văn Đình Tâm cúi thấp bắt đầu "soạt soạt" vẽ trên giấy.

Thần kinh nhạy cảm của cô lại đánh hơi được cơ hội làm ăn mới.

Không biết có phải do ông trời giúp đỡ cô hay không, có đôi khi muốn kiếm tiền thì chuyện tốt lại rủ nhau đến dồn dập.

Thế mà lại để cô thấy được trò đánh cược ngựa!

Trong phút chốc, Văn Đình Tâm khó có thể che dấu được vẻ hưng phấn của mình.

Thật ra mà nói, đối với việc đánh cược này, cô một chút cũng không biết, cũng giống như việc mua vé số, đây cũng được coi là một loại đánh bạc, chuyện cô có thể làm là mua theo người khác.

Ở kiếp trước, sau khi chuồng ngựa được xây dựng xong một thời gian, đánh cược ngựa trở nên thịnh hành giống như người ta chơi chứng khoán vậy.

Văn Đình Tâm nhớ rõ rằng, kiếp trước trong thời gian nghỉ giữa khóa học mọi người cùng bàn luận đến tay cười ngựa thần cấp 3. Tên hắn cô đã quên, nhưng hình dáng thì nhớ rất rõ ràng, tướng mạo "Trung anh hỗn huyết".

Mặc dù không hiểu, nhưng việc đi mua theo cô vẫn biết, đến lúc đó vét được một khoản là điều tất nhiên.

"Hắc hắc" Nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy thật vui vẻ.

Lúc đó, Nam Thế Dương vừa lúc từ phòng vệ sinh đi vào. Vốn định nhanh chóng trở về phòng mặc quần áo, nhưng nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của cô không nhịn được đành quay về phía cô thăm dò.

Vừa nhìn đến, lông mày Nam Thế Dương đều nhíu chặt.

Cô vậy mà đang vẽ đàn ông?

Văn Đình Tâm vẽ tranh quả thật rất chuẩn, chỉ phác thảo một chút, toàn bộ hình dáng khuôn mặt đã hiện ra.

Người đàn ông kia khuôn mặt có chiếc mũi hơi nhọn, gần giống như bộ dạng của người phương tây, có thể nói là một người rất đẹp trai. Nhưng mà ở trong mắt Nam Thế Dương, người đó tuyệt đối vô cùng xấu.

Đang vẽ người đàn ông khác, còn lên vui vẻ, điều này làm cho trong lòng Nam Thế Dương khó tránh khỏi mùi vị.

"Em vẽ ai?" Mở miệng hỏi một tiếng, giọng nói rất không tự nhiên, "Chẳng lẽ đây là loại người em muốn gả sau này?"

Nam Thế Dương thề câu nói thứ hai hẳn chỉ là nghĩ ở trong đầu, không biết thế nào lại nói ra miệng...

“Đương nhiên không phải rồi” nhếch môi cười, Văn Đình Tâm tiếp tục điểm một nút ruồi trên mặt, sau đó nhấc xấp giấy lên đưa hẳn xem: “Anh nhìn một chút đi? Có phải rất đẹp trai không?”

“Ừ!” Trả lời cho có lệ, Nam Thế Dương không muốn trả lời.

Trước mặt hẳn khen người đàn ông khác đẹp trai, thật làm cho hẳn có cảm giác cô đang “bắt cá hai tay”...

Mặc dù không nói ra, nhưng trong đầu hẳn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Em nói cho anh biết, đây chính là thần tài của chúng ta, đến lúc đó nhất định phải nhận đúng” Chỉ chỉ vào tấm hình, Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn hẳn, ngạc nhiên một chút.

Ánh mắt nhìn từ trên mặt chuyển xuống cánh tay trần, cuối cùng dừng ở khối cơ bụng, “ực ực” một tiếng nuốt nước miếng.

Ôi trời! Người này cơ thể lại đẹp mắt như vậy...

Trong phút chốc trong lòng cô chột ngựa ngáy...

“Ôi ôi” giờ cánh tay che kín ngực mình, Nam Thế Dương thật không nghĩ tới trong lúc vô tình lại bị cô đùa giỡn, “Em, em nhìn cái gì?”

“Không nên nhìn, Văn Đình Tâm” Không che được cơ thể mình, Nam Thế Dương sốt ruột che kín mắt của cô, sắc mặt thoáng một chút đỏ hồng, “Em mau nhắm mắt lại, biết không hả?”

“Hả?” Nháy đôi mắt, cả đầu Văn Đình Tâm đều mơ hồ.

“Tôi đi mặc quần áo...” Cúi đầu, đứng dậy chạy đi, lúc này sự ngượng ngùng làm hẳn trốn nhanh như ăn cướp.

Nhìn thái độ hẳn hoảng hốt của hẳn, lúc này Văn Đình Tâm mới kịp thời phản ứng lại, sau đó nhin không được cười vang, “Ha ha, vậy mà lại ngại ngùng”.

Theo cô, quả thật đúng là nét đặc sắc của hẳn. Tối hôm qua oai hùng như vậy không nghĩ tới lại thẹn thùng thế!

Tư tưởng này thật vô cùng thuần khiết. Cùng với cái người tên Nam Thế Dương động một chút là áp cô vào tường hôn. Đây quả thực là...

Thuần chủng đến vô cùng!

Văn Đình Tâm trêu chọc che miệng, nhưng cũng không nín được cười, bả vai rung lên xuống, âm thanh cười rõ ràng.

Đóng cửa phong, nghe tiếng cười bên ngoài của Văn Đình Tâm. Nam Thế Dương bức bối đến mức muốn đánh mình một cái.

Mẹ nó đến cùng là sao chứ?

Tại sao dễ dàng bị cô nhìn lại đỏ mặt?

Hẳn có phải bị điên rồi hay không?

“Đáng giận!” Ôm đầu nằm bò lên giường, chui vào trong vẫn có thể nghe được từng trận cười của Văn Đình Tâm.

Đợi một chút, lần đầu tiên Nam Thế Dương cảm thấy một người đàn ông như hẳn đã bị khiêu chiến thật lớn.

Từ trong chăn chui đầu ra, nâng quai hàm lên khí phách mườì phần!

Từ giờ trở đi, hẳn quyết định, mình nhất định phải thu lại mặt mũi cùng tôn nghiêm của mình.

Ở trước mặt Văn Đình Tâm không thể lùi bước và yếu thế!

Nếu như hẳn lại đỏ mặt, hẳn sẽ...

“Này, anh không định ăn sáng sao? Cháo nguội mất...” Ở bên ngoài truyền tới tiếng Văn Đình Tâm, tiếp theo là tiếng bước chân của cô. “Này, em không cười nữa, anh mau ra đây. Chúng ta còn phải đi ra ngoài”.

...

Sau khi ăn sáng, hai người quay qua quay lại mới ra khỏi cửa.

Lúc đến chỗ nhà xưởng cũng đã gần tám giờ rưỡi mới gặp ông chủ cũ nhà xưởng. Máy người ngay lập tức đi tới sân giao dịch bất động sản, cùng ký nốt hợp đồng và làm thủ tục sang tên, đưa một nửa tiền. Trong nửa giờ ngắn ngủi đã lấy được nhà xưởng.

Còn một nửa tiền còn lại, hai bên thống nhất, sau khi sửa sang nhà xưởng hoàn tất sẽ giao nốt. Đây là Văn Đình Tâm đưa thêm cho ông chủ, cũng là tạo thêm tín nhiệm giữa người với người.

Có một nửa tiền đảm bảo, ông chủ kia đúng thật vô cùng ngoan ngoãn đợi sau khi sửa phòng mới lấy tiếp.

Sau khi mấy người quay lại nhà xưởng, lần này, Văn Đình Tâm dẫn ông chủ dạo quanh xưởng.

“Tôi muốn mở là siêu thị lớn, năm trăm mét vuông. Nói chung cũng chưa phải lớn lắm, tôi hy vọng có thể xây lên trên một tầng, như vậy có hai tầng mới có thể miễn cưỡng phù hợp với tiêu chuẩn của tôi. Đúng rồi, nhất định phải nhớ, trên trần nhà nhất định phải để vị trí lắp điều hòa, tôi muốn giả bộ là ở trong lắp điều hòa”.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 58 (7)

Đứng ở cửa, Văn Đình Tâm giải thích với ông chủ kế hoạch của mình: “Phía trước hãy mở một cửa lớn, đến lúc đó tôi còn muốn trang bị camera nữa”.

“Cô gái, cháu thật muốn mở siêu thị?” Khi nghe được hai câu này, lòng mày ông nhú lại.

Ở thời đại này, siêu thị hầu như không có, một số siêu thị nhỏ bố trí cũng chỉ giống như cửa hàng tạp hóa, ông vẫn nghĩ rằng Văn Đình Tâm yêu cầu là loại sắp xếp giống thế này...

“Đúng vậy” Cầm trong tay bản vẽ nhà xưởng, nhìn qua khu đất, Văn Đình Tâm khoa chân múa tay giải thích: “Góc này là cửa vào sẽ đặt một máy lạnh, nhất định phải thiết kế ổ điện”.

“Mặt đất dùng gạch men sứ nên tuyệt đối phải giấu dây điện bên trong tường, cố gắng không để ra ngoài, nếu không sẽ không an toàn”.

Yêu cầu vô cùng khó khăn, làm ông chủ thấy khó chịu.

Ông tưởng rằng, chỉ sửa sang qua loa một chút là được, không nghĩ đến cô lại yêu cầu tinh tế như vậy, chỉ riêng mạch điện, đoán chừng đã rất khó khăn rồi.

“Ông chủ tới đây, tôi sẽ trình bày đại khái một chút về bố cục của siêu thị”. Quay về phía ông chủ vẫy tay, Văn Đình Tâm cầm lấy bản vẽ, tiếp tục giải thích.

“Bản vẽ bây giờ chỉ là một tầng, như vậy chúng ta hãy giả thiết có hai tầng. Trên tầng thứ hai chúng ta sẽ bày biện đồ ăn vặt, đồ dùng hàng ngày, đồ dùng học tập, đồ tập thể hình, đồ dùng trong bếp, các túi dùng để bọc thức ăn trong tủ lạnh, và cả chăn mền, ra giường các loại. Điều ông phải làm chính là phải phân chia khu vực ra, cố gắng phân chia nhiều khu một chút”.

“Còn muốn cả đồ dùng học tập và dụng cụ tập thể hình sao?” Ngẩng đầu lên, ông vô cùng giật mình, “Để nhiều đồ như vậy?”

“Cho nên mới cần ông sắp xếp” Vỗ vỗ vai ông, Văn Đình Tâm tiếp tục chỉ vào bản vẽ: “Tầng này, tôi muốn bố trí ở bên trong là các loại thực phẩm, điện gia dụng, quần áo, cần không gian tương đối lớn, các khu vực cũng phải phân chia cho tốt”.

“Thật là, các loại thực phẩm cũng muốn sao? Cháu muốn bán gà vịt thịt cá trong siêu thị? Thoáng cái ông bị ý tưởng của cô dọa cho sợ ngây người, “Ngay cả tivi, tủ lạnh cũng bán? Đây chính là siêu thị cháu muốn sao?”

“Đương nhiên rồi, ở siêu thị này, ăn mặc ở đi lại đều phải có cả, như vậy khách hàng mới không thể rời bỏ”. Tiếp tục nói, Văn Đình Tâm thậm chí còn không liếc nhìn ông: “Như vậy, ngày hôm nay ông hãy bắt đầu cho xây tầng thứ hai, tôi sẽ liệt kê những nhóm, khu vực cần dùng, đến lúc đó giao cho ông, hãy giúp tôi suy nghĩ, thiết kế một chút”.

“Nhưng phí tổn, phải chi khoảng bao nhiêu tiền?” Trong phút chốc ông chủ đau lòng.

“Ôi trời, tiền bao nhiêu cũng phải chi” Ngược lại Văn Đình Tâm chẳng thêm để ý, cầm bản vẽ trên tay đưa cho ông, sau đó cười nói: “Tôi muốn thành công, bước đầu phải làm nền móng vững chắc. Nếu không sau này sẽ phát triển thế nào, ông nói xem?”

Bây giờ còn có thể nói không sao! Trên hợp đồng đã ký rõ, phí sửa chữa tất cả ông đều phải chi!

“À, đúng rồi, căn phòng nhỏ phía sau kia, hãy giúp tôi phá thông với chỗ hành lang, cũng phải xây hai tầng, bố trí vài phòng, để dùng làm ký túc xá cho

nhân viên ở”. Thêm vào một câu, Văn Đình Tâm tiếp tục sờ cằm suy nghĩ, cô có bỏ sót điều gì hay không.

Ở sau lưng, Nam Thế Dương chăm chú ngẩng đầu nghe kế hoạch của Văn Đình Tâm.

Phản ứng của hắn cùng với ông chủ kia cũng không khác nhau lắm, ngoại trừ kinh ngạc cũng chỉ là kinh ngạc.

Dường như không thể hiểu được tại sao Văn Đình Tâm phải trưng bày nhiều đồ như vậy trong siêu thị. Trong ấn tượng của hắn siêu thị chỉ là nơi bán đồ ăn...

“Được không? Ông chủ? Nếu không có vấn đề gì, tôi hy vọng ông sẽ nhanh chóng bắt đầu”.

Nhiều chột lòng mảy, ông rất khó khăn mới gật đầu đồng ý, “Vậy đưa tôi kế hoạch, xem thử ngày mai có thể bắt đầu không”.

“Được, vậy tôi giao cái này cho ông”.

Dặn dò rõ ràng, hai người an tâm rời khỏi nhà xưởng.

Gọi một chiếc xe ngồi lên.

Xe bắt đầu chạy, Văn Đình Tâm để Nam Thế Dương tùy ý mang cô vào thành phố, đầu óc nhanh chóng nghĩ tới một việc.

Mở một cái siêu thị cần tiền không phải là ít, Văn Đình Tâm muốn tuyển nhân viên, muốn kịp thời nhập hàng, còn quảng cáo, còn phải khuyến mãi, trừ đi khoản phí ông chủ kia chịu ra, lúc này nếu không có ba bốn mươi vạn đúng là không thể làm được gì.

Lợi nhuận sau này không tính, nếu như đưa vào hoạt động vốn chi cũng phải là một khoản lớn, tiền lương, rồi tiền vốn nhập thêm hàng, rồi các loại hàng hóa linh tinh đoán chừng cũng có thể tốn gần một vạn.

Tiền khi đã đem ra ngoài dùng, sẽ không an toàn giống như để trong ngân hàng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng thua lỗ, nhưng cũng có khả năng sẽ tăng thêm tỷ đồng, bảo đảm giá trị tiền gửi.

Mở một siêu thị lớn tạm thời như vậy là đủ, đây chính là suy nghĩ của Văn Đình Tâm lúc này.

Trong tay cô còn một ngàn hơn bốn trăm vạn, nhưng mà nhất định phải giữ lại năm trăm vạn để đảm bảo siêu thị có thể hoạt động.

Mà bây giờ trong đầu cô ý muốn nhiều nhất còn có chuyện mua nhà.

Mua nhà, mua nhà, nhất định phải mua nhà!

Để tăng giá trị tiền thì phải mua nhiều, tiền cũng phải lưu động. Suy nghĩ một chút, Văn Đình Tâm cảm thấy một ngàn hơn bốn trăm vạn đúng là không đủ dùng!

Chỉ trách tuổi cô còn quá nhỏ, nếu không đi ra ngoài lăn lộn một thời gian, chắc chắn sẽ có địa vị cao. Thật ra mà nói, dự định mà cô điên cuồng nhất nhất chính là mua đất, cả một vùng...

Nhưng đó phải là số tiền lớn, hơn một nghìn vạn nhất định là chưa đủ! Hơn nữa, những chuyện đó nhất định phải cần quan hệ...

Để kết giao quan hệ giữa người với người cách tốt nhất chính là...

“Haiz...” Nghĩ tới, Văn Đình Tâm nhin không được mà thở dài một hơi. Chỉ có cảm giác mình không năng lực, nhưng cô không biết rằng mục tiêu đặt ra này quá cao...

“Văn Đình Tâm, em đang nghĩ gì?” Ngồi bên cạnh Nam Thế Dương luôn đánh giá sắc mặt cô, trong lòng phỏng đoán xem cô đang suy nghĩ gì.

Văn Đình Tâm luôn cho hắn cảm giác thần bí, bất kể là thân phận, hay hành vi xử sự.

Lúc đầu, ba vé số kia đã làm hắn kinh ngạc, không nghĩ tới cô còn thích mua nhà xưởng, còn muốn sửa thành siêu thị...

Nhưng ý nghĩ này hoàn toàn không giống như tính cách mà một cô gái mười tám tuổi nên có. Ngay cả hắn, có lẽ cũng không nghĩ đến phương diện này...

Nam Thế Dương cảm thấy trong lòng rất nóng vội, có đôi khi thật sự muốn biết trong đầu cô cấu tạo như thế nào.

Sao lại suy nghĩ khác với người khác đến vậy...

“Em đang nghĩ phải kiếm tiền như thế nào, làm sao để thành công” Tìm kiếm bản đồ, Văn Đình Tâm chỉ hai vòng, sau đó khoanh tròn một vòng. Giống như đang xác định mục tiêu bên trong.

“Một cô nhóc như em liều mạng như vậy làm gì, phải đọc sách thật tốt mới là điều em phải làm”, không nghĩ tới mình sẽ dùng những lời như vậy nói với

cô, lúc nói ra, Nam Thế Dương có cảm giác nói cũng ngượng ngùng.

Hắn có quyền nói cô không học tập tốt, thế nhưng nhìn tập vở của cô ghi chép rất đầy đủ, còn hắn lên lớp là ngủ, không khác nào kẻ vô dụng. . .

“Anh đừng xem em giống như cô gái bình thường, ở xã hội này kinh nghiệm của em so với ông nội anh còn nhiều hơn đó”. Nhìn chăm chú vào mảnh đất kia trên bản đồ, Văn Đình Tâm càng nhìn càng hứng thú.

Ngoan ngoãn, hắn thật không đối xử với cô như một cô gái bình thường. . .

Cô gái bình thường hắn sẽ không để trong mắt đâu.

“Thế Dương, anh nhìn xem ở đây” Giơ bản đồ lên trước mặt hắn, Văn Đình Tâm làm ra một bộ mặt khôn khéo, "Anh nhìn này, bên cạnh sông có mấy quán rượu, anh xem chúng ta có thể đến đó tìm hiểu hay không?"

Vừa mới nhìn thấy, Nam Thế Dương nâng khóe mi, liếc cô một cái: "Em chuẩn bị làm cái gì? Nơi này rất loạn, quản lý cũng không tốt".

"Đứng, đứng, đứng, em nghĩ muốn mở một nơi giải trí. Mua một loạt nhà ở đây sau đó sát nhập với quán bar, sau đó sửa sang cải biến, ý anh thế nào?" Mở to mắt nhìn về phía hắn, giống như là đang muốn tranh thủ ý kiến của hắn.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Văn Đình Tâm chợt xuất hiện một ý tưởng, còn nơi nào có thể kết giao với đám người trong xã hội tốt hơn ở nơi giải trí này chứ!

Cho nên nếu cô muốn kiếm nhiều tiền, thì chuyện mở một Club như thế này là điều phải làm!

Nhưng mà, chuyện này nhất định phải tranh thủ ý kiến của hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 58 (8)

Bởi vì hắn quản lý khu vực Long Đằng bên sông Hoàng Hà. Cho nên người trên, hay hỗn loạn gì đó, chỉ cần có mệnh lệnh của hắn, chắc chắn sẽ ổn!

"Tôi không rõ em định nói điều gì?" Gãi đầu, Nam Thế Dương tạm thời chưa hạ quyết định. Trong khu này hắn quản nhưng mọi hoạt động lại phải trải qua ý kiến của ông nội, nếu không mọi chuyện sẽ không tốt. . .

"Anh không biết tôi Giải Trí thành sao?" Lật bản đồ lên, Văn Đình Tâm quay đầu nhìn hắn, nhanh chóng giải thích: "Giải trí thành chính là quán bar, KTV, Sân nhảy, Party, nơi mát xa, còn có đánh bạc, trò chơi liên tiếp thành một chỉnh thể để giải trí. Anh có biết nếu thành công, Giải trí thành có thể tập hợp rất nhiều danh nhân trong thế giới thượng lưu, hắc bạch đều có thể liên kết!"

Nghe thực sự rất tốt, nhưng Nam Thế Dương càng nhăn mặt lại.

Phải biết rằng quán bar, KTV, mát xa, cờ bạc, linh tinh, nếu ở chung một chỗ rất có thể sẽ mang đến nhiều tai họa.

Ít nhất phải có bối cảnh hắc đạo hùng hậu như ông nội hắn mới có khả năng mở. . .

"Văn Đình Tâm, em nghiêm túc sao?" Nhìn vào mắt cô, Nam Thế Dương cẩn thận nói: "Theo như lời em nói, Giải trí thành có thể là nơi tụ hội của rất nhiều người trong giới thượng lưu, như vậy đúng là có thể thu được một khoản tiền rất lớn. Nhưng mà, rất có khả năng nếu không cẩn thận sẽ đắc tội với nhiều người".

"Chuyện này em thật sự không sợ" Vỗ vai hắn. Văn Đình Tâm nhủ mảy, có vẻ vô cùng trưởng thành: “Anh yên tâm, nếu kinh doanh tốt, tự khắc sẽ có người trợ giúp”.

Chỉ cần thành công, còn sợ không có người bảo kê sao?

Khi leo lên một cấp độ cao, lúc nào cũng sẽ có người nguyện ý đi theo, phát triển, sau đó tiếp tục hướng tới những thành công cao hơn nữa!

Điểm này chính là kinh nghiệm mà kiếp trước Văn Đình Tâm đã tổng kết được.

Kiếp trước chỉ dựa vào mấy lần ra tòa, cô đã vang danh trong giới luật sư. Sau đó, công việc ùn ùn tìm tòi, hắc đạo hay bạch đạo đều có!

Cho nên quan hệ giữa người với người, quan hệ giữa giới thượng lưu và hạ lưu có ranh giới ở giữa, quả thật cũng không khó giải quyết, chỉ yêu cầu là phải thành công!

“Em đã không sợ, vậy hãy làm đi” Nhìn cô khí thế ngút trời như vậy, Nam Thế Dương không cho phép mình ngăn trở hay khuyên giải, “Mặc dù tôi quản khu vực này, nhưng đất đai cũng thuộc về người ta, có bán hay không là chuyện của họ”.

Vốn dĩ Nam Thế Dương ủng hộ cô, mặc kệ cô làm gì, hắn cũng sẽ ủng hộ.

Bản khoản đương nhiên là có nhưng hắn cam tâm cùng cô điên khùng...

Dù sao cái cảm giác tin tưởng này một khi đã trao cho ai đó, thì chắc chắn sẽ không hoài nghi.

“Nhưng mà em yên tâm, nếu như bọn họ không chịu, tôi sẽ dùng biện pháp cứng rắn! Đàn em của tôi có rất nhiều biện pháp, chuyện này... Á”. Thành linh bị cô đập một cái vào ót, Nam Thế Dương đau đến há miệng: “Em sao vậy!”

“Anh không thể lấy cứng đối cứng, nếu không sẽ gây ra chuyện lớn, chúng ta sẽ phiền phức đó”. Rút tay về, Văn Đình Tâm mím môi suy nghĩ: “Em nghĩ tới một biện pháp, mặc dù chúng ta chịu thiệt một chút, nhưng mọi chuyện có thể giải quyết thuận lợi”.

“Á” Xoay đầu, Nam Thế Dương né tránh, có lẽ là bị cô thường xuyên đập như vậy, cho nên không có tâm tư tiếp tục chủ đề này.

Chiếc xe quanh đi quẩn lại, đi xung quanh trung tâm thành phố một vòng, sau đó quay lại vòng hai, tốn hơn nửa canh giờ, thanh toán tiền xe cũng không ít.

Hai người xuống xe nhanh chóng đi thẳng đến bên kia sông, vào trong khu vực, trên đường gặp rất nhiều đàn em, những người này nhìn thấy Văn Đình Tâm đi bên cạnh Nam Thế Dương vô cùng kinh ngạc.

Tối qua mới nghe một số người nói, nhị thiếu ở chung với nhị tẩu, ngày hôm nay lại thấy hai vợ chồng song song đi tới, lại còn thân cận thì rất nghi ngờ.

Một đường đi tới, Văn Đình Tâm cũng không vội đi mua nhà cùng với Nam Thế Dương, trên đường bên sông có một quán rượu, hai người đi vào trong, cô nhanh chóng lấy máy tính ra gõ một bản kế hoạch.

Không nghĩ rằng, Văn Đình Tâm sẽ viết bản kế hoạch, đây lại là một phương diện mà Nam Thế Dương hoàn toàn không biết...

Chiếc máy tính trên tay được cô sử dụng vô cùng thành thạo, giống như là hoàn toàn hiểu rõ các phần mềm Word linh tinh gì đó.

Nhìn ngón tay cô lướt trên bàn phím, Nam Thế Dương hoàn toàn không nói nên lời.

Máy tính dùng tốt, đánh chữ cũng nhanh, viết hợp đồng, viết bản kế hoạch, còn có đầu óc tính toán. Nghiêm túc nhìn Văn Đình Tâm, trong phút chốc Nam Thế Dương lớn mật đoán rằng, thân phận này của cô liệu có phải là giả? Cô có phải là gián điệp của một Quốc gia nào đó lưu lạc vào trong núi hay không, vốn dĩ trên người cô đã có đầy năng lực? Hay cô là đặc công chăng?

Suy nghĩ linh tinh vô cùng nhiều, trong mắt hắn Văn Đình Tâm từ đơn giản cũng dần thành phức tạp hóa...

Nhất định là một cô gái có bối cảnh rất ghê gớm!

"Hâm mộ sao?" Nhìn bộ mặt ngốc của tên nhóc, Văn Đình Tâm cười có phần đắc ý: "Cho nên mới nói học tập phải thật giỏi, tri thức chính là sức mạnh. Anh ở thời đại này, cần phải học tập".

"Dùng" một chút, Nam Thế Dương không được tự nhiên xoay đầu qua.

Vô duyên vô cớ bị cô nói một câu...

"Em nói với anh, máy tính này kia, nhất định phải học! Về sau nhất định máy tính sẽ thịnh hành trên toàn cầu, lúc đó một software có thể bán hơn mấy ngàn vạn. Còn nữa, tri thức nhất định cũng phải học, học được thì đều là của mình, không cần thiết phải dựa vào người khác, muốn dùng ra sao thì dùng". Thao thao bất tuyệt, nhìn bộ dạng cổ chấp của hắn, Văn Đình Tâm đành dạy bảo một phen: "Nếu anh muốn học, về sau em dạy anh".

Nhếch khóe miệng, Nam Thế Dương khẽ liếc trộm cô, nhìn không được phải mở miệng hỏi: "Nhưng mà, tại sao em lại biết..."

"Rất tốt, anh xem". Gõ xuống phím Enter, Văn Đình Tâm kéo hắn nhìn lên màn hình.

"Đây là bản kế hoạch của Vương Triều Giải Trí sao?" Gắn từng chữ một, chỉ nhìn tiêu đề Nam Thế Dương đã cảm giác thật khí phách!

Kéo xuống từng trang của bản kế hoạch, Nam Thế Dương nhìn không chớp mắt, từng dòng, từng dòng, xem đi xem lại. Đây là lần đầu tiên hắn xem tài liệu một cách nghiêm túc!

Sau khi đọc xong, trong đầu vô cùng hỗn loạn, còn có nhiệt huyết...

Cô chỉ lập một bản kế hoạch đơn giản, dự toán thu vào cũng được giản lược, cô nói dự toán này hoàn toàn là con số tiêu chuẩn. Nhưng cái con số kia thực sự cũng là quá lớn!

Nhưng mà bản kế hoạch vô cùng cuốn hút, tin rằng nếu như đưa phần tài liệu này đến cho đối tượng hợp tác thì chắc chắn rằng không còn gì để chê...

"Cảm thấy thế nào?" Cô nhìn về phía hắn vô cùng mong đợi.

"Tốt!" Giờ tay, Nam Thế Dương trả lời một chữ đầy khen ngợi. Tuy rằng, hắn không biết khi thực hiện có được tốt như vậy hay không..

"Được, vậy em sẽ lưu lại, sau đó in ra. Chờ sau khi chúng ta mua lại khu vực này, anh hãy mang bản kế hoạch này đưa đến cho Tứ đại Gia tộc, cũng với những doanh nhân nổi tiếng xem xét" Để lưu giữ bản kế hoạch, Văn Đình Tâm gửi tập tin vào trong hộp thư: "Đến lúc đó xem thử bọn họ có đồng ý cùng chúng ta hợp tác, đầu tư cho kế hoạch của chúng ta hay không. Bây giờ chúng ta không có tầm, đoán chừng người ta cũng không ủng hộ đâu".

"Biết vậy còn nhảy vào?"

"Cho nên mới nói, nếu có người nguyện ý đầu tư cho chúng ta, chúng ta sẽ kết giao thành đồng minh tốt!" Võ lên vai của hắn, Văn Đình Tâm nhướn mày một cái: "Nghe lời, chính xác! Chì đây sẽ dẫn cung đi kiếm thật nhiều tiền".

Giật giật khóe miệng, Nam Thế Dương cảm thấy cả người không vui: "Văn Đình Tâm không phải em còn chưa trưởng thành hay sao?"

"À đúng rồi! Nói đến điều này, phải nhìn thử xem hôm nay là ngày bao nhiêu!" Tiện tay lật tờ lịch trên bàn lên: "Ngày mười tháng năm..."

"Đúng, em chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học có biết không?" Ở bên cạnh Nam Thế Dương mở miệng nhắc nhở: "Cảm thấy căng thẳng sao?"

"Không căng thẳng, thi tốt nghiệp trung học cũng không phải chuyện lớn gì". Lật ra trang lịch phía sau, dừng lại ở tháng sáu: "Ý của em là, tháng sau có thể lấy được một khoản tiền".

Ngày 6 tháng 6 thi tốt nghiệp trung học, cũng chính là sinh nhật cô, cũng là ngày lễ trưởng thành. Trước đây ngày nào Từ Kiến bình cũng lăm lăm, đợi cô trưởng thành, có thể bắt cô đi lĩnh khoản tiền kia.

Kiếp trước, Từ Kiến Bình đưa cô đi lấy khoản tiền kia, lúc đó cô còn không biết chuyện, dẫn đến u mê nghe theo bà ta ký vào một tập tài liệu, sau đó bà ta đã vụng trộm lấy khi khoản tiền. Mãi cho đến nhiều năm sau, khi gặp lại vị luật sư, ông ta mới cho cô biết chuyện này.

Lúc ấy cô đã rất thành công, cho nên đối với khoản tiền lúc trước cũng không cảm quá đáng tiếc, chỉ hơi buồn vì cô không bảo vệ tốt khoản tiền của cha mình.

Nhưng mà bây giờ, cô cũng không có ý định sẽ đem tiền đó cho Từ Kiến Bình.

Cô đang thiếu tiền vô cùng, chút tiền lẻ cũng là tiền, có so với không có vẫn tốt hơn!

Cho nên cô rất mong đợi khoản tiền kia.

"Tiền gì?" Thắc mắc, Nam Thế Dương khó hiểu hỏi lại: "Em lại đang có kế hoạch gì?"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cùng Nhau Chung Sống (9)

"Kế hoạch tháng Sau có thể lấy được một khoản tiền, không biết nên tiêu như thế nào" Đặt lịch xuống, Văn Đình Tâm chu miệng nhỏ, cũng bị những lời của chính mình làm cho bất đắc dĩ.

Ngắm lại người ta nhận được di vật của Ba để lại thì đều tận hiếu cất giữ làm kỷ niệm, còn bản thân chưa gì đã tính xem nên xài như thế nào, không biết có phải là quá bất hiếu hay không nữa.

Nhưng mà, cũng không thể trách cô được, ai bảo từ trước đến giờ đối với ba mẹ cô cũng không có chút ấn tượng nào, chứ đừng nói là tình cảm gì đó...

"Lấy được? Có ý gì?" Loại ngôn ngữ này xuất hiện khá mới trên internet, Nam Thế Dương nghe cũng không hiểu lắm. Chỉ thấy vẻ mặt của cô khá đặc biệt, khó tránh được cảm thấy kỳ lạ.

"Giống như việc anh tiêu tiền của ông nội ấy, thật sự không tốt". Giải thích sơ lược một chút, cô nhún vai nhìn hắn: "Cho nên phải học thật giỏi, về sau không cần tiền của ông nội anh, tự nuôi sống mình bằng hai bàn tay của chính mình! Đương nhiên là, em cũng sẽ nuôi anh!"

"Dừng, ai cần em nuôi hả" Nghe câu đó thực sự cảm thấy uất ức, Nam Thế Dương không được tự nhiên xoay người sang chỗ khác, trong đầu âm thầm nói: "Tự mình có thu nhập ở trong vùng, em chỉ cần để ý tới lợi nhuận của em, tiền của em tôi tuyệt đối không dùng".

Hắn cũng không ngờ, tối ngày hôm qua thu nhập trong còng của hắn đã bị ông nội hoàn toàn cắt đứt, thẻ tín dụng cũng bị khóa lại. May mắn hơn một nghìn vạn của Văn Đình Tâm để ở trong thẻ của mình, nếu không cũng bị khóa luôn!

Trong thời gian ngắn này, Nam Thế Dương quả thật nghèo đến cực kỳ nghèo, bởi vì không muốn tiêu tiền của cô, lại muốn kiếm tiền, nên hắn suy nghĩ muốn nỗ lực đầu... ..

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt đoạn đối thoại của hai người, nhìn lại, cửa chưa bị mở chỉ nghe bên ngoài một số tiểu đệ lên tiếng: “Nhị thiếu, nhị tẩu, đã là buổi trưa, có muốn ở lại ăn cơm không?”

“Không...”

“Tốt” Văn Đình Tâm trả lời một câu, khiến câu từ chối của Nam Thế Dương nghẹn lại ở cổ họng: “Mau chóng ra ngoài thôi!”

Văn Đình Tâm tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng mình đồng ý ở lại ăn cơm là vì nghe được hai chữ “nhị tẩu”.

Vốn dĩ tiểu đệ đó nói chuyện rất ngọt, lại được nguyên một đám thanh niên trai tráng gọi là “nhị tẩu”, thật sự là dễ chịu đến không từ chối được.

“Văn Đình Tâm, chuyện đó...”

Trên khuôn mặt đầy ý cười, Văn Đình Tâm đưa tay ngăn lời nói của hắn, nhún mày một chút: “Không cần giải thích, đi ăn cơm thôi”.

“Ừ” Đứng dậy, Nam Thế Dương nhún mày, thật sự không hiểu.

Kỳ lạ, hắn cần phải giải thích điều gì?

...

Vì muốn mời Nam Thế Dương và Văn Đình Tâm ăn một bữa cơm ngon, nên tiểu đệ nhanh chóng đưa họ đến quán bar xa hoa, lúc hai người bước vào, trên bàn đã sớm chuẩn bị rượu cùng đồ ăn.

“Nhị thiếu, nhị tẩu, hãy đến đây!” Nghênh đón ở phía trước chính là một tiểu đệ hơi lùn nhưng to con, trên khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía họ đó vô cùng nhiệt tình: “Hôm nay chuẩn bị vội quá, nhị thiếu nhị tẩu chịu khó một chút nha...”

Tiểu đệ này Văn Đình Tâm vô cùng ấn tượng, còn nhớ kiếp trước có một giai đoạn Nam Thế Dương phái người này âm thầm bảo vệ cô.

Người này thật sự vô cùng thú vị, hình như tên là Cầu Đầu?

Rất nhanh, hai người bọn họ được sắp xếp vào chỗ ngồi, trong bàn ăn đã có rất nhiều tiểu đệ khác. Nguyên một đám đều không ngại ngừng dùng ánh mắt đánh giá hai người bọn họ.

Thật ra mà nói trong mắt nhóm tiểu đệ này, chính là nhị thiếu đang mang chị dâu về nhà cho bọn họ gặp mặt.

“Nhị thiếu, uống rượu” Cầu Đầu ngồi bên cạnh Văn Đình Tâm, ân cần rót rượu, sau đó nhìn Văn Đình Tâm cười nói: “Nhị tẩu, có uống không?”

“Tôi”

“Cô ấy không uống, vậy tao cũng không uống” Cảm lý rượu đặt qua chỗ khác, Nam Thế Dương cầm đĩa gấp một miếng thịt tới, nhún mày lại: “Đang giữa trưa uống rượu cái gì chứ, buổi chiều làm sao mà đi làm”.

Tùy tiện trách cứ một câu, trên bàn tiệc nhóm tiểu đệ yên lặng cảm xúc cắt đứt. Văn Đình Tâm cũng tự nhiên im lặng...

Cô còn định tự mình mời rượu thật tốt, ở trước mặt tiểu đệ của hắn khoe khoang, ai nghĩ tới Nam Thế Dương lại ngăn cản...

Cầu Đầu quả thật không chỉ có một loại nhiệt tình, liên tục gấp đồ ăn cho Văn Đình Tâm, còn kèm theo vẻ mặt nhún mày: “Nhị tẩu, con cá này rất ngon, ăn nhiều một chút”

“Ừ, cảm ơn nha” Gật đầu, Văn Đình Tâm cười một chút.

“Nhị tẩu, thịt này rất ngon, ngày mà không ngán, ăn thịt đi” Dương như không dừng lại, hắn liên tục gấp thức ăn cho Văn Đình Tâm.

“Được, cảm ơn!”

Căn bản là muốn nhún mày Văn Đình Tâm, sau đó sẽ được nhị thiếu khen ngợi, không nghĩ rằng vẻ ân cần này trong mắt Nam Thế Dương vô cùng khó chịu.

Gấp một miếng trứng bỏ vào trong chén của Văn Đình Tâm, hai đôi đũa vừa vận dụng nhau, Cầu Đầu ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với ánh mắt đầy đe dọa, sợ hãi rút tay trở về.

“Ăn” Trùng mắt với Cầu Đầu, một bên lại nói với Văn Đình Tâm. Ánh mắt đó của Nam Thế Dương làm cho cả nhóm tiểu đệ cười trộm trong lòng.

Không nghĩ rằng nhị thiếu sẽ nói đến chuyện yêu đương, hơn nữa còn là một thùng dấm chua lớn, một chút chuyện nhỏ như vậy đã thấy khẩn trương!

Ngược lại, Văn Đình Tâm không có chú ý tới những ánh mắt khác thường quanh mình, nhìn một chén đầy thức ăn, nhanh chóng cúi đầu ăn cơm.

Qua một lúc sau, khi thức ăn cũng dần vơi, Cầu Đầu lại vui vẻ nói: “Nhị thiếu, anh xem ngồi ở đây lâu như vậy, anh cũng chưa có giới thiệu Nhị tẩu đâu! Chúng ta mới ăn cơm xong, cùng các huynh đệ giao lưu, cũng là để cho các huynh đệ quen thuộc hơn với nhị tẩu, đúng không?”

“Đúng vậy, nhị thiếu, mau giới thiệu một chút đi!”

“Chúng tôi rất hy vọng có thể quen biết nhị tẩu một chút, nhanh chóng giới thiệu đi nào”.

Vốn dĩ Nam Thế Dương định nói Cầu Đầu một câu, để hấn bớt lo chuyện bao đồng đi, không nghĩ tới, tên nhóc thối đó nói một câu lại dẫn tới cả đám người ồn ào. Chuyện này cũng không phải chỉ đánh lừa một câu là ổn...

Lúc đó, Văn Đình Tâm cầm khăn giấy lau miệng, vừa nghe nhắc tới đề tài này, vội vàng bung chén nước lên uống, cố tình che dấu.

“Em...” Nghiêng đầu nhìn Văn Đình Tâm một cái, nhìn cô lạnh nhạt tự nhiên như vậy, trong phút chốc Nam Thế Dương không được tự nhiên đứng lên...

Cả đám đều chờ hấn giới thiệu, ngay cả Văn Đình Tâm cũng vểnh tai nghe, mong hấn nói...

“Chuyện đó” Bung lên một chén nước, quả thật hấn chưa từng giới thiệu bạn gái bao giờ, không còn cách nào khác, đành phải tóm lấy Cầu Đầu định mở miệng giáo huấn: “Cầu Đầu, nói cho tao một chút về tình hình trong vùng đi”.

Nhanh chóng thay đổi đề tài, làm cho cả đám người đứng hình. “Phụt” một tiếng, Văn Đình Tâm không nhịn được mà phun ngụm nước trong miệng ra.

Trong chốc lát, một không khí mát mẻ hiện ra.

“Thật là, nhị thiếu anh cũng thật quá đáng!” Đầu tiên lại là Cầu Đầu nói nhiều, cầm tờ khăn giấy đưa cho Văn Đình Tâm, lá gan của hấn cũng lớn hơn vài phần: “Anh xem nhị tẩu cũng bị anh làm cho sặc rồi! Anh nhìn lại một chút đi”

Câu nói này khiến cả khuôn mặt Nam Thế Dương đỏ lên, không tự nhiên vỗ vỗ sau lưng Văn Đình Tâm. Nam Thế Dương muốn xin lỗi nhưng mở miệng ra...

Mẹ nó, lại không dám nói!

“Nhị tẩu, chị đừng nóng giận, nhị thiếu nhà chúng ta hay xấu hổ, chị nhất định không được thất vọng đâu”. Ở một bên Cầu Đầu nhiệt tình nói, mới nghe thì là dụ dỗ Văn Đình Tâm, nhưng trên thực tế lại nói kháy Nam Thế Dương.

Nhìn Nam Thế Dương đỏ mặt đến tận mang tai, đám tiểu đệ ở một bên xem kịch vừa vui vừa buồn bực.

“Tôi, không sao!” Lau miệng, Văn Đình Tâm vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt Cầu Đầu vô cùng có ý tứ!

Tên nhóc này có vẻ rất mưu trí, quả thật, cô thích!

“Nhị tẩu, nhị thiếu nhà chúng ta lần đầu tiên tiếp nhận một cô gái, nên kinh nghiệm không đủ cũng là việc khó tránh khỏi”.

“A Cầu, đang nói bậy bạ cái gì!” Kim nén một lúc, Nam Thế Dương cuối cùng cũng mở miệng.

Không đủ kinh nghiệm là ý gì! Đường đường là một nam nhân, bị người ta nói khôn đủ kinh nghiệm, chịu được sao!

“Ôi trời, nhị thiếu, là em nói linh tinh rồi” Giả vờ tát lên mặt mình, Cầu Đầu lại tiếp tục đào hố: “Nhị thiếu nhà chúng ta là anh hùng nhất thiếu niên, làm sao có thể thẹn thùng đúng không, Nhị thiếu, anh xem nhị tẩu tức giận rồi, mau hôn một cái đi”.

Nói xong, còn đẩy Văn Đình Tâm về phía hấn một cái, đụng phải cánh tay, Nam Thế Dương giống như bị điện giật ngẩn người ra, cực kỳ hoảng hốt.

“Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái!” Ngay lập tức, một đám tiểu đệ trở nên ồn ào, mang đậm tính chất xem vui, lại còn vô cùng hăng say: “Không phải vậy, chúng tôi không phải là chuyện đó...” Bối rối, Nam Thế Dương không dám nhìn Văn Đình Tâm một cái, thậm chí còn không dám giải thích với đám tiểu đệ.

Thật sự, lá gan đã hít đầy không khí!

“Hôn một cái, hôn một cái, hôn một cái!”

Âm thanh mỗi lúc càng dâng cao như sóng, điều đó làm cho người có da mặt dày như Văn Đình Tâm cũng phải ngại ngùng, chứ nói gì đến da mặt mỏng như Nam Thế Dương!

Một loạt hô hào như vậy kéo dài, Cầu Đầu vui vẻ dùng sức đẩy Văn Đình Tâm tới gần Nam Thế Dương.

“Nhị thiếu mau lên”.

Từng tiếng thúc giục, một đôi mắt nhìn chăm chăm, khiến Nam Thế Dương căng thẳng đến mức hai tay siết chặt.

Rõ ràng trước mắt đều là tiểu đệ của mình, vậy mà hắn vẫn cảm thấy căng thẳng! Nói cho cùng, cũng do bọn họ ồn ào vớ vẩn như vậy, bắt hắn phải cùng Văn Đình Tâm...

Hôn môi!

Bình thường bị Văn Đình Tâm nhìn chăm chú một cái mặt hắn cũng sẽ đỏ, chứ đừng nói là hôn hít! Đến cuối cùng đây là chuyện gì!

“Thật không cần đâu!” Ngại ngùng, Văn Đình Tâm quay đầu nhìn về phía Nam Thế Dương còn xấu hổ hơn cả cô, cảm thấy vô cùng buồn cười!

Tính toán một chút, không nhận được cũng hòa theo trêu ghẹo hắn: “Ha ha, cậu xem anh ấy cũng thẹn thùng rồi, đừng trêu anh ấy nữa”.

Ai ngờ, một giây sau khi nói ra câu này, cô bị cường chế xoay qua, khi đầu óc còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh chóng bị chặn lên môi ngang ngược!

Con mẹ nó! Đây là xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 59 (1)

Đối với một người đàn ông điều gì không thể nhẫn nhịn?

Đó chính là bị phụ nữ ba bốn lượt đùa giỡn, xem thường, khiêu khích!

Thật ra mà nói, ở bên cạnh nhiều người ồn ào như vậy, Nam Thế Dương cảm thấy rất ngại ngùng, cũng không nghĩ sẽ làm ra hành vi gì đi quá giới hạn. Nhưng một câu nói kia của Văn Đình Tâm hoàn toàn kích thích dũng khí của hắn.

Cô nói rằng hắn ngại ngùng? Còn nói người khác không nên trêu chọc hắn? Còn cười nữa!

Có thể nhịn được sao?

Đương nhiên chuyện này không thể!

Cho nên sau khi cơn giận dâng lên tới đầu, Nam Thế Dương không còn lý trí, bắt đầu xúc động.

Không phải chỉ là một cái hôn thôi sao? Có gì mà không dám?

Đề đề phòng cô chống lại, Nam Thế Dương giữ chặt đầu cô, khép chặt đôi mắt, ở trong lòng đã khẩn trương đến mức không thể tả được.

“Woo!” Bên cạnh tiếng hét chói tai như những lớp sóng, Nam Thế Dương cũng chẳng nghe được chút nào.

Giờ phút này trong đầu hắn đã trống rỗng, cảm thấy hoàn toàn mơ hồ!

Cũng giống như vậy, đột nhiên bị hôn Văn Đình Tâm cũng rất mơ hồ, ngoài cảm giác hơi kích thích, còn lại không có hương vị gì. Bởi vì cô còn chưa kịp cảm nhận, Nam Thế Dương đã buông tay rút lui.

Một nụ hôn đặt xuống, xoay người trở lại, rõ ràng có thể thấy được bên vành tai của Nam Thế Dương đã đỏ thắm, làm người khác nhìn thấy không khỏi buồn cười.

“Không đã ghê, sao lại nhanh như vậy chứ!” Không nghĩ tới nhanh như vậy đã ngừng lại, Cầu Đầu lại bắt đầu ồn ào: “Anh nhìn kia, đại tẩu còn chưa kịp phản ứng nữa. Hôn mọi cái nữa đi!”

Mà cái kiểu ồn ào như thế này rất dễ kéo theo cả đám phản ứng cuồng nhiệt! Ngay sau đó từng lớp, từng lớp sóng ầm ỹ.

“Hôn một cái nữa đi, một cái nữa, một cái nữa!”

Như vậy không ổn, trong đầu Nam Thế Dương tức giận, trùng mắt với Cầu Đầu một cái: “Được rồi, đừng làm ồn!”

Ánh mắt trực tiếp rơi xuống người Cầu Đầu, làm tên nhóc đó cũng miễn cưỡng phải nén lại, nghẹn giọng.

“Ăn xong rồi, tất cả đi làm đi”. Một ánh mắt làm cho cả nhóm yên tĩnh, giống như phát ra một uy lực, cả đám mới biết sự lợi hại của hắn.

Mà lúc này, cả phòng yên tĩnh, toàn bộ ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm hắn, làm người khác cảm thấy vô cùng quái dị.

Không được, hắn không ở đây được nữa!

“Văn Đình Tâm, chúng ta đi trước!” theo bản năng, cầm tay Văn Đình Tâm, cường chế kéo tay cô rời đi, bóng lưng hắn tỏ ra ngang ngược vô cùng.

“Chúng mày nói xem có phải nhị thiếu quá khản trương hay không?” Nhìn cánh cửa chính rầm rầm đóng lại, Cầu Đầu nhìn không được mở miệng: “Thật là hiếm thấy, nhị thiếu ở trước mặt nhị tẩu lại khản trương như vậy!”

“Đúng như vậy! Mọi người xem khuôn mặt nhị thiếu đỏ như thế nào. Ở cùng với anh ấy lâu như vậy, tao cũng chưa từng thấy nhị thiếu thẹn thùng!” Ở bên cạnh một ít tiểu đệ siết chặt quai đấm, vô cùng kích động.

“Tao nói cho tụi mày nghe, nhị thiếu bởi vì chưa từng trải qua yêu đương, hơn nữa tuổi còn trẻ, cho nên nhìn hơi yếu thế. Tụi mày nhìn xem nhị tẩu hình như có kinh nghiệm nhiều hơn, thái độ cũng rất tự nhiên”.

Mỗi người một câu phân tích tình cảm cùng hoàn cảnh của hai người, nhưng họ lại không biết rằng hai người quả thật còn chưa chính thức đến với nhau.

Hết lần này tới lần khác, trong mắt nhóm tiểu đệ vẫn nhìn không ra bọn họ không phải là đang yêu đương. Chỉ đơn giản nhìn nhị thiếu khuôn mặt căng thẳng, rõ ràng trong mắt hắn, địa vị của nhị tẩu rất cao.

Cái này có lẽ là ngoài cuộc thi tình tảo, trong cuộc thi u mê.

Hai người bước thật nhanh ra cửa, suy nghĩ trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Mọi chuyện mới xảy ra, Nam Thế Dương căn bản là không dám nghĩ lại lần thứ hai. Bất kể là hình ảnh, hay là cảm giác, mẹ nó, căn bản là căng thẳng đến mức không còn cảm giác.

Không giống như vậy, ở sau lưng hắn, Văn Đình Tâm lại cố gắng hồi tưởng lại tình huống vừa rồi. Thậm chí còn lấy lý trí phân tích xem vì sao lại phát sinh tình huống như vậy.

Các anh em bắt đầu dụ dỗ, làm suy nghĩ của hai người bọn họ bị rối loạn. Mà cô còn ở một bên quạt gió, nên tên nhóc xúc động.

Chuyện này chắc chắn là do xúc động, cho nên mới làm ra chuyện đó.

Cho nên, chỉ một chút như vậy, cô cảm thấy cũng chẳng chứng minh được điều gì.

Đúng vậy, nếu là xúc động, vậy chuyện này cũng không cần nhắc lại nữa. Nói đến càng mất mặt.

Thế nhưng tên nhóc cũng không sợ bị xấu hổ sao.

“Ôi trời, anh đi đâu vậy?” Vội vàng lấy lại tinh thần, như vậy không ổn, Văn Đình Tâm chú ý đường phố xung quanh hoàn toàn xa lạ, vội mở miệng nhắc: “Ồ đây không phải là phố Tân Sông, anh muốn đi đâu vậy?”

Đương nhiên, cô hoàn toàn không biết rằng hắn không biết đường.

Vừa rời đi ra ngoài, trong đầu Nam Thế Dương bực bội nên xông đại, khả năng chẳng phải Đông chẳng phải Tây, không biết đã đi đâu.

“Ôi...” Dừng lại, Nam Thế Dương cũng thu hồi suy nghĩ, nhìn cảnh sắc xa lạ trước mặt, hắn cũng sửng sốt: “Ồ đây...”

“Anh biết chỗ này sao?” Bước lên trước, Văn Đình Tâm đứng lại bên cạnh, nhìn theo tầm mắt hắn: “Nếu như anh cũng không có ấn tượng, thì có lẽ chúng ta đã lạc đường!”

Rất rõ ràng, đúng là lạc đường.

“Văn Đình Tâm, tôi...”

“Không sao đâu, không sao, nếu không tìm thấy đường, chúng ta có thể gọi xe. Nhưng mà, chắc cũng không khó tìm lắm, nhìn bản đồ một chút, chúng ta sẽ biết thôi!” Vỗ vai hắn trấn an, chỉ phút chốc đề tài hôn mê mới nhanh chóng bị lãng quên.

“Anh đưa bản đồ cho em” Giơ tay ra bên cạnh hắn, lập tức bản đồ được đưa lên.

Phản bản đồ này, Nam Thế Dương luôn luôn mang theo. Mặc dù có lẽ xem không hiểu, nhưng cũng nhất định phải mang theo phòng thân.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bản đồ này được Văn Đình Tâm dùng nhiều hơn cả hần.

Mở bản đồ ra, Văn Đình Tâm nhanh chóng nhìn biến số nhà bên cạnh, sẽ nhanh chóng biết địa điểm của bọn họ. Hóa ra nơi này chính là phố Tân Hoa, cách phố Tân Sông một đoạn.

“Đi theo em, chúng ta trước tiên hãy quay lại phố Tân Sông” Giơ tay lên, nhanh chóng chỉ phương hướng, sau đó dẫn theo Nam Thế Dương rời đi.

Lần này đổi lại là Nam Thế Dương đi theo cô, quả thật như vậy càng làm cho hai người thấy yên tâm.

Đi theo phía sau Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương không có gì là không yên tâm cả. Cô sẽ không bỏ rơi hần, sẽ sớm có cách quay lại mục tiêu, vô cùng tin tưởng.

Nhưng mà, Nam Thế Dương đi theo sau, Văn Đình Tâm lại có cảm giác không ổn. Mỗi lần hần xúc động sẽ mang cô ra ngoài, vừa không biết đường, vừa sốt ruột, có đôi khi cô bước theo không kịp.

Tin rằng nếu sau này có chuyện ngoài ý muốn, chắc sẽ lại như thế này, hần đi theo phía sau cô.

Dưới sự hướng dẫn chuẩn xác của Văn Đình Tâm, bọn họ đã nhanh chóng quay lại phố Tân Hoa.

Đúng như Nam Thế Dương nói, con đường này rất loạn, quản lý không tốt, cũng may là có bang phái của hần đóng tại chỗ này, nếu không con đường này cũng không thể sinh hoạt bình thường được.

Vốn dĩ Văn Đình Tâm còn tưởng rằng ngoại trừ vài quán rượu bên ngoài, thì đều là mấy cửa hàng nhỏ, hoặc là nhà dân, chỉ cần đặt giá thành cao, nhất định sẽ có người chuyển nhượng.

Nhưng không nghĩ tới, ngoại trừ quán bar, phần lớn người dân ở đây đều tiến hành mở hộp đêm làm ăn.

Nhìn sang một cái, thấy được phòng tắm xông hơi, còn có cửa hàng mát xa, còn có các cửa hàng bán đồ dùng ban đêm, ban ngày...

Chuyện này cô đương nhiên biết rõ, hơn ba mươi tuổi cũng không phải là sống phí hoài, một chút quy tắc ngầm cô đương nhiên hiểu rõ.

Quanh đi quẩn lại, từ đầu phố đến cuối phố, Văn Đình Tâm quả thật không dám đi vào...

Dừng một chút trước cửa tiệm mát xa, thăm dò nhìn vào bên trong một chút, rèm cửa sổ màu đỏ, ánh điện màu vàng ấm áp. Nhân viên cửa hàng mặc váy cực ngắn đã cho cô cảm giác cực kỳ không được đứng đắn.

Một lúc lâu, Văn Đình Tâm nhủ mảy suy nghĩ vẫn không đưa ra được quyết định gì.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương 59 (2)

Editor: Hoàng Lão Tà

Một lúc lâu, Văn Đình Tâm vẫn nhủ mảy suy nghĩ không thể đưa ra quyết định.

“Người ở đây thật không dễ giải quyết đâu!” Nam Thế Dương mua hai cây kem từ phía đối diện tới đưa cho cô: “Em đừng buồn, tôi sẽ đề dàn em thăm dò, hỏi một chút xem bọn họ có muốn bán hay không. Em yên tâm, tôi nhất định giúp em lấy được!”

“Làm sao làm được” Nhận lấy cây kem, Văn Đình Tâm mạnh mẽ cắn một miếng, giống như trút đi tức giận: “Lẽ ra em cần phải điều tra trước một chút!”

“Nhưng mà, sáng sớm nay mới quyết định, nên cũng chẳng có thời gian mà điều tra. Thật xui xẻo”. Chẹp chẹp, mút cây kem, liếc quanh một chút đã nhìn thấy một cô gái tóc tai bù xù đi từ trong tiệm mát xa ra.

Thật vài vóc trên người đúng là đủ ít.

“Không có chuyện gì, nếu như em thực sự nhìn trúng nơi này, tôi sẽ lấy nó cho em”. Men theo ánh mắt cô đang nhìn, nhìn thấy người phụ nữ đó, Nam Thế Dương vô cùng ghét bỏ: “Anh đây đã sớm chán ghét những người như thế này”.

“Thôi đi không nên gây chuyện” Vỗ vai hần. Văn Đình Tâm nhanh chóng đi tới bên cạnh, trong miệng vẫn nói không ngừng nghỉ: “Em sẽ đi tìm nơi khác xem. Dù sao chỉ cần cùng một khu vực này thì tốt rồi”.

Cô cảm thấy nhất định phải mở giải trí thành, hơn nữa trong ba vòng, vòng bên ngoài này là tốt nhất, có thể kéo theo hai vòng kinh tế khác.

Mục tiêu này cô nhất định không buông tay!

Nhưng cũng không cần thiết phải kiên trì một cách máy móc, nếu cô gắng mà địa điểm này rước lấy không ít phiền phức thì dù có mở ra thì sớm hay muộn cũng phải đóng cửa.

Đúng rồi, có lẽ nên đi tìm thầy phong thủy tính toán thử xem mảnh đất kia thế nào.

"Văn Đình Tâm" Từ phía sau đuôi kíp, Nam Thế Dương nhìn thấy nét mặt lúc đang suy nghĩ của cô: "Em lại đang nghĩ gì?"

Mỗi lần cô nghĩ đến chuyện gì cũng đều có biểu cảm nghiêm túc như vậy, anh xem cũng thành thói quen.

"Đừng phiền lòng, mảnh đất đó giao cho tôi, tôi sẽ giúp em lấy được".

Nam Thế Dương hứa chắc chắn, nào biết Văn Đình Tâm căn bản không nghe.

"Coi như quên đi, chúng ta về thôi". Mút que kem, lúc Văn Đình Tâm nhìn về phía anh, giống như là đã nghĩ thông: "Em hết quần áo rồi, chúng ta đi mua đồ đi. Còn anh nữa, cũng bỏ nhà đi, chắc chắn cũng hết quần áo rồi".

"Nhưng chỗ này em không cần sao?" Nam Thế Dương không bị cô cho qua.

Anh cho rằng niềm vui của cô là mua nhà đất, chứ không phải mua quần áo. Bây giờ lại nhắc đến chuyện đi mua quần áo, nghĩ lại nhất định là do thất vọng nên mới buông tha chỗ này.

Không nghĩ tới nơi anh quần lại phải để cô thất vọng, điều này làm cho Nam Thế Dương cảm thấy rất khó chịu.

"Không cần, dù sao cũng là do em đột nhiên nổi hứng thôi. Địa điểm có thể tìm sau, kế hoạch cũng không thay đổi, không sao cả". Giơ tay vẫy một chiếc xe, cô gọi anh lần thứ hai: "Đi thôi, đi cửa hàng mua quần áo nào".

Đuổi kíp bước chân cô, hai người cùng nhau ngồi lên xe.

Một lúc sau, Nam thế Dương vẫn nhìn không được nói: "Vây một lát nữa mưa xong em về nhà trước, tôi phải về nhà một chuyến".

"Về nhà làm gì?" Liếc qua phía anh, bỗng chốc Văn Đình Tâm cảnh giác, dựng thẳng một ngón tay về phía anh: "Ông nội anh, sẽ không làm gì anh chứ?"

"Ông nội sẽ không làm gì đâu, em yên tâm" Nắm ngón tay cô đặt xuống, bởi vì cô lo lắng cho mình mà trong lòng cảm thấy rất tốt, đôi mắt cong lên: "Buổi tối tôi sẽ về, em ở nhà chờ tôi".

Lời nói này, làm cho hai người giống như là cặp vợ chồng son, Văn Đình Tâm cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

"Nhưng ông nội anh..." Muốn nói vài câu về ông già kia, nhưng Văn Đình Tâm vẫn ngưng lại, dù sao cũng là ông nội của Nam Thế Dương, cũng không phải người cô có thể giáo huấn được.

"Được rồi, vậy anh về đi. Buổi tối mấy giờ anh về, có cần đợi anh cùng ăn cơm không?"

"Không cần, em ăn cơm sớm một chút rồi đi ngủ. Lúc tôi về sẽ đi ngủ luôn, giúp tôi cầm một chút". Dặn dò xong, Nam Thế Dương chuyển que kem qua cho cô, sau đó cho tay vào trong túi lục lọi một lúc lâu mới cầm ra chiếc điện thoại đưa cho cô: "Này cho em, có việc gì thì nhấn phím 1, đó là số di động của tôi".

Đưa kem que lại, Văn Đình Tâm cầm chiếc điện Nokia lên nhìn một lúc, cảm thán một hồi, nghĩ lại kiếp trước dùng điện thoại thông minh, không nghĩ đến kiếp này vừa dùng lại dùng loại cục gạch này.

Thời đại này điện thoại cảm ứng còn chưa có phổ biến, mọi người vẫn vui vẻ dùng loại di động này.

"Em biết sử dụng không? Có muốn tôi chỉ cho hay không?" Nhìn cô cầm điện thoại cả buổi, Nam Thế Dương còn tưởng cô không biết dùng, nhiệt tình quan tâm, sau đó bắt đầu chỉ: "Nốt màu đỏ là tắt máy, màu xanh là trò chuyện, ở giữa là menu, em muốn gọi cho tôi chỉ cần nhấn phím số 1 là được, còn nữa..."

Nói được một nửa, Văn Đình Tâm đã bắn tới ánh mắt khinh bỉ, làm Nam Thế Dương rụt cổ lại: "Sao, thế nào?"

"Tên nhóc thôi, anh vũ nhục chỉ số thông minh của em có phải không?" Hung dữ cắn một miếng kem que xuống, cố ý để vang lên tiếng "lộp cộp": "Đơn giản như vậy, vẫn cảm thấy chị đây không biết dùng?"

Lại nữa rồi...

Cô mới vũ nhục chỉ số thông minh của anh không phải sao?

Chị là có ý gì? Có phải coi anh thành em cô rồi không!

"Em nói với anh, mấy thứ này về sau cũng chỉ có mấy cụ già mới dùng thôi biết không?" Cảm đi động về, nhìn Nam Thế Dương, cô đã ba hai tuổi đầu, nên muốn nói, căn bản không ngừng lại được: "Chỉ là phím số anh đã cho rằng em không biết dùng! Thế nhưng đến cả máy tính em đã dùng thông thạo không phải sao?"

Mình có lòng tốt hướng dẫn một chút, không nghĩ tới lại bị cô xem thường, Nam Thế Dương cảm thấy bức bối.

"Cát" Liếc qua, Nam Thế Dương hưng hăng nhét một chiếc kem vào miệng, vứt que đi, trực tiếp ngậm trong miệng, cắn "rộp rộp". Giống như nói lên tức giận của anh.

"Dùng lại, tức giận sao?" Nghe âm thanh này, Văn Đình Tâm nhìn qua, nhìn miệng tên nhóc muốn bốc khói, cô tỉnh nói: "Miệng không lạnh sao?"

Một que kem đưa thẳng vào trong miệng, phồng cả quai hàm lên.

Tưởng tượng cũng có thể ra, khí lạnh trong miệng như vậy chắc chắn sẽ không thoải mái.

"Này" bắt đầu chọt chọt quai hàm của anh, Văn Đình Tâm tới gần, đùa giỡn nói: "Nhìn đây nhìn đây, anh không muốn nói với em một câu sao?"

Lần này tuyệt đối là giỡn mặt anh!

Biết rõ trong miệng đang đầy kem, làm sao anh có thể nói với cô chứ!

Bắt được cánh tay cô, Nam Thế Dương nhú mày "ừ ừ" cảnh cáo cô không được lộn xộn.

Ngậm trong miệng anh chính là kem, không đầy một lát đã hóa thành nước.

"Tốt lắm, em dám trêu đùa tôi" khi đó, Nam Thế Dương không lưu tình chút nào, giữ que kem của cô đưa vào trong miệng cô, thành ra hai người cứ giỡn qua lại như vậy.

Văn Đình Tâm né sang phải trốn tránh, Nam Thế Dương cũng hào hứng chơi đùa cùng cô, chỉ một lát xuất hiện từng trận tiếng cười, dường như tình cảm của hai người càng được bồi đắp thêm.

Hai người nhiệt tình đầu vô mồm, ngược lại cũng rất yêu thích. Đại khái anh thích chung đụng cùng cô, đó chính là nguyên nhân.

Bởi vì cô là cô gái duy nhất mà anh tin tưởng, bởi vì cô làm cho anh cảm thấy rất yên tâm, bởi vì ở cùng cô anh cảm giác mình hết sức thoải mái...

...

Lúc này trong thành phố, trong căn tứ hợp viện, Từ Kiến Bình và Cao Tài sau khi bị nhốt một ngày hai đêm cuối cùng cũng được thả ra.

Trên bàn trà phòng khách, chùm ổ khóa bị ném lên, đều đã bị phá hư, không còn dùng lại được nữa.

Từ Kiến Bình ngồi trên băng ghế, nhìn chiếc khóa một chút, ngoài miệng một chút cũng thôi về nhẩn tâm: "Đồ trời đánh, thế mà lại dùng nhiều khóa như thế khóa chúng ta! Lòng dạ con nhóc đó được lắm!"

"Rắc" Để tăng thêm giọng điệu, bà còn nghiêng răng nghiêng lợi, con mắt sắc bén hiện lên vẻ hung ác.

"Toàn bộ bị phá hư không thể dùng lại, cũng tiếc thật!" Vốn bà còn định lăm bằm mắng vài câu, với người đàn ông đã phá khóa, nhưng nhìn mấy người đàn ông nghiêm chỉnh ngồi trước mặt, vô cùng mạnh mẽ lại thôi.

Vốn cho rằng Văn Đình Tâm để phòng Cao Tài nhìn lên mới khóa hai người bọn họ trong phòng, tối hôm đó từ Kiến Bình cũng an tâm đi ngủ.

Ai biết ngày hôm sau đợi đến giữa trưa cũng không thấy người đến mở cửa!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chương 59.3

Editor: Hoàng Lão Tà

Từ Kiến Bình lên giọng hét trong phòng hơn nửa ngày, giọng hét cũng khàn đi, cả người cũng không còn khỏe, chỉ có thể uống AD giải khát.

Sau một ngày một đêm Cao Tài và Từ Kiến Bình đã rất tức giận. Hai người thay nhau kêu ở trong phòng mát mấy canh giờ, nhưng cũng không thể gọi được một người.

Lúc đầu Cao Tài vốn định lấy ghế đập cửa đi nhưng Từ Kiến Bình không chịu. Gỗ lim tốt như vậy, đập đi rất đáng tiếc! Về sau còn phải bỏ tiền sửa chữa, quá uổng phí!

Cho nên hai người dần sự nóng nảy xuống, ở trong phòng chịu đựng một đêm, với lại một ngày một đêm này cũng rất thoải mái.

Đồ ăn, đồ uống sẵn, xem Tivi mệt thì ngủ, cuộc sống sướng như heo làm cho hai người cảm thấy vô cùng hài lòng. Nếu không phải mấy người đàn ông mặc vest đen đến gõ cửa, đoán chừng bọn họ sẽ đợi đến khi hết đồ ăn mới nghĩ cách thoát ra.

Mấy người áo đen là do ông cụ phải tới, ngay khi cửa phòng được mở ra họ đã nói.

Sau đó đến phòng khách, người đàn ông đó ngồi xuống một bên, Cao Tài và Từ Kiến Bình ngồi ở phía đối diện.

"Người anh em, ông chủ phải mọi người đến đây là do có việc gì quan trọng sao?" Từ Kiến Bình nói, vẫn đau lòng với việc ổ khóa bị đập hư, Cao Tài lại dùng vài tin tức để đổi phỏ với bọn họ: "Không phải là con ranh Văn Đình Tâm lại gây ra chuyện gì chứ?"

"Người anh em à, các người xem, hai chúng tôi già rồi vô dụng, chưa gì mà đã bị Văn Đình Tâm khóa nhốt trong phòng, không thể thoát ra được, làm sao có thể quản lý được nó, có đúng không?"

Cao Tài sợ những người này do ông cụ phải xuống sẽ ra tay với bọn họ, nên mới nói trước nhằm đẩy trách nhiệm đi.

"Đúng vậy, gần đây con nhóc gây chuyện cũng không phải lỗi của chúng tôi. Chúng tôi đã bị nhốt như vậy, trong phòng cũng không có điện thoại, chúng tôi kêu cửa cũng không có ai tới, quả thật không có cách nào quản được".

Hai vợ chồng cố gắng muốn đẩy mọi chuyện lên người Văn Đình Tâm. Cố gắng để nếu ông cụ có xuống tay thì cũng sẽ đi tìm Văn Đình Tâm.

Hai người bọn họ nghĩ đi nghĩ lại, cũng không biết hai vợ chồng đã làm gì. Vốn dĩ Văn Đình Tâm dụ dỗ nhị thiếu gia, vậy vì sao lại muốn đổ trách nhiệm lên người bọn họ chứ.

"Nhị thiếu đã trốn nhà đi, ở chung với Văn Đình Tâm, ông chủ vô cùng tức giận". Người mặc áo đen ngồi thẳng lên, trên mặt lạnh tanh nói với hai người.

Lời này vừa nói ra, Từ Kiến Bình và Cao Tài đã bị dọa run rẩy, nhanh chóng bị kích động.

"Con nhỏ chết tiết kia, vậy mà không biết liêm sỉ, dám quyến rũ cả nhị thiếu!" Đập mạnh tay lên bàn, Cao Tài giả bộ tức giận: "Cũng không nhìn lại xuất thân của mình là gì, còn dám chạy đến làm hư nhị thiếu, chộc cho ông chủ tức giận, thật sự là không biết trời cao đất rộng rồi!"

"Đúng vậy! Bản thân ra ngoài sống, đẩy lại rắc rối cho chúng ta, nếu để tôi tìm được con nhóc chết tiết đó, nhất định sẽ đánh gãy chân chó của nó, xem nó còn dám đi dụ dỗ đàn ông hay không!" Nghiến răng nghiến lợi, Cao Tài coi như đã nói đến vấn đề này.

"Đúng là như vậy, chúng tôi cũng không thể để bị liên lụy bởi con nhóc đó. Vốn muốn lên thành phố định hưởng phúc một chút, ai biết con khốn đó lại chộc ra chuyện lớn như vậy, chúng tôi thật không muốn gánh vác việc xui xẻo này..."

"Được rồi" Hai vợ chồng còn đang làm bộ làm tịch, thì người đàn ông phía trước đã không còn hào hứng nhìn nữa: "Ông chủ rất tức giận nhưng vẫn để cho Văn Đình Tâm một cơ hội".

"Hả?" Trong phút chốc hai vợ chồng sững sốt.

Họ vốn tưởng rằng vì Văn Đình Tâm gây chuyện nên mới tới, ai ngờ còn ý khác!

"Ý của ông chủ là, Văn Đình Tâm tuổi còn trẻ, cũng không tránh được làm việc sai trái. Ông chủ hi vọng Văn Đình Tâm có thể buông tha cho nhị thiếu, theo làm việc cho ông chủ. Ông chủ nguyện ý cho cô một cơ hội để rèn luyện". Vừa nói xong, người đó đã cho tay vào trong túi áo khoác lấy một tấm thẻ để lên bàn trà".

"Đây là một trường học Quốc tế cao cấp, nếu các người đồng ý, Văn Đình Tâm đồng ý, ông chủ sẽ đưa cô ấy vào trong đó học tập, hơn nữa còn sẵn sàng đảm nhận tiền học phí".

Dứt lời, mọi chuyện đã nghịch chuyển.

Sắc mặt Từ Kiến Bình vô cùng khó coi, bỗng chốc cảm thấy trong đầu càng thêm không thích!

Bà suy nghĩ không biết vận khí của Văn Đình Tâm lại luôn luôn tốt như vậy?

Có một thiếu gia đã man chống đỡ còn chưa đủ, bây giờ ông chủ Nam gia cũng muốn chống đỡ. Còn định đưa ra nước ngoài!

Nếu đưa ra nước ngoài, vậy khoản tiền kia bà cũng không lấy được!

Ánh mắt gian tà của Cao Tài nhú lại, trong phút chốc đã đoán ra được suy nghĩ của ông cụ. Đại khái đây chính là chiêu của kẻ có tiền đi?

Để làm cho Văn Đình Tâm cách xa nhị thiếu một chút. Muốn đưa cô ra nước ngoài. Chiêu này quả là cao tay, một khi đã xuất ngoại tất cả mọi việc đã nằm trong tay ông ta rồi.

Cái gì là bao toàn bộ chi phí, đến lúc đó một chút tiền ông ta cũng không đưa thì người cũng chẳng thể trở về.

Nhưng nếu đồng ý, không phải hai người bọn họ sẽ mất công vô ích hay sao!

Không được, chuyện này nhất định không được, trừ khi...

"Ý của ông chủ đương nhiên là tốt. Nhưng người anh em à, cậu xem chúng tôi luôn ở gần con bé như vậy, nếu như bị đưa ra nước ngoài, hai chúng tôi cũng không nổi!"

"Ông chỉ muốn thương lượng với hai người một chút, xem là muốn Văn Đình Tâm xuất ngoại hay là đến làm việc cho ông chủ". Người mặc đồ tây đó dường như hoàn toàn không để ý đến ý của Cao Tài, chỉ là muốn chuyển lời lại: "Văn Đình Tâm một khi đã đến làm việc cho ông chủ, nhị thiếu nhất định sẽ không còn tình cảm nữa. Nếu như các người đồng ý vậy hãy đi chuyển lời tới Văn Đình Tâm".

Nói chuyện nửa ngày hóa ra là muốn bọn họ tới tẩy não Văn Đình Tâm.

Ông cụ cho rằng Cao Tài và Từ Kiến Bình nuôi Văn Đình Tâm mười mấy năm, Văn Đình Tâm hẳn là sẽ nghe lời bọn họ nói, nên mới nhanh chóng sai người đi tìm hai vợ chồng.

Nhưng ông cụ cũng không thể ngờ rằng hai vợ chồng bọn họ đối với Văn Đình Tâm như nước với lửa.

Đừng nói là tẩy não, mà Văn Đình Tâm nhìn cũng không muốn nhìn bọn họ một cái.

"Cậu nói là, con nhỏ kia có cơ hội đến làm việc cho ông chủ?" Ý này gọi lên sự hứng thú cho Cao Tài, khuỷu tay khẽ chọc Từ Kiến Bình, Cao Tài cúi đầu hỏi: "Cậu nói con nhỏ kia đến chỗ ông chủ làm việc, có phải cũng sẽ dẫn chúng tôi vào Nam gia làm việc hay không?"

"Haiz, nói không chừng" Lập tức Từ Kiến Bình cũng chen vào nói: "Con nhỏ kia tính tình nóng nảy, nhưng mà tôi nói nó cũng nghe. Chỉ cần tôi nói một tiếng, nhất định nó sẽ sắp xếp cho chúng ta cùng vào".

Hai người vốn tưởng Văn Đình Tâm sẽ nghe lời như lúc đầu, tính toán định nhờ cô để bước vào Nam gia.

"Vậy được, quyết định như vậy đi". Gật đầu, Cao Tài nhanh chóng quay lại nói: "Được, vậy để vợ chồng chúng tôi đi tìm con nhỏ, xem nó có đồng ý tới làm cho ông chủ không!"

"Được, địa chỉ mới của Văn Đình Tâm ở trong này. Nếu cô ta đồng ý thì lập tức nói cô ta đi gặp ông chủ, các người không cần đến". Người đàn ông lại lấy ra một tờ giấy đặt trên bàn. Cuối cùng mọi lời cũng được truyền đạt xong.

Không ở lại trao đổi dư thừa, hẳn nhanh chóng rời đi.

Để lại hai người Từ Kiến Bình và Cao Tài nhìn chằm chằm danh thiếp và địa chỉ trên bàn thất thần.

Danh thiếp đại biểu cho việc xuất ngoại, địa chỉ đại biểu cho việc để Văn Đình Tâm ở lại làm việc cho ông cụ.

Hai vợ chồng dù muốn dù không cũng trực tiếp nhét địa chỉ vào trong túi áo.

Đây mới là lựa chọn có lợi nhất cho bọn họ.

Xuất ngoại gì chứm bọn họ căn bản cũng chả chiếm được tí lợi ích gì, chỉ có để Văn Đình Tâm ở lại làm việc cho ông cụ, dùng tài năng giúp đỡ bọn họ tiếp cận Nam gia, lợi dụng danh tiếng Nam gia một chút.

"Ông xã, bây giờ chúng ta phải đi tìm con nhỏ kia sao? Nếu lát nữa chúng ta gặp phải thằng nhóc dã man kia thì phải làm sao?" Vuốt vuốt mõng, nhắc đến Nam Thế Dương, sắc mặt Từ Kiến Bình vô cùng khó coi: "Lần trước tôi bị hấn đá bây giờ mõng vẫn còn đau".

"Đó là do bà nằm nhiều ở trên giường quá nên bị phá hư đó". Liếc mắt nhìn bả Cao Tài đứng dậy định sẽ đi ra ngoài, nghĩ đi nghĩ lại lại nhìn bà nói: "Bà xã, Văn Đình Tâm nghe lời bà, đợi lát nữa tới nói, bà hãy đi gặp nó".

"Thằng nhóc dã man kia đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 59 (4)

“Tôi xem chừng, thằng nhóc dã man kia bây giờ không có nhà đâu, bà đi tìm con nhỏ đi, tôi sẽ trông chừng cho, được chứ?”

Suy nghĩ một lúc sau, Từ Kiến Bình gật đầu đồng ý.

Đứng dậy đi theo Cao Tài, vóc dáng anh nhen nhùn tương đối tức cười: “Ông xã, vậy ông nhất định phải để ý kỹ đó. Thằng nhóc ngang tàng đó vừa đến, phải nhanh chóng gọi tôi ra đó, biết chưa?”

“Được rồi, dong dài”.

Hai vợ chồng ra khỏi nhà nhanh chóng dựa theo địa chỉ ghi trong tờ giấy mà đi.

Ở sau lưng bọn họ cách một đoạn không xa, một chiếc xe màu đen có rèm che ở trên, người đàn ông mặc đồ đen quay cửa kính lên, trên tay cầm điện thoại nhìn hai vợ chồng rồi đi lập tức thông báo.

Chuông vang một lúc, điện thoại cũng kết nối được: “Báo cáo ông chủ, nhiệm vụ hoàn thành, cha mẹ Văn Đình Tâm đã xuất phát đi tìm cô ta”.

“Được rồi, vậy cậu hãy làm theo nhiệm vụ đi”. Đầu bên kia là âm thanh của quản gia bên cạnh ông chủ, giọng nói vô cùng kiêu ngạo, mang theo vẻ ở trên người khác: “Dư Dương cậu cũng biết chứ, ông chủ muốn hẳn tiếp tục đi lang thang, cho cậu một khoảng thời gian cố gắng làm điều đó”.

“Vâng” Lên tiếng đồng ý, sau đó cuộc trò chuyện bị cắt đứt, gọn gàng.

...

Có đôi khi mọi chuyện không trùng hợp như vậy.

Hai vợ chồng đi tìm Văn Đình Tâm, lại đúng lúc Nam Thế Dương không có ở đây để hai người họ gặp mặt.

Vốn là Nam Thế Dương mọi ngày sẽ đưa Văn Đình Tâm về nhà, sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa cho cô xong mới yên tâm rời đi. Nhưng hôm nay bởi vì có việc nên không thể sắp xếp những chuyện này được.

Một mình Văn Đình Tâm vác túi lớn túi bé về nhà, bởi vì mưa hơi nhiều nên phải đi taxi.

Người tài xế đó cũng tốt, còn giúp cô xách đồ vào đến cửa, sau đó mới rời đi.

Ở hẻm chỗ ngã rẽ, hai vợ chồng ngồi bên trong tiệm mì ăn một chút đậu phộng, lúc này nhìn thấy Văn Đình Tâm tiến đến, bên cạnh không có thằng nhóc dã man, nhanh chóng cảm thấy cơ hội đã đến.

Hai vợ chồng nhanh chóng lén lút đi theo phía sau Văn Đình Tâm, ở bên phía hàng xóm chị Trần nhìn thấy như vậy, kinh hoàng đến mức ôm con bảo vệ.

Dừng lại ở cửa lớn, Cao Tài đứng đợi chỗ cửa thông gió, nhìn quanh xem chừng Nam Thế Dương trở về. Từ Kiến Bình thì đi vào tìm Văn Đình Tâm.

Bởi vì bước vào nhà Văn Đình Tâm, nên Từ Kiến Bình một chút cũng không khách sáo, nghênh ngang vênh vao như con cua.

Khi đó Văn Đình Tâm đang ở phòng khách thu dọn lại các túi đồ mới mua, bên trong là quần áo của cô và Nam Thế Dương, cần phải chia ra để đưa về phòng anh nữa.

Ở bên ngoài truyền đến tiếng “chặc chặt” quen tai, vừa nghe âm thanh này, Văn Đình Tâm nhú chặt lông mày.

Cô không nghĩ tới hai người kia nhanh như vậy có thể thoát ra, nhanh như vậy đã tìm đến...

“Con nhỏ chết tiệt này, mày sống thật thoải mái!” Bước một bước vào phòng khách, Từ Kiến Bình căn bản không cảm thấy mình bước vào như vậy có gì không đúng.

“Phòng này so với trước kia tốt hơn, có tủ lạnh, ti vi, ghế sofa, giống như bậc địa chủ”. Vừa đánh giá căn phòng, vừa bước đến gần chỗ tay Văn Đình Tâm: “Lại mua quần áo mới, lần này là mua những thứ gì?”

“Phòng ở mới thuê, quần áo mới mua. Di xem, di đã mặc quần áo của tôi, chiếm nhà của tôi, tôi chỉ có thể đi ra ngoài thuê phòng, không phải sao?”

Túi mua hàng chưa kịp cất đi, Văn Đình Tâm cũng không cất nữa, đối diện với Từ Kiến Bình trong lòng cô vẫn hơi loạn. Nhìn dáng người từ Kiến Bình, cô cũng không muốn lấy cứng đối cứng, đến lúc đó không chừng thua thiệt sẽ là cô.

“Dù thế nào, tao mặc mấy bộ quần áo, ở trong nhà đó mấy ngày cũng không được đúng không?” Giọng nói chua xót, Từ Kiến Bình nhìn cuộc sống của Văn Đình Tâm trôi qua thoải mái như vậy trong lòng lại phát giận: “Mày đã ở trong nhà tao mười mấy năm, mặc quần áo của tao mười mấy năm rồi”

đẩy!”

Đúng vậy. không phải là cô đã mặc những mảnh vá còn dư lại may thành quần áo, và ngủ ở kho hàng ẩm ướt hôi thối kia hay sao...

“Đi nhỏ à? Chú Tài đâu? Sao lại không đi cùng đi?” Không nói đến vấn đề kia, Văn Đình Tâm đổi chủ đề.

Hỏi đến Cao Tài chủ ý muốn biết hẳn có đi cùng hay không, như vậy trong lòng cô mới tính toán xem nên đối phó như thế nào được.

“Làm sao? Mày dám quan tâm ông ấy?” Ai biết, Từ Kiến Bình lại cho rằng, cô hỏi Cao Tài là vì cô còn muốn Cao Tài.

Trong phút chốc giọng nói chuyện thay đổi.

“Đương nhiên là không phải, đi nhỏ, đi xem đi đang nói gì vậy?” Trưng ra khuôn mặt tươi tắn, Văn Đình Tâm quả thực không nói gì. Lại còn đem ghép cô với Cao Tài, Từ Kiến Bình cũng thật điên rồi.

“Đi nhỏ, đi có muốn thử một chút quần áo con mới mua không, đều là loại mới, vô cùng đẹp mắt” Tùy tiện lấy ra vài bộ, Văn Đình Tâm đưa nó ra cho Từ Kiến Bình nhìn.

Vừa nhìn thấy quần áo mới, hai mắt từ Kiến Bình đều tỏa sáng!

Con nhỏ chết tiệt kia ánh mắt rất tốt, mua quần áo thật đẹp!

“Được cho tao thử hết đi”. Chống cự không nổi mê hoặc, Từ Kiến Bình đồng ý.

“Ôi ôi, đi nhỏ cho đi, mau qua phòng bên kia thay đồ, con ở đây đợi”. Nhanh chóng đưa đồ, Văn Đình Tâm chỉ tới kho phía bên kia.

Trong ánh mắt hiện ra một chút xảo trá, lại bị khuôn mặt tươi cười tự nhiên che dấu vô cùng tốt.

“Được, mau đem tất cả quần áo ra đây, tao muốn đổi từng bộ một”.

Thái độ Văn Đình Tâm rất tốt, cũng làm cho Từ Kiến Bình hoàn toàn không phòng bị, “Vèo” một tiếng, lấy quần áo trên tay cô, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Trước khi đến bà còn tưởng rằng Văn Đình Tâm ở cùng với thiếu da ngang ngược kia, tính tình nhất định sẽ thay đổi. Trong đầu cũng đã tính toán xong, nếu như cô không nghe lời sẽ đánh cho cô phải nghe lời.

Ai biết, Văn Đình Tâm lại dùng thái độ này đối diện với bà, thậm chí còn có chút nịnh nọt.

Suy nghĩ một chút Từ Kiến Bình cảm thấy, tạm thời cho con nhỏ đó một lối thoát. Coi như nể mặt vì quần áo mới.

“Đi nhỏ, qua căn phòng kia, thay quần áo rồi ra đây, con cầm gương cho đi”. Đẩy Từ Kiến Bình một chút, Văn Đình Tâm thúc giục.

“Được được, biết rồi, mau mau đi lấy gương đi” Khoát tay không kiên nhẫn, Từ Kiến Bình cũng rất nghe lời.

Nhìn Văn Đình Tâm đi ra ngoài, Từ Kiến Bình tiện tay lấy ra nhiều túi quần áo, vui mừng bước vào nhà kho.

“Cạch cạch” Nghe tiếng Từ Kiến Bình khóa cửa, Văn Đình Tâm nhanh chóng chạy đến phòng Nam Thế Dương tháo khóa ra, vội vã chạy về.

Phương pháp này không phải tốt nhất, nhưng đối với loại người như Từ Kiến Bình, cô cảm thấy nên đối phó như vậy.

Mặc dù đó chỉ là khóa nhỏ, nhưng cửa kho cũng đang khóa nên “cạch” một tiếng, khóa nhỏ cũng bóp lại.

“Ngu xuẩn” Đập tay lên bàn, Văn Đình Tâm cười nhếch môi, nhẹ nhàng đem khóa Từ Kiến Bình ở bên trong.

Không đủ sức khỏe để đối phó, không biết dùng đầu sao.

Đầu óc Từ Kiến Bình rất đơn giản nên tùy tiện một chút là dụ được.

Cứ như vậy, cô tiếp tục giả bộ.

“Đi nhỏ, đi nghe được con nói chuyện không?” Vô vô cửa, Văn Đình Tâm đặt cái ghế ở cửa phòng ngồi xuống.

“Đang nhanh đây, đừng ồn ào!” Kéo khóa kéo phía sau không lên, Từ Kiến Bình rất gấp gáp.

Lấy một cuốn sổ để trên đùi, móc ra điện thoại di động, tìm được chức năng ghi âm, sau đó trực tiếp nói: “Đi đừng vội mặc quần áo, mặc xong cũng không ra được, tôi đã khóa cửa lại”.

“A? Con nhỏ chết tiệt kia, mày nói cái gì?”

“...”

Ở bên ngoài, chị Trần đã bảo vệ tốt hai con của mình, cũng hơi lớn gan, thò đầu ra đánh giá Cao Tài bên ngoài.

Mất thấy hai vợ chồng bước vào, chỉ còn một người đợi ở cửa nhà Văn Đình Tâm, trong lòng chị Trần cũng nghi ngờ.

Có phải hai vợ chồng này là kẻ trộm, một người đi trộm, một người trông chừng?

Trong đầu cảm thấy nghi ngờ, lại nghĩ đến Văn Đình Tâm vừa mang túi đồ lớn về nhà, nếu quả thật là ăn trộm, không phải cô bé kia xong rồi sao?

“Không được, không được, phải báo cảnh sát!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chương 60 (1)

Ở bên ngoài, Cao Tài sốt ruột đốt điều thuốc, nhìn sắc trời càng ngày càng tối mà vẫn không thấy động tĩnh của Từ Kiến Bình, trong đầu không tránh được sốt ruột.

Nhưng cho dù là sốt ruột ông cũng không nghĩ đến chuyện đi vào tìm.

Từ sau khi Từ Kiến Bình mang theo Văn Đình Tâm gả cho ông, ông đã không quản đến chuyện của hai mẹ con họ. Cho dù Từ Kiến Bình đánh Văn Đình Tâm cũng được, mắng Văn Đình Tâm cũng được, ông đều không có ý kiến. Cho nên ông với Văn Đình Tâm mà nói chẳng có chút tình cảm nào.

Cũng vì Văn Đình Tâm ngày càng trưởng thành, trong lòng ông ngày càng ngứa ngáy nên mới thường xuyên không nhịn được mà ra tay với cô.

Không sai, mười mấy năm qua ông cùng Văn Đình Tâm cũng chỉ nói chuyện khi có chuyện xảy ra. Cho nên việc khuyên nhủ Văn Đình Tâm ông chỉ có thể đứng một bên nhìn, không có chút tác dụng nào.

Nhưng mà đối với Từ Kiến Bình, Cao Tài cũng không tin tưởng nhiều.

Tính cách táo bạo ác liệt, ông đoán chừng, lâu như vậy còn chưa ra có khi bên trong đã ra tay đánh rồi. Nếu thực sự như vậy, đợi lát nữa thằng nhóc đã man đó tới, ông làm sao để trốn tránh tốt đây.

Thay đổi tư thế ngồi xồm xuống, Cao Tài hít một hơi thuốc sáng khoái.

Từ sau cửa sổ cách vách, chị Trần đang núp, đóng một bên cửa sổ, cầm chiếc điện thoại nhỏ giọng nói chuyện: "A lô, là cảnh sát sao? Ở bên cách vách nhà tôi có trộm, là một nam một nữ, một người trông chừng, một người đi trộm, bây giờ hẳn đang ở trong phòng".

Dè dặt nói chuyện, chị Trần khẩn trương xiết chặt ngực mình: "Đúng đúng đúng, hẳn là kẻ trộm, bên cạnh nhà tôi là một học sinh nữ, không biết có gặp chuyện không may hay không".

Sau khi nói xong địa chỉ, chị Trần lại lo lắng, trở về phòng kéo chồng ra ngoài để anh cùng mình cùng theo dõi. Nói như vậy, nếu lỡ kẻ trộm có chạy thì chồng chị cũng có thể ngăn cản một lát tới khi cảnh sát tới.

Cứ như vậy, hai vợ chồng sinh ra hiểu lầm.

Mà trong lúc này, ngoài những người này tuyệt đối sẽ không biết, bên trong phòng, Văn Đình Tâm đang kéo chặt Từ Kiến Bình ép hỏi.

"Con nhỏ chết tiết kia! Mẹ nó mày dám nhốt tao! Mày muốn chết không!" Cùng với lời đe dọa là tiếng đập vào cửa.

Từ Kiến Bình nắm chặt tay cầm cửa, dùng sức đập, không dùng một chút...

"Lá gan của mày cũng lớn thật đấy! Dám đối nghịch với lão nương có phải không! Thật sự không còn Thiên Lý rồi! Mày dĩ nhiên lại dám làm như vậy với lão nương!" Tức giận đập cửa, từng đợt đập cửa vang lên.

Bên ngoài Văn Đình Tâm không nóng vội, bắt chéo chân, trên tay cầm quyển vở viết, một tay xem xét chiếc máy, đợi lát sẽ ghi âm.

Không có cách nào phản kháng, Từ Kiến Bình duy trì được gần 20 phút, cuối cùng hết sức đập.

Phải biết rằng bên ngoài chỉ là một chiếc khóa nhỏ, nhưng dù gì cũng là một khối sắt, làm sao chỉ đóng đưa vài cái đã bị gãy chứ!

"Cạch cạch" gõ cửa hai lần, Văn Đình Tâm lạnh nhạt mở miệng: "Đi à, mệt chưa? Mệt rồi thì nghỉ ngơi đi, chúng ta cùng nhau tâm sự".

"Ai thèm nói mấy lời vô nghĩa với mày! Nếu mày có hiếu mau mở cửa cho tao!" Lấy ghế nhỏ trong kho ngồi xuống, Từ Kiến Bình không chịu nổi lại đuổi tay gõ cửa, "cạch cạch" vang lên: "Con nhỏ chết tiết kia, mày sẽ bị sét đánh chết! Vậy mà dám khóa tao! Mười mấy năm rồi, mẹ kiếp tao nuôi không công rồi!"

Nói đi nói lại, Từ Kiến Bình luôn miệng nói tới chuyện mình đã nuôi cô mười mấy năm.

Nhưng thực ra, chính bà ta cũng biết, bà ta nuôi như vậy không phải là vì tài sản mà cha cô để lại!

"Đi à, chuyện ân huệ cũ đo chúng ta đừng nói nữa, nợ cũ dù nói đi nói lại cũng không được gì" Bất đắc dĩ nhưn một bên mày, Văn Đình Tâm nghiêng đầu nhìn về phía cửa, thong dong nói: "Tôi ở với di mười mấy năm, mỗi ngày như thế nào, ở thế nào chính di cũng biết. Mỗi ngày tôi còn ra ngoài kiếm tiền cho di. Ở chợ hải sản lao động mười mấy năm, di chắc cũng biết bao nhiêu lần tôi phải cầu xin ông chú kia không đuổi tôi đi?"

Nếu thực sự so đo mà nói, thực ra Văn Đình Tâm mới là người mang đến lợi ích cho gia đình kia.

"Còn như thế nào nữa! Tao cho mày ăn, cho mày ở, mày đi ra ngoài làm kiếm chút tiền không được sao?" Từ Kiến Bình đáp lại cô không chút khách sáo: "Con nhà nghèo thì cũng phải đi làm sớm một chút, năm đó nếu mày không ra ngoài đi làm không lẽ muốn ở nhà để tao chăm sóc sao? Mày nằm mơ đi!"

Nghe được lý do này Văn Đình Tâm chỉ lắc đầu thờ dãi.

Ở chung với Từ Kiến Bình mười mấy năm, tuy rằng biết bà thô bạo dã man, nhưng thật ra mà nói, Văn Đình Tâm ba mươi hai tuổi ở phương diện nào đo vẫn có thể lý giải cho Từ Kiến Bình.

Cô biết một người phụ nữ sau khi kết hôn tính cách sẽ dần dần thay đổi, mà có thể làm thay đổi chỉ có người đàn ông.

Khả năng rằng, tính cách của Từ Kiến Bình vốn đã không tốt cho nên sau này theo Cao Tài lại càng nghiêm trọng hơn. Khi nhìn thấy Từ Kiến Bình bị Cao Tài kéo đến cản trở như vậy, Văn Đình Tâm còn cảm thấy có vài phần đáng thương.

Nhưng sự thật nói cho cô rằng, người đáng thương cũng có phần đáng giận.

Từ Kiến Bình có thể nhìn Cao Tài, nhưng đối với cô một chút cũng không khách sáo. Nghe câu này, dù cho là một người tốt cũng sẽ thấy bức mình chứ đừng nói người có tính khí không tốt lắm như Văn Đình Tâm.

Ngắm lại lúc mình bước vào nhà này mới mấy tuổi. Tuy rằng lúc đó còn nhỏ, nhưng cô còn nhớ đến lúc ở chợ hải sản, cô chịu đựng lấy cho ông chú kia bong bóng cá, lấy ruột cá, bóc vỏ tôm, đôi lúc bị chảy máu cũng là chuyện bình thường.

"Đi thật muốn tính toán rõ ràng như vậy với tôi, tôi cũng sẽ tính với di một món nợ" Đối chân, Văn Đình Tâm lại lật qua một trang giấy, cây bút trong tay lại hí hoáy viết, miệng cũng tính toán theo: "Lúc cha tôi chết tôi sáu tuổi, nghe nói cha đã để lại một khoản tiền, cũng để lại cho tôi một cuốn sổ tiết kiệm. Lúc luật sư giao đến tay tôi, trước mặt ông ta di đã nhận lấy, sau đó còn nói trước mặt ông ta là sau này di sẽ nuôi tôi, cho tôi đến trường đi học, tuyệt đối không để tôi phải khổ. Trong sổ tiết kiệm có 5000".

Trên vở viết số 5000, không nghe thấy tiếng động trong nhà. Văn Đình Tâm tiếp tục nói: "Mười mấy năm trước, 5000 đồng tương đương với hơn hai vạn, gần ba vạn đồng bây giờ. Theo lý này mà nói, khoản tiền này ít nhất cũng phải cho tôi học xong tiểu học, tính thêm một chút thì có thể mua được cả sách vở của sơ trung, nhưng di không làm thế".

"Đây, đây không phải bởi vì 5000 bị tao làm đồ cưới rồi. Chuyện mày đến trường quan trọng hơn hay chuyện tao lập gia đình quan trọng hơn. Người cha mà quý của mày không có một chút trách nhiệm, nói đi là đi, tao còn chưa kịp hưởng thụ đã trở thành quả phụ, giá trị con người bị giáng xuống một nửa, đồ cưới cũng phải phong phú thì người ta mới đồng ý. Chuyện này sao trách được tao". Ngón tay tự chỉ về phía mình, sau đó mạnh mẽ vung lên: "Tao nhỏ vào, mày muốn trách thì trách cha mày đi!"

"Một khoản tiền như vậy, cuối cùng lão nương một phần cũng không được tiêu, đều bị Cao Tài lấy đi uống rượu sạch! Con nhỏ chết tiết kia còn không biết xấu hổ nói ra, không sợ bản thân đuối lý!"

Ha ha thật đúng là đuối lý...

Vậy mà có thể đem toàn bộ món nợ đó đổ lên đầu Văn Đình Tâm, năng lực trốn tránh trách nhiệm của Từ Kiến Bình quả nhiên là vô địch.

"Dù sao do cũng là 5000 đồng cha tôi để lại cho tôi, tôi một phần tiền cũng không được tiêu, nguyên nhân, do di". Nhất quyết không nhượng, Văn Đình Tâm đem đồ lên đầu Từ Kiến Bình, sau đó tiếp tục: "Theo di chưa được nửa tháng, di đã theo Cao Tài về nông thôn. Đến ở nông thôn ngày thứ hai, tôi đã bị ép ra ngoài tìm việc. Vừa mới bắt đầu làm ở quán cơm, lúc bụng đói đã đánh rơi một đĩa đồ ăn, hại di đền 20 đồng".

"Mẹ nó, mày còn nhớ 20 đồng tao đã phải kì kèo với con tiện nhân kia bao lâu không?" Hung dữ nói, nhớ lại ngày đó Từ Kiến Bình vẫn còn tức một bụng.

"A tôi đương nhiên biết. Người ta đòi bồi thường 35 đồng, di trước mặt bà ta nói nửa canh giờ, cuối cùng ông chú kia chịu không được mới giảm xuống

còn hai mươi đồng. Sau này tôi còn phải rửa mâm cho bà ta một năm".

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đấu Trí Cực Phẩm (2)

Ghi lại ở trên quyển vở – hai mươi, sự bất đắc dĩ trên vẻ mặt Văn Đình Tâm là càng ngày càng rõ ràng. "Sau khi tôi tìm công việc ở chợ hải sản, thì chưa từng dùng một đồng tiền của bà nữa. Mỗi tháng 50 đồng, tôi đều giao cho bà. Có lúc ông chủ chợ hải sản thấy tôi tuổi còn nhỏ, thường xuyên thương xót tôi nhét cho tôi một đồng hai đồng, những đồng tiền kia tôi đều để dành, ngày nào đó bị bệnh thuận tiện dùng."

"Con nhóc chết tiệt kia, mẹ nó mày còn dám cất tiền riêng!" Khiếp sợ đứng dậy, sắc mặt Từ Kiến Bình này là cứng nhắc khó coi thêm mấy độ.

"Đừng quấy rầy, nghe tôi tiếp tục tính," Sau khi ngắt lời, Văn Đình Tâm lại bình tĩnh mở miệng, "Mỗi tháng năm mươi, ba năm sau tăng lên mỗi tháng sáu mươi, ba năm sau đó lại tăng lên mỗi tháng bảy mươi, mãi cho đến hai năm trước, tôi bắt đầu từ xử lý cá tôm đổi nghề sang giao hàng bán trao tay, một chuyến lại có lời bốn mươi năm mươi, mỗi tháng ít chút coi như cũng có hai trăm đồng, số tiền này tất cả đều giao cho bà."

"Mày đừng nói, tính tổng cộng một tỷ như vậy, trong vài chục năm, tôi cho bà 12120, trở về trước đó cộng thêm 5000, tổng cộng tôi đã cho bà 17120." Tính xong, Văn Đình Tâm lại quay lại khẩu trừ, "Khấu trừ bà trả cho tôi 20, cũng còn 17100. Tôi hỏi bà, nhà bà là khách sạn sao? Hay là quán cơm? Rõ ràng ăn dưa muối cháo trắng, ngủ là phòng kho ẩm ướt, sao nộp lên tiền phòng và tiền cơm nhiều như vậy?"

Có lúc đối mặt vô lại, thật sự vẫn phải tính toán rõ ràng từng chút một như vậy để cho người ta biết.

Nếu không Từ Kiến Bình sẽ luôn luôn cầm vài chục năm cơm nói chuyện với cô.

Dù Văn Đình Tâm tính toán xong như vậy, toàn bộ đầu óc Từ Kiến Bình đều mơ hồ xoay vòng.

Từ Kiến Bình không ngờ Văn Đình Tâm sẽ so đo những thứ nợ cũ này, hơn nữa còn chính xác đến mỗi con số cũng báo ra, làm sao cái đầu chết tiệt này lại đột nhiên cạn sạch như vậy?!

Hơn nữa, sao bà không nhớ rõ có nhiều tiền như vậy? Con nhóc chết tiệt lại biết kiếm tiền như vậy sao?

"Một tháng năm mươi," Đếm trên đầu ngón tay, Từ Kiến Bình tính toán vụng về. Nhưng mà, vẫn cứ không thể quẹo qua ngõ rẽ.

"Được rồi, di nhỏ, chúng ta nói chuyện chính," Kéo lâu như vậy, cuối cùng cũng coi như là tính toán rõ ràng món nợ này, nhưng ngoài ra còn có một khoản, lật cuốn sổ trở về trước một tờ, Văn Đình Tâm gõ cửa phòng một cái nhắc nhở, "Tôi hỏi bà, làm sao bà biết bây giờ tôi ở chỗ này? Còn nữa, vốn là đang yên đang lành bị khóa ở trong phòng, sao bà lại ra ngoài được? Có phải lại là ông cụ nhà họ Nam hay không?"

Ngoài ra, Văn Đình Tâm thật đúng là không nghĩ tới bất kỳ một người nào đối nghịch với cô như vậy. Đường như chính là không thấy cô khó sống thì không bỏ qua.

"Mày đã lừa gạt cháu trai của người ta chạy rồi, mày nói ông cụ người ta có thể không tìm phụ huynh sao." Nguyết về phía cửa một cái, nói đến điểm này, Từ Kiến Bình vẫn khó chịu như cũ, "Người này còn chưa có lớn lên, sức quyến rũ đủ mạnh như vậy, chắc chắn chắc."

"Cho nên," Trên điện thoại di động, nút ghi âm đã mở ra, Văn Đình Tâm đang ghi chép xuống câu trả lời của Từ Kiến Bình ở trên sổ tay, "Bây giờ thì ông ấy yêu cầu cái gì? Bảo các người dẫn tôi trở về dưới quê, hãy bảo các người khuyên tôi?"

Không ngờ con nhóc Văn Đình Tâm kia lại tự mình chủ động nhắc tới đề tài này, nghe cô nói như thế, Từ Kiến Bình coi như là tới chút nhiệt tình, "Dù sao nhà người ta cũng là gia đình giàu có, lòng dạ cũng vô cùng rộng lượng. Người ta cũng không buộc mày về nhà, ngược lại chuẩn bị để mày làm việc ở bên cạnh ông cụ đấy."

"Con nhóc chết tiệt kia, lúc này mày thật là phải suy nghĩ cẩn thận một chút," Đưa tay vỗ cửa chính hai cái, Từ Kiến Bình thật đúng là bắt đầu khuyên nhủ, "Mày cần nhắc một chút cân lượng của bản thân, đời này muốn ở chung một chỗ với nhị thiếu, đó là không thể nào rồi. Nay nếu có thể đi theo làm việc bên cạnh ông cụ, vậy vẫn là tương lai thênh thang đó! Đừng nói một tháng hai trăm, chính là một tháng ngàn cũng có thể nha!"

Về hưng phấn kia của Từ Kiến Bình là hoàn toàn có thể nghe ra.

Nhiều chân mày, Văn Đình Tâm đang tiếp tục viết xuống câu trả lời của Từ Kiến Bình trên cuốn vở, rồi sau đó lại hỏi, "Cho nên? Cho các người đến khuyên tôi có phải hay không?"

"Đó cũng không phải vậy! Vấn đề trẻ con này, phụ huynh hai bên phải ra mặt điều chỉnh mà."

"Nếu như bà khẳng định muốn làm người giám hộ của tôi, muốn chịu trách nhiệm với tôi. Vậy tôi chỉ có thể nói cho bà biết, tiếp đó, tôi vẫn sẽ không

nghe lời của ông cụ như cũ, hơn nữa sẽ đối nghịch với ông ấy. Ông ấy không để cho tôi đến gần Nam Thế Dương, tôi nhất định đến gần, hơn nữa còn muốn theo đuổi anh ấy tới tay, chiếm lấy anh ấy."

Liếc ngang nhìn tới trên cửa phòng, khoe miệng của Văn Đình Tâm vẽ ra đường cong giáo hoạt, "Tôi cũng dám đánh cược, kể tiếp ông cụ sẽ không êm dịu nữa, có thể sẽ trực tiếp cứng rắn. Một lão đại hắc bang, giết người không còn gì, bà biết chứ?"

"Chết, con nhóc chết tiết kia, mày điên rồi sao, mày!" Bỏ cái băng ghế trực tiếp tiến lên, Từ Kiến Bình đã hoàn toàn bị lời nói này của cô làm cho nóng nảy, tay liên tục vỗ mạnh cửa phòng, tiếng mắng không ngừng, "Mẹ nó, có hay không mày tự mình hiểu lấy một chút! Sao còn nghĩ tới những chuyện này thế! Chính mày tìm chết đừng liên lụy chúng tao đấy, mày đúng là. . ."

"Tôi không sợ đấy," Mắt khê cong, Văn Đình Tâm trực tiếp ngắt lời Từ Kiến Bình nói, "Nếu như tôi sợ chết, vừa bắt đầu sẽ muốn cách anh ấy xa xa. Nhưng mà tôi lại không sợ, cũng không muốn cách anh ấy thật xa. Anh ấy nói sẽ bảo vệ tôi, tôi tin tưởng. Nhưng mà các người, tôi không thể bảo đảm"

"Con nhóc chết tiết kia, mày có ý gì hả? Mày!"

Cô nhắc nhở coi như rõ ràng, dù sao Từ Kiến Bình đã nghe theo ý trong lời nói của cô rồi.

Rõ ràng chính là đang nói cô có Nam Thế Dương làm nôi dựa, cho nên có thể không sợ hãi ông cụ, nhưng hai người bọn họ lại không có tí xíu nôi dựa, như thế ông cụ quả là tức giận rồi muốn bắt hai vợ chồng bọn họ tiến hành soạn soạn, vậy thì không có do dự chút nào nha!

Lúc này, Từ Kiến Bình thật sự là bị dọa sợ rồi.

Suy nghĩ một chút thì chỉ thẳng nhóc đã man kia suýt nữa giết bà cũng không có người nói, chớ nói chi là ông cụ nhà họ Nam!

Nhìn một chút đám đàn ông âu phục kia, Từ Kiến Bình đã cảm thấy nếu bọn họ muốn áp giải hai vợ chồng bọn họ, vốn là chuyện một đầu ngón tay!

"Con nhóc chết tiết kia, mày dám mặc kệ tao sao? Mày không sợ bị thiên lôi đánh sao? Mày! Tao lại là lão nương của mày đấy, tao nuôi mày vài chục năm! Tao. . ." Còn muốn làm mặt dày kêu la, nhưng mới vừa tính toán rõ ràng món nợ này, trong khoảng thời gian ngắn, Từ Kiến Bình cũng là ngượng rồi, "Mày...Con mẹ nó, mày thật sự định mặc kệ chúng tao à!"

"Dĩ nhiên, tôi cũng không muốn dính líu đến các người. Dù sao các người thường xuyên vì an toàn tánh mạng tới tìm tôi, tôi cũng sẽ cảm thấy rất phiền, "

Mím môi cười khê, vào lúc này, Văn Đình Tâm cảm thấy mục đích của mình đã đạt được, "Cho nên, vì phải sạch quan hệ với các người, tôi sẽ liệt vào một phần văn kiện, cắt đứt đi quan hệ giữa chúng ta. Nếu như bà nghĩ thông, chờ một chút tôi để tài liệu phía dưới cửa đi qua, bà ký tên xong đưa ra cho tôi."

"Nói thật ra, nhà họ Nam ra sao hần bà cũng đã gặp. Người nịnh nọt không ít, người xem thường người nghèo cũng rất nhiều. Tôi đã quyết định cho dù chết, tôi cũng muốn ở cùng với Nam Thế Dương. Nếu như bà sợ bị tôi liên lụy thì sớm cắt đứt quan hệ với tôi một chút, nếu không, có thể không tới mấy ngày, ông cụ sẽ bắt các người trút giận."

Lúc đầu khi Từ Kiến Bình nghe được lời cắt đứt quan hệ này, trong lòng còn cảm thấy quá thiệt thòi rồi, đang yên lành một con nhóc nói không còn sẽ không còn, thế một năm này cũng ít đi bấy nhiêu tiền!

Nhưng mà sau khi nghe thấy suy nghĩ Văn Đình Tâm kiên quyết như vậy, Từ Kiến Bình lại cảm thấy sợ.

Phân tích của Văn Đình Tâm là đúng.

Ông cụ ghét nó, nhưng dầu gì nó còn có thằng nhóc đã man kia bảo vệ, hai vợ chồng bọn họ lại nghèo rớt mùng tơi, thế lực gì cũng trào không lên nổi.

Hơn nữa, nhà họ Nam này mắt chó nhìn coi thường người khác không ít, ngay cả lão già giữ cửa của nhà họ Nam này cũng có thể hung hăng với bọn họ trợn.

Ở trong thành phố này, bọn họ quả thật khó lẫn lộn.

Nhưng mặt khác, Từ Kiến Bình thật sự không bỏ được một khoản tiền sau khi Văn Đình Tâm trưởng thành.

Vì khoản tiền kia, bà đúng là giữ lại đứa con riêng Văn Đình Tâm này ở bên cạnh vài chục năm đấy, sao có thể nói không cần là không cần!

Trái phải đắn đo hồi lâu, Từ Kiến Bình xem như đã nhả ra đồng ý một nửa, "Có thể cắt đứt quan hệ, nhưng mà tiền của người cha đã chết kia của mày, tao nhất định phải đòi trở về! Mày, mày đưa tiền kia cho tao, tao sẽ ký phần tài liệu kia của mày."

"Tiền kia lại đúng là không có." Chu miệng, Văn Đình Tâm tùy tiện kéo lý do lừa gạt Từ Kiến Bình, hoàn toàn giống đùa giỡn, "Tôi đã nói với bà, lúc lần đầu tiên tôi bị ông cụ đuổi ra ngoài đã đến trung tâm ngân sách lập nghiệp công thương để tìm, muốn lãnh khoản tiền kia về để mình xài. Nhưng mà, bà biết tôi lãnh được cái gì không?"

"Cái gì?" Nhướn chân mày lên, Từ Kiến Bình kẻ sát lỗ tai về phía trên cửa, "Tiền nhiều không hay?"

"Tôi lãnh được chính là một cái khóa vàng, cũng lớn bằng bàn tay đó," Nói chuyện vớ vẩn, giọng điệu chân thật kia, Từ Kiến Bình đã hoàn toàn tin rồi.

"Cái gì! Kê chết rồi kia lại để thứ này!" Tức giận đứng bật dậy, Từ Kiến Bình đã tin chắc không thể nghi ngờ đối với lời Văn Đình Tâm nói.

Bởi vì năm đó lúc luật sư tới cửa đã từng nhắc nhở bà, cha Văn Đình Tâm để lại là tài sản ẩn hình, có thể là vật cũng có thể là tiền, trang #ddlqđ# bubble thoát nhìn ý tứ từ trên mặt chữ của di chúc thì vật kia vô cùng đáng tiền, cho nên nhiều năm như vậy trong lòng Từ Kiến Bình vẫn luôn tự nói với mình, cái kia phải là một số tiền lớn.

Kết quả không ngờ, cái kia lại chỉ là một cái khoá vàng lớn bằng bàn tay như vậy!

"Hơn nữa, bà biết không? Lúc tôi lấy cái khoá vàng này đến hiệu cầm đồ đổi tiền, nhân viên kia nói cho tôi biết, đây là mạ vàng, chỉ trị giá 50 đồng. . ." Bên này nói xong, bản thân Văn Đình Tâm đã không tiếng động nhếch miệng ra vui cười.

Uốn ba tắc lưỡi trên đầu quyền quý, dưới đầu người đàn bà chanh chua này của cô dường như đã đến một loại cảnh giới đỉnh cao.

Có thể nói không thành có, còn nói đến chân thật như vậy, có lẽ cũng chỉ có cô.

"Cái gì! Chỉ có năm mươi!" Trong nháy mắt như vậy, tâm lý của Từ Kiến Bình đã sụp đổ!

Từ Kiến Bình tuyệt đối không ngờ rằng, vì thứ này bà đã giữ đũa con riêng Văn Đình Tâm này ở bên cạnh vài chục năm, kết quả lại chỉ trị giá năm mươi đồng!

Trời đánh mà!

"Cái khoá vàng nhỏ này tôi đã đổi tiền rồi, nếu như bà muốn, nhiều lắm là tôi bù cho bà năm mươi đồng. Nếu không, cũng thật là không có gì cả." Bên này nói xong, Văn Đình Tâm đã lấy ra mấy tờ tiền lẻ mười đồng từ trong túi, xếp chồng xong, đặt ở trên hộp đồng mà cô mới vừa viết xong, lại chờ Từ Kiến Bình đồng ý.

Tinh thần trì hoãn một lúc lâu, Từ Kiến Bình mới từ từ hoàn hồn, chưa từ bỏ ý định lại hỏi thêm một câu, "Con nhóc chết tiết kia, mày chắc chắn không phải là mày gạt tao?"

"Nếu bà không tin, đợi lát nữa tôi sẽ lấy phần tài liệu kia đưa cho bà xem một chút. Có điều, bà xem cũng sẽ đau lòng, vẫn là đừng xem tốt hơn." Văn Đình Tâm lắc đầu một cái, chua xót cảm thán, "Bà nói bà khó khăn biết bao, sau khi trải qua người đàn ông như ba ruột tôi vậy, còn trải qua loại người như Cao Tài vậy. Cả đời của phụ nữ đấy, chặc chặc chặc. . ."

Giọng điệu vẫn là chân thật như vậy, nói đến tâm tình Từ Kiến Bình suy sút không biết bao nhiêu lần.

"Tôi là không muốn hại bà, cho nên bảo bà ký phần tài liệu này, nếu không, tôi cũng bỏ qua sống chết của bà." Nói xong, Văn Đình Tâm đã xé xuống một tờ của cuốn sổ nhét qua từ dưới khe cửa.

"Bà nhìn tôi khó chịu, chê tôi quyến rũ đàn ông của bà, chán ghét tôi như vậy, mà bà đối với tôi hung dữ như vậy, cay nghiệt như vậy, tôi cũng không muốn có quan hệ với bà. Suy nghĩ thật kỹ, bà ký phần tài liệu này, tôi thả bà ra ngoài."

Nói xong một tiếng này, đầu óc Từ Kiến Bình trống rỗng lơ mơ không rõ ký tên ở trên tài liệu.

Nhìn tài liệu đã ký tên được đưa ra phía dưới cửa chính, Văn Đình Tâm nhú chân mày, thật là hài lòng.

"Xong, di nhỏ, hiện tại tôi sẽ thả bà ra ngoài ha." Đứng dậy mở khóa, mở cửa phòng ra cho Từ Kiến Bình.

Không ngờ, chạm mặt đối đầu, vẫn là Từ Kiến Bình hung ác trừng, "Con nhóc chết tiết kia, năm mươi cho tao!"

Vốn là Từ Kiến Bình cũng chỉ muốn đoạt được khoản tiền kia sau đó cắt đứt quan hệ với Văn Đình Tâm, nhưng bây giờ không có một khoản tiền lớn rồi, bà còn có thể không cần năm mươi sao!

50 quá quý gì ~ cũng là tiền đấy!

"Ừ," Đưa lên tiền mặt, lúc này, nhìn bộ dáng Từ Kiến Bình ngang ngược, lần đầu Văn Đình Tâm cảm thấy trong lòng vui sướng.

"Tài liệu kia đâu rồi, không phải mày nói cho tao xem sao?!" Rút tiền mặt về, Từ Kiến Bình vẫn âm ức tức giận hỏi thêm một tiếng.

Một lúc đó, Văn Đình Tâm thật đúng là khản trương nho nhỏ một lúc. Phải biết, cô thật đúng là không có tài liệu gì đó.

"Tôi cho là bà không muốn xem cơ, dù sao cũng là chứng cứ bị đàn ông lừa vài chục năm, nhìn sẽ chỉ làm mình tức giận hơn," Mặt không đổi sắc, mấy câu nói đâm trúng sự đau lòng của Từ Kiến Bình.

Mất thấy ánh mắt của Từ Kiến Bình nhìn cô chằm chằm càng lúc càng lớn, Văn Đình Tâm chỉ có thể lòng ra quyết định, "Được, bà muốn nhìn thì tôi đi tìm cho bà. Đã sớm ném đến đáy ruộng, có thể phải tìm một lúc lâu. Chờ đi,"

Nói xong, bên muốn xoay người đi ra. Không ngờ, khoảnh khắc cuối cùng, Từ Kiến Bình ngăn cản, "Được rồi, được rồi, lão nương không xem."

"Con nhóc chết tiệt kia, tao cảnh cáo mày, về chút chuyện hư hỏng này của mày đừng chọc tới lão nương nữa! Nếu mà ngày kia người nhà họ Nam tìm tới cửa, tao nhất định đi cục cảnh sát kiện mày nhận thân thích bậy bạ!" Giơ lên một ngón tay hung tợn cảnh cáo, sau đó, Từ Kiến Bình thu tay lại rồi đi.

Bà vốn là thân thể ngang tàng đi vào căn phòng này, nhưng bây giờ lại lại uất ức đi ra ngoài.

Không ngờ, chỉ một chuyển như vậy, nhận được nhiều tin tức xấu như thế.

Trong thành phố này, Từ Kiến Bình cảm thấy không thích hợp lắm cho bà ở lại, vẫn là trở về nông thôn với Cao Tài tìm kiếm làm việc, lại trở về nông thôn nhất đưa bé làm một chút lao động tay chân cho nhà bà thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chương 60.3

Editor: trang bubble

Nhưng bà cũng không nghĩ tới, người vừa tới cửa, bóng dáng kia của Cao Tài đã như một làn khói không còn rồi.

"Này, ông xã?!" Vội vàng nhảy qua ngưỡng cửa đi ra ngoài, đứng ở trong ngõ hẻm, hết nhìn đông tới nhìn tây một lúc lâu cũng không thấy được bóng dáng của Cao Tài. Một lát sau, Từ Kiến Bình cũng đã cuống lên.

"Ông xã!" Kéo giọng ra, Từ Kiến Bình lớn tiếng rống lên ở nơi đầu ngõ này, "Ông xã, ông ở chỗ nào vậy?"

Phòng cách vách, chị Trần đã tận mắt thấy Cao Tài bị cảnh sát dẫn đi, vốn là chị Trần muốn đi nhắc nhở cảnh sát trong nhà còn có một nữ ăn trộm, nhưng mà động tác của mấy người cảnh quan này rất nhanh, nhìn qua chỉ trao đổi hai ba câu với Cao Tài đã cứng rắn kéo hắn đi rồi, sau đó cũng không còn người xen vào chuyện trong phòng nữa.

Chị Trần không biết, lúc đó lão cảnh sát kia là liếc mắt một cái liền nhận ra Cao Tài là tội phạm ăn cắp giết người trốn lặn vài chục năm, cho nên vừa ngắm chính xác người liền trực tiếp đeo còng tay lên cho hắn kéo đi rồi.

"Này, cô có thấy chồng của tôi không?" Không tìm thấy người, Từ Kiến Bình cũng liền nhíu lấy chị Trần hỏi một hồi, "Ở chỗ cửa này, người đàn ông lùn gầy, có thấy hay không?"

Nghe giọng nói kia thật sự làm cho người ta không thoải mái, chị Trần cũng không muốn qua loa bà ta.

"Này, ánh mắt kia của cô là gì đấy, cô cũng mắt chó coi thường người khác có phải hay không?!" Mới vừa thảo luận đến vấn đề này với Văn Đình Tâm, bây giờ thấy ánh mắt kia của chị Trần, bức tức của bà ta đều đi lên rồi, "Cô nhất định thấy chồng của tôi phải không? Ông ấy đi đâu rồi, cô cũng biết chứ!"

"Bị cảnh sát dẫn đi rồi, đến cục cảnh sát mà tìm" Tức giận trả lời một tiếng, chị Trần thuận tay kéo ngưỡng cửa sổ lên.

Không ngờ, sau đó, Từ Kiến Bình thật đúng là đến cục cảnh sát...

Cũng bởi vì chuyện đi cục cảnh sát này, Từ Kiến Bình hoàn toàn thất vọng đối với Cao Tài.

Ai có thể nghĩ tới, cũng bởi vì hành vi xấu xa mười mấy năm trước của Cao Tài khiến cuộc sống của bà rơi xuống từ cao cấp hoàn toàn rơi xuống đáy vực, nhất là sau khi đi theo Cao Tài.

Đây là một chuyện hiểu lầm gây nên phản ứng dây chuyền, tương tự bị cứng rắn sửa lại quỹ đạo cuộc sống còn có Văn Đình Tâm.

.....

Buổi chiều 11h, một mình Văn Đình Tâm ngồi ở phòng khách, ôm chần, vùi ở trên giường xem Tây Du kí.

Mỗi khi đến giờ này, góc trên bên phải TV sẽ xuất hiện trả lời theo yêu cầu, vừa vặn mười một giờ đúng.

"Hơ ~" Ngáp một cái thật to, Văn Đình Tâm mệt mỏi đến khóe mắt cũng chảy nước mắt, nhưng vẫn không chuẩn bị muốn ngủ.

Xê dịch thân thể, bọc chần chặt hơn chút nữa, tiếp tục tròn tròn mắt nhìn chăm chăm màn hình TV.

Nội dung phim Tây Du kí vừa vận phát hình đến lúc đánh yêu quái ấy, nhưng mà vẫn làm cho cô không nhắc lên tinh thần gì.

Trong lòng nhớ nhưng Nam Thế Dương còn chưa có trở lại, cô cảm thấy cũng không còn lòng dạ nào xem ti vi.

Anh nói muốn về nhà một chuyến, cô đã cảm thấy, cô không tiện ngăn cản loại chuyện như vậy, cho nên mới tùy anh trở về.

Nhưng mà bây giờ đã cảm thấy mình quá ngu rồi.

Vì sao không hơi ngăn cản một chút chứ? Nói không chừng cô nói một tiếng không muốn anh trở về, anh có thể thật sự không trở về.

Ấn tượng của ông cụ với cô kém như vậy, Văn Đình Tâm đang nghĩ, sau khi Nam Thế Dương trở về nhất định là không có trái cây ngon gì ăn.

Không biết là sẽ bị mắng hay sẽ bị đánh...

Bình thường phụ huynh đối xử con trai còn thô bạo hơn nhiều, nhất là cái loại phụ huynh vô cùng hung dữ như ông cụ kia.

Lúc này nói không chừng, ngày mai tên nhóc kia trở lại chính là mang theo cả người bầm đen hoặc là trực tiếp không về được.

“Chao ôi,” Thở dài thật sâu, Văn Đình Tâm lo lắng chân mày cũng nhíu chặt rồi.

Đã từng, mỗi lần cô xã giao ở bên ngoài đến đêm khuya, lúc trở lại đều có thể thấy Nam Thế Dương ngồi ở trong phòng khách vừa xem ti vi vừa đợi cô. Lúc ấy, Văn Đình Tâm còn cảm thấy anh rảnh rỗi không có chuyện gì làm, vô cùng khinh thường ngoảnh lại nhìn.

Nhưng mà bây giờ trong lúc mình đang chờ anh, bỗng nhiên có thể hiểu được tâm tình lúc ấy của anh.

Tình cảm không dám nói, không nói ra được, quan tâm không thể trực tiếp biểu đạt, giống hành động yên lặng ủng hộ như vậy cũng không biết người ta có thể cảm kích hay không.

Nhất là loại thời gian chờ đợi người ta như hiện tại này...

Trong đầu lo lắng, sốt ruột, còn có các loại phỏng đoán trong đầu cũng sẽ tạo thành nguồn gốc của sợ hãi.

Không biết trước kia lúc anh chờ đợi cô có phải là có lo lắng như cô bây giờ hay không?...

Ôi...

Như loại thời điểm này, thật sự là lo lắng đến trong lòng cũng đang than thở.

Cứ như vậy, Văn Đình Tâm cuộn tròn thân mình chờ đến đêm khuya ở trong phòng khách.

Cô không có loại nghị lực kiên trì kia của Nam Thế Dương, đến cuối cùng cô vẫn là mệt mỏi ngủ thiếp đi. Không giống Nam Thế Dương có thể trọn tròn mắt đợi cô suốt cả đêm, cho đến khi cô an toàn về đến nhà, mới yên tâm trở về phòng.

Ước chừng trời vừa rạng sáng, Nam Thế Dương mới lê tấm thân mệt mỏi, từng bước một lê về đến nhà.

Trong tay cầm một xấp tài liệu thật dày, cầm thật chặt, nhìn qua cực kỳ quan trọng.

Xoa cổ, khóa cửa lại, Nam Thế Dương vừa quay đầu lại thì thấy ánh đèn phòng khách sáng sủa.

“Hả?” Mày kiếm gấu sít chặt, vội vàng xoay bước nhanh chân, xông thẳng vào phòng khách.

Vốn là anh còn đang lo lắng không phải là có trộm đến hoặc là xảy ra chuyện gì rồi, không ngờ ở trong phòng khách, anh nhìn thấy là màn hình giao diện nhiều màu trên TV lúc rạng sáng và Văn Đình Tâm cuộn mình ngủ ở ghế sofa.

Nhìn qua, chắc là cô chờ anh đến ngủ thiếp đi.

Nhỏ tiếng cất bước tiến lên, ngồi xổm xuống ở trước mặt Văn Đình Tâm, ý định ban đầu của Nam Thế Dương là muốn nhìn một chút cô ngủ có quen hay không, nào biết, vừa nhìn, cả người hăm vào.

Trong mắt anh, vẻ mặt Văn Đình Tâm ngủ yên tĩnh giống như một bức tranh.

Giống như mới vừa dẫn cô tới được đêm hôm đó vậy, anh đứng ở bên giường chăm chú nhìn cô, nhận rõ ngũ quan thanh tú đẹp đẽ của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn từ bắt đầu từ giây phút đó đã khắc thật sâu vào đầu anh.

Loại ấn tượng đó là nhắm mắt lại, anh cũng có thể nói ra, cô là mắt hai mí, cô có một đôi lông mày tinh tế, lông mi thon dài, chóp mũi vênh lên vô cùng đáng yêu, thậm chí, đến cả chỗ đuôi lông mày có cái nốt ruồi, anh cũng nhớ rõ ràng...

Trong ngày thường lú ra lú rú, một cái miệng không dừng lại được của cô, sau khi yên lặng lại, có một loại mùi vị đặc biệt.

“Văn Đình Tâm,“ Mở miệng khê gọi, thấy Văn Đình Tâm không có một chút phản ứng, Nam Thế Dương lại cảm thấy chơi thật vui.

Cúi chỗ chống ở trên ghế sa lon, Nam Thế Dương mắt cười cong cong quan sát cô tí mĩ, miệng nhếch lên độ cong vừa vặn, nhìn vô cùng dịu dàng, “Văn Đình Tâm, em là heo sao?”

Cũng chỉ có vào lúc này, anh mới dám ăm ỉ cô một chút. Nếu bây giờ cô còn tỉnh, tuyệt đối sẽ chào hỏi với trán anh một cái.

Dĩ nhiên, hiện tại Văn Đình Tâm ngủ như heo mới không liếc anh một cái.

“Ha ha,“ Nhìn đến mê mẩn, liền cười khúc khích cũng không nhận được, “Thật đáng yêu, Văn Đình Tâm.”

Bắt đầu nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của cô, khi đó thỏa mãn trong lòng anh là khó có thể dùng lời diễn tả được.

Mười tám tuổi, không chỉ Nam Thế Dương có vẻ trẻ con mập mạp không chính chắn, Văn Đình Tâm cũng thế.

Loại mượt mà trên khuôn mặt này ở trong mắt của hai người xem ra đều là đáng yêu thú vị.

Cũng là lúc này, anh mới rõ ràng, tại sao Văn Đình Tâm rất thích đụng vào mặt của anh, rất thích bắt đầu là hai lần như vậy.

Thật ra thì anh cũng rất thích.

Bị anh vừa đụng như vậy, Văn Đình Tâm không thoải mái đưa tay gãi gãi mặt, mày nhíu lại trong chốc lát, chép chép miệng, rất nhanh lại ngủ sâu lần nữa.

Ánh mắt rơi vào trên cánh môi khê nhếch của cô, Nam Thế Dương lại chột căng thẳng.

Hồi tưởng lại cường hôn buổi trưa hôm nay, nhịp tim cũng không hiểu sao tăng nhanh.

“Thình thịch” Trong lúc nhất thời, tiếng tim đập mạnh đến đầu anh cũng lơ mơ...

Không ngờ, chỉ là nhìn cô như vậy, Nam Thế Dương cũng mặt đỏ lên. Lần này không phải bởi vì bị cô đùa giỡn, mà là bị ý nghĩ quỷ quái kia của mình làm cho bứt rứt...

Đây là ngày thứ hai ở chung một chỗ với cô, đây là thời gian biết cô còn chưa tới một tháng...

Nhưng mà, Nam Thế Dương cảm thấy, có thể mình thật sự có ý đối với cô. Hẳn là một loại cảm tình đối với người khác phái, có lẽ vậy...

.....

Sáng sớm khi Văn Đình Tâm tỉnh lại, bản thân đã nằm ở trên giường rồi, vừa mở mắt chính là trần nhà căn phòng mình.

“Ồi!” Lập tức chính là ngồi dậy, vừa mới tỉnh táo lại, đầy đầu Văn Đình Tâm suy nghĩ chính là anh đã về chưa.

Nhìn trên người mình đắp chăn cực kỳ chặt chẽ, dựng lổ tai vừa nghe, hình như trong phòng khách có tiếng ti vi.

“Trở về rồi!” Khi đó, vui mừng lên đầu, cô đã trực tiếp đập chăn một phát, “Ya hô!”

Một luồng hơi thở trẻ tuổi đánh tới, trong nháy mắt, cô đã quên mình là một lão nương lữ khách ba mươi hai tuổi...

Lúc này vọt người dưới lên bèn muốn xuống giường, tầm mắt lại chột rơi vào trên tủ đầu giường, một xấp tài liệu thật dày nằm ở phía trên đó, hình như không phải là của cô.

Nhướng lông mày, tay Văn Đình Tâm cầm lên một bản đến xem...

Khi đó, Nam Thế Dương đang cầm một tờ báo ngồi xem trên ghế sa lon ở phòng khách, TV phát tin tức sáng sớm, ánh mắt của anh thỉnh thoảng lướt nhanh tờ báo, thỉnh thoảng nhìn TV một chút, một lòng hai tác dụng.

Chẳng được bao lâu, căn phòng của Văn Đình Tâm truyền đến một đợt thét chói tai mừng rỡ, khiến anh nhếch khoé môi, bật cười lắc đầu.

Rồi sau đó, ngay ở khoảnh khắc tiếp theo, Văn Đình Tâm để chân trần chạy đến từ trong phòng, vẻ hưng phấn trên mặt không có tàn đi, hơn nữa thấy phía sau anh càng thêm vui vẻ!

“Oa oa oa oa ~” Luôn miệng kêu to, Văn Đình Tâm chột xông lên, trực tiếp từ phía sau vòng lên cổ của Nam Thế Dương.

Lúc ấy, anh ngồi trên ghế sa lon, cô là tới từ phía sau, nếu không phải là ghế sa lon quá cao, cô nhất định sẽ không chỉ ôm lấy đầu của anh, lúc này, cô siêu cấp muốn ôm cả người anh!

“Thế Dương! Ha ha, anh lấy được một loạt nhà kia rồi!”

Xúc động gì đó, hoàn toàn không đủ hình dung tâm tình bây giờ của cô.

Anh lại lấy được dây phòng ốc mà ngày hôm qua cô nhìn trộm lại từ bỏ này!

Không ngờ anh sẽ mang đến cho mình loại vui mừng này, bây giờ thì Văn Đình Tâm cảm động và sung sướng đan xen, cảm thấy cuộc sống vô cùng tuyệt vời.

“Ừ.” Lên tiếng, vào giờ phút này, bị hai cánh tay của cô vòng lấy, ngược lại lần đầu Nam Thế Dương không cảm thấy khó chịu, mà là vinh quang.

Hình như là đạt đến đánh giá cao của cô, loại cảm giác này đặc biệt giỏi!

“Làm sao anh lấy được? Ngày hôm qua trở về chính là làm chuyện này sao?” Rút tay về xoay người lại, Văn Đình Tâm lại hưng phấn cầm tài liệu nhìn lại, suýt nữa vui mừng khoa tay múa chân, “Vậy ngày hôm qua anh nói về nhà là giả sao?”

“Không có, tôi về nhà.” Đặt tờ báo xuống, Nam Thế Dương quay đầu lại đối diện cô, “Chẳng qua chỉ là cầm một món đồ. Chuyện này, là sau đó tôi mới bắt đầu làm.”

Làm sao anh sẽ nói cho cô biết, anh vẫn nhớ một mặt mắt mác của cô ngày hôm qua.

Ở khu vực anh quản hạt, lại không thể hoàn thành mục tiêu của cô, vốn chính là một chuyện khiến anh cảm thấy không thoải mái.

Cho nên, hôm qua, anh đi ra ngoài lo liệu. Mặc dù có chút phiền phức, cũng thua thiệt không ít, nhưng mà anh làm được rồi.

“Có thật không? Vậy sao anh làm được?” Vội vã vòng qua ghế sa lon, Văn Đình Tâm chạy đến ngồi xuống bên cạnh anh, “Anh không có lấy bạo chế bạo gì đó chứ? Không trên chộc chuyện chứ?”

Đừng nói về hưng phấn đã qua đi, cũng bắt đầu lo lắng, cô vốn là nghĩ từ bỏ chuyện này rồi, bởi vì đường phố kia quả thật quá loạn, cũng không biết là anh lấy biện pháp gì đoạt được.

Nếu bởi vì việc này, đắc tội người nào, vậy thì quá không đáng rồi!

“Không có gây chuyện, chính là tốn thêm ít tiền.” Thu dọn tờ báo, Nam Thế Dương cũng hơi nhú mồm với cô, “Một dãy kia tổng cộng tám nhà, tốn hơn 80 vạn.”

Đúng là vẫn đắt...

Trong nhà vòng một, chỉ cô mua mấy cái Tủ Hộc Viện này đều chỉ có chừng hai mươi vạn, huống chi, vậy còn là nhà vòng hai...

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà Văn Đình Tâm vẫn cảm thấy tiền này xài đáng giá, ít nhất là anh giúp cô làm được, trong lòng vô cùng thoải mái!

“Không sao, tốn thì tốn, chúng ta là có tiền, không đáng tiếc.” Vỗ vai anh một cái, Văn Đình Tâm sáng khoái không chú ý.

“Chỉ là, người cũng chưa đuổi đi.”

“Hả?”

“Tôi in bản kế hoạch kia của em ra rất nhiều phần, sau đó đưa cho mỗi nhà thương nhân làm tham khảo, dĩ nhiên chỉ là tham khảo, không có ý mời bọn họ nhập cổ. Sau đó, hình như giữa một loạt thương nhân kia mở hội nghị, ngược lại còn bày tỏ, hy vọng đến lúc đó có thể trộn lẫn phòng riêng của mình ở trong Vương triều Giải Trí của chúng ta.”

Bên này nói xong, Nam Thế Dương lại đưa tay chỉ chỉ bên trong nhà, lại nói, “Dưới cùng có một phần tài liệu bọn họ cùng nhau giao cho tôi, nói đến trước lúc khai trương muốn giành trước vào ở lại bên trong.”

“Như vậy à.” Ngần ngợ gật đầu, Văn Đình tính nhẩm là đã hiểu ý đó.

Đều là người muốn cùng nhau kiếm tiền, cho nên vô cùng đồng ý đầu tư ở trên hạng mục tốt.

Có thể cũng bởi vì nguyên nhân bản kế hoạch này là Nam Thế Dương đưa qua đi. Anh là lão đại trên khu chợ đen đó, sau lưng còn có Nam thị là chỗ dựa, cho nên sau khi đưa ra bản kế hoạch, bọn họ cảm thấy có độ tin cậy cao, cũng liền đồng ý gia nhập.

Sở dĩ lại muốn giá cả bán ra cao như vậy, chắc cũng là vì làm ra bảo đảm trang hoàng vào ở của gia đoạn sau.

Cứ như vậy, Văn Đình Tâm đã có thể hiểu.

“Vậy hôm nay chúng ta đi gặp những chủ tiệm kia đi, em nghĩ được phương án tốt hơn rồi!”

Tay búng một cái, Văn Đình Tâm tươi cười đầy mặt nhìn qua mùi vị thương nhân tràn đầy!

Chương 75: Chính Diện Đối Đầu Với Ông Cụ

Lăng Quên

Trên đường Tân Sông, nhà số 256-276 đều bị Nam Thế Dương mua.

Một dãy nhà tổng cộng có tám căn, cửa hàng mát xa, hai nhà tắm xông hơi, một cửa hàng bán đồ dùng hàng ngày về đêm cùng với hai quán bar, còn lại hai căn nhà ở, chiếm diện tích vô cùng lớn, nền tảng hơn hai ngàn mét vuông.

Một khu rộng lớn bị anh thu mua lấy, như vậy chi phí thanh toán cũng rất lớn.

Sáng sớm, Văn Đình Tâm xem máy bản tài liệu không muốn buông tay, thường xuyên hé mắt vui mừng, nhìn qua tâm tình rất tốt.

Vào lúc ăn điểm tâm, Nam Thế Dương mới cảm bỏ qua một bên liền bị cô vỗ một cái vào đầu. Bộ dáng coi như của quý làm cho Nam Thế Dương cảm thấy rất thú vị.

Suy nghĩ những tài liệu đó đều do anh cảm về cho cô, theo lý thuyết cô cũng cảm thấy yêu quý anh mới đứng chứ, như thế nào đối với mấy món đồ kia trân quý như vậy.

Vốn muốn nói đôi câu với cô, nhưng nhìn thấy tinh thần cô hưng phấn như vậy, Nam Thế Dương kiên quyết bỏ qua.

Văn Đình Tâm muốn gặp mặt những chủ tiệm kia, nên ăn xong bữa ăn sáng, hai người liền đi đến phố Tân Sông.

Thủ hạ dưới tay Nam Thế Dương ở trong quán bar, mấy chủ tiệm kia sau khi nghe thông báo liền lục đục chạy tới quán, ngoan ngoãn ngồi chờ ở trong phòng họp.

Trong phòng họp, Đầu Cầu bung cho mỗi người một tách trà, dựng lỗ tai lên nghe các chủ tiệm trò chuyện, trong lòng không nhận được từng trận nghi ngờ.

Buổi trưa hôm qua nhìn Nhị thiếu dẫn Nhị tẩu rời đi, sau đó buổi chiều một mình trở lại. Hơn nữa sau khi trở lại, liền lập tức đánh chuông hơn mười phần văn kiện để cho cậu đi đưa cho từng người chủ tiệm này mỗi người một bản, hơn nữa còn dặn dò nếu có hứng thú thì đến phòng họp ở quán bar gặp Nhị thiếu.

Sau đó, Đầu Cầu nhìn thấy Nhị thiếu vẫn ngồi trước máy tính, giống như làm bản kế hoạch gì đó vô cùng nghiêm túc.

Lúc đó, Đầu Cầu còn tưởng rằng Nhị thiếu biết lão gia chặt đứt chi tiêu, nên mới tính toán cắt xén từ chỗ này. Giống như kêu cậu đi đưa các văn kiện cho các chủ tiệm để thu phí bảo kê...

Nhưng nếu làm như vậy, lão gia nhất định sẽ biết, vì vậy Đầu Cầu hảo tâm muốn nhắc nhở Nhị thiếu, hơn nữa còn móc ra mấy tờ tiền nói muốn cho Nhị thiếu dùng.

Vào lúc đó, Nhị thiếu mới biết chi tiêu của mình bị lão gia cắt đứt, trong con tức giận, còn trở về tranh cãi với lão gia một trận.

Đầu Cầu rất lo lắng bản thân mình lăm mồm, có thể làm cho lão gia cùng với Nhị thiếu xảy ra xung đột, làm liên lụy tới Nhị thiếu.

Cho nên thời điểm các chủ tiệm tìm tới cửa, Đầu Cầu cảm giác mình đúng lúc có thể trốn tránh, để Nhị thiếu phát giận qua các chủ tiệm kia.

Nào biết khi Nhị thiếu cùng các chủ tiệm nói chuyện hơn bốn tiếng đồng hồ mới ra ngoài, đã là vẻ mặt tươi cười, hình như tâm tình không còn phiền muộn.

Bắt đầu họp từ mười giờ tối cho đến rạng sáng, bọn họ nói những chuyện gì, Đầu Cầu vô cùng hiếu kỳ.

Vì vậy hôm nay Nhị thiếu lại mời các chủ tiệm tới lần nữa, Đầu Cầu cầm bình trà để rót nước, đứng ở một bên dựng thẳng tai quang minh chính đại nghe lén.

Tám căn nhà được thu mua, có hai căn nhà ở chủ nhà không cần tới, còn dư lại những người làm ăn kia mong chờ kiếm tiền, cho nên mời đến đã có bốn người.

“Ngày hôm qua chúng ta đã kí kết chuyện như vậy, hôm nay lại mời đến, các người nói có phải Nhị thiếu đổi ý rồi không?” Vừa mới lên tiếng nói chuyện là ông chủ của hai quán bar khác.

Trong tám căn nhà, quán bar của hắn bán được đắt giá nhất, được hơn ba mươi vạn, cho nên so với người khác ông để ý kết quả chuyện này hơn.

Phải biết rằng hai phòng ốc bán được giá hai ba mươi vạn là rất giá trị, nhưng bọn họ là người làm ăn, để ý đến giá trị lâu dài hơn.

Vốn trên con đường này có quán bar của Nam Thế Dương, quán bar của ông làm ăn không được tốt lắm. Nếu bán đi, buôn bán dừng lại, liền mất hết thu nhập, nên tại thời điểm Nam Thế Dương tìm ông ngày hôm qua, ông cố gắng hết sức nâng cao giá tiền nhà đến mức có thể.

Ngồi bên cạnh ông là ông chủ nhà tắm xông hơi. Trong tay cầm chén trà, so với ông chủ quán bar, có vẻ trấn tĩnh hơn: “Đôi ý thì thế nào? Chúng ta cứ tiếp tục làm việc buôn bán của mình, coi như chưa có chuyện gì phát sinh đi.”

“Chú ý này tốt như vậy, nếu như không được, bỏ qua, thì thật đáng tiếc.” Ngồi ở đối diện, người phụ nữ trang điểm đậm tay cầm nghịch điện thoại lên tiếng phản bác: “Nếu xây dựng được Vương Triều Giải Trí, người tới sẽ rất đông, chúng ta làm ăn tốt hơn không phải một ít. Sao có thể nói không cần là không cần được. Nếu Nhị thiếu đôi ý, tôi nhất định đòi tiền bồi thường.”

Người mới nói xong là chủ tiệm mát xa, cũng chính là người hôm qua Văn Đình Tâm nhìn thấy lắc đầu nghĩ cực kỳ không đứng đắn đứng trước cửa tiệm.

Cùng hợp tác với cô là chủ tiệm cửa hàng bán đồ dùng hàng ngày về đêm.

Lúc đó nhìn thấy bản kế hoạch, cả hai đã nhất trí nguyện ý bán nhà, hơn nữa hi vọng trong tương lai có thể có một chân tiến vào Vương Triều Giải Trí.

Trong bốn người đã có ba người đồng ý, vì vậy chủ ý này rất nhanh được quyết định.

Vẫn luôn đứng bên cạnh rót nước cho mấy chủ tiệm, Đầu Cầu nghe vụn vặt trong mấy lời nói được một chút chuyện, giống như Nhị thiếu cùng với mấy chủ tiệm có giao dịch nào đó.

Trong mấy câu nói chuyện, cậu nghe được Vương Triều Giải Trí gì đó, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua tên này, Đầu Cầu có chút kinh ngạc.

Một lúc sau nghe bốn người trong phòng họp mỗi người nói một câu, lần lượt biểu hiện thái độ nhất định phải xây dựng Vương Triều Giải Trí.

Đương nhiên, ý nghĩ xây dựng Vương Triều Giải Trí, Văn Đình Tâm từ lúc hình thành ý tưởng chưa từng có ý nghĩ buông tha. Nhất là bây giờ, được Nam Thế Dương giúp đỡ mua một loạt căn nhà này, có anh mạnh mẽ ủng hộ, Văn Đình Tâm càng tự tin mười phần.

Vẫn đợi cho đến khi Nam Thế Dương và Văn Đình Tâm tới, hội nghị mới bắt đầu.

Đầu Cầu bung cho Nhị thiếu, Nhị tẩu mỗi người một tách trà, lấy lòng muốn được lưu lại nghe một chút, không nghĩ tới chưa kịp nói, đã bị Nam Thế Dương mở miệng đuổi cậu ra ngoài trước: “Cậu ra ngoài trước đi, đừng cho người khác đi vào.”

“A, Nhị thiếu không cần đến em sao?” Văn không từ bỏ ý định hỏi lại một câu, đưa ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn Nhị thiếu. Đôi mắt nhỏ dù có to hơn nữa bây giờ cũng chỉ thấy có một đường chỉ.

Bộ dáng như vậy, Văn Đình Tâm nhìn thấy muốn cười.

“Không phải cậu đã rót nước xong hết rồi sao?” Nhìn cậu ta một cái, Nam Thế Dương vô tình mở miệng: “Còn không ra ngoài? Còn có chuyện?”

“Không có, vậy Nhị thiếu, em ra ngoài trước.” Cúi đầu, Đầu Cầu ừ rừ xoay người đi.

“Nếu không giữ cậu ta lại đi, có gì thì gọi sau.” Đột nhiên, Văn Đình nói một câu như vậy với Nam Thế Dương.

Đầu Cầu đồng thời quay người lại, chỉ thấy Văn Đình Tâm chớp mắt nhìn cậu một cái, ánh mắt nghịch ngợm gọi Đầu Cầu khiến cậu như mở cò trong bụng.

“Đừng vậy, Nhị thiếu, giữ em lại có gì cũng dễ sai bảo. Bưng trà rót nước, xoa bóp bấm huyệt cái gì cũng được,” Cậu nói nịnh nọt thốt ra, đặc biệt có ý tứ lấy lòng.

“Tùy tiện vậy, nhanh bắt đầu đi.” Nam Thế Dương một chút cũng không quan tâm, anh muốn nhanh chóng kết thúc cuộc họp này, sau đó để Văn Đình Tâm chỉ anh cách sử dụng máy vi tính.

Thật ra mà nói, ngày hôm qua Nam Thế Dương vốn muốn giống như Văn Đình Tâm soạn ra một bản kế hoạch đưa cho người khác, nhưng ngồi ở trước máy vi tính làm thật lâu, anh cũng không có sử dụng đến phần mềm. Kết quả làm hại anh sau hai giờ tài liệu gì cũng không có lưu lại.

“Văn Đình Tâm, em nói tóm tắt thôi, người ta còn phải đi làm.” Nghiêng đầu qua bên Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương tùy tiện lấy một lí do nhắc nhở.

Văn Đình Tâm gật đầu đáp ứng: “Được, em biết rồi.”

Sau đó mọi người ngồi yên tĩnh rồi, cuộc họp liền bắt đầu.

Quả nhiên, cuộc họp này kết thúc rất nhanh, từ đầu tới cuối không quá nửa giờ, có thể nói mấy chủ tiệm mất một giờ ngồi đợi, chỉ nghe bản kế hoạch hơn

hai mươi phút, quyết sách đưa đến kết luận trong hai phút.

Về bản kế hoạch Vương Triều Giải Trí đã đưa cho tất cả mọi người xem, cho nên cuộc họp này, Văn Đình Tâm chỉ nói ra một yêu cầu.

Ý của cô là, trực tiếp đem bất động sản trên tay bọn họ trở thành cổ phần trong Vương Triều Giải Trí, chờ đến khi Vương Triều Giải Trí xây dựng xong, chính thức kinh doanh, toàn thể Vương Triều Giải Trí sẽ được chia hoa hồng cùng nhau, chọn theo hình thức đầu tư cổ phần, theo như tỷ lệ mà phân chia.

Cứ như vậy, mọi người sẽ trở thành cổ đông của Vương Triều Giải Trí, mọi người cùng nhau kiếm tiền, cùng nhau chia hoa hồng. Nghĩ đến so với bọn họ mỗi người một cửa tiệm buôn bán lại tốt hơn nhiều.

Văn Đình Tâm suy nghĩ, hiện tại bọn họ mở các tiệm này đều không hợp lý, đến lúc Vương Triều Giải Trí xây dựng xong, tốt nhất nên thống nhất lại là lời, phân chia khu vực quản lý. Cho nên, sẽ thực hành chế độ mỗi người sẽ là một quản lý một khu, các khu phối hợp nhịp nhàng với nhau, hòa hợp thành một nhà, cùng nhau phát triển.

Nếu như có thể để cho bọn họ gia nhập cổ phần, sau đó lấy hình thức một ông chủ nhỏ phát tiền lương, cho bọn họ vui vẻ, cô là ông chủ lớn cũng có thể sáng khoái. Hơn nữa, còn có thể tiết kiệm hơn một trăm tám mươi vạn tiền mua nhà, thật ra mà nói chính là vừa kiếm nhà vừa kiếm thêm người làm. Đối với phương án này, đồng dạng Văn Đình Tâm cũng đưa ra số liệu khách quan phân tích cho mọi người nghe.

Có thể số liệu so với cảm nhận trước đó của bọn họ càng thêm khả quan, cho nên đợi cô nói xong, cơ hồ mọi người đều một tiếng đáp ứng, nguyện ý giao lên bất động sản lấy hình thức cổ phần tiến vào chiếm giữ một phần trong Vương Triều Giải Trí.

Sau khi tan họp, thời điểm Đầu Cầu đưa mấy chủ tiệm ra cửa, còn thấy những người kia đều mang mặt cười, ngoài miệng còn khen Nhị tẩu rất có đầu óc buôn bán.

Thật ra mà nói, Đầu Cầu nghe một chút cũng không hiểu Nhị tẩu đang nói cái gì, chỉ nghe cô nói một hơi về xây dựng Vương Triều Giải Trí, bố cục trong tương lai sẽ phát triển...

Nhưng đều nghe mọi người khen Nhị tẩu như vậy, chắc không phải là chuyện xấu.

Ngược lại nhìn không ra Nhị tẩu là người có đầu óc buôn bán như vậy, xem ra là Nhị thiếu có phúc khí rồi.

Sau khi đưa những người kia ra cửa, Đầu Cầu lập tức quay lại phòng làm việc, muốn vào báo với Nhị thiếu một tiếng. Không nghĩ tới, vừa mới đi đến trước cửa phòng liền nghe bên trong có một trận tiếng cười đùa sang sảng, nghe vào tai chính là hai người đang rất vui vẻ.

Cửa phòng cũng không có đóng chặt, Đầu Cầu cúi người ghé mắt nhìn vào bên trong, lập tức nhìn thấy được Nhị tẩu cười nghiêng ngả cùng với Nhị thiếu.

“Ai da, Nhị thiếu cũng thật là, khanh khách ~.” Lời còn chưa dứt, Đầu Cầu liền đem tay che miệng cười lại, sợ tiếng cười của cậu kinh động đến họ, thân thể cậu như mèo vọt văng lui ra.

Nói thật ra, cậu theo Nhị thiếu đã nhiều năm như vậy rồi, quả thật chưa từng thấy cậu chủ cười sáng khoái như vậy.

Coi như lấy được quân hạt, coi như là đánh bại được đối thủ cạnh tranh, Nhị thiếu nhiều lắm cũng chỉ nhếch miệng, độ cong cũng không thấy rõ, có vẻ chọc chủ soái cũng không có chút niềm vui thắng lợi.

Nhưng hình ảnh mới vừa rồi ở trong phòng, Nhị thiếu cười lớn bừa bãi như vậy, tựa hồ anh thật sự bị Nhị tẩu làm cho đổi tính rồi.

Chuyện hiếm lạ như vậy bị Đầu Cầu phát hiện đầu tiên, cậu hưng phấn giống như phát hiện được một châu lục mới. Nhị thiếu không được ở trong quán bar tuyên truyền, nơi nào cậu cũng bám lấy nói Nhị thiếu bị Nhị tẩu trêu chọc cười bộ dáng giống như một tên ngốc vậy.

Dĩ nhiên, một khi chuyện như vậy bị truyền ra, dễ dàng truyền đến tai của lão gia tử chính là...

Miệng người đều thích cho thêm một chút ít phụ gia, một truyền mười, mười truyền một trăm, cuối cùng nghe đến bên tai lão gia tử thành: Nhị thiếu bị Nhị tẩu đùa giỡn giống như một kẻ ngốc, nói hấn cười liền cười, nói hấn khóc liền khóc, rất là nghe lời!

bbs..cn KieuNga

Một ngày chủ nhật này, Văn Đình Tâm gần như ở đây dạy cho Nam Thế Dương cách sử dụng phần mềm như thế nào, ngoài ra, Văn Đình Tâm còn thuận tay dạy cho anh biết về đầu tư cổ phiếu nữa. Thời gian rảnh, hai người cùng nhau chơi trò chơi hai người, chơi đến quên trời quên đất.

Mặc dù Nam Thế Dương nghe vẫn chưa hiểu rõ về cổ phiếu, nhưng một ngày này, việc sử dụng phần mềm văn phòng vẫn đủ dùng.

Có thể bởi vì Văn Đình Tâm quá thông minh, ở cùng với cô mấy ngày, thật tâm Nam Thế Dương cảm thấy bản thân là một người con trai quá vô dụng.

Trước kia chuyện gì anh cũng đều dùng vũ lực, nhưng bắt đầu từ bây giờ anh sẽ nghe lời cô, sẽ đi học cho giỏi, học tập nhiều kiến thức hơn nữa.

Lúc gần tối cần phải về nhà, Nam Thế Dương chăm chú đem cách sử dụng phần mềm máy tính ghi vào sổ, cuốn sổ nhỏ bọc trong túi, lúc sau rảnh rồi

anh có thể lấy ra đọc lại.

Ngồi xe ba bánh về nhà, sau khi xuống xe, hai người ghé quán cơm mua rất nhiều đồ ăn đóng gói mang về nhà. Vừa xem tivi, vừa ăn cơm, một bên quạt điện thổi “ong ong”, có cảm giác không khí gia đình bình thân đặc biệt.

“Văn Đình Tâm, tôi quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, tôi phải học tập thật giỏi, về sau tuyệt đối sẽ không ăn bám nữa.” Đi trên đường, Nam Thế Dương đột nhiên nói một câu này, Văn Đình Tâm nghe được sững sờ trong chốc lát.

“Phốc ~,” một phen, Văn Đình Tâm nhin không được bật cười, cảm thấy đặc biệt có ý tứ.

Ngày hôm nay đã bắt đầu chủ động yêu cầu cô dạy anh thao tác sử dụng phần mềm máy vi tính như thế nào, thấy được anh rất nghiêm túc.

Không chỉ nghiêm túc lắng nghe, còn ghi chú rõ ràng vào sổ, sau đó tiếp thu được cô khích lệ, anh còn gãi đầu khiêm tốn nói anh cái gì cũng không biết, ngốc chết đi được.

Sự thực chứng minh, quả thật tâm tư tiểu tử có ý chí muốn phấn đấu.

Trước đó cô nói nhiều như thế nói anh cố gắng học tập tốt, không nghĩ tới sau này lại nhờ vào máy vi tính kích thích anh, Văn Đình Tâm cảm thấy đặc biệt thú vị.

“Em cười cái gì, tôi cũng không có nói đùa, về sau nhất định nghiêm túc học tập, sẽ không cúp học nữa.” Lúc nói ra lời này, bộ dáng Nam Thế Dương quả thật rất quyết tâm.

“Vi sao?” Nghiêng đầu, Văn Đình Tâm nhìn qua anh, ánh mắt thú vị lướt qua: “Chơi trò chơi nghiện rồi sao?”

“Em nói bậy bạ gì đó,” buồn bực đưa khuỷu tay qua thọt cô, Nam Thế Dương ngang ngược cảm thấy quyết tâm của mình bị khinh bỉ, buồn bực nói: “Tôi nói cho em biết, chỉ cần tôi quyết tâm, sau này nhất định có thể so sánh với người thông minh. Trên nhiều khía cạnh đều có thể vượt qua em.”

“Ồi, a! Rất có chí khí nam nhi!” một chương chụp bả vai anh, khuôn mặt Văn Đình Tâm khiêu khích hai phần, cười đáng yêu: “Chị đây sẽ chờ cậu vượt qua.”

“Em, em kêu loạn cái gì đó,” gạt tay cô ra khỏi bả vai anh, nghe được tiếng “chị” này Nam Thế Dương đặc biệt không vui, “Văn Đình Tâm, tôi so với em lớn hơn có biết không?”

Từ lúc mới gặp, cô nói thích anh giống như một đứa em trai, kết quả cuối cùng mối quan hệ đi xuống, cô cư nhiên còn ở trước mặt anh từng tiếng xưng “chị”.

Gọi như vậy Nam Thế Dương cực kỳ không vui!

Anh mới không cần làm em trai của cô, không phải, anh mới không cần bị cô coi là em trai!

Nếu vì cô nhìn qua thông minh, tài giỏi hơn anh liền xem anh như em trai, vậy anh càng không phục.

“Hắc, hắc. Đúng thật chị không nhìn ra cậu so với chị lớn hơn ~.” Quay đầu lại, hai tay Văn Đình Tâm chấp ra ra sau lưng, thắt lưng thẳng tắp nhìn rất chi là đắc ý.

“Tôi nói cho em biết, chờ một ngày nào đó tôi sẽ tài giỏi hơn em, chờ tôi kiếm được thật nhiều tiền, xem em còn dám ở trước mặt tôi ra vẻ lão luyện nữa không.” Nếu không phải hai tay đang cầm hai túi đồ ăn, Nam Thế Dương rất muốn duỗi tay ra bóp lấy khuôn mặt cô trừng phạt một phen.

“Chị tin tưởng cậu có thể sẽ trở nên tài giỏi, cũng sẽ biết kiếm tiền dần dần, nhưng mà, nếu anh muốn lão luyện hơn so với chị, thì luyện thêm 14 năm nữa đi,” ngón tay chỉ chỉ lên đầu của mình, Văn Đình Tâm cong mắt cười: “Chỗ này của chị, đúng thật là có hơn ba mươi năm kinh nghiệm.”

“Em bớt khoác lác đi.” Chu miệng, Nam Thế Dương rất không phục: “Em hơn ba mươi năm, tôi còn hơn năm mươi năm.”

“Ai nha nha, tiểu tử đây là ngại chính mình non nớt phải không?” Trêu chọc, Văn Đình Tâm được đầu vô mồm với anh thú vị cực kỳ, cánh tay chuyển lên khuôn mặt anh nắn bóp, thân thiết hết to: “Để cho chị xem cậu có phải đã hơn năm mươi không, phía trên mặt một nếp nhăn cũng không có a.”

“Văn Đình Tâm, em muốn chết phải không, đã nói không được đụng vào mặt tôi!” Xách hai túi đồ ăn mua bên ngoài, hai tay không thể làm gì, Nam Thế Dương chỉ có thể lớn tiếng ồn ào.

Vô cùng đau lòng cho khuôn mặt của chính mình! Đẹp trai như vậy, bị cô chà đạp như thế còn tốt được sao!

Nam Thế Dương mười tám tuổi so với Nam Thế Dương ba mươi hai tuổi ngày thơ hơn, nhưng lại khiến cho Văn Đình Tâm vô cùng thích.

Có đôi khi như trêu đùa tiểu hài tử, có đôi khi giống như yêu thương em trai, có đôi khi giống như là được anh xem giống như vợ yêu...

Đúng vậy, buổi sáng hôm nay rất kinh hi, thật sự làm cho cô rất vui vẻ, cũng làm cho cô cảm thấy anh không phải không thành thực.

Cho dù thành thực vẫn còn ngây thơ, trong lòng Văn Đình Tâm rõ, cô thích anh.

Cảm giác giống như lần trước trong lớp học viết chỉ chữ “thích” ở trên vở, đã bắt đầu càng ngày càng sâu đậm, cho tới bây giờ, cô cảm nhận được, nếu để cho cô lại tách khỏi anh là chuyện không có khả năng.

Trừ phi anh nghĩ không muốn ở cùng với cô nữa, trừ phi anh mở miệng muốn cô đi hay anh chủ động rời đi, nếu không, chỉ cần một tiếng cần, cô nhất định ở lại bên cạnh anh, vẫn bồi theo anh.

Cùng với thiếu niên mười tám tuổi lớn dần, lúc 22, lúc 25, hay lúc anh gặp được người mà mình thích, cô sẽ rời đi. Nếu không có, cô hi vọng có thể lại theo anh đến 32...

Theo anh suốt 14 năm là mục tiêu cuộc sống duy nhất hiện tại của cô, nếu anh nguyện ý, thậm chí là cả đời, cô cảm thấy cũng không có vấn đề gì.

Đi vào ngõ hẻm, dọc đường hai người cãi nhau âm ỉ, giống như một đôi tình nhân nhỏ.

Buổi tối này, vốn nên đặc biệt tốt, giống như kế hoạch của bọn họ, về nhà ăn cơm, xem tivi, gội đầu tắm rửa, sau đó mỗi người tự về phòng của mình, chào đón ngày hôm sau.

Nhưng có ai biết được, khi hai người về tới nhà, một loạt người tây trang đen đứng ngay ngắn chỉnh tề ở phía trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 61.2

Lăng Quên

Theo đường đi vào nhà họ, con hẻm cũng không có rộng rãi, nhưng tất cả giữa đường bị một chiếc xe màu đen có màn che chắn lại.

Đèn sau của chiếc xe màu đen có màn che mở ra, đối với trước mặt, có phản chiếu mắt, mà đứng ở trước đèn xe sau là một loạt người mặc tây trang màu đen hai tay đặt lên nhau, ngay ngắn đứng trước mặt họ.

Nhà chị Trần cách vách đã đem cửa khóa chặt lại, bên trong cửa sổ lầu hai, chị Trần cùng chồng của chị lộ đầu ra nhìn về phía ngõ nhỏ bên ngoài, trong lòng có vài phần khản trương.

Một đám người kia đến đây đã lâu, vẫn duy trì tư thế đứng ở đó, người sáng suốt có thể nhìn ra được là đang chờ nhà Văn Đình Tâm.

Vốn lúc đầu chị Trần muốn báo cho Văn Đình Tâm biết, nhưng lại không có số của Văn Đình Tâm, cũng không biết cô đi đâu, cho nên cũng không có biện pháp nào hay.

Ngồi bên trong xe đích thật là ông cụ, miệng ngâm tẩu thuốc, mắt ông cụ nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu cho đến khi xuất hiện hai bóng người - là cháu nội cùng tiểu nha đầu kia.

Giống vậy ở bên ngoài xe, Nam Thế Dương cùng Vũ Đình Tâm chăm chú nhìn chăm chăm chiếc xe.

“Văn Đình Tâm,” bỗng dưng Nam Thế Dương đứng lúc mở miệng: “Nếu một lúc nữa tôi không thể ở lại, buổi tối em liền đi đến chỗ của Đầu Cầu ở, không nên ở một mình, biết không?”

Chưa từng thấy ông nội xuất động một đội người đặc chủng để đối phó với anh, trận địa này khiến cho Nam Thế Dương cảm thấy sợ hãi.

Ông nội muốn giết người chỉ cần nói một câu, nếu ông thật sự muốn động đến Vũ Đình Tâm, Nam Thế Dương thật sự rất sợ.

“Nhưng mà, nếu anh trở về không có vấn đề gì sao?” Ngẩng đầu nhìn về phía anh, Văn Đình Tâm lo lắng giống như tối hôm qua: “Tôi lo lắng nếu anh trở về. Ngộ nhờ bị ông nội anh chửi hoặc đánh anh thì sao?”

So với sinh mệnh an toàn của cô, anh bị một chút đánh chửi cũng không đáng kể.

“Em yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức không trở về, nếu thật sự không được, em nghe lời anh đi đến chỗ khác ở, hiểu chưa?”

“Ừ.” Gật đầu một cái, trong phút chốc, lúc được Nam Thế Dương chăm sóc, trong lòng Vũ Đình Tâm không hiểu sao nhói đau.

Vì sao cảm giác hai người bọn họ lại giống với uyên ương bỏ mạng đây? Vì sao ông cụ lại chán ghét cô như vậy? Vì sao anh lại sợ hãi ông cụ?

Những điều này đều là vấn đề nan giải cô không hiểu được, bởi vì kiếp trước, cô chưa từng gặp phải loại vấn đề này.

Văn Đình Tâm không biết thời điểm kiếp trước vì cưới cô, người đã từng kết hôn, Nam Thế Dương bị đánh rất tàn nhẫn, thậm chí không tiếc chuyển ra ngoài khỏi Nam gia, ký vào văn kiện từ bỏ tài sản Nam gia, mới có thể chính thức cưới cô làm vợ.

Kiếp trước, lúc Nam Thế Dương còn sống, ở trong mắt, trong lòng anh, cô là duy nhất, là vô cùng trân quý. Trong nhà có vấn đề, cho đến bây giờ anh đều yên lặng gắng lấy hết áp lực, ẩn giấu lấy nơi tối tăm đó, cố gắng hết sức để cho cô tận hưởng ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Người đàn ông ngốc vô cùng đó cho đến lúc chết cũng không rõ, vì sao cô lại không thích anh, vì sao cô không thể đối tốt với anh một chút? Chỉ cần hơi đối với anh tốt một chút thôi, anh đều cảm thấy tất cả những gì mình làm là đáng giá...

“Nhị thiếu.” Đầu lĩnh đám người tây trang đen tiến lên vài bước, dừng lại trước mặt anh, cứng rắn nói: “Ông chủ mời cậu lên xe.”

“Có thể mời ông nội xuống xe không?” Nhìn bọn họ vài lần, Nam Thế Dương không cách nào khác trả lời bằng yêu cầu này.

Anh lên xe, Văn Đình Tâm liền chỉ có một mình ở bên ngoài, một đội ngũ đặc chủng ở bên ngoài, vạ nhất ra lệnh, phát sinh cái gì, anh không dám tưởng tượng.

“Ông chủ mời Nhị thiếu lên xe, nhất định phải phối hợp.” Giọng điệu trả lời kiên cường lạnh lùng giống như một người máy.

“Đưa đồ cho tôi, anh đi đi.” Đưa tay tiếp lấy túi đồ ăn trên tay anh, Văn Đình Tâm trái lại phối hợp cực kì.

Nhưng chính Văn Đình Tâm cũng biết, cô bị nguy hiểm. Nếu ông cụ thật sự đủ nhẫn tâm, sau đó nhất định sẽ diệt trừ cô.

“Văn Đình Tâm, chúng ta cùng đi.” Không yên lòng, Nam Thế Dương quyết định muốn dẫn cô bước đến.

Mới bước được một bước chân, người đàn ông mặc tây trang kia liền chặn thân ngăn lại: “Ông chủ chỉ mời mỗi Nhị thiếu lên xe, cần phải phối hợp.”

“Được, chúng tôi cùng nhau đi đến, tôi lên xe, cô ấy không lên xe, còn không được sao?” Liếc nhìn tên mặc tây trang kia, nói xong liền muốn cất bước đi.

Vậy mà tên mặc tây trang kia vẫn hết sức cứng rắn ngăn lại: “Nhị thiếu, mời phối hợp, nếu không tôi phải dùng vũ lực để giải quyết.”

Xem ra theo tình huống này, không ai chịu nhường một bước.

“Được thôi, người nói ông nội chờ tôi thêm chút nữa, tôi mua bữa tối còn chưa có ăn, ăn xong lại đi tìm ông sau.” Cứng mềm đều không được, Nam Thế Dương chỉ có thể chơi xấu, xoay người nhảy mất với Văn Đình Tâm: “Văn Đình Tâm, chúng ta trở lại ăn xong bữa tối rồi trở về. Đến lúc đó không cần người tới đây, bản thân tôi tự đi tìm ông nội.”

“Ách, được.” Văn Đình Tâm cũng khéo léo trả lời lại.

Hai người đối đáp xong, liền xoay người muốn rời đi.

Khi đó, ông cụ nhìn qua gương chiếu hậu thấy tình huống không đúng, lúc này cũng nóng nảy: “Thằng nhãi ranh này như thế nào mới trở về lại rồi đi rồi? Chẳng lẽ bọn hắn đuổi người đi?”

“Bọn ngu xuẩn này, muốn mang người đưa đến đây cũng làm không xong!” Nhìn bóng dáng Nam Thế Dương càng ngày càng xa, ông cụ dâng lên một trận hỏa khí.

Tên mặc tây trang cũng không có ngăn cản Nam Thế Dương, nhìn hai người bọn họ rời đi.

Lão gia không có phân phó Nhị thiếu không thể đi ăn tối, cho nên tên mặc tây trang liền để mặc cho anh đi.

Nào biết Nhị thiếu không đi được bao xa, cửa kính phía sau của xe có rèm che liền thò ra thân thể của ông cụ, giọng nói khàn khàn rống lên: “Tiểu tử thú, con có gan bước thêm hai bước nữa đi!”

Nghe được giọng nói hỗn hển của ông nội, sợ hãi trong lòng của Nam Thế Dương liền buông xuống một nửa.

Nếu ông nội thực sự tức giận, giọng nói sẽ không như vậy, giọng nói sẽ bình tĩnh khiến cho người khác phải sợ hãi, làm mọi người đều e ngại uy nghiêm của Hắc lão đại.

Xoay người, Nam Thế Dương lại dẫn theo Văn Đình Tâm đi đến đến trước mặt tên đàn ông mặc tây trang mới dừng lại.

Không vượt qua được ngăn cản của tên mặc tây trang, Nam Thế Dương trực tiếp chống lại ông cụ, lớn tiếng nói: “Ông nội, con còn chưa ăn tối. Không thể đi ăn trước được sao?”

“Ăn con mẹ nó cái đầu nguoi, lão tử chờ nguoi hơn hai giờ, nguoi còn muốn ăn. Nhanh trở lại cho lão tử.”

“Có nghe thấy không, ông nội muốn tôi đi qua đó, còn không nhanh chóng tránh ra cho lão tử.” Trùng mắt nhìn tên mặc tây trang, Nam Thế Dương nháy mắt kiêu ngạo: “Văn Đình Tâm, chúng ta cùng nhau đi qua.”

Có thể nghe tiếng gọi của ông chủ, cho nên lần này tên mặc tây trang không có ngăn cản, để cho hai người bọn cùng nhau đi qua.

Nam Thế Dương đi đến bên cửa phía sau có rèm che, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, đối mặt với tính khí táo bạo của ông nội, mới bắt đầu dụ dỗ nói tốt: “Ông nội, ông dùng cơm chưa? Con mua.”

Cầm túi đồ ăn mua ở bên ngoài giờ lên, Nam Thế Dương thủy chung vẫn duy trì giữ khoảng cách một cánh tay với xe có rèm che, thấy được anh vẫn có ý tứ tránh né.

“Đem đồ trên tay con bỏ đi, đồ ăn bên ngoài có thể tùy tiện ăn sao?” Trợn mắt nhìn anh, tầm mắt ông cụ xuyên đến phía sau nhìn Văn Đình Tâm.

Ánh mắt kia xem thường mười phần rõ ràng, khiến trong lòng Văn Đình Tâm hụt hẫng. Nhưng cô cảm thấy chính mình không có gì để kiêu dè, cho nên cô thẳng thắn chống lại ông cụ, ánh mắt lộ ra một chút kiêu ngạo.

“Chắc, chắc, xem con hiện tại đem người trở thành bộ dạng gì rồi, lên xe về nhà.” Tầm mắt ở trên người Văn Đình Tâm thu lại, nhìn Nam Thế Dương, ông cụ ghét bỏ cực điểm “Về sau đừng nghĩ lão tử sẽ đến chỗ thấp kém này.”

Ra lệnh một tiếng, cửa xe bên kia bị tên mặc tây trang mở ra, cùng lúc đó, một tên khác cầm lấy túi đồ ăn trên tay Nam Thế Dương nhanh nhẹn vứt vào thùng rác.

Một túi đồ ăn đó khiến Văn Đình Tâm đau lòng một hồi lâu.

Sườn xào chua ngọt, thịt kho cá trích, khoai tây chua cay, kim chi trộn thịt, còn có canh khoai môn hầm xương... Cứ như vậy đã không còn.

“Ông nội, ông đã nói từ nay về sau mặc kệ con. Con không có dùng tiền của ông, ông lại không thể làm đúng yêu cầu của ông sao?” Đứng tại chỗ, Nam Thế Dương không có ý định muốn đi, giọng nói tuy mềm dẻo, nhưng trong mắt lại phi thường kiên định.

“Lão tử không có nói như vậy! Ta nói cho con biết, đồ ranh con, hôm nay ta đến đón con trở về. Nếu con còn nói nhiều thêm một câu nữa, ta lập tức đốt căn nhà này, đưa nha đầu này vào trong ngục cùng với cha của nó!”

Nuốt lời lại thêm đe dọa, vì muốn mang Nam Thế Dương về nhà, da mặt cuồng cụ cũng không cần nữa.

“Ông nội, ông không có quyền...”

“Nam lão gia...” Cắt đứt lời nói của Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm bước lên một bước, nhìn chằm chằm ông cụ: “Tôi có thể hỏi một câu được hay không, vì sao ông luôn nhắm vào tôi như vậy?”

Cô cảm thấy cô không có làm sai cái gì, cũng không có lý do nhượng bộ, cứ như vậy tiến lên nói lý lẽ, như vậy đối với người lớn có phần thất lễ.

Nhưng đối mặt với người già mà không kính, cô cũng không nhất thiết phải nhượng nhịn lần nữa.

“Tôi tới thành phố này, tôi thấy bản thân tôi, trừ buổi sáng hôm đó, cũng không có trêu chọc đến ông, vì sao ông cứ nhắm vào tôi?”

Tiếp nhận cha mẹ cô, khiến cho bọn họ đến đối phó với cô, hiện tại lại mang theo một đoàn người đến cho cô xem sắc mặt. Thật ra mà nói, một trường bồi gây khó xử như vậy với văn bồi cực kỳ không có phong độ, không biết ông như thế nào trở thành lão Đại.

Một đám người do một người như vậy dẫn dắt, nhất định sẽ có nhiều thiếu sót cùng với phiền toái!

Nói không chừng dẫn đến Tứ Đại Gia Tộc Nam gia ngày càng trở nên nghèo túng, từ đầu đến cuối ngày càng đen tối.

Đại khái không tới vài năm nữa, ông cụ sẽ biết bản thân mình có chấp cùng thành kiến như vậy có bao nhiêu nghiêm trọng.

Thân thể bản thân ngày càng suy yếu, chiến tranh trong gia tộc vĩnh viễn không ngừng nghỉ, về sau gia sản trở thành nguyên nhân lớn nhất phá hủy đại gia đình này.

Bởi vì gia sản đó, cũng là chuyện trái lương tâm nhất Văn Đình Tâm làm ở kiếp trước, cướp đoạt gia sản ban đầu vốn thuộc về Nam Thế Dương.

Sau khi quan tòa kết thúc, Nam Thế Dương chết tâm với cô, giận dữ tranh cãi một trận ầm ĩ với cô, sau đó để lại văn kiện ly hôn rồi rời đi... Mà lần ra đi này chính là một đi không trở về, kết thúc cuộc sống...

Số phận chính là dây dưa lẫn nhau, một người mắc phải sai lầm, sau khi làm sai chuyện ảnh hưởng đến cả một đám người.

Tính tình ông cụ đúng là bất trị!

“Cô nói lão tử tôi nhắm vào cô sao? A, thật buồn cười.” Cười lạnh một tiếng, nói chuyện với cô, trong giọng nói của ông mang theo tràn đầy xem thường: “Loại thân phận này của cô, xứng kết giao với cháu nội của lão tử sao, vẫn luôn không ngừng đuổi theo cháu nội của lão tử, đó là lỗi lớn nhất!”

“Ông nội, là con muốn kết bạn với Văn Đình Tâm, là con muốn theo đuổi cô ấy không ngừng, ông đừng có chuyện gì cũng đổ lên trên đầu cô ấy!”

“Con ngậm miệng lại cho ta! Thằng ranh con! Con bị tâm cơ của tiểu nha đầu này lợi dụng còn thay nó nói chuyện!” Nhìn cháu mình không tốt như vậy, ông cụ cắn răng khí thở không thông.

“Cô ấy không có lợi dụng con, không có một chút nào dựa vào con hết. Ông nội, không phải ông sợ cô ấy tiền của con sao? Con nói cho ông biết, cô ấy không hề xài một đồng tiền nào của con hết, thậm chí cô ấy mua gì, tiền bạc đều đưa cho con cất giữ.”

“Nha đầu này chính là thả sợi dây dài câu con cá lớn, con làm sao biết được, xú tiểu tử!” Thở mạnh dựng râu trềng mắt, ông muốn trực tiếp đánh trên đầu xú tiểu tử kia hai cái.

Ông cụ không muốn tiếp tục nghe tên xú tiểu tử ăn cây táo rào cây sung này nói tiếp nữa: “Con bước lên xe cho ta! Lập tức về nhà!”

“Nam lão gia, ông cảm thấy sợ tôi dùng tiền của Nam gia các người nên mới nhằm khắp nơi vào tôi phải không?” Đi theo phía sau Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm không chút sợ hãi bước đến gần: “Nếu ông lo lắng, tôi có thể làm một bản hợp đồng chứng minh tôi, Văn Đình Tâm cả đời sẽ không xài một phân tiền của Nam gia các người! Như vậy đã được chưa!”

“Sao?” Cười lạnh một tiếng, ông cụ đưa tay về phía trước trợ lý lái xe: “Đưa vật kia cho tôi.”

Trợ lý kia từ trong bao đưa cho ông một tờ đơn, bước tiếp theo liền ném ra khỏi cửa xe: “Cô xem đó là thứ gì? Còn nói không thiếu tôi?”

Văn Đình Tâm cúi người xuống nhặt tờ giấy lên, tập trung nhìn vào, toàn bộ không còn gì để nói.

Lại có thể là tờ đơn nộp tiền bảo lãnh Cao Tài.

Ông cụ là rảnh rồi chưa ăn no đem tiền bảo lãnh cho Cao Tài ra ngoài!

Còn lấy loại chuyện này đến đây áp chế cô!?

Thật quá buồn cười rồi.

“Nam lão gia, tôi không có yêu cầu ông làm việc này. Mà ông yên tâm tôi tuyệt đối không bao giờ yêu cầu ông giúp tôi loại chuyện này!” Đem tờ giấy nộp tiền bảo lãnh ném trở lại cửa xe, Văn Đình Tâm cũng tức giận: “Nếu ông cảm thấy oan uổng số tiền này, tôi nhất định sẽ trả lại cho ông. Nhưng tôi trình trọng nói rõ cho ông biết, bọn họ không phải cha mẹ ruột của tôi, tôi cũng không quản!”

“Mặc kệ cô có quản hay không lão tử không quan tâm, nhưng mà mẹ của cô đã kí khế ước bán thân ba mươi năm đã chạy trốn. Hiện tại, cô phải đến trong nhà lão tử làm công!”

Hôm nay vốn cho người đi tìm vợ chồng Cao Tài để tìm hiểu một vài chuyện, lại không nghĩ tới nhận được tin tức hai vợ chồng bị tổng ở trong lao.

Niệm tình bọn hắn còn có giá trị lợi dụng, ông cụ cũng nhân cơ hội này nộp tiền bảo lãnh cùng với lập khế ước bán thân.

Làm chuyện này cuối cùng là muốn bức Văn Đình Tâm.

“Ông nội, đôi vợ chồng đó không có một chút quan hệ nào cùng với cô ấy, ông không cần đem mọi chuyện đổ lên trên đầu cô ấy.” Nam Thế Dương thấy ông nội đang bối rối, liền vội vàng gánh vác thay Văn Đình Tâm: “Nếu ông nội cố ý muốn như vậy, con đi tìm mẹ kế của cô ấy, để cho chính bà ta giải quyết!”

Anh mới không cần Văn Đình Tâm phải đến nhà anh chịu khổ.

Văn Đình Tâm thông minh như vậy, ở bên ngoài khẳng định sẽ có thành tựu, nếu như bị vây ở trong nhà anh, nhất định sẽ bị khinh dễ.

“Đồ ranh con! Con còn dám mở miệng nói! Người tôi, bắt hắn nhét vào trong xe cho ta!” Ông cụ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, thật sự muốn hung hăng đánh anh một trận.

Lập tức có mấy tên mặc tây trang bước đến, mỗi người một bên muốn động thủ cùng với anh.

Một tay cầm lấy tay Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương bày ra tư thế đánh nhau một trận: “Con không về, ông còn khinh dễ Đình Tâm như vậy, con sẽ không nghe lời ông!”

Lúc này, Nam Thế Dương vội vàng muốn giúp Văn Đình Tâm giải thích, chạy trốn, nào biết thái độ của Văn Đình Tâm lại cứng rắn, một lời đáp ứng.

“Tôi đi.” Nắm chặt tay Nam Thế Dương, ánh mắt chống lại ông cụ, Văn Đình Tâm đáp ứng: “Tôi đáp ứng đến làm việc trong nhà ông, nhưng không phải vì bù khoảng tiền này. Ông không tin tôi, tôi liền đem nhân phẩm chứng minh cho ông thấy!”

Trái lại lời nói rất có chính khí, nhưng chỉ có mình Văn Đình Tâm biết, cô mới không cần phải chứng minh nhân phẩm rầm rộ gì hết!

Cô chỉ muốn tiếp tục quỹ đạo kiếp trước.

Giống như phát triển của kiếp trước, ông cụ cho cô vào trong nhà làm giúp việc, sau đó sẽ gặp Nam Dư Kiều, bị Nam Dư Kiều lừa gạt, về sau phản bội Nam Thế Dương.

Đúng vậy, cô nhất định phải đi đến bên người Nam Dư Kiều, sau đó diệt trừ hắn ta!

Nhưng nghe lời đáp ứng này, Nam Thế Dương sôi ruột không cho phép: “Văn Đình Tâm, em không thể đi, em còn rất nhiều chuyện để làm!”

“Chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện này.” Đẩy Nam Thế Dương ra, tóm lại quyết định này Văn Đình Tâm đã hạ. “Không phải chỉ làm giúp việc thôi sao, ngày mai tôi liền đến, ông chê tôi chiếm tiện nghi nhà ông, tôi liền một xu cũng không đụng, khi nào ông đã hiểu con người tôi, tôi liền rời đi!”

Lời nói vô cùng chính nghĩa, nhưng trong lòng Văn Đình Tâm biết chính mình nói chuyện cùng với ông cụ có bao nhiêu lo lắng.

Ngày nào đó nếu như cô không thoải mái, vẫn sẽ phải mông bỏ chạy như thường.

“Hừ, nhớ kỹ lời cô nói!” Lườm cô một cái, ông cụ hung hăng với Nam Thế Dương: “Còn không mau qua đây, đồ ranh con!”

“Anh đi đi.” Văn Đình Tâm ở phía sau đẩy đẩy bả vai anh.

“Văn Đình Tâm, anh không muốn về, chỉ có một mình em.”

“Em không sao.” Lắc lắc cổ tay thoát khỏi tay Nam Thế Dương, lại giơ lên xoa nhẹ đầu anh: “Ngày mai em sẽ đến nhà tìm anh, ngoan ngoãn về nhà đi.”

Động tác như vậy, Nam Thế Dương rất hưởng thụ, nhưng trong mắt ông cụ, lại khó coi giống như vuốt đầu chó cháu nội của ông.

Mi già nhăn lại một chỗ, thúc giục: “Còn không nhanh lên!”

Lăn qua lăn lại hồi lâu, cuối cùng Nam Thế Dương cũng để cho Văn Đình Tâm cứng rắn nhét vào trong xe.

Kỳ thật lần này ông cụ xuất hiện chẳng qua chỉ muốn cảnh cáo Văn Đình Tâm, tại sao lại gây khó dễ cho cô, chính bản thân ông cũng không biết.

Nói thật ra, nếu là tiểu nha đầu khác chọc cho ông khó chịu, ông vẫn có khả năng áp chế oán hận của Nam Thế Dương đem giết nha đầu kia, nhưng Văn Đình Tâm thì không thể.

Nói như thế nào thì cô cũng cứu một mạng cháu nội của ông, tâm của ông cụ có đen tối hơn nữa cũng không thể làm loại chuyện này.

Cho nên, lo lắng trước đó của bọn họ là dư thừa.

Nhìn chiếc xe chạy ra khỏi ngõ nhỏ, trong lòng Văn Đình Tâm ngũ vị tạp trần.

Không nghĩ tới mới ở chung có hai ngày, đã bị cường bạo bắt ép tách ra rồi.

Điều này làm cho cô vô cùng phiền não vì sao lại không quý trọng hơn mười năm chung sống sau khi kết hôn cùng với anh.

Đã từng ở trong tay không biết quý trọng, hiện tại muốn quý trọng lại hết sức gian nan.

Cuộc sống đôi khi giống như một vở kịch.

Nghĩ như vậy, Văn Đình Tâm xoay người về nhà, chợt trong túi vang lên tiếng “Đinh linh”.

Mở ra liền thấy, là tin nhắn Nam Thế Dương gửi tới: “Ở nhà chờ anh, buổi tối anh sẽ quay trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tình Cảm Sáng Tổ, Trộm Hẹn Hò! (1)

Editor: trang bubble ^^

Một đêm này, Văn Đình Tâm vẫn giống với tối hôm qua như cũ, bọc một cái chăn, vui ở trên ghế sa lon, ánh chường điện thoại di động xem ti vi. . .

Xe Nam Thế Dương vừa lái đi, lập tức cô nhận được tin nhắn của anh, bảo đảm với cô buổi tối anh sẽ trở lại.

Nhưng trên thực tế, cô biết Nam Thế Dương hẳn sẽ không trở lại.

Trên ti vi chiếu Tây Du kí, cô không có lòng dạ xem, tầm mắt vẫn rơi vào trên điện thoại di động, màn ảnh không có hình tiếng làm cho cô càng ngày càng thất vọng.

Thật ra thì rất muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng lại sợ ông cụ ở bên cạnh anh, vậy bị phát hiện rồi sẽ tạo thành gây rối, cho nên cô nhịn xuống.

Trở nên ngây ngô không biết bao lâu, lúc tỉnh hồn lại, TV đã sớm vào quảng cáo, xoay người qua, đổi một tư thế, Văn Đình Tâm cầm điện thoại di động lục ghi chép thông tin bên trong.

Chính là vừa nhìn như vậy, nhận ra rất nhiều cái tên nhìn quen mắt, anh em, cấp dưới, còn có ông cụ, bên trong còn có rất nhiều người mà Văn Đình Tâm đều có tiếp xúc ở đời trước.

Dù sao từng có mười năm hôn nhân, cho dù không hề quan tâm anh chút nào, nhưng có lúc góp vui lấy lệ vẫn phải qua loa với một vài anh em gì đó của anh.

Rất nhiều anh em của anh đều từng nói với cô lời giống vậy ở trước mặt anh —— Nam Thế Dương thích cô nhất định chính là một kỳ tích lớn.

Vốn là Văn Đình Tâm còn tưởng rằng các anh em của anh đều đang nhắc nhở cô, Nam Thế Dương thích cô là vinh hạnh của cô, cô còn đứng là cố gắng quý trọng loại phúc phận không dễ đến này.

Nhưng bây giờ mới biết, thì ra là các anh em có ý là, bên cạnh Nam Thế Dương không có một người phụ nữ nào, anh càng là chưa từng thích một người phụ nữ, cho nên có thể thích cô chính là kỳ tích!

Thế này xuống một trang thông tin, quả nhiên, Văn Đình Tâm không tìm được một cái tên nữ tính, thậm chí tên hơi trung tính một chút cũng không có.

Hơi có vẻ đặc biệt một chút chính là tên điện thoại trong cửa hàng Ngô Vượng Đạt, anh giữ —— liên lạc Văn Đình Tâm

Không ngờ, cô lại sẽ là một người liên lạc phái nữ duy nhất trong điện thoại của anh, điều này khiến Văn Đình Tâm vẫn rất vui mừng.

Như đã từng nói, sau khi đi tới nội thành, cô vẫn luôn chưa từng liên lạc Ngô Vượng Đạt, có nên tìm giờ rảnh trở về thăm một chút, thuận tiện hỏi một chút Ngô Vượng Đạt có bằng lòng tới nội thành làm việc hay không.

Nếu như đồng ý, cô sẽ giao cho ông quản lý siêu thị. Mặc dù có thể sẽ khó dạy bảo một chút, nhưng mà Ngô Vượng Đạt cô tin được, cho nên giao cho ông ấy không có vấn đề.

Nhìn xem thời gian, đã không còn sớm. Vốn là Văn Đình nghĩ thầm gọi điện thoại liên lạc Ngô Vượng Đạt một chút, nghĩ đến ông ấy có thể ngủ cùng vợ con, tạm thời cũng thôi.

Bên trong loại điện thoại cục gạch cũ kỹ này cũng không có trò chơi gì, tìm khắp cả di động, chỉ phát hiện một trò chơi rắn tham ăn.

Dùng mọi thủ đoạn, Văn Đình Tâm mở ra bắt đầu chơi.

Cứ như vậy, thời gian cũng sẽ không có vẻ quá khó chịu nhỉ.

Chờ chờ, lại đến khoảng mười một giờ, khi đó, Văn Đình Tâm lại cực kỳ mệt đã ngủ thiếp đi.

Giống như cô nghĩ trước đó, Nam Thế Dương không trở về.

Tối nay, thật ra thì Nam Thế Dương cũng trôi qua rất không thoải mái.

Ông cụ không cho phép anh ra ngoài, còn tịch thu điện thoại di động của anh, suốt cả một đêm, Nam Thế Dương bị nhốt ở trong phòng, sốt ruột không yên.

Trước đó gửi tin cho Văn Đình Tâm bảo cô chờ anh trở về, nhưng mà mình lại không thể trở về, lúc này, Nam Thế Dương thật sự cảm thấy mình chính là tên lù lùng gât!

Trong phòng có máy vi tính, Nam Thế Dương đăng nhập QQ, tìm tới đầu chó, thử khiến đầu chó đi thông báo cô, buổi tối anh không trở lại.

Nhưng mà, sau đó đầu chó đáp lời là điện thoại không ai nhận.

Cứ như vậy, Nam Thế Dương lại càng lo lắng. Ở trong phòng tới tới lui lui, gãi đầu suy nghĩ kỹ vài phương pháp đi ra ngoài hoặc là liên lạc cô, nhưng cũng không thành công. Ở cửa phòng anh, không ngờ thêm hai người vệ sĩ.

Mà vào đêm này, lại tương tự có nhiều chuyện phiền lòng còn có ông cụ.

Đừng thấy ông cụ đã làm chuyện xấu có được người, nhưng trên thực tế, ông cũng biết mình làm như vậy không ngăn cản được cái gì.

Buổi tối khuya, ông cụ không ngủ, mang đôi dép xỏ ngón chơi đầu vẹt ở trên sân thượng, một bàn tay đang vốc một nắm hạt dưa, một tay nắm hạt dưa đút tới khóe miệng vẹt.

Nhìn miệng vẹt ngậm đầy, trong miệng ông cụ làm như lăm bầm lầu bầu lăm bầm nói, "Ngũ Tử ơi Ngũ Tử, mày nói cha nên bắt thằng nhóc chết tiết kia làm thế nào bây giờ?"

"Làm thế nào? Làm thế nào?" Tha hạt dưa tiếp theo, nói như vẹt lặp lại lời của ông cụ.

"Lại là một con bé nhà nghèo, lại giống hệt thằng ba, chắc," Lo lắng bốc lên một hạt dưa, ông cụ nhú mảy, run đôi dép lê, "Năm đó thằng ba nhất định không nghe lời, kiên quyết muốn cưới một con bé nhà nghèo, kết quả làm hại đứa bé mất rồi, con bé nghèo kia còn ly hôn với nó."

Lắc lắc đầu, giọng nói của ông cụ nghe hết sức cảm thán.

Mặc dù trong lòng chính ông cũng biết, sở dĩ hai người kia ly hôn, có rất nhiều nhân tố, trong đó không thiếu mình đôi đũa cay nghiệt đối với con bé nghèo kia.

Thật ra thì mình đôi đũa cay nghiệt cũng là bình thường mà!

Một đứa cháu thật tốt bị con bé nghèo dẫn về quê nhà ăn tết, tiếp đó bị người buôn lậu cướp đoạt, ông vẫn không thể biểu hiện lửa giận đối với con bé kia, trách móc một chút sao!

"Xem một chút hiện tại, bản thân thằng ba cũng trải qua như là một con chó, lần trước thấy nó ở đường Hoa Trung, trang@ddlqđ@bubble editor bộ dạng nghèo kiết hủ lậu kia nhìn thật sự làm cho cha khó chịu,"

Lại lắc đầu, hạt dưa trên tay đưa tới khóe miệng vẹt, "Cha thật sự rất muốn đi lên đá nó một phát, hung hăng mắng nó một trận, để cho nó nhận rõ bây giờ bản thân trôi qua là cuộc sống tồi tệ."

Vẹt nhô miệng ra đi tha, ông cụ lại rút tay về, cắt ngang nó một cái, cười giễu nói: "Thế nào, muốn ăn à? Hô một tiếng 'lão gia' nghe một chút, không kêu không cho."

"Lão gia, lão gia, lão gia," Vẹt có linh tính kia thật đúng là hô lên. Dáng vẻ nghe lời thế khiến ông cụ thật hài lòng, nhếch miệng cười khanh khách mở ra.

"Ha ha, Ngũ Tử đúng là ngoan nhất ha, lần sau tìm trũng mập cho mày ăn," Đưa hạt dưa lên, trong đầu vui mừng một hồi, sau đó, lại trong nháy mắt than thở một hồi, "Thằng nhóc thú kia cũng thế, vẫn không để cho ta bớt lo!"

"Tìm ai không được, tìm cái loại con bé nghèo đó. Tuy trong nhà không có thân thích nghèo, nhưng mà ở nông thôn đi ra ngoài, ngay cả có một loại ý vị quật cường nghèo kiết hủ lậu như vậy, không có ưu điểm gì, ngược lại tính tình thì hàng loạt. Hôm nay lại còn dám khiêu chiến với lão tử!"

Run dép kẹp, vừa kích động như vậy, dép cũng rơi xuống.

"Dù sao lão tử sẽ không để cho con bé kia thực hiện được! Nếu lại để cho một con bé nghèo dạy hư một đứa cháu của ta nữa, vị trí này của lão tử sẽ không ai thừa kế. Đến lúc đó, lão tử nhất định đuổi thẳng thằng nhóc thú ra khỏi nhà, sẽ không dễ dàng tha thứ thêm giống như thằng ba nữa."

Nói xong, khom người nhặt dép lên, đặt ở trên chân, tiếp tục run.

"Không phải là con bé kia muốn vào nhà họ Nam ư, thật ra thì rác rưởi của nhà họ Nam vẫn còn rất nhiều, nếu như không phải thằng nhóc thú, lão tử cũng không để ý những người khác." Lòng mảy già chột giần ra, đặt hạt dưa trong lòng bàn tay lại trong bình sứ trên bàn, thuận tay cầm lên một bình trà nhỏ đưa đến khóe miệng. "Lão tử phải nghĩ biện pháp, khiến con bé kia dời sức chú ý từ trên người thằng nhóc thú đi."

Người trẻ tuổi yêu đương luôn là rất nhanh, nói gió chính là mưa, tới tới lui lui nhanh hết như lốc xoáy.

Nói không chừng hôm nay con bé này nhìn trúng thằng nhóc thú, sáng mai thấy một kẻ có tiềm lực khác, nhất định vứt thằng nhóc thú qua một bên.

Không sai, nếu như có thể khiến con bé kia dời đi mục tiêu, thì chuyện kia trở nên càng đơn giản hơn.

Nhìn dáng dấp, ông không chỉ phải tìm con bé ngoan ngoãn cho cháu trai mình, còn phải tìm đối tượng cho con bé nghèo này.

Miệng bình trà đưa đến trong miệng, uống cạn một hớp nước trà, mắt ông cụ nhắm lại, trong lòng có kẻ hoạch.

Đừng nói, nhà họ Nam bọn họ thật sự vẫn còn có người không cần thiết có thể dùng để lợi dụng. . .

"Lão gia, nhị thiếu ở trong phòng âm ỉ hai giờ rồi," Sau lưng một người hầu đi lên, mở miệng bẩm báo.

"Để cho nó âm ỉ, nói với nó, âm ỉ nữa thì ngày mai cũng đừng đi học, tốt nhất trực tiếp khóa nó ở nhà một ngày." Đặt bình trà qua một bên, ông cụ hừ hừ nhú mảy, "Nhãi con, lại âm ỉ!"

.....

Ngày kế tới, lại là thời gian học tập một tuần.

Văn Đình Tâm tỉnh lại ở trên ghế sa lon, tóc dài rối tung, còn rơi xuống gối, xoa cổ từ đông sang tây nhìn quanh một hồi, sau khi xác nhận lần nữa Nam Thế Dương không trở về, trái tim vẫn là mất mát một lúc.

Trời vừa sáng đi tới trường học, bữa ăn sáng cũng không có hứng thú ăn, mua một chai sữa, vừa đi vừa uống.

Buổi sáng ngày hôm nay, đầu tiên là cô đến lớp học của Nam Thế Dương, khi đó bởi vì thời gian vẫn còn sớm, không thấy bóng dáng của anh, Văn Đình Tâm cảm thấy chắc là ngủ nướng rồi.

Sau lại trong giờ học tiết môn thứ nhất, tiết môn thứ hai, tiết môn thứ ba, cô lại đến, vẫn không thấy bóng dáng của anh như cũ. Khi đó, Văn Đình Tâm biết hẳn là anh bị ông cụ nhốt ở nhà.

Trong phòng học, có mấy bạn học nhận ra cô, chào hỏi cô bình thường, sau đó lại đến tìm cô vào giữa trưa và trong giờ học lên lớp buổi chiều, nói cho cô biết nhị thiếu còn chưa tới đi học.

Những bạn học kia là tiểu đệ ở trong sân trường của Nam Thế Dương, bây giờ Văn Đình Tâm mới biết.

Đều là một số công tử nhà giàu, vào thời gian đời trước, Văn Đình Tâm đều từng gặp bọn họ trên rất nhiều bữa tiệc thương mại, chỉ là không biết, thì ra lúc ở trường học bọn họ đã theo chân Nam Thế Dương lăn lộn đây.

Vốn là Văn Đình Tâm có chút khó chịu đối với bọn họ cực kỳ nhiệt tình, nhưng lúc ăn cơm buổi trưa, mấy tiểu đệ này cũng tìm tới rồi, điều này làm cho Văn Đình Tâm thêm không ít cảm tình đối với bọn họ.

Thức ăn căn tin là mỗi người một phần bữa ăn nhanh, những tiểu đệ này ăn vừa vội vừa nóng hổi, Văn Đình Tâm lại là chọc đũa vào hạt cơm, không có một chút hứng thú.

Trước kia lúc ngồi ăn chung với Nam Thế Dương, cô sẽ lựa tất cả thứ mình không thích cho anh ăn, sau đó ưỡn khuôn mặt tươi cười nói với anh, thân thể anh đang trưởng thành không thể kiêng ăn.

Nhưng mà bây giờ, Văn Đình Tâm chỉ có thể lựa từng chút một ra, nhìn thức ăn mà ngậm ngùi.

Cũng đã một ngày không thấy, Văn Đình Tâm cảm thấy trái tim mình như trống rỗng rồi.

Lúc này, cô đứng là rất may mắn mình đồng ý ông cụ hôm nay bắt đầu đến nhà anh làm việc. Nói không chừng còn có thể gặp được anh, xem hiện tại anh có tốt hay không.

"Nhị tẩu, chị không thấy ngon miệng sao?" Đứng trước, một tiểu đệ bới cơm bới đến ngon miệng, ngẩng đầu thấy một khay thức ăn của Văn Đình Tâm hầu như còn nguyên, không khỏi dừng lại, "Hay là không thích những thức ăn này? Em giúp chị lấy một phần nữa?"

"Không cần, cảm ơn." Nhếch miệng máy móc cười cười, Văn Đình Tâm múc miến canh uống.

Hôm nay nấu canh là canh xương sườn khoai sọ thơm ngon, vốn là ngày hôm qua bị ông cụ ném xuống cô còn rất đau lòng, nhưng bây giờ trong miệng húp ngán lại là tẻ nhạt chán phèo, cứ như là uống nước lã vậy.

Tâm tình này ảnh hưởng thêm ăn, khó trách có vài người nói chuyện yêu đương sẽ gãy đổ. Bởi vì mỗi lần gây gổ là có thể mấy ngày ăn không vào. . .

"Nhị tẩu, chị đang lo lắng cho nhị thiếu à?" Tiểu đệ bên cạnh chính là tiểu đệ bình thường vẫn sao chép bài cho Nam Thế Dương, "Em đã nói với chị, tuy là nhị thiếu không tới, nhưng chị cũng không cần lo lắng nhị thiếu sẽ vượt quá giới hạn gì đó, nhị thiếu nhà chúng ta ổn thỏa chỉ thích một người chị, không có kẻ thứ hai!"

"Ha ha, như vậy à." Gật đầu đáp lời, Văn Đình Tâm lại cúi đầu lần nữa. Sau một phút, sau khi phản ứng lại chợt đứng dậy, quay đầu nhìn về tiểu đệ kia, "Cậu nói cái gì? Nói lại lần nữa? Tên nhóc kia yêu thích tôi sao? Tôi?"

Thiệt hay giả? Là đời này chứ? Đời này cũng thích sao?

"Ồi chào, Nhị tẩu! Chị xem chị, nếu nhị thiếu không thích chị còn có thể thích ai đây," Thái độ nóng nảy kia làm cho tiểu đệ vui vẻ cười, "Có phải bình thường nhị thiếu không nói lời buồn nôn gì đó, cho nên chị chưa bao giờ nghe thấy hay không?"

"Không nói, bình thường anh ấy có nói với các cậu lời buồn nôn gì đó không?" Như là xưng hô 'Nhị tẩu' này vậy, Văn Đình Tâm bắt đầu mong đợi có thể nghe được những lời nói khác biệt gì đó từ trong miệng tiểu đệ.

Lúc này, trong lòng cô chính là kích động, hệt như uống mười lon Red Bull vậy, hưng phấn lên đến đầu.

"Vậy nhất định rồi, may xem, tao đã nói bình thường nhị thiếu nhất định sẽ không dụ dỗ Nhị tẩu, tui bây tin chưa." Nhếch miệng cười rộng ra, tiểu đệ kia đầu tiên là khoe khoang một phen với một đám tiểu đệ quanh người, lúc này mới quay đầu lại giải thích với Văn Đình Tâm, "Nhị tẩu, em đã nói với chị,

suy nghĩ gì đó như nhĩ thiếu, nếu chị không hiểu, lần sau cứ tới hỏi chúng em. Mấy người chúng em thật sự đều là cố vấn tình cảm của nhĩ thiếu, biết chính xác hơn baidu kia nhiều!"

"Tên nhóc, cậu chó thối phòng cậu," Tiểu đệ đối diện nhìn không được, đưa tay vỗ tên kia một cái, tiếp lời nói với Văn Đình Tâm, "Nhĩ tẩu à, nhĩ thiếu chúng ta là không hiểu tình cảm lắm, cho nên có lúc đụng phải vấn đề là lên Baidu tìm tòi một lượt, lần trước không phải chị là nói chị coi anh ấy là em trai à. Lúc ấy anh liền lên Baidu tìm tòi, kết quả bị câu trả lời kia chọc tức nửa ngày."

"Hả?" Không dám tin nhìn về phía tiểu đệ kia, Văn Đình Tâm cảm thấy rất buồn cười, thậm chí có thể tưởng tượng được hình dạng Nam Thế Dương uốn éo kia, "Sau đó thì sao? Các cậu giảng giải sao?"

"Việc này dĩ nhiên rồi...", Võ mặt bàn, tiểu đệ kia tương đối biết nói chuyện đã lên tinh thần, "Chị không biết, mấy người chúng em thay nhau khuyên anh ấy đấy." Mặc dù bọn họ làm tất cả đều là nói mát. . .

"Nhĩ tẩu, chị đừng nghe cậu ta nói lung tung, lúc ấy thì cái miệng lớn nhất, nói khó nghe nhất kia, chị biết không?" Bên cạnh một tiểu đệ xem thường, "Lúc đó cậu ta lại nói với nhĩ thiếu, chị không có ý đối với nhĩ thiếu, bảo nhĩ thiếu từ bỏ sớm một chút."

"À? Tại sao?"

"Nói bậy gì đó, thằng nhóc thúi. Nhĩ tẩu, em không phải là nói như vậy, em là nói cho nhĩ thiếu, việc này muốn cho chị không nghĩ như vậy thì nhất định phải chủ động! Em là ôn tồn khuyên nhĩ thiếu phải dũng cảm chủ động đó!"

"Mày nào có nói như vậy, mày rõ ràng có nói giống với trên web Baidu kia vậy, mày nói là nhĩ tẩu không thích nhĩ thiếu!"

Lời chưa hỏi rõ ràng, hai người lại bắt đầu nhao nhao ầm ĩ lên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tình Cảm Sáng Tỏ, Trộm Hẹn Hò! (2)

Editor: trang bubble ^^

Trên bàn cơm, Văn Đình Tâm mong đợi nghe đối thoại lè tè của hai người, cho dù cũng không đầy đủ, nhưng cô cũng nghe được rất nhiều lời đáng nghe.

Lập tức, tâm trạng tốt lên không ít.

Gần đây, cô phát hiện ra cô thích Nam Thế Dương rồi. Nhưng cũng không cảm thấy Nam Thế Dương thích cô.

Trước sau bị anh từ chối ba lần, cho dù là cô ba mươi hai tuổi da mặt dày cũng cảm thấy mình không có mặt mũi suy nghĩ chuyện như vậy nữa.

Cũng may... cũng may, để cho cô đụng phải một đám tiểu đệ thích tán gẫu lo chuyện bao đồng, lại có thể sẵn sàng nói tất cả suy nghĩ hằng ngày của tên nhóc kia cho cô.

Đối với lần này, cô chỉ có thể bày tỏ đối với đám người kia, người tốt cả đời bình an!

"Nhĩ tẩu, nói tóm lại, cảm tình của nhĩ thiếu đối với chị là tuyệt đối đáng quý trọng, anh ấy coi trọng chị, nhất định chính là may mắn lớn nhất đời này của chị!"

Không biết là tiểu đệ nào nói một câu như vậy, mấy tên tiểu đệ xung quanh hoàn toàn phối hợp gật đầu.

Khác biệt với đời trước, bây giờ nghe những lời này, trong đầu Văn Đình Tâm hết sức đồng ý.

Có thể không phải may mắn của cô sao?

Mặc kệ là đời trước và hiện tại, cô lại có thể có vận may được anh thích như vậy, thật là may mắn đặc biệt!

Cứ như vậy, mang theo cảm nhận không nói ra được, Văn Đình Tâm vẫn chịu đựng đến tan lớp.

Đồng ý ông cụ đến nhà anh làm việc, cho nên sau khi tan học Văn Đình Tâm lập tức chạy tới nhà họ Nam, bỏ mấy trăm đồng ở trên người, Văn Đình Tâm cảm thấy nhất định sẽ dùng đến.

Lúc tới nhà họ Nam đã là khoảng năm giờ, hình như ông cụ cũng rất dễ ý đối với cô, cô vừa tới, bác giữ cửa kia trực tiếp dẫn cô tới một căn nhà khác.

"Lão gia đặc biệt dặn dò cô là học sinh, cho nên bình thường thời gian đi học có thể không cần đến, nhưng thời gian nghỉ ngơi nhất định phải làm đến đúng giờ rồi đi, năm giờ chiều đến mười giờ, chủ nhật tám giờ đến mười giờ, không cho phép xin nghỉ, không có ngày lễ, nếu không khấu trừ tiền công."

Giọng nói ông lão kia rất ngạo mạn, Văn Đình Tâm nghe quen rồi ngược lại cũng cảm thấy không có gì.

Một mạch đi theo ông lão kia, mắt thấy đã rời đi căn nhà Nam Thế Dương ở kia, Văn Đình Tâm khó tránh khỏi mất mát.

Nhà họ Nam là một Gia Tộc lớn, nơi ở gia tộc chiếm diện tích rộng rãi ở khu vực vùng ngoại ô và trung tâm thành phố.

Ở nhà họ Nam, ông cụ phía dưới có sáu đứa con, nhà cửa chia làm sáu căn, chia ra xây dựng ở các phía, Văn Đình Tâm bị ông lão kia dẫn tới một căn nhà phía bắc nhất, nơi đó chính là con trai thứ sáu của ông cụ ở, cũng là nơi ở của cả nhà Nam Dư Kiêu.

"Được rồi, thiếu gia ở bên trong chờ cô đó. Ngài Lục và di Lục đều xuất ngoại rồi, chỉ còn thiếu gia ở nhà, cô chỉ cần phục vụ thiếu gia tốt là được, có gì không hiểu đi hỏi thám Lương trong nhà, bà ấy sẽ nói cho cô biết có việc gì phải làm." Nói rõ ràng, ông lão nhét chìa khóa đến trong tay cô rồi bèn trở về.

Đợi ở dưới lầu căn nhà kia, Văn Đình Tâm ngẩng đầu ngó lên trên, bóp khít khao chìa khóa ở lòng bàn tay, trong đôi mắt lộ ra là đủ loại cảm xúc ngấm ngầm chịu đựng đè nén.

Cô không đoán sai, ông cụ nhất định sẽ phái cô tới chăm sóc Nam Dư Kiêu.

Nhà họ Nam có sáu con trai, Nam Dư Kiêu là con trai của đứa con thứ sáu, nhưng lại không phải con đẻ, là đứa bé của vợ ngài Lục kết hôn lần hai dẫn vào. Mặc dù họ Nam, mặc dù cũng vào gia phả nhưng là cháu trai dư thừa nhất của cả nhà họ Nam.

Nhớ năm đó, Văn Đình Tâm mới vừa vào thành phố gì cũng không hiểu, ông cụ bảo cô đến chăm sóc Nam Dư Kiêu, cô là vô cùng nghe lời.

Mà Nam Dư Kiêu này tâm cơ quỷ quái đã mang bộ dáng dịu dàng đến đối xử với cô, dạy cô kiến thức xã hội thượng lưu, dạy cô tầm tới của nhà giàu có, dạy cô thấy rõ thân phận địa vị của nhà họ Nam, thuận tiện cũng dạy cô làm sao đối mặt Nam Thế Dương.

Lúc ấy, cô còn tưởng rằng Nam Dư Kiêu là một thiếu gia nhà giàu đáng thương, cho nên cũng chưa từng nghi ngờ anh ta, tin tưởng anh đạt tới 70%.

Thậm chí sau đó còn giúp kẻ ngoại lai như anh ta giành gia sản nhà họ Nam với Nam Thế Dương.

Nói thật, màn tổ tụng kia là Văn Đình Tâm tiến hành áy náy nhất, một màn tổ tụng trắng không vinh dự nhất.

Sau một bữa quyết định tài sản thừa kế, trên tòa án, người của nhà họ Nam đã bắt đầu chửi rủa cô.

Nói cô là người tình của Nam Dư Kiêu, nói mất Nam Thế Dương bị mù cũng chịu cô mười năm, nói rất nhiều rất nhiều lời hiện tại cô cảm thấy rất đúng.

Văn Đình Tâm thừa nhận, đời trước mình quá ngu, quá không tự trọng, quá ngu gấp bao nhiêu lần.

Cho nên ngày hôm qua lúc nghe ông cụ nói muốn cô đến trong nhà làm việc, cô đồng ý nhanh hơn bất cứ điều gì.

Thật ra thì cô luôn chờ đợi lúc này, chờ đi tới bên cạnh Nam Dư Kiêu, vợ vết chứng cứ cô cần, sau đó, xuống tay sớm một chút!

Cô phải loại trừ Nam Dư Kiêu, vào lúc thăng nhót thăng nhót lòng dạ hiểm độc này còn chưa trưởng thành!

Đứng ở dưới lầu ngây ngô thật lâu, trước khi đi vào, Văn Đình Tâm làm đủ chuẩn bị tâm lý.

Thăng nhót lòng dạ hiểm độc này kém cô giả bộ 14 tuổi, bây giờ bắt đầu cô cũng phải chơi với anh ta một trận.

Văn Đình Tâm là đi vào từ cửa sau, vẫn giống với đời trước, cô tìm thám Lương báo cáo, ngay lập tức thám Lương dẫn cô tới trước mặt của Nam Dư Kiêu.

Đó là ở phòng sách của Nam Dư Kiêu, Văn Đình Tâm rất cung kính gọi anh "Thiếu gia", ai có thể biết, trong lòng cô đã nhiều lần không nhịn được muốn đi lên bóp chết anh ta!

"Văn Đình Tâm?" Người mặc áo ngủ, phía sau bàn đọc sách, Nam Dư Kiêu cầm một phần văn kiện trong tay nhếch môi khòe môi cười khê với cô, "Bạn của anh hai có đúng không?"

‘Anh hai’ trong miệng anh ta chính là Nam Thế Dương, về chuyện của Văn Đình Tâm và Nam Thế Dương cũng đã sớm truyền đến nhà họ Nam, ông cụ muốn phái Văn Đình Tâm tới đây, Nam Dư Kiêu lập tức liên hệ ý của ông cụ.

"Phải." Gật đầu đồng ý, Văn Đình Tâm cố gắng bảo đảm giọng nói chuyện của mình là bình thường.

Nam Dư Kiêu cắt Đầu Cua (tóc rất ngắn), ngũ quan tiêu chuẩn vừa vặn làm cho anh thoát nhìn cũng rất có bộ dáng con người, trị giá bộ mặt không tính là thấp, vì vậy người chịu tội dưới thân anh ta cũng thật đúng không tính là ít.

"Tuy rằng ông nội cho cô đi đến làm người giúp việc cho tôi, nhưng mà tôi lại biết cô là bạn của anh hai, cho nên tôi sẽ không làm khó cô." Trong tay lật tài liệu, Nam Dư Kiều đi ra từ sau bàn đọc sách, bước từng bước từng bước đến trước mặt cô, dừng lại.

Khóe môi nhếch lên đường cong vừa khéo, khiến gương mặt này thoát nhìn vô cùng dịu dàng, nhưng Văn Đình Tâm cũng không mua khoản nợ.

"Thiếu gia, nếu anh nói không làm khó tôi," Dưới chân lui lại một bước, Văn Đình Tâm vẫn thật là không khách sáo với anh ta, "Vậy bây giờ tôi có thể đi tìm nhị thiếu không?"

Mặt mày xoắn một chút, vẻ mặt Nam Dư Kiều hơi đổi một chút, ngay sau đó mở miệng, "Cô chắc chắn chứ?"

Vốn là anh ta chỉ muốn cho con bé kia một viên kẹo ăn, tiện thể làm ẩn tượng của cô đối với mình khá hơn một chút, không ngờ, con bé này một chút cũng không khách sáo.

Bước đầu xem ra, cô đúng là một người có mục đích đến gần Nam Thế Dương.

"Thiếu gia có biện pháp nào để cho tôi gặp được nhị thiếu hay không? Nếu như có, không biết thiếu gia có bằng lòng giúp đỡ hay không?"

"Vậy cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại tới trong nhà anh hai," Lên tiếng đồng ý, Nam Dư Kiều xoay người bước đi tới bàn bên cạnh.

Lúc quay người về phía Văn Đình Tâm, dĩ nhiên trong lòng này là hết sức không thoải mái.

Ai muốn quan tâm xem bọn họ làm loại chuyện hư hỏng khi gió gù! Nếu không phải là bởi vì sáng sớm nhận được điện thoại đe dọa của Nam Thế Dương, anh mới không chịu ưỡn sắc mặt diễn xuất với loại nhóc con quê mùa này đây.

"Cám ơn thiếu gia, có điều, thiếu gia có thể để cho tôi gọi nói với nhị thiếu một chút không?" Đuổi tới từ sau lưng Nam Dư Kiều, Văn Đình Tâm là yêu cầu không ngừng, dù sao cô biết Nam Dư Kiều không thể nào từ chối cô.

Bởi vì cô là người Nam Thế Dương bảo bọc, nếu Nam Dư Kiều muốn đụng vào cô, vậy thật đúng là không có tư cách gì.

"Văn Đình Tâm, yêu cầu của cô cũng," Không nhận được, Nam Dư Kiều thật sự muốn nói cô đòi câu, nhưng lời đến khóe miệng vẫn là đành phải nhận, "Biết rồi, chờ một chút cho cô nhận."

Đây chính là địa vị phân tằng của nhà họ Nam.

Nói đến thật ra thì cũng rất buồn cười, giống như quy tắc ngầm ở hậu cung vậy, địa vị của ai cao, người đó chính là thủ lĩnh, chính là một con chó bên cạnh cũng đáng giá hơn so với người phía dưới.

Ở nhà họ Nam, ông cụ nhìn trúng Nam Thế Dương, cho nên người Nam Thế Dương quan tâm có thể được hưởng rất nhiều quyền lực.

Cũng như là hiện tại, Nam Dư Kiều ngay cả năng lực ngăn cản Văn Đình Tâm cũng không có.

Bấm điện thoại trong phòng của Nam Thế Dương, Nam Dư Kiều còn chưa kịp mở miệng đã nghe được bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng Nam Thế Dương mừng rỡ, "Có phải Văn Đình Tâm tới rồi hay không? Lập tức để cô ấy nghe điện thoại, ngay!"

"Cho cô," Tầm mắt rơi vào trên người Văn Đình Tâm, Nam Dư Kiều đưa điện thoại lên, phía sau nụ cười không nóng không lạnh là tức giận ẩn nhẫn.

Thật là buồn cười, cùng một thế hệ, giống nhau đều là cháu trai nhà họ Nam, anh lại phải làm nhân viên truyền lời cho Nam Thế Dương?!

"Nhận điện thoại xong thì ra ngoài đi, tôi muốn ngủ một lát." Dặn dò một tiếng, Nam Dư Kiều bèn trở về trong phòng khóa cửa lại.

Văn Đình Tâm cũng không có lòng dạ chú ý anh ta nữa, thật vất vả có cơ hội nói lên đôi câu với Nam Thế Dương, cả ngày nhớ nhung đều xông lên đầu, "Thế Dương, Thế Dương anh không có chuyện gì chứ? Bây giờ khỏe không? Đang ở đâu?"

"Văn Đình Tâm, em không sao chứ? Tối ngày hôm qua không có đợi anh đến rất trễ chứ? Không phải, còn có tên nhóc Nam Dư Kiều kia không có làm khó em chứ? Nếu cậu ta dám để cho em làm việc nhà gì đó, em nói với anh, anh lập tức đi qua đánh cậu ta!" Như nhau, bên đầu kia điện thoại Nam Thế Dương cũng là khó che giấu xúc động.

Nghe được giọng của cô, cả người đều vô cùng hưng phấn.

Ở nhà buồn bực một ngày, cuối cùng Nam Thế Dương vẫn là ngoan ngoãn, vào nửa giờ trước, ông cụ đã bỏ đi vệ sĩ ở cửa. Nhưng mà Nam Thế Dương không dám đi ra ngoài, vẫn luôn chờ đợi điện thoại trong phòng reo.

Thật ra thì anh không ngừng gọi điện thoại cho Nam Dư Kiều, anh cũng gọi điện thoại người mấy nhà còn lại, lại đe dọa từng người.

Nếu mà ai dám bắt nạt Văn Đình Tâm, sau này sẽ là kẻ thù của Nam Thế Dương anh, chờ anh đi ra ngoài, nhất định sẽ không bỏ qua cho người nhà kia.

Sau đó, cũng cẩn thận dặn dò nếu như Văn Đình Tâm đến chóc nhà ai, nhất định phải điện thoại lại cho anh.

Không sai, hiện tại, anh nhận được điện thoại của Nam Dư Kiều.

Nói thật ra, nếu như không phải là lục lọi tra điện thoại gia phả, Nam Thế Dương vốn không ý thức được trong nhà có người như vậy. . .

"Văn Đình Tâm, em biết vị trí bây giờ em ở không? Nói với anh một chút, hiện tại anh sẽ đi qua tìm em." Lấy ra cái áo khoác từ trong tủ quần áo, Nam Thế Dương kẹp điện thoại đang gọi ở bả vai, một tay khác sốt ruột mặc quần áo vào, "Đợi lát nữa em ra ngoài chờ anh ở cửa ra vào, chỉ cần mười phút, anh rất mau là có thể đến."

"Em ở chỗ căn nhà phía cực bắc, có chút hẻo lánh, không biết anh có thể tìm được hay không? Nếu không em đi tới đường giao chờ anh nhé, em mang theo điện thoại di động của anh, anh đến có thể gọi điện thoại cho em." Lúc Văn Đình Tâm đáp lời, cũng là vô cùng tích cực.

Đây vẫn là lần đầu tiên, bọn họ lấy hình thức điện thoại hẹn gặp, từ một góc độ xem ra, thật ra thì rất có mùi vị hẹn hò.

"Được, vậy anh cúp trước, em chờ anh ha, tuyệt đối không được đi ra, chờ anh." Sau khi liên tục dặn dò, Nam Thế Dương mới yên tâm cúp điện thoại.

Sau đó, tâm tình kia là tốt từng hồi!

Mặc áo khoác vào, ra đến trước cửa phòng, suy nghĩ một chút không hợp lại chui vào toilet, ở trước mặt kính sửa sang tất cả cổ áo quần áo một chút, còn dùng lược dính nước chải đầu Lưu Hải (tóc mái ngang) sau này, nho nhỏ lần qua lần lại một hồi mới chạy ra ngoài.

Ra khỏi nhà, tiện tay kéo một người phục vụ để cho anh ta dẫn đến căn nhà của Nam Dư Kiều, dọc trên đường đi, Nam Thế Dương là thúc giục cuống cuống, "Đi gì đấy, chạy đi! Cô chưa ăn cơm sao, cô!"

Tiện tay kéo này còn là một nữ phục vụ, mặc một bộ váy nữ hầu hiện đại, vốn là chạy không nhanh.

Nam Thế Dương cũng không có lòng dạ thương hương tiếc ngọc gì đó, anh chỉ một lòng muốn nhanh chóng đi tìm Văn Đình Tâm, thúc giục người phục vụ kia, thúc giục đến anh cũng gấp gáp, "Sao thể năng cô kém như vậy chứ, cũng không chạy hai bước thể, lại đi rồi!"

"Nhị, nhị thiếu, tôi hơi mệt chút,"

Cái quái gì vậy, nếu không phải là anh không biết đường, cần chịu loại tội này sao?!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Tình Cảm Sáng Tổ, Trộm Hẹn Hò! (3)

Editor: trang bubble ^^

Dứt khoát, nửa đường tiếp đẩy để anh bắt được một người phục vụ nam, lập tức vứt bỏ người phụ nữ ăn hại kia, bảo nam phục vụ kia dẫn theo anh một đường chạy như điên.

Đừng nói, nhà của Nam Dư Kiều kia cách cửa chính thật đúng là không phải xa bình thường. . .

Anh lại chạy hơn mười phút!

Đoán chừng có chiều dài ba cái bãi tập rồi!

Dứt khoát, lúc tới căn nhà kia, Nam Thế Dương thật sự gặp được Văn Đình Tâm mà lòng anh tâm niệm, nhìn cô đứng ở trước cửa chính chờ anh, trong lòng này thật sự là rất thỏa mãn. . .

"Được rồi cậu lần đi," Theo tay vung lên, trực tiếp ném người phục vụ dẫn đường cho anh, đã thấy Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương cảm thấy anh không cần bất kỳ kẻ nào dẫn đường!

"Văn Đình Tâm!"

Lao nhanh một hồi tới trước mặt cô, vui vẻ đến phan phơ cũng không phan lại, trực tiếp lướt qua từ bên cạnh cô, vẫn là bị Văn Đình Tâm nắm trở về.

"Ôi, anh đi đâu vậy," Bộ dáng cuống cuống này trên choker Văn Đình Tâm cười đến trong lòng, kéo anh đến trước mặt mình, bắt đầu chính là giúp anh sửa sang lại lật cổ áo sơ mi lên, "Vội vàng hấp tấp, quần áo cũng không mặc xong, tới gặp em thì một chút hình tượng đều không để ý sao?"

"Không có, trước khi anh tới, quần áo cũng sửa sang lại rồi, tóc cũng chải một hồi," Thở hổn hển hai cái, Nam Thế Dương xin lỗi gãi đầu một cái, "Có thể trên đường chạy gấp nên đều rối loạn."

Liếc anh một cái, Văn Đình Tâm mỉm môi cười khẽ, sửa sang xong cổ áo sơ mi, lại giúp anh sửa lại một chút Lưu Hải ngổn ngang trong gió, nhìn tên nhóc đẹp trai trước mắt, trong lòng đặc biệt tuyệt vời!

"Văn Đình Tâm, ngày hôm qua có phải em đợi anh đến rất khuya hay không?" Nhíu chân mày nhìn về phía cô, Nam Thế Dương cũng rất đau lòng, "Ngày hôm qua anh âm ỉ với ông nội ở trên xe, kết quả về nhà một lần liền bị nhốt vào phòng, điện thoại di động cũng bị tịch thu. Không liên lạc với em được, anh chỉ sợ em sẽ chờ anh đến rất khuya."

"Em đợi đến hơn mười một giờ, anh nói muộn hay không?" Nghiêng đầu, Văn Đình Tâm đối diện anh.

"Trễ như thế à," Nghe được, trong lòng Nam Thế Dương cũng áy náy, "Vậy lần sau em không cần chờ anh, vẫn là đi ngủ sớm một chút. Á,"

Nói còn chưa dứt lời, để cho cô phũ đầu búng trán một cái, đau đến anh mở miệng trách móc, "Em làm gì thế?"

"Không có chuyện gì, chỉ muốn búng anh một cái. Đi thôi, chúng ta đi vào trong phòng nghỉ ngơi một chút," Nói xong, Văn Đình Tâm xoay người đi tới căn nhà bên kia, hai tay chấp sau lưng, uốn thân thể, ngẩng đầu lên, nhìn qua kiểu ngạo đầy mặt.

"Văn Đình Tâm, chờ anh," Cát bước đuổi theo, rất nhanh sẽ đuổi theo bước chân của cô.

Trong phòng, Văn Đình Tâm và Nam Thế Dương rất nhanh chiếm đoạt phòng khách nhà Nam Dư Kiêu.

Vốn là cô đến làm người giúp việc, lại ngoài ý muốn hưởng thụ đôi ngọ của khách.

Thím Lương để Văn Đình Tâm phục vụ nhị thiếu, ngược lại không ngờ nhị thiếu kéo Văn Đình Tâm ngồi xuống ở bên cạnh, sau đó chỉ huy thím Lương bận việc khắp nơi, làm vài việc bụng trà đưa bánh ngọt.

"Không phải là anh nói muốn học tập tốt ư? Hôm nay em yêu cầu bài tập lớp các anh với bạn học anh, đã mang tới cho anh," Lấy ra cặp sách, Văn Đình Tâm đặt từng quyển sách bài tập một vào trên khay trà, "Hôm nay anh không đi học, cho nên cứ tùy tiện làm một chút xem trước, nếu như không biết làm cũng có thể hỏi em."

Nhìn từng quyển từng quyển vở màu sắc rực rỡ trên bàn của cô, Nam Thế Dương đột nhiên cảm thấy có chút nhưc đầu, mặt mày cũng xụ xuống, nhưng tâm mắt chuyển qua trên mặt Văn Đình Tâm đáng yêu, anh lại không nhịn được nhếch khóe môi thầm vui vẻ.

"Trước tiên anh phải làm môn nào?" Vừa quay đầu, Văn Đình Tâm đối diện anh, mắt thấy anh chột thu hồi mặt cười kia, lại giống với trò mặt vậy, chọc cho Văn Đình Tâm không nhịn được cười lên.

"Ha ha, anh thật đáng yêu," Bắt đầu nheo giong mặt của anh, nụ cười của cô vô cùng sáng lãng, Nam Thế Dương nhìn cũng say rồi. . .

"Văn, Văn Đình Tâm," Sau khi phản ứng lại, cả khuôn mặt 'bùm' đỏ lên, thân thể cũng bất giác rụt lui về phía sau, "Sao em lại như vậy chứ."

"Chao ôi, đỏ mặt rồi!" Lần này Văn Đình Tâm bắt lấy lòng dạ nhỏ mọn của anh, "Anh xem mặt của anh đỏ rồi, có hay không?!"

Trước kia cô cũng có chú ý tới loại chuyện anh sẽ đỏ mặt này, nhưng bởi vì đã bị anh từ chối rất nhiều lần, cho nên cũng không dám nghĩ quá nhiều.

Ngày hôm nay sau khi các anh em nói cho cô biết lòng dạ của anh, Văn Đình Tâm đã lớn mặt hơn nhiều, mặc kệ là đùa giỡn hay là cái gì khác, cô cũng cảm thấy không có gì không tiện làm!

"Không có, em nói bậy gì đó," Nâng mặt của mình lên, bị cô đùa giỡn như vậy, thế nhưng Nam Thế Dương không thể luống cuống xử lý.

Nếu như có cái hang gì đó, anh thật sự muốn trực tiếp chui vào!

"Thật sự đỏ mặt, anh xem," Ló đầu lên, ngón tay Văn Đình Tâm chỉ anh, tiếng cười sang sảng không ngừng, làm cho anh càng thêm hốt hoảng, "Đã đỏ thành ra như vậy rồi, thế nào? Là bị sốt hay là thẹn thùng đây?"

"Đều không có, ôi chao, em đừng nhìn, không phải nói làm bài tập ư? Mau bắt đầu đi," Bị cô chỉ chỗ như vậy, Nam Thế Dương thật sự là cảm thấy mắc cỡ chết người.

Một người đàn ông biết ngượng ngùng, cũng thật là đủ vô dụng!

"Ôi, đừng nhìn, thật là," Đưa tay che ánh mắt của cô, Nam Thế Dương quay đầu đi chính là hít sâu một hơi thả lỏng, còn có mấy phần oán trách, "Sao em luôn trêu chọc anh như vậy chứ, một cô gái không thể yên tĩnh một chút sao?"

"Hắc hắc, không phải là em trêu chọc anh, là anh thật là đáng yêu." Nhếch miệng cười, Văn Đình Tâm thành thật trả lời.

Không ngờ, Nam Thế Dương còn không cảm kích, "Nói mò gì đó, con trai cần gì đáng yêu, em mới hẳn là đáng yêu. Không, em một chút cũng không đáng yêu!"

Thu tay lại, gương mặt đỏ của Nam Thế Dương cũng hầu như đẩy lùi đi, cố ý rũ mắt xuống không nhìn tới cô, "Không tán gẫu với em, làm bài tập!"

Tiện tay chọn một quyển sách bài tập tới đây, cầm bút lên, Nam Thế Dương cố làm ra vẻ nghiêm túc.

"Được, anh nghiêm túc làm bài tập, em cũng viết một chút đề án kế hoạch của em." Lúc cầm bản ghi chép lên, vặn nắp bút ra, mở laptop ra, chợt lật tới một tờ bị cô viết lung tung tràn ngập ngày đó.

Một tờ viết tràn ngập cô thích anh. . .

Khi đó, Nam Thế Dương vừa vặn liếc một chút tới đây, gì cũng còn chưa thấy rõ, chỉ thấy cô hốt hoảng lật qua.

"Văn Đình Tâm,"

"Nghiêm túc làm bài tập!" Xoay ngón tay lại chỉ tới anh, Văn Đình Tâm là không cho anh cơ hội mở miệng hỏi dò chút nào.

Bị cô chợt nhắc nhở như vậy, Nam Thế Dương cũng bèn từ từ ngậm miệng, cúi đầu làm bài.

Không khí yên tĩnh một lúc lâu, hình như hai bên đều tiến vào trạng thái nghiêm túc.

Văn Đình Tâm đã lập tức lọt vào trong suy nghĩ đề án kế hoạch của cô, nhưng Nam Thế Dương lại vẽ bức tranh ở trên sách bài tập. . .

Thường xuyên nhìn Văn Đình Tâm một chút, lại nhìn sách bài tập một chút, anh nhìn chăm chú, đó là một loại nghiêm túc.

Nhưng mười phút sau, khi trên sách bài tập của anh xuất hiện, là một mặt người quý dị như quái vật vậy. . .

Nhìn bức tranh xấu xí đến khốc này, Nam Thế Dương lại không nhịn được cười ra tiếng, "Ha ha,"

"Sao vậy?" Nghi ngờ quay đầu, Văn Đình Tâm lại thấy ngay khuôn mặt tươi cười kia chợt lạnh nhạt xuống, cúi đầu nghiêm túc.

Sự trở mặt này của anh, thật rất giống với ảo thuật vậy!

Khóe miệng giật giật, Văn Đình Tâm quay đầu tiếp tục viết.

Ở bên cạnh cô, Nam Thế Dương lật qua một tờ sách bài tập, vén tay áo lên, tiếp tục càng thêm nghiêm túc nhìn chăm chăm cô vẽ vời.

Anh không phải là học sinh thích học tập, ở phương diện này lại giống như trẻ con vậy, không có sức chuyên chú gì.

Một lúc lâu, ở trên sách bài tập của anh lại xuất hiện một bức tranh mặt người quý dị. . .

So sánh lại còn xấu xí bức đầu!

Nam Thế Dương cũng là phục mình rồi. . .

"Ồi, rốt cuộc anh đang làm gì thế?!" Nhô đầu tới, Văn Đình Tâm trực tiếp tới gần phía anh.

"Không có, làm bài tập," Ngụy biện, Nam Thế Dương nhanh chóng lật qua một tờ sách bài tập.

Nhưng mà, Văn Đình Tâm mắt sắc nhìn thấy trên sách bài tập này là một đề mục cũng không làm, cô không nhịn được đưa tay lên, "Cho em nhìn một chút anh viết như thế nào rồi?"

"Ồi, không cần đâu, tự anh có thể giải quyết," Nóng nảy rút sách bài tập lại, lại khoát tay với cô một cái, "Em viết của em đi."

Lần này đáng về anh 'Đất này không có ba trăm lượng bạc' (bắt nguồn từ một câu truyện dân gian 'thử địa vô ngân tam bách lưỡng, cách bích Vương nhị bất đẳng đầu': chỉ người tự cho là thông minh muốn giấu việc gì đó, nhưng kết quả ngược lại càng bại lộ hơn), hoàn toàn gọi lên lòng tò mò của cô.

"Không được, em muốn kiểm tra," Mở lòng bàn tay ra, Văn Đình Tâm nói, "Giao ra đây cho em,"

"Đừng làm rộn, anh làm bài tập rồi," Cúi đầu cố làm nghiêm túc, giả bộ còn rất thật.

Ai yêu này, lại vẫn chơi trò biểu diễn kỹ xảo ở trước mặt cô!

Tên nhóc này tuyệt đối là xem sự thông minh của cô là chó rồi!

Không lên tiếng, Văn Đình Tâm gần kề nhìn chòng chọc anh một lúc lâu, chăm chăm đến khi anh không phòng bị, bất thành lĩnh, ra tay chợt giành đi sách bài tập này.

Nhưng lòng phòng bị của Nam Thế Dương cũng có tiêu chuẩn nhất định, cô bắt được, trong nháy mắt anh cũng dùng sức rút về, lập tức kéo cả người cô tới đây.

"Cho em," Âm ì lên nhiệt tình, Văn Đình Tâm cũng không chú ý tới mình đề ở trên người anh, cướp sách bài tập này, còn cảm thấy rất vui thú vị.

"Không được á...", " Thân thể ngã về phía sau ghế sa lon, Nam Thế Dương cũng là gặp đến mức không chú ý tới động tác thân mật giữa hai người, chỉ là một lòng nghĩ tuyệt đối không thể để cho cô thấy ‘Tác phẩm đồ sộ’ ác ý của anh.

Một lúc như vậy, hai người bắt đầu chơi xô xô đẩy đẩy ở trên ghế sofa.

Trên sofa dài, một người tiến lên trước, một người lui về sau, rất nhanh anh liền nằm vật xuống một cái, thuận thế kéo cô đến trên người mình.

Lúc ngã nhào đó, Văn Đình Tâm không biết là cố ý hay là vô ý, trực tiếp đâm đầu xông lên, cánh môi đặt lên gò má của anh.

Lúc ấy lau hết dầu, trong lòng Văn Đình Tâm thì không thoải mái, đột nhiên cảm thấy mình xấu hổ rồi.

Một người phụ nữ ba mươi hai tuổi bắt nạt tiểu thịt tươi như vậy, thật là không cần mặt mũi mà.

Sắc mặt đỏ ửng mấy phần, buông lỏng tay, khó chịu chống ghế sa lon, "Không chơi, ngồi dậy."

Ai biết, vào lúc này Nam Thế Dương mới vừa rồi cảm thấy chơi ngiên, cô lại không chơi nữa. . .

Chưa bao giờ biết rằng còn có loại phương thức có thể khiến cô chủ động đến gần anh như vậy, chủ động hôn anh. . .

Đây đặc biệt thật có lỗi!

"Văn Đình Tâm, em không muốn à?" Đưa sách bài tập lên, Nam Thế Dương cố gắng lại khơi lên không khí mới vừa rồi.

Nhưng mà, Văn Đình Tâm không thêm nể mặt mũi rồi, "Anh cũng không cho em, em dĩ nhiên không cần."

"Ôi, Văn Đình Tâm," Đứng dậy theo cô, anh thật sự cảm thấy mới vừa rồi không nắm cơ hội để cho cô chủ động hơn một chút, siêu cấp đáng tiếc!

"Em cướp được anh sẽ cho em, như thế nào?"

Giành sách bài tập cái gì, đều là mấy trò chơi của trẻ con, Văn Đình Tâm khôi phục lý trí cảm thấy cũng không còn thú vị gì, "Không thêm, anh không muốn cho em, em sẽ không nhìn."

Chiều này lại không có công hiệu, Nam Thế Dương là khóc không ra nước mắt mà. . .

"Văn Đình Tâm, sao em nhanh như vậy đã từ bỏ rồi chứ,"

". . ."

Trên ghế sa lon, chỗ hai người thoạt nhìn vô cùng thân mật, nếu nói không phải người yêu, hầu như không ai sẽ tin tưởng.

Giữa cầu thang lầu hai, Nam Dư Kiều giấu ở phía sau, nhú chân mày nhìn chăm chú về phía nơi phòng khách kia.

Coi nhà người ta thành chỗ hẹn hò của mình, còn thân mật lộ liễu như vậy.

Thật là khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đầu Cầu Lỗ Mãng, Đụng Trúng Gã Lang Thang!

Một trận cãi cọ ồn ào ngoài phòng khách, thường thường truyền tới từng trận tiếng cười sang sảng, Nam Dư Kiều nghe vào mặt mày đều nhăn lại.

Sáng sớm nhận được điện thoại của ông cụ nói an bài Văn Đình Tâm ở bên đây, anh liền nhân cơ hội thu nhận cô.

Sau đó, lại nhận được điện thoại của Nam Thế Dương, cảnh cáo anh không được bắt nạt Văn Đình Tâm, không được khinh dễ Văn Đình Tâm, càng không được để cho Văn Đình Tâm chịu thiệt.

Mới vừa rồi ngay tại đây, đã nha đầu thôn quê kia đối với anh cũng không chút khách khí, bắt anh phải làm người truyền lời. . .

Đây là nhà anh, nhưng anh phải làm gì, suy nghĩ độc lập đều bị nhiều phương diện khống chế.

Thậm chí không thể phản kháng.

Giống như hiện tại, đây là nhà anh, Nam Thế Dương làm như mình là chủ nhà ở lại trong phòng khách, còn thêm cô gái kia hẹn hò ở đây.

Thật sự khiến người khác chán ghét!

Ở giữa cầu thang trở về phòng, Nam Dư Kiều ngồi lên giường thở mạnh, hai tay nắm chặt với nhau khít khao, gân xanh cũng đều nổi lên.

Anh vẫn luôn chán ghét tên tiểu tử quần là áo lượt kia, từ nhỏ đến lớn, không có chỗ nào khiến cho anh thoải mái...

Tên Nam Thế Dương phế vật kia ở đại gia tộc làm về kiểu ngạo ta đây thì thôi đi, bây giờ còn tới chỗ này ngồi trên đầu của anh, nghĩ lại càng thấy tức giận.

Ông cụ đáng ghét, trong nhà nhiều người như vậy, tìm ai không tốt, liền đem chuyện phiền toái này đổ lên trên người anh!

Phế vật kia thích nha đầu đó có dính dáng gì tới anh? Đưa nha đầu nghèo đến chỗ anh là có ý tứ gì?

“Thật đủ rồi!”

Trong lòng bàn tay kéo căng hết sức, tăng thêm nhiều sức lực, tích lũy khó chịu trong lòng của Nam Dư Kiều rất lâu.

Ở tại cái Nam gia này, vẫn là quanh năm suốt tháng như vậy...

Nói đến cùng, cũng vì anh không giống như đứa nhỏ khác không có tính khí nóng nảy.

Vì ông cụ sợ nếu là những đứa khác sẽ khinh dễ nha đầu kia, sẽ chọc giận Nam Thế Dương, cho nên mới đem nha đầu đến cho anh!

Bởi vì anh đủ thông minh, bởi vì anh xử sự ôn hòa mềm mỏng, bởi vì anh kiêng kỵ Nam Thế Dương, do đó sẽ đối tốt với Văn Đình Tâm, bởi vì ông cụ hi vọng anh có thể thông đồng với nha đầu kia, bởi vì ông cụ biết anh nhất định sẽ nghe lời.

Những suy nghĩ này là nguyên nhân khiến cho anh vô cùng khó chịu, không muốn chấp nhận Nam Thế Dương đáng ghét qua lại với nha đầu, liền mạnh mẽ nhét vào trong người của anh!

Vì anh không phải là người nhà, cho nên hoàn toàn xem anh như một cái thùng rác!

Càng nghĩ càng tức, nhịn không được phát tiết một lúc.

“Đáng ghét!” Một quyền vung ra giữa không khí, sức lực ở trong không khí tản đi, bực tức của anh cũng không giảm đi phân nửa.

Vốn dĩ anh có vẻ trung hậu dễ gần, vào lúc anh nổi giận làm cho anh giống như một tên biến thái.

Anh được mẹ gả tới Nam gia mới mang theo vào, anh thành đứa trẻ dư thừa ở Nam gia, không, kì thật anh không phải là người của Nam gia, không một ai trong Nam gia xem anh là người nhà hết!

Nam Dư Kiều anh từ khi bước vào nhà này, trước sau đều không được chào đón chân chính.

Bây giờ, khi ba mẹ anh song song mất đi khi đi nước ngoài lại càng như vậy.

Lại có thể đem cô gái thôn quê này mạnh mẽ nhét vào bên cạnh anh, bắt anh tiếp nhận...

Hành động tự tư tự lợi không chút nào cố kỵ đến cảm giác của người khác, đều làm cho anh vô cùng khó chịu.

Cho nên dù là ông cụ, hay là Nam Thế Dương, đều là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Nam Dư Kiều.

Trong mắt anh, cả hai ông cháu đều là người bá đạo ích kỉ, đều khinh người, tùy tiện đều có thể ra lệnh cho anh, tự cho là tài trí hơn người.

Hiện tại Nam Thế Dương đã khinh dễ tới trên đầu anh, lại càng làm cho Nam Dư Kiều vốn dĩ đã trách cuộc đời bất công lại càng nhiều thêm hận ý.

Một ngày nào đó, anh sẽ phá hủy toàn bộ Nam gia, để cho hai ông cháu nhà này nếm thử tư vị của người thấp kém!

Tâm tư ý nghĩ lúc này đều là mục tiêu nhiều năm nay của Nam Dư Kiều.

Mà khoảng cách anh đạt đến mục tiêu này đang còn rất xa.

Nhiều năm như vậy, anh vẫn dùng thái độ không nóng không lạnh, tính tình dễ chịu dễ tha thứ nhận được toàn bộ đối xử không công bằng, bây giờ hai ông cháu đem mục tiêu đưa đến nơi này của anh, anh tức giận rồi.

Như vậy về sau, anh thề, anh sẽ khiến cho hai ông cháu không ngừng cãi nhau kịch liệt.

Xoay người trên giường, Nam Dư Kiều lấy gối bịt kín đầu mình. Suy nghĩ bên trong, oán niệm tràn đầy.

Cứ như vậy, Nam Dư Kiều nằm ở trong phòng vẫn luôn buồn bực, nghẹn đến chấy hổng, nghẹn tới chín giờ tối.

Cho đến khi dưới lầu không còn động tĩnh mới xuống lầu.

Bước từng bước xuống cầu thang đến khi xuống dưới, anh nhìn về phía sô pha bị hai người kia chiếm lấy trong phòng khách.

“Kiều thiếu gia, cậu đã xuống.” Thím Lương thu dọn nước trái cây với bánh kem trên bàn, quay đầu nhìn thấy anh bước xuống, lập tức lau tay lên tạp dề bước lại: “Kiều thiếu gia, Nhị thiếu cùng với nha đầu kia vừa mới đi.”

“Ừ.” Hừ lạnh đáp một tiếng, lúc đi đến phòng khách, nhìn ghế sô pha kia, anh nhăn mày nói: “Đem toàn bộ sô pha đổi đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Gật đầu trả lời, thím Lương theo kịp bước chân từ phía sau hỏi: “Kiều thiếu gia, cậu còn chưa dùng buổi tối, có muốn dùng gì không?”

“Tùy tiện đi.” Đút hai tay vào trong túi quần, đứng trước bàn trà, đôi mắt nhú lại: “Đó là cái gì?”

“Gì à?” Thân mình nhanh chóng bước lên, thím Lương đưa tay nhặt cuốn vở lên, lật ra xem vài trang, quay đầu nhìn anh nói: “Kiều thiếu gia, hình như là vở bài tập thi của nha đầu kia, vừa rồi Nhị thiếu nhận điện thoại của lão gia liền đi gấp, có khả năng là để quên.”

“Đưa đây cho tôi.”

Thím Lương nhanh chóng đưa lại, giao cuốn vở kia đến tay Nam Dư Kiều, anh dùng hai tay cầm, cánh tay duỗi dài ra cực kỳ ghét bỏ.

Tiện tay lật vài trang, thấy toàn bài ghi chép chi chít, anh cũng không có hứng thú gì liền đóng vở lại.

Nào ngờ vào giây phút cuối, anh thấy được một thứ không bình thường.

“Ừ?” Nâng mày một cái, rút ra xem.

Một trang giấy viết đầy chữ thích hần mà Văn Đình Tâm viết trước đó, tâm tư lộ liễu khiến cho Nam Dư Kiều ghê tởm.

Tiện tay vút vào sọt rác, xoay người muốn đi.

Nhưng mới đi được hai bước, anh xoay người lại nói với thím Lương: “Đem nhặt nó lên, lau sạch sẽ rồi đưa lên cho tôi.”

“Vâng.” Thím Lương ngay lập tức nhặt cuốn vở lên, vỗ vỗ hai bên, lại nói: “Kiều thiếu gia, tôi ở đây lau sạch nó lại, chút nữa sẽ đưa lên cho cậu.”

“Ừ.” Đáp lại một tiếng, Nam Dư Kiều lại xoay người bước lên bậc cầu thang lên lầu.

Cuốn vở kia, anh nghĩ có thể lợi dụng được.

Chỉ cần đưa đến tay ông cụ, khơi mào chiến tranh giữa hai ông cháu họ là không có vấn đề gì.

Kỳ thật không cần có cuốn vở kia, vào lúc này anh bỗng nhiên ý thức được, cô gái đó có thể làm tài nguyên để lợi dụng.

Nam Thế Dương vốn luôn chán ghét phụ nữ, thậm chí chưa bao giờ chấp nhận một người phụ nữ nào khác, nhưng đối với cô gái kia, cậu ta quá mức để ý.

Sự thực chứng minh, cô gái đó chính là nhược điểm của cậu ta.

Nếu như có thể lợi dụng tốt...

Nghĩ đến đây, Nam Dư Kiều xoay người bước xuống cầu thang, gọi: “Thím Lương.”

“A? Có chuyện gì sao Kiều thiếu gia?”

“Ngày mai nha đầu Văn Đình Tâm kia tới, thím dẫn cô ta vào trong phòng tôi.”

Vào lúc nói ra những lời này, trong lòng Nam Dư Kiều đã nghĩ ra kế sách, tuy nhiên cũng không biết có làm được hay không?

Cùng lúc đó ở bên ngoài, Nam Thế Dương cùng với Văn Đình Tâm kẻ vai đi trên đường nhỏ.

Nam Thế Dương nhận được ba cuộc điện thoại thúc giục của ông cụ, mới không thể không trở về, đã chín giờ, nghĩ lại cũng đến lúc Văn Đình Tâm nên

về nhà, cho nên hai người cùng nhau rời đi.

Từ nhà của Nam Dư Kiêu đi đến cửa lớn một đoạn khá xa, lúc trước anh chạy tới cũng mất hơn mười phút.

Lúc trở về, hai người đi cùng nhau anh cố tình bước chân chậm lại, trái ngược hoàn toàn với cô gái vội vàng đi đằng trước.

“Em có thể sai Đầu Cầu của anh làm việc được chứ?” Năm lấy di động, Văn Đình Tâm đột nhiên mở miệng nói.

“Hả?”

“Em nghĩ muốn dùng Đầu Cầu để làm việc, cậu ta khá thông minh, em có thể không?” Tay lướt qua xem thông tin trên di động, Văn Đình Tâm ngửa đầu lên nhìn anh, có phản ứng câu ý kiến của anh.

“Làm gì?” Mở miệng nói với anh muốn người khác, chuyện này khiến cho trong lòng Nam Thế Dương dâng lên vị chua.

Nhưng mà cô nhìn tới Đầu Cầu, không phải có ý nghĩa kia, để sau này đi theo bên cạnh cô bốn ba mùa nhà, không phải anh bị thay thế sao?

“Bởi vì mỗi ngày em đều phải tới đây đi làm, anh cũng bị ông nội vây khốn, nếu như vậy, siêu thị cùng với Vương Triều giải trí, em muốn tìm người đáng tin cậy có thể xử lý.”

Hiện tại bên người cô có quá ít người có thể dùng được, người có thực lực cũng không có...

Ngày nào có thời gian, cô vẫn nên trở về Nam Giao một chuyến, tìm người có khả năng tiềm ẩn kia.

“Đầu Cầu không được.” Văn không thể chấp nhận một tên con trai khác thay thế vị trí của anh, đừng nói là Đầu Cầu, cho dù đổi thành bất luận ai đi nữa, anh vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Sao vậy? Anh còn có người tốt hơn sao? Là Dương Dư?” Nhắc đến người này, trái lại có mấy phần oán giận anh ta: “Năng lực anh ta rất mạnh, nhưng lại không trung thành.”

“Văn Đình Tâm, em cố tình.”

“Ha ha, vậy đưa Đầu Cầu cho em nha.” Tay vỗ vỗ lên trên bả vai anh: “Chỉ cần anh gọi một cuộc điện thoại, cậu ta sẽ ngoan ngoãn tới tìm em để làm việc phải không?”

“Ừ...” Trả lời không dễ chịu cho lắm.

“Vậy anh gọi điện thoại đi.” Chuyển cánh tay, Văn Đình Tâm nhếch miệng cười với anh: “Nói cậu ấy buổi tối tới tìm em.”

“Buổi tối?” Nam Thế Dương ngăn người, càng không được tự nhiên: “Cần gấp như vậy sao?”

“Đương nhiên, nếu không sáng mai em đến trường, sau đó lại đi về đây làm việc, đến lúc về tới nhà cũng đã là buổi tối rồi.”

Tính toán như vậy, quả thật một ngày cô cũng không có quá nhiều thời gian dư thừa.

Suy nghĩ đến cô đến đây làm việc là vì mình, Nam Thế Dương cảm thấy thật có lỗi với cô.

“Lẽ ra người nên đến đây làm việc phải là người đàn bà đề tiện kia, cũng tại ông nội có ý muốn đổ trách nhiệm cho em.” Quay đầu lại nhìn cô, Nam Thế Dương vô cùng nghiêm túc nói: “Văn Đình Tâm, ngày mai em đừng tới đây nữa, anh sẽ đi tìm ông nội nói chuyện, để cho ông không cần tìm em gây phiền toái nữa.”

“Ông ấy không tìm em gây phiền toái, cũng sẽ tìm anh gây phiền toái.” Nhếch miệng lên cười, nhìn qua bộ dáng của cô tỏ vẻ không có gì quan trọng: “Cho nên, em tới đây còn vì muốn đồng cam cộng khổ chia sẻ với anh. Em đến đây, ít nhất cũng có nhìn thấy anh mỗi ngày, có thể biết được anh có bị ông nội mắng hay là đánh anh không?”

Cho nên, nguyên nhân cô đáp ứng đến đây làm người giúp việc là vì anh sao?

Nam Thế Dương lập tức diễn giải lời cô nói thành ý nghĩa như vậy.

Văn Đình Tâm không thiếu tiền, cũng rất thông minh, biết bảo vệ lợi ích của mình như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đầu Cầu Lỗ Mãng, Đụng Trúng Gã Lang Thang! (2)

Lăng Quên-

“Văn Đình Tâm, cho nên mục đích em muốn tới đây làm giúp việc là vì tôi phải không?” Ngón tay chỉ vào chính mình, lần thứ hai xác nhận lại, trong lòng có chút khản trương nho nhỏ.

“Không phải anh thì còn ai!” Mang theo nụ cười, Văn Đình Tâm chỉ chỉ vào mũi anh, giọng nói về mặt vô cùng cung chiêu: “Ngoài anh ra, anh xem em còn có đề ý qua ai nữa chưa?”

Đúng vậy, đi theo bên cô lâu như vậy, Nam Thế Dương chưa bao giờ thấy cô quá quan tâm ai.

Mà đối với anh, từ đầu đến cuối cô đều đối xử vô cùng tốt.

“Kia, nếu đã nói vậy, ngày mai em vẫn hãy đến đây đi.” Gãi gãi đầu, Nam Thế Dương ngây ngô cười nói: “Ngày mai anh cũng đi học, sau đó cùng nhau trở về. Buổi tối, tôi gọi Đầu Cầu đến chờ em về.”

“Ừ, vậy mới đúng.” Tay chỉ chỉ điện thoại, cô nói lại: “Vậy bây giờ có thể gọi điện cho Đầu Cầu được rồi chứ?”

Nhận lấy điện thoại, Nam Thế Dương lướt qua danh bạ, tìm số của Đầu Cầu. Rất nhanh, điện thoại liền thông rồi...

Đầu Cầu nhận được thông báo, tiểu tử kia cực kì hăng hái, liền đáp ứng một lời, sau đó liền nói sẽ chạy xe nhanh tới đón Văn Đình Tâm.

Sự thực chứng minh, Đầu Cầu là một tiểu đệ rất có năng lực làm việc, lại còn có diện mạo xấu xí.

Vì tư tâm mà nói, Nam Thế Dương vì điểm này mới an tâm đem Văn Đình Tâm giao cho cậu ta.

Nói anh nhỏ mọn cũng được, nói anh lòng dạ hẹp hòi cũng không sao, bây giờ anh đã nghĩ rõ rồi.

Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ quá quan tâm một người con gái nào, nhưng hiện tại anh có cảm giác đối với Văn Đình Tâm.

*^&^Lăng@#2\$Quên\$#L3%^Qu4y\$%D034n@!

Một khi đã như vậy, Văn Đình Tâm chính là người của anh.

Mặc dù hiện tại anh cũng chưa có một hành động theo đuổi nào...

Hai người bước đi chậm chậm trên đường, rốt cuộc cũng đến lúc phải chia tay, vì tránh quá mức rêu rao truyền đến tai ông cụ, đến nơi hơi có nhiều người, hai người liền tách nhau mỗi người đi mỗi ngã.

Nam Thế Dương trở về nhà chính, Văn Đình Tâm đi về cửa lớn.

Đúng như dự đoán, cô vừa đi ra ngoài cổng lớn liền nhìn thấy Đầu Cầu đang hoàng đường đứng đợi ở đó.

Toàn thân ăn mặc quần áo da đen, Đầu Cầu ngồi ở trên một chiếc xe mô tô, một chân gác lên trên, trong tay ôm một chiếc mũ bảo hiểm, tỏ ra thích thú vô cùng rõ ràng.

Nhìn thấy cô từ cổng bước ra, Đầu Cầu toét miệng cười vô cùng nhiệt tình, ánh mắt nhìn qua đã híp lại thành một đường thẳng: “Nhị tẩu, ở đây.”

Cô vội vàng đi tới, dừng lại trước mặt cậu, lần thứ hai đánh giá quan sát kĩ cậu, cảm thấy vô cùng buồn cười: “Ồ, nhìn qua vô cùng đẹp trai.”

“Ha ha, hôm nay đẹp trai, ánh mắt nhị tẩu vô cùng tốt giống tôi!” Dựng thẳng ngón cái, một câu khen này của Đầu Cầu, lại khen cả hai người.

Có năng lực giao tiếp hay không liền thể hiện ở trong câu nói này.

Văn Đình Tâm di chuyển tầm mắt từ người cậu lên chiếc xe, không khỏi có nấy phần ghét bỏ: “Chúng ta đi cái này về.” di3n^d94n-L3^.Quys.D96^n.c0m

“Đúng vậy.” Vô vô chỗ ngồi lái xe của mình, Đầu Cầu ngược lại vô cùng đắc ý: “Nhị tẩu, chiếc xe nhỏ này chạy nhanh trong chớp mắt, chạy ở trên đường cũng khiến người khác rớt cả tròng mắt. Chỗ ngồi cũng rất thoải mái, cam đoan nhị tẩu ngồi lên vô cùng dễ chịu!”

Không thấy rõ, cậu ta cái người nho nhỏ này lại vẫn yêu thích khoe khoang.

“Này, cái này ngồi lên có thể khùng bổ hay không?” Đánh giá toàn thân cái xe thật lâu, trong lòng Văn Đình Tâm khó tránh khỏi do dự.

“Sẽ không, chiếc xe này của tôi đã được cải tạo phòng chấn động rồi.” Lại vô vô chỗ ngồi, Đầu Cầu đưa mũ bảo hiểm qua nói: “Nhị tẩu ngồi lên thử xem, bảo đảm chị ngồi lên lần đầu, nhất định muốn ngồi lần thứ hai.”

Đĩ nhiên, cô sẽ không có khả năng muốn ngồi lần thứ hai. . .

Nhận lấy mũ bảo hiểm cậu ta đưa qua, đội lên tự cài dây cho mình, do do dự dự, cuối cùng Văn Đình Tâm vẫn ngồi lên xe.

Ngồi trên xe, hai tay cô nắm chặt hai bả vai của Đầu Cầu: “Đi thôi, chở tôi về nhà.”

“Nhị tẩu, chị ở chỗ nào?”

“Ở đường phía tây, đi đến đó tôi sẽ chỉ đường.”

“Được rồi, ngồi yên nhé!”

Dưới chân xe nổ, tay nắm lên ga, lập tức xe rít gào chạy đi.

Tốc độ vô cùng nhanh, lập tức dọa Văn Đình Tâm. Đó là vì tốc độ trong nháy mắt lên cao mấy mã lực.

Đội mũ bảo hiểm, Văn Đình Tâm vẫn có thể cảm nhận được tiếng gió gào thét bên tai, vô cùng điên cuồng.

“Woooo!” Đằng trước, Đầu Cầu còn giúp vui cao giọng la hét.

Đứa trẻ này, trong lòng Văn Đình Tâm như có hàng ngàn con ngựa chạy như điên. . .

Đây là hứng thú của người trẻ tuổi sao?

Không được, cô quả nhiên già rồi. . . Hoàn toàn không thương thức được.

“Nhị tẩu! Chị nghe được không? Như vậy có phải vô cùng sáng khoái không?” Đầu Cầu lớn tiếng, bộ dáng vô cùng hưng phấn.

“...” Hét to như vậy, kẻ điếc mới không nghe được. . .

“Nhị tẩu! Có cảm thấy như vậy rất ngẫu không?”

“...” Chỉ có những người có sở thích này mới thấy ngẫu.

“Nhị tẩu! Nhị thiếu nói về sau tôi là người của chị. Xin chỉ giáo nhiều hơn!”

“...” Nào cô bị chấp mạch rồi mới có thể nhận lấy tên tiểu tử ngu ngốc này để làm việc!

Bật chặt hai mắt, trong lòng ngực Văn Đình Tâm đập “bàng bang” không ngừng.

Một đường chạy điên cuồng cho tới nhà. . .

Xe máy chạy trực tiếp đến cửa nhà cô mới dừng lại, Văn Đình Tâm lúc này sắc mặt đã xanh mét, chân cũng mềm nhũn luôn rồi. Lãng ##Quên

“Nhị tẩu! Cảm giác thế nào?” Rút chìa khóa ra, Đầu Cầu cực kì hứng thú đi theo sau hỏi tới.

Nào biết không có câu trả lời nào còn bị cô gõ mạnh một cái vào sau ót. . .

“A. . .” Xoa xoa cái ót, Đầu Cầu nháy mắt ủy khuất: “Nhị tẩu, sao lại đánh tôi?”

“Không đánh cậu tôi không hết giận được biết không?” Tay cầm lấy mũ bảo hiểm, Văn Đình Tâm nhét mạnh vào trong ngực cậu, nhin không được dạy dỗ: “Chàng trai trẻ, cậu có biết lái chiếc xe này chạy nhanh trên đường rất dễ gây ra tai nạn không? Chạy tốc độ cao như vậy, lỡ đụng trúng người khác, đến lúc đó muốn cứu cũng chưa chắc cứu được, có biết không?”

Trong lòng không thoải mái, liền giảng dạy đạo lý lớn, đây chính là tính cách dong dài của một cô gái ba mươi hai tuổi.

“Sẽ không, nhị tẩu, tôi lái xe vô cùng tốt.” Vừa mới khen ngợi bản thân, nhìn sắc mặt Văn Đình Tâm, Đầu Cầu sửa lời: “Được rồi, nhị tẩu, lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Ngày mai cậu đổi chiếc xe hơi đi, về sau đừng dùng xe này nữa.” Chính lại mái tóc hỗn độn, Văn Đình Tâm xoay người vào nhà, lúc này một chút cũng không muốn ghé mắt nhìn chiếc xe kia nữa.

“Nhưng mà nhị tẩu, tôi không có bằng lái.” Đuổi theo bước chân cô, Đầu Cầu lái nhai lâm nhâm: “Nhị tẩu, tôi lái chiếc xe này vô cùng an toàn, tôi đã dùng nhiều tiền để cải tạo lại. Nếu chị sợ, lần sau tôi sẽ lái tốc độ chậm lại, làm cho chị an ổn, được không?”

“Nhị tẩu, chị ngàn vạn lần đừng vì chiếc xe này mà không cần tôi. Chị không biết đã lâu rồi tôi chưa nhận nhiệm vụ nào hết, nhị thiếu đi ra ngoài lang bạt cũng chưa từng mang tôi đi theo, rất không dễ dàng mới được anh ấy giao nhiệm vụ.”

“Đầu Cầu!” Văn Đình Tâm quay đầu lại nhìn cậu. “A, nhị tẩu!” Ánh mắt chớp chớp như muốn tranh thủ đồng tình của cô.

“Ngày mai đi học lái xe.”

“Dạ được, nhị tẩu!”

Vui mừng đáp ứng, lập tức Đầu Cầu liền bổ sung: “Nhị tẩu, trước khi học xong, còn phải làm phiền chị chấp nhận tôi dùng xe này nhé.” @#LQĐ*&#

“Được rồi được rồi, không nói nữa, theo tôi vào nhà.” Xoay người qua hướng khác, Văn Đình Tâm liền dẫn cậu vào trong nhà.

Đi theo Văn Đình Tâm vào nhà, trong lòng Đầu Cầu vô cùng kích động.

Nói thật ra, trước giờ Đầu Cầu ở bên người của Nam Thế Dương là người phụ trách làm những chuyện vặt.

Nếu có một ngày nào đó ra ngoài chém người hoặc phải đánh nhau, cậu nhất định bị cho ở lại trông coi địa bàn.

Nguyên nhân như vậy, rất nhiều lúc Đầu Cầu đều nghi ngờ năng lực của chính bản thân. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, cậu lại cảm thấy chính mình không có gì không làm được, liền bỏ đi suy nghĩ đó.

Bây giờ Nam Thế Dương phái cậu đến chỗ Văn Đình Tâm làm việc, việc này khiến cho cảm giác được mình được trọng dụng rồi!

“Cậu ngồi đó trước đi, chờ tôi một lát.” Tựa tay chỉ về phía sofa trong phòng, Văn Đình Tâm đi thẳng vào phòng của mình.

Ngồi ở bên ngoài, nhìn Văn Đình Tâm vẫn chưa ra, Đầu Cầu ha miệng cười ngây ngô, nhìn thấy cô đi ra, nét mặt kia liền thu lại, cực kì trấn định.

“Đầu Cầu, biết buôn bán không?” Vào lúc Văn Đình Tâm trở lại, trên tay cầm theo một cuốn sổ, đây là bản ghi chép mỗi đêm cô đều nhét ngay đầu giường.

Mỗi ngày cô đều giống như viết nhật kí viết lại tiết triển của những hạng mục.

“Nhị tẩu, năng lực buôn bán của tôi thì không cần phải nói, chị không biết, lúc tôi chưa gặp nhị thiếu đã từng đi bán thịt dê ngoài chợ đêm, quán chợ đêm đó của tôi là thơm ngon nhất cũng bán đắt nhất. Sau này tôi không bán nữa, còn có người mỗi ngày nhắc đến quán của tôi!” Lập tức tự khen chính mình một trận, vô cùng không biết xấu hổ.

Ngược lại, Đầu Cầu có tài ăn nói rất khéo.

Cười nhẹ đi lại, cô mở cuốn sổ ra ngồi xuống bên cạnh Đầu Cầu: “Ngày mai đi mua nhà giúp tôi.”

“Cái gì? Mua nhà?” Kinh ngạc chốc lát, Đầu Cầu có chút không phản ứng kịp: “Nhị tẩu, chị vừa mới nói mua nhà sao? Chứ không phải thuê nhà?”

“Không sai, là mua nhà.” Đặt cuốn sổ ở trước mặt Đầu Cầu, phía trên Văn Đình Tâm có vẽ bản đồ sơ lược ở nội thành, bên trong có mấy căn nhà ở, được cô dùng bút đỏ khoanh lại.

“Cậu xem, tôi mua bốn căn nhà ở bốn con đường này, bây giờ tôi tiếp tục mua, ngày mai tôi cho cậu một nhiệm vụ, tiếp tục mua bốn căn nhà nữa ở những khu này.” Cầm cây viết, khoanh lại toàn bộ những căn nhà ở đường nào cô muốn mua.

Giống như suy nghĩ lúc trước của cô, cô muốn mở ra một phố buôn bán bách hóa ở nội thành chỉ thuộc về cô.

Nói như vậy, ở trên mỗi đường, cô cần phải có hơn phân nửa nhà cửa của chính mình, như vậy mới có bảo đảm thành công được.

Cho nên việc mua nhà này, vẫn phải tiếp tục mua, ở khu vực bên trong, đã có kế hoạch thu mua...

“Bốn, bốn căn sao? Nhị tẩu?” Một lần nữa Đầu Cầu lại nghi ngờ chính mình có khả năng nghe nhầm hay không.

Mua nhà làm gì? Mua nhà nhiều như vậy có tác dụng gì? Lại còn mua nhà ở trong một khu vực lại càng không thỏa đáng rồi.

Nghĩ lại những người có tiền đều thích mua nhà rải rác, ở mỗi khu vực mua một cái, để thuận tiện mình đi đến đâu cũng có thể ở lại.

Cho nên cô một lúc mua nhiều nhà ở cùng một khu vực như vậy, Đầu Cầu không thể hiểu được...

“Nếu cậu có năng lực, mua được trên bốn căn càng tốt.” Bàn tay vỗ vỗ bả vai cậu, Văn Đình Tâm cười nói: “Vậy còn phải xem tài ăn nói của cậu đã động được bao nhiêu người.”

Nghe nói mua nhà không phải có rất nhiều yêu cầu sao? Xem hướng nhà thế nào, phong thủy ra sao đều không để ý sao?

Có thể tùy tiện mua sao cũng được chứ?

“Nhị tẩu, chị xác định cứ tùy tiện mua như vậy sao? Nếu nhà có khả năng không tiện nghi thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Đầu Cầu Lỗ Mãng, Đụng Trúng Gã Lang Thang! (3)

Tiền Đầu Cầu về, Văn Đình Tâm liền lập tức đi gội đầu tắm rửa, chuẩn bị lên giường nằm.

Đêm qua ngủ trên ghế sofa bị sỏi cổ, từ nay về sau cô không muốn nằm ngủ trên ghế sofa gỗ lim cứng rắn này nữa. Tắt đèn, nằm trên giường mở mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ có chút điểu lơ lửng, cảm thấy chuyện phía trước phải làm còn rất nhiều...

Về việc phải kiếm tiền, phải quật khởi, phải báo thù, cũng như tình cảm cá nhân.

Việc kiếm tiền mới bắt đầu kiếm, hiện tại lại vừa đụng phải Nam Dư Kiêu, cũng chỉ mới phát triển tình cảm với chồng cô.

Tất cả mọi việc đều đang tiến triển chậm rãi.

Nhưng so với kiếm tiền, so với việc khác, hiện tại Văn Đình Tâm nghĩ rằng trộm được một phần văn kiện trong tay Nam Dư Kiêu mới quan trọng.

Đó là phần văn kiện vô cùng có hại cho Nam Thế Dương, về thân thế của anh.

Kiếp trước vào lúc giúp Nam Dư Kiêu thoát di sản, khi giao lên bản văn kiện đó, liền tiếp giúp cho Nam Dư Kiêu chiếm được thế thượng phong.

Đến giờ, Văn Đình Tâm vẫn còn nhớ từ chữ trong bản văn kiện đó.

Mà phần văn kiện đó do chính mẹ của Nam Thế Dương viết.

Lúc đó nhận lấy bản văn kiện, Văn Đình Tâm vẫn còn nghi hoặc, trên đời sao lại có một người mẹ như vậy?

Vứt bỏ đứa con của mình không nói, còn có thể viết ra một văn kiện kéo chính con ruột của mình xuống nước.

Nhưng vì kiếp trước cô giúp đỡ Nam Dư Kiêu, nên khi nhận lấy bản văn kiện này, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp nhận lấy.

Bây giờ chỉ cần tìm ra bản văn kiện này, sau đó phá bỏ.

Chỉ cần phá hỏng văn kiện này, Nam Dư Kiêu đối với cô không còn nguy hiểm nữa.

Sớm đem chuyện này giải quyết, sớm xong một việc...

**

Sáng sớm hôm sau, có lẽ trời vẫn chưa sáng hẳn, Đầu Cầu đã ăn cần chờ trước cửa nhà Văn Đình Tâm rồi.

Ngược lại cậu là người càng ngăn cản càng hăng hái, bằng chứng là việc nên làm vẫn phải làm, an phận làm tốt chuyện này.

Vẫn đợi cho đến bảy giờ sáng, Văn Đình Tâm bước ra khỏi cửa.

“Nhị tẩu!” Bỗng chốc nhếch miệng cười, lúc Đầu Cầu đi tới về mặt vô cùng nhiệt tình: “Buổi sáng tốt lành nhé nhị tẩu!”

“A, cậu...” Nhìn nhìn đến cậu, nhất là chiếc xe kia, nháy mắt Văn Đình Tâm nhíu chặt mày: “Sao cậu lại tới đây?”

Vẫn chẳng kiêng nể lái chiếc xe quý quai này tới đây...

“Nhị tẩu, tôi mua buổi sáng cho chị, bánh bao cùng với sữa tươi.” Đưa đến một cái túi dừng lại trước mắt cô. “Hôm qua nhị thiếu đã ngàn vạn lần dặn dò tôi nhất định phải chờ chị tới trường, thiếu gia nói chị thích ăn bánh bao thịt, tôi đã phải chạy vòng một đường xa để mua đó!”

“Như vậy à.” Duỗi tay nhận lấy cái túi, Văn Đình Tâm bắt đầu đi: “Vay cảm ơn cậu.”

Người ta nhiệt tình như vậy, cô cũng không nên gọi xuống một ca nước lạnh, nghĩ lại nếu đã là dặn dò của Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm không có lý do gì để từ chối.

“Nhị tẩu, chị muốn ăn sáng trước, hay đi đến trường trước?” Quay trở lại mong chờ chiếc xe của chính mình, lúc Đầu Cầu quay đầu lại nhìn cô, về mặt vô cùng sáng lạn: “Tôi hôm qua tôi đã đem chiếc xe này đi cải tiến, đảm bảo chị ngồi lên vô cùng thoải mái.”

“Như vậy sao?” Cuối cùng Văn Đình Tâm cũng không nhẫn tâm cự tuyệt, người ta đã có ý tốt như vậy, nói lời từ chối cũng quá không lễ phép: “Vậy chúng ta đi trước.”

“Được, mời nhị tẩu qua bên này.” Chắp tay thi lễ, bộ dáng Đầu Cầu vô cùng giống như đang đóng kịch cổ trang.

A dua nịnh hót...

Trong lòng dao động, Văn Đình Tâm bắt đầu dỗi lên xe.

Sau khi hai người lên xe máy, đệm lót dưới mông Văn Đình Tâm, cảm giác có phần dễ chịu hơn, cô cũng không hỏi, Đầu Cầu phía trước đã lên tiếng giải thích: “Nhị tẩu, tôi đem đệm xe đổi thành đệm mềm, chị cảm thấy sao?”

“Vẫn còn tốt.” Ngón tay bắt đầu dò xét néo lấy đệm xe, độ đàn hồi vô cùng tốt, bởi vậy có thể thấy được, xác thật có gia tăng thêm một chút.

Trái lại, xú tiểu tử này cũng cẩn thận, là tay sai đắc lực rất tốt!

“Vậy tốt rồi, nhị tẩu ngồi chắc nhé, tôi bắt đầu đi đây!” Vừa mới nói xong, xe “hư” một cái bay ra ngoài, tốc độ vẫn giống như tối hôm qua, cuồng dã như thế...

Sáng sớm trên đường lớn vẫn có khá nhiều người, Đầu Cầu chạy xe với tốc độ như vậy thật sự dọa Văn Đình Tâm chảy mồ hôi toàn thân.

“Nay, chạy chậm chút!” Híp mắt hét chói tai, trong giây phút này cô thật sự hối hận đã quyết định bước lên ngồi chiếc xe này rồi.

“Không có chuyện gì đâu, Nhị tẩu, cực kì an toàn!” Miệng nói như vậy, Đầu Cầu vẫn giảm tốc độ lại. Cậu cảm thấy chạy như vậy đã chậm rồi, nhưng đối với Văn Đình Tâm vẫn như nhanh cũ...

Nhưng an toàn thế nào cũng có đôi lúc xảy ra sơ suất.

Vốn dĩ cậu đi trên đường đều rất trơn trượt, đông tránh tây né, thay đổi phương hướng gì đó đều rất đẹp trai, nhưng đến một khúc đường bỗng nhiên xuất hiện một đứa bé.

Cũng vừa đến lúc đó Văn Đình Tâm mở mắt ra nhìn một chút, nhìn thấy đứa bé kia trái tim muốn ngừng đập. “A!”

“Két” tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, hể ai nhìn thấy một màn trước mắt này, chỉ sợ bị dọa đến đau tim...

Sắp tới đứa bé, đầu xe mạnh mẽ đổi hướng, lập tức bị trượt bánh xe, toàn bộ xe tông vào buồng điện thoại bên đường.

Cho đến lúc này phanh xe đều không dùng được, Đầu Cầu chỉ có thể mạnh mẽ khống chế phương hướng chiếc xe sau khi đụng vào buồng điện thoại sẽ có thể dừng lại.

Ai biết lại có chuyện ngoài ý muốn. Trong buồng điện thoại lại có một người lang thang đang ngủ.

“Tránh ra, tránh ra nhanh!” Lúc nguy cấp, Đầu Cầu cũng hoảng hốt, bao gồm luôn cả Văn Đình Tâm đang ngồi đằng sau, đầu óc không thể dùng được...

Những người đi đường xung quanh cũng bị bọn họ dọa cho bẽ mặt.

Hình ảnh giống như trong phim vậy, một chiếc xe máy mạnh mẽ tông vào buồng điện thoại, buồng điện thoại kia liền thay đổi hình dạng, mà người lang thang ngủ bên trong thân thủ cũng nhanh nhẹn, giống như bị đụng ở phía sau, lập tức lăn mấy vòng tránh đi.

Cuối cùng chiếc xe mắc kẹt trong buồng điện thoại, buộc phải dừng lại.

Ngoài ý muốn chỉ xảy ra trong vòng vài giây, mặt Văn Đình Tâm trắng bệch mới phản ứng lại, tim đập mãnh liệt.

“Cầu, Đầu Cầu?” Đẩy đẩy Đầu Cầu ngồi phía trước, thấy cậu không nhúc nhích, làm cô lo lắng: “Không có chuyện gì đi?”

“Cậu ta đương nhiên không có việc gì rồi! Người có chuyện chính là tôi...” Một bên ở trên mặt đất, người lang thang bị đụng văng ra ngoài đang nắm tay nhìn đau: “Các người chạy xe kiểu gì vậy? Muốn liều mạng à?”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Khẩn trương thì trên xe bước xuống, Văn Đình Tâm quay đầu nhìn hai bên, đi lên phía trước nhìn xem Đầu Cầu có bị làm sao không: “Đầu Cầu, cậu sao rồi?”

Ở trước mặt cậu gọi hai lần, tiểu tử kia mới có phản ứng gượng gạo: “Nhị tẩu, đụng trúng người rồi?”

Không tới bây giờ trong lòng cậu vẫn còn lo lắng có phải đụng trúng người hay không?

Nếu đã như vậy, chạy xe nhanh như vậy để làm gì?

“Đừng trúng rồi! Cậu xem chuyện tốt cậu làm đi, tôi đã nói đi chậm một chút rồi!” Nhìn cậu không có việc gì, Văn Đình Tâm không nhịn được tức giận: “Không có chuyện gì lại đùa giỡn xem có đẹp trai không làm gì, lái xe thành như vậy! Nhìn qua người này cũng không quá nghiêm trọng, nếu không chính là một mạng người đó!”

Nói khiến cho Đầu Cầu cúi thấp đầu xuống, Văn Đình Tâm mới hơi nguôi giận: “Bây giờ chờ người ta đi bệnh viện trước, chuyện khác để qua một bên.”

“Dạ...” Đầu Cầu đáp ứng trả lời.

Xoay người lại, Văn Đình Tâm nhìn người lang thang bọn cô đụng phải, chỉ thấy ông ta giữ cổ tay, lòng bàn tay một mảnh màu đỏ máu tươi che kín.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi tiên sinh!” Cô luôn miệng áy náy đi lại, ở trước mặt người lang thang ngồi xuống: “Bạn của tôi không cố ý, vừa rồi trên đường tránh đụng phải cậu bé đột nhiên chạy ra, không nghĩ tới khiến cho tiên sinh bị thương, bây giờ để chúng tôi chờ tiên sinh đi bệnh viện xử lý vết thương!”

Đứa nhỏ vẫn đứng ở bên kia đường, chẳng qua lúc này được người lớn che chở, nhìn qua cô cũng không có nói dối.

Mà thái độ này cũng khá tốt, người lang thang cũng không muốn truy cứu tiếp: “Được rồi, được rồi, chờ tôi đi bệnh viện trước đã, băng bó cánh tay của tôi.”

Giọng nói nghe rất quen, có mùi vị thuốc lá và giọng rượu, giống như đã nghe qua ở đâu. Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn người lang thang trước mặt: “Là tiên sinh sao?”

“Ài?” Người lang thang cũng ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt nhăn lại: “Cô quen tôi?”

“Ừ!” Gật đầu mạnh một cái, Văn Đình Tâm nhanh chóng xác định: “Ngày đó ở trong công viên, ngài đưa cho tôi một tờ rơi, tôi mời ngài ăn bánh bao, còn nhớ không?”

Vừa nói như vậy, trong đầu người lang thang mới có chút miễn cưỡng nhớ lại chuyện này.

Giống như một buổi sáng ngủ ở trong công viên, có cho một tiểu nha đầu tờ rơi, sau đó liền thấy tiểu tử Nam Thế Dương.

Ông trốn đi...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chứa Chấp Kẻ Lang Thang, Anh Bạn Nhỏ Nhận Ra! (1)

Sáng sớm nay, Văn Đình Tâm xin nghỉ. Theo Cầu Đầu cùng nhau đưa kẻ lang thang đến bệnh viện, sau khi băng bó xong vết thương ngoài trên tay, thấy dưới chân chú ta chân thấp chân cao, Văn Đình Tâm đề nghị chú ta cũng để khám chân.

Kẻ lang thang nói cho cô biết, chân này của chú ta là trẹo khi đuổi theo một tên trộm mấy ngày trước, không có quan hệ với cô, không cần cô chịu trách nhiệm.

Nhưng mà ở lòng Văn Đình Tâm lại kiên trì tiếp, vẫn là chụp hình, cũng đồng thời khám cho cái chân này.

Đừng nói, vừa nhìn trên chân này gãy xương, thật đúng là nghiêm trọng hơn nhiều so với tay. Ở đâu là trẹo gì, căn bản là xương đã tan nát, chẳng qua bên ngoài thoáng nhìn cũng là một mảng bầm đen.

Trước khi bác sĩ kia viết toa thuốc nhìn một chút Văn Đình Tâm và kẻ lang thang này, một học sinh, một người vô gia cư, đoán chừng trên người hai người cũng sẽ không có tiền gì, vì vậy cũng nói chuyện trước mặt, "Xương này nứt rồi, yêu cầu thuốc lưu thông máu cho anh, nhưng mà tương đối tốn tiền, đại khái phải 70-80 đồng, có thể gánh vác thì tôi sẽ ghi, không thể thì tôi ghi cho anh hai tám thuốc cao dán, nhưng hiệu quả có thể không tốt như vậy."

Nghe xong lời này, kẻ lang thang là trực tiếp từ chối, không suy nghĩ nhiều thêm, "Không sao, cứ hai tám thuốc cao dán đi. Đây đều là máu bầm, hấp thu là có thể tan đi."

"Tuy là máu bầm, nhưng vết thương anh ở mắt cá chân, máu tuần hoàn không tốt, nơi đó vẫn tương đối khó lành, hơn nữa này tổn thương dồn nén tích lũy lâu ngày dễ dàng thành bệnh tật, về sau cũng có khả năng diễn biến thành phong thấp," Từ phương diện chuyên nghiệp, bác sĩ kia nghĩ giải thích tốt hơn, nhưng nhìn kẻ lang thang, cho rằng anh ta vốn không gánh vác nổi, vẫn là thôi đi, "Vậy cũng tốt, vậy hai tám thuốc cao dán một chút trước."

"Không không không, kê đơn thuốc đi," Vừa nói chuyện chính là Văn Đình Tâm, ngược lại cô cũng không tiếc tiền, nghe bác sĩ nói tình huống kia, cô thật sự là quan tâm kê lang thang, "Bao nhiêu tiền tôi cũng chi, đều kê thuốc tốt đi, loại tốt nhất đó."

Lời nói này giống như một phú bà, trong nháy mắt đồng loạt rước lấy ánh mắt nhìn chăm chú của kê lang thang và bác sĩ.

"Yên tâm, tôi có tiền, cứ việc kê," Tác phong mạnh mẽ phát tay một cái, Văn Đình Tâm còn thuận tay móc ra ba, bốn tờ tiền giấy 100 đồng rải rác từ trong túi.

Một số tờ 100 đồng vo thành cục, phía trên chiếu đầu bốn người, cho bác sĩ kia một viên Định Tâm Hoàn rất tốt, "Vây tôi kê toa, đợi lát nữa đi truyền một chai dịch thông kinh hoạt huyết (lưu thông máu), thuốc uống cũng kê cho anh, kê tiếp ở trên giường dưỡng một tháng, không nên đi lại khắp nơi."

"Cái gì? Chích uống thuốc, còn không thể đi?" Không dám tin lặp lại một lần, kê lang thang lập tức khoát tay từ chối, "Đừng, đừng, đừng, đâu có phiền phức như vậy! Gần đây tôi còn không phải là đi khắp nơi, dạo chơi khắp nơi, sao ngay cả xuống giường cũng không thể xuống. Không nghiêm trọng như vậy!"

"Nếu anh muốn chân lành, thì anh phải dưỡng. Anh cảm thấy hiện tại chân anh là khỏe sao? Không phải là bước đi khắp khểnh ư, bệnh này để lâu không trị, sợ là chân này của anh sẽ để lại mầm bệnh," Bác sĩ kia nói chuyện rất thành thật, cũng sẽ không lừa lời êm tai nói, có sao nói vậy.

Văn Đình Tâm lại hoàn toàn nghe lọt, thật sự bị dọa sợ, "Vây tại sao đã lâu lắm rồi sao không tới, đừng nghe chú ta, kê thuốc tốt nhất, truyền dịch cũng phải tốt nhất, có phải còn tái khám hay không? Lúc nào thì tương đối thích hợp vậy?"

"Cô nhóc, không cần lãng phí tiền thế này, chân tôi quả thật vô cùng tốt, không nghiêm trọng như vậy." Kê lang thang ngửa đầu đang muốn nói chuyện với cô, nào biết cô bé kia hoàn toàn là lười phản ứng lại anh.

"Chú cảm miệng đi," Vỗ một phát lên vai anh, giọng điệu của Văn Đình Tâm cũng tăng thêm, "Đối với người thân thể mình cũng không chịu trách nhiệm, chú đâu có quyền gì mà nói chuyện chứ, ngoan ngoãn nghe tôi."

Mặc kệ là đối với Nam Thế Dương mười tám tuổi, hay là đối với tuổi kê lang thang ba bốn mươi, Văn Đình Tâm vẫn luôn là bộ dáng thích quan tâm lại bá đạo này.

"Không phải nhóc,"

"Cảm miệng!" Đầu ngón tay chỉ lên kê lang thang, giọng hung hăng này trong nháy mắt làm kê lang thang nghẹn lời.

Lại tiếp tục vỗ vỗ vai anh nói: "Dù sao đã khám bác sĩ, dứt khoát làm kiểm tra sức khỏe toàn thân đi, nơi nào có bệnh tật cũng kiểm tra một chút, đỡ phải ngày nào đó chăm sóc chân lành lặn, lại đến ung thư gan, ung thư dạ dày, ung thư thận gì đó, bỏ phí tiền này."

"Ồi, nhóc à, kiểm tra sức khỏe thật sự không cần đâu," Hốt hoảng khoát tay, kê lang thang thật sự là bị Văn Đình Tâm nói gió thì có mưa dọa sợ, "Thân thể tôi đây luôn khỏe mạnh, thật sự không cần phí nhiều tiền như vậy ở trên người tôi. Nhóc xem hôm nay nhóc chỉ làm tôi bị thương một tay, hiện tại muốn kiểm tra toàn thân tôi, nhóc đây không phải là ngốc sao."

Kê lang thang thật sự là chưa từng thấy một cô gái ngốc như vậy.

Người ta có ý định chạm một chút, cô đây ngược lại còn cứng rắn muốn đập tiền tới trên người anh, đây có phải là thiếu não hay không chứ?

"Chú cảm miệng, hiện tại tôi trả tiền, chú không quyền nói gì," Quát lời của anh, Văn Đình Tâm trực tiếp ra lệnh đối với bác sĩ, "Làm một bộ kiểm tra sức khỏe đầy đủ, từ đầu đến chân, tất cả đều kiểm tra, tôi có tiền!"

Ở dưới quyết định này không cần phải nói, rất nhanh, bác sĩ kia đã kê ra phí kiểm tra sức khỏe toàn bộ cao tới 300.

Rút máu, hình phổi, X quang, CT, MRI, thậm chí hện soi dạ dày, soi ruột...

Làm xong một loạt thứ, Văn Đình Tâm còn mua cho kê lang thang một chiếc xe lăn tới đây, đẩy kê lang thang đi phòng truyền dịch để truyền dịch, lại bảo Cậu Đầu đi ra ngoài mua bữa ăn sáng. Lúc này, Văn Đình tính nhằm là rút được lúc rảnh rồi, có thể ngồi xuống để nhờ vả anh thật tốt.

"Anh họ Nam à," Cầm bệnh án, Văn Đình Tâm biết rõ còn hỏi mở miệng, "Nam Cảnh Sơn, còn là một cái tên rất trung hậu, vậy chú đây nhất định cũng rất đàng hoàng chứ?"

Liếc kê lang thang này một cái, lòng Văn Đình Tâm tính toán một chút, làm sao chuyển đề tài này tới trên người Nam Thế Dương.

Cũng không biết anh ta và Thế Dương là quan hệ như thế nào, này ngộ nhờ anh ta và Thế Dương quan hệ không tốt, nói không chừng vừa nghe đến Thế Dương liền nổi khùng lên đấy?

Trong lòng có đủ loại lo lắng, cho nên Văn Đình Tâm cảm thấy cô vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Người không thể nhìn bề ngoài, cô nhóc," Híp mắt nghỉ ngơi, thật vất vả ổn định lại, kê lang thang lập tức cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giọng nói miễn cưỡng, "Tôi nhìn cô cũng cảm thấy cô nên là một cô nhóc khéo léo yên tĩnh, nhưng mà không phải..."

So với mẹ, tính tình cảm rằm này còn hơn mẹ, thật khiến Nam Cảnh Sơn nhớ tới một người. Người đó đã từng trông nom anh từ đầu đến chân, chăm sóc người thật là tốt...

"Ồi, Cảnh Sơn đại ca, vậy anh cảm thấy anh là người có loại tính nết nào thế?" Cúi chỏ thọt anh, Văn Đình Tâm nhìn qua hết sức hứng thú, "Anh cảm thấy anh là một người tốt sao?"

"Không phải," Trả lời quả quyết, Nam Cảnh Sơn trợn mắt nhìn cô một cái, cảm thấy có chút tò mò, cũng có mấy phần xúc động, "Tại sao cô hỏi như thế?"

"Vậy anh có thể xấu đến trình độ nào?" Lại đến vấn đề mà Văn Đình Tâm cảm giác tương đối hứng thú, "Đánh người, mắng chửi người, hay là giết người?"

Nghĩ đến anh là có quan hệ với nhà họ Nam, cho nên phương diện đề cập đến trong đầu Văn Đình Tâm vẫn là yếu tố hắc đạo nhiều hơn.

"À?" Hồi lên như vậy, Nam Cảnh Sơn mở mắt đối diện Văn Đình Tâm, lông mày ngọn núi cũng nhướng cao, kinh ngạc là khó tránh khỏi. Cô, một học sinh mười mấy tuổi hỏi ra những lời như vậy, thật là quái dị.

"Tôi là hỏi anh, anh có thể xấu đến trình độ nào? Đánh người, mắng chửi người, hay là..."

"Được rồi, tôi nghe được, không cần lặp lại một lần nữa," Giờ tay ngừng lời tiếp sau đó của cô, sắc mặt Nam Cảnh Sơn cũng cứng lại, "Nhưng mà, tại sao cô hỏi như thế? Cô cảm thấy tôi nhìn qua giống như người mang tội giết người sao?"

"Anh nhìn qua giống như tên ăn xin, nhưng anh không biết tên ăn xin có lúc rất thô bỉ, cho nên người không thể nhìn bề ngoài." Vỗ vỗ bờ vai của anh, mạnh mẽ sử dụng lời anh nói phản lại anh một quân.

Lập tức, Nam Cảnh Sơn cảm giác cả người mình đều không quá tốt rồi.

Cô nhóc miệng mồm lạnh lợi, anh rõ ràng nói không lại!

"Cảnh Sơn đại ca, tôi đã nói với anh, đợi lát nữa truyền hết nước, tôi dẫn anh về nhà của tôi. Anh cứ ngoan ngoãn nghe lời, yên phận ở nhà tôi ngây ngốc một tháng, chăm sóc chân lành rồi lại đi nhảy nhót," Nhíu mắt mày với anh, vào lúc này Văn Đình Tâm nhìn qua ấy là có tính toán như vậy.

Nói thật ra, cô đúng là thật vất vả mới đựng phải anh nha.

Về sau nếu muốn tìm anh, vậy coi như khó khăn rồi.

Cho nên hiện tại phải tìm điều kiện giữ anh lại!

"Thật sự không cần. Cô nhóc, cô là đầu khờ thật, hay là nhiều tiền không chỗ xài vậy," Nam Cảnh Sơn là không cảm kích chút nào, "Chính là một người như tôi, bao nhiêu người nghĩ biện pháp đuổi tôi đi, cô còn kêu tôi tới trong nhà, cô lại không sợ người lớn trong nhà cô tức giận à."

"Nhà tôi chỉ có một mình tôi, tôi làm chủ. Tôi đã nói với anh, giữa hai chúng ta đó là có duyên phận. Anh xem lần trước sau khi chúng ta tách ra, tôi liên tục chuyển nhà hai lần, ở hai nơi đều nhận được tờ rơi của anh, sau đó hôm nay còn đựng phải anh. Anh nói có phải là duyên phận này không cạn hay không?"

Lời nói này của cô nghĩa khí ngất trời, nhưng mà Nam Cảnh Sơn vẫn là hiểu lầm rồi.

Một lúc này, ánh mắt nhìn về phía cô tràn đầy chất vấn và suy đoán, thậm chí không nhận được bắt đầu tránh né, "Tôi nói cô nhóc, có phải cô khờ thật hay không? Cô coi trọng người như tôi rồi hả?"

"Anh đang suy nghĩ cái gì đấy," Đưa tay đẩy một cái về phía trên trán anh, Văn Đình Tâm không chút khách sáo, "Sao trong đầu đều là những tư tưởng bản thủ chứ. Không thấy anh đã già đầu rồi, có thể là tình huống như vậy hay sao?!"

Dứt khoát, thoát nhìn từ phản ứng xúc động của cô ấy, hẳn không phải là ý đó. Mặc dù bị cô đẩy một cái, Nam Cảnh Sơn vẫn là yên tâm hơn nhiều.

Loại phụ nữ này, đời này dù sao anh cũng không dám đụng vào nữa.

Trước kia anh cảm thấy, chỉ cần mình làm được ngồi ngay ngắn đứng đắn thì không cần để ý tới người phụ nữ bên cạnh làm ầm ĩ không ngừng, nhưng mà vào sau đó, ví dụ sống sờ sờ nói cho anh biết, phụ nữ chính là mình không động vào cũng có thể rước lấy tanh cả người.

Cho nên mọi việc mà phụ nữ có một chút xú suy nghĩ khác thường, Nam Cảnh Sơn cũng tuyệt đối kiêng dè.

"Tôi nói duyên phận giữa chúng ta," Dựng lên một ngón tay, chỉ chỉ anh, lại chỉ chỉ mình, Văn Đình Tâm bày tỏ trình trọng lại càng trình trọng, "Giống như chính là tôi gặp phải anh, nhất định, tôi phải giúp anh. Biết không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi cảm thấy anh rất đáng thương, cho nên tôi phải giúp anh." Đương nhiên rồi, mục đích chân thật nhất vẫn là bởi vì chàng trai nhà cô.

Câu nói cuối cùng trên một trang nhật ký của anh, khiến cô nhớ rất kỹ, rất kỹ.

Cả cuốn nhật ký này viết đều là tiếc nuối đối với cô, mãi cho đến tờ cuối cùng, anh để lại một tiếc nuối khác trong cuộc đời.

Cho nên phút chốc thấy kẻ lang thang kia, trong lòng Văn Đình Tâm nghĩ chính là nhất định phải giúp anh.

Giúp kẻ lang thang, chính là đang giúp chàng trai giải mộng.

Nhìn Văn Đình Tâm nói nghiêm túc như vậy, Nam Cảnh Sơn lập tức không được tự nhiên, "Nếu như vậy, cảm ơn cô."

Sống đến trình độ bây giờ, anh đã không ngại người khác thương hại anh rồi.

Thậm chí hy vọng có thể có càng nhiều người có thể biết anh là người đáng thương, từ đó giúp anh cùng nhau tìm con.

"Cảm ơn cũng đừng nói, nếu như thật sự cảm ơn tôi, thì nghe lời tôi, đợi lát nữa cùng tôi về nhà, sau đó ở nhà tôi bồi dưỡng thân thể khỏe." Động viên vỗ vỗ cánh tay anh, cô nói, "Đưa con thì tôi không thể giúp anh tìm được, thân thể này thì tôi vẫn có thể giúp anh chăm sóc một chút. Anh xem anh không dễ dàng như vậy, đều phải ngủ trong buồng điện thoại."

"Đúng rồi, bây giờ anh tìm con chung quanh, trên người cũng không có tiền cũng không đi làm việc vất vả? Ngủ ở cái loại địa phương công viên hoặc là buồng điện thoại đó, thật sự rất nhiều nguy hiểm, anh xem, hôm nay anh đã bị chúng tôi đụng phải. Vậy nếu ngủ ở công viên, nói không chừng ngày nào đó đụng phải một kẻ cướp bóc..."

"Cướp bóc sẽ không cướp của tôi đâu," Ngăn lại lời nói tiếp của cô, Nam Cảnh Sơn thật là bị cô cầu nhàu đau cả đầu, "Chân của tôi là gặp phải một người cướp túi của cụ già, đuổi theo hấn hai con đường mới tẹo. Trừ lần đó ra, ăn trộm sẽ không trộm tôi, cảnh sát cũng sẽ không bắt tôi, thậm chí ngay cả tên ăn xin cũng thương xót tôi."

Nói xong, Nam Cảnh Sơn nhìn Văn Đình Tâm một cái, thấy cô nghe nghiêm túc, Nam Cảnh Sơn lại cảm thấy buồn cười, "Dù sao tôi đã quen rồi, cuộc sống càng hồngбет, càng cảm thấy mình yên tâm thoải mái. Cuộc sống quá tốt, ngược lại cảm thấy áy náy. Cho nên cô không cần phải cung cấp cho tôi đời sống vật chất tốt đẹp, tôi không quen cũng không muốn."

"Tại sao?" Nhíu lông mày, Văn Đình Tâm nửa hiểu nửa không.

Cô có nghĩ đến nguyên nhân anh sống như vậy nhất định là vì con trai anh, nhưng như vậy thật sự đáng giá sao?

"Cô chưa từng làm cha mẹ, sẽ không biết cái gì là trách nhiệm. Bởi vì mình bất cẩn nên làm mất đứa con mình, trong đầu trách cứ và áy náy đối với mình sâu đến mức ác mộng hàng đêm." Lúc nói đến lời này, không được như ý trong mắt Nam Cảnh Sơn thật rõ ràng, nhìn qua hơi ép là giảm thẳng tắp gấp mấy lần.

"Lúc ấy đứa bé mới vừa thất lạc, tôi đã tìm kiếm mỗi ngày đêm, lục soát khắp cả thành thị, cả phố lớn ngõ nhỏ, có thể nói là ngay cả thùng rác cũng tìm khắp. Nhưng không có một chút tin tức, một tháng đầu kia, nhất là mấy ngày đầu, tinh thần căng thẳng ngay cả mắt cũng không nhắm được."

"Khi nhiều lần xác nhận thành phố này sẽ không còn tung tích của đứa bé nữa, phạm vi này liền mở rộng đến cả nước, khi đó lại là một loại hốt hoảng và sợ hãi không đầu không đuôi. Bởi vì không biết bắt đầu xuống tay từ nơi nào."

Nam Cảnh Sơn nhớ tới điên cuồng nhất chính là, anh phân tán tất cả tiêu đề bang phái đến các nơi cả nước, bỏ số tiền lớn, tìm từng tác đất một, nhưng tiêu hao như thế không tới nửa tháng, ông cụ lại nổi giận.

Mạnh mẽ rút tất cả nhân viên về, còn lần nữa cảnh cáo anh chấm dứt làm tiếp chuyện này. Bắt đầu từ lúc này trở đi, quan hệ duyên phận ruột thịt liền cắt đứt.

Mà không bao lâu sau khi ông cụ nổi đóa, quan hệ vợ chồng cũng đứt.

Cho tới bây giờ, anh vẫn còn nhớ cảnh tượng người phụ nữ thề sẽ chiều cổ anh cả đời đó kéo theo va li hành lý rời khỏi anh. Anh từng nghĩ đi giữ lại, nhưng không cách nào tha thứ sơ suất đứa bé mất đi từ trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Chứa Chấp Kẻ Lang Thang, Anh Bạn Nhỏ Nhận Ra! (2)

Cứ như vậy, cuộc đời của anh bước lên chặng đường này...

Lập đi lập lại tìm đứa con, dài đến vài chục năm..

"Thế đơn lực bạc, mình có thể dựa vào cũng chỉ có một niềm tin, đi tìm từng thành thị một, từng thôn làng một, từng thị trấn một. Thế tất phải tìm khắp bản đồ Trung quốc, mới có thể cam lòng."

"A ~ vậy anh tìm khắp rồi sao? Tại sao lại trở về nơi này rồi?" Văn Đình Tâm nghe vậy nhủ từng con, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản ứng lời của anh như thế nào.

"Không có," Thở dài, Nam Cảnh Sơn chậm chậm nói, "Khoảng thời gian trước nhận được tin tức nói có một nhóm trẻ con bị đưa đến kinh đô để bán, người kinh đô có tiền nhiều, người mua cũng nhiều. Mặc dù nghĩ đến đứa con của tôi cũng lớn, nhưng vẫn nghĩ đến thử vận may một chút. Nói không chừng trước kia đứa con của tôi cũng bị qua tay nhiều người bán đến kinh đô."

"Vậy tin tức này của anh thật đúng là không chính xác." Văn Đình Tâm rất là ghét bỏ, "Đứa con của anh cũng lớn như vậy, chắc chắn sẽ không bị bán nữa, hơn nữa nếu như nói là trước kia bán đến kinh đô này, vậy trước kia không phải anh tìm ở kinh đô trước tiên sao? Tìm khắp cả sau đó không tìm được mới khếch tán ra những địa phương khác tìm à. Cho nên tôi cảm thấy, khả năng ở kinh đô không lớn."

Không ngừng ở đây, cô còn cảm thấy, khả năng tìm được là không lớn!

Đây chính là vài chục năm sau đó, nói không chừng anh ở đây tìm đứa con, đứa con của anh căn bản không nhớ tới anh. Như hiện tại thanh niên nhỏ, thấy loại quảng cáo này thì trực tiếp tiện tay vứt bỏ, đại khái ngay cả liếc mắt nhìn cũng không thêm.

"Trừ nơi này, tôi cũng không biết nên đi đâu tìm. Đã qua nhiều năm như vậy, không có một chút mục tiêu. Bây giờ tôi là nghe thấy một chút tin tức, tôi sẽ cầm đầu chạy nhắm tới tin tức kia, không để ý thiệt giả." Nói xong, Nam Cảnh Sơn vừa thở ra một hơi thật dài, cũng cảm thấy một mỏi.

Nhìn bộ dáng kia của anh, trong lòng Văn Đình Tâm cảm thấy khó chịu kỳ lạ.

Không giúp được anh, cũng không biết khuyên anh như thế nào, không thể làm gì khác hơn là yên tĩnh nghiêng tầm mắt qua, cũng dời đi đề tài.

Dứt khoát, vào lúc này, Cầu Đầu xách theo một túi bữa ăn sáng trở lại.

Lúc mấy cái bánh bao thịt sữa tươi, đưa tới trước mặt bọn họ, miễn cưỡng bị nét mặt khó coi của hai người hù dọa cho, "Chị hai, tiền sinh lang thang, các người sao vậy?"

"Không có chuyện gì, ăn bữa sáng thôi." Nhận lấy bữa ăn sáng, Văn Đình Tâm đưa một phần cho anh.

Lập tức, hai người bèn mở ra ăn nóng hôi hổi.

"Chị hai, hại chị bỏ lớp nửa ngày, thật là rất xin lỗi," Cầu Đầu cúi đầu giả ở trước mặt Văn Đình Tâm, giọng nói thật thấp, hình như là hối lỗi rồi, "Em đã báo hư chiếc xe Tiểu Phi (xe) kia của em rồi, mua chiếc xe Motorcycle đầu máy, mã tốc thấp, sau này đón chị em sẽ cẩn thận."

"Đừng, tôi vẫn là ngồi xe ba bánh của mình thôi. Ngồi xe của cậu, tôi cảm thấy được chính là xe hơi cũng nguy hiểm," Vậy mà, Văn Đình Tâm cũng không mua nợ.

Nhìn Cầu Đầu như vậy, trong đầu cô nghĩ tới thật là một số người trẻ tuổi thần kinh không ổn định, bị điên ở trên xe hờ mui..

Nếu cho những người này lái xe, đó là xe gì cũng có thể xảy ra chuyện.

"Chị hai, chị hãy cho em một cơ hội nữa thôi." Thấy cô không đồng ý, Cầu Đầu chỉ có thể thuận tiện lên tiếng dấy dưng, "Chị xem em mới đón chị hai chuyển, giá trị gì cũng còn chưa thể hiện ra. Buổi sáng, nhị thiếu còn tìm em làm phiền nói nếu chị xảy ra chuyện sẽ để cho em khó coi đấy."

"Tôi không xảy ra chuyện anh ấy cũng sẽ cho cậu khó chịu, " Miệng cắn bánh bao, Văn Đình Tâm ngẩng đầu liếc cậu ta một cái, không khách sáo nói, "Tính tình thích đùa bỡn của cậu thực sự sửa đổi một chút, lái xe đùa bỡn đẹp trai gì chứ? Lái xe an toàn là được, biết không?"

"Dạ dạ dạ, chị hai, em biết rồi. Em sẽ chờ một lát sẽ đến trường học lái xe ghi danh, sau này ngoan ngoãn lái xe."

"Ừ, được rồi. Vậy bây giờ cậu nhanh đi xử lý một chút buổi điện thoại dưng hư đi. Đó là đồ vật của nhà nước, hiện tại cục cảnh sát chắc là đang truy cứu người có trách nhiệm tại nạn rồi. Cậu đi cục cảnh sát thông báo một chút, nói mình dưng, hiện tại tới đây bồi thường, phạt chút tiền cũng sẽ xong chuyện."

"Được rồi, chị hai. Vậy em sẽ đi ngay bây giờ." Lên tiếng, cuối cùng, Cầu Đầu phần nộ mở miệng, "Chị hai, nhị thiếu lo lắng chị, anh ấy nói đợi lát nữa tới tìm chị. Chị xem, có thể thay em khuyên nhủ vài câu ở trước mặt anh ấy hay không?"

"Cậu yên tâm, không khai ra cậu." Nhìn bộ dáng tội nghiệp kia, Văn Đình Tâm buồn cười lắc đầu, "Sau này cậu làm việc bình tĩnh một chút, tôi vẫn thích giữ cậu ở bên cạnh mình. Nhanh đi thôi."

"Hắc hắc, được, chị hai." Có bảo đảm này, trong nháy mắt tâm tình Cầu Đầu này là tốt rồi. Bước chân nhảy nhót rồi đi, giống như một đứa bé vậy, tinh

thần vô cùng phấn chấn.

Rất cuộc vẫn là thanh niên mười mấy tuổi, mỗi cái nhìn đều non nớt như vậy.

Nhìn tám lưng kia, Văn Đình Tâm không nhận được lác đầu.

Lấy thị giác ba mươi hai tuổi của cô nhìn sang, mặc kệ là học sinh trong trường học, hay là chàng trai nhà cô và bọn tiểu đệ của anh, đều lộ ra một vẻ non nớt.

Nhìn đáng đáp, cô phải quan tâm vẫn còn rất nhiều...

Ở trong bệnh viện truyền nước muối cả buổi sáng, thời gian gần tới trưa, truyền dịch cuối cùng cũng coi như là truyền xong.

Văn Đình Tâm đẩy xe lăn kẻ lang thang đi ra từ trong bệnh viện, bởi vì anh ngồi là xe lăn, cho nên anh không ngồi xe ba bánh, lên đường đi trở về.

Bệnh viện này cách cô nhà coi như gần, lộ trình giữa hai nơi đại khái cũng là mười mấy phút.

Khi đó, trường học cũng đã tan học, không ngờ là Nam Thế Dương yên phận đợi cả buổi sáng ở trong phòng học, hoàn toàn đến tiếng chuông tan học vang lên mới đi.

Bởi vì anh đồng ý Văn Đình Tâm phải học tập thật giỏi, cho nên lúc này đi học cũng nghiêm túc không ít.

Chỉ là nghiêm túc này chưa chắc có ích, chương trình học phía trước cũng không cố gắng học tập tốt, cho nên cho dù anh nghiêm túc nữa, vẫn là không hiểu quá nửa. Chép bài ghi chép trong lớp, ghi bài tập, sau khi cất vào cặp sách, vô vô, nhếch miệng lên một độ cong thoả mãn.

Tối hôm nay, anh muốn bảo Văn Đình Tâm dạy anh làm những đề bài này, tin tưởng nếu là cô dạy thì anh nhất định sẽ nghe càng thêm nghiêm túc.

Thu dọn đồ đạc xong, hiện tại, anh chuẩn bị đi tìm Văn Đình Tâm.

Bấm điện thoại cho Văn Đình Tâm, muốn hỏi cô là ở bệnh viện hay là ở nơi nào, anh thuận tiện đón xe ba bánh.

Nhưng khi đó, điện thoại di động của Văn Đình Tâm nhét vào một vị trí khá là sâu trong túi xách, bị sách đè ép, cho nên vang lên cũng không nghe được. Cứ như vậy, cô bỏ lỡ điện thoại của Nam Thế Dương.

Sau đó, Nam Thế Dương lại gọi cho Cầu Đầu, muốn hỏi vị trí Văn Đình Tâm, Cầu Đầu nói cho anh biết, trước đó Văn Đình Tâm là ở bệnh viện cùng kẻ lang thang truyền dịch.

Vì vậy, Nam Thế Dương không chút suy nghĩ bèn chạy tới bệnh viện. Ngay khi anh chạy tới bệnh viện, Văn Đình Tâm cũng vừa hay đẩy Nam Cảnh Sơn đến nhà.

Tất cả đều là không đúng lúc như vậy...

Dọc theo con đường này, Văn Đình Tâm và Nam Cảnh Sơn lại tán gẫu rất nhiều, đề tài kia đều là những nhân sĩ ba bốn mươi tuổi thành công trải qua xã hội, tuy hiện tại hai người cũng không có thành tựu gì, nhưng dù sao đã từng huy hoàng, cho nên vẫn có rất nhiều tâm đắc và kinh nghiệm có thể chia sẻ.

Nam Cảnh Sơn nói cho Văn Đình Tâm, anh đã từng gây dựng một đế quốc thương mại cho gia tộc, rất nhiều thành tích trên bạch đạo hiện tại của nhà họ Nam đều là anh gây dựng cơ sở, mà phương diện hắc đạo vẫn luôn là ông cụ đang xử lý.

Về buôn bán, hai người thông qua rất nhiều điểm thú vị ý hợp tâm đầu.

Văn Đình Tâm rất muốn giữ Nam Cảnh Sơn lại giúp mình gây dựng sự nghiệp, suy nghĩ một chút, nếu như có sự hỗ trợ của anh, đó là càng có ích hơn mười Cầu Đầu đấy.

Nhưng Nam Cảnh Sơn lại có chuyện mình cố chấp, cho nên cô cũng không tiện mở miệng đề xuất yêu cầu này với anh.

Trong lần nói chuyện này, Văn Đình Tâm vẫn không nhắc tới Nam Thế Dương.

Thật ra thì Nam Cảnh Sơn cũng cố ý không nhắc tới nhà họ Nam, vào lúc đề tài nói tới gia tộc kia, anh chưa bao giờ chỉ ra một chút tin tức có quan hệ với nhà họ Nam.

Anh biết Văn Đình Tâm biết Nam Thế Dương, cho nên trong lòng cũng giữ lại rất nhiều chuyện không nói ra.

Đối với tên nhóc Nam Thế Dương kia, thật ra thì anh không có kiêng kỵ gì. Chỉ là vài chục năm không gặp, không biết thằng nhóc kia gặp anh có thể bị hù hay không, cũng không biết thằng nhóc kia có thể thất vọng đối với anh hay không...

Nam Cảnh Sơn biết, từ nhỏ quan hệ của Nam Thế Dương và anh là tốt, cũng luôn sùng bái anh từ mọi phương diện, hi vọng lấy anh làm gương.

Bởi vì không có cha, cho nên anh cũng cực kỳ cưng chiều đối với Nam Thế Dương, giống như đối xử với con ruột của mình.

Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, anh đã không phải là Nam Cảnh Sơn, gia chủ (chủ nhân) nhà họ Nam năm đó rồi, thằng nhóc kia cũng không phải là cậu nhóc luôn khóc nhè đó rồi.

Ngay cả thân phận địa vị cũng đành kém hơn một đoạn lớn.

Suy nghĩ một chút năm đó, lúc anh đeo túi rời nhà, thằng nhóc kia mang theo hai dải nước mũi hỏi anh, có thể mang em trai về sớm một chút hay không.

Lúc ấy, anh là lời thề son sắt đồng ý, nào biết chuyến đi này chính là vài chục năm, kết quả gì cũng không có, ngược lại để cho mình rơi xuống nông nổi này.

Nói thật ra, anh thật đúng là cảm thấy, mình không có mặt dày đi gặp thằng nhóc kia.

Sau khi về đến nhà, Văn Đình Tâm giữ anh ở phòng khách, mở ti vi cho anh xem.

Rồi sau đó, mình lại đến phòng của Nam Thế Dương mang chăn hai giường tới đây, đặt lên giường, rồi sau đó, lại tìm hai bộ quần áo ở trong tủ treo quần áo của Nam Thế Dương đặt vào trong tủ treo quần áo trong phòng anh. Nghĩ đến anh là ngồi lên xe lăn, cho nên Văn Đình Tâm cũng mang một số thứ linh tinh lặt vặt không kịp thu dọn lại trong khách phòng đi ra, ném đến trong kho hàng.

Sửa soạn xong hết một phen, cô lại vội vàng đi nấu nước, đợi lát nữa cho anh uống thuốc.

Nam Cảnh Sơn an vị ở trên xe lăn nhìn cô bận tới bận lui, trên ti vi phát tin tức giữa trưa, cũng rất vừa vặn, bên trong chủ trì truyền bá đang phát thông báo tìm người.

Người mất tích trên tin tức kia là một người phụ nữ trung niên, bị mắc chứng si ngốc, giống bị lừa gạt.

"Anh cũng có thể dùng phương pháp này tìm con," Từ phía sau đi lên, Văn Đình Tâm bưng tới một ly nước nóng, mở thuốc anh ra, tầm mắt cũng rơi vào trên TV, "Một mình mò tìm giống như anh, còn không bằng chiếu tin tức ở trên truyền thông, để truyền thông giúp anh tuyên truyền."

"Một cái quảng cáo như vậy cần bao nhiêu tiền?" Nam Cảnh Sơn cảm thấy cô nói có đạo lý, "Cô nói thật sự có người sẽ xem sao?"

"Người bình thường sẽ không xem, nhưng một vài nhân sĩ có lòng sẽ xem." Đưa lên viên thuốc cho anh, Văn Đình Tâm ngồi xuống ở trên ghế sa lon, "Người bình thường không thèm để ý những chuyện này sẽ không chú ý, chỉ là có vài người tốt bụng sẽ đặc biệt thu gom những tin tức này, sau đó báo rộng rãi, tự phát trợ giúp anh."

"Thật sự sẽ có loại người như vậy?" Nhét viên thuốc vào trong miệng, Nam Cảnh Sơn bưng nước nóng tới định uống xuống.

"Sẽ," Cầm điều khiển ti vi lên, Văn Đình Tâm dựa vào trên ghế sa lon ngồi ổn, "Nếu như bây giờ anh tìm được đứa con, sau đó anh lại thấy người khác đang tìm đứa con ở trên tin tức, anh cảm thấy anh có thể muốn trợ giúp người khác hay không?"

Cô nói rất có lý.

Có lúc con người chính là như vậy, chỉ có bản thân trải qua loại đau khổ này, mới có thể bằng lòng giúp đỡ người khác cùng đau khổ giống vậy. Nhưng nếu như bản thân chưa từng trải qua một lần, có thể sẽ cảm thấy việc không liên quan đến mình, không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chứa Chấp Kẻ Lang Thang, Anh Bạn Nhỏ Nhận Ra! (3)

Nam Cảnh Sơn tự suy tính mọi lúc lâu, gật đầu đồng ý, "Vậy tôi phải nghĩ biện pháp kiếm ít tiền, làm quảng cáo tới Đài Truyền Hình phát."

"Kiếm tiền?" Văn Đình Tâm háy anh một cái, ánh sáng nhỏ chớp lóe, "Vậy không bằng làm công cho tôi đi. Tôi bảo đảm phát quảng cáo cho anh tới các Đài Truyền Hình, báo chí, tạp chí cũng không có vấn đề gì."

"Cô?" Nhướng lên một bên chân mày, Nam Cảnh Sơn là xem thường đầy mặt, "Một học sinh như cô, tuyên công việc gì chứ?"

"Kiếm chức mà," Chân run lên, Văn Đình Tâm hết sức tùy ý, "Học sinh còn không kiếm tiền, chỉ chạy cái văn bằng, nếu muốn ăn cơm, vẫn phải là làm chút kiếm chức đúng không."

Nam Cảnh Sơn xem thường nhìn về cô.

"Không nói đùa với chú, trên tay tôi có một phần công việc giám sát và điều khiển, nếu chú muốn kiếm tiền thì làm việc cho tôi đi, " Bên này nói xong, Văn Đình Tâm thuận tay tắt tv.

Nếu muốn nói chính sự, mở ti vi lên ngược lại ảnh hưởng.

"Tôi mua nhà xưởng, bây giờ đang xây dựng lại, ông chủ kia vốn là chủ của nhà xưởng, lúc bán ông ấy nhận thầu xây lại nhà xưởng, nhưng mà tôi lại yêu cầu tương đối cao, không biết ông ấy có len lén tiến hành công trình bã đậu. Cho nên cần một giám sát, " Giọng nói chuyện lộ ra kiêu ông chủ lớn.

"Tiền lương coi như không tính, tôi đăng quảng cáo lên ti vi cho chú, chú ở chỗ tôi làm việc đến khi xây lại hoàn thành, ăn ở dùng tôi bao, nếu như chú cần, tôi còn có thể giúp chú gửi quảng cáo đến báo chí, tạp chí " Co chân ngồi thẳng, Văn Đình Tâm hài lòng nhếch môi, "Chú cảm thấy như thế nào?"

Cô biết anh cần không phải là tiền, mà là phương pháp, cho nên đây coi là bản tính đánh cũng rất tinh ranh.

Nam Cảnh Sơn vốn coi là cô nói giỡn một chút, nhưng nghe được cô nói muốn tuyên truyền cho mình, lúc ấy cũng là quý thần xui khiến động lòng.

Nhìn cô nhóc này không giống như sẽ gạt người, mới vừa rời ở bệnh viện vô duyên vô cớ tốn nhiều tiền cho anh như vậy, nói rõ cô cũng thật sự có tiền.

Hơn nữa tán gẫu một mạch với cô như vậy, Nam Cảnh Sơn cảm thấy ý tưởng đầy trong đầu cô có lúc quả thật rất có đạo lý.

Dù thế nào đi nữa, bản thân anh tìm hoặc là đi ra chỗ khác làm việc vặt, tìm cũng đều là một số công việc rửa chén lau bàn và chuyển gạch công trường, còn không bằng làm giám sát cho cô đây...

Suy nghĩ một chút, Nam Cảnh Sơn gật đầu đồng ý, "Cũng được, nhưng mà cô phải nói lời giữ lời, phải giúp tôi phát quảng cáo lên."

"Ừ."

Đàm phán xong, Văn Đình Tâm lại mở TV, không có đổi đài, tiếp tục xem tin tức giờ trưa.

Đối với loại người đã có tuổi như cô mà nói, không có tiết mục gì càng chân thật hơn tin tức.

Tin tức những năm này có chất lượng không cao, cũng không phải là tựa đáng gì, nội dung thông báo đều rất chân thật.

Chỉ nói ngày hôm qua thấy cuộc đua ngựa.

Đúng rồi, cách ngày trường ngựa coi mở ra chỉ có hai ngày, cô phải chuẩn bị xong để lại năm trăm vạn xuống, qua bên kia cuộc một tỷ...

Nói không chừng, có thể cược ra mấy ngàn vạn đó chứ ~

Nam Cảnh Sơn ngồi xe lăn bên cạnh uống nước sôi, uống xong một ly, nhìn Văn Đình Tâm đang xem ti vi một chút, cảm thấy không có ý kiến gì, "Có cần phòng cho tôi không? Tôi muốn ngủ một lát."

"Chỗ đó đây," Ngón tay chỉ một phía, tầm mắt kia vẫn dừng lại trên ti vi, "Những thứ cần kia tôi đều bày xong, còn nhét cho chú hai bộ quần áo, đợi lát nữa,"

"Chú chờ một chút," Quay đầu nhìn tới anh, cô nhắc nhở, "Trước tiên chú phải đi tắm rửa, trên người thúi như vậy, quần áo cũng bẩn như vậy, tôi đổi chăn mới rồi, cũng không thể làm dơ!"

Trong lúc bắt chọt chê bai anh một đợt, Nam Cảnh Sơn gờ cánh tay hít hà trên người mình, cảm thấy cũng không có thúi như vậy.

Mặc dù anh lang thang khắp nơi, phong trần một đời, nhưng mà phương diện vệ sinh cá nhân làm coi như tạm được.

"Tôi lấy đồ cho chú, trước chú đi phòng vệ sinh đi," Thấy anh còn chưa có động tác gì, Văn Đình Tâm không thể làm gì khác hơn là tự mình đứng lên thúc giục.

Lúc đi qua bên cạnh Nam Cảnh Sơn, cô còn đẩy xe lăn, "Nhanh đi, không tắm không cho lên giường."

Ghét bỏ trần trụi khiến trên mặt Nam Cảnh Sơn cũng không có ánh sáng.

Anh đây chỉ là quần áo thoát nhìn có chút nhăn nhủ bẩn thỉu, nhưng bình thường anh cũng có đi lấy nước ở dưới vòi nước công cộng len lén tắm rửa.

Coi như không có một ngày làm một lần, ba ngày một lần cũng vẫn là có. Đây có thể là thật sự sạch sẽ hơn nhiều so với kẻ lang thang khác đó!

Quay đầu lại liếc nhìn bóng lưng cô nhóc kia, suy nghĩ một chút vẫn là không cãi chày cãi cối, tắm có thể ngăn bao nhiêu chuyện đấy.

Bỏ quên xe lăn, lập tức bèn đi tới bên ngoài phòng vệ sinh.

Thật ra thì chân của anh, khắp khềnh vẫn là có thể đi, xe lăn gì đó hoàn toàn là Văn Đình Tâm cố ý muốn bố trí cho anh.

Nam Cảnh Sơn vào phòng vệ sinh, cửa phòng vừa đóng, vừa vặn vào lúc ấy, cửa chính nhà bị mở ra, Nam Thế Dương bước nhanh vọt vào.

"Văn Đình Tâm!" Vừa chạy vừa kêu tên của cô, trong lòng Nam Thế Dương là vô cùng nóng nảy.

Lạc đường ở trong bệnh viện, quanh đi quẩn lại một tiếng đồng hồ cũng không tìm được cô, sau đó vẫn là nhờ một bảo vệ dẫn anh đến cửa bệnh viện.

Rồi sau đó điện thoại gọi cho Cầu Đầu, cái đồ kia lại nhẹ nhàng nói, nếu không ở bệnh viện, vậy nhất định là về nhà rồi, nếu không thì thiếu đến nhà tìm xem một chút đi.

Chỉ một câu nói như vậy, khiến anh tốn thời gian một tiếng, nếu như không phải bởi vì Cầu Đầu đang giúp Văn Đình Tâm mua nhà, anh nhất định phải bảo thẳng nhóc kia tới đây cho anh hung hăng đánh một trận.

Mất thấy thời gian nghỉ trưa đã sắp trôi qua, Nam Thế Dương suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là đi tới phía Văn Đình Tâm bên này.

So với đi học, anh cảm thấy Văn Đình Tâm vẫn là quan trọng hơn...

"Văn Đình Tâm, em có ở nhà không?" Chạy một mạch vào trong nhà.

Lập tức, một chiếc xe lẩn xuất hiện trong tầm mắt, khi đó thì Nam Thế Dương càng lo lắng.

"Văn Đình Tâm! Em ở chỗ nào vậy?" Bước nhanh chân trực tiếp đi về phía phòng cô.

Nào biết, anh vừa đi vào, Văn Đình Tâm vừa vặn đi ra từ căn phòng cách vách.

Trong tay đang cầm quần áo mua cho Nam Thế Dương trước đó, lúc cô đi ra, từ đông sang tây nhìn xung quanh một chút, "Thế Dương? Thế Dương, anh đã đến rồi!"

Sớm nghe tiếng của anh rồi, nhưng vừa ra tới lại không gặp người.

"Văn Đình Tâm, em không sao chứ?" Lập tức, Nam Thế Dương chui ra từ trong phòng cô.

Bất chấp tất cả, trực tiếp nhào tới trước mặt cô, trang ## bubble ôm hai vai của cô, cúi đầu xem một chút đôi chân kia, hỏi, "Chân không sao chứ? Không có bị thương nữa chứ? Hiện tại đi được không?"

"Ừ, không có việc gì," Cười lắc lắc đầu, bây giờ thấy anh, Văn Đình Tâm cảm thấy trong lòng đều trời quang mây tạnh rồi.

"Vay xe lẩn này," Tầm mắt chuyển qua trên tay cô, nhìn bộ quần áo kia, anh nhướn chân mày lên, "Còn có quần áo này,"

Đột nhiên nhảy bén người được mùi khác biệt...

"Không phải đụng vào một người lang thang sao, chân của chú ấy gãy. Em bèn dẫn chú ấy về trong nhà chăm sóc. Trên người lại dơ nên để cho chú ấy đi tắm rửa trước rồi, cầm bộ quần áo của anh cho chú ấy."

Cô nói chính là từng điều một có lý, nhưng mà Nam Thế Dương nghe không vui.

Lại mang một người vô gia cư về nhà ở cùng nhau, còn lấy quần áo của anh cho kẻ lang thang mặc, hiện tại ngay cả loại chuyện như mua nhà cũng giao cho Cầu Đầu rồi...

Không được! Anh cảm thấy, vị trí của anh đã dần dần bị những người khác thay thế!

"Đây là quần áo của anh, Văn Đình Tâm." Nhú chân mày nhìn về cô, lúc này, giọng Nam Thế Dương nói chuyện nghe rất là tủi thân, "Hơn nữa, sao em có thể ở cùng kẻ lang thang chứ? Như vậy rất không ổn."

"Em đụng phải người ta thì phải chịu trách nhiệm với người ta chứ. Anh xem người ta nào có năng lực kinh tế để dưỡng thương chứ, em cũng không thể làm người lòng dạ hiểm độc, cứ bỏ lại mặc kệ chú ấy như vậy."

Nói xong, Văn Đình Tâm ôm quần áo bèn muốn đi ra ngoài.

"Văn Đình Tâm, đó là Cầu Đầu đụng người, nên để Cầu Đầu chịu trách nhiệm." Nam Thế Dương đi theo phía sau cô, không nghe theo không buồn khuyên, "Nếu không anh chịu trách nhiệm, anh để chú ta đến chỗ quán bar của anh ở, nhờ cấp dưới của anh chăm sóc chú ta."

"Không cần, em có thể." Văn Đình Tâm không đồng ý yêu cầu của anh.

Cứ như vậy, Nam Thế Dương lại càng khản trương, một bước không rời đi theo xoay quanh bên cạnh cô.

"Văn Đình Tâm, em không thể lấy quần áo của anh cho chú ta mặc, cũng không thể ở cùng chú ta, em là con gái, tại sao có thể tùy tiện như vậy."

"Vậy em còn không phải đã ở chung với anh?" Bước chân ngừng lại, Văn Đình Tâm đưa tay vỗ vai anh một cái, "Anh yên tâm, tự em nắm chắc, đừng lo lắng."

Cũng làm đến loại trình độ này còn chắc chắn? Đây chính là ở chung với người đàn ông xa lạ đó!

Dù sao, Nam Thế Dương không thể tiếp nhận!

"Văn Đình Tâm, như em vậy thật không ổn. Mang một người xa lạ về nhà, ngộ nhờ buổi tối khuya người ta nảy sinh suy nghĩ mờ ám thì làm thế nào chứ?"

"Suy nghĩ mờ ám gì chứ, chú ấy đã già đầu rồi, anh đừng nghĩ lung tung." Đi qua từ bên người anh, chợt, cánh tay bị anh bắt được.

Thấy cô không có dấu hiệu đổi ý, Nam Thế Dương không thể làm gì khác hơn là bày ra vẻ mặt chính đáng, trịnh trọng lại trịnh trọng nữa nói, "Anh không đồng ý! Nếu em để cho chú ta dọn vào, anh sẽ mang toàn bộ đồ của anh đi."

"Tại sao?" Quay đầu lại, Văn Đình Tâm nghi ngờ nhìn tới anh.

Không thể lý giải anh đang phát cái gì, rõ ràng chính là chuyện gì cũng không có.

"Bởi vì, chú ta là người không quen biết, chú ta không thể ở cùng một chỗ với em, cùng ăn cơm với em, còn dùng cùng một cái phòng vệ sinh," Giọng nói chuyện rất bình thường, chính là mang theo một mùi dấm chua, "Em... Em cũng không ngại mất vệ sinh sao?"

Ở phương diện này, Nam Thế Dương tuyệt đối là có bệnh sạch sẽ.

Chung với Văn Đình Tâm hoặc là xài chung thì anh có thể không quan tâm, nhưng trừ cô ra, bất kỳ kẻ nào anh cũng ngại bản!

Thật không ngờ rằng, hiện tại anh cực kỳ ghét bỏ và chán kẻ lang thang đó, rất nhanh sẽ thành đối tượng anh xin Văn Đình Tâm nhất định phải chăm sóc tốt...

"Anh thật sự để ý như vậy?" Nghiêng đầu nhìn tới anh, Văn Đình Tâm đúng là không ngờ anh là người hẹp hòi như vậy.

Nhưng cảm thấy anh ghen, trong lòng cô lại thật vui vẻ.

"Ừm!" Nặng nề gật đầu, Nam Thế Dương bày tỏ, "Anh không hy vọng em ở cùng một chỗ với bất kỳ kẻ nào, đàn ông tư tưởng bản, phụ nữ đều hèn hạ, ngoại trừ em ra, anh sẽ không tin tưởng bất kỳ kẻ nào nữa."

Đây chính là ý nghĩ chàng trai cổ chấp nhất.

Anh ghét phụ nữ, cho nên Văn Đình Tâm không thể ở cùng phụ nữ, anh cũng không tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào, cho nên Văn Đình Tâm cũng không thể ở cùng đàn ông.

Lần bảo Dur Dương tới đây ở cùng cô trước kia, cô đã nhận được dạy dỗ tâm huyết giống vậy, cho nên hiện tại bắt đầu, anh yêu cầu vô cùng cẩn thận!

"Được rồi, vậy nghe lời anh," Đưa tay nhéo gương mặt của anh, Văn Đình Tâm nhếch môi cười lên, "Đợi lát nữa em sẽ bảo chú ấy rời đi, nhưng mà, bộ quần áo này sẽ đưa cho chú ấy. Đã bảo chú ấy đi tắm, cũng không thể để cho chú ấy phải mặc lại quần áo dơ, đúng không?"

"Anh đưa cho chú ta," Đoạt lấy quần áo từ trong tay cô, Nam Thế Dương đi nhanh tới phòng vệ sinh.

Thoạt nhìn từ bóng lưng người kia gào to, hình như anh còn buồn bực tức giận, điều này làm cho Văn Đình Tâm cảm thấy rất buồn cười, không ngờ thẳng thộc này còn là một vai dấm

"Cộc cộc" Gõ cửa hai cái, hắng giọng, giọng nói của Nam Thế Dương nghe vào không quá thân thiện, "Mở cửa, nhận quần áo!"

Cửa phòng tắm mở hé một khe hở, anh ghét bỏ đưa lên.

"Cám ơn." Bên trong truyền đến tiếng một người đàn ông nói cảm ơn, tiếng nói rượu và thuốc lá đặc biệt này, khiến Nam Thế Dương ngẩn ra.

Ngay sau đó lập tức ngăn lại cửa sắp đóng.

Khoảnh khắc như thế, anh cảm thấy trái tim anh treo đến cổ họng, khăn trương không khỏi kéo tới...

Trực giác đầu tiên khiến anh nghĩ tới —— Chú ba!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hai Chú Cháu Cùng Lúng Túng

“Loảng xoảng”, tiếng động vọng ra từ trong phòng vệ sinh bị đóng cửa chặt truyền tới. Văn Đình Tâm còn chưa tới gần, Nam Thế Dương đã bị một bàn tay từ trong phòng vệ sinh đưa ra chặn lại, đẩy ngã trên mặt đất, sau đó vào trong phòng đóng chặt cửa lại. “Thế Dương.” Chạy nhanh chân bước lại, Văn Đình Tâm sột ruột ngồi chồm hổm đỡ Nam Thế Dương: “Anh có sao không, sao lại thế này?” Nâng anh đứng dậy, Văn Đình Tâm phui bụi đất trên mông cho anh, cảm thấy có điểm buồn cười: “Anh cũng thật là, người ta đang ở trong tắm rửa, sao lại đứng ở trước cửa phòng như vậy? Anh nói xem anh đang muốn nhìn cái gì vậy?” Cổ tình trêu ghẹo anh, lúc này Văn Đình Tâm cũng không chú ý đến tâm trạng anh có chút thay đổi. Đợi đến lúc cô cảm thấy có chút không bình thường, trong lòng Nam Thế Dương đã trải qua bao nhiêu kích động. “Làm sao vậy?” Văn Đình Tâm ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn anh. Nhìn theo tầm mắt của anh, cô cũng nhìn về phía cửa phòng vệ sinh, nháy mắt liên tiếp. Vừa rồi nhất định anh đã nhìn thấy người trong đó là Nam Cảnh Sơn rồi! Cho nên mới có phản ứng này. Nhưng loại phản ứng này, chứng minh cho điều gì? “Thế Dương.” Lôi kéo tay áo của anh, Văn Đình Tâm thử mở miệng hỏi lại: “Vẫn còn muốn đuổi ông ta ra ngoài sao?” “Không.” Lập tức nhận được câu trả lời: “Vì sao?” Trợn tròn mắt, nhìn về phía anh tràn đầy tò mò. Còn có ai so với cô muốn biết rõ mối quan hệ giữa hai người họ sao? Bước tới hai bước chân, Nam Thế Dương cách cánh cửa càng gần, bên trong không có truyền ra tiếng xả nước, chứng minh người bên trong vẫn chưa bắt đầu tắm rửa. Lúc mới vừa rồi, vào lúc đứng ngăn lại trước cửa, Nam Thế Dương đã nhìn thấy được người đàn ông bên trong. Tuy khuôn mặt có nhiều râu, tóc dài giống như phụ nữ, nhưng khuôn mặt đó anh vẫn nhận biết rất rõ ràng. Mười mấy năm không có nhìn thấy chú ba, Nam Thế Dương luôn sợ chính mình sau này sẽ không nhận ra, nhưng mà hiện tại, anh chỉ cần liếc mắt đã nhận ra được. Trong đầu là kinh ngạc, là kích động, không muốn từ bỏ, rất muốn mở miệng gọi một tiếng. Nhưng mà lúc đó, cả người chú ba đã coi bỏ hết quần áo, cả người trần trụi ở trước mắt anh, có vẻ vô cùng xấu hổ... Cho nên Nam Thế Dương bị đẩy mạnh ra, đáng thương ngồi trên mặt đất, nhìn qua vẫn tràn đầy ủy khuất. “Văn Đình Tâm.” “A?” Khẩn trương bước lên hai bước đến bên cạnh anh, Văn Đình Tâm vẫn giữ lấy tay áo anh, im lặng không nói, chờ anh nói chuyện. “Đó là chú ba của anh.” Chuyện này trực tiếp nói ra như vậy, không một chút che giấu cùng với phòng bị, quả thật khiến cho Văn Đình Tâm giật nảy mình. Kỳ thật nhìn dáng vẻ anh ngưng trọng, lúc đó trong đầu Văn Đình Tâm liên đoán, sẽ không phải là ba của anh chứ? Vậy mà lại có thể là chú ba của anh... Rất tốt, quan hệ không quá loạn, cũng không đến nỗi quá cầu huyết... “Này, khéo như vậy.” Nói đùa đáp lại, Văn Đình Tâm hỏi lại: “Vậy, bây giờ ông ta có thể ở lại đây không? Anh không phản đối nữa chứ?” “Ừ.” Hừ lạnh đáp lại, tầm mắt của Nam Thế Dương chưa từng rời khỏi cánh cửa kia. Đợi thêm chút nữa, Nam Thế Dương có chút nhịn không được, thử lên tiếng gọi to: “Chú ba.” Bên trong không truyền tiếng đáp lại, điều này khiến cho tâm tình Nam Thế Dương mất mát không ít: “Chú ba, chú còn nhớ rõ cháu không? Cháu là Thế Dương đây.” Giọng nói to vừa dứt, bên trong liền truyền tới tiếng nước chảy “rào rào”, trừ lần đó ra, không còn thêm âm thanh nào nữa. “Chắc ông ấy bắt đầu tắm rửa.” Kéo kéo tay áo anh, Văn Đình Tâm ở một bên nhắc nhở: “Không cần đứng ở chỗ này, chúng ta vào ngồi trong phòng đợi ông ấy.” Thử kéo anh một cái, tiểu tử không chịu rời đi, Văn Đình Tâm liền mạnh mẽ trực tiếp kéo anh đi. Cô rất tò mò mối quan hệ bên trong giữa Nam Thế Dương và Nam Cảnh Sơn, đã từng trải qua những chuyện gì? Nhìn phản ứng này của Nam Thế Dương, cô nghĩ chuyện này nhất định không đơn giản. Giống như bên trong cất chứa rất nhiều chuyện xưa... Cô phải từ từ tìm hiểu mới được! “Đi, chúng ta vào ngồi bên trong chờ ông ấy.” Túm lấy cánh tay của anh, kéo toàn bộ người anh đi vào trong nhà. Lúc này, Nam Thế Dương đi một bước lại quay đầu nhìn về phía cửa phòng vệ sinh kia, ánh mắt vô cùng khẩn trương, giống như sợ người bên trong sẽ biến mất... Trong phòng vệ sinh, Nam Cảnh Sơn đang đứng ở trước vòi nước hung hăng xả nước xuống. Suy nghĩ trong đầu cũng không thanh tĩnh hơn Nam Thế Dương là bao... Thật không ngờ lại có thể gặp lại tên tiểu tử Nam Thế Dương kia, càng không nghĩ tới bị anh nhìn thấy hình ảnh xấu hổ này của ông... Lại để cho tên tiểu tử kia nhìn thấy hết sạch! Ai~..... Tuy rằng ông cũng đã nhiều tuổi, đáng người cũng không có gì đáng nói, nhưng phát sinh tình huống này, cũng không tránh khỏi có chút xấu hổ... Lúc sau đóng cửa lại ở bên trong, tất cả suy nghĩ của Nam Cảnh Sơn đều bay đi, khuôn mặt bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ mà vàng như nền trong nháy mắt đã trở nên tái mét... Sau đó bên ngoài truyền vào từng tiếng động một, Nam Cảnh Sơn càng nghe càng cảm thấy khó chịu. Mãi cho đến khi Nam Thế Dương gọi ông, ông mới có cảm giác đang ở hiện thực. Nhưng ông có thể làm như thế nào đây? Chẳng lẽ ông lại có thể hướng ra bên ngoài cửa la to “Chú ba biết, chú ba cũng nhớ cháu!” Như vậy thật quá ngốc rồi! Cho nên cần thận suy nghĩ, Nam Cảnh Sơn lựa chọn mở vòi nước, làm bộ như không nghe được gì hết. Chỉ có như vậy, tiểu tử mới có thể an phận bị tiểu nha đầu kia kéo đi. Mà vấn đề hiện ra trước mắt chính là sau khi ra ngoài, ông phải đối mặt như thế nào với tên tiểu tử Nam Thế Dương kia. Không biết hiện tại tinh thần sa sút nghèo túng như vậy, có thể khiến cho tên tiểu tử đó ghét bỏ hoặc chán ghét hay không... Cũng không biết tiểu tử kia đối với ông, là dạng cảm xúc gì... “Ài...” Phiền muộn buột miệng thốt dài một tiếng. Dù sao hơn mười năm không gặp, bây giờ gặp lại, không biết nên dùng thái độ gì để đối đãi... Xuất phát từ lo lắng, cũng có thể là vì nhát gan, cho nên lúc này tắm, Nam Cảnh Sơn tắm vô cùng lâu. Đại khái cũng hơn nửa giờ. Ở trong phòng vệ sinh tắm xong, mặc lại quần áo, nhìn vào trong gương, vẫn cảm thấy vô cùng nhếch nhác. Vì muốn vẫn hồi hình tượng trở lại, Nam Cảnh Sơn tự tiện lấy dao cạo râu trên gương dùng. Cạo sạch toàn bộ râu quai nón, cả người nhìn qua cũng trở nên khoan khoái sạch sẽ nhiều, ít nhất khuôn mặt khác sâu để nhìn cũng hiện ra rõ ràng. Lúc bước ra khỏi cửa phòng vệ sinh, Nam Cảnh Sơn chuẩn bị đủ kiểu đủ dạng tâm lý. Bước chân khắp phòng khách ra ngoài, vừa bước vào liền nhìn thấy Nam Thế Dương đón đầu ngồi chờ ở ngoài phòng khách chờ ông. Lúc này, ông khẩn trương, Nam Thế Dương cũng khẩn trương. Văn Đình Tâm ngồi yên bên cạnh Nam Thế Dương, nhìn qua Nam Thế Dương, rồi nhìn sang Nam Cảnh Sơn, mặt mày giống như bà cụ non. Nam Thế Dương vẫn nắm chặt tay cô, anh khẩn trương tăng thêm sức lực khiến Văn Đình Tâm nhũn mảy mảy đau... “Chú ba bị thương, ở chân.” Lo lắng mở miệng nói giống như nói với cô, lại giống như nói với chính bản thân anh: “Nhìn qua chú ba gầy đi rất nhiều, cũng đen rất nhiều, vài năm nay nhất định trôi qua không tốt.” “Văn Đình Tâm, Văn Đình Tâm, em nghĩ anh một chút nữa nên nói chuyện như thế nào với chú ba đây?” Nhìn thấy Nam Cảnh Sơn càng lúc càng tới gần, nháy mắt Nam Thế Dương càng khẩn trương: “Đã lâu lắm rồi mới gặp lại chú ba, anh có chút sợ hãi và hồi hộp. Có phải chú sẽ cảm thấy vài năm nay anh làm không được tốt lắm, có phải sẽ hỏi anh trong mấy năm nay đạt được thành tựu nào không?” “Ặc!” “Anh thật sự suy nghĩ nhiều rồi, làm sao có thể hỏi những chuyện này. Chính ông ấy cũng đang khẩn trương như vậy, làm sao có thể nghĩ anh làm được cái tốt hay không tốt.” Cố gắng xoay mạnh cổ tay, Văn Đình Tâm có thể cảm giác được anh vô cùng khẩn trương. Bởi vì cái nắm tay này của anh, dùng rất nhiều sức! “Vậy, vậy chú ba sẽ nói gì với anh? Chú có thể...” “Không kịp suy đoán tiếp, Nam Cảnh Sơn đã đứng ở bên ngoài phòng khách, hai chú cháu bốn mắt nhìn nhau, Nam Thế Dương khẩn trương trong lòng đã gõ mạnh nhiều lần... “Cảnh Sơn đại ca, mời ngồi.” Cuối cùng vẫn là Văn Đình Tâm mở miệng lớn tiếng nói. Bên này gọi to Nam Cảnh Sơn, Văn Đình Tâm dùng khuỷu tay đụng Nam Thế Dương, nhỏ giọng nhắc nhở: “Chân của người ta không tốt, sao anh không thử lại đỡ một chút đi?” “A?” Như vậy được sao? Anh có cảm giác là lạ thế nào đó... “Đi đỡ thử xem, sau đó gọi chú ba, giúp ông ta ngồi xuống ghế.” Nói xong lấy tay đẩy đẩy bả vai anh. Sau đó, Nam Thế Dương lấy thêm can đảm đứng dậy tiến lên, muốn đi đỡ Nam Cảnh Sơn, nào biết cánh tay vươn ra còn chưa kịp đụng tới, đã bị Nam Cảnh Sơn cự tuyệt: “Không cần, không cần, cháu trở về ngồi đi. Một đại nam nhân đỡ cái gì mà đỡ, cũng không phải thực sự bị què rồi.” Bị ông nói như thế, Nam Thế Dương liền gật đầu vâng lời: “A...” Bộ dáng ngây ngây ngốc ngốc đó thật sự khiến cho Văn Đình Tâm hết chỗ để nói. Lúc này liền trực tiếp chạy lại đỡ đi vào, sau đó nhiệt tình gọi to hai tiếng “chú ba”, như vậy không phải là xong rồi sao? Lần này bị nói liền quay lại, chờ một lúc nữa không phải sẽ càng lúng túng hơn sao!? “Cảnh Sơn đại ca, bác sĩ nói chân này không được bước đi nhiều. Ít nhất cũng phải nằm trên giường một tháng, nếu không khiến chân bị tật, không phải là khổ cả đời sao?” “Cái gì? Nghiêm trọng vậy sao?” Nam Thế Dương nghe được, thần kinh lập tức khẩn trương, liền trực tiếp dùng một tay đỡ lấy thắt lưng của ông khiêng lên. Động tác vừa nhanh lại vừa có chút thô lỗ, khiến cho Nam Cảnh Sơn không có thời gian kịp phản ứng. “Ui, tiểu tử thôi!” Nam Cảnh Sơn phản ứng kịp lập tức vội vàng la lên, trong nháy mắt cảm giác khuôn mặt trở nên đỏ ửng. Ông nhất định là do gầy! Nhất định quá gầy! Nếu không sao có thể dễ dàng bị tên tiểu tử thôi này lập tức khiêng lên

được. Thật mất mặt, đường đường một người ông thân cao bầy thước lại một tên tiểu tử kiêu đi. Rõ là... “Trực tiếp đưa đến nằm trên giường ở phòng kia.” Một bên Văn Đình Tâm đứng dậy chỉ đường cho Nam Thế Dương. Vội vội vàng vàng, Nam Thế Dương khiêng Nam Cảnh Sơn đi thẳng vào trong phòng, đến bên giường mới từ từ buông tay xuống. Lúc ấy, Nam Cảnh Sơn mới từ trên giường “phịch” ngồi dậy, cả khuôn mặt đều đỏ bừng: “Tiểu tử thú, ngươi sao có thể đối xử với người lớn như vậy...” Nói còn chưa dứt câu, Nam Thế Dương đã ngồi xổm xuống, nâng chân của ông lên xem. “Chú ba, chân của chú bị làm sao vậy? Bị thương ở đâu? Có phải rất nghiêm trọng không?” Nam Thế Dương vô cùng lo lắng nhìn qua chân này đến chân kia. “Không có chuyện gì, chỉ bị trật khớp chút thôi, không có trở ngại gì.” Nam Cảnh Sơn không tự nhiên trả lời. “Đuổi theo một tên trộm đến mức tẹo chân, sau đó không chú ý, hiện tại khám xong là muốn nứt xương rồi.” Đứng ở bên cạnh, Văn Đình Tâm cứ như vậy giải thích: “Sau đó máu tụ không tan, nếu không chú ý nữa, chân này có thể bỏ đi rồi.” Có ý nói nặng chút, Văn Đình Tâm muốn nhìn hai chú cháu nhà này sẽ có phản ứng gì. Cô không biết Nam Cảnh Sơn, nhưng Nam Thế Dương nhất định bị cô dọa khiến cho gấp gáp. “Chú ba, chú phải nghe lời Văn Đình nói, biết không?” Nhìn vào chỗ mất chân cá phát hiện có một mảng lớn bầm tím sưng lên, mặt mày Nam Thế Dương liền nhăn lại thành một đồng. “Tiểu tử, đừng có nhần nhần nhỏ nhỏ giống như đàn bà con gái như vậy, chú đã nói không sao là không sao.” Nói thật, nhiều năm qua mặc dù mấy năm qua cuộc sống Nam Cảnh Sơn không đầy đủ, địa vị cũng là ở tận cùng xã hội, nhưng ông vẫn như cũ không tiếp thu được người khác xem ông như người nhỏ bé yếu ớt. Chỉ có tẹo một cái chân, đã khiến cho tinh thần không yên như vậy, không khỏi có chút chuyện bé xé ra to rồi! “Chú ba, chân cũng đã sưng to bầm tím một khối lớn như vậy, sao có thể không sao được.” “Chú nói không sao là không sao, bầm tím cũng chỉ là một khối máu ứ ở chỗ đó, không đau... A!” Lời nói cộc mạnh chưa dứt lời, tiếng kêu như heo bị giết vang lên trong phòng ngủ... Không biết Nam Thế Dương có ý hay vô tình, nghe ông nói không đau liền lấy tay đung vào khối sưng bầm tím kia... Đau đớn trong nháy mắt khiến Nam Cảnh Sơn muốn chảy nước mắt! “Tiểu tử ngươi làm cái gì vậy! Muốn giết người sao?” Ông đau đến nhe răng trợn mắt, suýt chút nữa đã nhấc chân đập người. “Cháu chỉ thử xem, chú vừa mới nói không đau.” Giọng điệu trả lời vô cùng ngây thơ, thật sự khiến cho Nam Cảnh Sơn không làm sao được. Nhìn về mặt người đàn ông kiêu căng lạnh nhạt bị chọc tới đến mức gợn chân, Văn Đình Tâm ở một bên không nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 65.2

“Chú ba, nhất định là rất đau đi. Đầu đã bị thành như vậy chú còn nói không sao, về sau người chịu khổ vẫn là chính mình.” Nam Thế Dương bắt đầu nói dông dài.

Ánh mắt Nam Cảnh Sơn nhìn về phía khác không nhìn tới tên tiểu tử kia, bởi vì lời nói dối bị vạch trần, muốn tranh cãi tiếp cũng không được.

Nếu tên tiểu tử kia lại một lần nữa động vào vết thương kia, có lẽ ông sẽ đau đến ngất đi mất...

“Bác sĩ có đưa thuốc trị thương bôi bên ngoài, để tôi đi lấy.” Mắt thấy bầu không khí giữa hai chú cháu lúc này có vẻ nặng nề, Văn Đình Tâm khẩn trương tìm lí do đi ra ngoài.

Thời điểm chính thức nhận người thân, cô là một người ngoài ở đây, nhất định sẽ quấy nhiễu bầu không khí.

Lúc đi ra ngoài liền khép cửa lại, sau đó giây phút hai người trong phòng vẫn rất yên tĩnh.

Văn Đình Tâm lấy thuốc quay trở lại, suy nghĩ muốn ở bên ngoài cửa nghe lén vài câu, nhưng lại không nghe được âm thanh gì, liền gõ cửa đi vào: “Tôi lấy thuốc rồi đây.”

“Thế Dương, đây là thuốc Vân Nam, bôi bên ngoài.” Đưa qua bình thuốc, cùng lúc Nam Thế Dương nhận lấy bình thuốc cũng nhận được ánh mắt ra hiệu của Văn Đình Tâm.

Tuy không hiểu có ý tứ gì, nhưng cũng có tác dụng, khiến cho anh cảm thấy thêm can đảm.

Văn Đình Tâm rời phòng lần nữa, đóng cửa lại, cố tình đi xa căn phòng một chút. Nhưng sau đó cô nhanh chóng nhẹ nhàng quay trở lại, dán lỗ tai lên cửa, im lặng nghe lén.

Trong phòng, hai người nghe được tiếng Văn Đình Tâm đã đi xa, cũng hơi thò ra nhẹ nhàng.

Nam Thế Dương mở nắp thuốc Vân Nam phun nhẹ nhẹ, nắn chân Nam Cảnh Sơn, xịt một lúc, thuốc lên vết thương lúc đầu có chút lạnh, sau đó bắt đầu hơi nóng lên, Nam Cảnh Sơn liền cảm thấy thoải mái.

Cúi đầu xuống nhìn thấy vẻ mặt vô cùng nghiêm túc Nam Thế Dương, trong lòng Nam Cảnh Sơn cảm thán vài phần.

Lúc trước bỏ đi, đứa nhỏ này cũng chỉ mới cao tới eo của ông, nhưng bây giờ đã trưởng thành một thanh niên chân chính.

Mười mấy năm không gặp, đứa bé này lại có thể chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ông, việc này đối với Nam Cảnh Sơn mà nói rất xúc động. Không biết con trai mình có thể như vậy hay không...

Nhìn không được giờ tay xoa đỉnh đầu anh, Nam Cảnh Sơn cảm thán không thôi: “Thế Dương, con bây giờ thật sự trưởng thành rồi.”

Cảm nhận được cậu ba gần gũi, Nam Thế Dương khăn trương một trận, rồi sau đó nhanh chóng tiếp thu.

Cúi thấp đầu, anh nhỏ giọng đáp: “Dạ.”

Mười mấy năm qua, vì muốn cho bản thân không được quên khuôn mặt của chú ba, mỗi ngày anh đều cảm tấm hình của ông nhìn một lúc.

Lúc nhìn tấm hình của ông, anh có rất nhiều rất nhiều chuyện nghĩ muốn nói cho chú ba nghe. Sinh hoạt hằng ngày của anh, thành tựu anh đạt được, ông nội của anh nghiêm khắc cùng với sự chán ghét đối với người nhà Nam gia...

Nhưng giờ thật sự gặp được, lại gặp được trong tình huống vội vàng như vậy...

Nam Thế Dương thật sự không biết nên nói gì với chú ba...

“Thế Dương, hiện giờ trong nhà thế nào rồi? Sức khỏe của ông nội có tốt không? Bây giờ cháu có còn đi học không? Trong trường học có nghe lời không?” Thu tay về, Nam Cảnh Sơn nhỏ giọng hỏi. Giọng nói đặc biệt mùi thuốc lá và rượu khiến cho ông hỏi mỗi câu đều cảm thấy mười phần tang thương.

Mà hiện tại, quả thật ông đã già rồi...

Mười mấy năm bốn ba dải nắng dầm sương, dấu vết năm tháng để lại trên mặt ông không ít.

Qua vài năm nữa, ông quả thật có thể về đường già rồi...

“Đều rất tốt.” Trả lời ngắn gọn, Nam Thế Dương đập nắp thuốc lại, ngẩng đầu nhìn Nam Cảnh Sơn, cứ như vậy một lúc, đôi mắt lấp lánh: “Chú ba, cháu...”

Nghĩ muốn nói với ông, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, lời muốn nói lại bị mắc ở cổ họng.

Đương nhiên Nam Cảnh Sơn nhìn ánh mắt của anh đã hiểu, biết tiểu tử này da mặt mỏng, lại quật cường. Mím môi cười cười nói: “Chú ba biết.”

“Chú ba biết nếu không sai thì bây giờ cháu ngay cả bạn gái cũng có rồi.” Ánh mắt nhìn về phía cửa, Nam Cảnh Sơn nhéo nhéo mắt anh nói: “Không nghĩ tới so với chú, cháu còn phong lưu hơn, mới nhỏ như vậy đã có bạn gái rồi.”

“Không có, chú ba.” Đồ mặt giả thích, bị ông trêu chọc như vậy, Nam Thế Dương khăn trương giống như đứa nhỏ làm chuyện sai: “Cháu với Văn Đình Tâm không có quan hệ, cháu chỉ là...”

“Cháu dám nói cháu không thích con gái nhà người ta?” Một ngón tay dựng thẳng chỉ lên chóp mũi của Nam Thế Dương, nháy mắt khiến cho anh ngậm miệng.

Màu hồng trên khuôn mặt khêu tán đến mang tai, Nam Thế Dương kìm nén hoảng hốt, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Nam Cảnh Sơn.

Cuối cùng đành phải gật đầu thừa nhận.

Lúc này anh chân chính thừa nhận. Thừa nhận anh thích Văn Đình Tâm rồi.

Trước kia mỗi một lần anh đều ngụy biện cho mỗi ý nghĩ của mình, nghĩ chính mình không tiếp xúc nhiều với nữ sinh, cho nên lúc ở cùng với Văn Đình Tâm mới có nhiều cảm giác không giống nhau như vậy.

Nhưng thực tế, anh đã thích cô rồi.

Khi nào anh thích cô anh cũng không biết nữa, chỉ biết vào lúc ông nội tìm đến, anh cảm thấy vô cùng chán ghét...

Buổi tối hôm ấy bị ép buộc phải tách ra với Văn Đình Tâm, trong lòng anh vùng vẫy cùng với lo lắng bao nhiêu chỉ có anh biết.

“Yêu đương sớm một chút cũng được, làm quen với con gái càng sớm càng tốt.” Vỗ vỗ bả vai anh, Nam Cảnh Sơn cảm thán: “Phẩm hạnh nha đầu kia rất tốt, suy nghĩ cũng rất độc lập, chỉ là có chút dong dài.”

Nghe được hai từ “dong dài”, Văn Đình Tâm nghe lên ở ngoài cửa thiếu chút nữa mất bình tĩnh.

“Nhưng cháu có thể gặp được một nha đầu như vậy, chính là có phúc.” Không nghĩ tới Nam Cảnh Sơn lại khen ngợi Văn Đình Tâm.

Đánh giá Văn Đình Tâm như vậy là rất cao, chỉ mới tiếp xúc theo dõi một buổi sáng, ấn tượng Nam Cảnh Sơn với cô không tệ.

Nam Thế Dương nghe được những lời này cảm thấy vô cùng dễ nghe, giống như đang khen chính nàng dâu nhà mình.

“Chú ba, nhưng ông nội vẫn luôn không chịu tiếp nhận cô ấy.” Chuyện này là chuyện khiến Nam Thế Dương phiền não nhất bây giờ.

“Tính của ông vốn vậy, cháu cũng không cần quá để ý.” Nhắc chân đặt lên trên giường, một tay Nam Cảnh Sơn xoa thuốc nước ở trên đùi: “Cháu cứ lo chuyện yêu đương của cháu, bình thường lấy lệ ở chỗ ông thôi. Đến lúc nào nghĩ muốn kết hôn, trước tiếp cứ đi chứng giấy, phân chia tốt tài sản của cháu với nha đầu kia. Đến lúc đó xem ông nội còn muốn tụi cháu ly hôn nữa không?”

Một loạt chủ ý này đưa ra quả thật có thể khả năng thực hiện được.

Có lẽ Nam Cảnh Sơn đã từng làm như vậy.

“Nhưng mà chú ba, ông nội có thể uy hiếp cháu, nếu thật sự không nghe lời liền đem cô...”

“Chuyện này còn phải xem miệng cháu dỗ dành ngọt hay không ngọt, cháu muốn dỗ ông nội, nói chuyện với ông nhiều chút, ông sẽ không dễ dàng gì động vào người của cháu.” Nói xong, Nam Cảnh Sơn lắc đầu: “Tình tình này của ông mười mấy năm qua vẫn không đổi. Cửa ải này của ông thật không dễ dàng.”

Vốn cửa ải của ông cụ đối với Nam Thế Dương và Văn Đình Tâm mà nói chính là cửa ải đại nạn, nhưng mà sau khi được Nam Cảnh Sơn làm cho thông suốt, độ khó có vẻ đã giảm đi một nửa.

Có lẽ cũng nên sắp xếp an bài một chút, có một Nam Cảnh Sơn có thể kiềm chế được ông cụ. Trong tương lai, vào lúc ông cụ tới cửa bói móc có thể đem Nam Cảnh Sơn ra cản lại.

“Tiểu tử, bây giờ cháu còn có chuyện gì muốn nói với chú nữa không?” Thở “vù vù” trên đùi mình, thấy thuốc đã bắt đầu thấm vào, Nam Cảnh Sơn chuẩn bị muốn nghỉ ngơi thật tốt.

“Không, không có chuyện gì.” Do dự một lúc lâu, Nam Thế Dương vẫn nói như vậy.

Kỳ thật không phải như vậy.

Thật ra trong lòng anh muốn biết nhất vẫn là mấy năm qua chú ba đã trôi qua như thế nào, vì sao lại trở thành một người lang thang, vì sao phải đuổi theo một tên trộm vặt đến nỗi bị thương ở chân, vì sao lại phải nằm ở buồng điện thoại ...

Nhưng những lời như vậy anh lại không dám hỏi.

Sợ làm tổn thương lòng tự trọng của chú ba, cũng sợ nghe được chuyện anh không mong muốn nhất, càng sợ bởi vì mất mặt khiến cho chú ba lựa chọn trốn tránh.

Cho nên nghĩ thì nghĩ, Nam Thế Dương lựa chọn không nói, không hỏi gì hết.

“Vậy thì đi ra ngồi chơi với nha đầu kia đi, chú nằm ngủ một lát, đêm qua không ngủ ngon, bây giờ rất mệt.” Quay đầu chỉnh cái gối, rồi quay người ra sau, Nam Cảnh Sơn vén ống quần lên, muốn xoay người nằm xuống.

“Chú ba, vậy chú phải nghe lời Văn Đình Tâm nói, ở đây dưỡng thương cho tốt nhé.”

“Ừ.” Nằm xuống giường, Nam Cảnh Sơn kéo chăn đắp lên người, quay đầu lại nhìn xem, Nam Thế Dương vẫn ngồi cạnh bên cạnh giường ông như cũ, không có ý muốn đi.

“Chú ba, mặc dù Văn Đình Tâm có lúc hơi dong dài, nhưng lòng dạ của cô ấy rất tốt, cô ấy nhất định sẽ chăm sóc tốt cho chú.” Dịch chăn lại cho ông, Nam Thế Dương ở bên cạnh nói: “Cháu cũng sẽ thường xuyên ghé thăm chú, chú cứ yên tâm ở đây đi nhé.”

“Ừ.” Gật đầu đồng ý, Nam Cảnh Sơn nghĩ muốn nhắm mắt, nhưng nhìn tên tiểu tử vẫn ở bên giường như cũ, không nhúc nhích.

“Còn không đi à?”

“Chú ba, đã mười mấy năm cháu đã không gặp chú.” Dừng lại một chút, khẽ cắn môi, cuối cùng Nam Thế Dương chưa xốt nói: “Về sau, chú không cần đi nữa được không?”

Nam Cảnh Sơn ngậy người phút chốc, sau khi phản ứng kịp, mặt mày liền nhu hòa, giọng nói khàn khàn nồng đậm mùi rượu và thuốc lá khê nói như có ma lực: “Được rồi.”

Câu đồng ý này nói ra, chính bản thân Nam Cảnh Sơn cũng không biết ông có làm được không.

Nhưng nếu nói ra có thể khiến cho đứa nhỏ an tâm, ông cũng không keo kiệt.

“Chú ba...” Lãi nhãi, Nam Thế Dương vẫn còn muốn nói gì đó, nào biết đã bị Nam Cảnh Sơn mở miệng chặn lại rồi.

“Được rồi, được rồi, một người đàn ông mà cứ nhần nhần nhỏ nhỏ như đàn bà.” Nắm lấy một cánh tay của anh trấn an: “Chú đã nói không đi là không đi, lời nói của một người đàn ông đáng giá ngàn vàng, hiểu chưa?”

“Đã hiểu.” Lúc này Nam Thế Dương mới an tâm gật gật đầu. “Vậy chú ba nghỉ ngơi cho tốt nhé, đợi một lúc nữa cháu sẽ cho người đến chăm sóc chú.”

“Ừ.” Đầu nghiêng qua một bên, Nam Cảnh Sơn nhắm mắt lại.

Nam Thế Dương ngồi chồm hổm bên giường một lúc rồi đứng dậy rời đi.

Vào lúc cửa phòng mở ra, Văn Đình Tâm vội vàng xoay người lại, đi qua phòng khách giả bộ như không có chuyện gì.

Nam Thế Dương đuổi kịp bước chân của Văn Đình Tâm, đi đến sô pha ngồi, đang muốn nói gì đó đã bị Văn Đình Tâm nhét cặp xách vào trong lòng.

“Nhanh đi học đi.”

“Văn Đình Tâm, chiều nay anh không đi.” Nhận lấy cặp xách, ánh mắt Nam Thế Dương nhìn về phía cửa phòng kia: “Anh lo lắng cho chú ba, anh muốn ở lại đây.”

“Phải không?” Đương nhiên Văn Đình Tâm cũng không ý muốn làm trái ý của anh.

Nghĩ lại bọn họ chỉ muốn nhận nhau, lúc này trong lòng nhất định rất kích động. Văn Đình Tâm lấy sách bài tập ra, lại nói: “Không đi cũng được, ở nhà cũng phải làm tập, được không?”

“Ừ.” Nam Thế Dương vậy mà lại nhu thuận đồng ý.

Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, cảm thấy thái độ của anh có chút kỳ quái, nhưng lại không thể nói rõ kì quái ở đâu.

Nghĩ nghĩ liền thôi không nói nữa.

Đề sách bài tập bút biết để ở một bên, Văn Đình Tâm vào trong phòng của mình lấy máy tính ra dùng.

Tư thế của hai người bây giờ giống như khi ở trong phòng khách nhà Nam Dư Kiều trước đó.

Một người làm bài tập, một người ngồi lập kế hoạch gây dựng sự nghiệp kinh doanh, không khí lúc này an tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, Văn Đình Tâm nhận được điện thoại của Đầu Cầu, nói một hơi mua được một loại năm gian căn nhà, hơn ba mươi vạn, gọi hỏi xin phép cô.

Đây là một tin vui, cô khen ngợi Đầu Cầu một trận, nào biết sau khi nghiên cứu lại địa hình, phát hiện một loạt nhà kia đã cũ kĩ không an toàn, mấy người nhà này đã tìm được nơi ở mới nên tìm cách bán đi.

Quả thật mua hơn ba mươi vạn là quá đắt rồi!

Đã qua một lúc lâu Văn Đình Tâm vẫn còn xót cho khoản tiền này.

Cứ như vậy mãi cho đến hơn bốn giờ chiều, Văn Đình Tâm nhìn Nam Thế Dương vẫn cúi đầu làm bài tập, liền đứng dậy chuẩn bị bữa tối.

Năm giờ phải qua bên nhà Nam Dư Kiều, thời gian có phần gấp gáp, cho nên cô chỉ mì đơn giản.

Trên mặt bỏ thêm hai quả trứng, một cây lạc xướng, bung một chén cho Nam Thế Dương, một chén cho mình.

Sau đó, Văn Đình Tâm dọn dẹp chuẩn bị đi.

Nam Thế Dương vốn muốn đi theo cô, lại bị cô đề lên hai bả vai nói: “Anh cũng đã ở đây canh chú ba của anh một buổi trưa rồi, nếu như bây giờ đi với em, lỡ chú trốn mất, không phải đã uống công vô ích rồi sao.”

Nam Thế Dương cảm thấy cô nói có lí nên quyết định ở lại.

Tuy chú ba đã đồng ý với anh sẽ không đi nữa, ngộ nhờ lại biến mất, không nhất định mười năm sau có thể gặp lại...

Vội lại anh lo lắng khi chú ba tỉnh dậy cũng cần có người chăm sóc, dù sao đi đứng cũng bất tiện, xuống giường đi vệ sinh cũng cần phải giúp đỡ.

Tiền Văn Đình Tâm ra tới cửa, Nam Thế Dương hoàn toàn không muốn buông tay.

Giữ chặt lấy ống tay áo của cô, nhiều lần mở miệng nói cô đừng đi, cô đều không đồng ý.

Cuối cùng cũng bị cô dỗ dành vài câu như một đứa nhỏ đẩy vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 65.3

Lúc tới nhà Nam Dư Kiều cũng đã hơn năm giờ.

Vốn đến đúng năm giờ, nhưng nhà Nam Dư Kiều cách cửa lớn quá xa, cô đi bộ vào cũng đã mất hai mươi phút.

Ấn tượng của thím Lương đối với cô rất kém, nhưng bởi vì sau lưng cô là nhị thiếu, nên cũng không tiện bày ra sắc mặt.

Ngày hôm qua Kiều thiếu gia đã dặn dò, hôm nay cô tới liền dẫn cô lên phòng gặp cậu, nên khi Văn Đình Tâm vừa tới, thím Lương liền dẫn cô lên lầu tìm Nam Dư Kiều.

Giống như ngày hôm qua lúc Văn Đình Tâm đến, nhìn thấy Nam Dư Kiều đang ngồi trên ghế đọc sách.

Cũng không có mở cửa sổ, cả căn phòng đều tối, trên bàn thấp ngọn đèn vàng ấm áp, bộ dáng Nam Dư Kiều an tĩnh tự nhiên nhìn qua lại có vẻ hào hoa phong nhã, cũng là một hương vị khác.

Nếu người không biết anh chắc chắn sẽ rất ấn tượng.

Trong lòng Văn Đình Tâm nghĩ Nam Dư Kiều hiện tại cũng chỉ là một đứa trẻ ra vẻ thâm trầm thôi. Lãng #ddlqđ#Quên

“Thiếu gia, cậu tìm tôi.”

“Văn Đình Tâm” Nam Dư Kiều ngẩng đầu, ánh mắt nhìn mặt cô: “Cô tới trễ.”

“Thật có lỗi, thiếu gia, trong nhà có việc đến trễ.” Tùy tiện nói ra một lý do, đối đầu chống lại ánh mắt của anh, ánh mắt Văn Đình Tâm không có nửa phần chịu thua.

Có Nam Thế Dương làm chỗ dựa, giọng điệu cô nói chuyện tràn đầy tự tin, lời nói áy náy cũng rất thẳng thắn, chuyện này khiến cho trong lòng Nam Dư Kiều không thoải mái.

Nhưng anh không có phát tác, tất cả suy nghĩ trong lòng đều được anh ản nhận vô cùng tốt.

“Nếu trong nhà có việc, vậy cũng không có biện pháp.” Nhếch môi cười, đem quyển sách đặt lên đùi, vẻ mặt Nam Dư Kiều ôn hòa cười nói: “Văn Đình Tâm, cô qua đây ngồi.”

Văn Đình Tâm vâng một tiếng đi về phía trước, ngồi xuống ghế đối diện Nam Dư Kiều.

“Hôm nay có muốn gọi anh hai qua đây không?” Đem một bên điện thoại đưa tới trước mặt cô, cả người Nam Dư Kiều ngồi thẳng hướng về cô: “Nếu muốn thì tự gọi điện thoại đi.”

“Không cần đâu thiếu gia.” Nhìn không hiểu cuối cùng anh ta có ý gì, ở trong lòng Văn Đình Tâm vẫn luôn phòng bị. &^LeQuyDon3%4LãngQuên*&^@2

Nam Dư Kiều người này tâm kế rất nặng, nếu không chính cô sẽ không bị anh ta lừa gạt suốt mười bốn năm qua.

Trong suốt mười bốn năm qua, không phải cô chưa từng hoài nghi. Nhưng không biết vì sao, mỗi lần cô có lòng nghi ngờ lại xảy ra rất nhiều chuyện để cho cô đánh mất nghi ngờ đó.

Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy có rất nhiều chuyện có thể do chính Nam Dư Kiều có lòng an bài hết thảy.

Giống như trong lúc cô về nhà trên đường gặp phải cướp, như ở trường học cô vô duyên vô cớ bị mấy cô gái kéo vào góc tường muốn đánh cô, như ở chỗ làm việc cũng có thể bất ngờ bị khủng bố đánh tới...

Dường như mỗi lần như vậy vừa vịn anh ta lại xuất hiện tới làm anh hùng cứu mỹ nhân... Có đôi lúc bị mấy vết thương nhỏ khiến cô khi đối với anh ta càng thấy áy náy...

“Nếu không gọi vậy thì hôm nay ở bên cạnh tôi.” Đem điện thoại để qua một bên, Nam Dư Kiều chỉ qua giá sách ở bên cạnh: “Tôi nghe nói cô giúp anh hai học, nghĩ đến có thể cô học rất giỏi nhỉ? Trên giá sách có rất nhiều sách, cô có thể tùy tiện xem. Ngồi ở đây với tôi là được.”

“Vâng, thiếu gia.” Văn Đình Tâm cũng không phản bác, dù Nam Dư Kiều có nói thế nào cô nghe theo là được. @#LQĐ*&#

Nếu cự tuyệt quá rõ ràng, ngược lại anh ta sẽ có lòng phòng bị với cô, đến lúc ăn cắp bản văn kiện kia đối với cô sẽ không tốt.

Đứng dậy đi đến chỗ giá sách, Văn Đình Tâm chọn một cuốn sách thương mại kinh tế xem, trở về đi đến ghế bên cạnh, lễ phép hỏi một tiếng: “Thiếu gia, tôi có thể ngồi sao?”

“Đương nhiên.” Nam Dư Kiêu vẫy tay, trả lời một tiếng.

Nhìn sơ qua, đối với hành động hôm nay của Văn Đình Tâm khiến cho anh vô cùng hài lòng.

Nhìn bộ dáng của cô có vẻ cũng không phải rất để ý đến Nam Thế Dương, nếu không sẽ không lựa chọn ở cùng một chỗ với anh gần như vậy.

“Đây có bút với giấy nháp, cô có thể lấy dùng.” Tốt bụng đẩy hai vật kia về phía cô, Nam Dư Kiêu cũng đặt sách trên đùi mình lên bàn, cứ như vậy khoảng cách với Văn Đình Tâm ngày càng gần.

“Cám ơn thiếu gia.” Văn Đình Tâm không nhìn anh ta, chỉ nghe lời cầm lấy giấy với bút.

Khóe mắt cảm giác được Nam Dư Kiêu tiếp cận, trong lòng vẫn không ngừng nguyên rủa.

Tiểu tử gian xảo vẫn là tiểu tử gian xảo, lại còn mang vẻ mặt cười, thật sự ghê chết lão nương rồi!?

“Đình Tâm, năm nay cô bao nhiêu tuổi?” Mở sách của chính mình ra đọc, Nam Dư Kiêu làm như vô tình hỏi, giống như muốn tạo quan hệ tốt với cô.

“Thưa thiếu gia, mười tám.” Lãng@d#d##q#d@Quên

Cùng lúc trả lời, lão nương tà ác trong người không ngừng kêu gào.

Ba mươi hai tuổi, nói ra không hù chết tiểu tử nguoi!

“Cô cùng tuổi với anh hai, khó trách lại có thể nói chuyện. Tôi chỉ sinh sau anh ấy vài tháng, nhưng anh hai đối với tôi vẫn có xa cách.” Thậm chí như vô tình lộ ra thông tin thân phận của mình.

“Nhị thiếu tuy lớn hơn thiếu gia một chút, nhưng tâm tính vẫn giống như đứa trẻ vậy, thiếu gia nhìn qua có vẻ thành thực hơn, có thể vì vậy nên không thể cùng nói chuyện được.” Tùy tiện trả lời, gương mặt liếc nhìn Nam Dư Kiêu một cái, Văn Đình Tâm che giấu chán ghét dưới đáy mắt vô cùng tốt.

Lại có thể không biết xấu hổ so sánh mình còn trẻ hơn với tiểu tử hồn nhiên của người ta. Cũng không nhìn xem trong bụng mình có những ý nghĩ xấu gì.

“Cô đừng an ủi tôi, tôi biết anh hai vẫn luôn xem thường tôi. Bởi vì tôi là người từ bên ngoài bước vào Nam gia, cho nên cho dù rất muốn, cũng không có biện pháp hoàn toàn hòa mình vào dung nhập vào Nam gia, cũng không có biện pháp có thể chơi cùng với các anh chị khác.” Tự giễu lẫn đầu, lại nở ra một nụ cười miễn cưỡng, Nam Dư Kiêu cúi đầu nhìn vào sách của mình: “Lần này ông nội an bài cô đến đây, ngược lại khiến tôi rất vui, rốt cuộc cũng có người có thể nói chuyện với tôi rồi.”

Nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp kia của anh ta, bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy đau lòng một lúc đi. d!^Nd+n(#Q%*d@n

Ai có thể chịu được một thiếu gia nhà giàu tội nghiệp ở trước mặt mình nói ra sự bất đắc dĩ của bản thân? Nếu đổi lại bất cứ một người con gái nào, đoán rằng trong nháy mắt cũng sẽ bị bộ dáng này của anh ta bắt mắt.

Ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của anh ta, Văn Đình Tâm nghĩ có thể tha thứ cho bản thân mình lúc trước bị chính chuyện này lừa.

Dù sao đối với một con hồ ly giáo hoạt này, đạo hạnh của cô vẫn còn thấp lắm.

“Thiếu gia hi vọng tôi ở bên cạnh thiếu gia, tôi ở bên cạnh thiếu gia là được rồi.” Phản ứng lúc này, ngoài qua loa ra vẫn là lừa gạt.

“Ừ.” Mím môi cười đáp, Nam Dư Kiêu giơ tay gọi thím Lương: “Thím Lương, đưa vào đây chút bánh ngọt với nước trái cây.”

“Vâng, thiếu gia.” Thím Lương lên tiếng trả lời lui ra, nhẹ đóng cửa lại.

Trong phòng, Văn Đình Tâm cúi đầu lật sách chăm chú đọc, ở bên cạnh ghi chép lại. Nhìn qua có vẻ rất nghiêm túc, kỳ thật không ai biết, chép sách giết thời gian có bao nhiêu nhàm chán...

Ngồi đối diện cô, Nam Dư Kiêu lật sách trên tay, thường thường nói vài câu với cô, đề tài nghe ra có vẻ không có gì quan trọng, trên thực tế lại đang thăm dò chút tin tức.

“Đình Tâm, cô cảm thấy anh hai là người như thế nào?”

Dừng bút lại, Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn anh nói: “Tính tình Nhị thiếu có chút không tốt, nhưng cũng tốt bụng, là người tốt.”

“Vậy cô cảm thấy, tôi là người như thế nào?”

Về mặt phúc hắc cáo già!

“Tôi không có hiểu rõ thiếu gia, có lẽ thiếu gia cũng là người tốt đi?”

Lời này giống như nghi vấn, Nam Dư Kiêu nghe vào có vài phần khó chịu.

Tại sao có đánh giá cao đối với Nam Thế Dương, đối với anh lại không xác định?

“Như vậy xem ra chúng ta cần phải tìm hiểu nhau nhiều hơn. Bằng không kết giao bạn bè vậy cũng không tốt.” Cười nhỏ tiếp lời, thấy đề tài này không đạt được kết quả tốt, anh liền thay đổi đề tài khác: “Đình Tâm, cô đã gặp qua ông nội chưa?” @#LQĐ*&#

“Lần trước có gặp.”

“Vậy nhất định cô rất ấn tượng với ông nội. Cô biết không, anh hai là đứa cháu mà ông nội thương nhất. Ông nội đối với anh hai so với bất cứ người nào trong Nam gia đều tốt hơn.” Vào lúc nói chuyện, Nam Dư Kiều làm như vô tình ghé sát Văn Đình Tâm hơn: “Thậm chí so với ba tôi còn tốt hơn.”

“Tôi biết, ông cụ rất sủng ái Nhi thiếu. Cho nên lần trước cũng đã cảnh cáo tôi không được tiếp cận Nhi thiếu.”

“Ông nội đã cảnh cáo cô rồi sao?” Nam Dư Kiêu thật không ngờ tới.

Đường đường là một gia chủ của Nam gia lại có thể đi uy hiếp một cô gái nhà quê. Sự thật chứng minh, ông cụ quả thật vô cùng quan tâm Nam Thế Dương.

Nghĩ lại chính mình lại trở thành đối tượng lấy ra để làm lá chắn, còn đối với Nam Thế Dương được ông cụ đề ý tới, hai bên chênh lệch như lòng sông so với mặt biển khiến cho Nam Dư Kiều vô cùng khó chịu.

☯☼☺☹☰☷☱☲☳☴☵☶☸☹

Cái nhà này càng ngày càng bắt công rồi!

Nhất là đối với anh!

Nếu đã như vậy, anh cũng không cần phải kiềm nén thêm nữa, một khi đã đưa cơ hội cho anh, anh sẽ lợi dụng tốt.

“Khó trách, mấy bữa nay trên bàn cơm đều nghe ông nội bàn việc xem mắt cho anh hai. Tôi còn nghĩ là giả, không nghĩ tới...” Lời này cố ý nói cho Văn Đình Tâm nghe.

Nam Dư Kiên tin rằng, nếu Văn Đình Tâm với Nam Thế Dương có quan hệ không muốn người khác biết, nhất định sẽ tới cãi nhau với Nam Thế Dương, đến lúc đó Nam Thế Dương sẽ về gây chuyện với ông cụ...

Đối với câu nói của anh ta, Văn Đình Tâm làm như không nghe thấy, tiếp tục lật sách của mình, còn nghiêm túc chép lại. . .

Biết tiểu tử kia châm ngòi ly gián, cô làm sao có thể dễ dàng trúng kế được.

Mà phản ứng của cô quá mức chấn động lại khiến cho Nam Du Kiêu không khỏi kinh ngạc.

Nam Dư Kiều còn tưởng rằng sắc mặt cô sẽ thay đổi hoặc sẽ phát hỏa thế nào chứ, nhưng cô lại không có phản ứng gì, giống như đang nghe chuyện của người khác vậy.

Chẳng lẽ cô ta đòi với Nam Thế Dương không có ý kia? Lăng #ddlq#Quên

“Đình Tâm, tôi có thể mạo muội hỏi một câu không, cô có quan hệ thế nào với anh hai vậy?”

Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy Nam Dư Kiều cười lui người về phía sau, khoát tay nói: “Cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ tò mò thôi. Bởi vì tôi thấy anh ấy đề ý đến cô, ngày hôm qua các người ở dưới lầu... Ủ... Cho nên có chút tò mò mối quan hệ giữa hai người.”

“Tôi cùng với Nhị thiếu chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.” Lật qua một trang mới, Văn Đình Tâm làm xong rồi mới nói tiếp: “Nhị thiếu có thích tôi hay không tôi không biết, nhưng tôi thích Nhị thiếu.”

“A?”

“Thiếu gia, lời này tôi chỉ nói với một mình cậu, cậu nhất định phải giữ bí mật nhé.” Dứt lời, Văn Đình Tâm nhếch môi cười cười nhìn Nam Du Kiêu.

Chỉ là phía sau nụ cười của cô, cũng ẩn giấu đầy mưu tính.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 89: Phần Tài Liệu Kia Xuất Hiện!

Văn Đình Tâm lại thừa nhận cô thích Nam Thế Dương?!

Nhìn cả mặt Văn Đình Tâm bình thường đến cười không tốt, Nam Dư Kiều cảm thấy rất khó tin.

Cô biết ông cụ nhắm vào cô, lại vẫn có thể lớn tiếng thừa nhận thích Nam Thế Dương, rốt cuộc là không sợ, hay là quá ngu ngốc?

Chẳng lẽ cô lại không sợ anh sẽ nói việc này cho ông cụ?

Hay là nói, cô tin tưởng anh?

"Thiếu gia, nhị thiếu không biết tôi thích anh ấy, lão gia cũng không biết, chuyện này, tôi thật sự chỉ nói cho một mình anh, hi vọng anh có thể giúp tôi giữ bí mật." Văn Đình Tâm vừa kể lại một lần, lần này nụ cười trên khuôn mặt cô càng thêm khắc sâu.

Mang theo loại tươi cười này, đôi mắt cong cong hiện lên một loại đường cong đẹp mắt, lại như con thỏ trắng nhỏ, không hề có tính toán.

Nam Dư Kiều sững sốt một lúc lâu, mới phản ứng được. Hình như con bé kia là hoàn toàn tin tưởng anh rồi..

"Ý cô đây là thật lòng coi tôi như bạn bè sao?" Đáp lại bằng một tiếng cười, Nam Dư Kiều xòe bàn tay ra đưa lên, "Đã như vậy, tôi đương nhiên phải giúp cô giấu tốt điều bí mật này."

"Cám ơn thiếu gia." Cũng đưa tay lên như nhau, Văn Đình Tâm có lẽ phép nắm một lúc với anh.

Nhìn qua, hai người giống như là đã đạt thành thoả thuận hữu nghị, nhưng trên thực tế, lại là mỗi người có kế hoạch nham hiểm, thâm tính toán.

Nam Dư Kiều lại biết giờ trò, cũng chỉ là một thanh niên mười bảy tuổi, Văn Đình Tâm tự hỏi mình ba mươi hai tuổi sẽ không nhìn anh ta ở trong mắt.

Nếu như không phải là bởi vì phần tài liệu kia trên tay anh ta uy hiếp quá lớn đối với Thế Dương, cô cũng sẽ không muốn có tiếp xúc với loại nhóc con bẩn thỉu này nữa.

Có điều dù sao cũng là một tên nhóc lòng dạ hiểm độc, đã từng hại một đời bọn họ, cho nên Văn Đình Tâm cũng không định bỏ qua cho anh ta.

Giải quyết sớm một chút là phải, bằng không đợi anh ta trưởng thành đến sắp ba mươi tuổi, tên phúc hắc này lại giống với con cáo già.

"Đình Tâm, đợi lát nữa cùng ăn bữa ăn tối?" Thừa dịp bầu không khí hài hòa này, Nam Dư Kiều lại lên thêm một bước.

"Thiếu gia, tôi đã ăn rồi." Nhưng Văn Đình Tâm từ chối rất quả quyết.

Nói thật ra, ranh giới cuối cùng của cô chính là ở chỗ này rồi, nhiều nhất là trò chuyện mặt đối mặt, những chuyện khác khỏi phải nghĩ đến!

"VẬY ĐỢI LÁT NỮA CÔ NGỒI MỘT BÊN CÙNG TÔI ĂN ĐI, MỘT MÌNH TÔI ĂN CŨNG RẤT CÔ ĐƠN." Thu tay lại, Nam Dư Kiều tiếp tục mời, "Cha mẹ tôi cũng xuất ngoại rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở về. Gần đây tôi đều là một mình."

Không ngờ ngược lại đã đánh tới bài đồng tình...

"Được, thiếu gia." Lên tiếng trả lời, Văn Đình Tâm tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Lúc ấy, Nam Dư Kiều cảm thấy đạt tới mục đích, nên cũng không nhiều lời với cô nữa.

Hai người yên tĩnh xem sách một lúc, lúc ăn cơm, Văn Đình Tâm thật đúng là ngồi vào bên cạnh cùng Nam Dư Kiều. Chỉ là trong tay vẫn cầm quyển sách kia xem như cũ, không để ý đến ý của anh ta.

Nam Dư Kiều nghĩ thử tiến thêm một bước trong quan hệ với cô, nhiều lần mở miệng đáp lời đều bị cô vài ba lời qua loa.

Cứ như vậy, buổi tối này dần dần trôi qua ở trong sự nội đấu của hai bên.

Ở bên kia, không có Văn Đình Tâm ở trong nhà, hai con người rần rờ Nam Thế Dương và Nam Cảnh Sơn ngay cả một bữa ăn tối cũng không giải quyết được.

Trước khi Văn Đình Tâm rời nhà đã dặn dò với Nam Thế Dương một chút, chờ Nam Cảnh Sơn tỉnh có thể cho chú ấy ăn một tô mì đơn giản, phương pháp nấu mì đã viết ở trên giấy.

Nhìn qua thì thật sự vô cùng đơn giản.

Nhưng thật sự áp dụng vào, lại làm cho Nam Thế Dương thất bại nhiều lần.

Sau đó, lúc dâng một chén mỳ lên cho Nam Cảnh Sơn, mùi vị đó thì ông ăn muốn ỏi...

Nam Cảnh Sơn đã từng ăn bánh bao khô cứng, đã từng ăn cơm hơi thiêu, đã từng ăn bánh giống như cục đá, nhưng chính là chưa từng ăn muối đầu, hoàn toàn không có mùi vị...

Đối với Nam Thế Dương xuống bếp, bản thân ông cũng không ôm hi vọng lớn gì.

Cho nên sau đó, vẫn là yên lặng đến phòng bếp tăng thêm một muổng muối trộn vào ăn tạm.

Buổi chiều, hai chú cháu ngồi yên ổn ở trong phòng khách, Nam Cảnh Sơn ăn mỳ, xem ti vi, ở bên cạnh ông, Nam Thế Dương thường quay đầu nhìn ông, hình như là muốn nói cái gì lại nhịn được.

"Nhóc con, muốn nói cái gì cứ nói, chớ có đông dài." Hút mỳ vào miệng, Nam Cảnh Sơn lên tiếng.

"Không có." Khiêm tốn dờn ánh mắt qua, trong chốc lát, Nam Thế Dương lại không nhịn được mở miệng, "Chú ba, buổi tối chú sẽ không len lén chạy trốn chứ?"

"Phụt" một cái, cái kia trong miệng phun ra ngoài. Bên cạnh, Nam Thế Dương lập tức đưa khăn giấy lên, "Chú ba chậm một chút."

Rút ra khăn giấy lau miệng, Nam Cảnh Sơn trừng mắt liếc anh một cái, "Chú ba của con lúc nào thì nói không giữ lời rồi. Còn con nữa, trạng thái giống như đề phòng cướp kia là chuyện gì xảy ra?! Nghĩ gì thế?!"

Mặc dù là tùy tiện nói, nhưng trên thực tế, Nam Cảnh Sơn cũng có mấy phần chột dạ.

Thật ra thì ông thật sự đã có nghĩ tới, có nên tìm một cơ hội chuồn đi, không hề gặp mặt nó nữa hay không?

Nhưng một mặt lại nhớ Văn Đình Tâm đồng ý giúp ông phát quảng cáo, cô lấy ra một số tiền quảng cáo lớn như vậy, tiết kiệm ông nỗ lực lau đĩa cho người khác hơn mấy tháng.

Cho nên, hiện tại ông vẫn đang ở giai đoạn rối rắm.

"Không có. Chú ba, con chỉ là không muốn chú đi thôi." Đưa tay vờ về phía trên lưng ông, Nam Thế Dương xoay xoay vắn vắn, "Vết thương trên đùi chú lại không ổn, đi chỗ nào con cũng lo lắng."

"Được rồi được rồi, chú nơi nào cũng không đi." Gò má liếc về bên kia, Nam Cảnh Sơn cũng cảm thấy không tự nhiên.

Ngược lại ông không ngờ bây giờ Nam Thế Dương còn lệ thuộc vào ông như vậy, thẳng nhóc trông vẫn như một đứa trẻ nít, không làm sao lớn lên được.

"Con bé kia nói muốn chú giám sát giúp cô bé, trước khi công trình của con bé chưa hoàn thành, chú cũng sẽ không đi." Ném đi khăn giấy lau xong miệng đi, Nam Cảnh Sơn cầm lên chén mỳ kia gấp lên nhìn một chút, sau nôn ra một hóp, nhìn là càng không thấy ngon miệng rồi.

Mặt mày nhăn thành một cục, suy nghĩ một chút, vẫn là bỏ qua một bên.

"Như vậy thì tốt." Hình như là yên tâm, Nam Thế Dương bung qua chén mỳ kia bỏ qua trên khay trà bên cạnh, bản thân lại trở về ngồi xong.

Nhưng mà, chẳng được bao lâu, Nam Cảnh Sơn lại cảm giác được Nam Thế Dương đang len lén liếc ông.

"Thế Dương." Nhíu mày nhắc nhở, ông chính là cảm thấy thẳng nhóc kia có chuyện gì, "Có phải còn có lời nói với chú ba hay không?"

"TV coi được không, chú ba?" Lập tức, Nam Thế Dương tự động tránh khỏi đề tài. Thật ra thì anh rất muốn hỏi những năm này chú ba trôi qua thế nào, nhưng chính là không hỏi được.

Mười mấy năm trước, lúc chú ba rời đi nói cho anh biết muốn đi tìm em trai, nhưng mà tìm vài chục năm, hiện tại lẫn lộn thành bộ dáng này.

Nam Thế Dương biết, em trai khẳng định là không tìm được rồi, hơn nữa, chú ba cũng nhất định trải qua không tốt. Cho dù biết, anh cũng rất muốn chính miệng nghe chú ba nói một chút cuộc sống và kinh nghiệm của ông.

Mặc kệ là tốt hay là xấu, anh đều muốn nghe.

Hệt như lúc nhỏ, cùng em trai nằm ở trên giường nghe chú ba nói xông xáo thế nào ra sao ở bên ngoài, tranh địa bàn với người xấu thế nào ra sao, kiếm tiền ra sao thế nào.

Ông là chú của anh, nhưng càng giống như cha của anh.

Đối với chú ba, anh rất tôn kính, rất sùng bái, cũng rất xin lỗi.

"Chú luôn luôn không thích xem loại phim truyền hình này, tình tình ái ái, đều là đàn bà xem." Nói xong, Nam Cảnh Sơn nhìn Nam Thế Dương một chút,

lại bỏ một tiếng. "Chỉ là tuổi tác loại người như con vừa vận tiếp xúc những thứ này, thích xem cũng rất là bình thường. Con xem đi, chú sẽ tùy tiện xem cùng một chút."

"Vậy chú ba muốn xem cái gì, con bấm giúp chú." Cầm lên hộp điều khiển tv, Nam Thế Dương chuyển qua từng đài một, "Muốn xem Tây Du kí không? Hay là cái này, Tiểu Lý Phi Dao?"

"Cũng không hứng thú gì, con cứ chọn cái con thích xem, chú không có vấn đề." Biết rõ tên nhóc kia muốn nói nhất định không phải những thứ này, nhưng Nam Cảnh Sơn cũng không vạch trần anh.

Ông biết nhất định là tên nhóc kia nảy sinh tò mò với cuộc sống ông trải qua. Nhưng hiện tại ông cũng lẩn lộn thành như vậy, nhắc tới cũng mất mặt, cho nên không định nói cho tên nhóc kia những năm này ông sống như thế nào.

"Vậy, vậy thì cái này." Tùy tiện chọn một đài dừng lại, đúng lúc là Thủy Hử truyện.

Thủy Hử truyện bản cũ vô cùng thú vị, mặc kệ là bản lĩnh đánh võ hay là trình độ diễn viên đều là một tác phẩm kinh điển.

Nhưng Nam Thế Dương vẫn không lòng dạ nào xem kịch như cũ.

Ánh mắt kia vẫn liếc nhìn về phía Nam Cảnh Sơn bên kia, nhiều lần muốn nói lại thôi.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng giờ, mãi cho đến khi Văn Đình Tâm về nhà.

Có lẽ cô là thuốc điều hòa giữa hai chú cháu thôi.

Vừa bước vào cửa nhà, không khí cả nhà liền náo nhiệt không ít.

Không biết có phải là bởi vì buổi tối chờ ở chỗ Nam Dư Kiêu quá khó chịu hay không, cho nên lần này, hết như nói nhảm nhập vào thân vậy, huyền thuyên không dừng lại được, "Xem ti vi à. Xem cái gì đấy?"

"Com tối có ăn rồi chưa, Cảnh Sơn đại ca," Xách theo một túi đồ ăn mua bên ngoài trở lại, đặt túi này ở trên khay trà, Văn Đình Tâm thấy sợi mì ăn được một nửa trên khay trà, "Của người nào đấy? Không ăn hết đi? Lãng phí lương thực thế này sao được."

"Là anh làm cho chú ba ăn, mùi vị không ngon lắm, chú ba ăn không vô." Nam Thế Dương vội vàng gánh chịu oan ức.

Rồi sau đó, Nam Cảnh Sơn cũng nghĩa khí mở miệng, "Không phải, là tôi ăn quá no rồi. Thật sự không ăn được, chờ để một lát, tôi tiêu hóa chút ít tiếp tục ăn."

Hai người bảo vệ lẫn nhau, ngược lại làm cho Văn Đình Tâm nhìn qua giống như là người xấu vậy.

"Để một lát mì liền mặn rồi, còn ăn thế nào chứ." Đưa tay bụng chén mì kia lên, Văn Đình Tâm gấp gấp, cả trong chén đã không có một giọt canh, hơn nữa thấy được rất trắng, hình như không có thêm dầu, khó ăn vậy cũng đúng.

"Được rồi, mì này không cần, em mua đồ ăn ngoài. Thế Dương, anh đói thì ăn một chút, ăn no về nhà đi." Nói xong, đã bụng chén mì kia đi về phía phòng bếp rồi.

Nào biết, vừa đến phòng bếp lại thấy một hình ảnh không tốt...

Trên kệ bếp, phần gia vị gạo vãi một vòng, một bàn tràn đầy đều là nước đọng, nồi nấu mì lại đen đáy...

Nhìn qua, giống như là đánh một trận đại chiến vậy.

"Trời à," Trong nháy mắt cảm thấy cả người đều mệt mỏi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mệt mỏi cầm chén để lên trên kệ bếp, để trước!

Buổi tối khuya, tốn không ít tinh lực ở chỗ Nam Dư Kiêu đó, Văn Đình Tâm cũng liền mất tính lười, vẫn là sáng sớm mai dậy lại dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc trở về phòng khách, trong phòng khách hai chú cháu đã cùng vui mừng hòa hợp ăn đồ ăn ngoài cô mua về.

Một tay đang kẹp bánh trôi rán, một tay cầm một xương ức vịt, ăn sung sướng.

"Nè nè nè, người khác không phải no bụng ngay cả mặt mũi cũng ăn không vô ư," Kéo mặt cười tiến lên, đầu tiên là nói một câu chua chát với Nam Cảnh Sơn, sau đó lại đi vòng qua bên người Nam Thế Dương, vỗ xuống bả vai anh, lại chua xót nói: "Nhìn đáng đáng kia, thật đúng là tài nấu nướng của tên nhóc nhà chúng ta quá kém, khiến người khác nhìn chường mắt đấy."

Mấy câu nói chua hai người, tài ăn nói của Văn Đình Tâm này cũng tốt khiến cho người ta khua miệng phục.

"Tôi, ăn no rồi." Gấp một viên sỏi nhỏ trên tay vào trong miệng, Nam Cảnh Sơn rút khăn giấy lau miệng, giống như là bị cô chua đến.

Nam Thế Dương quay đầu nhắm về phía cô, nhìn qua ngược lại không bị lời của cô ảnh hưởng gì đến, "Văn Đình Tâm, tới đây ngồi này, em nói với anh

một chút, hôm nay tên nhóc Nam Dư Kiều kia có bắt nạt em hay không?"

"Anh ta nào dám bắt nạt em chứ, anh ta nịnh nọt em còn không kịp nữa đây." Ngồi xuống ở bên cạnh Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm bưng trà thơm cô mua uống, "Chỉ là ở với anh ta quá mệt mỏi, cũng rất nhàm chán."

"Nó bảo ở cùng nó?" Lập tức, chân mày Nam Thế Dương cũng xoắn chặt rồi, "Ở cùng nó làm cái gì? Sao nó dám sai bảo em? Ngày mai anh sẽ đi cảnh cáo nó..... Gào!"

Nói còn chưa dứt lời, lại để cho Văn Đình Tâm ‘bốp’ một cái ngay trước trán, đau đến mức anh che trán, "Văn Đình Tâm, em làm gì thế chứ."

"Để cho anh bình tĩnh một chút, hấp tấp bốp chộp, y như một đứa bé." Thu tay trở lại, Văn Đình Tâm nhấp một hớp trà thơm, sau lại nói, "Anh nói ông nội anh lại để cho anh đi xem mắt? Chuyện như vậy thiệt hay giả?"

"Anh sẽ không đi, Văn Đình Tâm." Nam Thế Dương lập tức dựng lên ba ngón tay bảo đảm.

Vốn là đây là một lời Nam Dư Kiều thử dò xét Văn Đình Tâm, nhưng thật sự đúng là bị anh nói trúng.

Ngay vào tối ngày hôm qua, ông cụ cầm một xấp hình đến phòng của anh tìm anh, cứng mềm buộc anh tùy tiện đi gặp một cô bé, để cho anh làm tốt chuẩn bị hai tay trước.

Thậm chí còn có ý vô tình nói cho anh biết, về sau Văn Đình Tâm sẽ thay lòng, cho nên anh cũng phải giữ một đường lui cho mình, đừng coi chừng một thân cây không buông như kẻ ngu.

Dù sao Nam Thế Dương cố chấp là hoàn toàn không để ý tới ý trong lời ông cụ nói, một hơi một tiếng trực tiếp từ chối.

Kết quả ông cụ vẫn là phùng mang trợn mắt bị chọc tức đi rồi.

Thật ra thì vào lúc Nam Thế Dương Văn Đình Tâm đều không biết, ông cụ lại lên lút liên lạc với Nam Dư Kiều, bảo anh nghĩ biện pháp quyến rũ Văn Đình Tâm tới tay. Đây cũng là nguyên nhân tại sao hôm nay, Nam Dư Kiều lại đối xử tốt với Văn Đình Tâm như vậy.

"Cho nên ông ấy vẫn là cho anh đi?" Nhíu chân mày, Văn Đình Tâm không vui nhìn về phía Nam Thế Dương, "Sao anh còn như vậy chứ? Em đã đi đến nhà của anh làm việc, anh còn không thể ngừng nghỉ chốc lát, nhất định làm ra chút chuyện gì đó mới hài lòng sao?!"

Đối với sự chán ghét của ông cụ là càng ngày càng rõ ràng rồi.

Văn Đình Tâm cảm giác mình cũng càng ngày càng dễ kích động, cô cho là mình sống lại quay về, phải đối phó chỉ là những thứ kia của nhà họ Nam và người đối nghịch với Nam Thế Dương là được. Nào biết, kết quả còn phải đấu với ông lão này!

Thật là đủ loại mệt mỏi mà...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Phần Tài Liệu Kia Xuất Hiện! (Tt)

"Văn Đình Tâm, anh thề anh nhất định sẽ không đi. Em yên tâm, nhé?" Nhìn cô nổi giận, Nam Thế Dương cũng luống cuống, không để ý tới lau tay, lúc này ôm hai vai của cô đối diện với mình, "Mấy ngày nay ở nhà, anh nhất định sẽ cố gắng khuyên ông nội, để cho ông bỏ xuống thành kiến đối với em."

"Vô dụng thôi." Bên cạnh, Nam Cảnh Sơn nhân nhả chèn vào nói: "Cha không phải là loại người dễ dàng khuyên thông suốt. Nếu mà ông cố chấp, con chính là âm ỉ tự sát với ông, ông cũng sẽ không nhìn con một cái."

Mỗi một lần đối đầu với ông cụ, cũng đã từng là chiến dịch khó đánh nhất trong cuộc đời đánh nhau của ông.

Nhất định phải dụ dỗ người ta giống như dỗ trẻ con, thì cảm xúc của ông cụ này mới có thể hơi xoa dịu một chút.

Chú ý là hơi xoa dịu một chút, vẫn có thêm một khoảng cách lớn với đôi ý đấy!

"Chú cảm miệng, ăn đồ của chú đi." Hảy ông một cái, Văn Đình Tâm hơi tức giận.

Vốn cô cũng chỉ là phát tiết một chút, muốn nghe tên nhóc nói mấy câu dỗ dành cô, ai cho phép Nam Cảnh Sơn ở một bên đã kích lòng tự ái của tên nhóc!

Nhún vai một cái, ngược lại Nam Cảnh Sơn vui vẻ cầm đĩa lên tiếp tục gắp sùi cảo ăn.

"Văn Đình Tâm, em đừng tức giận. Chú ba nói chuyện chính là như vậy." Vội vàng tiếp tục quay thân thể của cô qua, Nam Thế Dương chuẩn bị nói nữa, "Anh bảo đảm với em, sẽ không lại vì chuyện của ông nội khiến em lo lắng. Anh xử lý tốt với bên ông nội..."

"Biện pháp tốt nhất chính là nghe lời đi xem mắt," Gấp một sùi cỏ đặt ở trong miệng, Nam Cảnh Sơn không nhịn được chen vào nói, "Con phải đi, cha mới có thể cảm thấy con nghe lời. Kết quả xem mắt còn chưa chắc tốt có đúng hay không?"

"Câm miệng đi. Chú, ăn cái gì cũng ngăn không được miệng của chú," Liếc mắt trừng qua ông, Văn Đình Tâm nóng nảy giờ nắm tay đe dọa.

Mỗi lần đều chờ đến lúc tên nhóc nói đến chỗ quan trọng là chen vào nói, còn cố ra chút chủ ý cùi bắp, người này còn có thể càng quá đáng hơn một chút không?!

"Em đã nói với anh, tuyệt đối không thể nghe lời đi xem mắt!" Quay đầu lại về phía Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm dựng lên một ngón tay nói: "Tuyệt đối không thể đi biết không? Anh chưa bao giờ tiếp xúc với con gái, đến lúc đó anh nhất định thua thiệt!"

Đây chính là một điểm mà cô lo lắng nhất.

Nói cô có lòng riêng cũng tốt, nói cô hẹp hòi cũng được, dù sao cô chính là không muốn Nam Thế Dương đơn độc gặp mặt với bất kỳ cô gái nào.

Hệt như anh nói với tiểu đệ của anh, anh vẫn luôn ghét phụ nữ, cũng chưa từng có lui tới với phụ nữ, cho nên có thể ở chung với cô như vậy chính là một kỳ tích.

Cô chỉ sợ cô là người đầu tiên mà Nam Thế Dương tiếp xúc, nhưng chưa chắc là người cuối cùng.

Ngộ nhờ ngày nào đó anh gặp phải một cô bé điệu dàng kín đáo e lệ thẹn thùng, nói không chừng về mối mẹ này vừa đi lên, lại thêm so sánh với cô cầu nhau dài dòng một chút.

Thuận tiện, di tình biệt luyện!

Vậy không phải cô thăm rồi sao!

Lúc này gái già ba mươi hai tuổi ở đâu so sánh với thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, lòng tự tin gì đó, đúng là không đủ!

"Anh biết rõ, cho nên anh nhất định sẽ không đi gặp." Nam Thế Dương cũng lật đặt đồng ý. Về điểm này, anh vô cùng tin tưởng sự cảnh cáo của Văn Đình Tâm.

Quả thật, anh chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, hơn nữa ở trong ý thức của anh, phụ nữ đều là dựa vào bề ngoài giả bộ yếu ớt, trên thực tế là loại người lòng dạ cực kỳ gian ác. Dù thế nào đi nữa anh không qua lại giao thiệp với phụ nữ, thua thiệt gì đó, đó là khẳng định.

Dĩ nhiên, phụ nữ nói đến trên đây không bao gồm Văn Đình Tâm.

"Văn là ngoan ngoãn đi gặp thì tốt hơn." Hai người vừa mới quyết định, Nam Cảnh Sơn lại không nhịn được chen lời, "Chỉ có con đi, mới có thể làm cho cha yên tâm. Cha buộc con như vậy, ý đồ chính là một sự yên tâm. Dù là qua loa hoặc là lừa gạt một lúc, con đều có thể yên tĩnh được một lúc. Nếu không cha nhất định sẽ không ngừng nghỉ."

Nói xong, Văn Đình Tâm liếc xéo một cái tới đây.

Nam Cảnh Sơn bắt đầu đi lấy đầu, bưng trà thơm lên uống một hớp, im miệng không nói.

"Tuyệt đối không thể đi!" Quay đầu, liên tục liên tục dận dò Nam Thế Dương, "Yêu cầu của em chỉ một việc này, tuyệt đối không thể đi! Nếu không, em sẽ đuổi chú ấy ra ngoài!"

Nghe nói như thế, Nam Cảnh Sơn mắt liếc qua, nhìn thấy đầu ngón tay của Văn Đình Tâm chỉ tới mình, suýt nữa phun ra tất cả trà thơm.

"Biết. Anh không đi." Đưa tay ấn cánh tay của cô xuống, nhìn Văn Đình Tâm bị chú ba trêu chọc thành như vậy, Nam Thế Dương cảm thấy rất buồn cười, "Văn Đình Tâm, em đừng nghe chú ba. Đối phó ông nội thế nào, anh có biện pháp của mình. Tóm lại xem mắt là nhất định sẽ không đi."

Vẫn là tên nhóc nói chuyện chịu nghe, Văn Đình Tâm tạm thời dè xuống lửa giận.

"Ừ." Gật đầu một cái, Văn Đình Tâm lại nói, "Buổi tối nay, lúc nào thì về nhà đây? Hiện tại thời gian cũng không sớm."

"Một lát nữa."

Nhìn hai người trẻ tuổi ngọt ngào bên kia, trong lòng Nam Cảnh Sơn cũng có mấy phản xúc động.

Trong nháy mắt, trong đầu nhanh chóng lướt qua mấy cảnh tượng, cũng quen thuộc giống vậy.

Đã từng, ông cũng giống như vậy, mướn cho cô căn phòng ở bên ngoài, mỗi đêm mỗi đêm đều len lén đi gặp cô. Khi đó cảm thấy tình cảm đến loại trình

độ nào đó, gần lẫn nhau cả đời cũng không còn là vấn đề.

Nhưng không ngờ, vẫn cứ giải tán như vậy...

Trong đoạn cảm tình kia, hình như ai cũng có lỗi, cũng hình như không người nào sai, tan rã không giải thích được, tan rã cũng là chuyện đương nhiên.

Bây giờ nhìn Thế Dương và cô bé, trong lòng Nam Cảnh Sơn cũng không coi trọng bọn họ lắm.

Bởi vì một đoạn tình cảm muốn kiên trì, cần không chỉ có là yêu nhau, còn có nhiều hơn, nhiều hơn...

"Văn Đình Tâm, em không thể kêu chú ba 'đại ca', chú ấy là chú anh, em nên gọi theo anh."

"Cũng kêu chú ba sao?" Nhếch nhếch lông mày, Văn Đình Tâm hỏi.

Lúc ấy, Nam Cảnh Sơn xoay đầu qua đối diện Văn Đình Tâm, chột nhứ mày, giống như là đang gây hấn với...

Không sai, là nên bảo Thế Dương quản lý cô bé này.

Lải nhải cả ngày, không biết lớn nhỏ, đến lúc đó làm sao vào nhà họ Nam đây.

"Cô bé, nếu cháu muốn cùng với Thế Dương nhà tôi, thì cháu cũng phải gọi tôi theo nó."

"Stop!" Văn Đình Tâm liếc trắng mắt.

"Văn Đình Tâm, em không thể vô lễ đối với chú ba như vậy á. Chú ba là bề trên, chúng ta cũng phải đối xử tôn kính." Bên cạnh, Nam Thế Dương ngược lại nóng nảy lên.

Cô cũng là bề trên đấy.

Cô đã ba mươi hai tuổi rồi! Cũng không kém rất nhiều tuổi với Nam Cảnh Sơn được không!

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng Văn Đình Tâm vẫn nghe lời lên tiếng kêu đối với Nam Cảnh Sơn, "Chú."

"Ừ." Gật đầu một cái, uống một hớp trà thơm, Nam Cảnh Sơn cảm thấy rất vừa lòng.

Cứ như vậy, cùng một buổi tối, chỗ mấy người hết sức hòa hợp. Hết như một gia đình vậy, không khí vô cùng hài hòa.

Nhưng, vào giờ phút này, không khí ở nhà họ Nam bên kia lại hoàn toàn không phải như vậy.

Nam Dư Kiều đứng ở trước mặt bàn đọc sách của ông cụ, đưa lên tập ghi chép tràn ngập kia của Văn Đình Tâm.

Ông cụ không có lòng dạ nhìn những trang khác, nhưng đến một vài tờ, một ít tờ viết đầy thích Nam Thế Dương, ông cụ nhìn chòng chọc thật lâu...

Hiện trường khí áp vô cùng thấp, ông cụ không lên tiếng, không có bất kỳ người nào dám nói chuyện.

Một lúc lâu, quyển sổ kia bị tiện tay ném vào thùng rác, ghế xoay vòng về một phía, quay người đối diện Nam Dư Kiều.

"Được rồi. Đi xuống đi."

Vốn đang cho là ông cụ sẽ nổi đóa hoặc là ra lệnh làm gì đó, nhưng không ngờ, ông chỉ nói một tiếng rồi đi xuống.

Điều này làm cho Nam Dư Kiều giật mình một cái, mở miệng hỏi, "Ông nội, chuyện này của anh hai, ông thấy thế nào?"

"Chính anh hai của con đàn, không nhìn ra ý định của cô bé nghèo này. Hiện tại nó đã chui vào, coi như đã nhìn ra, nó cũng chỉ sẽ cảm thấy vui vẻ mà thôi."

"Vậy, có cần con nhắc nhở anh hai, hoặc là cảnh cáo Văn Đình Tâm cách anh hai xa một chút hay không?" Nam Dư Kiều tiếng tốt mở miệng.

"Con kéo Văn Đình Tâm là được, chỗ anh hai của con, ông sẽ sắp xếp." Nói xong, quay xe lần lại tới đây, ông cụ nhìn chăm chăm Nam Dư Kiều, "A Kiều, con cảm thấy cô bé Văn Đình Tâm kia như thế nào?"

Nam Dư Kiều sững sốt chốc lát, sau đó nói, "Con chỉ chung sống với cô ta một buổi tối. Ấn tượng khác không sâu, chỉ biết là, một cô bé đi ra thâm sơn cùng cốc như cô không có khát vọng gì, cũng không lý tưởng cao xa gì, hôm nay thừa nhận thích anh hai với con, nói muốn gả cho anh hai."

"Con cảm thấy được, cô bé phải là một cô bé rất có mưu tính. Nhìn qua không đơn thuần như mặt ngoài vậy." Trả lời xong, Nam Dư Kiều liền dứt khoát thấy sắc mặt ông cụ càng thêm khó coi mấy phần.

Trên thực tế, ông cụ vẫn cho là như vậy.

Chỉ gặp mặt cô hai lần, nhưng mà ấn tượng đối với cô bé kia chưa từng tốt hơn.

Lần đầu chính là trực tiếp bị bắt gặp chặn bọc ở trên giường, lần thứ hai càng thêm trực tiếp to giọng nói khơi lên tranh luận với ông.

Việc này so với bà xã lão Tam lấy về năm đó, đó là hung hãn hơn nhiều.

Nhìn đến cháu trai mình ở trước mặt cô lại y như con chó vậy, việc này khiến ông cụ lại càng khó chịu, phải biết, phụ nữ là không thể cười trên đầu đàn ông!

"Nếu loại con gái này, vậy cũng không cần phải nhường nữa."

"Ông nội, ông định làm như thế nào?" Mặt mày nhàu nhàu, Nam Dư Kiều cảm thấy tình huống hình như không đúng lắm.

Ý của anh là hy vọng ông cụ có thể âm ỉ lên với Nam Thế Dương, hai người bọn họ đánh nhau, mới thật sự có kịch hay xem.

Nhưng nếu như nhắm mũi nhọn đến trên đầu Văn Đình Tâm, vậy thì không có gì thú vị.

"Con thấy cô bé kia được, nếu như có thể, thì nhận cô bé kia." Nói xong, mặt mày ông cụ xoắn chặt, lại suy nghĩ một lúc, "Tốt nhất là có thể cho anh hai con thấy bộ mặt thật cô bé kia. Nếu như thực sự là không được, cũng chỉ có thể nhốt nó lại hai ngày, để cho nó tự mình tỉnh lại."

Làm nửa ngày, lại chỉ là trình độ giam lỏng.

Nam Dư Kiều vô cùng không hài lòng đối với quyết định của ông cụ.

Nhìn dáng dấp ông cụ vẫn là thiên vị, nói cho cùng, chính là không chịu thật sự xử phạt cháu của ông. Tình nguyện để cho anh hy sinh nhan sắc đi quyền rũ cô bé nghèo kia, cũng không chịu dùng một chút gia pháp đối với Nam Thế Dương.

Sự thật chứng minh, độ mạnh khích bác ly gián này của anh còn chưa đủ. Còn phải làm ra chút chuyện nữa...

"Biết à, ông nội. Con sẽ hết sức." Gật đầu đồng ý, Nam Dư Kiều cũng không còn có lòng dạ đợi nữa rồi, "Vây, ông nội, con đi về trước đây. Đã muộn rồi, ông nghỉ ngơi sớm chút."

"Ừ." Lên tiếng hừ đồng ý, nhưng vào lúc Nam Dư Kiều xoay người lại kêu anh lại, "A Kiều."

"Ông nội?" Xoay người lại, Nam Dư Kiều cung kính đối diện.

"Ông nội làm như vậy, con có trách móc ông nội hay không?" Đột nhiên, ông cụ hỏi một tiếng như thế, "Thật ra thì, có phải con rất chán ghét cô bé nghèo đó, vẫn luôn chấp nhận hay không?"

Cũng không nói ra là vì cái gì muốn hỏi như thế, có lẽ mình cũng cảm giác mình thiên vị thôi...

"A Kiều không trách ông nội." Nhếch môi cười khế, Nam Dư Kiều thoát nhìn là mặt 'nhả nhặn', "Ông nội cũng là vì tốt cho anh hai. Dù sao, anh hai là người thừa kế gia tộc một tay ông nội bồi dưỡng ra, ở vài phương diện quả thật nên cẩn thận."

"Anh hai của con cũng thật sự không dễ dàng, từ nhỏ đến lớn ông đều đối xử nghiêm nghị. Nên đánh nên mắng cũng không bỏ mặc cho qua." Thở dài, ông cụ chậm nói, "Con có thể hiểu như vậy rất tốt. Những đứa bé trong nhà chúng ta cũng chỉ có con hiểu chuyện nhất."

"Con yên tâm, con xử lý tốt chuyện này của anh hai, ông nội sẽ để cho con vào trong vùng hoặc là trong công ty học tập. Về sau đi ra, cũng tiện giúp anh hai con cùng nhau quản lý."

Ngay trước khi anh đi, ông cụ đột nhiên thả mềm giọng điệu, cho anh một chút điều kiện vật chất thoát nhìn vô cùng tốt, hy vọng có thể khuyến khích anh một chút.

Không ngờ, ngược lại như vậy khiến Nam Dư Kiều càng thêm khó chịu.

Lại muốn xử lý tốt chuyện hư hỏng của Nam Thế Dương, mới có thể cho anh một chút chỗ tốt? Điều này cũng không khỏi nặng bên này nhẹ bên kia ư?

Huống chi, ai mà thêm đeo lên cái danh hiệu 'hiểu chuyện' này?

Nếu không phải là bởi vì anh là đứa con ngoại lai, nếu không phải là bởi vì địa vị ở nhà họ Nam quá thấp.

Theo năng lực của anh, cái vị trí của Nam Thế Dương kia sớm nên là của anh.

Nơi nào còn có thể sống ở nhờ y như một người ngoài ở nhà họ Nam giống như bây giờ.

Trong lòng là từng đợt khó chịu, hơn nữa sau khi nghe những thứ đường đường chính chính này của ông cụ.

Lòng bàn tay bên người Nam Dư Kiều đã siết chặt thành nắm đấm, có lẽ là vì căn phòng không mở đèn, vì lẽ đó cho là không ai chú ý tới.

"Đạ, ông nội, vậy con đi về trước." Đờn nén khó chịu đầy bụng, Nam Dư Kiều cố gắng khiến giọng nói nghe vào có thể bình thường một chút.

"Ừ. Con đi đi." Đi ra từ thư phòng của ông cụ, Nam Dư Kiều là mỗi đi một bước lửa giận lại lớn một phần.

Đối xử không công bằng cùng với câu không sao cả cuối cùng kia khiến anh khó chịu tới cực điểm.

Chỉ có bé ngoan mới sẽ khuyên, bị lừa gạt lựa chọn khiêm nhượng.

Nhưng từ trước tới nay những đứa trẻ hư kia luôn là người bị dụ dỗ bị nâng ở lòng bàn tay.

Thật ra thì không chỉ đối với Nam Thế Dương, Nam Dư Kiều cảm thấy ông cụ đối với nhà họ Nam này là càng tốt hơn so với bất kỳ một đứa bé nào!

Duy chỉ có anh...

Anh cũng muốn hư, cũng muốn nhắm tới cuộc sống hung hăng càng quấy giống với những người thanh niên cùng thế hệ khác.

Nhưng anh không thể!

Bởi vì anh không có liên hệ máu mủ với nhà họ Nam, bởi vì anh là đứa con trai của người mẹ già lần hai mang vào nhà họ Nam, bởi vì anh không có vốn hùn hậu.

Cho nên anh chỉ có thể ngoan, chỉ có thể sống nuốt giận vào bụng làm bộ như hiểu chuyện!

Như vậy vẫn qua vài chục năm, mỗi ngày anh đều sống ở trong lòng oán hận hết sức không thẳng bằng.

Mãi cho đến hôm nay, mãi cho đến bước ra căn nhà này, mãi cho đến trước mặt đứng vào một người hầu vội vàng hấp tấp.

Anh phát tiết!

Không để ý đến người hầu kia cúi đầu khom lưng nói từng tiếng xin lỗi, anh nắm lấy cổ áo của người hầu kia kéo một mạch tới trong bụi cỏ, siết quả đấm chính là đấm xuống từng trận một!

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng thờ dóc vang lên hàng loạt ở trong bụi cỏ. Hấp dẫn mấy người hầu bàn đi lên kiểm tra.

Nhưng không có ai đi lên kéo anh.

"Đi chết đi!" Từng nắm đấm rơi xuống nặng nề, lúc này, trên mặt Nam Dư Kiều lộ nụ cười dữ tợn, thoát nhìn hung thần ác sát, giống như một kẻ điên!

Nhưng mà anh cảm thấy rất thoải mái!

Bởi vì không người nào dám kéo anh, không người nào dám chống lại với anh, không người nào lại dám phách lối ở trước mặt anh.

Ít nhất, địa vị của anh là cao hơn người hầu!

Khi đó, ngay vào lúc Nam Dư Kiều đánh sáng khoái một hồi, ở sau lưng anh một bóng dáng khom lưng đến gần.

"Tiểu thư, dừng tới," Người Nam Tiểu Mạt còn chưa đến gần bao nhiêu, đã bị một người hầu nắm cổ tay lui về phía sau.

Cách nơi kia một khoảng cách, người hầu kia mới nói lòng tay cô ra, cung kính gật đầu, "Mạo phạm tiểu thư rồi, Kiều thiếu gia đang dạy dỗ người làm, sợ bị thương tới cô."

"Ai?" Sững sờ một chút, Nam Tiểu Mạt cảm giác mình nghe lầm, "Kiều thiếu gia? Nam Dư Kiều? Tên rác rưởi kia?"

"Đúng vậy." Người hầu gật đầu.

"Không thể nào, anh ta biết đánh người à? Bình thường ngay cả gây gỗ anh ta cũng không biết." Vẫn không dám tin tưởng lắm, Nam Tiểu Mạt cảm thấy cô phải đi xem thử, "Không được, tôi muốn đi xác nhận một chút."

"Tiểu thư, không thể." Người hầu kia vội vàng ngăn cô lại, "Kiều thiếu gia thật sự rất nguy hiểm."

"Anh đừng can tôi, tôi muốn đi ra ngoài xem một chút. Chẳng lẽ thằng nhóc kia còn có thể đánh tôi hay sao?" Đây người hầu kia ra, Nam Tiểu Mạt liều mạng chạy tới phía bên kia.

Trong lòng là định bụng xem kịch vui.

Suy nghĩ một chút tên Nam Dư Kiều kia, từ trước tới nay luôn là người biết điều nhất thành thật nhất người vô dụng nhất ở gia tộc, bình thường ngay cả

cô nằng ba mẹ anh ta, anh ta đều bày sắc mặt tốt lại.

Lại còn có một ngày anh đánh người, thật sự quá thần kỳ!

Bước đi thật nhanh chạy lên trước, Nam Tiểu Mạt cách bên trong này càng ngày càng gần.

Mắt thấy sắp xem được kịch hay, nào biết, đầu vừa chui vào một chút, cứng rắn ăn một quyền của anh ta!

Một cái "Bốp", đó là tiếng quả đấm đụng xương cốt.

"A!" Kèm theo một trận tiếng kêu thảm thiết, Nam Tiểu Mạt ngã xuống đất, một tay che mắt lại..

Sau đó, Nam Dư Kiều ngừng động tác trong tay, vang vọng chân trời là tiếng khóc của Nam Tiểu Mạt.

Khoảnh khắc kia, Nam Dư Kiều cũng luống cuống..

Nhà họ Nam xảy ra một việc lớn như vậy, nghĩ đến ngày hôm sau, vậy thái bình cũng không tới đâu..

.....

Hôm sau trời vừa sáng, ông cụ nhà họ Nam liền tiếp nhận được tin tức Nam Tiểu Mạt tổ cáo.

Lúc Nam Thế Dương đeo cặp sách xuống, thấy một con mắt máu ứ đọng như mắt gấu mèo 0.0 với một con mắt cá vàng khóc sưng của Nam Tiểu Mạt, thiếu chút nữa không nhận được cười.

Trên miệng ngâm sandwich bèn muốn ra ngoài, nào biết ngay lúc một chân sắp bước ra ngưỡng cửa thì nghe được Nam Tiểu Mạt khóc lóc kể lể.

"Ông nội, ông không phải biết! Nam Dư Kiều chính là một kẻ biến thái!" Nắm khăn giấy lau nước mắt, Nam Tiểu Mạt khóc thành dạng chó, "Ngày hôm qua, không biết người nào chọc giận anh ta, anh ta kéo người hầu đánh một trận mãnh liệt! Con đi quan tâm anh ta một chút, không ngờ cũng bị anh ta liên lụy tới! Hu hu hu ~"

"Đừng khóc, Tiểu Mạt, ông nội nhất định sẽ chủ trì công bằng cho con đấy, " Bên cạnh, Nhị phu nhân vừa vỗ lưng Nam Tiểu Mạt an ủi, vừa nói với ông cụ, "Nam Dư Kiều này thật sự là ần giấu quá sâu mà. Trong ngày thường ngay cả mắng chửi người cũng không biết mắng, ngày hôm qua vừa ra tay đánh liền chết người, cha xem đã đánh Tiểu Mạt thành như vậy. Cha, không phải cha cảm thấy nên quản lý rồi sao?"

"Ai?" Đáp sai bước quay đầu lại, Nam Thế Dương dừng lại ở trước mặt hai mẹ con kia, "Các người mới vừa nói là Nam Dư Kiều? Anh ta đánh người?"

Vừa nghĩ tới Nam Dư Kiều biết đánh người, Nam Thế Dương lại lo lắng cho Văn Đình Tâm.

Ngày hôm qua, Văn Đình Tâm vẫn ở bên cạnh Nam Dư Kiều, mặc dù lúc trở lại nhìn không có chuyện gì.

Nhưng mà, ngộ nhờ ngày nào đó nếu xảy ra chuyện gì đó, vậy coi như đã quá muộn!

"Đúng vậy, anh hai!" Khó được thấy Nam Thế Dương để ý như vậy, Nam Tiểu Mạt còn tưởng rằng anh là muốn giúp mình, bèn lập tức quay đầu lại khóc lóc kể lể với anh, "Chính là Nam Dư Kiều kia! Bình thường nói chuyện cũng không phải là người lớn tiếng, ngày hôm qua lại đánh em thành như vậy! Mắt sưng lên, sau này còn gặp người như thế nào. Anh hai, anh phải làm chủ cho em đây!"

"Ông nội." Quay đầu lại đối diện với ông cụ, Nam Thế Dương vội vã mở miệng, "Tên nhóc kia biết đánh người, Văn Đình Tâm không thể đi làm việc cho anh ta!"

Vừa mở miệng chính là Văn Đình Tâm, ông vốn cụ còn muốn xử lý chuyện này, nhưng bị anh vừa nói như thế, ngược lại ông cụ không muốn xử lý.

"Xảy ra chuyện như vậy nhất định là có nguyên nhân. Tính tình A Kiều luôn rất tốt, lần này lại làm như vậy, nhất định cũng bởi vì người hầu kia chọc tới nó." Bưng một ly sữa tươi, ông cụ chậm rãi uống, chẳng ngó ngang một đám người xúc động bên cạnh.

"Hậu sự và người thân của người hầu kia, ông sẽ phái người an ủi, ngoài ra, chuyện này giải quyết như thế nào, ông còn phải điều tra nữa."

"Ông nội, con đã bị đánh thành như vậy!" Chỉ con mắt bị đánh sưng của mình, Nam Tiểu Mạt tức không chịu được, "Ông xem con còn đi học thế nào, ra cửa thế nào đây! Tại sao có thể cứ bỏ qua cho anh ta như vậy!"

"Vậy thì ở nhà nghỉ ngơi một tháng, chữa khỏi vết thương rồi ra ngoài." Nhấp một hộp sữa tươi, ông cụ để cái ly qua một bên, "Không muốn đi học thì ở nhà, nên đi học thì đều đến trường đi. Chuyện này, ông chờ lát lại xử lý."

"Ông nội, Văn Đình Tâm..."

"Ông nói ông sẽ giải quyết, làm sao con cũng không tin chứ?!" Không nhận được nhìn anh một cái, ông cụ khoát tay đuổi người, "Lập tức đi học đi! Nếu không ông để cho con bé làm việc bên cạnh ông!"

"Ông nội!"

"Con đi hay không?!" Đưa tay móc điện thoại trong túi, ông cụ đe dọa, "Không đi ông lập tức gọi điện thoại tới nhà trường, bảo họ đuổi Văn Đình Tâm!"

"Thằng nhóc thúì, ông cho con biết, chớ ngày ngày Văn Đình Tâm Văn Đình Tâm, nếu con nhắc tới con bé nhiều hơn nữa, thì ông càng nhăm vào nó!" Vừa đe dọa, ông cụ đã ấn xuống điện thoại, "Có đi hay không?!"

Cuối cùng, Nam Thế Dương vẫn là tức giận gào to xách theo cặp rồi đi.

"Các con cũng trở về đi, chuyện này ta sẽ giải quyết." Vừa ra lệnh một tiếng trực tiếp đuổi hai người bọn họ đi.

Lúc này, ông cụ mới cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Đưa tay xoa huyết Thái Dương, sáng sớm, ông cụ đã cảm giác cái đầu đau lan tràn.

Tất cả mọi chuyện đều là xuất hiện từng đám một, thật là khiến người ta buồn bực!

Chuyện Nam Dư Kiêu, ông cụ không nghĩ phải nghiêm túc xử lý. Dù sao đều là đứa bé nhà mình, đánh người phát tiết nhục chí không tính là cái gì.

Gia tộc hắc đạo, giết người cũng như là chuyện bình thường, đứa trẻ ngoan ngoãn đến không có một mặt bóng tối, ông cụ tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái.

Cho nên, ông không định trừng phạt Nam Dư Kiêu thế nào.

Nhưng vì qua một quá trình, ông vẫn là gọi điện thoại cho Nam Dư Kiêu...

Mà khi đó, Nam Dư Kiêu đang khóa trái mình ở trong phòng. Khẩn cấp gọi điện thoại tới nước ngoài.

Mình gây nên chuyện ở nơi này, cha mẹ lại không ở bên người, anh vẫn sợ có người sẽ tìm tới cửa.

Cho nên vội vàng nói ra sự việc này với cha mẹ anh.

Sau khi biết chuyện này, cha anh nói cho anh biết đừng hoang mang, ông cụ cũng sẽ không làm ra trừng phạt gì đối với anh.

Nếu quả như thật sự phải trừng phạt, thì cầm một phần văn kiện đi cho ông cụ xem.

Vị trí phần tài liệu kia, cha anh dặn dò thật lâu với Nam Dư Kiêu.

Sau đó, cúp điện thoại, anh bèn bắt đầu dựa theo chỉ thị kia đi tìm tài liệu.

Đầu tiên, ở lầu một nhà kho, ngăn tủ thứ 3 màu xám, trong hộp gỗ màu đỏ chứa một cái chìa khóa;

Sau đó, ở trong hộp gỗ dưới giường phòng ngủ chính có cái chìa khóa thứ hai;

Sau đó, ở dãy kệ sách thứ 4, một phiếu tên sách trong truyện cổ tích Andersen cất giấu cái chìa khóa thứ ba;

Cuối cùng, trong chấn tảng cao trong buồng quần áo ở phòng ngủ chính cất giấu một hộp sắt.

Từng lần một tìm được những thứ đồ này, cuối cùng Nam Dư Kiêu mang hộp sắt đi ra.

Nhìn chung quanh một chút không có bất kỳ người nào, anh khóa cửa phòng, dùng cái chìa khóa mở khóa.

Trong hộp sắt đầu còn có hộp sắt, mở ra bên trong còn có một hộp sắt.

Cuối cùng lấy ra là một phần văn kiện!

"Trời ạ," Nam Dư Kiêu lau mồ hôi, trong lòng có mong đợi rất lớn với tầm quan trọng của phần tài liệu này.

Cha mẹ anh lại giấu phần tài liệu này bí ẩn thế này, sự thật chứng minh, phần tài liệu này nhất định rất quan trọng!

Mở túi giấy ra, Nam Dư Kiêu mở tài liệu ra để xem.

Bên trong có một tấm ảnh gia đình màu trắng đen, còn có một phần thư viết tay.

Chữ viết thanh tú, nhìn còn rất thoải mái.

Nam Dư Kiêu cầm tài liệu kia lên đọc từ đầu tới cuối một lần.

Sau khi xong, cả cuộc đời phát sinh ngóc trệ một phút. Sau đó, nhếch miệng lên một đường cong huyền bí.

Thì ra là, mẹ Nam Thế Dương...

Đúng vậy!

Đây chính là tài liệu Văn Đình Tâm muốn tìm.

Cô chỉ biết, di sản trên quan tòa mười bốn năm sau, lúc Nam Dư Kiêu lấy phần tài liệu này ra, đột nhiên làm cho cả tình cảnh thế cuộc thay đổi góc độ.

Cho nên cô rất muốn tìm được phần tài liệu này, sau đó hủy diệt!

Nhưng cô cũng không ngờ, phần tài liệu này giấu tốt như vậy!

Ba cái chìa khóa giấu ba chỗ!

Đây rốt cuộc là phương pháp ai nghĩ ra!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ghen Tuông Không Dứt!

Sáng sớm, mới khoảng năm giờ sáng, Nam Cảnh Sơn bị một tiếng thét chói tai làm cho giật mình tỉnh giấc.

Vào lúc khẩn cấp như vậy, Nam Cảnh Sơn cũng không dùng xe lăn, chân khập khiễng khăn trương chạy ra: “Có chuyện gì vậy cô bé?”

Quả thật đôi chân thật sự không đi nhanh được, lúc Nam Cảnh Sơn đến cửa phòng bếp, bên trong cũng không có tình cảnh khẩn cấp nào hết: “Xảy ra chuyện gì rồi vậy hả?”

Một tay chống đỡ trên cạnh cửa bếp, Nam Cảnh Sơn nhướng mày nhìn về phía Văn Đình Tâm, không nghĩ tới khi Văn Đình Tâm quay đầu lại với đôi mắt muốn giết người đến nơi rồi.

“Sao, làm sao vậy?” Bước chân lùi về phía sau một bước, có chút căng thẳng nhìn Văn Đình Tâm: “Người nào khi dễ cháu sao?”

“Chú xem phòng bếp!” Văn Đình Tâm nhất lấy bao tay nằm trên mặt đất, một chân đá mảnh thủy tinh vỡ của bình thủy, vào lúc đi ngang qua Nam Cảnh Sơn, có cảm giác như muốn đánh ông vậy.

Phòng bếp?

Nam Cảnh Sơn đưa đầu vào nhìn thử, xem phòng bếp một lúc liền biết được cô đang nói gì.

Những mảnh vỡ thủy tinh bình thủy cùng với nước đọng đầy mặt đất, trên bếp những lọ gia vị đều vương vãi ra ngoài, có một cái nồi rơi lật úp dưới đất, nhìn qua giống như mới trải qua một trận đánh nhau.

Nhưng mà Nam Cảnh Sơn suy nghĩ những thứ này đâu có quan hệ gì tới ông đâu?

Cũng không do ông gây ra, nha đầu kia trùng mắt với ông làm gì chứ?

Chốc lát Văn Đình Tâm quay lại cầm cây chổi ki trên tay, cùng đứng ở cửa phòng bếp, bắt đầu dī thờ dài nói: “Đều do bát mì của chú, dẫn chuột đến.”

“Trái lại là một con chuột lợi hại.” Tiếp lấy lời cô nói vừa dứt, liền nhận lấy cái liếc mắt của cô: “Nhìn tôi như vậy làm gì? Cũng không phải tôi mời con chuột đến.”

“Được rồi, nếu không làm thì không có việc gì phải tìm lí do.” Bắt bẻ ông một câu, Văn Đình Tâm liền cầm cây chổi bắt đầu quét dọn phòng bếp.

Không gian phòng bếp không tính là lớn, nhưng nhiều vũng nước đọng, giẫm lên càng thêm bẩn, khiến cho cô vô cùng khó chịu.

“Cô bé, bữa sáng sao đây?” Nam Cảnh Sơn bước vào đứng bên cạnh bếp, mở cửa tủ lạnh ra xem.

“Không kịp ăn, cháu dọn xong liền đi học. Một lúc nữa cháu đưa tiền chú tự ra ngoài mua mấy cái bánh bao ăn tạm đi.” Buồn bực quét rác, Văn Đình Tâm nhất lấy cái nồi bị Nam Thế Dương dùng để nấu mì thành đáy nồi đen thui, nhìn nhìn rồi đem bỏ qua một bên.

Trên thực tế, từ lúc cô chuyển vào ở trong nhà này, ngày hôm qua vẫn là ngày đầu tiên cô xuống bếp. Nói đúng ra, cũng là lần đầu tiên cô sử dụng phòng bếp này.

Không nghĩ tới, ngày hôm nay phải chỉnh sửa lại rồi.

Cô cũng không biết trong nhà này thường có chuột lui tới, mới sáng tinh mơ bước vào phòng bếp liền thấy một cái cục thịt dưới mí mắt mình chuẩn đi. Lúc đó Văn Đình Tâm bị dọa không kịp trở tay... Nên mới mất hình tượng hét toáng lên như thế...

Đem để cái bình thủy bị ngã hư nứt lên, Văn Đình Tâm đi qua để ở bên bếp, cầm chổi quét những mảnh vỡ thủy tinh, lúc quét nghe tiếng loạt xoạt vụn vặt, cô mở miệng nhắc nhở: “Chú, trên sàn nhà đầy mảnh thủy tinh, chú không nên khấn trương ngay cả dép cũng không mang vào.”

Nam Cảnh Sơn cúi đầu xuống nhìn, cảm giác chính mình thật hồ đồ, ngay cả dép cũng quên mang vào.

Xoay người quay trở lại trong phòng mang đôi dép lê quay trở lại, Nam Cảnh Sơn lại bước vào trong phòng bếp, nhặt cái nồi bị cháy nứt lên, đi đến bên vòi nước rửa sạch, đột nhiên nói: “Cô bé, để tôi nấu bữa sáng cho cháu.”

“A?” Quay đầu trở lại, Văn Đình Tâm suy nghĩ chút nữa cho là lỗi tai mình có vấn đề: “Chú nói lại một lần nữa xem?”

“Để cho tôi bộc lộ tài năng cho cháu xem.” Cầm lấy cái miếng rửa chén chà mạnh cái đáy nồi, Nam Cảnh Sơn đắc ý nói: “Cháu muốn ăn buổi sáng kiểu châu u hay là kiểu Trung? Chỉ cần có nguyên liệu nấu ăn, cứ tùy tiện nói!”

Nhìn không ra ông còn có thể xuống bếp?

Quét một vòng hết mảnh vỡ thủy tinh, Văn Đình Tâm nhìn thoáng qua nói: “Kiểu u đi. Thế Dương thích đồ ăn kiểu u, nếu chú làm được, về sau cháu thêm chút học.”

“Được, vậy làm món thịt xông khói khoai tây nghiền, trứng gà xúc xích chiên, có sữa không? Sữa nóng một chút, cho quả trứng gà vào đánh, hương vị rất ngon đó.” Rửa sạch đáy nồi xong, Nam Cảnh Sơn lấy khăn lau khô nồi, đốt ngón tay rõ ràng cầm nồi lâu nhìn qua có chút khác biệt.

Chỉ nghe ông nói như vậy, Văn Đình Tâm liền cảm thấy ông vô cùng nắm chắc. Giống như đã từng làm đầu bếp rồi vậy.

Vừa vặn lúc mở cửa phòng bếp ra, Nam Cảnh Sơn nhìn thấy Văn Đình Tâm đã chuẩn bị xúc xích, bột mì, các loại nguyên liệu cho các món ăn châu u. Mặc dù không biết vì sao Văn Đình Tâm lại chuẩn bị tốt như vậy, nhưng như vậy thật sự khiến cho ông có cơ hội bộc lộ khả năng.

Nam Cảnh Sơn cầm lấy khăn lau sạch sẽ bếp lò, sau đó lại từ trong tủ lạnh chuyển ra nguyên liệu nấu ăn, gỡ từng cái ra.

Đầu dao trực tiếp cắt đôi xúc xích ra, kỹ thuật cắt rau nhìn qua rất chuyên nghiệp.

Văn Đình Tâm cầm bịch rác mang ra khỏi phòng đi bỏ, lập tức quay trở lại như thế nào ông đã bắt đầu làm rồi.

Kiếp trước, cô nhớ lúc cô ở chung với Nam Thế Dương, thường dùng buổi sáng kiểu u với anh.

Xúc xích, trứng ốp la, sữa, giống như nguyên liệu nấu ăn này vậy, lúc Nam Thế Dương đề nghị ở chung không bao lâu, Văn Đình Tâm liền chuẩn bị tốt tất cả ở trong tủ lạnh.

Nghĩ đến khả năng của mình, muốn đi học một lớp dạy nấu ăn, đến khi nấu được ra hình ra dạng, sau đó liền bắt lấy dạ dày của anh!

Không nghĩ tới, đột nhiên nhặt được một người dạy tốt.

“Chậm một chút, chậm một chút, đến đâu rồi?” Nhìn một chút, Văn Đình Tâm đi đến sát bên cạnh Nam Cảnh Sơn: “Chú từ từ làm, dạy cháu làm nữa, thuận tiện làm nhiều thêm một phần, cháu mang cho Thế Dương.”

“A, vẫn học tốt hơn.” Mới nói một câu, lập tức bị Văn Đình Tâm vỗ một cái vào cánh tay, Nam Cảnh Sơn liếc xéo cô một cái: “Con gái nên ôn nhu một chút, hờ một chút liền động tay động chân như vậy sẽ không có ai thích.”

Những lời này đúng là có uy hiếp đối với Văn Đình Tâm rồi.

Cô là một người phụ nữ đã ba mươi hai tuổi sẽ không làm nũng, không điệu đà so với những cô gái hai mươi tuổi vẫn có khác biệt lớn.

Nam Thế Dương khác biệt lại thích tính cách này của cô, nếu đổi lại là một người con trai trẻ tuổi khác, có khả năng sớm thấy cô phiền rồi.

“Được rồi, được rồi, làm tốt việc của chú đi, nói chuyện không đâu.” Liếc nhìn ông một cái, Văn Đình Tâm không muốn tiếp tục nói đề tài này.

Nam Cảnh Sơn nheo mắt nhìn cô, cười bất đắc dĩ.

Mỡ ham được cắt sẵn khối nhỏ trong tủ lạnh, sau đó cho vào chảo, đến khi dầu nóng thích hợp, Nam Cảnh Sơn liền cho thịt xông khói vào chiên.

Vang lên tiếng “xèo, xèo”, cũng bắt đầu có mùi thơm.

Nhìn cả quá trình, Văn Đình Tâm vẫn nhìn chăm chú chú ý từng bước ông làm.

Nhìn qua có vẻ khá đơn giản.

Đoán sắp lấy ra khỏi chảo, Văn Đình Tâm khăn trương lấy khăn lau khô cái hộp, sau đó đem thịt xông khói chiên rồi đặt vào bên trong.

Nhìn viên thịt xông khói chiên vẫn còn tỏa nhiệt nghi ngút, bộ dáng nhìn có vẻ rất ngon, Văn Đình Tâm nhin không được bốc một viên lên ăn thử, hương vị ngon khiến cô khâm phục.

“Ăn ngon.” Nắm tay, chà chà chân, nhìn bộ dáng có vẻ rất khoa trương. Bất quá đối với lời khen này, Nam Cảnh Sơn vẫn rất hưởng thụ.

“Tất nhiên, dù sao tôi cũng từng làm việc ở khách sạn cao cấp.” Đầu giường cao, Nam Cảnh Sơn nhìn qua vẫn rất đắc ý.

Kỳ thật ông chỉ rửa chén ở khách sạn để trả nợ, sau đó vụng trộm học lén được ở chỗ đầu bếp.

Việc như vậy, làm ra vẻ như vậy vẫn đủ rồi.

“Ai, không ngờ chú có thể làm ra được món này, rất lợi hại đó.” Sắp xếp xong thịt xông khói chiên, Văn Đình Tâm quay đầu sát bên Nam Cảnh Sơn :
“Ai nha, trứng chiên xúc xích cũng xong rồi.”

Khăn trương gấp ra khỏi chảo, Văn Đình Tâm lại đứng vào trong hộp.

Ngay sau đó, đem từng cái từng cái gấp ra nôi xong xuôi, lúc Nam Cảnh Sơn quay đầu chuẩn bị đắc ý thành phẩm của mình, một bàn bây giờ chỉ còn lại một nửa.

“Ui, cô nhóc! Cô cũng quá độc ác rồi! Cứ như vậy giải quyết hết một nửa rồi!” Vội vàng bước lại, nhìn kĩ lại trên bàn, Nam Cảnh Sơn khiếp sợ.

“Cháu không có đâu, cháu giữ lại một nửa, một lát nữa mang cho Thế Dương. Được rồi, chúng ta ăn phần còn lại.” Vẻ mặt cười cười, coi thường sắc mặt khó coi của Nam Cảnh Sơn, Văn Đình Tâm vui sướng bụng đĩa chạy ra ngoài phòng khách.

Nam Cảnh Sơn thật không nghĩ tới, Văn Đình Tâm lại để tâm đến cháu mình như vậy. Có cái gì tốt cũng giữ lại cho nó một phần, cũng không nghĩ lại, người nhà chồng đang ở đây.

“Rõ là...” Nhìn bóng lưng vui vẻ của cô nhóc, Nam Cảnh Sơn bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Văn Đình Tâm ghi địa chỉ nhà xưởng cho Nam Cảnh Sơn, để cho ông tới giám sát nhà xưởng, trông coi thợ làm giúp cô.

Nói rõ ràng công việc một trận, sau cùng trước lúc Văn Đình Tâm rời đi, mạnh mẽ đem Nam Cảnh Sơn ngồi lên xe lăn rồi mới đi.

Ngoài cửa, Đầu Cầu ngồi trên chiếc xe mới mua của cậu đang chờ cô, ôm mũ bảo hiểm trên tay, ngồi trên xe run run chân, bộ dáng thật giống lưu manh.

Chị Trần ở cách vách vẫn luôn đánh giá Đầu Cầu, vào lúc Đầu Cầu không biết, đã bị chị Trần ghét bỏ cậu không biết bao nhiêu lần.

Một thanh niên, đầu nhuộm đủ màu sắc rực rỡ, đeo kính đen ngăm cây tăm, cho rằng chính mình là Châu Nhuận Phát sao?

Cũng không biết là ai gặp phải một lưu manh như vậy, thật xui xẻo!

Vừa mới nghĩ như vậy, chị Trần liền nhìn thấy Văn Đình Tâm bước ra cửa, nhận lấy mũ của Đầu Cầu, ngồi lên xe.

Cái kia, chị Trần kinh hãi ngay cả cầm muốn rớt xuống!

“Không thể nào...” Đem bàn tay ẩm ướt chùi chùi vào tạp dề, chị Trần đi tới cửa, dụi dụi mắt nhìn hướng chiếc xe chạy như bay kia.

Vẫn muốn xác định lại người đó có phải là Văn Đình Tâm không?

Nhưng mà như thế nào chị cũng không thể nghĩ ra được, Văn Đình Tâm là một học sinh ngoan ngoãn đứng đắn như vậy sao lại có thể giao du với cái tên côn đồ này.

Chẳng lẽ, hai người này có quan hệ nam nữ với nhau?!

Vừa mới nghĩ tới đây, chị Trần run rẩy. Nếu thật sự như vậy thì thật đáng sợ.

Đang hoảng là một đóa hoa tươi lại cắm lên bãi phân trâu!

Phía trước, Văn Đình Tâm ngồi ở phía sau xe, trong tay giữ lấy hộp đựng đồ ăn, nắm lấy bả vai của Đầu Cầu: “Cậu có biết hôm nay Thế Dương có đi học không?”

“Cậu hai?” Dừng lại một lúc, Đầu Cầu suy nghĩ trả lời: “Cậu hai chắc không đi. Cậu hai chưa bao giờ đến trường đúng giờ.”

“Không có khả năng, anh ấy đã đồng ý với tôi sẽ học tập thật giỏi. Nhất định đã đi.” Văn Đình Tâm cố chấp nói lại, nhưng chưa được bao lâu lại bắt đầu hoài nghi: “Nếu không vẫn nên gọi điện cho anh ấy vẫn tốt hơn, xem thử đã đến trường hay chưa?”

“Chị hai, em khuyên chị không nên gọi. Nếu như chị dám phá giữa chừng giấc ngủ của cậu hai, cậu ấy nhất định sẽ nổi giận.”

“Không có khả năng, anh ấy mới không tức giận khi rời giường.” Đưa tay ra, duỗi tay bỏ vào trong túi mò điện thoại di động, Văn Đình Tâm nửa điểm cũng không để tâm lời cảnh cáo của Đầu Cầu để trong lòng.

Tuy không có hiểu rõ đối với anh, nhưng mười mấy năm sống cùng nhau, thói quen sinh hoạt của anh cô vẫn biết.

Dù sao mỗi lần tức giận cô đi đến gõ cửa phòng anh, lúc anh xuất hiện cũng không nhìn ra có một chút tức giận nào.

“Chị hai, em nói chị gấp cái gì? Một chút nữa là đến trường rồi, đến lúc đó chị trực tiếp đến lớp tìm cậu ấy, nếu thấy được thì vui rồi.”

Bỏ đi động xuống, Văn Đình Tâm suy nghĩ một lúc, cảm thấy có đạo lý: “Vây được rồi, chút nữa tới phòng học tìm anh ấy vậy.”

Nào biết, vào lúc này, Nam Thế Dương đã sớm chờ cô ở cửa phòng học rồi.

Đầu Cầu chờ Văn Đình Tâm đến trước cửa trường học, thuận tiện đem giấy tờ chứng từ mua nhà ngày hôm qua nộp cho cô xong rồi mới rời đi.

Văn Đình Tâm đem hộp đựng đồ ăn đi đến phòng học của Nam Thế Dương, đàn em của Nam Thế Dương, người này so với người kia càng nhiệt tình hơn, nghênh đón cô như nghênh đón nữ thần vậy.

Cảnh tượng này quả thật khiến cho cô giật cả mình.

“Chị hai, một tuần không thấy, nhìn chị càng ngày có vẻ càng đẹp thêm.” Không biết ai vuốt mông ngựa như vậy, mới mở miệng nói liền như viên kẹo ngọt bọc đường.

“Chị hai, sáng sớm tới tìm anh hai sao? Muốn vào ngồi chờ không?”

“Nói vậy, sáng sớm anh hai đã đến rồi, cặp sách đều ném ở chỗ ngồi rồi. Tôi nghĩ nhất định anh hai đi tìm chị hai rồi..” Nói một hồi lâu, mới có một người nói đến trọng điểm.

Văn Đình Tâm nhìn qua cửa sổ túi sách đã đặt ở chỗ Nam Thế Dương ngồi, mặt mày vui vẻ: “Tìm tôi sao? Trùng hợp vậy?”

Cô còn muốn đi tìm anh, anh đã đến tìm cô trước rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Ghen Tuông Không Dứt! (2)

Lăng Quên-

Thật không nghĩ tới, còn chưa chính thức kết giao, đã có loại hiểu ngầm này rồi. Nghĩ đến đây, Văn Đình Tâm kiếm không được vui vẻ.

“Nếu anh ấy không có ở đây, tôi trở về đây. Gặp lại sau!” Hướng bọn họ khoát tay, Văn Đình Tâm xoay người chạy đi.

Thân thể nhỏ chạy như bay, nhìn vào có cảm giác tuổi trẻ vô cùng.

Lúc này cô không giống như một người đã ba mươi hai. Có thể là do tình yêu tạo thành đi.

Đều nói khi phụ nữ rơi vào tình yêu, suy nghĩ sẽ giảm xuống mười tuổi. Người khác có thể không biết, nhưng bây giờ Văn Đình Tâm cho là như vậy.

Đúng vậy, tuổi cô còn trẻ.

Chờ cô chạy về đến phòng học, cách thời gian vào lớp cũng gần rồi.

Nam Thế Dương vẫn đứng ở hành lang trước cửa sổ phòng học của cô, hai tay tựa vào lan can, tay nắm thành quyền, thấy thật lo lắng.

Trong đầu nhớ lại tin tức mới nhận hồi sáng sớm... Nam Dư Kiều đánh chết người.

Vốn tính cách con cháu Nam gia rất nóng nảy, la mắng người là chuyện bình thường.

Nhưng Nam Dư Kiều lại là người có tính cách hòa nhã, vậy mà có thể nổi giận đánh chết người, đây là một chuyện đáng phải cảnh giác.

Bởi vì bây giờ Văn Đình Tâm đang làm người giúp việc bên cạnh anh ta.

Chuyện này có liên quan đến Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương vô cùng để ý, tuy rằng chuyện này vẫn chưa được điều tra rõ ràng, nhưng vẫn làm cho anh lo lắng không yên.

“Thế Dương!” Dưới lầu, Văn Đình Tâm vươn người về phía Nam Thế Dương, cũng gọi suy nghĩ của anh trở về.

“Văn Đình Tâm” Nhìn cô theo hướng cầu thang chạy lên, Nam Thế Dương cũng khản trương theo hướng cầu thang chạy xuống.

Một người chạy lên, một người chạy xuống, rất nhanh cả hai gặp nhau ngay cầu thang lầu hai.

“Thế Dương, em biết ngay anh ở đây mà, bọn họ nói anh tìm...”

Còn chưa nói dứt câu, Văn Đình Tâm đã bị Nam Thế Dương kéo vào một góc tường, đứng ở trước mặt cô, Nam Thế Dương đè giọng thấp xuống, nghiêm túc nhìn cô.

“Làm sao vậy?”

“Văn Đình Tâm, tối hôm nay em tuyệt đối không được qua chỗ Nam Dư Kiều, biết không?” Nhìn quanh trái phải thấy không có ai, Nam Thế Dương mới dám thả lỏng tâm tình, giọng nói có chút xúc động: “Từ hôm nay trở đi, anh không cho phép em đi qua chỗ Nam Dư Kiều nữa. Chỗ ông nội anh sẽ nói, nhưng em tuyệt đối không được đi, có biết không?”

Ở trong trường học, Nam Thế Dương vẫn có chút xấu hổ, nhưng vừa thấy cô liền vội vàng, cho nên chỉ có thể giữ cô đến góc tường, nhỏ giọng nói chuyện.

Trái lại, Văn Đình Tâm bị bộ dáng trịnh trọng này của anh hù sợ.

“Làm sao vậy?” Nếu như không có chuyện gì, sẽ không đột nhiên cảnh cáo cô như vậy, Văn Đình Tâm cũng khản trương theo.

Còn tưởng Nam Dư Kiều đã làm gì anh, Văn Đình Tâm hoảng hốt, cầm tay trái, phải xem xét trên dưới: “Không có việc gì chứ? Anh ta làm gì với anh hả? Có bị thương hay không?”

Cho dù đã sống lại một lần nữa, nhưng nghe tới cái tên Nam Dư Kiều này vẫn khiến tâm thần cô bất an, lập tức khiến cho cô rối rắm.

Nam Thế Dương bị tên đó hại chết như thế nào, cô còn nhớ rất rõ ràng.

“Đừng sợ, có em ở đây, sẽ không để cho anh ta hung hăng càn quấy, cũng tuyệt đối không để cho anh ta khi dễ anh.” Vô vô cánh tay anh, Văn Đình Tâm cố gắng hết sức trấn an.

“Văn Đình Tâm, không phải anh, mà là em” Nhưng mà Nam Thế Dương như thế nào cũng không thể hiểu được ý tứ của cô: “Anh sợ anh ta khi dễ em”

“A?”

Một tay nắm chặt tay cô, Nam Thế Dương nhẹ giọng giải thích: “Ngày hôm qua, Nam Dư Kiều nổi giận đánh chết một người hầu, anh sợ em ở bên cạnh anh ta không an toàn. Cho nên buổi tối em không được đi nữa. Nếu nhưng ông nội có tính toán, anh sẽ chịu tất cả trách nhiệm, em yên tâm”

Lo lắng của Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương không biết, lo lắng của Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm cũng không hiểu.

Nghe anh nói xong lí do, Văn Đình Tâm thở phào nhẹ nhõm.

Không tồi, không có phát sinh chuyện gì ngoài dự liệu của cô.

“Văn Đình Tâm, em có nghe anh nói không?” Cả người ở trước mặt cô quơ quơ tay, sắc mặt Nam Thế Dương vô cùng nghiêm túc: “Buổi tối không cần đến chỗ Nam Dư Kiều, hôm nay không đi, về sau không đi, càng không phải tới nhà anh để làm công, chuyện này...”

“Không sao đâu.” Chặn lại lời nói của anh, Văn Đình Tâm ngẩng đầu nhìn anh nói: “Anh ta đánh chết người hầu không có quan hệ với em, em không sợ.”

“Không phải, Văn Đình Tâm, em không hiểu ý anh sao?” Khản trương gãi đầu, Nam Thế Dương không biết nên giải thích như thế nào mới được: “Anh nói, tính tình của tên Nam Dư Kiều không tốt. Lỡ một ngày nào đó anh ta trút giận lên người em thì làm sao bây giờ? Anh không phải lúc nào cũng ở đó.”

“Sẽ không, anh ta sợ anh, nhất định sẽ không đụng đến em đâu.” Vô vô cánh tay của anh, về mặt Văn Đình Tâm không chút để ý: “Nhưng mà em mới tới nhà anh làm có hai ngày, nếu bây giờ không đi nữa, anh thấy ông nội anh sẽ coi em là người như thế nào? Khẳng định sẽ nói em là người chỉ biết nói ngoài miệng, không có quyết tâm”

“Ông nội của anh bên kia anh sẽ giải quyết. Em nhất định phải nghe lời...”

“Không được, anh nghe em.” Lại cắt đứt lời anh nói, Văn Đình Tâm tiếp tục nói: “Con cháu Nam gia bọn anh có người nào chưa từng đánh giết người, chẳng lẽ anh chưa từng đánh chết người khác sao? Em biết lúc anh đi tranh giành địa bàn, nhất định cũng đã chém giết không ít người.”

“Anh là người như vậy. Nhưng anh ta không phải, lúc bình thường ngay cả mắt anh ta còn chưa từng nhắm chửi người khác, anh ta hiền..”

“Anh ta là một con cáo già.” Tay vỗ vỗ bả vai anh, cảm giác anh quá khản trương rồi, Văn Đình Tâm chỉ có thể nhún vai thuyết phục: “Em nói không sao sẽ không sao, em có thể đối phó được. Cho dù anh là một con cáo già, em đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra!”

Nếu mọi việc không có quan hệ đến Nam Thế Dương, cô không hề e ngại Nam Dư Kiêu.

Hiện tại Nam Dư Kiều chỉ là một đứa nhỏ, cho dù là tâm kế hay các phương diện khác đều thua cô.

Cho nên, Văn Đình Tâm nghĩ muốn thừa dịp mấy năm nay phải giải quyết tên Nam Dur Kiêu này. 𐄂TM×LêQuýĐôn÷𐄂LãngQuên≤

Nếu như không thể giải quyết hết được, ít nhất cũng phải cướp được bản văn kiện kia về.

Phần văn kiện kia đối với Nam Thế Dương mà nói, gây ra tổn thương rất lớn. Không chỉ có địa vị tiền tài, mà còn về tâm lý nữa.

Nếu có thể tranh thủ sớm giành về tới tay, cô muốn hủy bản văn kiện kia đi, để cho chuyện đó vĩnh viễn chỉ là bí mật!

“Anh thả lỏng đi, chỉ chút chuyện nhỏ này đã dọa anh thành như thế này rồi. Em dẫn anh đi ăn sáng, ăn xong ngoan ngoãn nghe lời em tiếp tục đi học, nhé?” Mang theo nụ cười, Văn Đình Tâm nhét hộp đựng đồ ăn vào tay Nam Thế Dương. Nào biết thái độ của cô tỏ vẻ không sao cả khiến cho Nam Thế Dương tức giận.

Nghĩ lại chính mình lo lắng thành như vậy, kết quả đối với cô không sao cả! Thậm chí còn không nghe theo lời của anh...

“Văn Đình Tâm, em không thể nghe theo anh một lần sao?” Xiết chặt hộp đựng đồ ăn, các ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Mặt mày Nam Thế Dương nhả thành chữ xuyên rõ ràng, sắc mặt nhìn Văn Đình Tâm ngày càng trở nên trầm trọng: “Mọi lần anh đều nghe theo lời của em, mỗi lần anh đều vô điều kiện tin tưởng mỗi một yêu cầu của em. Em không thể ngẫu nhiên đồng ý với anh một lần được sao?”

“Không phải, bởi vì Ỡ

“Phải, em có lí do của em, tất cả những gì em nói đều đúng.” Lần này đổi lại Nam Thế Dương chặn lời nói của cô: “Em biết nhiều, em thông minh, cho nên mọi lời em nói đều có lí có cứ. Anh ngay trước mặt em giống như một đứa nhỏ, chưa từng có quyền lợi nói chuyện!”

Có thể quá tức giận, lúc này Nam Thế Dương cũng không biết bản thân đang nói gì.

Rất nhiều lời nói đột nhiên thốt ra không thông qua đại não, không biết có phải là lời nói trong lòng hay không?

Giống như vô cùng oán giận, mang đầy vị chua cùng với không thoải mái.

“Không phải, Thế Dương, em không có không nghe lời anh nói, anh nói gì em đều để ở trong lòng.” Ngẩng đầu trả lời, Văn Đình Tâm chăm chú nhìn anh, hi vọng qua ánh mắt của cô có thể khiến cho anh hiểu.

“Anh muốn em về sau không được đến đó nữa, em nghe lời sao?” Cúi đầu xuống, Nam Thế Dương cũng nhìn thẳng cô.

Bây giờ vẫn còn đang tức giận, cho nên anh cũng không nghĩ đến cái gì khác.

Hai ánh mắt giao nhau, nhưng bên trong không biểu lộ tình cảm nào hết.

“Lần này, anh không thể nghe em sao?” Văn Đình hỏi thử, cô không muốn đánh mất cơ hội này.

Không dễ dàng gì có thể tiếp Nam Dư Kiêu, một cơ hội như vậy mà buông tha quả thật quá đáng tiếc.

Cô khả năng anh không hiểu được, nhưng cô biết, cô sợ dĩ muốn ở bên cạnh Nam Dur Kiều chính là muốn giúp anh, bảo vệ anh, có thể sớm diệt trừ mối họa sẽ đe dọa anh.

Nhưng nếu như anh thật sự không muốn, cô sẽ đồng ý với anh.

Bởi vì chuyện này không đáng khiến cho mối quan hệ giữa hai người xảy ra mâu thuẫn.

Vì một người như vậy mà cãi nhau gay gắt, tốn nhiều thời gian mới có thể xây dựng được tín nhiệm, thật sự không đáng rồi.

Nhưng mà Nam Thế Dương lại không cho cô cơ hội một lần nữa.

Lúc nghe được lời nói này của cô, trái tim của Nam Thế Dương cũng đã chìm dưới đáy cốc rồi.

Chưa có lúc nào khiến cho anh cảm thấy thất vọng như lúc này.

Anh tin tưởng cô hoàn toàn, nhưng cô lại không hoàn toàn tin tưởng anh, kết quả cô vẫn muốn anh nghe theo lời cô, tiếp tục giao toàn bộ tin tưởng cho cô...

Quan hệ như vậy khiến cho bản thân cảm thấy quá kém cỏi!

Trùng mắt nhìn cô hồi lâu, Nam Thế Dương không nói một câu, không khí vô cùng yên tĩnh, cũng vô cùng áp lực.

“Thế Dương.” Bước gần lại nắm lấy tay anh, lại không ngờ mới khẽ đụng bị anh chặn lại bỏ ra.

Bước chân lùi lại hai bước, Nam Thế Dương hơi nhếch môi, khoảng cách với cô ngày càng xa.

Văn Đình Tâm cảm thấy không ổn, đuổi theo bước chân của anh: “Thế Dương, anh đừng tức giận. Nếu anh không muốn, em nghe lời anh là được.

“...” Đúng lúc này tiếng chuông báo vào học vang lên, âm thanh vang dội khắp cả sân trường, cũng áp mất lời nói của cô.

“Văn Đình Tâm, anh sẽ không quản em nữa!”

Chờ Văn Đình Tâm phản ứng kịp, bên tai chỉ còn câu nói này của Nam Thế Dương cùng với bóng dáng của anh nhanh chạy đi.

Bản năng muốn đuổi theo, nhưng vừa mới chạy lên lầu một, liền gặp phải chủ nhiệm lớp cô.

“Đã đến giờ vào lớp còn chạy đi đâu?” Trùng đôi mắt lớn, chủ nhiệm lớp hung dữ hướng cánh tay lên trên: “Lập tức vào lớp.”

Dù sao vẫn là học sinh, Văn Đình Tâm không muốn tranh cãi với chủ nhiệm lớp, chỉ có thể ảo não quay người lại trở về lớp.

Cô không nghĩ tới, lẽ ra nên vui vẻ gặp mặt một lúc, cuối cùng lại cãi nhau.

Trở về ngồi vào vị trí trong lớp học, cả người Văn Đình Tâm như không còn sức lực nữa.

Trong lòng vô cùng khó chịu.

Rõ ràng người tức giận là anh, nhưng cô lại cảm thấy bản thân vô cùng không thoải mái, lại cảm thấy rất áy náy.

Nghĩ lại kiếp trước, bọn họ cãi nhau vô số lần, chưa có lần nào cô cảm thấy như vậy hết.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ mới cãi nhau một lần, cô lại cảm thấy khổ sở không chịu được.

Đang nằm sắp nhủu mắt nhìn mặt bàn, Văn Đình Tâm không có một tí nhiệt tình nào cả.

Trong đầu lặp đi lặp lại chuyện mới xảy ra vừa nãy, mỗi câu nói của anh, mỗi một nét mặt biến hóa của anh cho tới anh mạnh mẽ nói ra một câu kia rồi bỏ đi.

Nghe được anh mặc kệ cô, vào lúc đó trái tim cô co giật, đau không nói nên lời.

Nam Thế Dương tức giận...

Là thật sự tức giận...

Nguyên nhân tức giận là do cô không nghe lời anh nói...

Có thể là do lòng tự trọng của con trai phát tác nhỉ, lúc nào cũng nghe lời cô lâu nay nên mới âm ỉ giận dữ...

Sau cùng, Văn Đình Tâm cho ra một kết luận như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Ghen Tuông Không Dứt! (3)

“Ài...” Áo nào cúi đầu xuống thấp, Văn Đình Tâm thật sự bị chính mình làm cho tức chết.

Nghĩ lại vừa rồi tại sao bản thân không chịu nghe theo lời anh!?

Rõ ràng biết anh là người con trai coi trọng sĩ diện, có đôi khi sao lại không thỏa mãn anh một lần chứ?!

Đứng ở lập trường của anh mà nói, anh sợ dĩ hi vọng cô cách xa Nam Dư Kiều còn phải muốn tốt cho cô sao?!

Cho nên cô vì cái gì không dỗ anh một chút, nhất định phải khiến cho anh tức giận thất vọng mới được sao?

Trong lòng vô cùng tự trách, nghĩ nghĩ, cô quyết định tranh thủ giờ ra chơi, phải đi tìm anh một chuyến, đem chuyện này giải quyết một lần.

Nếu anh hi vọng cô làm như vậy, cô liền nghe theo lời anh!

Nhưng mà, Nam Thế Dương lại không cho cô một cơ hội để giải thích cùng với đối ý.

Theo hướng chạy ra trường học, Nam Thế Dương tức giận thẳng lên tới đầu rồi.

Đứng ở trên đường lầu một, liền giơ quả đấm mạnh mẽ đấm lên trên tường.

“Ầm...” Tiếng vang lại của bức tường cốt thép cứng rắn.

Tiếng kêu to một tiếng, thu tay trở về, Nam Thế Dương cũng không để ý trên tay có vết thương nhiễm đỏ... &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp mà!” Mắng ba tiếng to vẫn không hết giận.

Trong lòng sinh ra một sự mất mát thật lớn.

Văn Đình Tâm đã không lựa chọn anh, Văn Đình Tâm cũng không hề đem cảnh báo của anh để ở trong lòng, Văn Đình Tâm vẫn luôn như vậy, đổ anh khiến cho anh phải nghe lời cô...

Thật sự rất khó chịu!

Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, theo từng đầu ngón tay cho đến mỗi một cọng tóc đều thấy vô cùng khó chịu!

Tay kia vẫn giữ lấy hộp com cô đưa, lúc đi anh không chú ý tới, hiện tại thấy được liền tức giận vút luôn vào trong thùng rác.

Nam Thế Dương lần đầu tiên tức giận với cô.

Sự tức giận của anh luôn luôn khốc liệt, vô cùng trực tiếp, nếu như một đàn em chọc tới anh, anh nhất định sẽ mạnh mẽ trừng phạt cảnh cáo một trận, cho đến khi người đó liên tục xin lỗi cùng với đảm bảo, anh mới suy xét có nên tha hay không.

Nhưng lần đầu tiên tức giận với Văn Đình Tâm, anh không hi vọng cô sẽ đến xin lỗi hay xin đảm bảo gì với anh cái gì hết.

Đáng sợ hơn là...

Anh đã đi xa thùng rác kia, cuối cùng lại nhìn không được, vẫn quay ngược trở về tìm lại hộp com đã vút đi kia.

Tình cảnh này giống như một năm đó ở kiếp trước sau khi anh để lại tờ đơn thỏa thuận ly hôn rồi bỏ đi, lại từ giữa đường đi đến sân bay lại vòng trở về...

Không muốn, rõ ràng như vậy...

Giờ phút này chính mình cũng vô cùng không biết xấu hổ. Nhưng thật sự không có biện pháp, trong lòng không thể khống chế mà bỏ qua được.

Làm sao anh thể đợi cho đến khi Văn Đình Tâm tìm anh nhận sai được.

Nghĩ lại, vẫn đợi cho đến khi chính mình hết giận mới đi tìm Văn Đình Tâm sẽ thích hợp hơn.

Dù sao cũng do chính anh tức giận trước, cũng chính anh mất lí trí, anh nên là người đi giải hòa.

Lần đầu cãi nhau, cả hai đều có cảm nhận giống nhau.

Không ai mong muốn tình trạng sẽ tiếp tục, cho nên gần như ngay sau khi tách ra không bao lâu, hai người đều ý thức cái sai của mình, nghĩ lại nên làm thế nào để hòa giải.

Bởi vậy, trong lúc này tình cảm lại tiến triển sâu đậm thêm một bước, giống như cảm nhận được chính mình quý trọng đối phương ra sao rồi...

Cố gắng trôi qua tiết học nghỉ giữa buổi, tiếng chuông vừa vang lên, Văn Đình Tâm lập tức chạy ra khỏi phòng học, chuẩn bị đi đến phòng học của Nam Thế Dương tìm anh nhận sai.

Nhưng cho đến khi cô chạy tới đó, chỗ ngồi của Nam Thế Dương đã trống không, ngay cả cặp sách cũng biến mất.

Được mấy người đàn em của anh nói cho biết Nam Thế Dương quay lại lấy cặp sách rồi đi mất. Đương nhiên đi đâu cũng không nói cho bọn họ biết.

Thất vọng quay trở về lớp học, Văn Đình Tâm lại ngồi vào chỗ ngồi than thở...

Tranh thủ lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Nam Thế Dương, nhưng tiếng chuông reo lên lại không có người nhận, giống như anh không có cầm theo điện thoại vậy...

“Ài...” Nặng nề thở dài một hơi, Văn Đình Tâm áp đầu lên bàn mở sách ra.

Văn Đình Tâm biết, cô phải lo lắng cả ngày rồi... di3r^d94n-L3^.Quys.D96^nc0m

Vào lúc này, Văn Đình Tâm không biết Nam Thế Dương đã về nhà tìm gặp Nam Dư Kiều rồi.

Anh nghĩ lại, nếu Văn Đình Tâm đã không chịu, vậy chỉ còn cách đi tìm Nam Dư Kiều cảnh cáo thôi.

Muốn khiến cho Nam Dư Kiều tự mình nói với ông nội không muốn cô, muốn đi cảnh cáo Nam Dư Kiều nếu anh ta nếu dám khi dễ cô, anh liền đánh thành anh ta một cục thịt tròn, ném ra sông cho cá ăn.

Trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng, Nam Thế Dương vốn cho rằng chỗ ở Nam Dư Kiều sẽ dễ giải quyết. Nhưng không nghĩ tới kết quả lại bị Nam Dư Kiều chọc tức muốn chết.

Khi đó, Nam Dư Kiều đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nói câu đầu tiên là: “Anh đi tìm nói ông nội đi, anh không thích Văn Đình Tâm nữa, sau đó liền buông tha cô ấy.”

Nam Dư Kiều ngồi ở trên ghế đối diện, tròng mắt kính lên, vào lúc nhìn anh, khoe miệng nhẹ nhàng vương lên vòng cung: “Anh hai, em thích Đình Tâm”

Ý tứ của anh chính là từ chối...

Một câu như vậy, lúc vào nghe trong tai Nam Thế Dương liền cảm thấy thế giới dang trào vũ bão.

Trong lòng khó áp chế được khó chịu...

Tên nhóc xấu xa này dám xưng hô Đình Tâm thân mật như vậy!

Đình Tâm... Anh còn chưa từng gọi cô như vậy nữa!

“Đây là mệnh lệnh, chứ không phải yêu cầu của tôi. Cậu chỉ nghe và phục tùng.” Giọng chân này gác lên trên chân kia, Nam Thế Dương nhìn anh ta: “Văn Đình Tâm không thể ở cùng một chỗ với cậu, tôi vô cùng khó chịu!” “Anh hai, em không có lý do đuổi cô ấy.” Nam Dư Kiều cười nói: “Cô ấy trông rất xinh xắn, tính tình lại tốt, ở cùng một chỗ với em cũng tốt lắm. Ông đã an bài cô ấy ở đây, không phải vì muốn cô ấy ở bên cạnh làm bạn với em sao? Em thích khoảng thời gian ở chung với cô ấy, thật vất vả mới có người nói chuyện cùng, em không nghĩ sẽ làm như vậy.”

Cố tình vô ý nói, đem mọi việc nói vô cùng ái muội. Chuyện không có cũng bị anh ta nói giống như thật, còn rất thâm tình! 0di33xn0dafnl330fys0doon

Vào lúc nói ra những lời này, trên mặt Nam Dư Kiều vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Đó là một con hồ ly luôn mang mặt nạ tươi cười, nhưng lại dưới cái nhìn của Nam Thế Dương, lại nghĩ do anh ta vì nói đến Văn Đình Tâm nên lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Thật quá chướng mắt!

“Bắt đầu từ lúc nào cậu có quyền quyết định rồi hả? Tôi nói như thế nào, cậu phải làm như thế đó! Văn Đình Tâm là người của tôi, cậu dám có cam đảm tự xưng đến?” Một cái tròng mắt mạnh mẽ liếc một cái, Nam Thế Dương mở miệng cảnh cáo.

Nhưng Nam Dư Kiều lại không thêm để ý đến lần cảnh cáo này.

Giây phút này trong mắt Nam Dư Kiều, Nam Thế Dương đã không còn là đứa cháu cưng nhất của ông nội nữa.

Nhị thiếu gia kiêu ngạo của Nam gia hiện tại trong mắt anh bây giờ chỉ là một thằng con trai vô dụng!

Bỏ qua sự cưng chiều của người lớn trong nhà ra, anh ta còn có ưu thế gì dám ra lại cho Nam Dư Kiều anh phải nghe lời?

“Anh hai, chuyện này em không thể nghe theo anh.” Cự tuyệt một lần nữa, Nam Dư Kiều đưa tay chỉ lên trên lầu: “Lên lầu đem đồ của Đình Tâm xuống dưới đây.”

Nhiều chắt mảy, Nam Thế Dương cảnh giác nhìn về phía Nam Dư Kiều.

Không biết trong hồ lô của anh ta có gì, trong lòng cũng không tránh khỏi khản trương một chút. Lãng ##Quên

“Anh hai.” Quay đầu trở lại, Nam Dư Kiều nhẹ nhàng mở miệng nói: “Em biết anh thích Đình Tâm, nhưng đó chỉ là tình cảm từ một phía, anh phải tôn trọng Đình Tâm.”

“Đình Tâm có suy nghĩ của cô ấy, có chủ kiến của chính mình. Vốn bị ông nội bắt buộc đưa đến chỗ em làm người giúp việc đã quá ủy khuất cô ấy rồi. Hiện tại bây giờ lại bị anh giúp cô ấy đưa ra quyết định này, anh nói nếu cô ấy biết rõ, sẽ nghĩ như thế nào?”

Nhìn Nam Thế Dương không nói lời nào, Nam Dư Kiều cảm thấy có thành công nho nhỏ: “Cô ấy thích ở đây đợi em, ngày hôm qua bọn em đã trở thành bạn tốt. Hi vọng anh hai có thể tôn trọng cô ấy, không nên giống như ông nội, đem suy nghĩ của chính mình áp đặt lên trên người khác, sau đó ép buộc chuyện người khác không muốn làm.”

Chuyện không muốn làm!?

Dựa vào cái gì mà anh ta dám cho rằng trong lòng Văn Đình Tâm không muốn?!

Từ khi nào Văn Đình Tâm kết giao bạn bè với anh ta?!

Tối qua sao?!

Làm sao có thể trong một buổi tối đã kết giao bạn bè rồi hả?!

“Cậu chú ý cách nói chuyện mình một chút! Cái gì ép buộc cô ấy làm việc không muốn làm? Tôi chưa bao giờ bắt buộc Văn Đình Tâm phải làm chuyện gì cô ấy không muốn làm.”

“Vậy vì sao anh lại phải thay cô ấy đến đây?” Nhìn được Nam Thế Dương hơi mất khống chế, Nam Dư Kiều đắc ý: “Anh hai, anh dám đảm bảo chuyện này cô ấy biết? Cô ấy nguyện ý sao?”

Nói hai ba câu liền khiến cho Nam Thế Dương á khẩu không nói được nữa.

Anh luôn là người nói rõ lý lẽ phải trái, nên khi đối mặt với một người hồ ly như vậy, tính tình ngay thẳng này khiến anh chịu thiệt.

“Nói xong dài cái gì, cậu cứ nghe lời tôi. Chuyện của cô ấy không dính dáng gì tới cậu.” Bàn tay nắm chặt lại, một cơn tức giận phải ỉn nấn ở trong đó.

Không nghĩ tới trong cuộc tranh cãi này, cô ngược lại trở thành người của Nam Dư Kiều?!

Hiển nhiên, đều do Nam Dư Kiều giỏi tài ăn nói, khiến cho tình thế xoay chuyển, ngược lại khiến anh trở thành người vô lý...

“Anh hai, việc này em không thể nghe theo anh.” Nam Dư Kiều đây là muốn chuẩn bị cho anh ta một đòn trước.

Anh không cần sợ hãi địa vị của Nam Thế Dương, cũng không cần vì chuyện gì phải thỏa hiệp, lại muốn cố ý trêu chọc anh.

Nhìn đến loại người tự cho mình là hơn người tức giận, anh cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Đình Tâm là bạn của anh, cũng là bạn của em. Anh không có quyền cắt đứt mối quan hệ của bọn em.”

Lần đầu tiên nghe thấy hai chữ “bạn bè” khiến cho Nam Thế Dương vô cùng khó chịu.

Anh vẫn luôn cảm thấy Văn Đình Tâm là bạn của anh, nhưng lại không hi vọng ngoài anh ra Văn Đình Tâm lại có người bạn khác giới khác.

Anh không thích cô quan hệ với người con trai khác, cho dù là bạn bè cũng không được! Bởi với mức độ của anh cũng chỉ mới đến mức độ bạn bè mà thôi.

Bạn bè gì đó, quá không an toàn!

Đúng lúc này, di Lăng cầm quyển sách xuống, thứ trên tay kia chính là bằng chứng tốt nhất của Nam Dư Kiều. Tuy nhiên thứ này căn bản không chứng minh được gì hết.

Nam Thế Dương nhìn chằm chằm quyển sách trên tay di Lăng, nhìn nó đưa tới trên tay Nam Dư Kiều, ngực của anh lại hết sức khản trương, vô cùng bất an.

“Hôm qua không có anh hai ở đây, Đình Tâm rất vui vẻ ở cùng với em, nói chuyện với em. Ngày hôm qua cô ấy đọc quyển sách này, còn ghi chú rất cẩn thận, còn nói hôm nay muốn quay lại.” Khóe miệng vẫn như cũ gợi lên ý cười, Nam Dư Kiều chậm rãi lật sách: “Anh hai biết cô ấy thích đọc sách sao? Đây là hứng thú cũng là yêu thích của cô ấy.”

“Đình Tâm nói, anh là người bạn duy nhất của cô ấy ở trong thành phố này, nhưng ông nội lại không thích cô ấy, khiến cô ấy rất buồn. Nhưng nếu bạn em có thể trở thành bạn bè, ông nội liền không quản cô ấy nữa, cho nên cô ấy hi vọng sẽ trở thành bạn tốt của em.”

"Thiếu gia, cậu nhin chút. Nếu không, nếu không tôi gọi điện thoại đến trong nhà lão gia là được." Đây cũng là một phương pháp không biết có tác dụng gì không, nhưng mà thím Lương cũng chỉ có thể thử một chút.

‘Tút tut tut’ tiếng ấn phím vang lên ở trong không khí khản trương, thím Lương lại ngồi xổm ở bên cạnh Nam Dư Kiều, vội vã ấn phím.

"Alo!" Điện thoại hình như là thông rồi, thím Lương rất hưng phấn, "Chào... Chào ngài, tôi ở trong nhà Kiều thiếu gia, xin hỏi lão gia có ở đây không? Kiều thiếu gia, Kiều thiếu gia đã xảy ra chuyện..."

Run run rẩy rẩy nói đến một nửa, chợt thím Lương thấy Nam Dư Kiều dời ngón tay đến bên cạnh tạp dề của bà, lau vết máu đầy tay lên, thật là đáng sợ.

"Kiều, Kiều thiếu gia..."

"Nói cho ông nội, là anh hai, đã ra tay..." Thở hỗn hển hai cái, Nam Dư Kiều gian nan ngược mắt, ý thù hận trong mắt làm cho lòng người sợ hãi, "Vì, cô gái kia."

"A, áy, Kiều thiếu gia bị nhị thiếu đánh thành bị thương nặng, vì, vì cô gái..."

Cú điện thoại này gọi vô cùng chính xác, sau bỏ máy xuống, không đến mấy phút, thì một đám người thật sự tới đón Nam Dư Kiều đi.

Cùng lúc đó, vào sau khi ông cụ ra lệnh một tiếng, cả nhà họ Nam, bắt đầu tìm Nam Thế Dương ở phạm vi lớn...

Mà khi đó, Nam Thế Dương cũng đã sớm không còn ở nhà họ Nam rồi.

Cả người mang theo nhếch nhác và lửa giận, Nam Thế Dương là chạy một mạch như điên. Túi sách và áo khoác đều vứt trong nhà Nam Dư Kiều, điện thoại di động và thẻ CMND đều ở trong này.

Giống không hề chuẩn bị ra khỏi nhà, thế giới bên ngoài đối với anh mà nói chính là một mê cung, có thể chạy một chút ra một con đường, anh cũng không biết đường về.

Nhưng anh không chú ý, cũng hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

Chỉ biết là hiện tại anh rất tức giận, đầu óc cũng rất rối loạn, nếu như không tìm một chỗ phát tiết một lúc, anh sẽ ngọt ngào ra nội thương!

.....

Đại khái đến lúc bốn năm giờ chiều, trường học mới nghỉ học.

Thật vất vả chịu đựng giờ này, Văn Đình Tâm thật sự là lòng như lửa đốt.

Đeo cặp sách lên lưng, vượt nhanh vài bước ra ngoài, bèn lập tức đến phòng học của Nam Thế Dương.

Tình thế hình như còn nghiêm trọng hơn so với cô nghĩ, bởi vì cô tìm Nam Thế Dương cả ngày, từ buổi sáng vẫn tìm đến giờ tan học, cũng không tìm được anh...

Các tiêu đề của anh cũng giúp cô nhìn chăm chăm cả ngày, thử giúp cô liên lạc Nam Thế Dương, điện thoại, tin nhắn, thậm chí đã liên lạc các chỗ anh thường đi, nhưng mà không có một chút hồi âm...

Sau khi tan học, chính cô cũng thử gọi điện thoại cho anh, nhưng điện thoại kia, vẫn chưa từng nổi được.

"Ôi," Ngồi ở trên xe ba bánh, Văn Đình Tâm than thở nặng nề, không biết có nên đến nhà họ Nam tìm anh hay không...

Hoặc là đến trong vùng tìm anh...

Cô biết thẳng nhóc kia nhất định là giận cô, cho nên trốn đi. Có ý không nhận điện thoại của cô, không trả lời tin nhắn của cô, ngay cả người bên cạnh cũng giấu giếm tốt như vậy, chính là không muốn để cho cô biết...

Nếu như là cố ý tránh cô, vậy thì thật sự là muốn tìm cũng không tìm được.

Thế giới lớn như vậy, kinh đô cũng lớn như vậy, nếu muốn tìm được anh đâu phải là một chuyện dễ dàng.

Ở trên xe ba bánh chầm chước lúc lâu, Văn Đình Tâm không nghĩ tới đi nơi nào tìm được anh, cho nên lại báo vị trí nhà xưởng với người lái xe đi qua.

Đi xem một chút tìm Nam Cảnh Sơn, có thể hỏi một vài thứ hay không?

Thật ra thì cô càng muốn đến nhà họ Nam tìm anh, nhưng nhà họ Nam không phải là chỗ cô có thể tùy tiện ra vào.

Ông cụ ghét cô, những người khác của nhà họ Nam đều là kiểu nịnh hót, nếu mà đến nhà họ Nam, tối đa chỉ có thể đến trong nhà Nam Dư Kiều tìm.

Nhưng chỗ đó anh lại không muốn cô đi, trời vừa sáng đã phát ra một trận tức giận lớn như vậy, cũng bởi vì cô không nghe ý kiến của anh. Nếu mà bây giờ cô đi, bị anh biết nhất định sẽ phát giận lớn hơn.

Suy nghĩ một chút, Văn Đình Tâm quyết định hôm nay vẫn là không đi.

Cũng còn may hôm nay cô không đi đến nhà họ Nam, nếu không, ông cụ nhất định bắt cô đùa bỡn, nhất định muốn cô đẹp mặt.

Tốt bụng sắp xếp cô cho một người cháu trai khác, kết quả khích bác ly gián ở giữa hai cháu trai, làm hại nhà họ Nam nội đấu.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, thì hình tượng Văn Đình Tâm ở trong lòng ông cụ càng kém!

Đại khái khoảng hơn 20 phút, xe ba bánh dừng lại ở cửa nhà xưởng của cô. Thanh toán tiền xe, Văn Đình Tâm lập tức nhảy xuống xe, chạy một mạch vào.

Khi đó, Nam Cảnh Sơn đang ở bên trong thảo luận với ông chủ về thiết kế trang hoàng, trên lầu hai nhà xưởng, một đám công nhân đang xây dựng thêm công trình lầu một.

"Chú." Giơ túi sách lên trên, Văn Đình Tâm vượt nhanh vài bước chạy tới, thờ hồ hởi, "Chú, chú cái kia..."

Đứng ở trước mặt ông, nói còn chưa dứt lời, không kịp thở đều đặn, cô thoát nhìn vô cùng gấp gáp, "Cái đó, Thế Dương có tới tìm chú hay không?"

Cô là đang đoán, Nam Cảnh Sơn là chú Nam Thế Dương, hơn nữa Thế Dương nhìn qua vô cùng tôn kính đối với Nam Cảnh Sơn.

Tâm tình buồn rầu gì đó, chắc cũng sẽ tìm Nam Cảnh Sơn phát tiết chứ?

"Không có." Nào biết, Nam Cảnh Sơn đưa ra câu trả lời như vậy, "Làm sao rồi? Không có gặp mặt nó à? Có phải thằng nhóc kia cúp cua hay không?"

"Không phải, lúc trước anh ấy có đến trường học." Khoát khoát tay, Văn Đình Tâm vỗ ngực, vỗ thuận hơi thở.

"Đừng nóng vội, cô nhóc. Có lời gì từ từ nói thôi." Đưa bản vẽ cho ông chủ kia, Nam Cảnh Sơn thấy Văn Đình Tâm không đứng lắm, bèn kéo cô đi qua một bên, "Xảy ra chuyện gì rồi? Không thấy Thế Dương à?"

Cởi xuống túi sách nặng nề, Văn Đình Tâm nhét túi sách vào trên tay Nam Cảnh Sơn, sau đó đẩy xe lăn của ông đi qua, "Không phải, là anh ấy giận tôi."

Nói thật, đây là lần đầu tiên Văn Đình Tâm vấp phải loại tình trạng này.

Tên nhóc nhà cô chưa bao giờ nổi giận với cô, cho dù là kiếp trước, anh cũng không thể nào nổi giận về phía cô, cho nên cô cũng không biết nên làm sao thì tốt đây.

"Tức cái gì chứ? Tôi thấy sáng sớm không phải cháu còn mang theo một hộp bữa sáng đi tìm nó sao? Vậy còn không cảm kích?" Liếc ngang về phía cô, Nam Cảnh Sơn đặt túi sách của cô ở trên đùi, nặng trĩu, để cho ông nhưu mày, "Này, hiện nay túi sách của học sinh đều nặng như vậy à. Đi học lại giống như vác một hòn đá, khó trách hiện giờ học sinh tiểu học đều không cao lên."

"Đừng làm rộn, tôi đã nói thật với chú rồi." Đẩy vai ông một cái, mặt Văn Đình Tâm khổ não, "Thế Dương chưa bao giờ tức giận với tôi, đây là lần đầu tiên, còn đặc biệt gay gắt. Tôi thật sự rất lo lắng."

"Lo lắng cái gì? Không phải là người trẻ tuổi nói yêu thương nói nhao nhao gì đó mà, đều là chút chuyện nhỏ, mà sát một chút, tình cảm càng vững chắc hơn." Quay đầu nhìn về cô hơi nhưu mày, Nam Cảnh Sơn dẫn cô đi tới góc bên cạnh tương đối thanh tịnh, chuyển cho cô cái ghế, bắt đầu vỗ vỗ.

"Tới đây ngồi, nói với chú một chút, các cháu vì chuyện gì tranh cãi. Xem một chút là lỗi của cháu, hay là lỗi của Thế Dương nhà chú."

Liếc ông một cái, Văn Đình Tâm tiến lên ngồi xuống, đặc biệt lo lắng.

"Chuyện này đúng là lỗi của tôi, tôi cũng biết được sai lầm của tôi rồi. Hiện tại chỉ nghĩ có thể tìm được anh ấy, sau đó nói xin lỗi với anh ấy, muốn dỗ dành anh ấy, để xin anh ấy bớt giận." Thở dài, Văn Đình Tâm thất vọng nói, "Nhưng mà tôi tìm anh ấy cả ngày, anh ấy cũng không tới đi học. Sau đó anh em của anh ấy cũng giúp tôi liên lạc rất nhiều chỗ bình thường anh ấy sẽ đến, đều nói chưa từng thấy anh ấy."

"Điện thoại không nhận, tin nhắn không trả lời, một chút tin tức cũng không có. Hiện tại tôi cảm thấy anh ấy đang tránh tôi." Nhìn về phía Nam Cảnh Sơn, cô nói, "Nếu như anh ấy thật sự đang trốn tôi, vậy dù tôi tìm thế nào đi nữa cũng sẽ không có ích, chú nói có đúng hay không?"

"Đúng là vậy." Gật đầu một cái, Nam Cảnh Sơn sờ cằm, "Cho nên tôi khuyên cháu cũng đừng tìm. Loại thời điểm này, người đàn ông đều rất cố chấp. Nếu lửa giận của mình chưa có tiêu tan, đoán chừng sẽ không muốn gặp cháu."

"Không phải, anh ấy đã tức giận, vì sao tôi không đi tìm anh ấy chứ? Nói lời xin lỗi, dụ dỗ một chút, anh ấy mới sẽ hết giận mà!" Văn Đình Tâm phản bác.

"Phụ nữ như các người." Đầu xoay qua trên bàn cứng đơn sơ bên cạnh, Nam Cảnh Sơn cầm một ly nước suối lên, vắn tắt bình nói: "Phụ nữ các người tức giận rất thích có người dụ dỗ, là được. Mặc kệ là ai sai, đều hy vọng nhận sai chính là người đàn ông. Nhưng mà đàn ông chúng ta lại..."

Vắn tắt bình ra, Nam Cảnh Sơn đưa nước suối trả cho cô, nói: "Nếu đàn ông chúng ta là tức giận phát ra lửa, cần chính là bình tĩnh suy nghĩ, tra tìm chỗ

ngọn nguồn vấn đề. Chờ bản thân nghĩ thông suốt, nghĩ ra được phương pháp giải quyết rồi, mới có lòng tin đi đối mặt vấn đề kia lần nữa."

"Là vậy phải không?" Nhận lấy bình nước suối khoáng nắm ở trong tay, Văn Đình Tâm nghĩ ngợi nhìn ông, "Vậy ý của chú là bảo tôi không nên tìm, chờ Thế Dương tới tìm tôi sao?"

"Phải." Gật đầu một cái, Nam Cảnh Sơn lại cầm chai nước suối từ bên cạnh ở trên tay, "Cháu không cần gấp gáp, uống nước nghỉ ngơi một chút. Một chút chuyện nhỏ tự biến mình thành khăn trương như thế, vậy sau này cháu có thể chịu đựng à."

Cuộc sống về sau còn lâu dài đây.

Lại không nói có thể kết hôn hay không, chính là đoạn thời gian nói yêu thương kia, tình cảm của hai người là còn cần phải ma sát.

Dù sao cũng là cuộc sống hoàn toàn khác biệt, hai người tính cách khác biệt, muốn đi đến một nơi, nào có dễ dàng như vậy.

Chỉ có không ngừng ma sát, ma sát, mới có thể làm cho mình trở thành người thích hợp nhất của đối phương.

Văn Đình Tâm nghe lời uống một hớp nước lớn, phồng má, chân mày nhú chặt, hình như ngay cả thời gian uống ngụm nước cũng đang suy tư vấn đề.

"Ồi chao, cô nhóc." Nam Cảnh Sơn nhú mày với cô, chợt bắt đầu không đứng đắn, "Cháu nói với tôi một chút, tại sao cháu gây gổ với Thế Dương thế? Tính tình của cháu là không quá tốt, nhưng mà Thế Dương rất cưng chiều cháu mà. Làm sao nó sẽ nổi giận với cháu chứ? Tôi không nghĩ ra."

"Cái gì gọi là tính tình tôi không tốt lắm chứ? Tôi cũng rất cưng chiều Thế Dương được không? Lúc nào thì chú thấy tôi từng nói anh ấy, từng mắng anh ấy chứ?" Trùng mắt liếc ông một cái, Văn Đình Tâm khó chịu lại ngửa đầu 'ùng ực ùng ực' uống một hớp nước lớn.

Đầy bụng vấn đề, quấy nhiễu cô bức bối, vẫn là uống nước miếng dè ép hoảng sợ thôi...

"Nghiêm chỉnh mà nói..." Đứng đến suy nghĩ, Nam Cảnh Sơn nhú mày ý bảo, "Tại sao nó giận cháu? Không phải là bởi vì cháu bắt cả hai tay chứ?"

"Phốc ——" một cái, đó là tiếng Văn Đình Tâm miệng đầy nước phun ra.

Chính là vừa phun như thế, chính xác không sai sót phun đầy mặt Nam Cảnh Sơn!

Phua này thật thoải mái...

"Sorry, Sorry, mạo phạm rồi." Vội vàng cầm túi sách từ trong ngực ông về, kéo khoá kéo bên ngoài ra, Văn Đình Tâm móc ra khăn giấy từ bên trong đưa lên, "Mau chóng lau một chút, nếu không sẽ thấm vào..."

Còn thấm vào... Phun nước miếng đầy mặt người ta, lại còn có lòng dạ nói đùa. Đây đều là cái gì chứ!

Nhận lấy khăn giấy trong tay cô, Nam Cảnh Sơn mím chặt bờ môi, vội vàng lau mặt, tràn đầy oán giận, "Hình tượng đó cô nhóc!"

"Cháu rút cuộc còn là phụ nữ không?" Lau gương mặt lung tung, Nam Cảnh Sơn cảm thấy tất cả đều không tốt, "Tại sao có thể có phụ nữ như cháu vậy?! Uống nước cũng có thể tưới hoa đấy, coi cháu là thùng tưới hoa sao!"

Dáng vẻ chê bai đầy mặt, chọc cho Văn Đình Tâm không nhận được vui mừng, đưa tay vỗ vỗ bả vai ông, cười lạnh lạnh, "Ha ha, còn không phải đều là chú làm hại, ai cho chú trêu chọc tôi chứ."

"Tôi trêu chọc cháu chỗ nào chứ. Tôi là đứng đắn hỏi cháu, không có đùa giỡn với cháu." Một tấm khăn giấy cũng lau ướt, Nam Cảnh Sơn vo khăn giấy thành một nắm vứt bỏ, ghét bỏ chân mày cũng nhú chặt, "Cũng không uống nước trôi chảy, một miếng nước uống vào liền trực tiếp đến trong bụng chứ, còn làm đến cổ họng phun ra ngoài..."

"Đủ rồi." Liếc mắt đi qua, ánh mắt Văn Đình Tâm là khinh bỉ, ngược lại thật sự là cô không biết, Nam Cảnh Sơn sẽ châm chọc như vậy, "Chú nói mới buồn nôn đấy!"

"Chặc chặc chặc, xem xem cô nhóc này, thật sự là một chút hình tượng cũng không có..." Sửa sang lại nửa ngày, Nam Cảnh Sơn cảm thấy đã sửa sang bản thân gần đủ rồi, tiếng châm chọc mới dần dần ngừng lại.

Khi đó, Văn Đình Tâm đã nghe đến lỗ tai cũng ra nốt chai rồi.

Đừng thấy Nam Cảnh Sơn lang thang nhiều năm như vậy, bệnh thích sạch sẽ nên có vẫn có như cũ, điểm này rất giống với Nam Thế Dương..

Xong lúc lâu, sau khi giầy vò xong, Nam Cảnh Sơn mới tiếp tục câu hỏi, "Cháu tiếp tục. Cháu nói một chút tại sao gây gổ với Thế Dương, cháu làm sai nơi nào chọc tới Thế Dương. Để chú giúp cháu phân tích một chút, đại khái bao lâu Thế Dương nghĩ thông suốt trở lại tìm cháu."

"Chính là gần đây, ông cụ nhà họ Nam bảo tôi đến nhà họ Nam đi làm, làm người giúp việc cho Nam Dư Kiêu." Vặn nắp bình nước khoáng lên, Văn Đình Tâm đưa trả túi sách cho ông, "Vốn vừa mới bắt đầu còn rất tốt, nhưng nghe nói tối ngày hôm qua Nam Dư Kiêu tức giận đánh chết một người giúp việc. Thế Dương không yên lòng cũng không để cho tôi đi nữa. Sau đó tôi kiên trì muốn đi, anh ấy đã tức giận."

Nghe câu chuyện đến nửa đoạn trước, Nam Cảnh Sơn còn tưởng rằng là bộ cũ người làm nữ bị chủ mới quán quít chộc cho bạn trai đương nhiệm ghen tuông đoạn câu, nhưng mà đến nửa đoạn sau, mùi vị đó liền thay đổi.

Cộng thêm chuyện giết người như vậy, tình tiết hình như từ phim thần tượng chuyển đến phim hồi hộp.

Lung ta lung tung...

"Vậy tại sao cháu không nghe lời của nó?" Nhíu chân mày, Nam Cảnh Sơn mở miệng hỏi.

"Bởi vì tôi cảm thấy không có quan hệ. Vốn là người nhà họ Nam các người, ai không biết đánh người, ai không biết giết người, loại chuyện như vậy đối với các người mà nói, căn bản là chuyện nhỏ chứ? Hơn nữa tôi mới đồng ý ông cụ phải biểu hiện làm việc ở nhà bọn họ, lúc này mới hai ngày nếu lại không làm, như vậy cam đoan của tôi giống như một chuyện cười vậy." Níu lấy khăn giấy trong tay, trong lòng Văn Đình Tâm rối loạn.

Dĩ nhiên, về chuyện văn kiện, cô không có ý định nói cho bất kỳ kẻ nào.

"Nhưng mà tôi cũng có thể hiểu được lo lắng của anh ấy. Dù sao anh ấy là đang lo lắng tôi, cũng không muốn tôi có loại nguy hiểm này." Nhún nhún vai, Văn Đình Tâm nhìn qua rất là bất đắc dĩ, "Tôi hơi kiên trì lập trường của mình một chút, sau đó anh ấy liền tức giận. Cảm thấy tôi không nghe lời của anh ấy, cảm thấy mỗi lần tôi đều tự tiện chủ trương khiến một đấng mày râu như anh ấy thật mất mặt."

"Nếu như là tình huống này, tôi đoán chừng thằng nhóc Thế Dương kia..." Sờ lên cằm, Nam Cảnh Sơn híp híp mắt, rồi sau đó giờ lên ba ngón tay nói: "Trong vòng ba ngày mới có thể nghĩ thông suốt."

"Ba ngày à." Còn có thể lại lâu một chút sao?!

"Theo tính tình nhân nhượng cháu của nó như vậy, trong vòng ba ngày tuyệt đối sẽ thỏa hiệp. Chờ nó nghĩ thông, sau đó sẽ tự động tìm cháu cầu hòa thôi." Tùy ý khoát tay áo, Nam Cảnh Sơn đi đến suy đoán như vậy.

Dĩ nhiên, đây đều là suy đoán của ông.

Ông đoán chừng, nếu như là lời của ông, 3 ngày là tuyệt đối nghĩ thông. Dù sao cũng là quan tâm người ta, chờ sau khi hiểu được, sẽ cảm thấy cãi nhau thật ra chính là lãng phí tình lực. Không những không mang đến bất kỳ thứ gì, cũng sẽ làm cho tình cảm càng rơi vào thời kỳ tuột dốc.

"Có thật không?" Kinh bị nhìn về phía ông, Văn Đình Tâm không tin tưởng lắm.

"Tin tưởng tôi, đàn ông đều cùng một dạng. Mạch suy nghĩ đơn giản hơn phụ nữ các người, suy nghĩ một chút sau thông suốt thì chuyện gì cũng không còn." Nói xong, cánh tay Nam Cảnh Sơn đưa lên vỗ vỗ bả vai cô, "Xem cháu cũng biết sai rồi, hai ngày nay cứ nghe lời một chút đừng đi Nam... trong nhà Nam gì đó."

"Như vậy à." Hoàng hốt gật đầu một cái, mặc dù không nghe hiểu ý trong lời Nam Cảnh Sơn nói lắm, nhưng cô vẫn đón nhận đề nghị của ông.

Thật ra thì ngoại trừ đề nghị của ông, cô thật đúng là không biết nên làm thế nào.

"Được rồi, đừng nghĩ chuyện này nữa. Cháu theo tôi tới đây, tôi đã nói với cháu một chút cách nhìn của tôi đối với kiến thiết lại của cháu." Đẩy xe lăn ra, Nam Cảnh Sơn theo Văn Đình Tâm đi qua bên cạnh, "Cháu muốn lắp đặt lầu hai, còn có một vấn đề rất quan trọng cần nghĩ kỹ. Đó chính là cầu thang."

"À?" Lập tức nhắc tới chuyện chính, Văn Đình Tâm còn chưa phản ứng lại kịp lắm.

"Tôi nói cháu phải kế hoạch xong vị trí cầu thang với bố cục toàn thể cả siêu thị." Nam Cảnh Sơn xoay tay lại vỗ cái bốp ở trước mắt cô, trong nháy mắt gọi suy nghĩ của cô về, "Cháu đi theo tôi, hôm nay tôi mới vừa trao đổi qua với vị sư phụ kia, thảo luận ra ba phương án, chính cháu xem một chút cảm thấy cái nào tốt."

"Chú còn giúp tôi nghĩ phương án à?" Kinh ngạc ra tiếng, Văn Đình Tâm đứng dậy đuổi theo ông.

"Nói nhảm. Hạng mục xây dựng lại của cháu vốn chưa kế hoạch xong hoàn toàn, vẫn còn tồn tại rất nhiều chỗ sơ hở, nếu như không phải tôi tới kịp thì tôi đã nói với cháu, vị sư phụ kia của cháu sẽ muốn gắn cầu thang ở tầng trong nhất cho cháu." Bên này nói xong, Nam Cảnh Sơn đẩy xe lăn dẫn cô đi về phía bên cạnh.

Văn Đình Tâm đi theo phía sau ông, ngửa đầu nhìn một chút bố cục bốn phía, nói tiếp, "Cầu thang cũng không thể bố trí bên trong, phải gắn ở giữa hoặc là bên ngoài nhất. Như vậy khách hàng dễ tìm, cũng dễ dàng lên lầu."

"Cho nên nói, chỗ này tôi có ba phương án, nói cho cháu." Đưa ngón tay về phía một vị trí giữa tầng, Nam Cảnh Sơn mở miệng nói, "Nếu như gắn ở giữa, diện tích vị trí này là rất lớn, trước sau tính toán một chút, đại khái bày ít hơn bảy tám gian hàng. Nhưng ở giữa dễ tìm, hai hướng lên xuống cũng dễ dàng, bây giờ không phải là lưu hành loại thang cuốn tự động đó à. Lắp đặt ở chỗ này trái lại rất thích hợp."

"Nếu như không lắp đặt thang cuốn tự động, tôi đề nghị ở hai bên siêu thị mỗi bên bố trí một cầu thang. Như vậy khách hàng lên xuống dễ dàng, tìm cũng dễ dàng. Nhưng chiều rộng phải đủ rộng, nếu không dòng người lên xuống sẽ va đụng. Nhân viên giao hàng cũng sẽ chặn lại."

"Còn có một phương pháp chính là cháu nói lắp phía trước nhất ở cửa chính, lúc khách hàng tới cửa chính là liếc qua hiểu ngay rồi. Nhưng mà không

gian cầu thang phải lớn hơn, như vậy rất dễ dàng che lấp cửa hàng lầu một, rất nhiều khách hàng sẽ bỏ qua thiết bị lầu một."

Giới thiệu xong ba phương án, hai người đã đi tới bên cạnh sự phụ lấp đặt thiết bị, từ trên người ông cảm phần bản vẽ tới đây, "Cháu xem ở chỗ trên mặt phần bản vẽ này tôi đã xếp qua loa vào quầy hàng marketing của lầu một và lầu hai ra, cá nhân tôi cảm thấy, lắp thang cuốn ở giữa thích hợp nhất. Chính cháu nhìn lại một chút."

Nhận lấy phần bản vẽ mặt phẳng kia, Văn Đình Tâm tỉ mỉ nhìn lại.

Phía trên có thật nhiều bút chì viết lên bố trí quầy hàng và phương hướng lắp đặt vật phẩm, giống như có lẽ đã ra được một mô hình siêu thị.

Đối với cái này, Văn Đình Tâm cực kỳ hài lòng.

Vốn chỉ là muốn mời một giám sát, xem thật kỹ ông chủ kia có xây cho cô một công trình bãi đậu hay không, không ngờ, lại mời tới một người nhiều mưu trí!

Cô đã biết kinh nghiệm của Nam Cảnh Sơn ở phương diện buôn bán, nhưng không ngờ ở phương diện lắp đặt thiết bị này ông cũng hiểu nhiều như vậy.

Nói cách khác, thật đúng là nhặt được bảo vật rồi!

"Vậy thì lắp ở giữa thôi. Theo lời chú nói lắp thang cuốn tự động, như vậy lên xuống dễ dàng. Nhưng mà nhân viên giao hàng không thể cùng sử dụng thang cuốn với khách hàng, chú xem một chút bố trí này, nghĩ biện pháp từ bên trong lấy ra một vùng không gian lắp một thang máy cho nhân viên lên xuống." Cầm lấy bút máy từ trên tay ông, Văn Đình Tâm trực tiếp sửa đổi ở trên bản vẽ kia.

Sửa đổi một phen, thiết kế này lại càng thêm chính xác.

Hai người trở lại chỗ góc ngồi xuống, lại lấy ra một tấm bản vẽ trống không, chụm đầu vào cùng nhau, bắt đầu mỗi người một câu thảo luận.

Nguyên cái đầu trong gió lốc, từng người nói lên nhận xét của riêng mình và lý do, hai người nói lên ý kiến hơi tổng hợp một chút, đạt tới cùng một ý nghĩ cũng không phải là rất khó khăn.

Cứ như vậy, chụm đầu vào trong công việc, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Thằng Nhóc Lạc Rồi! (Ngày Mai Có Vui Mừng!) (2)

Editor: trang bubble ^^

Hai người thảo luận đến gần ba giờ, mà ở ba giờ này, trong nháy mắt, tin tức nhà họ Nam tìm kiếm Nam Thế Dương đã truyền ra khắp nơi, thậm chí truyền đến khu Long Đằng mà Nam Thế Dương cai quản.

Tình huống hình như rất khẩn cấp, bởi vì sau khi nhận được tin tức, Cầu Đầu đã chạy thẳng tới đằng trước xông tới chỗ Văn Đình Tâm.

Liên tục tìm hết vài nơi, Cầu Đầu mới tìm đến chỗ nhà xưởng này.

Trước đó Văn Đình Tâm từng nói với anh địa chỉ nhà xưởng này, cho nên anh nhớ kỹ.

Đầu tiên là đến trong nhà Văn Đình Tâm, sau đó đi chỗ Văn Đình Tâm mua nhà cửa khác kia, cuối cùng, Cầu Đầu mới tìm tới nơi nhà xưởng này.

Lúc đến đây chỉ là muốn thử vận may một chút, anh cho rằng chắc là Văn Đình Tâm sẽ không tới nhà xưởng, bởi vì nơi này đang xây dựng lại.

Nhưng không ngờ, đi tới nơi này lại bất ngờ tìm được cô.

Đứng ở cửa thật xa, Cầu Đầu đã thấy bóng dáng Văn Đình Tâm, vội vàng nhắc chân chạy tới, "Chị hai! Chị hai!"

Chạy đến rất gấp, âm thanh cũng không rõ, lập tức đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người tới.

Văn Đình Tâm quay đầu nhìn lại, nhìn anh tới, trong lòng kích động một chút, "Cầu Đầu!"

"Chị hai à." Lo lắng chạy đến trước mặt cô, sau khi dừng lại, Cầu Đầu thở hổn hển, "Chị hai, em đã nói với chị, lớn, việc lớn không tốt rồi..."

"Thế nào?" Lập tức, Văn Đình Tâm khẩn trương, "Có phải Thế Dương đã xảy ra chuyện hay không? Cậu tìm được anh ấy rồi? Đã xảy ra chuyện gì?"

Vừa nghĩ tới chuyện không tốt, phản ứng đầu tiên của cô chính là tai nạn xe cộ.

Bởi vì đời trước anh ấy là chết bởi tai nạn xe cộ, đến cả người lái xe rơi vào trong nước, đối với một người không biết bơi như anh mà nói, chết kiểu này quá mức tàn khốc...

Cho nên cô rất hồi hộp, nghe được mấy chữ ‘đã xảy ra chuyện’, cô đã khản trương...

"Không, chúng em không tìm được nhị thiếu. Hơn nữa nhận được tin tức, bên lão gia cũng đang tìm nhị thiếu. Chị hai, nhị thiếu có đi tìm chị hay không?" Vừa nói chuyện vừa thở hổn hển, Cầu Đầu cũng vì việc này làm nát lòng rồi.

Lắc đầu một cái, Văn Đình Tâm than thở một hơi, "Anh ấy cần một mình tỉnh táo một chút, trước khi chưa nghĩ ra chắc là sẽ không tìm tôi."

"Không đúng, chị hai, hiện tại chúng em nghi ngờ nhị thiếu là lạc rồi!" Cầu Đầu gấp đến độ trực tiếp vỗ đầu, "Xong rồi xong rồi, bên lão gia truyền đến tin tức nói chứng minh nhân dân của nhị thiếu và điện thoại đều không mang theo trên người. Nếu như nhị thiếu là đi ra ngoài một mình, anh ấy nhất định sẽ đi lạc đó."

"Ồi, xong rồi, xong rồi, xong rồi!" Áo não gãi đầu, gấp đến độ xoay vòng vòng ở trước mặt cô.

Chợt níu lấy áo mũ của Cầu Đầu, mạnh mẽ để anh ta dừng bước chân lại.

"Cậu đang nói gì đấy? Đừng lo lắng vớ vẩn, một người lớn như vậy làm sao có thể sẽ đi lạc."

"Chị hai, chị không biết, nhị thiếu chúng ta chính là một dân mù đường! Anh ấy hoàn toàn không biết đường! Chị để cho anh đi ra từ cửa chính, rẽ một chỗ ngoặt đi qua, anh ấy cũng không biết đi trở về như thế nào đâu." Xoay người, không thể mò loanh quanh, Cầu Đầu gấp đến độ trực tiếp dậm chân, "Lần này thật sự là xong rồi, nhị thiếu có nhiều kẻ thù ở bên ngoài như vậy, ngộ nhờ đi mò đến địa bàn người khác bị kẻ thù bắt nạt có thể làm thế nào bây giờ?!"

"Cậu đừng thổi phồng, không phải là dân mù đường một chút thôi sao. Xã hội hiện nay rất nhiều thanh niên mù đường, người lớn như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề gì." Văn Đình Tâm còn không quá tin tưởng, cảm thấy chính là Cầu Đầu này quan tâm vớ vẩn.

Nhưng mà trên thực tế, trong một góc khác ở thành phố, Nam Thế Dương đúng là hoàn toàn không biết đường đã định đi dạo...

"Ồi chào, chị hai! Làm sao chị không biết chút nào chứ?! Khuyết điểm lớn nhất của nhị thiếu chính là dân mù đường và sợ nước đó!" Nhìn bộ dáng nữ vương kia của cô là không có hiểu chút nào, Cầu Đầu đã gấp đến độ trực tiếp vỗ tay.

Văn Đình Tâm quay đầu liếc nhìn Nam Cảnh Sơn, hỏi, "Cầu Đầu nói chú biết không? Mù đường gì đó? Có nghiêm trọng vậy sao?"

Sắc mặt Nam Cảnh Sơn xanh lét vài phần, chân mày nhíu lại khít khao, hình như là đang suy nghĩ gì.

Khi còn bé sau khi trải qua trận bắt cóc kia, Thế Dương đúng là từng có một đoạn thời gian rất nhạy cảm đối với giao lộ phân nhánh.

Khi đó, vốn muốn dẫn anh đến giao lộ xảy ra chuyện nhận thức một chút là con đường nào, nhưng mỗi lần thấy mấy con đường kia, anh đều nhức đầu lắm, thậm chí ngất xỉu.

Cho tới sau đó, ông cũng đã từ bỏ ép Thế Dương đi nhận thức đường, lựa chọn bản thân tự tìm.

Bây giờ nghe Cầu Đầu nói anh không biết đường, Nam Cảnh Sơn cũng phát hiện xảy ra cái gì.

Có thể, là thật...

"Làm sao chú không nói lời nào?" Mặt mày nướng lên, thấy sắc mặt nặng nề kia của Nam Cảnh Sơn, Văn Đình Tâm cũng cảm thấy không đúng.

Xoay đầu lại, Văn Đình Tâm đối mặt Cầu Đầu, "Cầu Đầu cậu nói, dân mù đường là cái gì? Rất nghiêm trọng sao? Tại sao tôi không biết?"

"Chị hai, chị lại không biết chút nào!" Cầu Đầu khiếp sợ đẩy mặt, "Nhị thiếu mù đường là tất cả mọi người đều biết rõ, chị lại không biết à!"

Loại chuyện này, Cầu Đầu cảm thấy thật đúng là không nên do anh nói ra khỏi miệng. Dù sao đối với nhị thiếu mà nói, đây là một chuyện tương đối mất mặt.

Nhưng không ngờ, chị hai lại hoàn toàn không biết?!

Một chuyện lớn như vậy!

"Cậu nói rõ ràng, mù đường là cái gì? Tại sao nghiêm trọng như thế? Anh ấy chưa từng nói với tôi!" Lập tức, Văn Đình Tâm cũng sốt ruột, sức tay nắm Cầu Đầu cũng gia tăng.

"Cụ, tình huống cụ thể, em cũng không rõ lắm." Run rẩy, Cầu Đầu nói: "Em chỉ biết, nhị thiếu ra ngoài bên cạnh cần phải mang điện thoại di động và thẻ

CMND. Nếu không thì anh ấy nhất định đi lạc rồi! Bởi vì, anh không biết đường."

Sau khi nói xong, suy nghĩ một chút, Cầu Đầu lại bổ sung, "Nghe nói đây là bệnh lý. Hình như nhị thiếu chính là không có cách đối với chuyện biết đường này, cho nên, một mình anh ra ngoài... Rất nguy hiểm."

Bệnh lý hay sao?

Nghe được cái từ này, Nam Cảnh Sơn đầu 'âm' một cái nổ tung.

Nhất định là trận sự cổ khi còn bé kia đưa đến, không ngờ, lại rơi xuống gốc bệnh như vậy...

"Vậy, vậy ý của cậu là, Thế Dương lạc rồi?" Văn Đình Tâm lo lắng nhìn về phía Cầu Đầu, "Hiện tại các cậu cũng đang tìm anh ấy?"

"Ừm!" Gật đầu lia lịa, xác nhận nhiều lần, "Nghe nói đã không thấy cả ngày, em nhận được tin tức lập tức tới tìm chị ngay. Cho nên chị hai, chính em đang nghĩ, nói không chừng là nhị thiếu có tới chỗ của chị."

"Không có không có, anh ấy không có tới." Buông lỏng tay ra, Văn Đình Tâm khiếp sợ từng đợt, cảm thấy dung lượng não cũng không đủ dùng, "Phải đi tìm anh... Nhưng mà, đi chỗ nào tìm đây?"

"Chị hai, nếu chỗ chị không có, bây giờ em lập tức triệu tập mọi người đi ra ngoài tìm. Nếu chị có tin tức, lập tức gọi cho chúng em nhé." Để lại câu này, Cầu Đầu vội vàng vàng xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng anh ta hốt hoảng, đầu Văn Đình Tâm cũng là nổ oanh...

Chuyện gì đã xảy ra?

"Cô nhóc, chúng ta cũng đi ra ngoài tìm." Nam Cảnh Sơn đi lên từ bên cạnh, một tay vỗ vào trên vai cô.

Khi đó, sắc mặt của ông cũng lạnh xuống một độ, nhìn qua hết sức nặng nề, "Mỗi người tìm một con đường, thật sự không tìm được, sau hai giờ về nhà hội họp."

"Được." Sau khi đồng ý, Văn Đình Tâm bắt đầu nắm lấy xe lăn của ông, "Đợi lát nữa, chú nói với tôi một chút, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Làm sao mù đường đã thành một loại bệnh? Tại sao có thể như vậy?"

Bản thân những thanh niên kia vừa ra khỏi cửa chính là đi xe thay đi bộ không biết đường là chuyện rất bình thường.

Nhưng Văn Đình Tâm chính là không hiểu, vậy làm sao lại thành bệnh lý rồi? Còn làm cho mỗi người đều sốt sắng như vậy? Không phải, trên thế giới này, còn có loại bệnh này à?

Nam Cảnh Sơn dừng một lát, nhíu chân mày suy tư, một lúc lâu, hình như mới phân tích ra, "Đây cũng là một loại bệnh tâm lý. Nghe bọn họ mới vừa nói, tình huống chắc chắn nghiêm trọng. Mau chóng tìm đi, nếu không thật sự có thể gặp chuyện không may. Nhà họ Nam đặc tội với nhiều người ở trên đường như vậy, ngộ nhờ thật sự bị đối tượng phát hiện, đến lúc đó tình huống đã không thể lạc quan."

Lời này nhắc nhở Văn Đình Tâm.

Lập tức lại để cô nghĩ đến lúc cô mới quen Nam Thế Dương, anh chính là chạy trốn ra ngoài từ trong bắt cóc.

Lúc ấy phía sau màn của vụ án bắt cóc kia hình như là bị ông cụ che giấu, cho nên cô cũng không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Duy nhất biết được chính là, bởi vì anh là cháu trai mà ông cụ coi trọng nhất, cho nên anh nhất định sẽ trở thành mục tiêu rất nhiều người ra tay trên đường!

"Đi thôi, mau chóng tìm!"

Thoáng cái quyết định xuống, hai người đã nhanh chóng ra cửa. Mỗi người một bên chia phương hướng, tìm con đường của mỗi người Chiara đi tìm.

Mỗi người đều cảm thấy chuyện vô cùng nghiêm trọng, dĩ nhiên vì đặc tính không biết đường này của anh cộng thêm tình huống anh đang tức giận như thế.

Nếu là thật sự xảy ra chút chuyện, hệ số nguy hiểm là không thể lường được. Văn Đình Tâm là tìm đến một con đường khác cách nhà xưởng đó không xa.

"Thế Dương!" Vừa tìm vừa gào thét, thuận tiện còn kéo một người đi đường đến hỏi một chút, đi tìm từng chút một, tìm vô cùng kỹ càng.

Từ đầu đường tìm đến cuối phố, kể cả một vài phòng chơi game cửa hàng, tiệm internet, cô đều đi vào, nhưng không tìm được một chút tin tức.

"Thế Dương, anh có ở đây hay không?" Ngõ sâu thì cô cũng đều quẹo vào đi tìm.

Gần như chính là một chút chi tiết cũng không chịu bỏ qua.

Nhưng cô biết, cho dù tìm kỹ càng như vậy, tỷ lệ tìm được cũng rất nhỏ.

Bởi vì không có biện pháp định ra phạm vi, cho nên chỉ có thể mò tìm.

Nếu để cho cô biết là biến mất ở trên con phố nào, vậy nhất định sẽ dễ tìm hơn nhiều.

Tin tức là truyền tới từ chỗ nhà họ Nam, nói rõ người nhà họ Nam nhất định cũng đang tìm anh!

Vậy cũng nói rõ, một số nơi ở nhà họ Nam nhất định là bị lật nát rồi!

Gọi điện thoại cho Cầu Đầu, Cầu Đầu nói cho Văn Đình Tâm, đàn em toàn khu bọn họ cũng đang tìm trong vùng, xác định tìm khắp trong vùng sau đó sẽ khuếch tán ra tới xung quanh, từ từ tìm.

Hai bên kết nối điện thoại, bày tỏ nhất định phải giữ liên lạc.

Sau khi cúp, thì lại tự mình đi tìm.

"Xin hỏi, chú có từng gặp một thiếu niên mười tám tuổi, mặc đồng phục học sinh trường học trung tâm, đại khái cao như vậy hay chưa?" Đưa tay khoa tay múa chân độ cao, Văn Đình Tâm đang nín thở hỏi kỹ, "Ồ gần đây từng xuất hiện qua à?"

"Không có, không có." Phất tay một cái, ông chủ này vốn không thêm nghĩa cô.

"Cám ơn." Nói cảm ơn xong, Văn Đình Tâm lại tìm tiếp, nhắm về phía mỗi một hẻm nhỏ, tương tự cửa hàng khả nghi hô to tên của anh.

Phương pháp thô sơ không có hiệu quả không dinh dưỡng này, thật là gấp chết người mà.

Thời gian, từ từ trôi qua. Sắc trời cũng dần dần tối. Hôm nay thời tiết không tốt, mưa xuống như trút nước vô cùng hợp với tình hình.

Ở trong cả kinh đô, tất cả các góc, các khu vực vẫn còn có người đang tìm từng tắc một, từng điểm một.

Văn Đình Tâm chống chiếc dù che mưa đi trên đường, một tay khác cầm điện thoại để vào bên tai.

Đang giữ liên lạc với Cầu Đầu...

"Vẫn là một chút tin tức cũng không có sao?" Giọng nói cũng kêu đau đều không tìm được người, phương pháp tìm người giống như vậy, Văn Đình Tâm thật sự cảm thấy quá dần.

Nhưng mà vào thời đại tin tức không phát triển, trừ dạng tìm này không có biện pháp khác.

Vào giờ phút này, cô chợt có thể hiểu được nỗi vất vả của Nam Cảnh Sơn tìm con.

Không có mục tiêu, chỉ có thể mò tìm, hơn nữa còn không chắc tìm được...

Trong quá trình này lòng chưa xót chỉ có bản thân biết.

Thật là hối hận tại sao buổi sáng phải cãi nhau với anh...

Mình đã lớn một bó tuổi như vậy còn đánh nhau với trẻ con, lần này thì hay rồi, làm anh lạc mất rồi.

Đây nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Chị hai, chỗ em không có tin tức gì. Bên nhà họ Nam đã không còn tìm. Nghe nói là lão gia hạ lệnh thu đội." Điện thoại bên kia, Cầu Đầu cầm bánh mì trong tay gặm, "Chị hai, vậy chúng ta còn phải tiếp tục tìm sao?"

Ngửa đầu nhìn một chút trời đã tối đen thành một mảnh, sự kiên nhẫn của Văn Đình Tâm đã dần dần tiêu tan, "Vậy các cậu cũng thu thôi. Tất cả về nhà ăn cơm, ăn xong nếu như có sức lực trở ra tìm một chút."

"Được, chị hai. Chẳng qua em đã tìm gì đó lấp bao tử rồi. Em vẫn tiếp tục tìm thôi." Miệng cắn bánh mì, Cầu Đầu tiếp tục nói, "Chị hai, chị nhanh chóng về nhà trước đi. Đội lát nữa, tìm được em thông báo cho chị."

"Ừ." Sau đó bèn cúp điện thoại.

Đại khái đã tìm hơn ba giờ rồi, hoàn toàn không có một chút tin tức, cũng làm cho Văn Đình Tâm rất thất vọng.

Hẹn xong với Nam Cảnh Sơn gặp mặt ở nhà, suy nghĩ một chút, Văn Đình Tâm vẫn là về nhà trước.

Gọi cỗ xe ba bánh, bởi vì tìm quá xa, cho nên khi về nhà tốn một ít thời gian.

Bên ngoài mưa rơi càng lúc càng lớn, trái tim cô cũng càng ngày càng nặng nề.

Không biết anh đi nơi nào, không biết anh có còn giận cô hay không? Cũng không biết anh có gặp phiền phức hay không...

Đoán chừng hiện tại chắc là đang dầm mưa đấy?

Có điều, nếu trong người có tiền, vậy cũng sẽ không quá nhếch nhác...

Nhưng nếu không có tiền, nói không chừng lẫn lộn thành Nam Cảnh Sơn thứ hai...

"Ồi." Thở dài nặng nề, mảy Văn Đình Tâm nhúu lại thành bánh quai chèo.

Chờ lúc cô về đến nhà, Nam Cảnh Sơn đã sớm ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi.

Cong một chân, dựa lưng vào trên ghế sa lon, ăn mì từng ngụm từng ngụm, nhìn qua tinh thần rất thoải mái.

"Này, này này này!" Gác chiếc dù che mưa qua cạnh cửa, Văn Đình Tâm tức giận đến nổi phôi, "Chú... Chú chú chú... Sao chú..."

Bị bộ dáng nhàn nhả này của ông làm khiếp sợ, lập tức, lời này cũng không nói đầy đủ...

"Ồ, trở về đúng lúc, cháu thật có lộc ăn." Nam Cảnh Sơn phát tay về phía cô một cái, "Tôi mới vừa nấu mì xong, ngồi xuống còn chưa ăn hai ngụm cháu đã về tới rồi. Trong nồi còn nữa, nhanh ngồi đi."

"Không phải, lúc nào thì chú trở về đây?" Đáp giấy ướt chèm nhẹp vào nhà, Văn Đình Tâm nhìn thấy TV kia mở lên, còn có quạt máy, chân mày cũng nhướng cao.

"Trước đó tôi đã sớm trở về. Thấy cháu còn chưa có trở lại, tôi bèn tắm rửa trước rồi. Bên ngoài mưa rơi lớn như thế, tôi lại không có tiền mua cây dù." Run dấp trên chân, giọng nói kia của Nam Cảnh Sơn là đầy nhẹ nhõm.

Văn Đình Tâm cũng không thể nào tin được ông lại sẽ thả lỏng như vậy, rốt cuộc người ta có phải cháu ông hay không?!

"Ồi, vậy chú đã tìm được chưa?"

"Chưa." Miệng to hút mì, tầm mắt Nam Cảnh Sơn nhìn chăm chăm TV, móng vuốt gãi ở trên bắp đùi, không quan hệ chút nào, "Chẳng qua tôi cảm thấy không cần lo lắng. Cháu xem bệnh này cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi. Nếu như thật sự xảy ra chuyện, một người lớn như nó cũng có năng lực ứng phó nhu cầu bức thiết thôi."

Thái độ này kém nhau quá nhiều với bộ dáng khấn trương lúc trước, khó tránh khỏi khiến Văn Đình Tâm nghi ngờ gì đó.

"Này," Cúi lưng xuống tiến lên, ngồi xổm xuống ở trước mặt ông, "Có phải chú tìm được rồi hay không? Có phải là anh ấy không để cho chú nói cho tôi biết hay không?"

Mắt Nam Cảnh Sơn nhắm lại, tâm trạng là khiếp sợ không nhỏ.

Cô nhóc này thật là thông minh bất ngờ!

Lại nhanh như vậy đã đoán được?!

"Nếu không làm sao chú có thể thoải mái ngồi ở chỗ này ăn mì như vậy, ngay cả tắm cũng tắm rồi, cả người thơm ngào ngạt." Ghét bỏ chọc chọc bắp đùi của ông, cô nhúu mày nói: "Chú len lén nói cho tôi biết, anh ấy núp ở nơi nào? Chờ tôi tới trước, tuyệt đối không bán đứng chú!"

"Đừng làm rộn," Vung ngón tay không ngoan ngoãn của cô, Nam Cảnh Sơn 'khụ' hai tiếng, "Tắm rửa ăn mì đi, ngửi mùi trên người cháu này, chặc chặc chặc..."

Nét mặt ông quái dị, nghiệm chứng phỏng đoán của Văn Đình Tâm, lúc ấy, trái tim của cô cũng để xuống...

"Chú ~" Ngón tay chọt bắp đùi của ông, lông mày nhướng lên, "Nói cho tôi một chút đi chứ. Tôi cho chú chỗ tốt!"

"Đừng, chớ thấy sang bắt quàng làm họ với tôi. Tôi không tìm được."

Chú đúng là nói láo nữa à!

Một đức hạnh với thằng nhóc thú vị kia, nói mặt đỏ rần rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Đều Bị Đùa Giỡn! 1

Lăng Quên

Một tiếng trước, thời tiết bắt đầu thay đổi, từ trời râm mát cho đến chuyển mưa, chuyển từ mưa nhỏ thành mưa lớn.

Lúc đầu Nam Cảnh Sơn vốn dĩ chỉ khoác chiếc áo khoác lên đầu, nhưng lại không ngờ tới trời càng lúc càng mưa lớn, lớn đến mức khiến chiếc áo khoác ướt sũng giống như mới lấy từ trong nước ra.

Trên người không mang tiền theo, ngay cả mua một chiếc ô để che mưa cũng không có, không còn cách nào khác, Nam Cảnh Sơn bắt đầu đi quay về nhà, định về thay quần áo rồi lấy chiếc dù che mưa đi ra tìm lần nữa.

Vào lúc bước vào hẻm nhỏ về nhà, ông thấy ở dưới mái hiên lụp xụp chỗ ngoặt góc đường khác, có một bóng dáng ngồi chồm hổm.

Vốn nghĩ rằng là người lang thang nào đó ngồi chỗ kia trú mưa, tốt bụng muốn mời người đó vào trong nhà nghỉ ngơi. Không nghĩ tới khi đi đến gần, ông nhìn thấy người đó là Nam Thế Dương.

Thằng nhóc nhìn vô cùng chật vật, tay áo rách nát, tóc rối loạn không chịu nổi, trên mặt còn có tơ máu, ngồi như vậy ở dưới mái hiên, có chút hương vị thiếu niên mất mát...

Lúc thằng nhóc nhìn ông, liên tục phát phát tay ý bảo ông mau đi đi, coi như chưa từng thấy anh. Nam Cảnh Sơn hỏi anh vì sao, thằng nhóc nghĩ không muốn để cho Văn Đình Tâm nhìn thấy bộ dáng lúc này của anh.

Nam Cảnh Sơn sẵn tiện ngồi xuống cùng anh trò chuyện một lúc lâu, dưới mái hiên kia, thằng nhóc đem tất cả tâm sự cùng với tình hình nói cho ông biết.

Khi đó, Nam Cảnh Sơn mới biết, thì ra anh cùng với Văn Đình Tâm không có kết giao, Văn Đình Tâm lại coi anh như đứa em trai.

Cô bé Văn Đình Tâm quả thật lão luyện, mặc kệ là tính cách hay trên phương diện đối nhân xử thế so với thằng nhóc nhà ông có chênh lệch rất lớn. Trong mắt Nam Cảnh Sơn, kỳ thật hai người này vô cùng không hợp nhau.

Nhưng thân là người ngoài cuộc, Nam Cảnh Sơn có thể thấy được hai bên đều có tình cảm với đối phương.

Nhìn thằng nhóc buồn rầu như vậy, Nam Cảnh Sơn nói với anh, để cho thằng nhóc nán lại chờ ở đây. Chờ ông thăm dò tâm tư của Văn Đình Tâm, rồi sẽ quay lại đây nói cho anh biết.

Vì vậy, Nam Cảnh Sơn yên tâm quay về nhà.

Sau khi về nhà, Văn Đình Tâm vẫn chưa về, Nam Cảnh Sơn đi tắm rửa, sấy tóc khô, sau đó nấu một bát mì rồi thoải mái dễ chịu ngồi trong phòng khách chờ Văn Đình Tâm về.

Buồn chán, Văn Đình Tâm trở về vô cùng đúng lúc.

“Chú, tôi bảo đảm với chú, chỉ cần chú nói cho tôi biết, mặc kệ chú muốn cái gì, tôi đều nhất định sẽ cho chú. Chịu toàn bộ chi phí quảng cáo, còn đưa tiền ra để chú tạo nhiều tấm hình tin tức, cho người truyền khắp cả nước!”

Động đưa cánh tay của Nam Cảnh Sơn, Văn Đình Tâm ra sức nũng nịu, nhõng nhẽo, đe dọa, cảm dỗ: “Nếu không, tôi không giúp gì hết, cứ để cho chú sống mù quáng như vậy cả đời!”

“Ai a a, hết đứa này đến đứa khác, hai đứa có chuyện đều xả hết trên cái thân già này.” Trái lại Nam Cảnh Sơn bất vi sở động (không nhúc nhích), gỡ lấy tay Văn Đình Tâm ra: “Buông tôi ra, tôi còn muốn ăn mì.”

“Chú không nói cho tôi biết, tôi sẽ không cho chú ăn mì!” Nắm chặt cánh tay ông, Văn Đình Tâm trừng đôi mắt lớn: “Nói cho tôi biết, Thế Dương đang ở đâu?”

“Không, cô tìm thằng nhóc để làm gì?” Bị tay cô giữ không cách nào ăn mì, Nam Cảnh Sơn sầm mặt: “Đã biết người ta đang tức giận, không thể chờ đợi để người ta bình hòa khí huyết (bình tĩnh) rồi lại nói à? Giờ đi gặp nó chỉ để cho xem sắc mặt thôi.”

Văn Đình Tâm có thể hiểu được ý của Nam Cảnh Sơn.

Cô biết, Nam Cảnh Sơn nhất định đã gặp Nam Thế Dương, bây giờ ngăn không cho cô gặp anh nhất định là do Thế Dương vẫn còn tức giận.

Ai nha ~ nhớ đến anh vẫn còn đang tức giận, Văn Đình Tâm liền cảm thấy tất cả tâm tình đều trở nên không tốt lắm.

Đều khiến cho anh tức giận rồi, còn không thể đi dụ dỗ anh sao?

“Chú nói cho tôi biết anh ấy ở đâu là được rồi, tốt xấu gì cũng để cho tôi yên tâm chút. Tìm kiếm anh ấy cả ngày nay đều không thấy bóng dáng đâu hết, quả tim của tôi đều bị treo lên rồi.” Sờ sờ ngực, Văn Đình Tâm làm ra bộ dáng thảm thương: “Chú ~ Nếu không, chú nhắc nhở cho tôi một chút thôi.”

“Khụ, khụ, được rồi.” Chịu không được cô đeo bám dai dẳng, Nam Cảnh Sơn cảm thấy mình có chút không chịu được: “Muốn tôi nói cho cô biết cũng được, vậy trước tiên cô trả lời cho tôi vài vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Tình cảm của Thế Dương nhà tôi, cô cũng đã biết. Nhưng tình cảm của cô, tôi nhìn không thấy.” Lấy tay rút ra khỏi hai tay cô, Nam Cảnh Sơn ngồi ra xa cô một chút: “Các người trẻ tuổi các cô đều thích chơi trò mập mờ, tôi cũng không quản. Cô đừng trách tôi nói khó nghe.”

Sợ cô nổi cáu, Nam Cảnh Sơn lại ngồi ra xa cô thêm chút nữa: “Tính cách cô bé rất tốt, tính tình lại hào phóng, có thể kết bạn được rất nhiều người. Nhưng tính tình Thế Dương nhà tôi hướng nội, cũng chỉ có một người bạn nữ giới là cô. Thăng nhóc chỉ thích cô thôi, tôi đương nhiên hi vọng cô có thể tôn trọng nó. Cho nên phương diện này, cô rất không phúc hậu, nếu cô không thích thăng nhóc, thì sớm buông tha nó đi, đừng có chơi trò ái muội, cuối cùng làm tổn thương thăng nhóc.”

“Chú nói những lời này, là trong lòng của Thế Dương sao?” Văn Đình Tâm coi thường nói.

Cô cũng không có đem quan hệ của bọn họ trở nên mờ ám, ai nói cô kết giao nhiều bạn bè?

Trên thực tế, từ trước đến nay cô vẫn ngày đêm ở bên cạnh anh.

“Có phải hay không, chính cô đi hỏi thăng nhóc đi. Chẳng qua bây giờ thăng nhóc không muốn gặp cô, tôi nghĩ cô vẫn nên ngoan ngoãn ngồi ở nhà chờ cho nó thông suốt rồi đi tìm cô là tốt nhất.” Nói xong, Nam Cảnh Sơn hút một hơi, ăn vô cùng vui vẻ: “Bằng không cô đi tìm nó, cũng không có tác dụng gì, trái lại có thể khiến nó tổn thương thêm.”

Văn Đình Tâm giật mình ngồi suy nghĩ một lúc lâu, sau khi có phản ứng lại, liền bỏ nhào đến trước mặt ông, cướp lấy chén mì.

“Nếu không nói cho tôi biết anh ấy ở đâu, chú đừng mong được ăn gì hết!?” Dựng thẳng ngón tay chỉ vào chóp mũi của ông, Văn Đình Tâm bùng nổ: “Ai cho phép chú lên mặt dạy đời tôi? Dựa vào cái gì nói tôi chơi trò mập mờ với anh ấy? Tôi nói rõ cho chú biết, là người ta đã từ chối tôi ba lần rồi đó!”

“Hả?” Nam Cảnh Sơn ngẩng đầu lên.

“Chú cảm thấy tính cách tôi hào phóng, tính cách anh ấy nội liễm. Nhưng thân là con gái, lại bị từ chối ba lần, dù gương mặt này của tôi có già đi chẳng nữa cũng không có chỗ để nữa rồi! Chú còn muốn tôi thế nào nữa? Cường hôn anh ấy sao?” Một tay đặt lên trên bả vai ông, Văn Đình Tâm nói tiếp: “Bị người ta từ chối như vậy, nếu là chú chú có thể làm ra chuyện này sao? Muốn đổi lấy một cái tát kia không phải mất mặt vứt xuống sông Hoàng Hà à!”

Càng nói càng kích động, Văn Đình Tâm cũng không rõ cô đang nói gì nữa.

Giống như nói xong lại vô cùng ủy khuất.

Dù sao cô mới là người bị từ chối, sao bây giờ trái lại, cô mới là người phụ tình vậy?

Bị cô giữ như vậy, mặt mũi xấu hổ nhai, Nam Cảnh Sơn trơ ra nhìn cô nhóc đặt phía trên ông mũi nhú lại thành một cái nút lớn.

Thật sự quá thô lỗ mà!

Loại cô gái này sao có thể phối cùng với cháu trai nhu thuận của ông được!?

“Hừ!” Buông tay xoay người, Văn Đình Tâm đặt mông ngồi ngay bên cạnh Nam Cảnh Sơn, ôm lấy hai tay, mặt mũi hầm hực: “Tôi hỏi lại một lần nữa, cuối cùng có nói cho tôi biết anh ấy ở đâu không?”

Xấu hổ ngồi dậy, Nam Cảnh Sơn lại cách xa cô nhiều một chút, nhai vài cái để nuốt đồ đang ăn trong miệng nuốt xuống, sau đó mới nói: “Thăng nhóc kia ở gần đây.”

“Gần đây?!” Văn Đình Tâm nóng vội chạy đến ngoài cửa phòng của Nam Thế Dương, quay đầu lại hỏi ông: “Ở trong này sao? Hay ở trong phòng bếp? Hay là ở nhà vệ sinh?”

“Không phải, ở bên ngoài.” Ngón tay chỉ ra bên ngoài, Nam Cảnh Sơn bị chỉ số thông minh của cô chọc cho muốn khóc: “Ở bên ngoài có một con hẻm nhỏ, nói là nếu chưa nghĩ thông suốt sẽ không đến tìm cô.”

Vừa dứt lời, bóng dáng Văn Đình Tâm ở trước mắt nhanh chóng lướt qua, cầm lấy cái dù che mưa, chạy nhanh ra bên ngoài...

Nhìn bóng lưng kích động chạy đi, Nam Cảnh Sơn bắt đầu đi lắc đầu, đây là thời thanh xuân của người tuổi trẻ, chậc chậc...

Lấy tay sờ lấy mặt mình, thoáng cau lông mày nhìn qua, bỗng nhiên cảm thấy ăn không còn ngon nữa...

Tuyệt đối là do cô nhóc kia dọa...

**

Ngoài phòng trời vẫn mưa to không ngớt, ở trong con hẻm nhỏ, Nam Thế Dương ngồi xuống đất, hai tay để trên đùi, lưng tựa vào vách tường, đầu lại cúi xuống nhìn dưới đất.

Trên đầu anh có mái hiên che được mưa, nhưng vì mưa quá lớn, cả người anh cũng bị thấm ướt sũng.

Giờ phút này, Nam Thế Dương ngồi yên ở đây, cả người chán nản khiến người ta đau lòng.

Bên cạnh anh có một con mèo hoang, giống như cũng muốn tránh mưa ở dưới mái hiên này, bởi vì mưa quá lớn, bộ lông dính nước mưa và bùn đất, nhìn qua vô cùng bẩn thỉu dơ dáy.

Gió lớn cùng với mưa to kéo tới, con mèo hoang vốn trốn ở phía sau cái bàn bị hồng tránh mưa, có thể bởi vì bị lạnh nên đi đến gần người Nam Thế Dương, cuối cùng dừng lại ngay bên ống quần của anh, dùng bộ dáng dơ dáy bẩn thỉu cọ cọ ống quần anh.

Cảm thấy con mèo kia thật phiền phức, Nam Thế Dương thử đá một cái. Dù sao cũng không dùng lực, cho nên con mèo hoang không sợ, một lát sau lại tiếp tục bò lại.

Thực ra anh không nghĩ tới sẽ ngồi ở một chỗ như vậy để suy nghĩ mọi chuyện, nhưng anh đã bị lạc đường cả buổi chiều, đi dạo cả thành phố một lần, trên người lại không có tiền, không có khả năng để gọi xe ba bánh.

Cuối cùng làm sao để đến được chỗ này, anh cũng không biết. Tóm lại khi tìm được, anh không nghĩ muốn đi loạn khắp nơi nữa.

Cho nên mới ngồi xuống ở đây, suy nghĩ biện pháp, điều chỉnh lại tâm trạng.

Nhưng có một số chuyện không nên suy nghĩ quá nhiều.

Bởi vì càng nghĩ lại càng loạn.

Ban đầu anh tức giận là vì quan hệ giữa Văn Đình Tâm và Nam Dư Kiều sao lại tốt như vậy, con tức giận vô cùng nồng đậm, (%\$lê_43quý\$*&don\$#@ cho dù đánh Nam Dư Kiều đến tàn phế anh cũng không thể hết giận.

Nhưng bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại, anh cảm thấy nguyên nhân xảy ra chuyện như vậy có liên quan với mình rất lớn.

Văn Đình Tâm muốn kết bạn với ai, chính là chuyện của cô, anh có quyền gì ngăn cản cô?

Anh cũng chỉ là một trong những người bạn đó thôi, đối với cô mà nói, nói không chừng anh cùng với Cầu Đầu đều giống như nhau.

Rõ ràng đang ở vị trí như vậy, nhưng anh lại càng muốn nhiều hơn như thế, muốn quản cô, muốn cô để ý đến suy nghĩ tình cảm của mình.

Sao có thể như vậy?!

Nhưng anh lại muốn quản cô, rất muốn được có cái quyền đó. Nhưng mà muốn có được sử dụng cái quyền này, chắc chỉ có bạn trai thôi?

“Ài.” Than vắn thở dài là chuyện hôm nay anh làm nhiều nhất.

Là một người con trai, Nam Thế Dương cảm thấy biểu hiện hôm nay của mình vô cùng mất thể diện, giống như quyết định nào cũng sai hết.

Thực ra anh không nên tức giận với Văn Đình Tâm, mà nên trực tiếp nói với cô biết rằng anh thích cô, nghĩ muốn quản cô; thực ra anh không nên đánh nhau với Nam Dư Kiều, mà nên đưa ra nhiều bằng chứng để nói cho thằng nhóc kia biết, Văn Đình Tâm là của anh, anh có quyền quản cô; thực ra anh không nên ngồi ở đây hối hận mà nên đi tìm Văn Đình Tâm, làm chút gì đó...

Nhưng là một người con trai, Nam Thế Dương thấy bản thân mình thiếu hụt nhiều nhất cũng quan trọng nhất chính là dũng khí.

Chuyện gì anh cũng dám làm, nhưng chuyện liên quan đến Văn Đình Tâm, anh luôn nơm nớp lo sợ, cẩn thận dè dặt.

Tính chất đặc biệt này vào lúc này mà nói, anh tự giễu nghĩ mình thật quá bất lực vô dụng.

“Meo~” con mèo hoang ở bên cạnh ống quần anh chui tới chui lui, giống như muốn tìm hơi ấm.

Tuy vô cùng ghét bỏ con vật bẩn thỉu này, nhưng hiện tại có con vật nhỏ ở bên cạnh, Nam Thế Dương cảm thấy bản thân cũng không quá đáng thương.

Con mèo hoang có vẻ thật sự quá lạnh, bò tới bò lui ở bên chân anh như thế nào cũng không ấm được, dứt khoát bò lên chân anh chui vào trong ống quần.

Lông lá xù xì chạm vào chân làm cho Nam Thế Dương giật nảy mình đứng dậy, cánh tay liền giơ ra trực tiếp xách con vật nhỏ kia lên: “Mày muốn chết?”

Một tay giơ cục thịt tròn kia lên, anh trừng mắt thờ lớn: “Ai cho phép mày trèo lên vào ống quần của bố, có biết trên người mày rất bẩn không?”

“Meo!” Trái lại con mèo lại rất ngoan, bị anh cầm cũng không nhúc nhích không làm loạn, lẽ lười phát ra tiếng, giọng điệu giống như làm nũng, không biết có phải lấy lòng hay không?

“Giả vờ đáng thương cũng vô dụng! Nhìn người mày bẩn vậy, bố không cho phép mày cọ vào người!”

Ở bên ngoài đầu hẻm, Văn Đình Tâm cầm dù che mưa, trốn ở một bên đầu ló ra nhìn trộm Nam Thế Dương.

Thực ra cô đã đứng ở đây hơn hai mươi phút rồi, nhìn anh ngồi dưới đất như vậy, nhìn mưa rơi xuống ngày càng nặng hạt, trong lòng nói không ra có bao nhiêu khó chịu. Thật sự vô cùng muốn đi ra đón anh, nhưng nghĩ đến lời Nam Cảnh Sơn nói, lại không bước ra được.

Nam Cảnh Sơn đã dặn cô, cho Nam Thế Dương thời gian tự mình suy nghĩ, chờ anh suy nghĩ rõ sẽ quay lại tìm cô.

Nhưng đợi lâu như vậy rồi, Văn Đình Tâm thấy anh căn bản không có suy nghĩ gì, giống như vẫn luôn đùa giỡn với con mèo kia...

Đợi nửa ngày, cuối cùng lại còn nói chuyện với mèo...

“Thật là, cuối cùng anh ấy muốn nghĩ gì vậy?” Cuối cùng không nhịn được nữa, Văn Đình Tâm cầm dù đi nhanh lại, từng bước một đi đến chỗ của anh.

Tuy tiếng mưa rất lớn, nhưng tiếng chân giẫm trên mặt đất cũng không nhỏ.

Bên tai truyền đến tiếng bước chân đi, Nam Thế Dương quay đầu nhìn, liếc mắt liền thấy Văn Đình Tâm, anh căng thẳng lập tức đứng lên, con mèo đang ở trên tay cũng trực tiếp thả ra.

Con mèo hoang từ trong tay anh rơi xuống, ngoảnh đầu tìm phương hướng, lập tức chui vào trong góc khuất.

“Tức giận no chưa?” Đi nhanh lại, Văn Đình Tâm che dù ở trên đầu anh: “Nếu em không đến, có phải anh muốn ở chỗ này qua đêm luôn không?”

“Không có, Văn Đình Tâm” Khản trương giải thích, bàn tay to bên người không ngừng chà xát ống quần: “Anh chỉ là, chỉ là nhặt được con mèo kia, cảm thấy thật đáng thương.”

Không biết từ chỗ nào lấy ra lời nói dối này, nói ra chính anh cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Quả nhiên anh là người không thể nói dối được.

“Mèo đáng thương? Anh không biết bây giờ nhìn anh mới đáng thương sao?” Bước lên một bước, Văn Đình Tâm nghênh đón nhìn anh, ánh mắt nhìn vào vết thương bầm tím ở khoe miệng anh, lông mày cau lại thành một đường: “Đánh nhau, lại giống như một tên ngốc ngồi chồm hổm ở trong hẻm giả vờ đáng thương. Người bên ngoài tìm anh muốn điên lên rồi, mọi người ai cũng lo lắng cho anh, còn có...”

Tức giận, ngón tay chọc chọc bả vai anh, giận dữ nói: “Bệnh mù đường là sao? Vì sao tất cả mọi người đều biết chỉ mình em không biết? Cuối cùng anh xem em là gì? Vẫn còn xem em là bạn của anh sao? Vì sao lại không nói cho em biết?!”

“Đó cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng.” Theo bản năng rụt rụt đầu, bởi vì cô đang tức giận, Nam Thế Dương không muốn chọc cô giận nữa.

“Không phải bệnh gì nghiêm trọng?!” Bước thêm một bước, Văn Đình Tâm lớn tiếng nói: “Không phải bệnh gì nghiêm trọng mà phải điều động nhiều người như vậy đi tìm anh sao? Anh có biết em đi tìm anh qua mấy con phố rồi không? Có biết em gọi tên anh gọi đến cổ họng cũng đau rất không? Em lo lắng cho anh như vậy, anh vậy mà lại ngồi trốn ở trong góc này.”

“Không phải trốn em...”

“Không trốn em thì anh trốn gì? Không trốn em anh không biết vào trong nhà ngồi chờ em sao? Vì sao phải ngồi ở đây, khiến bản thân trở thành bộ dạng như vậy hả?” Nhéo lấy cái áo sơ mi ướt đẫm của anh, tiện tay bóp một cái, \$#LangQuen%\$LQĐ*\$ liền vắt ra nước chảy xuống, đau lòng giọng của cô càng thêm to: “Anh không sợ bản thân sinh bệnh sao?”

Các câu hỏi liên tiếp của cô, Nam Thế Dương không sao trả lời được.

Cả người khản trương không dám nhúc nhích, mặc cho cô phát tiết. Cô có quyền tức giận, bởi vì hôm nay anh đã làm sai nhiều chuyện.

“Em hỏi anh, bây giờ anh đã nghĩ xong chưa? Có theo em về nhà hay không? Hay vẫn còn muốn tiếp tục ngồi ở đây.” Không biết vì sao giọng điệu của cô ngày càng trở nên miễn cưỡng.

Có thể bởi vì nhìn qua bộ dáng của anh không có chút tinh ngộ, Văn Đình Tâm vô cùng thất vọng.

Nếu muốn nói anh muốn nghĩ thông suốt nên trốn cô. Như vậy suốt một ngày nay, anh còn chưa nghĩ được sao?

Đơn giản chỉ có một chuyện...

Thích hay không thích, ở cùng một chỗ hay không ở cùng một chỗ...

Không thể biểu hiện ra một phản ứng dù nhỏ thôi sao?

“Theo em về nhà!” Không kịp đợi anh trả lời, Văn Đình Tâm giữ chặt lấy tay anh, cứng rắn dắt ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của cô, Nam Thế Dương có thể nhìn thấy được con tức giận của cô.

Quả nhiên anh làm sai quá nhiều, cho nên mới khiến Đình Tâm một bụng tức giận như vậy....

“Văn Đình Tâm.” Chợt đứng lại, Nam Thế Dương nâng tay giữ lấy đầu cô đang muốn quay lại, cố gắng nói: “Em đừng quay đầu lại, cứ như vậy nói chuyện.”

Anh sợ nhìn Văn Đình Tâm, vì khi anh nhìn cô sẽ ngượng ngùng đỏ mặt.

Nhưng anh không phải là người yếu đuối, không phải là người nhát gan, Nam Thế Dương anh là nam tử hán đội trời đạp đất, chuyện tình cảm cũng phải như vậy!

“Văn Đình Tâm, hôm nay anh đã làm sai ba chuyện, anh muốn nhận lỗi với em.”

“Cái gì?” Nghĩ muốn quay đầu lại, nhưng lại bị anh giữ chặt. Chỉ cần cô vừa động, tay anh sẽ dùng thêm lực, không để cho cô động.

“Em đừng động, bây giờ anh muốn nhận lỗi với em!” Giữ lấy đầu cô, trước mắt là cái gáy của cô, bởi vì không nhìn đến mặt cô, Nam Thế Dương cảm thấy dù đỏ mặt cũng cảm thấy yên tâm: “Buổi sáng anh bởi vì chuyện kia mà tức giận với em, chuyện bé xé ra to, vì vậy anh xin lỗi.”

“Chuyện đó em cũng...”

“Đó là chuyện đầu tiên.” Cắt đứt lời cô, Nam Thế Dương nói tiếp: “Chuyện thứ hai, sau khi tìm Nam Dư Kiêu, cậu ta nói chuyện giữa cậu ta với em, anh tức giận, cho nên đánh cậu ta bị thương. Nếu em muốn trách anh, anh cũng xin lỗi em.”

Cảm thấy giọng điệu của anh nghiêm túc, Văn Đình Tâm yên lặng không phản bác, không nói lời nào, im lặng lắng nghe.

“Chuyện thứ ba, bởi vì bản thân anh hại em tìm anh lâu như vậy, lo lắng nhiều như vậy, thật xin lỗi.”

Một người con trai nói lời xin lỗi với một người con gái, ở trong thế giới của Nam Thế Dương là chuyện tuyệt đối không xảy ra.

Nhưng mà hôm nay, anh phá vỡ quy tắc đó.

Nói ba tiếng xin lỗi với Văn Đình Tâm cũng chứng minh dũng khí của anh. Đã có dũng khí nói áy náy, cũng giống như có dũng khí thổ lộ vậy.

Không được tự nhiên, khó chịu, ghét bỏ gì đó, anh cũng không muốn quan tâm nữa. Điều quan trọng nhất bây giờ trong lòng anh, là nhất định phải nói ra tâm ý của bản thân cho cô biết...

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đều Bị Đùa Giỡn! 2

“Anh nghĩ anh đã thông suốt rồi! Không biết nghĩ thế nào đã thông suốt, anh chỉ muốn quản em! Muốn dùng thân phận chính đáng để quản em, làm bạn bè không làm anh thỏa mãn.” Dừng một lát, Nam Thế Dương khàn khàn nuốt nước miếng: “Em phải biết rằng, em là người bạn gái duy nhất bên người Nam Thế Dương anh. Cho nên, khi nhìn thấy bên cạnh em xuất hiện một tên con trai khác, trong lòng anh cảm thấy vô cùng khó chịu.”

Trong lòng bàn tay đang giữ đầu cô không tự nhiên xuất hiện một tảng mồ hôi, Nam Thế Dương khàn khàn trên trán cũng nổi lên mồ hôi hột: “Anh biết vị trí bên cạnh em là duy nhất. Em có thể cho anh vị trí đó không?”

Nói xong, anh vốn nghĩ rằng sẽ bỏ được tảng đá trong lòng, không ngờ lại càng nâng cao thêm.

Chờ Văn Đình Tâm trả lời là chuyện khiến anh cảm thấy trở nên đáng sợ nhất. Đôi tay cũng không buông xuống, lạnh lẽo dùng sức, lạnh lẽo thấm mồ hôi, lạnh lẽo run rẩy...

Cũng cần phải nghĩ cũng biết, lúc nói với Văn Đình Tâm những lời này anh có bao nhiêu là căng thẳng.

Nghe được anh nói như vậy, Văn Đình Tâm ngạc nhiên vui mừng nhưng cũng căng thẳng một hồi.

Bàn tay bên người cũng nắm chặt thành quyền, hít thở một hơi thật sâu cô nói: “Không cho!”

“A?” Tâm của Nam Thế Dương lập tức rơi xuống đáy cốc. Anh nghe hiểu nhưng vẫn không nhìn được hỏi lại.

“Em nói không cho anh.”

Lần này Văn Đình Tâm nói rất rõ ràng kiên quyết, năm chữ giống như năm con dao đâm vào ngực anh.

Hai tay vô lực buông xuống, trong nháy mắt tâm tình Nam Thế Dương mất mát như muốn ngắt xiu đi...

Cảm giác bị người khác từ chối lại rõ ràng như vậy.

Khó chịu vô cùng...

Cúi đầu xuống, Nam Thế Dương không để ý nhìn thấy Văn Đình Tâm xoay người lại mang theo vẻ mặt cười cười.

“Ai.” Bước lên một bước, Văn Đình Tâm nghiêng đầu dựa vào, chớp đôi mắt to, giống như xem kịch vui nhìn vẻ mặt khó coi của anh.

Giờ phút này vẻ mặt anh khó coi giống như ăn phải phân, mà vẻ mặt của cô lại vui vẻ giống như bắt được vàng.

Tâm trạng vô cùng sáng sủa, nghe được anh tỏ tình, lại vẫn có thể ăn miếng trả miếng trả đũa cự tuyệt anh một lần...

Nếu so sánh với ba lần anh từ chối cô mà nói, cô cảm thấy hài lòng với lực sát thương bây giờ!

“Đi, chúng ta về nhà.” Đưa dù che mưa trước mặt anh, thấy anh không phản ứng, Văn Đình Tâm trực tiếp nhét vào tay anh.

Nam Thế Dương vẫn bộ dáng cúi đầu xuống như cũ, không lên tiếng, trong lòng mây đen bay đầy hiện lên trên đôi má, nhìn qua bất cứ lúc nào cũng có thể khóc.

“Ha ha.” Nhếch miệng cười nhỏ, ngay lúc này, hai tay Văn Đình Tâm trông không nhân cơ hội đưa lên.

Một tay giữ chặt cà-vạt của anh, một tay ôm chặt cổ anh, mũi chân kiễng lên, kéo cà-vạt xuống, ngẩng đầu lên, dứt khoát hôn lên môi anh!

“Ừm!” Động tác đánh lén rất nhanh, cũng có thể do anh không có phòng bị, cho dù thân hình cao lớn hơn vẫn để cho cô làm một cách thuận lợi!

Anh cứ như vậy bị cô cưỡng hôn!

Lúc trước dùng lời nói từ chối, bây giờ lại dùng hành động đồng ý. Hai tâm ý trái ngược nhau hoàn toàn để cho đầu óc của Nam Thế Dương hôn mê một lúc...

Đôi mắt trừng lớn, trong mắt anh nhìn thấy cô đang khẽ nhắm mắt lại.

Trời... Văn Đình Tâm điên rồi sao?

Hiển nhiên, anh cảm nhận được Văn Đình Tâm thật sự điên rồi.

Đây không phải là một nụ hôn đơn thuần, mà là tiến hành theo chất lượng khiêu khích anh.

Hiện tại cô đang mút lấy môi anh, từng chút từng chút một, chọc ngực anh đều bị lửa đốt nóng lên.

Không thể phủ nhận, so với trước Nam Thế Dương càng cảm thấy căng thẳng hơn.

Tim đập nhanh như con ngựa hoang chạy như điên, mặt hồng tới tận mang tai, cơ thể có chút run rẩy, tay cầm lấy dù che mưa nắm chặt căng thẳng, đốt ngón tay đều trở nên trắng bạch...

Mưa vẫn còn đang tí tách rơi xuống, nhưng bên tai anh không nghe được tiếng mưa rơi, anh lại nghe rất rõ ràng tiếng cô hít thở cùng với tiếng tim đập của mình.

Cái hôn này giằng co hơn nửa phút, bởi vì anh không phối hợp, cho nên lúc Văn Đình Tâm buông tay tách khỏi đôi lông mày nhăn lại.

“Sẽ không sao?” Đây là câu đầu tiên sau khi hôn xong.

Để cho Nam Thế Dương xấu hổ không nói nên lời.

“Không, không phải.” Theo bản năng liếm liếm môi, Nam Thế Dương cẩn thận nhìn cô: “Em, không phải em từ chối anh sao?”

“Đúng, vừa rồi em mới làm sai một chuyện, là từ chối anh, cho nên bây giờ em xin lỗi.” Cánh tay vỗ vỗ lên bả vai anh, vẻ mặt Văn Đình Tâm trở ra cười nói: “Thật xin lỗi, em nói sai.”

Vừa rồi anh giải thích như vậy, bây giờ cô cũng muốn đáp trả một lần, Văn Đình Tâm cảm giác bản thân có hứng thú quá ác liệt.

“Vây, cho nên, em là...” Nam Thế Dương đã không có dũng khí hỏi lại một lần nữa. Mong đợi nhìn cô, cảm thấy đầu óc căng ra như biến thành hai người, vẻ mặt hồng như bị lửa đốt, sôi sục, bốc hơi...

Đáng chết, bây giờ anh không biết nên có phản ứng gì nữa!

Vui vẻ, cảm động, cũng bứt rứt...

“Vị trí duy nhất bên cạnh em, vẫn luôn là anh.” Mím môi cười, đôi mắt cong cong cười khiến cho cô vô cùng tươi trẻ: “Nếu anh nguyện ý tiếp tục nhận lấy, đây cũng là phúc khí của em.”

Đúng vậy, anh là chồng của cô!

Cho dù từng không yêu không thích, cũng là chồng của cô suốt mười bốn năm. Bây giờ, cũng như vậy, nhưng lại yêu...

Hai câu nói như vậy, hoàn toàn khẳng định câu trả lời của cô.

Cô đồng ý...

Cô đồng ý.

Cô đồng ý!

Vào lúc này anh không biết phải làm sao?

Khóe miệng co rút hai lần, lại nở ra nụ cười không tự nhiên, trong mũi cũng cảm thấy chua xót.

Tầm mắt nhìn về phía Văn Đình Tâm cũng trở nên mơ hồ, trong lòng Nam Thế Dương thầm kêu không tốt...

Anh đây là cảm động muốn khóc...

Nghiêng người ôm cô vào trong ngực, Nam Thế Dương cúi đầu xuống, dán mặt vào bên tai cô.

“Thế Dương?” Văn Đình Tâm ở trong lòng gọi nhỏ, nhưng không thấy Nam Thế Dương trả lời.

Nếu lúc này cô thò đầu ra nhìn, nhất định sẽ nhìn thấy mắt và mũi của Nam Thế Dương đều trở nên hồng hồng.

Tên gốc này, lại có thể kích động đến rơi nước mắt...

“Có phải cảm thấy rất vui vẻ?” Đầu cọ sát trước ngực anh, Lang Quen%\$LQĐ*\$ Văn Đình Tâm duỗi thẳng hai tay ra ôm chặt lấy anh: “Em cũng rất vui. Anh không biết, em đã chờ ngày này rất lâu rồi!”

Dù che mưa ở giữa hai người, Nam Thế Dương dùng một cánh tay ôm chặt lấy cô, nâng một cánh tay khác lau nước mắt. Nằm ở trên vai cô hồi lâu, anh đều không có lên tiếng nói một câu.

Văn Đình Tâm còn đang kinh ngạc, liền nghe thấy tiếng thút thít nhỏ nhỏ.

Buông tay đẩy Nam Thế Dương ra, Văn Đình Tâm liền khăn trương: “Anh sao vậy? Sao lại khóc?”

“Không có.” Giọng vừa nói, rõ ràng vẫn còn đang nức nở, làm cho anh cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Khóc thật sao?” Không muốn nghĩ, Văn Đình Tâm cảm thấy vô cùng có ý tứ, đưa tay sờ mặt anh, cười hỏi: “Đau lòng sao? Hay là vui quá?”

“Không có, không khóc.” Đầu lui ra sau tránh khỏi tay cô, Nam Thế Dương đương tay ôm lấy bả vai cô, hướng đi ra ngoài đầu hẻm, căng thẳng muốn cho qua đề tài này: “Đi, về nhà.”

“Không, anh không khóc thật à?” Híp mắt, Văn Đình Tâm không nhịn được cười: “Khóc cái gì? Do em khi dễ anh sao? Hay do em đùa giỡn anh?”

Thật đáng yêu, vậy mà lại khóc~

Hô hô ~ cô tin chắc rằng trên thế giới này sẽ không có người con trai nào đáng yêu như anh~

“Em xin lỗi anh được không, anh vừa mới chảy nhiều nước mắt như vậy, về sau em sẽ đền bù cho anh được không?” Ngẩng đầu nhìn anh, Văn Đình Tâm vô cùng hứng thú: “Thật đáng yêu! Sao anh có thể đáng yêu như vậy được!”

“Anh không khóc, em đừng nói loạn!” Nghiến răng hung tợn nói. Cảm giác bị cô đùa giỡn cũng vô cùng khó chịu.

Cái này, giây phút tình cảm kích động, rơi một hai giọt nước mắt không phải chuyện bình thường à?

Vì sao nhìn cô không có phản ứng gì hết vậy?

“Anh trong sáng như vậy biết làm như thế nào bây giờ? Đến lúc đó vẫn bị em khi dễ, vẫn bị em trêu chọc, em cảm thấy đó cũng không phải ý tốt ~” Nói xong, không nhịn được cười liên che miệng cười khanh khách.

Vô cùng muốn trêu đùa anh, chọc ghẹo anh, đương nhiên bây giờ cô cũng đang làm vậy.

“Văn Đình Tâm!” Mặt đỏ như bị thiếu nóng, sắc mặt Nam Thế Dương khó coi. Là một người con trai, bị cô đùa giỡn như vậy thật sự quá mất mặt rồi.

Nhìn sắc mặt anh không đúng lắm, Văn Đình Tâm liền đổi đề tài: “Được rồi, không nói đến anh nữa. Vậy, con mèo anh muốn làm sao? Cứ vớt nó đi như vậy sao?”

“Không cần để ý, nếu nó muốn thì tự mình đi theo.” Giờ phút này, Nam Thế Dương đã dắt Văn Đình Tâm ra khỏi hẻm nhỏ rồi.

Vốn thật sự không có nghĩ đến mang con mèo kia về nuôi, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy vật nhỏ leo đèo đi theo sau.

“A, anh xem, nó đi theo kia!” Vô bờ vai anh kêu dừng lại, ánh mắt hai người giao nhau ngẫm trao đổi ý nghĩ.

“Có muốn mang nó theo hay là không?” Liếc xéo nhìn anh một, Văn Đình Tâm hỏi: “Người ta tốt xấu gì cũng ở bên cạnh làm bạn với anh mấy tiếng đồng hồ, cũng xem như một đoạn duyên phận, anh cảm thấy sao?”

“Sao cũng được.” Liếc mắt nhìn con mèo hoang một, bộ dáng Nam Thế Dương nhìn qua có một chút không muốn.

Vật kia rõ ràng muốn tìm độ ấm cựa vào chân anh, làm gì có ý tốt ở bên cạnh bầu bạn với anh.

Nhưng nếu Văn Đình Tâm đã nói, anh chưa bao giờ phản đối, cho nên cô nói như thế nào anh cũng đều có thể đồng ý.

Ngồi chồm hồm về phía trước, Văn Đình Tâm đưa tay về phía trước mặt con mèo hoang: “Chắc, chắc...Meo ~ Lại đây. Meo ~”

Giọng “meo” kia giả rất giống, nghiêng đầu nhìn cô, Nam Thế Dương nhìn không được nhếch miệng cười.

Có thể không có lúc nào trông cô đáng yêu giống như bây giờ. Anh nghĩ đến lời của các anh em đã từng nói qua- con gái khi tiếp xúc với vật cưng, tất cả tính tình đều trở nên mềm mại. Giọng nói kia, bộ dáng kia so với vật cưng lại càng đáng yêu hơn.

Đúng vậy, bây giờ Nam Thế Dương cảm thấy cô chính là như vậy!

“~ Meo, lại đây!” Lại đi lại gần thêm hai bước, tay Văn Đình Tâm đến trước mặt con mèo, cẩn thận nhìn, vui vẻ kêu lên: “A, đây là một con mèo quý tộc.”

Con mèo hoang kia không có nghe lời bước chân ngần nhò đến trước mặt Đình Tâm, cũng không có nhào lên lòng bàn tay của cô, mà lè đầu lưỡi nho nhỏ liếm.

Đầu lưỡi ẩm ướt ấm áp liếm ngón tay cô có chút ngứa, Văn Đình Tâm vui vẻ, trực tiếp ôm lấy: “Đến đến đến, từ nay sẽ ở cùng với tôi.”

Đứng lên, ước chừng cân nặng của mèo hoang, Văn Đình Tâm kinh ngạc nói: “A, vậy mà lại là một con mèo béo. Buổi tối có thêm món ăn ngon rồi!”

“Văn Đình Tâm, em nói cái gì vậy?” Nam Thế Dương bị lời nói của cô làm cho hoảng sợ: “Không nuôi thì thôi, đừng ăn, tốt xấu gì cũng theo anh mấy tiếng đồng hồ.”

Giờ phút này, nếu con mèo nghe hiểu được tiếng người, nội tâm của nó nhất định bị vỡ tanh bành.

“Ha ha, đùa anh thôi.” Cười sang sảng, cô trở về bên cạnh anh: “Về nhà thôi. Chút nữa từng người một tắm rửa, trên người anh thật bẩn!”

Về mặt Nam Thế Dương thật sự không được tốt lắm!

Luôn bị cô đùa giỡn như vậy, tâm tình tốt được điều chỉnh lại cũng không còn. Cô như thế nào lại như vậy, luôn suy nghĩ khó hiểu như thế?

Con đường từ hẻm ngõ về nhà rất ngắn, hai người rất nhanh về tới nhà.

Giày vò lâu như vậy mới trở về, Nam Cảnh Sơn còn nghĩ bọn họ ở bên ngoài thuê phòng...

Đề dù che mưa bên ngoài, Văn Đình Tâm đặt con mèo lên trên mặt đất, quay đầu ngăn anh lại: “Bây giờ anh lập tức đi tắm rửa gội đầu đi, em sẽ tìm quần áo đưa cho anh.”

Cả người anh đều là nước mưa, nếu cởi cái áo sơ mi kia ra có thể vắt được nửa xô nước không chừng.

“Nhanh đi nhanh đi, tranh thủ thời gian.” Đẩy bả vai anh, Văn Đình Tâm đưa cây dù cho anh, Nam Thế Dương mới nghe lời.

Quay đầu lại, Văn Đình Tâm nhìn thấy Nam Cảnh Sơn đang nhíu mày nhìn chằm chằm con mèo nhỏ trên sàn nhà, cảm thấy khá buồn cười: “Ài, vật nhỏ này giao cho chú.”

“A?” Giọng điệu lên cao, Nam Cảnh Sơn quay đầu nhìn bóng lưng Văn Đình Tâm: “Cô không đưa tôi chứ, cô bé! Vật nhỏ đưa cho tôi hả?”

Sau đó, không nghe thấy tiếng Văn Đình Tâm trả lời.

Trong phòng Nam Thế Dương cô cầm lấy một bộ quần áo, ở tầng dưới tủ quần áo, cô rút ra một quần lót mới, lúc đặt lên trên bộ quần áo, nụ cười tà ác không khỏi lên cao.

Đây là bí ối thuộc về người phụ nữ ba mươi hai tuổi, Nam Thế Dương tuyệt đối không biết được.

Tìm đồ đủ xong, Văn Đình Tâm quay về phòng mình lấy đồ. Một đồng đồ được gói thành hai gói to, sau đó Văn Đình Tâm che dù đi đến bên ngoài phòng tắm.

Bên trong truyền ra tiếng nước ào ào, giống như vẫn còn tắm, Văn Đình Tâm gõ gõ cửa: “Quần áo đến rồi, anh nhận lấy đi!”

Sau đó, cửa mở ra một khoảng nhỏ, cô đưa tới, Nam Thế Dương bên trong đưa tay nhận lấy.

Trong nháy mắt đó, thông qua khoảng trống Văn Đình Tâm nhìn thấy gương trong phòng tắm phản chiếu bóng lưng trần của cậu nhóc, gương mặt già lập tức đỏ lên, tim bắt đầu đập nhanh...

Mẹ ơi, thật mắc cỡ chết người!

Lúc này, Văn Đình Tâm mới phát hiện, vị trí đặt gương kia không ổn chút nào.

Làm sao có thể đặt đối diện cửa được!

Cứ như vậy, chỉ cần mở cửa, không phải cái gì cũng xem được hết sao?

Đúng vậy, về sau phải lắp đặt lại, nếu không lại làm lợi cho người bên ngoài.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn không ngừng suy nghĩ đến hình ảnh vừa mới thấy ở trong gương, cảm thấy đầu óc có phần mơ màng...

Chờ Nam Thế Dương tắm xong đi ra, Văn Đình Tâm liền đi vào.

Lúc hai người gặp nhau trước cửa phòng tắm, Văn Đình Tâm đưa tay bóp bóp khuôn mặt của anh, chọc đến khi mặt Nam Thế Dương trở nên đỏ rồi mới thôi.

Lúc Nam Thế Dương trở vào phòng khách, cả người Nam Cảnh Sơn ngồi dựa vào ghế sofa, kéo một chăn đắp người, nói: “Cô nhóc nói đưa con mèo mập về cho con, con tự mình chăm sóc đi.”

“A... Dạ được.” Nghe lời gật đầu, Nam Thế Dương trả lời lại.

Điện hình một miếng thịt khô bắt nạt một miếng thịt tươi nhỏ (người lớn bắt nạt người trẻ), Nam Cảnh Sơn vui vẻ cười trộm.

“Trên bàn còn nữa bát mì chú ăn không hết, con đổi chén khác, cho con mèo mập đó ăn đi.”

Bây giờ, Nam Cảnh Sơn cảm thấy nuôi mèo mập rất tốt, đồ ông ăn không vô sẽ ném cho con mèo mập này ăn, như vậy cô bé kia sẽ không trách cứ ông lãng phí đồ ăn.

“Chú ba, sao sức ăn của chú ít như vậy?” Bưng bát mì lên ước lượng, Nam Thế Dương lầm bầm: “Tiết kiệm cũng tốt, chú ba ăn ít một chút, còn có thể nuôi con mèo mập này một chút?”

Nói xong, Nam Cảnh Sơn nâng cao chân mày?

“Nhóc con, ý con là gì hả?” Đứng dậy dò xét túi áo: “Chê chú ba con ăn quá nhiều hả? Không được, đứng lại giải thích cho chú.”

Đáp lại lời ông, là bóng lưng Nam Thế Dương xoay người tránh đi.

Đôi gia hỏa này nhất định là có ý! Khăng định hai đứa đã giảng hòa, nên mới vứt bỏ người ngoài là ông đây.

Mẹ nó, địa vị của ông trong nhà này chả lẽ sánh ngang bằng với con mèo dưới đất kia sao?

Ở bên này suy nghĩ, con mèo hoang bên kia liền đi cái chân ngắn ngủi đi lại bên cạnh ông, quay đầu nhìn vừa đúng tầm mắt ông.

“Hừ.” Nam Cảnh Sơn kéo mềm lên cao thêm, ngã đầu nằm xuống.

Một lúc sau, Nam Thế Dương bung cái chén trở lại, để đến trước mặt con mèo hoang, chính mình ngồi lên trên chiếc ghế bên cạnh.

Bây giờ khoảng tám chín giờ tối, âm ỉ cả ngày, sóng gió đã qua, cuối cùng cũng ngừng nghỉ lại.

Nam Cảnh Sơn nằm xem TV, Nam Thế Dương ngồi ở một bên xem cùng, bên cạnh có tiếng con mèo hoang ăn sợi mì, thấy được khẩu vị cũng không tệ lắm.

“Nhóc con, đã nói chuyện rõ ràng với cô nhóc chưa?” Mắt liếc qua, về mặt Nam Cảnh Sơn khiêu khích: “Xác định quan hệ chưa?”

Gật đầu trả lời, Nam Thế Dương quay đầu đi tránh né ông.

Đây là lần đầu tiên anh thừa nhận mối quan hệ này, trước đây anh em của anh đều một mực kêu loạn lên, anh chỉ im lặng hoặc trốn tránh, bây giờ thừa nhận có chút xấu hổ.

“Cảm thấy thế nào?” Tay đỡ lấy đầu, Nam Cảnh Sơn chăm chú nhìn qua: “Ở bên ngoài lâu như vậy, có làm chuyện gì không đứng đắn không? Cô nhóc kia có làm gì con không?”

“Chú ba!” Đùa như vậy Nam Thế Dương ngay lập tức đỏ mặt.

Đừng nói cái khác, lúc này trong lúc tắm đầu óc anh vẫn còn đang mơ màng. Trong đầu vẫn lặp đi lặp lại hình ảnh lúc anh tỏ tình khi đó.

Nếu cô nhóc kia không đùa ác ý, anh cảm thấy đó là đoạn thời gian tốt đẹp khó quên nhất.

Bây giờ suy nghĩ lại, cảm thấy khi đó Văn Đình Tâm đùa hơi quá.

Anh thành tâm thành ý tỏ tình, là có biết bao nhiêu dũng khí mới được... Nào biết được cô nhân cơ hội liên tiếp trả đùa.

Đầu tiên cự tuyệt, sau đó không ngừng trêu chọc anh... Làm cho tâm tình của anh lên xuống phập phồng giống như đang lượn tàu siêu tốc vậy.

Nói thật lòng, trái tim nhỏ này của anh bị tổn thương, cảm thấy cô thật đáng giận!

“Nghe chú nói, con đừng nên xấu hổ như vậy, lúc cần làm thì nên làm. Nếu không khi cơ hội đã đi qua, sau đó không chính xác mà nói có thể không còn cơ hội khác nào nữa.” Anh mắt Nam Cảnh Sơn nhìn về phía TV: “Con xem phim truyền hình này, đôi khi có nhiều tình tiết khoa trương, nhưng vẫn có những ý nghĩa đáng để học hỏi.”

“Sao ạ?”

“Nên ra tay thì cứ ra tay!” Một nắm lại thành quyền, Nam Cảnh Sơn giống như cổ vũ cho anh: “Chú nói con biết, chuyện này chỉ đơn giản là ở cùng một chỗ. Nếu muốn sống với nhau cả đời, lại không hề dễ dàng. Con cảm thấy tính cách của con với cô nhóc kia hợp sao?”

“Hợp.” Nam Thế Dương không suy nghĩ trả lời.

Trong suy nghĩ của anh, nếu Văn Đình Tâm không gả cho anh, thì cả đời này anh sẽ không lấy vợ. Bởi vì đối với những người con gái khác, anh chỉ cảm thấy chán ghét!

“Con nghĩ muốn như vậy nên cảm thấy hợp. Nhưng trước mắt có một vấn đề lớn, con có biết không?”

Nam Thế Dương quay đầu lại, nhượng lông mày, tỏ vẻ khó hiểu.

“Sau này con còn muốn bị cô nhóc đè ép, bị cô nhóc trêu chọc, khiêu khích sao?”

Suy nghĩ một chút, Nam Thế Dương lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ngược Cầu

“Ài, lại còn lắc đầu!” Buồn cười ngồi dậy, Nam Cảnh Sơn đi đến gần chỗ Nam Thế Dương ngồi sát vào: “Cô nhóc đó mạnh mẽ như vậy, con lại quá yếu đuối, chú nghĩ đến tương lai con nhất định không có tiền đồ.”

“Chú ba, chú đừng nói linh tinh.” Đáp trả một tiếng, Nam Thế Dương cau mày phản kháng: “Văn Đình Tâm không có hung dữ, cô ấy không mắng con, không đánh con, giống như chú, đôi khi sẽ trêu đùa con. Nhưng mà những chuyện này con đều có thể chấp nhận được.”

“Vậy sao?” Nhíu mày gần sát lại, Nam Cảnh Sơn đổi giọng: “Vậy sao con còn lắc đầu? Hôm nay thẳng nhóc ngồi ở đầu hèm trong con mura là ai?”

“Không phải, chú ba. Con lắc đầu là vì, có đôi khi con cảm thấy Văn Đình Tâm xem nhẹ con. Con lại coi trọng mặt mũi, không thích bị cô ấy mạnh mẽ áp chế. Ai, cũng không thể nói là mạnh mẽ áp chế, chỉ là khi con đối mặt với Văn Đình Tâm, con...” Gãi gãi đầu, Nam Thế Dương không biết phải giải thích như thế nào mới được: “Chỉ là, mỗi lần đối mặt với Văn Đình Tâm, con không không chế được sẽ đỏ mặt. Cô ấy hơi trêu đùa con một chút, liền cảm thấy cả người đều nóng lên.”

“A~...!” Vuốt cằm, Nam Cảnh Sơn nhìn hai tay không ngừng hoa tay múa chân diễn tả của tên nhóc.

“Chú ba, chú biết loại cảm giác này sao? Chỉ là, không biết vì sao, chỉ cần đứng đối diện với cô ấy, trong lòng con liền cảm thấy có áp lực. n Có áp lực, mặt con liền đỏ. Sau khi đỏ mặt, cô ấy không ngừng trêu đùa con.” Quay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa phòng vệ sinh, không thấy Văn Đình Tâm đi ra, anh mới yên tâm nói với Nam Cảnh Sơn: “Nhưng con không thích cảm giác bị cô ấy trêu đùa. Cảm giác bản thân giống như một đứa nhỏ vậy, bị đùa giỡn như một đứa nhỏ.”

“Chú đang đùa con?” Đưa tay lên đầu, Nam Cảnh Sơn hỏi.

“Cũng không thích.”

Gặp khó, Nam Cảnh Sơn méo miệng nói: “Còn không phải tôn nghiêm của con tác quái tác quái à? Con xem thử chú đùa con cùng với cô nhóc kia đùa con có giống nhau không?”

“Không giống.” Ghét bỏ nhìn ông một, Nam Thế Dương nói: “Con vừa nhìn thấy Văn Đình Tâm, liền đỏ mặt, nếu cô ấy trêu đùa con, con chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhưng đối với chú ba mà nói, mặc kệ chú đùa con thế nào đi nữa, con cũng không có phản ứng gì. Chỉ khi Văn Đình Tâm trêu đùa, con mới đỏ mặt. Cho nên...”

“Cho nên con cảm thấy cô nhóc kia đối với con mà nói là không bình thường?” Nam Cảnh Sơn nhún vai nói: “Nhóc con, con đỏ mặt, chứng minh con đang xấu hổ. Đối với phương diện tình cảm con còn quá non nớt, giống như một đứa nhỏ, cái gì cũng không biết. Nhưng cô nhóc kia lại không giống vậy, cô bé tự nhiên hơn nhiều. Nói không chừng trước đó đã từng kết giao nhiều lần, biết cách đối phó qua lại. Cũng có thể bởi vì con xấu hổ, cho nên cô nhóc mới phải chủ động.”

“Trong chuyện tình cảm, trong quan hệ giữa hai người là bù đắp cho nhau. Một người yếu, tất nhiên phải có một người mạnh, nếu không làm sao có thể phát triển được, con nói xem phải không?” Vỗ vỗ lên bả vai Nam Thế Dương, Nam Cảnh Sơn tiếc hận: “Đáng tiếc, nhóc con gặp phải một người mạnh, tất nhiên con phải yếu đi rồi.”

Chữ “yếu đuối” này đối với một người con trai mà nói là chuyện không thể nào tiếp nhận được! Bao gồm luôn cả Nam Thế Dương là người luôn luôn kiêu ngạo.

Nghe Nam Cảnh Sơn nói anh yếu hơn so với Văn Đình Tâm, trong lòng không phục cùng với oán giận dâng lên, cảm thấy hương vị này thật không tốt.

Gạt tay Nam Cảnh Sơn ra, anh nói: “Sao con có thể yếu hơn so với cô ấy được? Con chỉ là tôn trọng cô ấy mà thôi. Nếu lúc chú thấy con với cô ấy ở chung con nghe lời cô ấy, chẳng qua bởi vì cô ấy thông minh hơn con, nên con tự nguyện nghe theo.”

“Vậy có chuyện nào cô nhóc nghe lời con không?” Đưa người ra đằng trước, Nam Cảnh Sơn ngồi dựa vào tay vịn của ghế sofa, thú vị nhìn anh: “Khi hai người ở chung một chỗ, nếu có một người luôn ở thế yếu, sau này nhất định sẽ xảy ra mâu thuẫn. Nhất là con, chú cam đoan, muốn con mãi mãi ở thế dưới cô nhóc kia, chắc chắn con sẽ không chịu đựng không?”

Nam Thế Dương nhớ đến nguyên nhân cãi nhau sáng nay, suy nghĩ lời nói của Nam Cảnh Sơn một lúc, nghiêm túc gật đầu.

“Đó không phải sao, con còn nói con không có suy nghĩ kia?” Đẩy bả vai anh một, Nam Cảnh Sơn nhíu mày khuyên nhủ: “Chú nói với con, trong mỗi một người đàn ông đều có một phần phản nghịch. Nhất là kiểu người như con.”

“Vì sao đặc biệt là kiểu người như con?” Nheo mắt nhìn, con mắt lóe lên sát khí.

“Bởi vì con là kiểu người điển hình.” Nam Cảnh Sơn không chú ý đến ánh mắt: “Lấy kinh nghiệm nhiều năm của chú nói cho con biết, &%Dien#\$D45a33n\$3L43Q\$3Don cần phải thay đổi ý thức căn bản này. Cho dù không thay đổi ở phương diện này, cũng phải thay đổi ở phương diện khác, ví dụ như...”

“Cái gì?!”

Nhếch miệng cười vui vẻ, Nam Cảnh Sơn kéo chặt chăn, cười quý dị: “Phương diện thiếu nhi không nên biết.”

Cho dù Nam Thế Dương ngu ngốc, cũng nghe được lời nói của Nam Cảnh Sơn có ý gì.

Suy nghĩ thẳng nhóc này thuần lương, vừa mới có nụ hôn đầu, bây giờ nghe được chuyện kia, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Vội vàng xoay đầu, không nhìn Nam Cảnh Sơn nữa: “Đủ rồi, chú ba. Con không muốn nói chuyện với chú nữa.”

“Ài, chú ba đây là muốn dạy cho con chút kiến thức. Chú nói con biết, cho dù là cô gái mạnh mẽ, khi đụng vào chuyện tình cảm cũng sẽ trở nên dịu dàng như nước, con đã cảm thấy được mình không thông minh bằng con bé, vậy bình thường con cần phải che chở bảo vệ nhiều hơn, an ủi nhiều hơn, người ta mới có thể không mạnh mẽ khi đối với con, hiểu chưa?” Đưa khuỷu tay chọt chọt anh, Nam Cảnh Sơn không nghe theo bất đắc dĩ nhắc nhở.

Ông thấy được, thẳng nhóc này quá ngu ngốc, quá bị động.

Vốn lúc đầu ông còn nghĩ con bé Văn Đình Tâm kia quá phóng khoáng, thích cùng cháu ông chơi mập mờ, làm hồi lâu, hóa ra tại thẳng nhóc này quá ngốc cụt tuyệt người ta đến ba lần.

Thật ra mà nói, Nam Cảnh Sơn cho rằng trên phương diện cần phải dạy dỗ cho thẳng nhóc thật tốt mới được.

Nếu không cho dù tính tình cô nhóc kia có tốt đến mấy cũng có ngày tức giận bỏ đi.

“Chú ba đừng nói nữa, xem TV của chú đi.” Gạt tay Nam Cảnh Sơn ra, Nam Thế Dương đành phải dời lực chú ý qua người con mèo.

Đương nhiên chỉ dời lực chú ý... Anh cũng không muốn động tay ôm lấy con mèo cả người dơ dáy kia.

Con mèo này vẫn còn đang ăn. Cứ như vậy một lúc đã ăn được hơn nửa chén mì.

Thảo nào vừa rồi Văn Đình Tâm nói con mèo béo. Nghĩ đến cân nặng của nó còn có thể tăng thêm nữa.

“Nhóc con không nghe lời chú đi. Không lâu sau này con nhất định sẽ đến tìm chú ba để xin chỉ giáo đấy.” Cầm lấy điều khiển từ xa, một tay chống đầu, Nam Cảnh Sơn nói.

“Làm thế nào để theo đuổi con gái, phải nói lời ngon tiếng ngọt như thế nào, người ta tức giận thì phải làm sao, còn phải biết cách làm sao có thể khiến cho con gái người ta chứng minh được thích mình được bao nhiêu...?”

Nam Thế Dương vẫn ôm thái độ tùy tiện nghe lấy, không muốn nghĩ, nhưng càng nghe lại càng cảm thấy hứng thú: “Làm sao chứng minh được?”

“Ài, xem đi, con còn không phải hỏi chú sao?” Giương mắt nhìn anh, Nam Cảnh Sơn cầm lấy điều khiển từ xa gõ gõ ở không trung: “Còn không phải phải dựa vào chú sao?”

“Chú ba, chú nói cho con biết làm sao có thể biết được mức độ Văn Đình Tâm thích con thế nào?” Nam Thế Dương quay đầu lại, nhìn qua đúng là rất buồn rầu: “Cô ấy coi con như em trai, còn nói rất thích kiểu người em trai này. Chú cảm thấy có thể chứng minh được không?”

“Có thể. Thăm dò một chút không được sao.” Cầm điều khiển đổi kênh, Nam Cảnh Sơn từ từ nói: “Ví dụ như, nghe lời ba chú an bài đi xem mắt. Đến lúc đó, chú đoán cô nhóc kia nhất định không chịu được tức giận.”

“À?” Lông mày nhướng cao, Nam Thế Dương xoay người đứng lên: “Không được, chú ba, chú cũng thấy cô ấy căn bản không cho con đi.”

“Cho nên nói đi xem mắt một chút. Khiến cho con nhóc gấp gấp một lần, tức giận một lần, khẳng định vị trí của con sẽ được nâng cao.” Nam Cảnh Sơn nhẹ nhàng nói, hoàn toàn là lời nói của người ngoài cuộc.

Trên thực tế, không có đau khổ.

Nhưng đôi khi, ánh mắt và biện pháp của người ngoài cuộc ngược lại có thể xác nhận chính xác.

“Không cần.” Ghét bỏ nhìn ông một, Nam Thế Dương nói: “Đó là lời nói của chú, nếu con với cô ấy cãi nhau, cũng là chuyện không liên quan đến chú. Đến lúc đó chú còn nói lời châm chọc, người chịu tội cuối cùng vẫn là con.”

“Nhóc con, con mới là người nhất gan yếu đuối. Tình cảm nếu không chịu được thăm dò, thì quan hệ của hai người này muốn đi hết một đời rất hiếm thấy.” Nói xong, Nam Cảnh Sơn giống như lắc đầu, ra vẻ thương tiếc: “Chẳng qua có ba chú ở đây, hai đứa muốn kết giao, cũng là một chuyện không dễ dàng.”

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Nam Thế Dương tối xuống.

Nhưng chỉ một lát, lập tức trở nên tỉnh táo, cầm lấy cánh tay của Nam Cảnh Sơn: “Chú ba, chú về nhà đi. Chú về nhà, ông nội nhất định sẽ chuyển chú ý qua chú, sẽ không để ý quản con nữa!”

“Chú đi.” Lắc lắc cánh tay tránh đi, sau đó Nam Cảnh Sơn ngồi cách xa anh: “Đừng lộn xộn nữa nhóc con. Chú cũng không dễ dàng mới rời đi được.”

“Chú ba, nếu chú về nhà, ông nội nhất định sẽ không nói gì chú nữa. Hiện giờ ông ở trong nhà luôn trông mong có người nối nghiệp, sau đó ông mới có thể về hưu được.”

“Đừng, đừng, đừng.” Lấy tay ngăn lại, Nam Cảnh Sơn sốt ruột đẩy ra: “Ông cụ đã bồi dưỡng con mười mấy năm nay, nếu con không làm, không phải ông cụ sẽ chém chết con sao!”

“Không phải đâu, chú ba...” Đang muốn phản bác, không muốn làm, giọng Văn Đình Tâm ở ngoài nói vào.

“Chém ai?” Lau tóc ướt sũng, Văn Đình Tâm bước vào trong cửa, nhìn thấy cảnh ở chung kỳ quái của hai chú cháu.

Vì sao một người muốn trốn, một người còn muốn bỏ nhà đến?

“Thằng nhóc thôi muốn bị người ta chém chết.” Khẩn trương nói lại một câu, Nam Cảnh Sơn kéo lấy cái chăn, bước xuống ghế sofa: “Được rồi, tôi về phòng, không làm phiền hai người.”

Bước chân khập khiễng vào phòng, bóng lưng nhìn qua có ý muốn trốn tránh, lông mày Văn Đình Tâm nhướng cao.

“Anh nói gì với chú ấy, dọa chú thành ra như vậy.” Lau tóc bước tới, Văn Đình Tâm bước đến ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt rơi xuống trên người con mèo, nghi ngờ nói: “A, vật nhỏ cũng được cho ăn rồi. Anh làm cho nó à?”

“Ừ.” Gật đầu trả lời, bây giờ đối với Văn Đình Tâm, Nam Thế Dương vẫn còn có phần ngại ngùng.

Nguyên nhân có thể là do quan hệ đã thay đổi đi!

Từ tình bạn trở thành người yêu, cũng là vượt quá mức bình thường rồi.

Tuy anh vẫn luôn nghĩ đến thân phận này, nhưng khi thật sự thay đổi, trong lòng vẫn còn có chút khẩn trương.

Để khăn lông trên đầu, Văn Đình Tâm cầm lấy điều khiển tắt TV, phong khách lập tức trở nên yên tĩnh: “Anh đói bụng không? Em đi làm cho anh ăn.”

“Anh đi với em.” Nam Thế Dương trả lời.

“Được.” Văn Đình Tâm vui vẻ nói.

Thật ra mà nói, trở thành người yêu, cũng phải có điểm giống người yêu. Anh bên cạnh cô như vậy, là một tiến bộ lớn.

Đứng dậy đi đến trước mặt anh, Văn Đình Tâm dừng chân lại, ngửa đầu dò xét nhìn anh một.

Tuy chỉ cười, mắt cong cong, vô cùng mê người, nhưng Nam Thế Dương vẫn rất khẩn trương nổi cả gân xanh ở cổ.

Lòng bàn tay chà chà vào ống quần bên cạnh, mặt mũi đều căng thẳng dần.

Một thoáng chốc, Văn Đình Tâm cũng nhìn ra được Nam Thế Dương đang khẩn trương, nhin không được sờ sờ khuôn mặt của anh nói: “Nhóc con đáng yêu, đi thôi.”

Nói xong, liền đi qua người anh, lúc đi đến cho con mèo hoang, cô ngồi xổm xuống dùng khăn mặt bao lấy người con mèo ôm lên, lầm bầm nói: “Này vật nhỏ, ngày mai sẽ tắm rửa cho mày sau nhé, hôm nay đã muộn quá rồi, buổi tối mày chịu khó nằm ở phòng bếp nhé, được không?”

“Meo~” Ngoài ý muốn, con mèo nhỏ phối hợp kêu một tiếng.

Nhìn thái độ Văn Đình Tâm đối với con mèo nhỏ, sao Nam Thế Dương cảm thấy không kém hơn anh bao nhiêu vậy!

Gãi gãi đầu, Nam Thế Dương bước theo đuôi kịp.

Ngoài phòng trời vẫn còn đang mưa, Nam Thế Dương bung dù cho cô, hai người ôm lấy mèo đi đến phòng bếp.

Đóng cửa phòng bếp, mở đèn lên, trong phòng nhỏ chỉ có hai người cùng với con mèo.

Không khí sẽ không tệ, Nam Thế Dương cảm thấy vậy.

Vừa mới xác định quan hệ không lâu, hai người ngay lập tức đã có thời gian ở bên nhau. Vào lúc này, vô cùng thích hợp để làm cái gì đó, ví dụ như nắm tay gì đó...

“Đã trễ thế này rồi nấu cơm cũng phiền phức. Bây giờ anh có hai lựa chọn.” Mở cửa tủ lạnh, Văn Đình Tâm lấy ra hai cái túi nói: “Mì với sủi cảo, anh chọn cái nào?”

“Sủi cảo đi.” Tùy tiện chọn một, Nam Thế Dương do dự đứng tại chỗ: “Nếu không em chọn đi, em ăn gì anh ăn cái đó.”

“Vậy thì sủi cào, trong sủi cào có thịt.” Để mì lại trong tủ lạnh, Văn Đình Tâm lấy thêm trứng, xúc xích và ít nguyên liệu, đóng cửa lại.

Cái bếp trước đó được Nam Cảnh Sơn dùng để nấu mì đã khô hết nước, dính thành một đồng, nhìn có chút mắc ói.

Văn Đình Tâm lấy mì ra, đổ vào trong tô, để ngày mai mang ra ngoài vứt.

Múc một nồi nước đặt vào, bật bếp lên, bên này chuẩn bị xong hai cái tô, cô đang cho thêm ít gia vị vào trong.

Nam Thế Dương đứng ở một bên, hai tay để trên kệ bếp, trông mong nhìn động tác của cô: “Có cần anh giúp gì không?”

“Không cần.” Trực tiếp nói lời từ chối, sau đó cô nâng mắt nhìn Nam Thế Dương đang nhàm chán, chữa lại: “Vậy anh giúp em đánh trứng đi”

“Được.” Vui vẻ đáp lại, Nam Thế Dương lập tức cầm lấy hai quả trứng Văn Đình Tâm chuẩn bị đến chén nhỏ.

Chưa từng vào trong phòng bếp làm, Nam Thế Dương cầm lấy trứng ra, đập mạnh trứng vào trong chén, làm cho trứng tràn ra ngoài chén, vỏ trứng rơi vào trong chén không ít.

Văn Đình Tâm nhìn qua, thấy cảnh này cũng không tức giận, vẫn cảm thấy thấy rất tốt cười nói: “Anh đang đùa gì vậy?”

“Ách, anh làm lại lần nữa.” Đương nhiên anh không thừa nhận ngay cả đánh trứng anh cũng không biết làm, tùy tiện trả lời, lấy một chén khác, định đảo tiếp bị Văn Đình Tâm ngăn lại.

“Để em làm một.” Văn Đình Tâm lấy một quả trứng trong tay anh ra, làm chậm một lần, sau đó mới nói: “Anh đi lại lấy một quả nữa, sau khi đập nhẹ trứng cho vào chén khuấy đều lên.”

Nói xong, cô liền buông tay mặc kệ.

Không biết vì sao, Nam Thế Dương cảm thấy cô dịu dàng hơn nhiều, chẳng lẽ đang là phúc lợi sau khi thay đổi thân phận.

Trong lòng cười ngây ngô một lúc, anh nghe lời lại chỗ tủ lạnh lấy thêm một quả trứng, làm theo cách cô làm, cẩn thận đập trứng, sau đó để cho nó rơi vào trong chén.

“Văn Đình Tâm, anh thành công rồi.” Vô cùng tự hào nói.

“Giỏi quá, khuấy đều cho em.” Khen phụ họa một câu, giờ phút này Văn Đình Tâm đối với anh vô cùng kiên nhẫn.

Trong lúc tắm rửa, một mình ở trong phòng, Văn Đình Tâm cũng đã suy nghĩ nhiều vấn đề.

Anh không thể thẳng thắn với cô, nhất định có quan hệ với thái độ bình thường của cô.

Cô thích trêu đùa anh, mà anh lại coi trọng mặt mũi, cho nên có rất nhiều chuyện liên quan đến thể diện, tất xấu có liên quan đến thể diện, anh không muốn nói với cô.

Không biết một người nào đó đã nói: một người phụ nữ không cần thể hiện quá thông minh trước một người đàn ông. Bởi vì đa số đàn ông đều thích người phụ nữ ngốc một chút.

Cho nên Văn Đình Tâm yên lặng cho ra một quyết định. Chính là về sau cô cố gắng không ép buộc anh, sẽ khen anh, để cho anh cảm thấy được ở trước mặt cô, anh đáng tự hào.

Dù sao cũng là một nam sinh mười tám tuổi, không phải một người đàn ông hơn ba mươi tuổi. Không có EQ cao, không quá cứng rắn, không da mặt dày, anh cần phải từ từ dạy dỗ.

Đặc biệt trên phương diện tình cảm.

Cắt ki đồ gia vị, trứng đã được khuấy đều, mà nước trong nồi vẫn còn chưa sôi.

Trong thời gian chờ đợi, hai người cũng không nói chuyện nhiều. Thân phận bỗng nhiên thay đổi, đối với hai người mà nói, giống như vẫn chưa tìm được điểm dung hòa thích hợp, cho nên khi mới ở chung, vẫn còn có nhiều lo lắng và không được tự nhiên.

Văn Đình Tâm ngồi chồm hổm trên sàn nhà trêu đùa với mèo nhỏ, Nam Thế Dương cảm thấy có chút hơi chua.

Nắm thật chặt áo sơ mi đơn bạc trên người, anh không biết tình cảnh này lạnh nhạt hay cái gì đó, anh cảm thấy không được tự nhiên.

“Văn Đình Tâm.” Thử gọi to cô một tiếng, nhưng trên thực tế anh không biết phải nói gì.

“Sao anh?” Tay Văn Đình Tâm vẫn đang đùa nghịch với móng vuốt mèo, không quay đầu nhìn anh.

“Văn Đình Tâm, chúng ta kết giao thật rồi sao?” Anh lo lắng hỏi lại một lần.

Quay đầu lại, cô nghi ngờ nhìn anh: “Sao vậy? Anh hối hận à?”

“Không, không phải.” Vội vàng bước lại, Nam Thế Dương ngồi xổm bên cạnh cô, cẩn thận nhìn cô, hơi khấn trương nói: “Anh có thể, cầm lấy tay em không?”

Nghĩ cả nửa ngày, lại hỏi ra một câu này.

Tên nhóc ngây thơ khiến cho Văn Đình Tâm xấu hổ, cô có chút không tin tưởng người ngồi trước mặt cô là Nam Thế Dương.

Nhớ rõ lúc ở kiếp trước, anh tự nhiên dốc lòng với cô như thế, xác định không sai chuyện gì.

Bây giờ ngay cả muốn nắm tay còn muốn hỏi ý kiến của cô.

Sống lại trở về, tính cách một người lại tương phản đến vậy sao?

“Tay của em không sạch, mới chơi đùa với vật nhỏ này.” Nâng năm ngón tay, nói ra lí do, cô nhìn thấy rõ mất mát trên mặt anh.

Thăm dò trên mặt, Văn Đình Tâm không xấu hổ nói: “Mặt cho anh, có muốn hôn em hay không?”

“A?!” Sau đó thay đổi, khiến cho Nam Thế Dương vô cùng căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ngược Cầu 2

“Muốn không?” Quay qua một bên mặt về phía anh, cô vui vẻ đùa dai.

“Em mới dùng sữa rửa mặt, rất sạch.”

Đương nhiên anh biết rất sạch...

Nhưng cho dù là sạch sẽ, anh cũng cần có dũng khí mới hôn được.

“Ai nha, mồi cỏ ghê nha!!” Nhíu mày, nhìn anh chậm chạp không đến, Văn Đình Tâm đành tiếp tục nói.

“Nếu anh không tới, không cho nữa.”

“Không, không, anh muốn.”

Luống cuồng hai tay lau mặt trước mặt sau trên áo sơ mi, Nam Thế Dương quyết tâm đi đến.

Lúc đôi môi chạm vào má cô, xúc cảm một nóng một lạnh tiếp xúc nhau, giống như bị điện giật, làm đầu óc anh quay vòng vòng.

“Tốt rồi, cảm ơn người yêu cho một nụ hôn.”

Đầu lùi về sau, Văn Đình Tâm hít mắt lại, giọng ngọt ngào nói.

Tiếng “người yêu” đối với một người ba mươi hai tuổi như cô không gì khó. Chỉ cần có da mặt dày, đừng nói người yêu, bây giờ để cô gọi một tiếng ông xã cũng được.

Nhưng mà Nam Thế Dương nghe tiếng cô gọi như vậy, cảm thấy cả người giống như đang bay lên thiên đường, bà vai run run rất phấn khích.

Nghe thấy tiếng động đằng sau, Văn Đình Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, mím môi cười.

Cô muốn quý trọng giai đoạn niên thiếu này, chỉ cần một nụ hôn đã vui đến như vậy rồi.

Về sau, không chắc một đêm điên cuồng, không nhất định sẽ khiến cho anh có loại vui vẻ như lúc này.

Quả thật con trai tiến bộ rất nhanh, nhất là ở phương diện tình cảm.

Bây giờ Văn Đình Tâm đang theo đuổi anh, nhưng làm sao có thể biết được về sau, thằng nhóc kia bỏ lên giường cô đã cảm thấy đó là chuyện rất bình thường rồi.

Đến lúc đó, Văn Đình Tâm thật là khóc không ra nước mắt, vô cùng hối hận khi đã dạy dỗ một người nhỏ đơn thuần tươi mới đến quấy rối chính mình.

“Meo~” một tiếng, Văn Đình Tâm không chú ý đến, (%\$lê_43quý\$*&đôn\$# Nam Thế Dương lại chơi đùa với mèo.

Trong lòng rất vui, ngồi chơi với nó.

Anh cảm thấy nói chuyện rất xấu hổ, vậy thì để cho mèo nhỏ kêu đi, như vậy không khí cũng sẽ không quá lúng túng, đúng không?

Cứ như vậy, trong bầu không khí kỳ quặc quá lui đi, hai người giải quyết bữa tối.

Khoảng chừng hơn chín giờ, Văn Đình Tâm đã buồn ngủ, Nam Thế Dương vẫn cứ lôi kéo cô ngồi coi TV.

Giờ vàng chín giờ tối, các đài truyền hình đều chiếu phim truyền hình, Nam Thế Dương chuyển kênh chiếu phim Hoàn Châu Công Chúa, cô lại lấy điều khiển TV chuyển qua kênh phim Tây Du Ký cho anh.

“Con trai đều thích xem thể loại phim này, Hoàn Châu Công Chúa chỉ để con gái coi.” Mở miệng giải thích, Văn Đình Tâm để cuốn sổ ghi chép kế hoạch xây dựng sự nghiệp lên trên đùi.

“Văn Đình Tâm, em đang viết gì đó? Thời gian trễ rồi, em còn học bài sao?” Dò xét nhìn vào, ánh mắt Nam Thế Dương nhìn vào cuốn sổ của cô, chỉ chỉt toàn những con số: “Tính gì đó? Tính tiền sao?”

“Ừ.”

Khẽ trả lời, Văn Đình Tâm tập trung viết, không để ý thằng nhóc nào đó đang kề sát gần.

“Anh biết gì về đua ngựa không? Ngày mai ở ngoại ô phía tây thành phố mở trường đua ngựa, em muốn cầm tiền đi thử một lần. Xem thử có kiếm được một khoản nào không, sau đó rút ra.”

“Đua ngựa?” Lập lại lần nữa, Nam Thế Dương nhìn vào phương thức tính toán của cô trong cuốn sổ, cảm thấy hiểu được một chút.

Tuy nhìn hiểu, nhưng vẫn cảm thấy không được bình thường, không nhịn được hỏi: “Đua ngựa không khác gì đánh bạc, em tính gì vậy? Tính xác suất cao? Đánh bạc làm sao tính được xác suất?”

“Em cá không phải vận khí, mà là trí nhớ.” Chỉ chỉ đầu mình, Văn Đình Tâm nhìn nghiêng về phía anh: “Em tính chúng ta sẽ lấy năm trăm vạn để chơi, lúc đó anh phải đi giúp em.”

“Năm trăm vạn!?” Lập tức lên cao giọng, miệng của anh lập tức bị Văn Đình Tâm che lại.

“Nói nhỏ thôi, hàng xóm đã ngủ, chú ba của anh cũng đang ngủ ở trong phòng. Anh khoe của như vậy, lúc đó rước trộm vào nhà không tốt đâu.” Nhỏ giọng nhắc nhở, Nam Thế Dương gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Văn Đình Tâm buông tay xuống, Nam Thế Dương lập tức kề sát tai cô nói nhỏ: “Văn Đình Tâm, em nghĩ kĩ chưa? Quyết định của em chính là đánh bạc. Không phải mua nhà, không phải mở siêu thị hay Vương Triều Giải Trí, mà là đi đánh bạc. Rất nguy hiểm!” Cho dù mở siêu thị hay thành lập Vương Triều Giải Trí đều có tính nguy hiểm, \$#LangQuen%\$LQĐ*\$ nhưng không có nào nguy hiểm hơn so với đánh bạc.

Nói đến đánh bạc, Phùng Quân là người giàu có, tài sản lên đến trăm triệu, cũng phải táng gia bại sản trong một đêm, bán mình đền mạng chỉ trong một giây suy nghĩ.

Tuy rằng cá cược đua ngựa so với đánh bạc có tính công khai hơn, nhưng vẫn tồn tại những chuyện đen tối trong đó.

Nếu muốn dựa vào chuyện này để kiếm tiền, anh cảm thấy, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

“Em biết, nên mới liệt kê kế hoạch ra đây, cố gắng tìm phương án tốt nhất để kiếm tiền.” Tay vẫn còn đang viết, điệu bộ Văn Đình Tâm giống như đã có dự định trước.

Nam Thế Dương không biết cô lấy ra tự tin ở đâu nữa...

“Văn Đình Tâm, em nghĩ kĩ rồi chứ?” Giương mắt nhìn cô, sau đó nhìn qua cuốn sổ cô đang ghi chép, một tổ hợp số liệu khiến cho anh cảm thấy càng xem càng không thể nào tưởng tượng nổi.

“Làm sao em có thể tính được? Bây giờ đã bắt đầu tính tuyển chọn ngựa rồi à?” Anh càng xem càng hoàn toàn không hiểu phép tính đó là tính cái gì.

“Trường đua ngựa còn chưa mở ra, sao em biết được con ngựa nào sẽ chiến thắng?”

Dù sao anh cũng không thể nào lý giải được phép tính của cô.

Cho dù trường đua ngựa mở, trước cuộc cá cược, không một ai có thể xác định được định con ngựa nào có thể chiến thắng. Mà bây giờ, cô đã tính vào lúc nào có thể kiếm được tiền?

Tự tin này ở đâu mà có vậy?

“Anh xem không hiểu đâu.”

Xoay người vỗ vỗ vai anh, Văn Đình Tâm không khỏi nói: “Lấy hơn ba mươi năm kinh nghiệm của em, em cảm thấy những gì em lựa chọn đều tốt.”

“Em đừng giỡn, anh đang nói nghiêm túc với em. Trận đua ngựa còn chưa bắt đầu thi đấu, làm sao em biết được con ngựa nào sẽ thắng chứ hả?”

Đưa tay vào đầu, đề thấp giọng, Nam Thế Dương thần bí nói nhỏ:

“Không phải em có đứng đứng đằng sau chứ? Nhân viên phía sau trường đua ngựa tiết lộ tin tức cho em à?”

“Xì” một tiếng, Văn Đình Tâm bị lời nói của anh chọc cười.

“Anh a.” Văn Đình Tâm giờ tay nheo lấy mặt của anh, cô cười về mặt cung chiêu.

“Đến lúc đó, chỉ cần giúp em cùng nhau mua là tốt rồi. Tách ra thành mười tài khoản để mua, mỗi tài khoản mua hai vạn, điểm đầu tư ít sẽ không xảy ra chuyện, biết không?”

“Không đúng, như vậy có được không? Sao anh cảm thấy vô cùng không bình thường vậy?”

Xoa xoa má bị cô nheo, ngoài ý muốn, Nam Thế Dương cũng không từ chối cho cô làm.

“Trong tay chúng ta chỉ có một ngàn ba trăm vạn thôi. Còn phải thành lập Vương Triều Giải Trí và mở siêu thị, hai nơi đều cùng khai trương, lúc sau sẽ tiêu tiền một khoảng lớn nữa. Em cứ lấy năm trăm vạn đi đánh cược đua ngựa, anh và một nhóm sẽ cùng bị rơi xuống một chỗ, em hiểu không?”

Nam Thế Dương nói ra suy nghĩ của mình.

Anh tính có cái lí của anh, tất cả đều là dự đoán thôi.

Chuyện này đối với bất cứ một ai, đều sẽ tính toán như vậy mới đúng.

Nhưng Văn Đình Tâm không nghĩ như vậy.

Bởi vì cô biết trình tự thắng cuộc của mấy ngày đầu đua ngựa, bởi cô nắm chắc kết quả cá cược đua ngựa, đua ngựa tuy cũng che giấu những mặt đen tối, nhưng mà, đầu tư chút ít nguy hiểm sẽ không lớn.

Theo số tiền cô đầu tư, nếu cô không ra một số tiền lớn cùng một tài khoản hẳn là không có xuất hiện những màn đen tối đó.

Tám màn đen lớn nhất sau sòng bạc là kiếm tiền, bên có nhiều tiền nhất, luôn bị chiếm đoạt.

Cho nên cô không có lòng tham ngay lập tức quăng ra năm trăm vạn, nếu không nhất định sẽ bị chiếm đoạt.

Chia làm mười tài khoản, mỗi tài khoản hai vạn, không nhiều không ít, tác phong giống như một người nhà giàu nhỏ, vừa đúng!

“Em tính toán như vậy đương nhiên có đạo lý tính toán của em.”

Đặt bút xuống, Văn Đình Tâm nhìn về phía anh hỏi.

“Tin tưởng em không?”

Chần chờ gật gật đầu, Nam Thế Dương vẫn lựa chọn tin tưởng cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ngược Cầu 3

Tiền bạc không thể so sánh với niềm tin, cho nên cô hỏi như vậy, anh cứ thế trả lời thôi.

“Vậy là tốt rồi, nếu đã nói vậy, ngày mai em sẽ đưa chuyện này giao cho Cầu Đầu đi làm. Đúng rồi, Cầu Đầu?” Lập tức hoảng sợ, Văn Đình Tâm nghĩ đến một việc, khẩn trương bối rối tìm điện thoại.

“Em quên gọi điện báo cho cậu ta, cậu ta nhất định vẫn còn ở bên ngoài tìm anh.”

Tên nhóc Cầu Đầu tuy giao hoạt, nhưng về phương diện làm việc cũng tương đối nghiêm túc.

Mấy giờ trước vẫn còn nói một mực tìm anh, vẫn chưa nhận được điện thoại của Văn Đình Tâm, nhất định vẫn còn tìm ở bên đó.

“Lập tức gọi điện thoại cho cậu ta.”

Cầm điện thoại ấn phím, gọi cho Cầu Đầu, quả nhiên lập tức có người nhận, bên trong nghe được giọng nói lo lắng của cậu ta.

“Chị dâu, chị dâu, chị tìm được chưa? Chỗ em đang tìm không thấy, đang chuẩn bị đi đến khu khác tìm. Em nghĩ, không chừng anh hai có thể đã xảy ra chuyện. Giống như chuyện bắt cóc khoảng thời gian trước, bọn chó Hắc Long Bang vẫn luôn muốn bắt anh hai để gây sức ép với lão gia, nhất định là như vậy!”

Văn Đình Tâm cắn môi, xấu hổ không biết nên trả lời thế nào với cậu nhóc chân thành này, trực tiếp đưa điện thoại cho Nam Thế Dương.

“Tôi ở đây.”

Nghe được giọng nói truyền từ phía bên kia điện thoại, Cầu Đầu kích động xú chút nữa khóc lớn.

“Nhị thiếu à! Tôi tìm kiếm anh thật khó!”

Vỗ ngực liên tục, Cầu Đầu không hăng hái nói: “Anh có phải đã đi lạc không, nếu anh thật sự bỏ đi bọn em phải làm sao đây. Anh biết không nhị thiếu, em mới vừa mới đi tìm khắp nơi, mới tìm tới bên chỗ Kỳ thiếu.”

“Vậy à...” Nghe giọng nói bệnh tâm thần ở bên kia, Nam Thế Dương có chút xấu hổ.

“Kỳ thiếu nói anh chưa tới bao giờ, còn cho em mang theo người cùng con sói kia đi tìm anh. Anh không biết con sói kia hung ác thế nào đâu, em đá nó một, nó cắn lại trên đùi em một ngụm. Ai nha, em thật sự...”

Lau nước mắt, Cầu Đầu khóc thật.

“Em lo lắng nhị thiếu sẽ chết. Anh nói xem nếu anh mất, khu vực của chúng ta sẽ không còn ai quản, bọn em phải làm sao đây...?”

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa.”

Không tự nhiên trả lời, nghe Cầu Đầu giống như đang khóc, anh nói

“Tôi không có việc gì. Cậu nhanh về nhà đi. Chỗ bị chó cắn, đi bệnh viện xem sao, tiêm vắc-xin phòng bệnh, mọi chi phí tôi trả, nhanh lên.”

“Nhị thiếu, em đã băng bó tốt rồi. Chỉ là trong thời gian tới không thể ở bên chị dâu được rồi. Em không thể lái xe.”

Tiếng ai oán này rất lớn, Văn Đình Tâm ngồi ở bên nghe thấy rất rõ, trong lòng vô cùng vui vẻ. Nghĩ lại không cần phải đi xe cậu ấy chở, tâm tình rất tốt.

“Không sao, tôi đến là được. Cậu dưỡng bệnh đi, Lãng ## Quên mấy ngày nay ở trong nhà nghỉ ngơi cho tốt, đừng đi bộ ra ngoài.” Dặn dò vài tiếng, thằng nhóc kia cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

“Nhị thiếu, anh quan tâm em như vậy, em thấy rất vui. Nhưng mà, cho dù em có dưỡng bệnh cũng không thể nghỉ ngơi, nếu không sẽ trở thành con chó vô dụng bên cạnh anh.”

Cầu Đầu thao thao bất tuyệt nói tiếp:

“Anh yên tâm, nhị thiếu! Tuy chân em không thể cử động nhiều được, nhưng vẫn có thể đi ra ngoài mua nhà như cũ được! Tuyệt đối không khiến cho chị dâu thất vọng! Sau này chân em khỏe, còn muốn tiếp tục ở bên làm việc cho chị dâu.”

Đối với Cầu Đầu mà nói, cậu ở bên nhị thiếu lâu như vậy vẫn chưa từng có đất dụng võ, nào biết được sau khi gặp được chị dâu lại được chị dâu nhìn trủng.

Ở tri ngộ này, đương nhiên phải dùng toàn lực để báo đáp!

“Được rồi, được rồi, cứ như vậy đi.” Cũng đã đến lúc nên cúp điện thoại, Nam Thế Dương lắc lắc đầu có chút cảm thán.

“Nhóc Cầu Đầu có phải rất đáng yêu không?”

Ngẩng đầu lên, Văn Đình Tâm đặc ý nói:

“Người em nhìn trúng không tôi chứ?”

“Ừ.” Nam Thế Dương trả lời có chút chua.

“Dù sao so với Dur Dương của anh tốt hơn nhiều.” Khẽ nhếch đầu, Văn Đình Tâm vô cùng đặc ý nói.

Nhưng không nghĩ tới, nhắc đến Dur Dương, \$#LangQuen%\$LQĐ*\$ về mặt Nam Thế Dương tối lại trong nháy mắt nói:

“Trước kia Dur Dương không phải người như vậy.”

Nói thật ra, Dur Dương là người anh chọn, cũng đã đi theo anh nhiều năm, dù Nam Thế Dương có thể nghi ngờ bất cứ ai cũng không nghi ngờ anh ta.

Không biết từ khi nào đã bị ông nội thu được, một điểm anh cũng không biết. Điều duy nhất anh biết là ông nội có an bài người ở trong khu vực anh quản lý.

“Em cũng hiểu được anh ta không phải người như thế, nhưng không biết vì sao lại trở nên thế này.” Quay đầu lại, Văn Đình Tâm tiếp tục cầm bút tính toán tiếp.

Cô nhớ vào kiếp trước, Dur Dương vẫn luôn đi theo Nam Thế Dương. Ít nhiều trong năm người trợ thủ của anh, anh ta là người trung thành và tận tâm với Nam Thế Dương nhất. Thậm chí còn thường lên lút cảnh cáo cô không nên đối xử quá phận với Nam Thế Dương.

Một người thuộc hạ thế này, Văn Đình Tâm rất coi trọng, cho dù là kiếp trước, cô vẫn rất khâm phục Dur Dương.

Nhưng mà bây giờ, anh ta đã bất tri bất giác trở thành người của ông cụ, lại ở bên cạnh Nam Thế Dương, nghe theo lời ông cụ, làm theo an bài của ông cụ. ...

Thực ra ông cụ cũng không phải là người xấu, chỉ là quá mạnh mẽ, quá cố chấp, ánh mắt quá nhỏ, tật xấu này cần phải sửa lại.

Không phải chỉ mỗi ông cụ, mà cả Nam gia cũng cần phải sửa lại!

“Thế Dương, anh có biết trước mắt chúng ta vẫn có một vấn đề rất lớn không?”

Chóp mũi ngừng một lát, lại nói tiếp”

“Ở chỗ ông nội, anh nghĩ nên làm thế nào bây giờ?”

“Để anh giải quyết.” Nam Thế Dương lớn mật nắm lấy tay cô.

“Những chuyện này em không cần lo lắng, anh sẽ giải quyết.” Phải giải quyết như thế nào, trong lòng anh đã có biện pháp. ...

Thật ra cách chú ba đề xuất có thể áp dụng được.

Cho nên, xem mắt, tùy tiện tìm cách đối phó, có thể thực hiện được. ...

Đương nhiên, đối tượng xem mắt, anh cần phải động tay động chân vào. ...

“Anh được không?” Nghiêng đầu nhìn anh, Văn Đình Tâm thắc mắc hỏi, giữ lấy cánh tay anh:

“Anh phải biết, đó là ông nội anh. Không thể đối nghịch được!”

“Em yên tâm, vấn đề của anh, tuyệt đối sẽ không khiến cho em phiền não. Đầu này của em, vẫn nên suy nghĩ cách kiếm tiền thì tốt hơn.”

Giống như một người con trai hứa hẹn cam đoan với cô, giọng nói vô cùng quả quyết:

“Ngày mai anh về nhà, đeo cặp xách về, giải quyết chuyện kia. Em ở chỗ này chờ anh, ngày mai cũng không cần đến tìm anh. Anh sẽ quay lại.”

Trong khoảng khắc, người con trai mười tám tuổi nhìn qua vô cùng thành thực.

Có trách nhiệm trên người, làm cho một thiếu niên nhanh chóng trưởng thành.

Cho dù không rõ cuối cùng anh muốn làm gì, nhưng Văn Đình Tâm vẫn gật đầu tin tưởng anh:

“Được, nếu anh không giải quyết được thì gọi cho em. Em sẽ nói chú ba anh về giúp anh.”

“Thôi bỏ đi. Chú ba mới là người không muốn về nhà nhất.”

“Vậy chỉ có thể dựa vào anh thôi. Ngoan~”

Bàn tay xoa xoa đầu anh, cảm xúc dâng trào, mạnh mẽ bước lên, che lại đôi môi anh.

“A...” Kêu nhỏ một tiếng, tiếng kêu thật tuyệt, tốc độ quá nhanh.

Nam Thế Dương cảm thấy chính mình còn chưa phản ứng kịp, cái gì cũng không làm.

Theo bản năng mấp máy môi, khoe miệng lên một đường cong, bây giờ, hai má đỏ bừng như bị thiêu đốt.

Đây là phúc lợi ở cùng nhau!

Loại phúc lợi này, anh cực kỳ thích!

“Ngồi thêm một lát, nói không chừng mấy ngày kế tiếp có thể chúng ta không gặp nhau được.”

Thuận tay ôm lấy cánh tay anh, Văn Đình Tâm trực tiếp nghiêng đầu tựa vào bả vai của anh.

Lúc đó, Nam Thế Dương khăn trương giặt cả mình.

Sau khi kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ bừng như bị thiêu đốt, ngực đập “thình thịch thình thịch”, cảm thấy cả người căng thẳng không biết ra dạng gì rồi.

Nhưng mà, loại căng thẳng này, anh vẫn cực kỳ thích!

Bạn gái, yêu đương gì gì đó, đừng nói, thực con mẹ nó kích thích!

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Sáng ngày hôm sau, hai người để ở trên bàn phong khách ít tiền và tờ giấy, nói Nam Cảnh Sơn tự giải quyết bữa sáng. Sau đó giống như đôi tình nhân, tay trong tay đi đến trường.

Thời gian này nhất định phải quý trọng.

Đó là mong ước kiếp trước của anh, cũng là hi vọng đời này của cô...

Cùng người trong lòng ở chung một chỗ, từ lúc đi học đại học cho đến quản lý thương nghiệp, loại thay đổi này cũng là quá trình thay đổi rất tốt đẹp.

Trong vườn trường, hình ảnh hai người nắm tay nhanh chóng được mọi người nhìn thấy. Chỉ là chuyện riêng tư, cũng không có ai nói gì.

Nam Thế Dương đưa Văn Đình Tâm đến trước cửa phòng học của cô, mới lưu luyến không rời tách khỏi.

Một bước đi lại ngoảnh lại, bộ dáng thú vị chọc Văn Đình Tâm cười rất vui vẻ.

Nam Thế Dương trở về phòng học của mình, nhìn thấy anh, cả phòng học lập tức trở nên xôn xao...

Không phải ngẫu nhiên, do đàn em của anh dẫn đầu ồn ào, mỗi người một tiếng, nín chặt anh hỏi.

Từng người quan tâm nói, nói Văn Đình Tâm tìm anh cả ngày, mỗi người ai cũng đều thử liên lạc với anh, nhưng vẫn không có hiệu quả.

“Được rồi, yên tĩnh chút, tôi không sao.” Cát bước đi về chỗ ngồi ngồi xuống, vậy mới xem như yên tĩnh chút, tất cả mọi người chờ anh trả lời.

“Nhị thiếu, anh đi gặp chị dâu chưa? Chị ấy lo lắng cho anh chết đi được.” Đàn em vẫn luôn chép bài cho anh hỏi nhỏ. Trong nháy mắt khiến cho đám người xung quanh vội vàng.

“Nhị thiếu, chị dâu tìm anh cả một ngày trời. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh đã xảy ra chuyện.”

“Bọn em cũng rất lo lắng cho anh. Tất cả mọi người liên lạc với anh cả ngày không được!”

“Tôi biết rồi.”

Giờ một tay lên, ngăn lại mọi người nói.

Nhìn một đám đàn em lo lắng cho mình, Nam Thế Dương khẽ nhếch miệng cười, tiện tay vỗ vai một người, nói

“Khiến cho các cậu lo lắng. Nhưng các cậu làm rất tốt. Lần sau mời ăn cơm, dẫn theo chị dâu của các cậu.”

Giọng điệu nói ra lời này rất nhẹ nhàng nhưng cũng vô cùng kiêu ngạo!

Rất không dễ dàng tìm được nữa kia, anh không nhận được muốn ngược cầu đám đàn em độc thân!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Vứt Bỏ Nguyên Tắc, Đấu Trí Với Ông Cụ!u

Khó có được, Nam Thế Dương có thể thể hiện tình yêu thầm thiết trước mặt các anh em.

Quen biết đã lâu, không ai không biết Nam Thế Dương rất ghét đàn bà con gái. Nhiều người còn cho rằng nhị thiếu một đời thanh tâm, cả đời cô độc, suy nghĩ kiếm một người con trai thích hợp cho nhị thiếu.

Nhưng có đôi khi, tình yêu đến lại nhanh như gió lốc!

Ngắn ngủi chỉ trong vòng một tháng, trải qua một lần bắt cóc, quen biết một cô gái, sau đó nhị thiếu đã bị ăn!

Đúng vậy! Là bị cô gái ăn luôn!

Lúc các anh em mỗi người một câu hỏi giống như bà tám, nhị thiếu vẫn bày khuôn mặt vui cười hơn hờ, trả lời từng câu hỏi.

Lần đầu tiên hôn môi là lúc nào, trong tình huống nào; lần đầu tiên tỏ tình trong hoàn cảnh nào; sao khi tỏ tình quá trình thay đổi ra sao; còn có, giữa hai người ai là người chủ động...

Giống như những nữ sinh khi ở cùng nhau đặc biệt đều nói đến đề tài này, lại là đám con trai nói chuyện với nhau.

Các bạn học cùng lớp, nghe Nam Thế Dương làm càn khoe khoang, trong lòng một đám đều hết sức không thoải mái.

Sau đó đến giờ vào lớp, các anh em dùng phương thức viết giấy truyền nhau cùng anh lặng lẽ nói chuyện.

Bốn phương tám hướng truyền cho nhau tờ giấy, sau khi đến trong tay Nam Thế Dương, nhanh chóng trả lời, sau đó truyền đi.

Bất chợt, không biết nhận được tờ giấy của ai viết, thoáng nhìn qua, Nam Thế Dương ngó người ra...

“Ai viết?” Hơi nghiêng một bên, đưa tờ giấy cho đứa em ngồi chép bài bên cạnh xem.

Đứa em kia nhìn xong “phốc” một bật cười: “Ha ha, người nào có tài quá vậy!”

Trên giấy có ghi câu hỏi: Chị dâu cường đoạt nhị thiếu chưa? Chị dâu dũng mãnh không?

Thằng nhóc nào đó tuyệt đối muốn châm chọc nhị thiếu nên cố ý viết câu hỏi này!

Tiếng cười khiến cho đồng loạt các bạn học trong lớp nhìn đến, ngay cả thầy giáo trên bục cũng nhìn qua đây.

Thằng nhóc kia giả bộ hậm hực cúi đầu xuống, chăm chú chép bài.

Đội chốc lát, lớp học im lặng trở lại, Lãng ## Quên tên nhóc kia mới dò xét quay đầu qua bên Nam Thế Dương hỏi:

“Nhị thiếu, tờ giấy kia anh trả lời thế nào?”

“Không trả lời.” Tay cầm bút viết, nhìn qua Nam Thế Dương viết rất nghiêm túc.

“Nhị thiếu, anh đang viết gì vậy?”

Ánh mắt nhìn chăm chú, tên nhóc cảm thấy được bản thân phát hiện ra thiên đại bí mật (bí mật lớn).

Nhị thiếu lại có thể hỏi con gái nhà ai chưa có bạn trai, để đối phó không quần lấy người!

“Anh đang làm gì vậy? Nhị thiếu?”

Đỉnh mày nhướng cao, nhìn nhị thiếu một mặt đứng đắn, tên nhóc cảm thấy ánh mắt của cậu thật sự không đủ dùng:

“Không phải anh đang ở cùng một chỗ với chị dâu sao? Hạnh phúc nhiệt tình này còn chưa đi qua, nhị thiếu đã hỏi con gái nhà người khác?”

Cậu đương nhiên không tin nhị thiếu là người nhanh chóng thay lòng đổi dạ, dễ dàng di tình biệt luyện, nhưng hành động này không phải rất quý dị hay sao?

“Đừng lo, ông đây muốn tìm một bức bình phong. Nếu không, không có cách nào kết giao với chị dâu cậu.”

Quay qua đây đầu của tên đàn em đi, Nam Thế Dương truyền tờ giấy lên phía trên, truyền cho đưa em ngồi đằng trước.

Đưa em ngồi đằng trước, là người nhờ quan hệ đưa Văn Đình Tâm vào trường học, sau đó thay Nam Thế Dương đi đổi giải thưởng vé số, cũng là người thường hay bày mưu tính kế nhất...

Lần đầu tiên Văn Đình Tâm tới tìm Nam Thế Dương, cũng do cậu ta tiếp đón.

Người này, Văn Đình Tâm rất có ấn tượng, Cha cậu là chủ tịch trong giới chính trị thành phố, \$LangQuen%\$ trong độ tuổi còn đi học, mạng lưới quan hệ xã giao của cậu cũng rất lớn.

Nhận được tờ giấy của Nam Thế Dương, ánh mắt cậu ta lưu chuyển, sau đó lập tức viết lại câu trả lời: Được, nhị thiếu! Tôi nhất định sẽ giới thiệu người đáng tin cậy cho cậu.

Thu tờ giấy lại, khoe miệng Nam Thế Dương nâng lên đường cong đẹp, giống như mọi chuyện giao cho cậu ta, vô cùng yên tâm.

“Nhị thiếu, trong hồ lô của anh muốn bán cái gì vậy?”

Đàn em ngồi bên cạnh tuy xem không hiểu, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở:

“Nhờ cậu ta tìm con gái không đáng tin. Bình thường cậu ta rất hoa tâm, bạn gái thay đổi liên tục, chơi chán ở trường lại chơi tiếp ở bên ngoài. Nói không chừng sẽ giới thiệu cho anh cô gái khó chơi nào đó, đến lúc anh muốn bỏ cũng không bỏ được.”

Vừa mới dứt lời, đàn em ngồi phía trên lập tức cảm quyền vỗ đập qua đây, tức giận nói:

“Núp ở sau lưng nói xấu người khác. Nhân phẩm của tôi rất tốt có được không!”

Cố gắng dùng lực nhẹ, giọng nói nhỏ nhẹ giáo huấn tên kia, thầy giáo giảng bài phía trên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tên đàn em sau khi bị đập, dòi đầu qua một bên trốn không nói. Lúc này đưa em ngồi phía trước mới quay qua nói với Nam Thế Dương.

“Nhị thiếu yên tâm! Em nhất định sẽ giới thiệu cho anh một cô nhóc đáng tin cậy! Anh tin em không?”

Vỗ ngực đảm bảo, về mặt tên kia đứng đắn: “Dựa vào năng lực nhà em, sao lại không tìm được cô gái nào tốt, nếu thật sự không tìm được, để cho em gái em đến làm cũng được.”

Khinh thường nhìn về phía cậu ta, Nam Thế Dương rồi rầm một lúc rồi nói:

“Tôi chỉ muốn đối phó với ông nội, tìm một cô gái an toàn chút, giá tiền tùy ý, an toàn là trên hết!”

“Không thành vấn đề! Có cần phải là tiểu thư danh môn không?”

“Nếu cậu tìm được càng tốt, đó là dạng con gái ông nội tôi muốn chọn.”

Suy nghĩ một chút, Nam Thế Dương ngoắc ngoắc tay, để cho cậu ta quay người lại gần:

“Hôm nay đợi tin của tôi, tôi sẽ gửi cho cậu các ứng cử viên của ông nội tôi, cậu chọn một người an toàn nhất, liên hệ với cô ta, sau đó tôi sẽ xem cậu tuyển chọn người như thế nào.”

“Được, không thành vấn đề! Tuyệt đối sẽ chọn cho nhị thiếu một người an toàn không có bất cứ uy hiếp gì.”

Trịnh trọng bảo đảm, trước khi quay người lại về đúng vị trí của mình, cậu ta cầm cuốn vở đập vào đầu tên đàn em nói lung tung vừa rồi:

“Để cho tên nhóc cậu nói lung tung, chờ lúc nữa tôi sẽ chinh cậu!”

Ôm đầu, tên đàn em chờ cho cậu ta quay lên hẳn, lại ngồi đến gần Nam Thế Dương muốn nói gì đó.

Nào biết, đằng trước có một ánh mắt muốn giết người phóng tới.

“Được rồi, đừng làm loạn nữa.”

Nhìn không được, Nam Thế Dương đưa tay ngăn hai người họ lại:

“Đây là chuyện lớn rất quan trọng đối với tôi. Hai cậu chú ý cho tôi.” Muốn lừa được ông nội, đâu phải chỉ cần đơn giản như vậy.

Nhất định phải chọn người mà ông nội sắp xếp, phải để cho ông nội nhận được điện thoại thỏa đáng của đối phương, phải lừa gạt dụ dỗ ông nội hoàn toàn không lo lắng nữa, anh mới có tự do đi tìm Văn Đình Tâm được.

Giống như chú ba nói tùy tiện tìm một người kết giao để ứng phó, Nam Thế Dương cảm thấy quá đơn giản rồi.

Nếu muốn nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả cả đời an nhàn), nhất định phải tìm được một người bạn gái danh nghĩa thích hợp, an toàn, dễ đối phó, tốt nhất là theo nhu cầu...

Như thế anh nghĩ ông nội sẽ không còn ngăn cản anh nữa.

Ý nghĩ này của Nam Thế Dương phải mất suốt cả đêm qua mới suy nghĩ được.

Tuy chi trị được phần ngọn không trị được phần gốc, nhưng đổi lại an tĩnh một lúc cũng không thành vấn đề.

Nói thật, anh muốn dọn đồ trực tiếp đến nhà Văn Đình Tâm, vĩnh viễn sống chung ở đó.

Vì vuron đến mục đích này, Nam Thế Dương cảm thấy bản thân cần phải vứt bỏ một số nguyên tắc của bản thân...

“Nhị thiếu, anh tìm bạn gái, chị dâu có biết không?” Đàn em bên cạnh tìm đường chết hỏi.

“Không thể để cho ấy biết.”

“Nếu lỡ như biết?” Lại gần thêm một bước, đàn em tiếp tục nói:

“Chị dâu nổi giận, hoặc nói chia tay với anh thì sao?”

“Như vậy, phải làm sao...?”

bbs..cn LăngQuên- DienDanLeQuyDon bbs..cn

Trên thực tế, khi Nam Thế Dương đang tính toán ông cụ, ông cụ vẫn luôn ở trong Nam gia vắt óc suy nghĩ tính toán chặt đứt ý nghĩ trong đầu anh.

Ông cụ ngồi trên ghế sofa phòng khách, trên tay luân chuyển hai quả cầu, đôi lông mày nhíu chặt căng thẳng.

“Lão gia, ngày hôm qua nhị thiếu lại qua đêm ở trong nhà của Văn Đình Tâm nữa rồi. Mà người chúng ta đi theo dõi nhà Văn Đình Tâm, trong nhà không chỉ có mình nhị thiếu, còn phát hiện thêm một người khác nữa.”

Người hầu thân cận bên cạnh xoa bóp hai vai ông cụ, chậm rãi nói.

“Là ai?”

Người hầu do dự một lúc, cuối cùng vẫn trả lời:

“Là tam gia.”

Nên biết, bắt đầu từ khi Nam Cảnh Sơn rời bỏ Nam gia, lão gia đã ra lệnh không cho phép bất cứ ai trong Nam gia nhắc đến tên tam gia nữa.

Nhiều năm trôi qua như vậy, ngoài Nam Thế Dương, trong nhà vẫn không có ai dám nhắc đến Nam Cảnh Sơn.

Bây giờ bỗng nghe thấy xưng hô “Tam gia” này, ông cụ không kịp phản ứng.

“Không biết Văn Đình Tâm làm sao gặp được tam gia, nhưng mà giống như Văn Đình Tâm giúp đỡ và thu nhận tam gia. Tiểu nhân suy đoán, sở dĩ nhị thiếu che chở cho cô nhóc kia, tình nguyện vì cô ta chống đối lão gia, nói không chừng có liên quan đến tam gia.”

Người hầu bên cạnh ông cụ không ngừng phân tích bên tai:

“Lão gia cũng biết, nhị thiếu luôn nhớ về tam gia, nhiều năm trôi qua chưa từng thay đổi. Cho nên bây giờ nhị thiếu không thể rời bỏ cô nhóc Văn Đình Tâm, nói không chính xác có thể vì lý do này.”

“Như vậy sao?”

Hơi nghiêng đầu, ông cụ nghe theo lời nói của người hầu suy tư lại một lần, bỗng cảm thấy cũng có đạo lý.

“Từ khi nào lão tam gia lại cùng với cô nhóc kia? Có tra được chưa?”

“Chuyện này, tiểu nhân vẫn còn chưa tra ra. Vậy để tiểu nhân lập tức phân phó xuống dưới, để đi điều tra chuyện này thêm một lần nữa.”

Khom người trả lời, đề nghị của ông nhanh chóng được ông cụ đồng ý.

Người hầu lui lại về phía sau vài bước, trò chuyện với một thuộc hạ khác, nhỏ giọng giao phó:

“Đi điều tra Văn Đình Tâm làm sao quen biết với tam gia, ngay bây giờ.”

Người hầu ở phía sau hung dữ ra lệnh, ông cụ ngồi ở phía trước lại thờ dài.

Cuối cùng thờ dài vì cái gì, ông cụ cũng không rõ nữa.

Có thể do nghe được cái xưng hô “Tam gia” này, dẫn đến nhiều hồi ức?

Mười mấy năm về trước, cái ngày mà ông tuyên bố sẽ giao chức vị gia chủ Nam gia cho tam gia, chuyện khiến cả đời ông không bao giờ quên được.

Khi đó, ông cũng đã hơn năm mươi tuổi, đều muốn bồi dưỡng tốt cho lão tam, sau đó lại buông tay mặc kệ, để cho chính mình sống được những ngày tháng thanh nhàn.

Đương nhiên, ông có một đoạn thời gian sống thanh nhàn này. Nhìn đám con cháu có đời sau của mình, ông làm một người trưởng bối vô cùng thỏa mãn, vô cùng vui vẻ.

Có thể nói trong cuộc sống có một điều bất mãn chính là cô dâu của lão tam đến từng nông thôn kia.

Ài...

Nghĩ lại, cuộc sống lúc đó chỉ có một chút xú bắt mắt, kỳ thật ông vẫn có thể nhẫn nhịn cho qua được.

Đều trách ông vẫn không nhịn được, thường xuyên gây khó dễ con dâu nông thôn kia, mới khiến cho cô ta mỗi khi đứa nhỏ đến kì nghỉ đông và nghỉ hè đều trở về nhà trước kia.

Nếu nhưng không phải không chịu nổi, cũng sẽ không vứt bỏ đứa nhỏ, lão tam cũng sẽ không vì đứa nhỏ mà bỏ luôn vị trí gia chủ Nam gia...

Ài...

Nghĩ lại, vị trí gia chủ của lão tam vẫn là do ông dồn ép.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, ông phải khiến cho lão tam lựa chọn giữa vị trí gia chủ và đứa nhỏ. Ông cũng biết lão tam nhất định sẽ chọn đứa nhỏ, nhưng ông cũng không lùi bước, cứ như vậy trở mặt nhìn lão tam kí hiệp định từ bỏ gia sản. Sau đó nhìn lão tam thu xếp hành lý bỏ nhà ra đi...

Ài....

Nghĩ lại, giáo dục Nam Thế Dương như bây giờ, nhất định là do ông...

Tính tình của tên nhóc Thế Dương giống với lão tam, có một số mặt khiến cho ông vô cùng chán ghét.

Giống như ánh mắt đó, giống như sự mạnh mẽ kịch liệt đó...

Ài...

Dù sao nghe được tin lão tam cùng với tên nhóc ở chung với nhau, ông vẫn không thể thôi thờ dài từng tiếng nhỏ.

Đều là hai người ông xem trọng, đều có tính cách khó quản thúc giống nhau, đều theo đuổi hai người phụ nữ khó ưa giống nhau...

Hai người bọn họ ở chung với nhau, trong lòng ông cụ một chút cũng không vui nổi.

Không cần nghĩ cũng biết, nếu ông lại đi tìm Văn Đình Tâm, lão tam nhất định sẽ đến!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 102: Vứt Bỏ Nguyên Tắc, Đấu Trí Với Ông Cụ! 2

“Lão gia, đã phân phó xuống dưới.”

Người hầu ngắt điện thoại bước lại, mở miệng bấm báo cắt đứt dòng suy nghĩ của ông.

“Lão tam kia...” Dừng lại một chút, ông cụ vỗ vỗ bả vai, người hầu nhanh chóng đi lại xoa bóp.

“Lão tam kia, chắc bây giờ vẫn hồ đồ không tốt hả?”

Tuy chính ông cũng biết Nam Cảnh Sơn đã ngu ngốc ra thành cái dạng gì rồi, nhưng nếu không hỏi ra câu này, trong lòng vẫn cứ bồn chồn không yên.

“Lão gia, tiểu nhân không biết rõ.”

Người hầu rất thông minh, tránh đi vấn đề này.

“Tiểu nhân chỉ nghe cấp dưới báo cáo lại, lúc tam gia ở trong nhà Văn Đình Tâm, nhìn qua tình thần vẫn nhanh nhẹn hoạt bát. Chỉ vì bị thương ở chân, cho nên trước mắt đang ngồi xe lăn.”

Quanh năm suốt tháng lưu lạc, trên người có vết thương cũng bình thường. Ông cụ không cảm thấy có chỗ nào kỳ quái.

“Lão gia, có muốn tiểu nhân đi tìm tam gia không, nói tam gia cách xa Văn Đình Tâm, tránh bị cô ta lợi dụng?”

“Thôi đi. Lão tam là người không phải ông nói là được.”

Khẽ nhắm nửa con mắt, người hầu mát-xa dùng lực vừa phải, khiến cho ông vô cùng thoải mái.

“Con bé kia nuôi lão tam cũng được, miễn cho lão tam suốt ngày chạy loạn, khiến cho bản thân không khác gì một tên ăn mày.”

“Nhưng mà thừa lão gia, nếu cứ để tam tiếp tục nán lại ở đó mà nói, nhị thiếu vẫn tiếp tục chạy tới đó như cũ. Vậy không phải đúng ý của con bé Văn Đình Tâm gian xảo đó sao?” Người hầu nhỏ giọng nhắc nhở.

“Thằng nhóc thối Thế Dương không thể tiếp tục chạy qua bên đó. Mặc kệ là lão tam, hay là con nhóc đó đều không có quan hệ gì với nó, nó không có lý do gì tiếp tục qua đó. Hơn nữa, ngày hôm qua Thế Dương vì con nhóc đó đánh A Kiều bị thương, lần này, tôi nhất định quản giáo nó thật tốt!”

Mở mắt ra, nét mặt và giọng nói ông cụ nghiêm khắc: “Cho người đi đến trường học chặn nó lại, hôm nay sau khi đón nó về trực tiếp cho vào phòng khóa lại, không cho nó ra khỏi cửa vài ngày.”

“Được, lão gia. Tiểu nhân lập tức phân phó xuống dưới.”

Gật đầu trả lời, người hầu lùi về sau hai bước, lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện.

Trong thời gian đó, ông cụ lại bắt đầu cảm thán.

Nghĩ lại Nam Thế Dương đã đi theo ông mười mấy năm, cũng tốn không ít tâm huyết ông bồi dưỡng thành tài.

Đợi anh kết thúc việc học ở trường, sau đó sẽ đem gia tộc truyền cho anh!

Nào biết từ đâu chui ra một con bé nhà quê, mê hoặc khiến anh thất điên bát đảo, điên đảo thần hồn.

Tình huống này, giống với lão tam.

Ông cụ sợ mọi chuyện phát sinh giống như chuyện của lão tam, không cẩn thận đứa nhỏ bị lừa gạt mất rồi. Lãng ##Quên

Dù sao con bé nhà nghèo bước vào cửa, xảy ra bao nhiêu chuyện phiền toái ông đều biết rõ ràng.

Cho nên đối với Nam Thế Dương, ông cảm thấy không thể tiếp tục nuông chiều nữa.

Cho dù chuyện đó khiến cho quan hệ giữa hai ông cháu xấu đi, ông cũng phải ngăn chặn tâm tư bất chính của con bé đó!

Người đứng đầu một gia tộc không dễ làm, lại không có ai có thể hiểu được!

“Lão gia, đã phân phó xuống dưới, tan học sẽ đưa nhị thiếu trở về.” Nghe điện thoại xong, người hầu quay trở lại.

Đưa tay tiếp tục xoa bóp vai cho ông, người hầu mở miệng tiếp tục nói:

“Lão gia, xế chiều đi đón nhị thiếu, lỡ như nhị thiếu không nghe theo thì sao? Tôi nghe cấp dưới nói nhị thiếu cùng với con bé kia tay trong tay nhau bước vào cổng trường, sợ là sẽ không nghe lời.”

“Không nghe cứ cứng rắn với nó. Việc này không cần phải nhân nhượng.”

“Vâng, lão gia.”

Không ai có thể biết, hai ông cháu từng người đang tính kế lẫn nhau. Trong ngày hôm nay, cả hai người đều chuẩn bị việc để làm, dĩ nhiên chờ đến buổi tối, đối chiến trực tiếp trong nhà!

Nghe nói nhóc con vô cùng phối hợp, về nhà, trên đường đi không có bất cứ phản kháng nào, khiến ông cụ khó tránh khỏi kinh ngạc.

Sau đó, Nam Thế Dương về đến nhà, ông cụ cũng gặp mặt nói chuyện, sai người trực tiếp đưa anh về phòng.

Sở dĩ ông cụ tránh không gặp mặt anh, thực ra cố ý tránh xung đột với nhóc con, nếu muốn nhẫn tâm, vậy nhất định không được nhìn tới thằng nhóc, nếu không lại mềm lòng gì gì đó vẫn không tránh khỏi.

Nào biết, ông cụ tránh không gặp mặt, Nam Thế Dương ngược lại cho người tìm tới ông cụ.

Lúc người hầu truyền lời đến, ông cụ vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

Dù sao, tính tình thằng nhóc giống ông đều rất dễ nổi nóng, không có ồn ào, ngược lại còn muốn nói chuyện đằng hoàng, cũng nói rõ thằng nhóc có thay đổi ý nghĩ.

Dừng gậy, ông cụ đi về phía phòng Nam Thế Dương.

Khi đó ở trong phòng, Nam Thế Dương đang nghiêm túc ngồi trên bàn làm bài tập, nhìn qua vô cùng chăm chú.

Sau khi ông cụ đi vào, anh cũng không ngẩng đầu lên nhìn, chuyên tâm làm bài tập của mình.

“Nhóc con thôi, tìm ta có chuyện gì?” Nghiêm mặt, giọng điệu nghiêm trang, lúc từng bước đi đến gần Nam Thế Dương, ông cụ cố tình bày cho bản thân tư thái kiêu ngạo, sợ bị anh dắt mũi đi.

Tay dừng bút lại, Nam Thế Dương quay đầu về phía anh, tay vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh nói:

“Ông nội, lại đây ngồi.”

Nhướng cao lông mày, thái độ của thằng nhóc thôi này khiến cho ông không hiểu được.

Nghe lời đi đến ngồi xuống, ông cụ khinh thường nhìn về phía anh, gương mặt già cúi xuống, nhìn qua khiến cho người ta sợ hãi.

“Ông nội, con có lời muốn nói với ông.” Để bút trong tay xuống, về mặt Nam Thế Dương nghiêm túc nhìn về phía ông cụ:

“Trước lúc con nói, ông phải đồng ý với con, mặc kệ con nói gì, ông cũng không được tức giận.” “Làm trò, nên giận ông đây vẫn cứ giận!” Xua tay cụ tuyệt, về mặt ông cụ càng kéo dài hơn.

“Sao mày lại đánh phòng ngựa ông đây, nghe được chuyện không tốt, ông vẫn cứ tức giận! Cho dù không tức giận, cũng phải sắp xếp được!”

Nhìn qua thái độ của ông cụ vô cùng cứng rắn, giống như chứng minh quyết tâm của ông.

Loại biểu hiện này, thật khiến cho người ta khó có thể không chế được.

“Được rồi, ông nội. Trước khi con nói, ông nội có muốn ăn dưa hấu trước không?”

“Đừng có nói qua chuyện khác.”

Vung tay lên, trực tiếp từ chối: “Muốn nói gì thì nói, ấp a ấp úng không phải là tác phong đàn ông của mày.”

Lại còn muốn lấy dưa hấu đến làm qua loa tặc trách với ông, kỹ xảo vụng về này rõ là... Đủ rồi đó!

“Được, con bắt đầu nói đây!”

Xoay người lại, Nam Thế Dương nâng mắt nhìn thẳng chống lại ông cụ:

“Con muốn chuyển đến nhà của Văn Đình Tâm.”

“Mày...” Suýt chút nữa bị tức giận xông lên đầu, nhưng nghĩ lại thằng nhóc có thể nói ra chuyện này một cách đứng đắn, nhất định còn có đoạn phía sau nữa.

Kìm nén lửa giận, xiết chặt cây gậy, ông liếc xéo anh một cái:

“Không cho phép!”

“Chú ba đang ở trong nhà Văn Đình Tâm, con đã đồng ý với chú ba, muốn qua đó ở cùng với chú.” Lý do suy nghĩ cũng rất đầy đủ trọn vẹn.

Lấy chú ba ra nói chuyện, đoán được ông cụ cũng khó phát tác. Nhưng chuyện này về sau để cho chú ba biết nằm cũng trúng đạn mà nói, cũng khó chịu một lúc lâu.

“Mày với chú ba mày có quan hệ gì, chính mày muốn tán gái, đừng có lấy lý do chú ba mày vào đây!” Ông cụ không đồng ý, trực tiếp gạt bỏ.

Bày ra một bộ mặt nghiêm khắc, vẻ mặt của ông cụ không có lúc nào buông lỏng, rõ ràng đã có chuẩn bị mà đến.

Nam Thế Dương biết, trận thay đổi tư tưởng này của anh không dễ làm. Không tệ, anh đã chuẩn bị cả hai tay!

“Ông nội, ngày hôm qua con đã đánh Nam Dư Kiều.” Dựa người ra phía sau ghế, (%\$lê_43quý\$*&đôn\$#@ hai tay để dưới tròn tránh: “Bởi vì Nam Dư Kiều có tâm tư với Văn Đình Tâm, con tức giận.”

Mặt ông cụ nhăn lại, ông cụ không thể hiểu được ý thẳng nhóc thối này muốn nói gì. ...

Muốn ngà bài với ông? Lần này thật sự nhìn trúng con nhóc đó rồi.

Tình huống có chút không giống? Nếu là trước đây, nó nhất định sẽ ồn ào ầm ĩ, sẽ đảm bảo, cũng chưa từng thừa nhận mình thích con nhóc đó, bây giờ thừa nhận, vậy không phải là. ...

“Sau khi đánh xong vẫn chưa hết giận, con lại đi tìm Văn Đình Tâm.”

Nâng mắt liếc nhìn ông cụ một cái, thấy ông không nói lời nào, Nam Thế Dương tiếp tục nói:

“Con muốn Văn Đình Tâm vì con mà giữ khoảng cách với Nam Dư Kiều, nhưng cô ấy không đồng ý. Cô ấy nói con không có quyền ngăn cản cô ấy kết bạn với người khác.”

Nói loạn một mớ hỗn độn, muốn cho ông cụ an tâm.

Chỉ khiến cho ông cụ an tâm, anh mới có cơ hội.

Đương nhiên, những lời nói bây giờ tuyệt đối không được để cho Văn Đình Tâm biết. ...

“Cho nên. ...” Nhìn vẻ mặt anh cô đơn, đáng đáp thăm bại, ông cụ không hiểu sao cảm thấy hết giận: “Con vì con bé đã thương người trong nhà, náo loạn một trận bỏ nhà đi, làm hại ông đây tìm kiếm một ngày trời. Kết quả cuối cùng, con bé kia vẫn không đồng ý tình cảm của con?”

“Ừ.” Giọng nói có ý buồn phiền, khiến cho chính mình càng ra vẻ mất mát.

“Đáng đời thằng nhóc nhà mày!”

Quả nhiên, ông cụ liền thu lại vẻ mặt nghiêm khắc, ngược lại đối với anh mù quáng lần này lên tiếng can ngăn:

“Ông đã sớm cảnh cáo mày rồi, cái loại con bé không tìm không phổi đó, thấy nhìn người nào thích hợp liền nín chặt người không buông. Mày nói mày đặt tình cảm lên loại người như con bé vậy, đến lúc gây ra đại họa, ông đây tuyệt đối không nhìn đến mày!”

Bây giờ tất nhiên vô cùng phù hợp bỏ đá xuống giếng. Thừa dịp anh thất vọng với Văn Đình Tâm, ông cụ muốn nhanh chóng công kích, để cho anh triệt để vứt bỏ Văn Đình Tâm!

“Ông nội, Văn Đình Tâm không phải loại người như vậy.” Yếu ớt phản bác lại một câu, Nam Thế Dương cúi đầu xuống không nhìn ông cụ, thấp giọng lải nhải:

“Từ đầu đến cuối người ta đã không thích con, chỉ tại con tự mình đa tình, cho nên chuyện này cô ấy không có sai.”

“Bây giờ mày nghĩ rõ được như vậy. Sớm nên nghĩ như thế có biết không? Trước đó giống như một người ngu ngốc, nhất định phải thay con bé kia trút giận, kết quả người ta không có một chút hứng thú nào với mày. Nhóc con, mày quả thật đã lau mắt sạch, đừng giống như chú ba của mày, hạ thấp ánh mắt theo đuổi một con bé nhà nghèo, theo đuổi đến mức ngay cả tôn nghiêm của bản thân cũng vứt bỏ.” Ông cụ tiếp tục khuyên bảo Nam Thế Dương.

“Năm đó chú ba mày cũng giống mày như bây giờ. Khi đó đi học gặp một con bé nhà nghèo, mà lúc đó nó là một người nổi tiếng trong trường học! Chậc chậc ài. ...”

Lắc đầu tiếc nuối, giọng nói mang theo mấy phần ghét bỏ: “Rõ là hạ thấp bản thân theo đuổi lại hại cả đời người! Mày xem chú ba bây giờ của mày đi, mày còn muốn đi theo vết xe đổ của nó sao?”

“Ông nội, chú ba không có bất lực như ông nói. Cũng không liên quan đến mẹ ba, chú ba trở thành như bây giờ, có quan hệ rất lớn với con.” Lên tiếng cãi lại, nói đến chuyện của chú ba, đôi mắt Nam Thế Dương hiện lên sự kiên định vô cùng rõ ràng.

“Có quan hệ gì với mày, mày lúc đó chỉ là một tên nhóc con, mọi chuyện đều là lỗi của người lớn!” Gõ gõ cây gậy xuống nền nhà vang ra tiếng, cảm xúc ông cụ kích động:

“Nếu không phải do cô ta dẫn mày cùng với em mày đi về vùng thôn quê đó nghỉ hè, sao có thể gặp phải bọn buôn người, sao có thể xảy ra những chuyện tiếp đó, tất cả đều tại cô ta...”

“Không phải lỗi của mẹ ba, là lỗi của con! Con đã nói rồi, lúc đó con tận mắt nhìn thấy em trai bị bắt đi!” Nâng cao giọng nói, giống như đang chìm dần với quá khứ.

“Là do người phụ nữ kia! Là người phụ nữ dẫn con trở lại, là do người phụ nữ đó ném con đi, là do người phụ nữ đó!”

Vốn không nghĩ tranh luận với ông cụ những chuyện này, nhưng khi trọng tâm câu chuyện dẫn đến đây, có chút tức giận vẫn không nhịn được.

Gia đình chú ba, một nhà ba người, đều bị anh hủy!

Tuy anh không biết rõ nguyên nhân trong đó, nhưng anh biết rõ, cho dù là em trai anh, hay là chú ba, đều bị anh liên lụy. Kết quả đi qua bao nhiêu năm, #LangQuen%\$LQĐ*\$ chú ba phiêu bạt ở bên ngoài, anh lại trở thành bảo bối của ông cụ.

Chú ba không có trách anh, ngược lại đối xử với anh trước sau như một.

Ông cụ không có quyền lợi trách cứ chú ba hay là mẹ ba, đôi vợ chồng đó, gia đình đó, chân chính bị hủy trong tay ai, anh biết rất rõ!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Vứt Bỏ Nguyên Tắc, Đấu Trí Với Ông Cụ! 3

“Được rồi! Không nói đến chuyện này nữa!”

Lúc này ông cụ lại thay đổi sắc mặt, giống như không muốn tiếp tục nhắc đến vấn đề này nữa, không muốn nói đến người không cần quan tâm đến.

“Chuyện của chú ba mày do chính nó quyết định. Không phải chuyện mày có thể quản được. Chuyện này...”

Chuyện này dù sao cũng là ân oán của đời trước.

Không muốn lại nói đến đề tài này nữa, ông cụ cũng không nhắc nhở sâu thêm, bỗng chốc trở nên im lặng.

Một lúc lâu sau, Nam Thế Dương mới từ từ mở miệng:

“Con mặc kệ thế nào, chú ba đã trở lại. Con muốn ở cùng với chú ba. Con muốn thay em họ gánh vác trách nhiệm. Con không thể nào lại để cho chú ba tiếp tục lưu lạc bên ngoài nữa. ”

Ông cụ ngược lại không nghĩ tới Nam Thế Dương biết chuyện lão tam lưu lạc bên ngoài.

Nhiều năm qua, ông là người rõ nhất tình huống của lão tam. Nhưng cho dù biết rõ, việc ông cụ có thể làm cũng chỉ bí mật giúp đỡ, không thể để người trong nhà biết được những chuyện của lão tam. Nhất là không cho Nam Thế Dương biết.

Chuyện của lão tam đối với thằng nhóc xấu xa này mà nói, đều là chuyện lớn.

Giống như hiện tại, biết được tình huống của lão tam, tính nết thằng nhóc xấu xa này so với con nhóc Văn Đình Tâm đều ngang ngược cứng đầu như nhau.

“Chú ba mày đã không còn là người của Nam gia. Năm đó nó cố ý rời khỏi Nam gia, là nó không muốn ở lại vì mày, mà nó muốn tự mình đi tìm đứa con trai của mình hơn.”

“Không phải vậy! Là con cầu xin chú ba đi tìm em trai, con hi vọng em ấy có thể trở về! Chú ba...”

Dừng lại hít một hơi dài, trong khoảng thời gian ngắn, đủ loại chua xót dâng lên, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào:

“Chú ba là người chú tốt, con vẫn luôn xem chú ấy như chính ba ruột của mình.”

Ấn tượng đối với chú ba chỉ dừng lại khi còn rất nhỏ, nhưng đoạn thời gian đó đã đủ khiến cho anh sùng bái người đàn ông này cả đời.

Anh không có ba, chỉ có một người mẹ vô tâm thờ ơ hững hờ với anh, lúc người mẹ vô tâm bỏ anh mà đi, là một nhà chú ba tiếp nhận anh.

Cho dù là chú ba hay mẹ ba, hay là đứa em họ chỉ thua anh vài tháng, đều đối xử với anh như người một nhà.

Đến kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, mọi ba sẽ dẫn anh và em họ về thôn, chuyện này đã được chú ba đặc biệt cho phép, cũng là những ngày tháng mà anh và em mong đợi nhất.

Cho đến bây giờ, Nam Thế Dương vẫn còn nhớ rõ mọi chuyện. Lãng lãng Quên lúc đó em họ anh đã hào hứng thích thú muốn dẫn anh đi ngoài đồng ruộng khoai, đi lội ruộng bắt cá, đi lên núi đốn củi, còn có đi theo đàn trâu bò chơi đùa một chỗ...

Người một nhà này trong cảm nhận của anh vô cùng chân thật, vô cùng hoàn mỹ, Nam Thế Dương tuyệt đối không thể nghe ông cụ nói xấu bất kỳ người nào.

Đương nhiên, ông cụ cũng biết tầm quan trọng của Nam Cảnh Sơn đối với Nam Thế Dương, đề tài này, thật sự không muốn nhắc đến.

“Ông biết mày thích ở chung một nhà với lão tam?” Liếc mắt qua, ông cụ tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh:

“Nhưng lão tam không còn là người nhà chúng ta. Mày muốn sống chung một chỗ với nó, người trong nhà sẽ nói như thế nào?”

“Ông nội, ông sẽ để những người khác sao?” Dò xét nhìn lên, Nam Thế Dương híp con mắt bức ép càng gần:

“Không phải ông vẫn thường không để ý lời nói và ánh mắt của người khác sao? Trong nhà chúng ta, quy củ còn không phải do ông đặt? Cho dù muốn thay đổi quy củ, đối với ông mà nói còn phải là chuyện đơn giản sao?”

Tác phong của ông cụ đúng là như vậy không sai...

Bị anh nói không được tự nhiên, ông cụ giờ trò ngang ngược:

“Tóm lại ông đây không cho phép mày ở trong nhà Văn Đình Tâm. Cho dù vì lão tam cũng không được! Chỉ cần mày còn có tình ý với con nhóc Văn Đình Tâm, cũng đừng nghĩ muốn gặp mặt hay lui tới với con nhóc đó.”

Xét đến cùng, ngọn nguồn mọi chuyện đều xuất phát từ trên người Văn Đình Tâm, nhắc đến Nam Cảnh Sơn, ông cũng quên mất.

“Nếu nhưng con nói, con buông tay Văn Đình Tâm thì sao?”

Vừa dứt lời, ông cụ nhướng một bên mày, liếc mắt qua.

“Ông nội, Văn Đình Tâm thu nhập và giúp đỡ chú ba, chú ba không chịu theo con cũng không chịu về nhà. Cho nên con mới muốn chuyển qua đó ở.”

Đối với ông cụ, Nam Thế Dương không thuận theo tiếp tục nói:

“Nhưng lần này, con đảm bảo với ông, con đã hết hi vọng đối với Văn Đình Tâm rồi.”

Đương nhiên, lời bảo đảm này của anh hoàn toàn không phải thật.

Ngoài miệng nói thế, trong lòng anh nói ngàn lời xin lỗi với Nam Cảnh Sơn và Văn Đình Tâm.

Vì đối phó với ông nội, nhắc tới Nam Cảnh Sơn, hạ thấp Văn Đình Tâm, trong lòng anh cũng vô cùng áy náy.

Nhưng đôi khi, sức lực của anh còn chưa đủ để chống đối ông cụ, nên phải bắt buộc đi bỏ đi một số quy tắc.

“Ông đây tin mày, mới là thằng ngốc!”

Ngẩng đầu, cảm gậy gõ vào trán anh một cái, ông cụ nói lớn:

“Muốn lấy chú ba mày ra nguy trang để được ở một chỗ với con nhóc kia. Thằng nhóc xấu xa, chút tâm tư đó của mày ông còn không nhìn ra được sao?”

Tay giờ lên xoa xoa cái trán đau, Nam Thế Dương bày ra vẻ mặt vô cùng ủy khuất:

“Vậy phải làm thế nào ông mới tin con? Chẳng lẽ ông có biện pháp khuyên chú ba về nhà sao? Nếu chú ba đồng ý về nhà, con cũng sẽ không chuyển ra ngoài nữa.”

“Thằng nhóc thôi, mày chinh ông à!”

Vén tay áo lên, ông cụ giơ tay muốn đánh người:

“Mày biết rõ chú ba mày không có khả năng về nhà, cũng biết ông đây không có khả năng cho nó về. Bây giờ đang uy hiếp ông hay đang ép ông mày hả?”

“Con không có uy hiếp cũng không ép ông nội gì cả, dùng sao con muốn chuyển đến chỗ ở của chú ba. Nếu ông nội lo lắng con với Văn Đình Tâm có

chuyện gì, ông sắp xếp người xem mắt cho con đi.”

Ôm đầu quay lại, Nam Thế Dương đầy oán niệm nói nhỏ:

“Con đã nghĩ đến, nếu Văn Đình Tâm đã không để ý đến con kết giao bạn bè với người khác, không có lý do gì con lại không.”

Nói đến đây, ánh mắt chợt nhấp nháy, trong đầu vẫn không ngừng áy náy với Văn Đình Tâm.

Tuyệt đối chỉ vì muốn đối phó với ông nội, chỉ là giả dối mà thôi!

“Thật sao?”

Nhướng cao lông mày, ánh mắt ông cụ mang theo vẻ xem thường để sát lại:

“Mày nghĩ thông suốt rồi?”

“Đương nhiên, con vẫn chán ghét con gái như cũ. Nhưng con cũng muốn thử một lần, xem xem có thay đổi suy nghĩ này được hay không? Nếu không, dĩ nhiên lần sau nếu Văn Đình Tâm thật sự kết giao với bạn trai khác, con nhất định sẽ chém chết tên đó.”

Nửa câu nói sau, tuyệt đối là nói thật.

“Cho nên, bây giờ thằng nhóc mày đang đề nghị với ông muốn đi xem mắt?”

Lặp lại một lần nữa, ông cụ đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai:

“Nói lại lần nữa xem, mày muốn xem mắt?”

“Không, không được sao?”

Đầu rụt rụt về phía sau, Nam Thế Dương nói tiếp:

“Không thử một lần, làm sao biết được có phải con thật sự chán ghét con gái. Nói không chừng, bởi vì con chưa từng tiếp xúc với con gái, cho nên mới có cảm giác thích Văn Đình Tâm...A!”

Cho dù nói dối, lời này nói ra cũng vô cùng lo lắng.

Thích Văn Đình Tâm là lẽ tự nhiên, mới không phải bởi vì chưa tiếp xúc với con gái giống lý do cầu thả lừa gạt kia!

“A, đã vậy còn nghĩ thông suốt rồi à?” Không thể tin được.

“Cho nên, con sẽ đi xem mắt. Nhưng con cũng sẽ dọn đến ở nhà của Văn Đình Tâm. Gần đây chú ba bị thương ở chân, cần người chăm sóc.”

Những lời này vừa nói xong, khóe miệng ông cụ liền kéo xuống.

Nói hồi lâu, thằng nhóc thối này còn không phải suy nghĩ đổi điều kiện này.

Nhưng điều kiện này, ông cụ cảm thấy rất có khả năng.

Thằng nhóc thối đồng ý đi xem mắt, tuyệt đối tốt hơn nhốt nó ở trong phòng, để cho nó tương tư thành bệnh cũng không tốt...

Bây giờ trong lòng thằng nhóc không chỉ nhớ mỗi con nhóc đó thôi, lão tam cũng là chuyện nó nhớ trong lòng.

Nếu thật sự nhốt thằng nhóc ở trong phòng, đến lúc đó bị kiềm nén thành tật xấu gì, hay khiến cho nó càng hận ông hơn, đều không tốt.

Mà thái độ của thằng nhóc bây giờ xem như cũng tốt, giống như hi vọng tìm một cô gái để cân bằng tâm tình của bản thân.

Dưới tình huống này ông sắp xếp cô gái cho nó vẫn tốt hơn ông cứng rắn nhốt người đến bên cạnh nó.

Cân nhắc lợi hại trước sau, ông cụ cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện được. Nhưng ông vẫn muốn nắm bắt vài nhược điểm.

“Ông nội, ý của con như thế này. Mặc kệ ông có đồng ý hay không, con nhất định sẽ chuyển đến nhà của Văn Đình Tâm. Vốn dĩ chú ba ở nhà Văn Đình Tâm tại vì có ấy làm chân chú ba bị thương, cho nên thời gian ở lại không lâu, con phải chuyển nhanh đến đó.”

Nam Thế Dương chặn ngang thúc giục, ông cụ cũng sốt ruột đưa ra quyết định:

“Một khi đã vậy, ông đồng ý mày đến chăm sóc cho lão tam. Nhưng mà...”

Gương mặt già đưa tới, nhìn anh chăm chú:

“Buổi tối hai ngày tới bắt đầu đi xem mắt. Một ngày một lần, cho đến khi bằng lòng, mới được chuyển đi.”

“Một ngày một lần?” Điều chỉnh về mặt, Nam Thế Dương mở lòng bàn tay ra:

“Vậy trước đó ông chọn người cho con, con chọn vài người vừa mắt, ông giúp con hẹn, đỡ phải lãng phí thời gian.”

“Thằng nhóc thối, mày cho rằng đang tuyển chọn cuộc thi sắc đẹp sao? Còn có thể để cho mày chọn trước! Con gái nhà người ta cũng cần phải chọn mày, đáng đánh!”

Giờ cây gậy lên, muốn đánh về phía anh.

Nam Thế Dương giờ tay lên, che lấy đầu mình, nhanh chóng nói lại:

“Nếu không một ngày ông sắp xếp hẹn ba bốn người đi, con muốn chọn nhanh, mỗi ngày một lần chọn tới khi nào?”

“Mày đang đăng thông báo tuyển dụng à? Một ngày ba bốn người! Người ta tuyển công nhân còn chưa thường xuyên như vậy?”

Giờ gậy lên, tìm kiếm trên đầu thằng nhóc một lúc vẫn không thấy chỗ thích hợp xuống tay, ông cụ tức giận rút về:

“Được, được, ông đây sẽ tận lực sắp xếp.”

Nam Thế Dương hạ tay xuống, nhìn về phía ông:

“Lát nữa ông cho con những người ông sắp xếp xem mắt. Chờ con xem xong sẽ nói lại với ông. Nhanh đi!”

Thúc dục một tiếng đổi lại một cái vồ lên đầu của ông cụ:

“Thằng nhóc, mày cứ kiêu ngạo đi! Ý vào một phần năng lực của ông đã muốn làm càn! Còn muốn lựa chọn con gái nhà người ta, cũng không nghĩ đến bây giờ là niên đại nào, mày cho mày là Đường Bá Hổ tuyển vợ à!”

“Ông đừng cãi nhai nữa, đã quyết định thì nhanh đi làm thôi!”

Nam Thế Dương xoay người lại về phía bàn, cầm lấy bút, về mặt đứng đắn nói:

“Con phải làm bài tập rồi. Họp phụ huynh kỳ học này, con muốn để chú ba đi. Không thể để cho chú ấy biết thành tích của con không tốt.”

“A, ông nói thằng nhóc mày, họp phụ huynh muốn để cho lão tam đã hỏi ý kiến ông mày chưa?” Giọng ông cụ có chút ăn giấm.

“Thì ra, chú ba mày vừa tới, mày mới khăn trương phải không? Thật sự coi lão tam là ba mày à?”

“Ừ.”

Không nghĩ tới thằng nhóc còn có thể “ừ” một tiếng. ...

“Tiểu tử thối!”

Đứng dậy đẩy đầu anh một cái cũng không nói gì nữa, ông cụ liền đi ra ngoài.

Chờ đến khi phía sau vang lên tiếng “rầm” đóng cửa lại, độ cung ở khoe miệng Nam Thế Dương càng ngày càng lớn, tay nắm đấm “yeah!” một cái, lập tức cầm điện thoại nhắn tin cho Văn Đình Tâm.

Nói với Văn Đình Tâm hai ngày tới không về được, nói cô chăm sóc tốt cho chú ba.

Đương nhiên, tuyệt đối không thể để cho chú ba biết, anh mượn danh nghĩa chú ba để lấy lý do lừa gạt ông nội được.

Tuy nhiên anh cảm thấy nếu chú ba biết rõ cũng sẽ không nói gì anh, dù sao phương pháp này cũng do chú ba chỉ dạy anh mà.

Sau khi nhắn tin cho Văn Đình Tâm xong, anh liền gửi tin tức cho một tên đàn em.

Nói cho cậu ta biết đã đến lúc chọn cho anh một ứng cử viên phù hợp cho anh.

Nghĩ lại hai ngày tới dùng chút sức lừa gạt ông nội xong, sau đó sẽ chuyển đến nhà Văn Đình Tâm ở, lúc đó anh có thể muốn làm gì thì làm rồi!

Khó khăn lắm mới trở thành người yêu, cậu nhóc cảm thấy bản thân còn có rất nhiều việc để làm.

Hẹn hò, ăn cơm, nắm tay, hôn nhau, còn gì nữa. ...

A..... Đúng rồi!

Còn có, sớm kết hôn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mười Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chương 72

Sau khi tan học, Văn Đình Tâm cũng không vội về nhà, gọi một chiếc xe ba bánh đi về phía nhà xưởng.

Nam Cảnh Sơn đang ở trong công xưởng trông coi giúp cô, chỉ huy thiết kế các nơi, tiến độ một ngày tăng tốc cũng nhanh hơn trước.

Chờ đến lúc cô đi đến, trên lầu hai đã có hình dáng thiết kế ban đầu. Nam Cảnh Sơn đang ở lầu hai, ông đang khoa tay múa chân chỉ huy nhóm công nhân.

“A, cô nhóc!”

Nam Cảnh Sơn đang cầm một chai nước uống, nhìn thấy cô liền nhanh chân múa tay với cô.

“Chú! Không tệ!”

Ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, Văn Đình Tâm vui vẻ mặt mày mở rộng ra:

“Thang ở đâu? Cháu cũng muốn lên xem thử!”

“Dùng cây thang, cô đừng lên đây. Tôi xuống với cô!”

Giơ tay ngăn cản cô, sau đó Nam Cảnh Sơn đi một chân đi đến một bên góc tường có gác một thang.

Cái thang vốn rất nguy hiểm, ông còn bị thương một chân, lúc gần đi xuống, Văn Đình Tâm và một vài nhân viên căng thẳng đi lại đỡ lấy.

“Ồi, xe lăn của chú đâu?”

Ngẩng đầu nhìn lên trên, Nam Cảnh Sơn còn chưa đi đến, Văn Đình Tâm vẫn nhắc mãi:

“Tốt xấu gì cũng dùng nhiều một chút, tám mươi một đồng, chẳng phải lãng phí quá sao!”

Nam Cảnh Sơn không muốn nghe cô tiếp tục lải nhải, sau khi bước xuống, vỗ vỗ hai tay hỏi:

“Thế Dương đâu? Sao chỉ có một mình cô đến?”

“Anh ấy về nhà, nói muốn thu phục ông nội!”

Xoay người đi vào bên trong nhà xưởng đẩy chiếc xe lăn ra, Văn Đình Tâm đẩy đến trước mặt ông:

“Lập tức ngồi lên, nếu không về sau chú đừng có thoa thuốc mỡ gì nữa. Chính mình không chăm sóc tốt cho bản thân, thoa thuốc mỡ cũng không có tác dụng đâu.”

Ngón tay cô chỉ chỉ vào ngực ông nói tiếp:

“Chú phải biết rằng, thuốc chỉ là vật hỗ trợ, trên thực tế vẫn phải dựa vào bản thân giữ gìn bảo vệ và điều dưỡng.”

“Được rồi, được rồi, đừng lải nhải nữa.”

Khoát tay, Nam Cảnh Sơn ngồi lên xe lăn rồi hỏi:

“Cô nói Nam Thế Dương một mình đi đối phó ba tôi? Thật không?”

“Anh ấy nói như vậy.”

Gật gật đầu, Văn Đình Tâm tin tưởng nói:

“Mặc kệ thế nào, cháu tin tưởng anh ấy. Dù sao hai ngày tới anh ấy không đến đây được.”

Nam Cảnh Sơn nhìn Văn Đình Tâm, nghĩ đi nghĩ lại thời cũng không nói gì.

“Sao rồi? Cháu tiến độ có vẻ khá nhanh đó. Nếu cứ như vậy, khoảng bao lâu sẽ xong?”

Ngửa đầu xem lầu hai đang xây dựng tầng gác, đã có thể nhìn thấy được một nửa hình dạng, có thể thấy tiến độ rất ổn.

Nhìn theo tầm mắt của cô, Nam Cảnh Sơn đẩy xe lăn đổi hướng khác:

“Tiến độ coi như ổn rồi. Ban đầu dự định sẽ đặt thang rồi gắn vào tường luôn, nhưng khuôn hình thang vẫn chưa mua được, Lăng Quên ngày mai dự định sẽ đi xem chỗ bán vật dụng trong nhà xem sao, tôi cảm thấy có thể chọn các loại gạch men gì đó.”

“Được, chú đi, tôi trả tiền.”

Nâng tay chụp lấy trên vai của Nam Cảnh Sơn, Văn Đình Tâm thở dài:

“Nhưng theo tiến độ này, chắc phải sau vài tháng nữa mới có thể kinh doanh được.”

“Mấy tháng là tất yếu. Sau khi xây dựng, còn phải thiết kế các quầy hàng, còn phải mua trang thiết bị, tuyển nhân viên, còn có kí túc xá cho nhân viên cần phải sửa sang lại. Vẫn còn một đống chuyện phải làm.”

Nói xong, vỗ lên tay cô đặt trên vai ông:

“Nhưng tôi chỉ giúp

cháu xây dựng siêu thị xong sẽ rời đi. Nhớ giúp tôi đăng thông tin quảng cáo tìm người, đừng nghĩ lừa gạt tôi.”

“Được.”

Cật đầu trả lời, nghe ông nói Văn Đình Tâm cảm thấy rất đáng tiếc. Dù sao cũng là một nhân tài buôn bán, phải buông tha thế này, tổn thất quá lớn.

“Chú, hay là chú giúp tôi chỉnh đốn siêu thị tốt đi. Tin tức quảng cáo tìm người gì đó tôi giúp chú đăng, chú ở chỗ của tôi, nếu có tin tức cũng dễ liên lạc.”

“Không cần, không cần.”

Xua tay lắc đầu, Nam Cảnh Sơn lập tức từ chối:

“Tôi còn muốn đi tìm. Nếu cứ ru rú ở một chỗ, ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng tôi rất bất an. Tôi vẫn thích hợp với cuộc sống lang thang hơn.”

Đây không phải lãng phí bản thân sao?

Khinh thường nhìn ông, những lời này Văn Đình Tâm cũng không nói ra miệng.

“Đúng rồi, cô nhóc!”

Nam Cảnh Sơn chợt liếc mắt nhìn cô:

“Con mèo mập trong nhà đã được tôi giúp cô giáo huấn một trận, bây giờ bị nhốt ở trong phòng. Buổi sáng, phòng bếp bị nó phá tan tành, \$# Lang Quen%\$ LQĐ*\$ bình thủy bị vỡ, bếp lò bị rơi xuống đất, hại tôi tốn thời gian dọn dẹp lại.”

“Không sao. Mèo của chú làm thì chú phụ trách.”

Vỗ vỗ bờ vai ông, Văn Đình Tâm nói vô cùng tự nhiên, thậm chí Nam Cảnh Sơn nhận thấy liếc nhìn cô cũng giả bộ như không nhìn thấy.

Hai người ở trong nhà xuống khoảng hai tiếng, đợi cho ông chùi cũ nhà xuống kết thúc công việc xong mới cùng nhau về nhà.

Về đến nhà cũng đã gần bảy giờ tối.

Bây giờ, Nam Cảnh Sơn ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối, Văn Đình Tâm tắm rửa cho con mèo ú.

Đều nói mèo có thể bắt chuột, nếu đêm nay để con mèo mập ở trong phòng bếp một đêm, có khi nào bắt được con chuột lư?

Ừ, ý kiến hay!

"Mèo Garfield à mèo Garfield à!"

Miệng nói nhỏ, Văn Đình Tâm bỗng nhiên nghĩ ra được ý nghĩ:

"Anh chàng này nhìn có vẻ giàu sang, lúc đó cắt tia lông lại cho nó, để ở trong tiệm làm mèo chiêu tài!"

"Bậy bạ!"

Ý nghĩ vừa mới nói ra, Nam Cảnh Sơn nhô đầu từ phòng bếp ra phản đối:

"Cô cho rằng con mèo này có thể đem tài phú đến cho cô sao? Lấy tính hay quậy phá của nó, nếu không ăn hết đồ ăn ở cửa hàng là may lắm rồi!"

"Không đâu, con mèo này rất ngoan!"

Cầm lấy cái chân của mèo mập đập đem thịt vào trong nước, tiểu gia hỏa kia vẫn rất ngoan ngoãn không hề nhúc nhích.

"Đây, chú xem đi, không phải rất ngoan sao?"

"Nó chỉ giả vờ thôi, hình ảnh của phòng bếp sáng hôm nay thật là... Chậc chậc..."

Lắc đầu ghét bỏ, Nam Cảnh Sơn nâng đầu mèo nhỏ lên trên dĩa.

“Chú có ghét cũng vô dụng, vật nhỏ này là của chú.”

Đưa tay về phía nước, Văn Đình Tâm buồn cười nhìn ông, buồn cười nói:

“Đến lúc đó, nếu chú lại đi ra ngoài lưu lạc, cũng phải mang nó theo.”

“Ngừng, mặc kệ cô!”

Ngoài ý muốn, Nam Cảnh Sơn không có phản bác, quay người đi vào trong phòng khép.

Nhìn bộ dáng của ông, Văn Đình Tâm cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Đều nói mỗi người dân ông đều không dễ lớn lên, Văn Đình Tâm thấy lời này nói rất đúng. Nhìn theo Nam Cảnh Sơn, cô thấy ông có tính khí trẻ con không khác Nam Thế Dương là mấy.

Dù sao hiện tại cô cũng là người đã ba mươi tuổi, cảm giác hai người trong mắt cô không khác gì hai đứa trẻ to xác.

Thế Dương cũng vậy, Nam Cảnh Sơn một bó tuổi cũng vậy...

Kỳ thật Văn Đình Tâm vô cùng thấy hiếu kỳ đối với những sự cố xảy ra với Nam Cảnh Sơn. Lúc nào cô cũng tìm cơ hội hỏi thử, (%\$lê_43quí\$* &đôn\$#@ nhưng mỗi lần hỏi tới Nam Cảnh Sơn đều nói không có

chuyện gì tốt để kể, những chuyện cần nói đã nói hết rồi.

Ông ấy đã kể cho Văn Đình Tâm những gì đã trải qua trong mười mấy năm lưu lạc, nhưng Văn Đình Tâm đặc biệt muốn biết trước khi ông lưu lạc là người như thế nào.

Thế Dương kính trọng ông như vậy, dù thấy được địa vị của ông ở Nam gia rất cao. Nhưng bây giờ trở thành một tương phản lớn thế này.

Nếu giống như ông ấy nói, chỉ vì trong lòng ấy nảy đôi với đứa con trai của mình mà khiến bản thân chịu khổ một nhọc như vậy. Cô cảm thấy thật sự quá u mê rồi. . . .

Nếu không cái xã hội này khó có thể phát triển tiếp.

Hơn nữa về phần đứa trẻ, Văn Đình Tâm hoàn toàn không tin sẽ tìm được.

Trời đất bao la, người Trung Quốc lại rất đông, muốn tìm kiếm một đứa trẻ thất lạc mười mấy sao dễ dàng được. Cho dù có đưa ra quảng cáo tốt, tin tức, thật chí dăng trên những trang báo nổi tiếng nhất, cũng lắm chỉ nhận được sự đồng tình, nhưng muốn tìm được người, chắc không được. . . .

Bên này suy nghĩ, cô đã tắm xong cho con mèo mập. Ôm vật nhỏ từ trong chậu lên, lấy khăn lông quấn quanh người con mèo, Văn Đình Tâm lau khô người cho nó.

Một lúc sau, trước cổng dừng lại một chiếc xe ba bánh, Cầu Dầu nhảy xuống, bước nhanh vào cửa.

Chị dâu, em dâu, tôi đến thăm chị.

Trên tay cầm một túi hoa quả, bên nách còn kẹp theo một tập văn kiện, tuy vết thương ở chân, nhưng lúc nhìn về phía Cầu Dầu cũng không có chút khó khăn nào, ngược lại còn mở miệng cười lớn.

Văn Đình Tâm ôm mèo để vào phòng khách, sau đó xoay người ra đón cậu, nhận lấy mọi thứ ở trên tay cậu, một tay đỡ cậu đi vào nhà.

“Chạm một chút, chân cũng bị bao lại thành thế này rồi.”

“Không sao đâu chị dâu, không đau.”

Cầu Dầu hiệp mắt nhìn Văn Đình Tâm, vui sướng nói:

“Cảm ơn chị dâu, chị dâu thật tốt!”

Cầu Dầu ngốc nghếch khiến cho Văn Đình Tâm không biết phải nói gì, đỡ cậu vào ngồi trong phòng khách xong, Văn Đình Tâm mở TV cho cậu xem:

“Ngồi chờ một lát, tôi vào phòng bếp nói người ta làm thêm cơm cho cậu.”

“Được, chị dâu! Cảm ơn chị dâu!”

Vui vẻ trả lời, Cầu Dầu cầm điều khiển đổi kênh TV. Bây giờ mắt sắc mới nhìn thấy mèo nhỏ mập mập ngồi trên nền nhà, lập tức kích động nói:

“Ai nha nha nha! Còn có một vật nhỏ đáng yêu.”

Cả người nhanh chóng hướng tới chỗ con mèo, đôi với con mèo có được một trái vui vẻ. Mèo mập nhìn cậu như muốn trốn đi, nhưng không kịp đã bị cậu bắt lấy ôm vào lòng.

“Vật nhỏ, ôi ui, sao lại mập như vậy.”

Cười khanh khách, Cậu Dầu lại về ngồi trên ghế sofa, để mèo mập ở trên chân, cầm khăn lông tiếp tục lau người cho nó. Miệng lẩm nhẩm liên tục:

“Thú cưng của chị dâu nuôi thật đáng yêu, so với con sói kia tốt hơn nhiều! Mèo nhỏ à, chú Cậu ngày hôm qua bị một con sói hung ác cắn vào chân, con nói mẹ con báo thù cho chú Cậu đi.”

Nhiệt liệt quá mức như thế, khiến cho mèo mập cũng thấy quái dị muốn bỏ đi.

Ở trong phòng bếp, Văn Đình Tâm vốn chỉ đến nói với Nam Cảnh Sơn nấu thêm cơm, ai ngờ động tác của ông lại chậm chạp như vậy, phải mất một lúc lâu mới nấu xong một món.

Vội vàng giúp đỡ ở bên cạnh, nhanh chóng giải quyết tốt bữa tốt, hai người mới ra khỏi phòng bếp đi vào phòng khách.

Cậu Dầu chỉ mới gặp mặt Nam Cảnh Sơn có một lần, ngày hôm qua đi đến nhà xưởng tìm Văn Đình Tâm có từng gặp qua. Lúc đó, cậu còn nghĩ ông ấy là đốc công chị dâu nhờ đến làm, nào biết bây giờ lại gặp ông ấy ở trong nhà Văn Đình Tâm, Cậu Dầu có chút hiểu sai.

“A, đây là, cha của chị dâu phải không?”

Để mào mạp xuống dưới đất, Cậu Dầu đỡ người đứng lên chào Nam Cảnh Sơn:

“Cha chị dâu nhìn qua trông trẻ tuổi thật đó, nhìn xem đã có tuổi rồi mà vẫn anh tuấn đẹp trai thế này, không trách được sinh ra chị dâu xinh đẹp như hoa vậy.”

“Phốc”. Văn Đình Tâm không nhìn được, cười lớn một trận.

Sắc mặt Nam Cảnh Sơn vô cùng khó coi...

Cậu Dầu muốn vượt môn ngựa, muốn cho người ta có ấn tượng tốt với mình, nào biết lời này có hiệu lắm lớn biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Lão Bà Ba Mươi Hai Tuổi Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 72.2

Về mặt bình tĩnh, Nam Cảnh Sơn không thêm đề ý Cậu Dầu đi theo bên cạnh, trực tiếp đi thẳng đến ghế sofa đặt đồ ăn xuống, tự mình thờ phỉ phỉ ngồi xuống.

Về mặt Văn Đình Tâm thú vị cười vỗ vỗ bả vai Cậu Dầu nói:

“Ngồi xuống đi, cậu nhóc đáng yêu.”

Lúc sau, Cậu Dầu biết được thân phận của Nam Cảnh Sơn, thế là cậu giải thích với Nam Cảnh Sơn hết cả buổi tối.

Nam Cảnh Sơn thấy cậu nhóc này quá mức phiền phức, ứng phó qua loa rồi bỏ vào trong phòng.

Sau khi ăn xong, trong phòng khách, Cậu Dầu báo cáo thành tích ngày hôm nay cho Văn Đình Tâm. Đơn giản một ngày hôm nay, Cậu Dầu mua được một khu vực liền có năm bất động sản. Cậu nói bởi vì cái chân bị thương, khiến cho chủ nhà cảm thấy thương xót, chiếm được lợi ích không nhỏ.

Cầm lấy các chứng từ bất động sản, Văn Đình Tâm nói Cậu Dầu trước hết khoan mua nhà thêm, chuyện cuộc đua ngựa, cô muốn ưu tiên giải quyết chuyện này trước.

Viết trên tờ giấy, ghi rõ trình tự trận đua ngựa nào cuộc tuyển thủ thi đấu đua ngựa nào một cách rõ ràng, ngày mai sau khi trường đua ngựa mở, nói cậu dẫn thêm mấy người anh em theo lời cô đi cuộc đua ngựa.

Cầu Đầu không thể hiểu rõ cuối cùng cô muốn làm gì, nhưng chị dâu đã phân phó, Cầu Đầu đều đồng ý đi làm.

Sau khi nói xong chuyện chính, Cầu Đầu hết nhìn đông rồi nhìn tây trong phòng, kiềm nén cả đêm không nhịn được hỏi:

“Chị dâu, nhị thiếu đâu? Sao không thấy anh ấy đâu hết vậy?”

“Anh ấy về nhà rồi, buổi tối không có tới đây.”

Văn Đình Tâm cất vó, tự nhiên trả lời.

“Vậy à. Chị dâu, chị gặp nhị thiếu có thể thay em nói vài câu được không?”

“Ừ...?”

“Lần này em bị thương ở chân thôi, Lăng Quên hôm qua nhị thiếu sẽ trả tiền thuốc men gì đó, không cần nữa đâu, Kỳ thiếu đã trả giúp em trả hết toàn bộ tiền điều trị rồi.”

Nhìn ánh mắt Văn Đình Tâm lộ ra vẻ kì quái, Cầu Đầu gãi gãi đầu nói:

“Kỳ thiếu nói sói nhà anh thường hay cắn người, nên tiền điều trị phải do anh ấy đền trả. Đúng rồi, anh ấy có lời muốn nhắn lại với nhị thiếu, hỏi nhị thiếu có muốn nuôi chó không, nếu muốn anh ấy sẽ huấn luyện tốt rồi đưa qua.”

“Trái lại thật có ý tứ, cậu về hỏi lại anh ta có huấn luyện mèo không, tôi đưa con mèo mập này qua cho anh ta huấn luyện.”

“A, chị dâu, con mèo này...” Cầu Đầu vội vàng từ chối:

“Chị phải suy nghĩ cho kĩ càng. Con mèo này đáng yêu như thế, nếu đưa đến cho Kỳ thiếu huấn luyện mang về sẽ thành một con mèo xù lông hung dữ mất.”

“Đùa cậu thôi.”

Cười cười vỗ vào vai cậu, Văn Đình Tâm lại nói tiếp:

“Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, cậu có thể về rồi. Nếu cảm thấy đi về không tiện có thể ngủ lại ở đây cũng được.”

“Được không? Nhà chị dâu còn phòng trống không? Nếu thuận tiện thì em ở lại! Sau này em ở bên cạnh chị dâu cũng dễ dàng phối hợp làm việc.”

Vốn chỉ là lời nói khách sáo, không nghĩ tới Cầu Đầu lại cho là thật. Nhìn bộ dáng cậu ta vui vẻ, Văn Đình Tâm chỉ có

thể gật đầu.

“Được, vậy cậu ở lại đi, vẫn còn một phòng trống, tôi đi thu xếp cho cậu.”

Trong nhà này của cô không ngừng có thêm thành viên mới, tin tưởng là sau sẽ ngày càng náo nhiệt. Như vậy cũng được, vô cùng náo nhiệt sẽ không có lúc cảm thấy quá trống vắng.

Nghĩ lại trước đây bọn cô từng ngày trôi qua chỉ có một người, mặc kệ là trước hôn nhân hay sau hôn nhân, cô đều cảm thấy quá cô độc.

Thậm chí bởi vì trong nhà có đám người kia, nên mỗi ngày cô không muốn trở về nhà, chỉ muốn ở bên ngoài náo nhiệt đến nửa đêm mới về, có đôi khi không có chỗ để đi, cô đứng ở ngoài cổng tiểu khu tìm bác gái nói chuyện phiếm, hoặc ở ngoài quảng trường cùng nhau ca múa, cho đến khi đêm khuya thanh tĩnh mới về nhà ngủ một giấc.

Sinh hoạt giống như thế, Văn Đình Tâm cảm thấy quá mức cô đơn. Vẫn là có người ở bên nói chuyện, mặc kệ cùng ăn cơm hay cùng xem TV, cô cảm thấy cứ có người là tốt rồi.

Giống như đêm nay không có Nam Thê Dương ở đây, \$LangQuen%\$ còn có Cầu Dầu cùng cô xem TV, tán gẫu nội dung đang xem. Cảm thấy được bản thân không quá buồn bực, sẽ không giống như đây, một mình cô ngồi chờ anh về.

Tóm lại có người ở bên cạnh trò chuyện, thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều.

Mà giờ phút này, ở bên Nam Thố Dương vốn không giống như cô không được vui vẻ.

Tối khuya, Nam Thế Dương mở máy tính lên để ở bên cạnh, cùng với một tên đàn em trò chuyện trao đổi qua QQ.

Ông cụ cho anh mười người để xem mắt, bọn họ đều là danh môn thiên kim tiểu thư, Nam Thế Dương cùng với đàn em đang phân tích tuyển chọn người nào thuận tiện an toàn nhất.

Tu như vậy phân tích một hơi, lại không tìm được người nào phù hợp.

Đừi sao đây cũng là chuyện lớn, đàn em kia không dám vội đưa ra kết luận, tuy cậu ta có nhân mạch lớn, nhưng không có biện pháp thao túng lòng người, ai biết được tiểu thư nhà kia sau này có thể đột nhiên thay đổi hay không, quán lấy Nam Thế Dương.

Một lượng lớn không được, anh lại nói ông cụ đòi đám người khác anh xem, xem không hợp lại xin đổi tiếp.

Trái lại ông cụ không nghĩ Nam Thế Dương cứ nghiêm túc chọn người như vậy, nhưng nghe được lần lượt lí do từ chối của anh, ông cụ lại cảm thấy có lí, tên nhóc xấu xa này quả thật xem người rất rõ ràng. Nếu không sao có thể nói cô này quá mức xấu, cô kia quá quê mùa chứ?

Như vậy cũng được, nếu có lúc liếc mắt nhìn đến, đến lúc đó tự lẽ thành công sẽ cao hơn.

Nghĩ như vậy, ông cụ lãng phí cả một buổi tối xem với anh.

Đưa đến một đống tài liệu vào phòng anh, một thoáng chốc lại đưa ra một đống khác. ...

Cuối cùng. ...

Ngay lúc ông cụ có chút không kiên nhẫn muốn tức giận, ngay cả đầu óc Nam Thế Dương đang tuyển chọn muốn bùng nổ, ngay tại lúc trong vòng lần quán chọn người không có tia sáng. ...

Cuối cùng tên đàn em kia cũng chọn được một người thích hợp.

“Nhị thiếu, người này!”

Trên QQ xuất hiện một tin nhắn trả lời khẳng định chắc chắn, tiếp sau đó trên màn hình nháy ra thêm tin nhắn:

“Cô nhóc này anh phải đưa thêm ít tiền nhà, bởi vì em ấy bảo đảm chắc chắn rồi!”

“Vì sao? Năm Thế Dương hỏi.

“Bởi vì em ấy là em gái em!”

“Được được, nếu là em gái cậu, cả tiền thuê cũng không cần trả nữa!”

“....” Nhị thiếu, vậy cũng được sao?

Ms..cn Lăng Quên- DienDanLeQuyDon Ms..cn

Cứ như vậy, công việc tuyển người làm bạn gái nhanh chóng được quyết định, vì tránh cho ông cụ hoài nghi, Năm Thế Dương chọn thêm bốn năm người nữa, sau đó chú trọng cho thấy, người này là người lựa chọn phù hợp nhất.

Ngày hôm sau đến trường học, vẫn tiếp tục cái đề tài này như cũ.

Người em kia của Thế Dương cường điệu giới thiệu chọn người bạn gái này đáng tin cậy bao nhiêu.

Thời gian nghỉ giữa giờ, Văn Đình Tâm đến tìm, lúc đó cô vừa tới, một người giống như bị cấm thanh không nói, mang theo vẻ mặt cười che giấu.

“Sao vậy? Một đám...”

Ngồi ngờ nhìn từng người, bao gồm cả Nam Thế Dương, Văn Đình Tâm ngửi được mùi vị không tầm thường:

“Bọn cậu, có phải làm chuyện gì giấu sau lưng tôi không?”

“Không có.”

“Tuyệt đối không có.”

“Làm sao dám, chị dâu!”

Từng người từng người một, đầu lắc lư giống như trống trời, thống nhất qui củ như vậy, chứng minh bọn họ đang thương lượng chuyện gì muốn giấu cô.

“Ừ???”

Ánh mắt coi thường đảo qua trên mặt từng người, cuối cùng rơi trên người Nam Thế Dương, ngón tay chỉ:

“Thế Dương, anh nói đi, bọn anh đang thương lượng chuyện gì vậy?”

Một đám người đàn em này của anh, ai cũng có thể thuận

miệng nói ra một lí do nào đó cho cô, nhưng thằng nhóc nhà cô tuyệt đối sẽ không nói dối cô, cho nên Văn Đình Tâm chỉ anh.

“Không có, Văn Đình Tâm, bọn anh không có thương lượng chuyện gì hết, chỉ là... Chỉ là.... Nghe cậu ta kể chuyện cười.”

Tiên tay chỉ đến tên đàn em ngồi phía trước, Văn Đình Tâm thật không ngờ, chồng cô lại có thể nói dối để đối phó với cô rồi?

“Ừ...?”

Nhưống cao lông mày, tầm mắt Văn Đình Tâm nhìn kĩ khóa chặt trên người Nam Thế Dương.

Cậu nhóc bị Nam Thế Dương chỉ lập tức đứng ra nói chuyện:

“Chị dâu, không có gạt chị, mọi người thật sự tụ tập để nói đùa thôi. Chỉ là chuyện kia có phần không đáng hoàng, có phần bạo lực, chị dâu nghe thấy không tốt, cho nên chị vừa tới bọn em đều xấu hổ không dám nói tiếp.”

Cuối cùng cũng là người có năng lực xã giao tốt, liền tìm một lí do qua loa tắc trách nói với Văn Đình Tâm.

Trái lại cô có nghe nói qua, cậu trai này ở một chỗ nói chuyện không phải chơi đùa, nhất định có chút bản này nọ, cậu ta vừa nói, cô lại tin vài phần.

“Được rồi, tạm thời tin các cậu một lần.”

Sau đó, Văn Đình Tâm lại nhìn Nam Thế Dương hỏi:

“Buổi tối nay đi đâu?”

“Buổi tối mấy ngày nay đều về nhà của anh, ông nội có sai người đến đón anh, tan học anh không thể đi cùng với em rồi.”

Nói xong, giọng điệu của anh ngày càng ra vẻ tiếc nuối, vụng trộm cầm lấy tay đặt ở trên cửa sổ, mong đợi nhìn Văn Đình Tâm:

“Văn Đình Tâm, mấy ngày nay em nhất định phải an phận đó. Không cần lại đi ra ngoài chạy ngược chạy xuôi, càng không cần phải đi kết giao bạn bè loạn thất bát tao khác đó, biết không?”

Trong tâm tư của anh vẫn sợ Văn Đình Tâm ở lên ngoài kết giao với bạn bè khác phái khác.

Phải biết rằng, một Nam Đư Kiêu đã khiến anh tức giận đến mức đó, rất không dễ dàng mới có thể có quan hệ yêu đương với cô, anh cảm thấy, d! ^ Nd + n (# Q% * d@n thân là bạn trai anh có quyền làm vậy, sử dụng được phải sử dụng.

Nhìn thấy lộ dáng ngốc ngốc của nhị thiếu, tên đàn em ngồi bên cạnh nhếch miệng phát ra tiếng tiếng nhỏ ghét bỏ “Ai ui~”

Nói thật ra, nhị thiếu cũng vậy, khiến cho một đám người

Lời thề ra, nghĩ rằng như vậy khiến cho một đám người độc thân oan hân không thôi.

ai trước mặt công chúng, đáng xấu hổ!

“Được rồi, được rồi, em biết rồi.”

Lắc lắc cổ tay rút ra, Văn Đình Tâm bị mấy tên tiểu gia hỏa trên ghẹo xấu hổ, đành phải vội vàng nói:

“Anh cũng phải ở nhà đó? Không được đi ra ngoài, vốn đã không nhìn rõ đường, đi ra ngoài một mình có bao nhiêu nguy hiểm đó.”

“Ừ.”

Biết điều gạt đầu một cái trả lời, khiến cho một đám tiểu gia hỏa không an phận ở một bên vang lên tiếng “Chắc, chắc....”

Hôm này đám đàn em gan lớn, lại có thể ra vẻ mặt chán ghét nhĩ thiếu trước mặt chị dâu.

Có thể bởi vì gần đây tâm tính Nam Thế Dương vô cùng tốt, tính tình cũng rất tốt, mặc cho bọn họ trên ghẹo cũng không tức giận.

Thời gian nghỉ giữa giờ rất ngắn, mới hàn huyên được một chút, tiếng chuông vào lớp đã vang lên, lúc nghe thấy, Văn Đình Tâm chạy về lớp có chút gấp gáp.

